

A. 8.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

PLVTARCHI CHAERONENSIS

QVAE SVPERSVNT OMNIA.

CVM ADNOTATIONIBVS VARIORVM
ADJECTAQVE LECTIONIS DIVERSITATE.

OPERA

JOANNIS GEORGII HVTTEN

PHILOS. MAG. ET SCHOL. ANATOL. TUBING. RECTORIS.

J. G. H.

centonith. Sic. Suttgen. Stut. Opp. Vol. IX. p. 111.

VOLV MEN DECIMVM

T V B I N G A E

IMPENSIS JOANNIS GEORGII COTTAE

CIDIDCCXCVIII

3999

00000

PLUTARCHI
OPERVM MORALIVM
ET
PHILOSOPHICORVM
PARS QVARTA.

Continentur hoc Volumine:

XXXIV.	ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ. De tranquillitate animi.	pag. 1.
XXXV.	ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑΣ. De fraterno amore.	36.
XXXVI.	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΓΟΝΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣ. De amore prolis.	70.
XXXVII.	ΕΙ ΑΥΤΑΡΚΗΣ Η ΚΑΚΙΑ ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑΝ. An vitiositas ad infelicitatem suf- ficiat?	85.
XXXVIII.	ΠΟΤΕΡΟΝ ΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ Η ΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΠΑΘΗ ΧΕΙΡΟΝΑ. Animine an corporis affectiones sint peiores?	92.
XXXIX.	ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ. De Garrulitate.	98.
XL.	ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΤΝΗΣ. De Curiositate.	129.
XLI.	ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΠΛΟΥΤΙΑΣ. De cupiditate divitiarum.	149.
XLII.	ΠΕΡΙ ΔΥΣΩΠΙΑΣ. De vitioso pudore.	162.
XLIII.	ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣ. De invidia & odio.	185.
	a 2	XLIV.

IV

- XLIV. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΝ ΕΠΑΙΝΕΙΝ ΑΝ-
ΕΠΙΦΘΟΝΩΣ.
Qua quis ratione se ipse sine invi-
dia laudet? pag. 192.
- XLV. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἸΤΙΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΒΡΑ-
ΔΕΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΜΕΝΩΝ.
De fera Numinis vindicta. 214.
- XLVI. ΠΕΡΙ ΕΪΜΑΡΜΕΝΗΣ.
De Fato. 278.
- XLVII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟ-
ΝΙΟΥ.
De Genio Socratis. 290.
- XLVIII. ΠΕΡΙ ΦΥΓΗΣ.
De Exilio. 366.
- XLIX. ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ι-
ΔΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ.
Consolatio ad Uxorem suam. 389.

LECTORI CVLTORIQVE
PLVTARCHI

S. P. D.

JOANNES GEORGIYS HVTTEN.

Pauca sunt, Benevole Lector, quae de peculiaribus subsidiis, quorum usus in adornanda quarta hac *Plutarcheorum Operum Moralium* parte mihi obtigit, praemonenda videantur. Rarius, quod ego quidem cognoverim, in opusculis, quae hoc Volumen continet, singillatim edendis laborarunt Eruditi: & ex illis ipsis, quae extant, editionibus non nisi paucas licet numerare, quae ad criticum usum valeant, vel recentioris editoris curam, in recensendo textu ponendam, adjuvent. Ad hoc certe genus nequaquam sunt referendae *Rostochiensis* libellorum de *Tranquillitate animi*, & de *Garrulitate* editiones. Prioris jam facta fuit mentio in praefatione Vol. VII. pag. XXIX. nec est, quod ulterius de ea loquar. Posterior hunc prae se fert titulum: Πλατάρχης περι Ἀδολεσχίας. *Plutarchi de Garrulitate. Rostochii Typis Stephani Myliandri.* Anno ΜΙΘΡΩΧΙC. Praemissa est epistola *Johannis Caselii*, qui editor haud dubie est censendus, ad *Suanthonem Bielke*. Textus ipse e *Stephaniana* editione repetitus esse videtur, vitiis

typo-

typographicis hic ibi ex *Aldina* vel *Basileensi* emendatis. Melioris notae est *Erasmiana* libelli de *Curiositate* editio, olim jam memorata in praefatione Vol. IX. pag. VII. Aliam, qua *Erasmus* de opusculo: *Animine an Corporis affectiones sint peiores?* meruit, apud Guil. Morelium Parisiis, 4, 1551 vulgatam, desideravi. Quibus autem plurimum me debere gratissima mente praedico, Viri sunt celeberrimi, laude mea superiores, *Christ. Fried. MATTHAEI & WYTTENBACHIUS*. Ille peculiarem curavit editionem libelli de *Vitioso Pudore*. Cum simul opusculum de *Fortuna* continet, pleniorum ejus titulum supra in Praefatione Vol. VII. pag. XXIX. retuli. Quanta quamque eximia *Hujus* fuerit opera & industria, libello de *Sera Numinis Vindicta* consecrata, satis apud omnes literarum Graecarum studiosos Plutarchique cultores constat. Editionis titulus hic est: Πλαταρχε περι των υπο τε Θεις βραδεως τιμωρημενων. *Plutarchi liber de Sera Numinis vindicta. Accedit fragmentum Eidem vindicatum ap. Stobaeum. Recensuit, emendavit, illustravit Daniel Wyttenbach, Lugduni Batavorum, apud S. & J. Luchtmans, Academiae Typographos, 1772.* Quid praecipue *Wyttenbachiana* haecce cura spectaverit, necesse non esse videtur, ut pluribus exponam, cum jam tria Volumina editionis Plutarchi ipsius, cujus spem fidemque edito isto libello fecerat Vir Doctissimus, in lucem prodierint.

Ex interpretibus, quos consului, primo loco nominandus est *Nuischelerus*, qui plura hujus Volumi-

luminis opuscula singulari sua industria decoravit, & in vernaculam transtulit. Sunt ista, quae inscribuntur de *Tranquillitate animi* *), de *Garrulitate* **), de *Curiositate* ***), de *Cupiditate divitiarum* ****), de *Vitioso pudore* †), de *Laude sui*, seu *qua quis ratione se ipse sine invidia laudet* ††), de *sera Numinis vindicta* †††), *Consolatio* denique *ad Uxorem* ††††). Ex *Erasmi* versionibus latinis, ad hoc Volumen pertinentibus, duae duntaxat mihi praesto fuerunt. Altera tractat libellum de *vitioso pudore*, seorsim edita Basileae apud Joannem Frobenium, Anno MDXXVI. Altera, quae opusculum de *Curiositate* interpretatur, annexa est ejusdem peculiari editioni supra memoratae. Neque *Grotium* negligere licuit, libelli de *Fato* interpretem (*). Laudare tandem decet *Nicolaum Perottum*, cujus latina libelli de *Invidia & Odio* translatio *Codici* isti *Noribergensi*, olim a me pluribus descripto, est inserta.

*) vid. *Auserlesene Moralische Schriften von Plutarch &c.*
P. I. pag. 60. sq.

**) *ibid.* pag. 124.

***) P. III. pag. 152.

****) P. II. pag. 107.

†) *ibid.* pag. 131. +.

††) *ibid.* pag. 171.

†††) P. IV. pag. 3.

††††) P. I. pag. 182.

(*) Cf. *Grotii Opp. theolog.* Basil. 1732. Vol. IV. pag. 387. sqq.

Exposuisse jam mihi videor, quae Tibi, Benevole Lector! ad commodiorem hujus Voluminis usum, & ad ipsum de mea qualicunque opera, in eo consumpta, judicium adjuvandum pro more nostro & instituti ratione exponenda fuere. At ad aliam nunc hujus praefationis materiam est transeundum, iniquioris censurae injuria molestam sane & injucundam mei defendendi necessitatem praeter opinionem mihi injungente. Cui ut paream, hac opportunitate uti malui, quam alibi id, quod ad meum consilium valeat, parcius divulgare: nec est, quod verear, ne quis a re & loco alienum esse existimet, cum simul universa res Plutarchea, in qua tractanda septennio fere abhinc elapso versari institui, agatur. Quapropter nulla singulari excusatione praemissa ad rem ipsam ingenue referendam, Lectorisque judicio subjiciendam pergo.

Ex quo Plutarchi edendi curam suscepi, nihil mihi prius, nihil optatius fuisse affirmo, quam ut Eruditis horum laborum gnaris fidem meam & industriam in explendis muneris amice ad me delati partibus probem, reique Plutarcheae, quantum fieri possit pro modo & ingenii & subsidiorum, quibus frui mihi contingat, consulam. Quasnam leges in Vitis Plutarchi curandis potissimum habuerim observandas, haud obscure in praefationibus Primi, Secundi, Quinti & Sexti Voluminis a me declaratum fuisse mihi persuadeo. Sancta mihi fuerat REISKI auctoritas, & a textu ab eo constituto discedere religioni habueram, cum id nemini concessum esse posse probe intelligerem, nisi pluribus & certioribus, quam

is ipse usus fuerat, adjumentis satis instructo & munito. Quidquid de meo accessit, sive pertineat ad textus emendationem, sive ad diligentiores editionum primariorum collationem, sive ad rerum ipsarum illustrationem, in subjunctis adnotationibus, quarum praecipuus finis facile cuiusque patet, hic ibi sparsum, non est, ut copiosius explicem, vel insolentius enumerem. Absit a meo animo iste sensus, quem humanitas averfatur & respuit! Id potius sit mihi curae, ut Viris Eruditis, de literis humanioribus optime meritis, mihi que omni pietate colendis, pro singulari indulgentia & benignitate, qua meum laborem probare haud sunt dedignati, in eo que fidenter & impigre continuando privatim & publice me excitarunt, gratissimum me demonstrarem, & per omnem vitam permanfurum esse, debita animi sinceritate affirmem. Satis ipse ab initio rei susceptae sensi, quid hujuscemodi cura flagitet: neque autem unquam id mihi sumsi, ut me operi praestando, omnibus numeris absoluto, parem profiterer. Professus sum me a *critica* Plutarchi lectione per vitam ante actam alienissimum; satis me habiturum esse declaravi, si e palaestra critica, quam non nisi caute sum ingressus, non explodam; eum me fore sanctissime spondi, qui aliorum monitionibus melioribus, consiliis & judiciis promptissime obsequatur, suo tempore supplenda suppleat, neglecta corrigat, omnem denique impendat operam curamque, ut *Tubingensis Plutarchi* editio studiosis ejus lectoribus cultoribusque probetur, optatamque praestet utilitatem & commoditatem.

Cum ad *Opera Moralia* mihi esset progrediendum, ad aliam rei rationem ut me accommodem, necesse esse, declaravi in praefatione Sexti Voluminis, ultimam Vitarum partem continentis. A lege, qua haecenus tenebar, *Reiskianae* editionis textum recudendi, me absolvi, ea, quae in pluribus Operum Moralium partibus extent meliora, in nostram editionem recipienda statuens, in reliquis ad commodissimum ejus usum defudaturus. Hanc licentiam mihi sumtam uberius deinde defendi in Praefatione Voluminis Septimi, sive Primi Moraliū. Jam fere hoc ipsum ad finem erat perductum, unde lectori facile fore sperabam judicium, quid mei valeant humeri in textu Plutarchi recensendo, quid ferre recusent, cum primum *WYTTENBACHIANAE editionis* Volumen ad nos veniret. Memor eorum, quae ratione habita hujus tot per annos desideratae editionis dudum promiseram *), fidem praestare haud neglexi. Quidquid mearum partium esse censui, sollicitè curavi.

Non multo post divulgatum istud Volumen nescio quid controversiae inter *Tubingensem* Bibliopolam, & Dn. Mag. *Godofredum Henricum Schaeferum, Lipsiensem*, exortum esse, ex pagellis *Jennensibus*, ea, quae ad commercium librarium pertinent, inter alia referentibus, comperi. Mea parum interfuit, quae qualisque sit causa, quae ab

utra-

*) Praef. Vol. I. pag. 9. sq. „ nobis pariter fidem danti-
 „ bus, nos esse curaturos, ut suo tempore, quaecun-
 „ que speranda Wyttenschil editio praecipua conti-
 „ neat, modo nostrae editioni ejusque fini & formae
 „ congruo suppleantur.“

utraq̃ue parte ageretur, cum eam e mercatorio genere esse intelligerem, et inde neque Plutarcho, neque meae famae aut utilitati detrimenti quidquam imminere posse mihi persuaderem. Id unice egi, meumque esse judicavi, ut Viro, cujus sumtibus noster debetur Plutarchus, iterata fieret fides de mea cura & industria rei mihi demandatae conferenda. Id autem intuenti, plures praeter eam, cui curandae me dicavi, simul in patria nostra suscipi posse, successumque sperare Plutarchi editiones, tantum abfuit, ut molestiam afferre aut indignationem movere poterit, ut celebrius, quod inde summa probabilitate colligendum videbatur, literarum Graecarum studium, Plutarchique, scriptoris nunquam satis commendandi, latius patens lectio verae optataeque mihi fuerit voluptati. Quid est, quod ulterius spectet, quod curet ingenuus humanitatis cultor?

Quae cum ita se haberent, cum ita sentirem, ita agerem, mirum profecto nemini videbitur, quod aperte confiteri haud dubito, mihi nihil tam praeter opinionem accidere potuisse, quam mei laboris impugnationem, publice a Dn. M. *Schaefero* factam*), falsa inducto haud dubie suspicione, praecipuam vel aliquam tamen rei supra memoratae partem a me esse profectam, vel me cum eo de jure quodam, quod sibi soli vindicasse videtur, editionem *Wyttchenianam* recudendi, contendere. Quid pro me agere praestet, quam ratione meam rem propugnem, multum diuque mecum reputans, tandem,

boni-

*) *Intelligenz - Blatt der Jen. Allg. Lit. Zeit.* 1796. no. 160.

bonitate meae causae fretus, & ab omni rixarum genere multum abhorrens, optimum esse censui, aequo animo ferre injuriam, tacere, quiescere, neque ejusmodi incommodo a via, qua haecenus mihi eundem fuit, deduci, vel ab ea, qua par est agere rem susceptam, constantia dejici. Sperare ausum, suo tempore non defore occasionem, qua, remota omni indignationis vel acerbe laesi mei mearumque rerum amoris specie, meae famae commode prospicere liceat, Plutarchum nostrum tueri, ipsumque etiam adversarium ad justiore de me sententiam revocare.

In eo jam fuit, ut hanc consilii rationem multis de causis mihi probarem, cum nova Eruditi cujusdam censura *), & acriori & acerbiori, me laesissimum sentirem. Singulis, quae mihi denuo vitio dabantur, exactius perpensis, quo minus fieri potuit, ut, quanta sit has inter & *Schaeferianas* vituperationes & in *verbis* & in *sententiis* convenientia, non animadverterem: eo major mihi apparuit mei publice defendendi necessitas, qua impulsus, mutato consilio, nolui hanc novae praefationis opportunitatem praetermittere.

Quid ergo est, cujus me incusent, condemnent? Singula primo loco persequar, quae, *Schaefero* iudice, peccavi. Ejus ipsius verbis utar, observatis simul, quae *Jenensi* censori de eadem re placuerunt.

„*Herr H. hat an manchen Stellen als var. lect. und eigenthümliche Lesart des Wyttenb.*

*) Allgem. Liter. Zeitung 1797. nro. 186.

tenb. Textes angeführt, was nichts mehr und weniger als Druckfehler ist.“

Alter idem monet: „*Am schlimmsten ist es, daß H. H. offenbare Druckfehler der Oxforder Ausgabe nicht nur wiederholt, sondern wohl gar als Varianten aufgeführt hat.*“ Subjungit aliquot exempla, quae infra referemus. Si quid hujusmodi deliqui, fateor, me cum Xylandro, H. Stephano, Bryano, Reiskio, ipso Wytttenbachio aliisque deliquisse. Nec illos viros notationem mendorum typographicorum profus neglexisse, constat; nec ego ab eorum auctoritate discedendum putavi. Quidquid majoris momenti in prioribus editionibus operarum errore admissum reperitur, toties jam lectores & interpretes vexavit & induxit, ut id notare & monere, a diligentia editoris recentioris non alienum videatur, nec ejus cura plane indignum judicari queat. E pluribus, quae in promptu forent, exemplis unum liceat memorare, quod e *Kaltwasser* versione P. IV. p. 338. observavi Vol. IX. p. 26. not. 4. In talibus ergo vitiis notandis si negligens esse nolui, omnibus ferè omiſſis aliis levioribus a quocunque lectore vel tirone facile animadvertendis & corrigendis, quid quaeso culpa in me devolvi? At „ita a me notata fuerunt, ut ea lectiones variantes editionis *Oxonienſis*, vel peculiare lectiones textus a *Wytttenbachio* constituti censuisse videar.“ Ubinam est iste locus, quo sententiae a me adeo temere expressae, vel judicii tam perverse adhibiti possim argui, ut lectionem variantem a mendo typographico non distinxisse, vel non distinguere

guere potuisse sim censendus? Ut cognoscerem, quid ad hanc de me opinionem anam dederit, sollicitate relegi singula, quae ad eam partem Voluminis Septimi, qua mihi facultas fuit, *Wytttenbachiana* editione utendi, a pagina nimirum 304 usque ad finem, adnotavi. In *unum* (colligere hinc licet, quoties hunc in modum peccaverim) incidi locum, ex quo tale quid deduci posse videatur, pag. 338. not. 3. ubi haec leguntur: „*W. hoc ꝯ omittit.*“ At quis unquam haec ita interpretanda censeat, quasi dixerim, *Wytttenbachium* particulam ꝯ consulto omisisse ut eliminandam, vel absque ea legendum statuisse? Certe haec formula, qua cum aliis uti soleo, nihil aliud valere potest, quam *abesse, excidisse, neglectam esse* hanc vel istam vocem nulla etiam editoris culpa; nec litera *W.* pro editione saepissime usurpata, uti litera *R.* pro Reiskiana, editorem ipsum designet, necesse est. Si quid ex altera parte observandum notatur, ipsius editoris iudicio omissum vel variatum, non desunt aliae determinationes, unde id bene queat intelligi. At si talibus in me licet uti argumentis, quid de adversario est sentiendum, circa eandem rem, nisi gravius, certe haud minus peccante? *Schaeferus* quidem Plutarchi cultoribus persuadere nititur, textum *Wytttenbachianum* a mendis, quibus *Oxonienfis* editio pluribus locis laborat, plane purgatum ab ipso esse repetitum, ne sumtum quidem, hunc in finem necessariorum, ratione habita. Quomodo nunc accidit, ut plura, quae in Supplemento Vol. VII. vitiose data notavi, intacta reliquerit? Sic in *Oxonienfi* Vol. I. P. I. pag. 118. l. 5. desideratur *καὶ* post *αὐτῶν*, neque in Aldina neque

que in Stephaniana, editionibus, quarum auctoritatem *Wytttenbachius* potissimum sequitur, omiffum, & in omnibus reliquis vulgatum. Idem abest a *Schaeferi* editione p. 110. Retinet idem p. 144. ἐνδεχόμενοι secundum W. pag. 155. pro ἐκδεχόμενοι, lectione omnibus editionibus communi; nec non p. 152. ἤσκησαν secundum W. p. 163. pro vulgari ἤσκηκον; pag. 282. lin. 23. abest τῶν post δὴ καὶ secundum W. p. 313; item pag. 306. lin. 8. omittitur τε post ἀσελγῆ secundum W. p. 340. An lectiones has a *Wytttenbachio* datas iudicavit, fideliter retinendas, sive quas mutare aut corrigere, nefas fit? Me saltim iudicē, mera sunt vitia typographica, quae notare haud superfluum duxi, editori ipsi nunquam imputanda. Sed satis jam de hoc.

Alia fere mea causa videtur, si *Jenensium* audieris cenforem. Exemplis rem urget, cujus me inculcat. Primum eorum defuntum est e Supplemento Vol. VII. p. 440., ubi notatum legitur, W. *dedisse ὀνομάσσει*. An inde sequitur, me hanc vocem pro *varia lectione*, ab ipso W. recepta, habuisse? Leve omnino est vitium, cujus notatio comode abesse potuisset. Eam tamen nemo non facile excusabit, qui e Praefatione Voluminis meminerit, quo temporis spatio idem Supplementum a me fuerit conficiendum. Ne summa quidem diligentia tantum valet, ut omnia hujusmodi, in notando & colligendo obvia, caveantur. Altera ejusdem notae pars plane nihil adversus me probat, cum, in corrigendo eo, quod vitiose in W. nota legitur, adversarius mecum

cum consentiat *). Quid sequentia velint exempla **), quomodo cohaereant cum praemissa reprehensione, an ad eam probandam facere videantur, multus dubito. Partim integrum repetii, quod est in Wyttenbachiana animadversione, neque e *Mureto* supplevi, quod in ista desideratur; partim omisi, quod vitiose apud W. legi bene senseram, neque, adjumento libri, unde locus desumptus fuit, destitutus, corrigere audebam, praesertim cum ad textum ipsum nihil novi inde deduci posse viderem. Subjungit tamen Vir Eruditus: „*Diese und ähnliche Irrthümer (? ?) konnten zum Besten des nicht begüterten Philologen vermieden werden, wenn Hr. H. mit etwas mehr Aufmerksamkeit bey seiner Arbeit verweilte. Dann würden wahrscheinlich*

*) Quae notavi, haec sunt: W. mox dat ὀνομάσσαι. Subjungit porro: „mox βίον est in omnibus libris: proxima tamen videntur hic βιοτόν desiderare.“ Haud satis perspicio, quid haec sibi velint, nisi prius βίον vitiose datum sit pro βίον, quod ipse W. habet, & est omnino in Ald. Bas. &c. — Quid novi nunc monetur ad ista? „Das Räthsel löset sich sehr leicht. ὀνομάσσαι ist Druckfehler für ὀνομάζει, und das erste βιοτόν für βίον.“

**) „Eben so VIII. p. 254. Versus integer — sic afferitur — a Mez. ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα θυγῶ' ἄσπης ἐσίνῃ. Dies giebt nun zwar auch Wyttenbaech I. p. 917. allein zur Integrität des Verses fehlt vor ἄσπης das Wortgen ἀλλ'. Vgl. Mureti VV. LL. IX. cap. 2. — VII. p. 450. sind aus der Wyttenbachischen Note (I. p. 200.) die Worte frustra mentione *Toupium corrigentem* in Κίραης ganz weggeblieben, wahrscheinlich, weil Hr. H. sich in den Druckfehler wieder nicht zu finden wusste. Es muß heißen in Κίραης, wie *Toup.* ad Longin. p. 175. änderte.“

lich auch manche Widersprüche weggefallen seyn, womit er jetzt die Wyttenbachischen Bemerkungen hie und da bestreitet.“ Sequuntur testimonii loco duo exempla *), ad quorum prius notare sufficit, alteram *Krebsii* editionem in meis manibus non fuisse **). Quod ad posterius attinet, quaerere necesse est, num *Wyttenbachio* laudi sit ducendum, quod peculiarem *Xylandri* editionem libelli *de audiendis poetis* neglexerit. Recenset eam certe in numero subsidiorum, quibus est usus, addito hoc de caudicio: „*Habet sane quod operae pretium sit cognoscere: quod tamen opinione mea minus fuit.*“ Quid nunc deliqui, si ea, quibus ista differt ab editione universonum operum, a me aegre desiderata ***), exactius moneam? si revocem, quae meliora profert? Quid? si aliter egissem, nonne justior me reprehendendi adforet causa? Nihil ulterius dicam

*) „Z. B. VII. p. 441. εὐνοσίαν *Krebsio* placuisse, quod *W.* contendit, equidem nusquam observavi. Nichts war leichter wahrzunehmen, wenn Hr. H. die *Krebsische* Note p. 176. der zweiten Ausgabe las. VII. p. 439. bringt Hr. H. aus *Wyttenbachs* annotat. critica einige abweichende Lesarten *Xylanders* bey, mit dem Zusatze: falsum est: nequaquam ita in singulari editione u. s. m. Allein auf diese besondere Ausgabe der *Plutarchischen* Schrift *de audiend. poetis* bezog sich *Wyttenbach* nicht, sondern auf die vollständige der gesammten *moralium*, in welcher sich alle hier ausgezeichneten Variationen S. 12. sqq. befinden.“

**) Cf. Praef. V. VII. p. XXVIII. Ipse *Vir Eroditus* paulo ante hanc editionem in meorum subsidiorum copia desideraverat.

***) Cf. Praef. V. VII. pag. XIII.

XVIII

dicam de honesta judicis, sibi constantis, aequitate, singulis partibus praestanda.

„Das Publikum (ita pergit Schaeferus) wird jetzt leicht untersuchen können, wie H. H. Wytttenbachs 26jährige Arbeit benutzt, was er davon in seine Ausgabe aufgenommen, und was er als unnütze Spreu weggeworfen hat. Diese Prüfung einzuleiten, will ich von 100 ähnlichen Stellen nur zwei ohne Auswahl, wie sie sich ungefucht darbieten, ausheben.“

Accusatore ita publice loquente, tot argumentis armato, tanta fiducia rem suam agente, quid est, quod reus non metuat? Actum est de eo: quidquid profert, nihil est. De libro quid est statuendum, *centum* locis, negligentia auctoris vel alia quacunque ejus culpa laborantibus, deformato? Omne sane illius evanescit pretium! — Attamen res exemplis ipsis est adjudicanda, non ista asseverandi contentione, qua adversarius prodit. An dubii quid esse poterit, quin e tanta locorum multitudine duo isti, ultro quasi oblati, ad plenissimam demonstrationem sufficiant; quin tanti sint momenti, ut plura exigere vel afferre testimonia supervacuum videatur? — An sint hujus generis, tantumque valeant, lector ex his, quae dicam, facile dignoscet.

Vol. VII. pag. 306. retinui in textu verbum *βλήτῳμεν*, quale in omnibus, quas ad manus habui, editionibus exhibetur. Subjunxi adnotationem: „*Matth. scribendum censet βλήτῳμεν. Sic dedit W. ex D. et Xyl.*“ — omissis reliquis, quae Wyt-

ten-

tenbachius addit „eoque (βλήτομεν) deterioris formae verbo. Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. Plat. p. 63.“ Quam detestanda est ista temeritas, quae possessores *Tubingensis* Plutarchi tanta hujus verbi notitia defraudavit? Quantum detrimenti illis attulit intempestivum brevitatis studium? Eos ad indicem Plutarchicum, quem suo tempore conficiendum *) promiseram, delegare, non decuit! Hic loci ex *Wytttenbachii* auctoritate monendi fuerunt, quid de verbo βλήτειν judicare placeat! — Ut nunc aliquo modo damnum resarciam, vel potius, ut appareat, *Wytttenbachium* adjunctis istis vocibus nihil novi docere voluisse, et formam verbi βλήτειν aliis dudum fuisse suspectam, adeas velim, Optime Lector, et consulas *Lexicon manuale Hederici*, ubi apud v. βλήτω legitur: „pro βλίτω ap. Plut. si lectio sana est.“ Adeas *Lexicon vetustius Basileense* in v. βλήτειν et βλίτειν, ubi idem Plutarchi locus, et vitiosa verbi forma distincte notatur. Quid tunc restat, de quo queraris, modo aliquod tibi adsit dictionarii adjumentum? Alia res est, si quaeras, cur deteriorem verbi formam retinuerim, nec, *Wytttenbachio* praeunte, cum meliori commutaverim. Proxime quidem *Schaeferus* id non urget; at mihi curae esse oportet, ut ipse cum quovis lectore sibi persuadeat, me haud temere vel leviter in re mea versari, sed in officii partibus explendis ea, quae par est, fide laborare. Quare mei consilii rationes indicare necesse est.

*) Praef. Vol. I. p. VI.

Si vox βλήτσειν, ita scripta, solo hoc loco Plutarcho occurreret, et communis omnium aliorum scriptorum usus solum alteram commendaret formam βλίτσειν; absurdum sane foret, priori formae diutius inhaerere, vel lectionem, quam librarium culpa depravatam nemo non putaret, tueri, nec alteram probare, codicis auctoritate firmatam. At, quod perspicue apud *Hesychium* in v. βλίτσειν adnotatum legitur, est βλήτσειν etiam apud *Schol. Aristoph. ad Lysistrat.* (v. 476.) pag. 10. *Matthaei* quidem eodem utitur loco ad suam sententiam defendendam: at plus causae mihi adesse videbatur, cur priori notae fidem haberem, cum tam clare et distincte addatur: *qui habet βλήτσειν.* Alia praeterea apud *Hesychium* observavi vocabula, quorum duplex forma per η et ι memoratur, ex gr. βλίτον, in nota subiuncta: alii per η, βλήτον et βλήττου. (Cf. not. 26. pag. 734. nec non *Lexicon Basil.* in voce βλίτον) — βλιτύριον, βλίτυρι, secundum notam 2 et 6 etiam βλήτυρι cum *Suida*; aliud vocabulum cum voce βλίτσειν cognatum (not. 27. pag. 735.) sub utraque forma apud *Hesychium* extat, βλημάζειν et βλιμάζειν (Cf. notae, nec non voces βλει, βλαιμάζειν, βλάσκει, βλασάζειν). Eadem porro fere ratio est in verbo πρήθω et περιθω non solum in usitatis lexicis, sed et apud *Hesychium* in adnotatione ad v. πρίεται. His perspectis et sollicite examinatis, quid mirum, si nondum pro certo habuerim, deteriore verbi formam, quam alii statuunt,

trunt, non esse potuisse Plutarcheam? Absit autem, ut iudicium Eruditorum de ipsa vocis forma spernendum existimem, sive hac mente *Wytttenbachianum* ex mea adnotatione omiserim, cum ex altera parte sperem, meam quoque agendi rationem, certis nixam causis, nec temere initam, ab aequo iudice non iri improbatum; nec non confidam, quemvis fatis esse intellecturum, quam leve et invalidum omne fuerit argumentum, ex hoc loco petitum, ad id, quod voluit adversarius, demonstrandum.

Firmius fortasse et certius docebit alterum exemplum, quantam admiserim negligentiam in editione *Wytttenbachiana* ad usum nostri Plutarchi accommodanda. Explicabo rem pari animi integritate, ut ejus vis et ratio lectori plane appareat. Eo magis hoc necesse videtur, cum *Jenensis* censura eodem loco ad me damnandum abutatur.

Vol. VII. pag. 370. auctoritatem editionis *Reiskianae* secutus sum in retinenda voce *ἐκλυσαι*, quam ista *prima* dedit, nulla quidem adjuncta nota, qua aliqua verae hujus probandaeque correctionis ratio fuisset exposita *) Hinc pauca haec subjeci: „*Sic R. dedit, et est, in Turn. V. Bong. Vulgo ἐκλυσαι. Ald. Bas. ἐκκησαι.*“ Plura dicere nec potui, nec necesse duxi, cum omnia et singula dicta erant, quae ex editionibus, et praesentibus corrigendi subsidiis enotanda fuere. A retenta Reiskii lectione, firma-

*) Monul de hoc loco ipsa in praef. Vol. VII. p. VII.

ta tribus codicibus, ex ordine retrogressus sum usque ad antiquissimam. Constat enim ex mea praefatione, *Aldina* et *Basileensi* nominata, per vocem „*vulgo*“ *Stephanianam* et *Francofurtanam* esse intelligendam. Cum deinde *Wytttenbachianam* editionem ad manus haberem, pariterque in ea genuinam lectionem observarem, res mea flagitavit, ut id meae notae adjungerem, memoratis simul codicibus omnibus et subsidiis, correctioni, *Wytttenbachio* teste, f. ventibus, his verbis: „*W. recepit in lucem ex A. B. E. Venet. Voss. Pol. Schott. Jannot. Anon. Xyl.*“ Abfolviffe mihi videbar, quidquid mearum fuit partium, & ad ultimum mei laboris finem spectat. At multo aliter sentit *Schaeferus*. Plene citata *Wytttenbachii* meaque animadversione, his ita pergit verbis:

„*Hier ist keine Würdigung der verschiedenen Lesarten, keine Spur der von W. so genau bezeichneten Genealogie des Textes. Noch mehr! die von W. angeführte Parallelstelle — hat H. H. ganz übersehen: dann dort wird in der Tüb. Ausg. p. 344, der hier von W. angegebenen Varianten mit keiner Sylbe gedacht.*“ *)

Si

- *) *Allg. Lit. Zeit.* „*Fene Notizen, in welchen bey der gedrängtesten Kürze fast jedes Wort sorgfältig abgewogen, jede Stellung der Worte absichtlich gewählt ist, sind hin und wieder von Hr. H. so willkürlich abgekürzt und verändert worden, daß dadurch einer ihrer Hauptzwecke, die Genealogie der Lesarten zu zeigen, oft gänzlich verschwunden ist. Hier von Zwanzigen nur Ein Beispiel! &c. &c.*“

Si *Schaeferus* ea, quae supra dixi (facile quidem deducenda e mea animadvertione, nec non ex omni instituti nostri ratione, reique ipsius natura) acriori, quod nequaquam recuso, & aequiori denuo subjecerit examini: num tandem timendum sit, ne in eadem de meo labore permaneat sententia? Quid aequius fuit, quam *Reiskium* nostrum, *Lipsiensem* quondam Eruditum, correctionis auctorem nominare, qui eam fortassis sui exemplaris margini adscripsit, nec ulla defensione indigere putavit, in priori lectione nil nisi vitium typographicum suspicans? Notavi deinde consensum lectionis emendatae cum codicibus, nec non varietatem lectionum, in prioribus editionibus obviam. Quid ultra fuit agendum? At „abesse, monet *Schaeferus*, a mea nota omne prorsus de variis istis lectionibus iudicium, nec inde, quid singulae valeant, patere.“ Quo facilius de hoc iudicare possit lector, plenam repeto *Wytttenbachii* notam: „ἐκλυσαι. Sic *A. B. E. Venet. Vofs. Pol. Schott. Jannot. Anon. Xyl. T. (u r n.) V. (ul c.) B. (o n g.) Vitiose ἐκκησαι Ald. Bas. Unde vulgatum ἐκλυσαι fecit Steph. Sic supra p. 112. C. ἐκλυσαι omnes habent libri, exceptis C. N. Perizon. ἐκλυσαι.*“ Ubinam quaeso, singula haec verba perlustrans, invenies, quod in meis desiderandum videatur? An forte tanta vis inest vocabulo *vitiose*, a me omisso? An adeo necesse videtur, de *vitiositate* lectionis nominatim monere, quam *corrigendam* censeas? Hoc posito, quid de ista restat dubii? At „periit mea opera omnis textus *genealogia*, a *Wytttenbachio* tam exacte descripta.“ Docear velim, quid intercedat discriminis, utrum per *lineam*, quam

dicunt, *ascendentem*, an *descendentem* res agatur in describendo genere. Altera ego sum usus, altera *Wytttenbachius*. Quid quaeso haec secum affert, cur aptior videatur ad rei veritatem agnoscendam vel illustrandam? „Excidit denique omnis loci paralleli & variarum, ad eum pertinentium lectionum notatio, a *Wytttenbachio* data.“ Excidit, quod commode abesse posse intellexi, nec nisi eo fine notatum fuisse a *Wytttenbachio* existimavi, ut lector suae correctionis doceretur exemplo, alteram vocem saepius cum altera in codicibus confundi. An majus, an altius quid latet, cui sentiendo & perspicendo impar fuerim?

Talis ergo & tanta est vis exemplorum, quibus *Schaeferus* suum de me meoque labore iudicium firmandum statuit, ut addat:

„*Heißt dieß die Wytt. Ausgabe entbehrlich machen, wenn man so wesentliche Sachen als unbrauchbar übergeht, und dagegen zum Ersatz Druckfehler als verschiedene Lesarten einträgt? — Ich glaube, daß H. H. diese und ähnliche arge Fehler vermieden haben würde, wenn ihm nicht die Cott. Buchhandlung die größte Eile zur Pflicht gemacht hätte. Von dieser Uebereilung trägt vollends der so eben erschienene achte Band der T. A. die unverkennbarsten Spuren an sich.*“

Praetereo, quidquid ex iis, quae ante dixi, fatis liquere arbitror, & lectoris, omnem causam aequa mente ponderantis, iudicio permitto, quid de

de ceteris nonaginta octo locis, *Schaefero* iudice, pari negligentia tractatis fit sentiendum. Quae nova autem iactat opprobria, de iis pauca monere necesse est. Alterum spectat ad quoddam de *Oxonienfi* editione, quasi nostro jam labore minus necessaria, iudicium. Tale quid a me nunquam esse profectum *), declarasse sufficiet. Si quando Bibliopola ejusmodi verbis usus est, male profecto & ini- que eorum sensum illi interpretantur, qui eum ita torquent, ut contemtim de ista, quasi de re vili, nihil juvante, adeoque spernenda, aut minus expetenda, locutus esse videatur. Quis eo dementiae procedat, ut ita sentiat, ita loquatur? At si id indicare voluit, extare aliquid, quo desiderium libri, quem parare pro pretii magnitudine facultates plurium superante, non cuivis facile contingat literarum humaniorum cultori, minori incommodo ferri possit: quid injuriae ex hoc consilio, quid criminis ex hac dictione erui poterit? Alia est quaestio, an ego ita laboraverim, ut ista dictione uti licuerit. Negant isti: quam vere, iudicet lector.

Gravius certe in me peccavit *Schaeferus*, cum absque ullo documento publice contendere audeat, nimiam festinationem, qua debita in rebus bene ge-

b 5

ren-

*) Idem tamen cum *Schaefero* haud obscure mihi videtur imputari in censura Jenensi: „Allein man würde sich sehr täuschen, wenn man sich entweder durch Buchhändlerankündigungen, oder durch eine unneulich zu Gesicht gekommene Anzeige der Hutten-schen Ausgabe bereden liesse, zu glauben, Wyttenbachs Meisterwerk sey hier überall so gut benutzt, daß der nicht begüterte Philolog des Oxforder Drucks völlig entbehren könne.“

rendis cura impediatur & tollatur, mihi a Bibliopola fuisse injunctam. Is ergo esse videor, qui, alii mancipatus, honesta confilia negligat, & rationibus e commercio defumtis temere obtemperet! ne dicam de animo Viri, ejusmodi legibus me adstringere conantis. Procul absit, ut ad hunc statum me dejiciam, vel rerum aut temporum necessitate detrudam! Plena fruor libertate in curanda re Plutarchea: & quidquid male actum deprehenditur, ejus omnem culpam solus ego sustineo. Tantum velim, ut ista strictioribus & firmioribus proponatur argumentis & demonstretur.

Ita denique rem suam absolvit *Schäferus*: *

„*H. H. Er, von dem man behaupten will, er habe alle ihm zu Gebote stehenden Hülfsmittel für Plutarch benutzt. Er, der ohne Schamröthe es wagen darf, sich selbst als hospitor Plutarchi dem treflichen W. an die Seite zu stellen (Note: Man sehe sein naives Geständniß in der Vorrede zum 8. B. der T. A.) H. H. hat im 8. B. f. A. bei den Apophthegmen und Institut. Lacon. die so bekannte und mit Recht geschützte, auch von W. an mehr als einer Stelle gepriesene Gierigsche Ausgabe dieser Schriften nirgends benutzt, nirgends angeführt, ja, wie es scheint, nicht einmal gekannt.*“

Quidquid subsidii in adornandis singulis Plutarchi partibus mihi praesens fuit, id in singulis Praefationibus haftenus referre haud neglexi. *Gierigianam*
Apoph-

Apophthegmatum & Institut. Lacon. editionem nuspiam nominavi, unde satis patebat, eam mihi tum temporis defuisse. An vero ex eo colligere licet, me ejus notitiae plane expertem fuisse? Quis eam ignoret, a *Wytttenbachio* quoque in *Prolegomenis* digne laudatam his verbis: „Recentissima, *Theoph. Erdm. Gierigii*, forma octava, anno 1779. *Apophthegmata Laconica* non nisi ad tironum „captum faciliora sunt selecta: at *Instituta* in „tegre reddita. Est sane in Editore probanda do „ctrinae elegantia: et ita judicavimus olim in Biblio „theca Crit. Vol. II. part. I. p. 122.“ *) An ne haec quidem legisse vel observasse videor *Schaefero*? Suppeditant autem ipsa omnem mei defendendi rationem, cur in paranda ista editione tardior fuerim, vel ejus desiderium meis operis nihil morae fecerit. Cum *Wytttenbachius* suis eam curis se accom-

mo-

- *) De *Gierigiana* hac editione monet simul *Jenensis* censor. „*Daß auf die Versionen so gar wenig Rücksicht von Hr. H genommen worden ist, wollen wir nicht rügen: Refremdender ist es, daß er von der Schrift de audiendis poetis bloß die erste, noch sehr unvollständige Krebsische Ausgabe (vid. supra pag. XVII. not. **), und von den Institut. und Apophthegm. Lacon. die Gierigische Edition gar nicht gekannt, wenigstens nirgends benutzt hat. Wie viele treffliche Erläuterungen einzelner Stellen, welche hier ohne Zurückweisung auf die Geschichte, ohne Bemerkung der lakonischen Sprechart, ohne Vergleichung der Parallelstellen in den Plutarchischen Lebensbeschreibungen, dunkel und unverständlich geblieben sind, hätten aus der letztern, auch von *Wytttenbach* mit Recht empfohlenen Ausgabe hergeleitet werden können!*“ Quae de aliis quibusdam praestantioribus adjuventis porro adjungit, haud absque grati animi sensu notavi.

modasse profiteretur, dubitare certe licuit, an plura inde ad meos usus depromere possem. Qua in re si fallebar, quid obstat, quo minus suo tempore expleam, quod nunc periisse censetur? Quidquid hujus generis olim promisi *), certe praestabo, neque ulla in parte benignis Virorum Eruditorum monitionibus deero.

Restat nunc gravissimus locus, quo me a *Schaefero* iniquissime impugnatum doleo. Non dissentit ab eo Censor Jenensis, ea ipsa, quae dixi, repetens, utpote quibus omne ejus de me iudicium nitatur & determinetur **). Indignatur uterque, quod arrogantius de me senserim, quod tantum mihi sumserim, ut cum *Wytttenbachio* pro Sospitatore Plutarchi haberi velim, nec insolentius meum laborem commendare erubuerim. Quid ad haec respondeam? Quomodo me purgem a crimine, quo nemo non offendatur necesse est? Aperte & ingenue fatebor, qualis mei animi sensus fuerit. Lectorem penes sit iudicium, an violatae modestiae adeo damnandus videar. Non est, cur pluribus de novo proferam, quae in Praefatione Voluminis Septimi ratione iudicii *Wytttenbachiani* de Reiskiano meoque labore habita dicenda fuerant. Eorum

tan-

*) Praefat. Vol. VI. pag. III.

***) „Nachdem Hr. H. kein Bedenken gefunden hat, den Werth seiner Ausgabe selbst höher anzuschlagen, und sich mit dem verdienstvollen Wytttenbach in eine sehr unerwartete Parallele zu stellen. — — Nach dieser Aeuserung dürfen wir nichts weniger als den Vorwurf einer allzugrossen Strenge fürchten, wenn wir die Arbeit des Herausgebers nach folgenden vier Forderungen prüfen.“ &c. &c.

tantum, quae pag. XXI. leguntur, memores sint precor isti Viri. Ita meam mentem exprimunt, ut hic loci repetere necesse ducam: „qui, licet, non „sit pari subsidiorum copia instructus, non eadem „ingenii felicitate gaudeat, *tamen laboris patientia, fide & industria in explendis officii semel „suscepti partibus, amore literarum humaniorum, „nemini unquam cessit, nemini cedit.*“ Deplo- randus est ille, qui rem aggreditur, licet sibi con- ficius, natura se destitutum esse facultatibus ad illam exequendam necessariis. Spernendus est ille, qui rem susceptam negligit, nec iusta suarum virium intentione in ea bene gerenda versatur. Utram ad classem me referam? — Qualis fuerim, cum curam Plutarchi edendi mihi demandatam haud defugerem, sum professus: a *critica* lectione Plutarchi alienus, non ab ea, quae a quocunque literarum humanio- rum cultore & praeceptore est expectanda: an se- cundum editionem Reiskianam, an aliam, quid re- fert *)? ad aliena transgrediendum foret, si, quod in hac re mirum videatur, tollere vellem. Qualem me praestiterim, judicare licet e Volumine Primo Ope- rum Plutarchi moralium, per maximam partem abs- que adjumento *Wytttenbachianae* editionis curato & absoluto. Eadem me permanfurum fuisse indu- stria et fide, si diutius eo caruissem, certe non est, quod quis dubitet. Quare si mearum curarum, quas in recensendo Plutarchi textu (in hoc enim prima-
ria

*) „Selbst den Gehalt der Reiskischen Ausgabe lernze
er, was uns in der That nicht wenig befremdete,
nur erst kurz vor dem Abdruck der seinigen ken-
nen.“

ria res est fita) *pro subsidiorum ratione* haud interruptas impendere potui ac debui, adsunt testimonia vel vestigia: quid levius aut inferius me laborasse suspicer altero? Salva manet *Wytttenbachiani* nominis fama, salva omnis laus, quae ejus per quinque lustra continuato studio non solum debetur, sed & ab omnibus Graecarum literarum studiosis & Plutarchi cultoribus uno ore tribuitur. Quantum absum, ut aliquam ejus partem mihi tribuam; quam lubenter agnoscam, quibus locis Editor *Amstelodamensis* superior sit *Tubingensi*, eadem ipsa pagina Praefationis partim ante, partim post periodum impugnatam satis declarat. „*Quidquid* (ut hujus unius loci utar testimonio) *ex Wytttenbachii curis & emendationibus, ad meos usus accommodavi, sive codicibus, quibus fuit instructus, manuscriptis, aliaque ejus multiplici hujus generis eruditione firmatum, sive ab ingenio ejus profectum, aut ejus solertia, & singulari facilitate, bene conjiciendo corruptis locis medendi, probatum, ingenue et fideliter me ubivis locorum aperuisse, nemini non patebit.*“ Qui hoc modo alterius virtutes intelligit, probat, praedicat: tantae ne vecordiae reus unquam agi poterit, ut se absolute parem alteri ipse censuerit? — At si sermo est de *cura*, rei susceptae debita, de *studio*, quod in edendo auctore ponere decet, *pro ratione subsidiorum juste & aequae aestimando* *): quid de laude alterius derogo, quid mihi arrego, cum tantum mihi sumam, ut
 hac

*) Eo omnem meum sermonem, quo usus eram, redire, aequum Interpretem certe non latebit: „*neque, quocun-*

hac ex parte altero videri nolim deterior? An adeo omnis sui ipsius sensus in modestiae leges peccat, ut ne hoc quidem de se dicere liceat: *Ago, quod mihi est agendum, quam maxima cura, quam intentissimo studio?* Quae est ista disciplina, quae tam rigide praecipiat: *cave dicas, te agere, quod tuum est? adsuesce fateri, eam esse tuam curam, id tuum studium, ut res prodeat, imperitis tantum in Germania vendibilis *)*, vel te non nisi in recudendo opere alieno per ignaviam versari? Haec sapientia cui se probabit? Fuerunt certe plures rationes, cur hoc nomine cum *Wyttenbachio* me compararem, nec publice id profiteri dubitarem. Eas nunc enumerare, & longum foret, & periculosum, ne iterum arrogantius de me sentire vel loqui videar. At ut ipsi editioni a me curatae quoddam pretium dicerem, procul abfui. Hoc iudicium solum est penes lectorem. Verumtamen sufficient haec, quae dixi, de re injucunda sane & molesta.

Transeo jam ad alia [quaedam, quae *Jenenfis* censura continet, ad rem *Plutarcheam* spectantia, pla-

„cunque modo res judicetur, si a versione *Xylandri*
 „latina discefferis, & justam aequamque subsidiorum,
 „quae nos penes sunt, rationem inieris, id curae stu-
 „diique, quod *Plutarcho* consecrare suscepimus, nos-
 „que ipsi, ut, qua potest fieri, summa fide consecre-
 „mus, maxime obstrictos tenemus, & quod rei pu-
 „blicae literariae nos debere sentimus, levius aut in-
 „ferius sit eo, quo *Wyttenbachius* de *Plutarcho* me-
 „ruisse est censendus.“

*) Praef. V. VII. p. XXI.

plane omiffis illis, quibus me folum petitem fuiſſe ſentio *).

Quid de Cenforis in me animo iudicandum, qui editori ne tantum quidem tribuit, ut mendum operarum errore admiſſum aliquo modo excuſet, ſed ei ipſi imputet **) ? Eſt iſtud pag. 162. Vol. VII. in not. 5. ubi pro *Heuſingero ad Athen.* legendum eſt *ex Athen.* Certe qui noverat, in animadverſionibus meis mentionem fieri *Jacobi Friderici Heuſingeri*, a quo *Plutarchi liber de amici & aſſentatoris discrimine commentatione critica* fuit illuſtratus, quod ipſe paulo ante monuerat & probaverat, ei haud difficile eſſe potuit, vitium vocolae ad ſuſpicari & corrigere, nulla graviore culpa in me translata.

Quod

*) Posterioris generis ſunt haec: „in der ſehr unlateiniſchen Vorrede“ — „verräth ſich auch hier und da ein richtiger Blick, der ſelbſt den Wyttenbachſchen Wahrnehmungen zuvorkommt (wie z. B. VII. p. 272.): ſo trifft dieſer doch immer nur Kleinigkeiten; bey wichtigeren Stellen hingegen ſcheint bloß ein glückliches Ungefähr die Wahrheit deſſen, was wahr iſt, oder der Wahrheit ſich naht, geleitet zu haben.“ — „Ueberhaupt aber tritt Hr. H., ſobald es auf Behandlung der in den Plutarchiſchen Schriften ſo häufigen Dichterfragmente ankommt, gleich wie aus ſeiner Sphäre heraus. Kaum daß er die von Wyttenbach geebneten Pfade mit Aufmerkſamkeit verfolgt: an Babubrechen iſt gar nicht zu denken.“ &c. &c.

**) „VII. p. 162: wird gar Heuſinger ad Athen. L. IX. c. 18. angeführt.“

Quod Vol. VII. p. 365. *) vocem $\sigma\iota\alpha\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu$ retinuerim, cum tamen Wytttenbachius $\sigma\iota\alpha\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu$ olim commendarit, & nunc e Codice quodam dederit: quid mali admisi? Prior vocis forma ab aliis dudum erat recepta pro vitiosa lectione $\sigma\iota\alpha\sigma\theta\acute{\alpha}\nu$, & a falsis multis probata. Cur ab ea recedendum? An forma $\sigma\iota\alpha\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu$

ad

- *) Quae de singulis locis monet Vir Eruditus, addito iudicio simul, tanquam ex illis legitime deducendo, de omni ratione, quam in constituendo textu sum ingressus, haec sunt: „Die Gesetze der Kritik, welche Hr. H. bey Bildung des Textes befolgte, — sind keineswegs so gerüßt und streng als diejenigen, denen sich der holländische Editor unterworfen hat, An sehr vielen Stellen sind bald aus dem wytttenbachischen Apparat, bald aus den Noten anderer Herausgeber Lesarten, welchen Hr. H. den Vorzug vor der Vulgata gab, in den Text gerückt, auch wenn sie nicht durch hinlängliche kritische Zeugnisse bestätigt wurden. Wir mögen diese Freibeit bey dieser Ausgabe nicht tadeln; nur vermessen wir theils eine genauere Prüfung der Lesarten überhaupt, theils ein consequentes Verfahren in Behandlung der richtigen. warum verschmähte Hr. H. zum Beyspiel VII. p. 365. die richtige Verbesserung $\sigma\iota\alpha\sigma\theta\acute{\epsilon}\nu$, welche wytttenbach schon ehemals (ad Plut. de S. N. V. p. 114.) vorgeschlagen, und jetzt auf die Autorität einer alten Handschrift mit Recht in den Text erhoben hat? warum ließ er VII. p. 430. das fehlerhafte $\mu\epsilon\tau\epsilon\chi\epsilon\iota\sigma$ statt $\nu\epsilon\delta\epsilon\chi\epsilon\iota\sigma$ stehen? warum zog er VIII. p. 240. die unverständliche Vulgata: $\epsilon\iota\sigma\eta\ \tau\eta\varsigma\ \acute{\omega}\nu\eta\varsigma$, die auch schon Foup. Opusc. Crit. II. p. 126. ed. Lips. zu verbessern versuchte, wytttenbachs leichter und glücklicher Aenderung $\acute{\omega}\nu\eta\sigma\eta\ \tau\eta\varsigma\ \acute{\omega}\nu\eta\varsigma$, vor? — So nimmt man bey dieser Texteskstitution nirgends ein consequentes Verfahren, nirgends eine sich gleichbleibende Anwendung der benutzten Hilfsmittel wahr.“

ad sensum plus valet? an est usitatio? Equidem de utroque dubito. At auctoritas codicis adfuit, quam sequi decebat. Haud negaverim, si quid ad rem ipsam vel ad Graecitatem adfert: Sin autem neutrius generis *ϸ*um praestat, quis mutationem arbitrabitur necessariam? Vitium lectionis vulgo receptae vitare satis fuit; utrum secundum formam vocis jam a quibusdam datae, propius ad priorem accedentem, an secundum arbitrium *Wyttenschachii*, & unius codicis auctoritatem, juxta aestimandum censui, praefertim si in adnotatione textui subjecta debita hujus fiat mentio.

Pag. 430. ejusd. Vol. retinui *μολχαι*, lectionem omnibus editionibus Xylandrum & Stephanum secutis communem, & aliorum librorum auctoritate firmatam, quam nec ipse *Wyttenschachius* mutavit. Notavi simul correctionem *Reiskii*, quam consensus *Wyttenschachii* commendat, & reliqua addidi, quae ad illustrationem vocis faciunt. Quid causae nunc adest, cur ejus mutatio a me flagitetur? — a me, qui in recensendo textu a principiis ducor justo laxioribus, meditationis cura & examinis rigore destitutus? — Quantam haberem Viro Erudito gratiam, si e locis a me mutatis, non e locis, quorum mutatione abstinui, demonstrasset, quid in fanas Critices regulas peccaverim! At *minutiae* sunt, in quibus leviter laboravi: Quis in illis excutiendis multum versabitur?

De tertio loco quid attinet plura dicere, aut de meo monere? (cogitarem, num liceat *non* pro

παύση sumere, *Hesychio* iduce, apud quem est εἴση-
 ται, παύσηται, & monente adnotatore, εἴσηται esse pro
 ἤσηται, i. e. ἰδέσηται, ut sit sensus, *abeas ab emptione*,
 five perdas, quidquid juris in me emtio tibi dede-
 rit) Sufficit integram *Wytténbachii* notam, qua
 meam in retinenda vulgata tuear rationem, hic loci
 afferre. „εἴση τῆς ὠνῆς. *Ita omnes libri. Forte sa-
 num*et valet, quod vertit Xyl. & item Phileph.
 ac Raphael. Forte legendum Ὀνήση τῆς ὠνῆς, frue-
 ris emptione: ut prima syllaba a proxime ante-
 cedenti absumpta videatur. Eodem sensu ἀπίνη-
 σαι τῆς ὠνῆς, Toup. Ep. Crit. p. 154. Seneca Ep.
 LXXVII. factum retulit, hanc dixi partem o-
 misit. Mez. οἰμώξῃ. Sed tum delendum τῆς ὠνῆς:
 ut infra “ — (pag. 262. ed. Tub. lin. pen.)*

Alia deinde subjungit Vir Eruditus, de quibus
 moneri mihi non potuit non esse gratum acceptum-
 que. Loco certe VII. p. 312. plus lucis attulisset id,
 quod ex *Heynii* animadversionibus ad Virgil. T. II.
 p. 320. excerpti potuisset. At ne hujus quidem Vi-
 ri, summa pietate nominandi colendique, auctori-
 tate adducor, ut me lectionis a me datae poeniteat,
 quam e conjecturis Criticorum quorundam *nullo*
meo judicio *) *collegisse* videor. τὸ ἔλαος locum
 c 2 ha-

*) Auf gutes Glück ist z. B. VII. p. 312. der
 Text nach den Vermuthungen einiger Kritiker so
 geändert worden. &c. Allein worauf es bey dieser
 Stelle ankomme, und was eigentlich die Schwierig-
 keiten ausmache, dies hätte wenigstens aus den *Hey-
 nischen* Zweifeln (ad Virgil. To. II. p. 320. vgl.
Brannck ad Soph. To. IV. Fragm. p. 630.) von dem
 Her-

habebit pro το ῥάκος, salva vestimentorum oppositio-
ne, quae referenda videtur ad ἑπιβαντες καὶ ῥάκια &
βύσσινον φάρσι. Observo simul inde, eandem corre-
ctionem a Meziriac. ad Ovid. Heroid. T. II. p. 144.
fuisse commendatam. Num μοῦσα sit scribendum,
an praestet μόσα, de hoc disputare non lubet.

Quod cum *Barnesio* aliisque, eum secutis, er-
raverim, quid pluribus excusam? Quaecunque hu-
jus generis monitiones Eruditorum meliora & cer-
tiora suppeditant, gratissima accipio mente. An au-
tem ita errando, vel fragmenta poëtica non ubique
a reliqua oratione sejungendo, vel eorum explica-
tionem hic ibi omitteudo ipsi rei Plutarcheae adeo
male consuluerim, alii dijudicent velim *).

UI-

Herausgeber bemerkt, und den Lesern bemerkbar gemacht werden sollen. Sophokles schrieb gewiß μοῦσα, Plutarchus hingegen in dieser Stelle (wenn sie ächt ist) μόσα. Dies lehrt der Zusammenhang.“

- *), „Eine Menge Dichterfragmente sind weder metrisch abgesetzt, noch ihrem Inhalte nach erläutert worden: wie VII. p. 237. ein bekanntes Fragment des Sophokles b. Brunck T. IV. Fragm. 606. Wenn frühere Editoren, dem ehrlichen Barnes folgend, aus dessen fehlerhaften Ausgabe ein Fragmentum Eurip. incertae tragoediae citiren, so citirt es ihnen Hr. H. zweulich nach, ob gleich die Tragödie schon längst nicht mehr ungewiß, und das Fragment, wenigstens seit Valkenaers Diatribe, von mehreren Kritikern berichtet und erklärt war. So VII. p. 117. αἶ αἶ τὸδ' ἔδην u. s. w. Verse, welche im Euripideischen Chrysisbuchst wahrscheinlich von Lajus gesprochen wurden. Vgl. Valcken. Diatr. p. 22.“

Ultimo tandem loco plura desiderantur *), quae a nostri instituti ratione lectoris aequitas vix expectabit, certe reservanda partim ad indicem Plutarcheum, quem sum pollicitus, partim ad historicas de Plutarcho ejusque operibus commentationes, quas me elaboraturum pariter sum professus **), & nunc denuo affirmo, modo vitam & otium Dei largiatur benignitas. Quare ut ad singula huc pertinentia respondeam, non opus esse censeo.

Prolatis hisce tam multis variique generis negligentiae, levitatis, nimiaeque festinationis argumentis, progreditur Vir Eruditus ad pauca quaedam, quae sua comprobatione haud indigna putat, lectorisque attentioni commendat. Quonam in me animo? an alio, ac e verbis ejus supra allatis pag. XXXI. not. ** apparet? — Sentiatur & judicet ipse lector: „Eines hat indeß der Herausg. von dem
 „Seinigen hinzugefügt, was unsere Leser viel
 c 3 „leicht

*) „Hier findet sich, was man doch in einer solchen Ausgabe zuerst vermuthen sollte, kein Fingerzeig über den Inhalt, Werth und die Aechtheit der einzelnen Plutarchischen Schriften“ — „daß Hr. H. sich auf eine weisläufige und gelehrte Exposition der mannigfaltigen Doctrin, welche in den Plutarchischen Schriften embalten ist, nicht einlassen konnte, begreift man leicht aus dem Plan und der Absicht seiner Ausgabe: allein daß man fast überall, wo es Erläuterung historischer Daten, Aufhellung dunkler und versteckter Anspielungen, woran Plutarchus so reich ist, Vergleichung anderer Stellen, besonders aus Dichtern, galt, sich von dem Commentator verlassen sieht, können wir unmöglich gut heißen &c. &c.

***) Praef. Vol. I. p. VIII.

„leicht am wenigsten vermuthen dürften — hie
 „und da einen Beitrag zur kritischen Verbesserung
 , mancher corrupten Stellen. Mag auch der grös-
 „sere Theil dieser Conjecturen unstatthaft, wenig-
 „stens nicht zur Aufnahme in den Text geeignet
 „seyn: so nehmen wir doch die wenigen, welche
 „sich durch glückliche Leichtigkeit empfehlen,
 „als ein unerwartetes Geschenk mit desto lebhaf-
 „ter'm Dank an.“ Hanc suam mentem quatuor
 deinde excerptis locis ulterius explicat. Ad primum
 eorum nil attinet dicere, cum ipse monuerim, particu-
 lam $\alpha\upsilon$ desiderari posse *). Alterius loci correctionem
 ea, qua decet, ratione proposuisse mihi videor. Nec
 est, quod lectioni $\alpha\upsilon$ $\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$ pro $\alpha\upsilon\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$ contradicam,
 praesertim cum loco altero in Vit. Agefilai multum
 probetur — $\epsilon\pi\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\nu\upsilon$ $\alpha\upsilon$ $\epsilon\lambda\theta\omicron\iota$ $\sigma\alpha\iota$ $\pi\epsilon\iota\delta\epsilon\iota\varsigma$ $\epsilon\kappa$. ξ . Φ . —
 Sua tamen auctoritate quoque nititur $\alpha\upsilon\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$, nec fat-
 tis me perspicere fateor, cur $\alpha\upsilon\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$ $\pi\epsilon\iota\delta\epsilon\iota\tau\alpha$ adeo ab om-
 ni Graecitate abhorreat **). Ad reliquas duas, quas de-

*) „VII. p. 247. $\acute{\omicron}\tau\alpha\upsilon$ δ' $\alpha\pi\omicron\sigma\pi\alpha\delta\eta$ — $\theta\epsilon\omega$ (st. $\theta\epsilon\omega$)
 „ $\Phi\lambda\epsilon\gamma\omicron\mu\alpha\upsilon\omicron\nu$. Eine sinnreiche Verbesserung, deren
 „Evidenz dem Sprachkundigen bloß wegen der feh-
 „lenden Partikel $\alpha\upsilon$ nicht völlig einleuchtend wird.“
 Quae l. c. notavi, haec sunt: „Desiderat fortasse a-
 lius particulam $\alpha\upsilon$. Eam autem interdum deesse,
 docet Devar. de partic. Gr. l. p. 62. 63. ed. Reusm.“
 Cf. quae in Suppl. leguntur pag. 460.

**) „Ein ähnlicher Fall ist VIII. p. 176. wo man
 aber leichter nachhelfen kann. Hv. H. ändert den
 durch Varianten und gewagte Verbesserungen ent-
 stellten Text. — Auch diese Verbesserung ist,
 wie die vorhergehende, in den Text aufgenommen.
 Allein $\alpha\upsilon\epsilon\lambda\theta\epsilon\upsilon$ $\pi\epsilon\iota\delta\epsilon\iota\tau\alpha$ schrieb kein Grieche. Wir
 lesen

dedi, conjecturas (VIII. pag. 219. not. 1. & VII. p. 182. not. 6.) novas de suo subjungit Vir Eruditus, quas, locorum obscuritatem eximie adjuvantes, non possum non hic loci memorare, lectorisque examini subjicere. In priori pro, ἀκρίβως mavult κινδύλων, vocem, Hefychio teste, sententiae plane congruam; in posteriori quaerit, num legendum sit *πηκτιδων κ. τ. ἐναράξιος*? Talia monenti maximam me habere gratiam, promptissime praedico.

Haec pro me dixisse, satis habeo. Quid nunc enixius optandum restat, quam ut Tibi, Benevole Lector! cujus iudicio omnis mea causa subest, ea, qua me hactenus excepisti & decorasti, benevolentia haud indignus videar, neque nostro Plutarcho favere desinas. Vale. Dabam Tubingae, Id. Januar. MDCCXCVIII.

lesen ἀκρίβως — und geben nunmehr der Hattenschen Correction dieser Stelle selbst vor der Wyttenbachischen — den Vorzug.“

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΠΕΡΙ

ΕΥΘΥΜΙΑΣ.

Πλευταρχος Πακκίω¹ εὔ πράττειν. Ὅψε σε τῆς ἐπιστολῆν ἐνομισάμην, ἐν ἣ παρεκάλεϊς περὶ εὐθυμίας σοι τὶ γραφῆναι, καὶ περὶ τῶν ἐν Τιμαίω² δεομένων ἐπιμελεσέρας ἐξηγήσεως. ἅμα δὲ πως τὸν ἐταῖρον ἡμῶν Ἐρωτα κατελάμβανεν αἰτία τῶ πλεῖν εὐθὺς εἰς Ῥώμην, παρὰ Φενδόκην τῶ κρατίστῃ γράμματῳ δεδομένον, οἷος ἐνεῖνος, ἐπιταχύνοντα. μήτε δὲ χρόνον ἔχων, ὡς προηρέμην, γενέσθαι πρὸς οἷς ἐβέλε, μήτε ὑπομένων κεναις παντάπασι τὸν ἄνδρα χερσὶν ὀφθῆναι σοι παρ' ἡμῶν ἀφιγμένον, ἀνελεξάμην περὶ εὐθυμίας, ἐκ τῶν ὑπομνημάτων ὧν ἐμαυτῷ πεποιημένος ἐτύγχανον· ἠγέμενός τε σὲ τὸν λόγον τῆτον ἐκ ἀκροάσεως ἕνεκα θηραμένης καλλιγραφίαν, ἀλλὰ χρείας βοηθητικῆς, ἐπιζητεῖν· καὶ συνηδόμενος³, ὅτι καὶ Φιλίας ἔχων ἠγεμονικῶς, καὶ δόξαν ἄθενός ἐλάττωνα τῶν ἐν ἄγορᾷ λεγόντων, τὸ τῶ τραγικῶ Μέρωπος⁴ ἐπέπον-
 θας,

¹ Quis Paccius hic fuerit, haud liquet. Kaltw. notante, idem forte est, cujus Javen. 12, 99. meminit.

² R. monet, significari Timaei Locri libellum, aut Timaeum Platonicum. Hunc Nuisch. vertendo exprimit — *in dem Timäus des Plato*; nec dubitat Kaltw. quin probari possit.

³ Turn. Bong. *συνειδόμενος*.

⁴ Sitne *Merops* tragi. i nomen, an fabulae, non constare monet Kaltw. cum R.

θας, ἐδ' ὡς ἐκεῖνον εὐδαιμονίζων ὁ ὄχλος ἐξέπληξέ σε ¹ τῶν φυσικῶν παθῶν. ἀλλὰ πολλάνικς ἀκηκοῶς, μνημονεύεις, ὡς ἔτε ποδάρκας ἀπαλλάττει καλτίκιος ², ἔτε δακτύλιος πολυτελῆς παρωνυχίας, ἐδὲ διάδημα κεφαλαλγίας. πόθεν γε δὴ πρὸς ἀλυπίαν ψυχῆς καὶ βίον ἀκίμονα, χρημάτων ἄφελος, ἢ δόξης, ἢ δυνάμειος ἐν αὐλαῖς, ἂν μὴ τὸ χρώμενον εὐχάρισον ἢ ³ τοῖς ἔχουσι, καὶ τὸ τῶν ἀπόντων μὴ δεόμενον ἀεὶ παρακολεσθῆ; τί δὲ τῶν ἔστιν ἄλλο ἢ λόγος εἰδισμένος καὶ μεμελετηκῶς τῷ παθητικῷ καὶ ἀλόγε τῆς ψυχῆς ἐξισταμένε πολλάνικς, ἐπιλαμβάνεσθαι ταχὺ, καὶ μὴ περιορᾶν ἀπορρόεον καὶ καταφερόμενον ἀπὸ ⁴ τῶν παρόντων. ὡσπερ ἐν ὁ Ξενοφῶν ⁵ παρήγει, τῶν θεῶν εὐτυχῆντας μάλις μεμνησθαι καὶ τιμᾶν, ὅπως, ὅταν ἐν χρεῖα γενώμεθα, παρῆντες αὐτὰς παρακαλῶμεν ὡς εὐμενεῖς ὄντας ἤδη καὶ φίλας. ἔτω καὶ τῶν λόγων ὅσοι πρὸς τὰ πάθη βοηθῶσι, δεῖ πρὸ τῶν παθῶν ἐπιμελεῖσθαι τὰς νῦν ἔχοντας, ἵν' ἐκ πολλῶν παρσκευασμένοι μᾶλλον ὠφελῶσιν.

ὡς

1 Aut sic fuit corrigendum cum Mez. quod W. probat, aut ὁ ὄχλος σε ἐξέπλ. cum R. Vulgo deest se.

2 Mutare dubitavi hanc vocem, licet vix sana mihi videatur. Cf. Vol. VII. p. 417. not. 4. Xyl. voluit κάλκιος aut κάλτιος, addens, librarium liberaliter egisse, qui cum & κάλκιος & κάλτιος vel scriptum, vel pronunciatum, reperisset, utrumque retulerit. Monet simul, in margine scripti annotari, pro ea voce etiam legi πατρίκιος. Idem voluisse videntur Turn. V. Bong. e quibus vitiose enotatur πακρίκιος. Budaeus vertit *calcium*. Salmaf. haec habet: f. πατρίκιος. infra πατρικίης φορεῖν. immo κάλτιος leg. nam κάλτιος & *calcium* de calcibus Romanorum Senatorum proprie dicebatur, vel leg. κάλτιος πατρίκιος. Equidem hanc posteriolem conjecturam amplectendam censeo. Vid. hunc in finem Rosin. Antiq. rom. I. V. c. 36.

3 Primus dedit ἢ Steph. Abest ab Ald. Bas. Rost.

4 Dando ἀπὸ secutus sum W. id recipientem ex C. Mosq. 2. Collig. Nov. pro vulg. ἐπὶ — ut praesentibus non contentis rebus affluat atque invertatur.

5 Cyropaed. I. c. 6. §. 3.

ὡς γὰρ οἱ χυλεποὶ κύνες πρὸς πᾶσαν ἐλαρατῶμενοι βοήν, ὑπὸ μόνῃς καταπραΰνονται τῆς συνήθους· ἕτω καὶ τὰ πάθη τὰ τῆς ψυχῆς διαγραινόμενα καταπαῦσαι ῥαδίως ἐκ ἔσιν, ἂν μὴ λόγοι παρόντες οἰκείοι καὶ συνήθεις ἐπιλαμβάνωνται τῶν ταρατῶμενων.

II. Ὁ μὲν ἔν εἰπὼν ¹, ὅτι δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλ-
λοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίῃ μήτε ξυνηῇ, πρῶ-
τον μὲν ἡμῖν πολυτελῆ τὴν εὐθυμίαν καθίσει, γυνο-
μένην ὄνιον ἀπραξίας· οἷον ἀρρώσῳ παραινῶν ἐκάσῳ·

Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα ² σοῖς ἐν δεμνίοις.
καίτοι κακὸν μὲν ἀναιδησία σώματι Φάρμακον ἀπονοίας ³.
ἔδεν δὲ βελτίων ψυχῆς ἰατρὸς, ὁ ῥαθυμία καὶ μαλα-
κία καὶ προδοσία Φίλων καὶ οἰκείων καὶ πατρίδος, ἐξ-
αίρων ⁴ τὸ ταραχῶδες αὐτῆς καὶ λυπηρόν. ἔπειτα καὶ
ψεῦδός ἐστι τὸ εὐθυμεῖν τὰς μὴ πολλὰ πράσσοντας. ἔδει
γὰρ εὐθυμοτέρας εἶναι γυναῖκας ἀνδρῶν, οἰκερὰ τὰ πολ-
λὰ συνάσας· νυνὶ δὲ ὁ μὲν βορέας

Διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος ἐ διάσημ,
ὡς Φησιν Ἡσίοδος ⁵. λῦπαι δὲ καὶ ταραχαὶ καὶ κα-
κοθυμίαι διὰ ζηλοτυπίας, καὶ δεισιδαιμονίας καὶ Φιλο-
τιμίας καὶ κενῶν δοξῶν, ὅσας ἐκ ἂν εἴποι τις, εἰς τὴν
γυναικωνίτην ὑπορρέεσιν· ὁ δὲ Λαέρτης εἴκοσιν ἔτη κατ'
ἑαυτὸν ἐν ἀγρῷ διαιτῶμενος

A 2 ·

Γρηῖ

¹ Significat Democritum, teste Seneca, de Tranq. animi, c. 12. item Stob. Serm. 101. pag. 551.

² Sic R. voluit dari, & legitur quoque in libello animine an corporis affectiones sint peiores, dedique ex Eurip. Orest. v. 260. ed. Argentin. 1779.

³ Sic dando secutus sum W. ita recipientem ex Stob. Serm. XXIX. p. 206. & consentientibus ex parte codd. Plutarcheis, & sic vertendo experimentem: ὧ quidem stupor adversus desperazionem malum est corpori remedium. Vulgo ἀναιδησίας — ἀπονοία.

⁴ W. legendum censet ἐξαιρῶν.

⁵ Hesiod. Opp. v. 519.

Γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἣ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε ¹
 παρετίθει, τὴν μὲν πατρίδα καὶ τὸν οἶκον καὶ τὴν βα-
 σιλείαν ἔφυγε, τὴν δὲ λύπην μετ' ἀπραξίας καὶ κατη-
 φείας ἀεὶ συνοικῆσαν εἶχεν. ἐνὶς δὲ καὶ τὸ μὴ πράσ-
 σειν αὐτὸ πολλὰ μίς εἰς ἀδυμίαν καθίστησιν, ὡς τῆτον·

Αὐτὰρ ² ὁ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος ἄκυπόροισι
 Διογενὴς Πηλέως υἱὸς πόδας ὤκως Ἀχιλλεύς.
 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκειτο κυδίκνευραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ Φθινύθεσκε φίλον κῆρ
 Αὔθει μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 καὶ λέγει περιπατῶν ἐπὶ τέτρω καὶ ἀχάλλων αὐτόσ·

Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν ἐτάσιον ἄχθος ἀρέρης.
 ὄφεν ἐδὲ Ἐπίκερος οἶεται δεῖν ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τῇ φύ-
 σει χρῆσθαι πολιτευομένους καὶ πρᾶσσοντας τὰ κοινὰ τὰς
 φιλοτίμους καὶ φιλοδόξους, ὡς μᾶλλον ὑπ' ἀπραγμοσύνης
 ταράττεσθαι καὶ κακῆσθαι πεφουκότας, ἢ ὧν ὀρέγονται
 μὴ τυγχάνωσιν. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ἄτοπος, ἔ τὰς δυ-
 ναμένους τὰ κοινὰ πράσσειν προτροπόμενος, ἀλλὰ τὰς ἡ-
 συχίαν ἀγειν μὴ δυναμένους. δεῖ δὲ μὴ πλήθει μηδὲ
 ὀλιγότητι πραγμάτων, ἀλλὰ τῷ καλῷ καὶ τῷ αἰχρῶ τὸ
 εὖθυμον ὀρίζειν καὶ τὸ δύσθυμον. τῶν γὰρ καλῶν ἢ
 παράλειψις ³ ἔχ' ἤτλον, ἢ τῶν φαύλων ἢ πράξεις, ἀνια-
 ρόν ἐστὶ καὶ ταραχῶδες. ὡς εἶρηται.

III. Τὰς μὲν γὰρ ἀφωρισμένους ἕνα βίον ἄλυτον
 νομίζοντας, ὡς ἔνιοι τῶν τῶν γεωργῶν, ἢ τῶν τῶν ἡι-
 σθῶν, ἢ τῶν τῶν βασιλέων, ἰκανῶς ὁ Μένανδρος ὑπο-
 μιμνήσκει, λέγων·

Ὁμην ἐγὼ, τὰς πλεσίτας, ὦ Φανία,
 Οἷς μὴ τὸ ⁴ δανείζεσθαι πρόσσειν, ἔ σένειν

Τὰς

¹ Hom. Odyss. I, 191.

² Hom. Iliad. I, 488. sqq. & deinde XVIII, 104.

³ Sic Ald. Raf. Rost. habent, & Xyl. exprimit, restitui-
 que, R. jubente, cum W. pro vulg. παράληψις, quod ex Steph.
 in rell. transiit.

⁴ R. deleri vult τὸ.

Τὰς νύκτας, ἐδὲ σρεφομένους ἄνω κάτω
 Οἴμοι λέγειν, ἠδὲν δὲ καὶ πρᾶόν τινα
 Ὑπνον καθεύδειν ¹.

εἶτα προσελθὼν ², ὡς καὶ τὰς πλεσίαις ἑώρα ταῦτὰ πλά-
 χοντας τοῖς πένησιν.

Ἄρ' ἐσί (Φησί) συγγενές τι λύπη καὶ βίος;

Τρυφερῶ βίῳ σύνεσι, ἐνδόξῳ βίῳ

Πάρεσι, ἀπόρῳ συγκαταγερᾷσει βίῳ.

ἀλλ' ὡσπερ οἱ δειλοὶ καὶ ναυτιῶντες ἐν τῷ πλεῖν, εἶτα
 ῥῆον οἴομενοι διάξειν, ἐὰν εἰς γαυλὸν ἐξ ἀκάτα, καὶ
 πάλιν ἐὰν εἰς τρίηρη μεταβῶσιν, ἐδὲν περαίνουσι, τὴν
 χολὴν καὶ τὴν δειλίαν συμμεταφέροντες ἑαυτοῖς· ἕτως
 αἱ τῶν βίων ἀντιμεταλήψεις ἐκ ἐξαιρέσι ³ τῆς ψυχῆς
 τὰ λυπᾶντα καὶ ταραττόντα· ταῦτα δ' ἐσὶν, ἀπειρία
 πραγμάτων, ἀλογισία, τὸ μὴ δύνασθαι μηδ' ἐπίστασθαι
 χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν ὀρθῶς· ταῦτα καὶ πλεσίαις χει-
 μάζει καὶ πένητας· ταῦτα καὶ γεγαμηκότας ἀνιᾶ καὶ
 ἀγάμεις· διὰ ταῦτα φεύγουσι τὴν ἀγορὰν, εἶτα τὴν ἡσυ-
 χίαν ἐφέρουσι· διὰ ταῦτα προαγωγὰς ἐν αὐλαῖς διώκου-
 σι, καὶ παρελθόντες, εὐθύς βαρύνονται.

Δυσάρεστον οἱ νοσῶντες ἀπορίας ὑπο ⁴.

καὶ γὰρ ἡ γυνὴ λυπεῖ, καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιῶνται, καὶ
 δυσχεραίνουσι τὸ κλινίδιον.

A 3

Φι-

¹ W. notante, Collect. Mur. item Mez. qui hanc auctorita-
 tem adjungit, ex libro vetere· locum Menandri ita deinceps
 augent: καθεύδαν ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα. Nunī δὲ καὶ τὰς
 μακαρίας καλαμένους, Ἰμῶν ὀρῶ ποιῶντας ἡμῖν ἐμφερῆ. Cf
 Stob. ed. Gesn. p. 519. Grot. p. 391.

² Ita primus dedit Steph. cum in prioribus edd. legeretur
 προσελθὼν, pro quo Xyl. maluit διελθὼν, quod in scripto an-
 notatum legerat, aut προσελθῶν. R. susp. προσδιελθὼν, prae-
 terea enarrans.

³ R. voluit ἐξαιρέσι. Vide supra ἐξαιρών, quod W. cum
 ἐξαιρῶν mutandum censuit, pag. 3. not. 4.

⁴ Ex Eurip. Orest. v. 234. V. Reines. V. L. p. 420. R.

Φίλων δ' ὁ τ' ἐλθὼν, λυπηρὸς ¹, ὁ τ' ἀπιῶν βαρὺς, ὡς ὁ Ἴων Φησί. εἶτα τῆς νόσε διαλυθείσης, καὶ κράσεως ἐτέρας γενομένης, ἤλθεν ἡ ὑγεία Φίλα πάντα ποιῶσα καὶ προσηῆ. ὁ γὰρ χθρὸς ὡὰ καὶ ἀμύλια, καὶ σηπάνειον ἄρτον διαπλύων, τήμερον αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται πρὸς Φιλῶς ² καὶ προθύμως.

IV. Τοιαύτην ὁ λογισμὸς εὐκολίαν καὶ μεταβολὴν ἐγγενόμενος ³ μεταποιεῖ πρὸς ἕκαστον βίον. Ἀλέξανδρος Ἀναξάρχου περὶ κόσμων ἀπειρίας ἀκάνων ἐδάκρυε, καὶ τῶν Φίλων ἐρωτῶντων, ὅ τι πέπονθεν. Οὐκ ἄξιον (ἔφη) δακρύειν, εἰ, κόσμων ὄντων ἀπείρων, ἐνὸς ἀδέπω κύριοι γεγόναμεν; Κράτης δὲ πῆραν ἔχων καὶ τρίβωνα, παίζων καὶ γελῶν ὡσπερ ἐν ἐορτῇ τὸν βίον διετέλεσε. καὶ μὴν καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ ποδῶν βασιλεύειν ἐλύπει.

Γνώσκει ⁴ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές.

Διογένης δὲ πωλόμενος ἔσκωπε τὸν κήρυκα κατακείμενος· ἀναστῆναι δὲ ἐκ ἐβέλετο κελεύοντος, ἀλλὰ παίζων καὶ καταγελῶν ἔλεγεν· Εἰ δὲ ἰχθῶν ἐπίπρασκες; καὶ Σωκράτης μὲν ἐν δεσμοτηρίῳ Φίλικοσφῶν, διελέγετο τοῖς ἐταίροις· ὁ δὲ Φαέθων ἀναβὰς εἰς τὸν ἕρανόν, ἐκλαιεν, εἰ μὴδεὶς αὐτῷ τὰς τῆ πατρὸς ἵππους καὶ τὰ ἄρματα παραδίδωσιν. ὡσπερ ἔν τὸ ὑπόδημα τῷ ποδὶ συνδιακρέφεται, καὶ ἐ τέναντίν, ἔτω τὰς βίβας αἱ διαθέσεις συνεξομοῖσιν αὐταῖς. ἐ γὰρ ἡ συνήθεια ποιεῖ τοῖς ἐλομένοις τὸν ἄριστον βίον ἠδὺν, ὡς τις εἶπεν, ἀλλὰ τὸ Φρονεῖν ἅμα τὸν αὐτὸν βίον ποιεῖ καὶ ἄριστον καὶ ἡδίστον ⁵.

διὸ

¹ R. ob metrum mavult λυπηρός.

² A Basf. Ald. Rost. abest πρὸς Φιλῶς. Id Xyl. e MS. inferendum monuit, deditque Steph.

³ Sic Steph. correxit id, quod in prioribus edd. vitiose datur ἐγγεμόνος.

⁴ Hom. Iliad. X, 88.

⁵ absumt a Basf. & Rost, καὶ ἡδίστον. Inferenda monuit Xyl. e MS.

διὸ τὴν πηγὴν τῆς εὐθυμίας, ἐν αὐτοῖς ἔσαν ἡμῖν, ἐκκαθαίρωμεν, ἵνα καὶ τὰ ἐκτός, ὡς οἰκεῖα καὶ Φίλια, μὴ χαλεπῶς χρωμένοις συμφέρηται.

Τοῖς πράγμασι γὰρ ἐχὶ θυμῷδαι χρεῶν.

Μέλει γὰρ αὐτοῖς εἶδέν, ἀλλ' ὁ τυγχάνων

Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἂν τιθῆ, πράξει καλῶς.

V. Κυβεῖα γὰρ ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπέικασεν, ἐν ᾧ καὶ βαλεῖν δεῖ τὰ πρόσφορα, καὶ βαλόντα, χρῆσθαι καλῶς τοῖς πεσῶσι. τῶν δὲ τὸ μὲν βαλεῖν, ἐκ ἐφ' ἡμῖν, τὸ δὲ προσηκίντως ἰδέσθαι τὰ γινόμενα παρὰ τῆς τύχης, καὶ νέμειν ἐκάσῳ τόπον, ἐν ᾧ καὶ τὸ οἰκεῖον ὠφελῆσει μάλιστα, καὶ τὸ ἀβέλητον ἦμισα λυπήσει τὰς ἐπιτυγχάνοντας, ἡμέτερον ἔργον ἐσίν, ἂν εὖ φρονῶμεν. τὰς μὲν γὰρ ἀτέχνους καὶ ἀνοήτους περὶ τὸν βίον, ὡσπερ τὰς νοσώδεις τοῖς σώμασι μήτε καῦμα φέρειν μήτε κρύος δυναμένους, ἐξίσησι μὲν εὐτυχία, συσέλλει δὲ δυστυχία. ταράττονται δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων, μᾶλλον δὲ ὑφ' αὐτῶν ἐν ἀμφοτέροις, καὶ ἐχ' ἦττον ἐν τοῖς λεγομένοις ἀγαθοῖς. Θεόδωρος μὲν γὰρ ὁ κληθεὶς ἄθεος² ἔλεγε, τῇ δεξιᾷ τὰς λόγους ὀρέγοντος αὐτῆ, τῇ ἀριστερᾷ δέσχεσθαι τὰς ἀκρωμένους. οἱ δ' ἀπαίδευτοι πολλῶν τὴν τύχην δεξιᾷν παρισταμένην, ἐπαριστέρως μεταλαμβάνοντες, ἀρχημονῶσιν. οἱ δὲ φρόνιμοι, καθέπερ ταῖς μελίτῃσι φέρει μέλι τὸ δριμύτατον καὶ ξηρότατον ὁ θύμος, ἔτις ἀπὸ τῶν δυσχερεςάτων πραγμάτων πολλῶν οἰκεῖόν τι καὶ χρήσιμον αὐτοῖς λαμβάνουσι.

VI. Τῆτο ἔν δεῖ πρῶτον ἀσπεῖν καὶ μελετᾶν, ὡσπερ ὁ τῆς κυνὸς ἀμαρτῶν τῷ λίθῳ, καὶ τὴν μητριᾷν κατάξας. Οὐδ' ἔτις (ἐφη) κακῶς. ἔξεσι γὰρ μεδι-

A 4

σάναι

1 Ald. τὸ δὲ προσήκων δ. Bas. Rost. τὸ δὲ προσήκων. Xyl. e margine MS. corrigendum monuit, deditque Steph. προσηκόντως. Turn. Bong. τὸ δὲ ἄς προσήκων.

2 De Theodoro Atheo vid. Dlog. Laërt. 2, c. 8. §. 12.

εάναι τὴν τύχην ἐκ τῶν ἀβελητόντων. ἐφυγαδεύθη Διο-
 γένης· ἐδ' ἔτιως κακῶς. ἤρξατο γὰρ φιλοσοφεῖν με-
 τὰ τὴν φυγὴν. Ζήνωνι τῷ Κιτιεῖ μίαν ναῦς περιῆν φορ-
 τηγός· πυθόμενος δὲ ταύτην ¹ αὐτὸφορτον ἀπολωλέ-
 ναι συγκλυθεῖσαν· Εἶπε (εἶπεν) ὦ τύχη, ποιεῖς, εἰς
 τὸν τρίβωνα καὶ τὴν σοῦν συνελαύνουσα ἡμᾶς· τί ἔν
 κωλύει μιμεῖσθαι τέρας; ἀρχὴν τινα τελῶν ² διήμαρτες;
 ἔν ἀγρῷ διάξεις ἐπιμελέμενος τῶν ἰδίων. ἀλλὰ Φιλίαν
 μνώμενος ἡγεμόνος, ἀπόδητος; ἀκινδύνως καὶ ἀπραγμόως
 βιάση. πάλιν ἐν πράγμασιν ἀχολίας ἔχουσι καὶ φρου-
 ρίδας γέγονας;

Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τοσοῦτε τέγγει μαλθακῆ γυῖα,
 κατὰ Πίνδαρον ³, ὡς δόξα ποιεῖ, καὶ τὸ τιμᾶσθαι με-
 τὰ τινος δυνάμεως, πόνου ἠδὺν, κάματόν τ' εὐκάμα-
 τον. ἀλλὰ τις ἀπήντηκεν ἐκ διαβολῆς ἢ φθόου δυση-
 μερία καὶ σκορακισμός; ἐπὶ τὰς μάσας ἔριον τὸ πνεῦ-
 μα καὶ τὴν ἀκκαδημίαν, ὡσπερ Πλάτωνι χειμαθέντι πε-
 ρὶ τὴν Διονυσίαν Φιλίαν. διὸ καὶ τῆτο πρὸς εὐθυμίαν
 μέγα, τὸ τὰς ἐνδόξας ἀποθερεῖν, εἰ μηδὲν ὑπὸ τῶν
 αὐτῶν πεπόνθασιν. οἶον, ἀπαιδία τὸ λυπεῖν ἐσι; τὰς
 τῶν ⁴ Ῥωμαίων ὄρα βασιλεῖς, ἧν ἐδεῖς υἱῷ τὴν ἀρχὴν
 ἀπέλιπε. πενία δυσφορεῖς παρέση; καὶ τίς ἂν ἐβέβηκε εἶναι
 μᾶλλον Βοιωτῶν, ἢ Ἐπαμινώνδας; τίς δὲ Ῥωμαίων, ἢ
 Φαβρίμιος; ἀλλὰ διέφθαρταί σε τὸ γύναιον; ἐκ ἀνέγνω-
 νας ἔν τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐν Δελφοῖς;

Ἵγρᾶς καὶ τραφερᾶς ⁵ βασιλεὺς Ἄγις μ' ἀνέθηνεν.

ἔδ'

¹ R. manult καὶ ταύτην, hanc ipsam quoque.

² R. iudice, sententia flagitat ἐπαγγέλλων vel παραγγέλλων, ambiens aliquem magistratum.

³ Od. Nem. IV, 6. 7. Cf. ibid. iudicium Heynii de lectio-
 ne huius loci, quam Plut. exhibet, cum vulgo legatur τέσσον
 γε μαλθακὰ τεύχεα γ.

⁴ abest τῶν an Ald. Bas. Rost.

⁵ Sic Xyl. & Salmas. legendum monuerunt, dedique cum
 W. accedentibus C. D. Mosq. 1. Vulgo τραφερᾶς.

ἔδ' ἀκήκοας, ὅτι τέγε τὴν γυναῖκα Τιμαίαν Ἀλκιβιάδης διέφθειρε, καὶ τὸ γεινηθέν, Ἀλκιβιάδην ἐκάλει ψιθυρίζουσα πρὸς τὰς θερακαιίδας; ἀλλὰ τῆτο Ἄγιν ἐκ ἐπώλυσεν ἐνδοξότατον Ἑλλήνων εἶναι καὶ μέγιστον ὡσπερ ἐδὲ Στίλπωνα ¹ τῶν κατ' αὐτὸν Φιλοσόφων ἰλαρώτατα ζῆν ἀκολασος ἔσα ἢ θυγάτηρ· ἀλλὰ καὶ Μητροκλέης ἀνειδίσαντος· Ἐμὸν ἔν (ἔφη) ἀμάρτημα τῆτό ἐστιν, ἢ ἐκείνης; εἰπόντος δὲ τῷ Μητροκλέῳ· Ἐκείνης μὲν ἀμάρτημα, σὸν δὲ ἀτύχημα· Πῶς λέγεις, (εἶπεν) ἢ χί τὰ ἀμαρτήματα καὶ διαπλώματά ἐσι; Πάνυ μὲν ἔν, ἔφη. Τὰ δὲ διαπλώματα, ἔχ ὧν διαπλώματα, καὶ ἀποτεύγματα; συνωμολόγησεν ὁ Μητροκλέης. Τὰ δ' ἀποτεύγματα, ἔχ ὧν ἀποτεύγματα, ἀτυχήματα; πρῶτον λόγῳ καὶ Φιλοσόφῳ κενὸν ἀποδείξας ὕλαγμα τὴν τῷ κυνικῷ βλασφημίαν.

VII. Τὰς δὲ πολλὰς ἐ μόνον τὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνιῶ καὶ παροξύνει κακῶ. βλασφημίαι γὰρ καὶ ὄργαι καὶ φθόνοι καὶ κακοήθειαι καὶ ζηλοτυπία μετὰ δυσμενείας, αὐτῶν μὲν εἰσι τῶν ἐχόντων κῆρες, ἐνοχλεῖσι δὲ καὶ παροξύνουσι τὰς ἀνοήτους· ὡσπερ ἀμέλει καὶ γειτόνων ἀπροχολῖαι, καὶ συνήθων δυσκολῖαι, καὶ τῶν περὶ τὰς πράξεις ὑπεργῶν μοχθηραὶ τινές· ὕφ' ὧν ἐχ ἡμισὶ μοι δοκεῖς καὶ αὐτὸς ἐπιταραττόμενος, ὡσπερ οἱ Σοφοκλέης ἰατροί,

Πικρὰν χολὴν κλύζουσι Φαρμάκῳ πικρῷ,
ἔτως ἀντιχαλεπαίνειν καὶ συνεκπικραίνεσθαι τοῖς ἐκείνων πάθεσι καὶ νοσήμασι ἐκ εὐλόγως. ἢ γὰρ πράξεις πράγματα πεπιστευμένους, ἐχ ἀπλοῖς ἡθεσιν, ἐδὲ χρησεῖς, ὡσπερ εὐφυστῖν ὀργάνοις, ἀλλὰ καρχίχοις τῷ πολλὰ καὶ σχολιοῖς διακονεῖται. τὸ μὲν ἔν ἀπευθύνει ταῦτα, μὴ νόμιζε σὸν ἔργον εἶναι, μηδὲ ἄλλως βῆδιον· ἔν δ' ὡς τοιέτοις αὐτοῖς πεφυκόσι χρώμενος, ὡσπερ ἰα-

¹ De Stilpone philosopho cf. Diog. Laërt. 2, 12. & de Macrocle L. VI. c. 6.

πρὸς ὀδοντάγραϊς καὶ ἀγνηῆρσιν, ἥπιος Φαίνη καὶ μέτριος ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, εὐφρανῆ τῆ σῆ διαθέσει μᾶλλον, ἢ λυπήσῃ ταῖς ἐτέρων ἀηδίαϊς καὶ μοχθηρίαϊς· καὶ ὡσπερ κύνας, ἂν ὑλακῶσι, τὸ προσῆκον αὐτοῖς ἐκείνοις οἰόμενος ¹ περαίνειν, ἐπιλήσῃ πολλά λυπηρὰ συνάγων, ὡσπερ εἰς χωρίον κοῖλον, καὶ ταπεινὸν ἐπιρρέοντα, τὴν μικροψυχίαν ταύτην καὶ τὴν ἀδένειαν, ἀλλοτριῶν ἀναπιμπλαμένην καὶ ἄν. ὅπε γὰρ ἔνιοι τῶν Φιλοσόφων καὶ τὸν ἔλεον ψέγῃσι πρὸς ἀτυχῆντας ἀνθρώπους γινόμενον, ὡς καλῶ τῷ βιηθεῖν, ἢ τῷ συναλλαγεῖν καὶ συνευδιδόσαι τοῖς πλησίον ὄντος· ὃ δὲ μεῖζόν ἐστιν, ἔδ' αὐτῶν ² ἀμαρτανόντων καὶ διακειμένων Φαύλως τὸ ἦθος αἰθιανομένους ἀθυμεῖν καὶ δυσφορεῖν εἶσιν, ἀλλὰ θεραπεύειν ἄνευ λύπης τὴν κακίαν· ἥδη ³ σκόπει πῶς ἐκ ἄλογόν ⁴ ἐσι περιορᾶν αὐτὰς, ὅτι μὴ πάντες εἰσὶν οἱ χρώμενοι καὶ προσιόντες ἡμῖν ἐπιεικεῖς καὶ χαριέντες, ἀχθόμενος καὶ δυσκολαινόντας. ἀλλὰ ὅρα, Φίλε Πάγκριε, μὴ λανθάνωμεν ἑαυτὰς ἐ τὸ καθόλου τῆς μοχθηρίας τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ Φιλαυτίας τινός, ἢ μισοπουηρίας, προβαλλόμενοι καὶ δε-

δοι-

¹ Locus haud sanus. Ald. Bas. Rost. ὡσπερ κύνας absque praemisso καὶ. Xyl. notat, scriptum habere καὶ ante ὡσπερ, & legi οἰόμενοι. Steph. recepit καὶ, deditque κύνας. R. fasp. τὸ προσῆκον αὐτοῖς, ἔτω καὶ ἐκείνους οἰόμενος περαίνειν. Eidem post ἐπιλήσῃ aliquid deesse videtur, e. c. εἰ δὲ μὴ, σαυτὸν λήσῃσι πολλά λυπηρὰ. W. judice, locus hic turbatus ita est corrigendus: ἐνδεχομένων, ὡσπερ κύνας, ἂν ὑλακῶσι, τὸ προσῆκον αὐτοῖς ἐκείνοις οἰόμενος περαίνειν· εὐφρανῆ τῆ σῆ διαθέσει μᾶλλον, ἢ λυπήσῃ ταῖς ἐτέρων ἀηδίαϊς καὶ μοχθηρίαϊς· ἐπεὶ λήσῃ πολλά λυπηρὰ συνάγων. Adnotat idem, hoc ἐπεὶ λήσῃ esse in Voff. Mosq. 2. Jpn. reliquos tamen vulgatam habere in Graecis & Latinis.

² R. mavult ἔδὲ τὰς αὐτῶν.

³ Vulgo κακίαν ἥδη· σκόπει. R. distinguendum monuit ante ἥδη. Eum sum secutus. W. pro ἥδη ex D. & Mez. notat ἥ δὲ.

⁴ Turn. V. Bong. ἐκ εὐλογον.

δοικότες. αἱ γὰρ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πλοῖκι καὶ παρ' ἀξίαν ἐφέσεις καὶ διώξεις, ἢ πάλιν ἀποσροφαὶ καὶ διαβολαὶ τὰς πρὸς ἀνθρώπους ἐγγενυνῶσιν ὑποψίας καὶ δυσκολίας, ὑφ' ὧν τὰ μὲν ἀποσφραεῖσθαι, τοῖς δὲ περιπίπτειν δοκῶμεν. ὁ δὲ τοῖς πράγμασιν ἐπιθεὶς ἐλαφρῶς συμπεριφέρεσθαι καὶ μετρίως, εὐκολώτατος ἀνθρώποις ὁμιλεῖν γίνεσθαι καὶ πρότατος.

VIII. Ὅθεν ἐκεῖνον αὖθις τὸν περὶ τῶν πραγμάτων λόγον ἀναλάβωμεν. ὡς γὰρ ἐν τῷ πυρέττειν πικρὰ πάντα καὶ ἀηδῆ φαίνεται γενομένοις, ἀλλ' ὅταν ἴδωμεν ἐτέρας τὰ αὐτὰ προσφερομένους καὶ μὴ δυσχεραίνοντας, ἐκέτι τὸ σιτίον ἐδὲ τὸ ποτόν, ἀλλ' αὐτὰς αἰτιώμεθα καὶ τὴν νόσον. ἔτω καὶ τοῖς πράγμασι παύσόμεθα μεμφόμενοι καὶ δυσχεραίνοντες, ἂν ἐτέρας τὰ αὐτὰ προσδεχομένους ἀλύπως καὶ ἰλαρῶς ὀρώμεν. ἀγαθὸν τοίνυν ἐν τοῖς ἀβελήτοις συμπλώμασι πρὸς εὐθυμίαν, καὶ τὸ μὴ παρορᾶν ὅσα προσφιλῆ καὶ ἀσεῖα πάρεςιν ἡμῖν, ἀλλὰ μιγνύοντας ἐξαμχυρᾶν τὰ χεῖρινα τοῖς βελτίστοι. νῦν δὲ τὰς μὲν ὄψεις ὑπὸ τῶν ἀγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας ἀποσρέφοντες, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ πώδεσι χροιαῖς παρηγορῶμεν. τὴν δὲ δίκνοισιν ἐντείνωμεν εἰς τὰ λυπηρὰ καὶ προσβιαζόμεθα τοῖς τῶν ἀνικρῶν ἐνδιατριβεῖν ἀναλογισμοῖς, μονονὲ βία τῶν βελτίων ἀποσπάσαντες. κίτοι τό γε πρὸς τὸν πολυπράγμονα λελεγμένον ἐκ ἀηδῶς, δεῦρ' ἐς μετενεγκεῖν.

Τί τὰλλότριον, ἀνθρῶπε βασκανώτατε,

Κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεῖς;

τί τὸ σεαυτῆ κακὸν, ὦ μακάριε, λίαν καταβλέπεῖς, καὶ ποιεῖς ἐναργές ἀεὶ καὶ πρόσφατον, ἀγαθοῖς δὲ παρῆσιν ἢ προσάγεις τὴν διάνοισιν; ἀλλ' ὥσπερ αἱ σικῦαι τὸ χεῖρισεν ἐκ τῆς σαρκὸς ἔλκεσιν, ἔτω τὰ κίκισα τῶν ἰδίων συνάγεις ἐπὶ σαυτὸν; ἢ δὲν τι τῷ Χίε βελτίων γεγόμενος, ὅς πολὺν καὶ χρηστὸν οἶνον ἐτέροις πιπράσιων,

ἐαυ-

ἑαυτῶ πρὸς τὸ ¹ ἔρισον ὀξίνην ἐζήτει διαγευόμενος. οἰκίτης δὲ τις ἐρωτηθεὶς ὑφ' ἑτέρου, τί ποιῶντα τὸν δεσπότην καταλέλοιπεν. Ἀγαθῶν (ἔφη) παρόντων, κακὸν ζητῶντα. καὶ γὰρ οἱ πολλοὶ τὰ χρηστὰ καὶ πόσιμα τῶν ἰδίων ² ὑπερβαίνοντες, ἐπὶ τὰ δυσχερῆ καὶ μοχθηρὰ τρέχουσιν. ὁ δ' Ἀρσίππος ἔ τοιῶτος, ἀλλ' ἀγαθός, ὡσπερ ἐπὶ ζυγῶ, πρὸς τὰ βελτίονα τῶν ὑποκειμένων ἐξαναφέρειν καὶ ἀνακλιθεῖν αὐτόν. χωρίου ἔν ἀπολέσας καλόν, ἠρώτησεν ἕνα τῶν πάνυ προποικιμένων συνάχθεσθαι καὶ συναγαυανῆεῖν. Οὐχί σοὶ μὲν χωρίδιον ἔν ἐσιν, ἐμαὶ δὲ τρεῖς ἀγροὶ καταλείπονται; συνομολογήσαντος δ' ἐκέλευε. Τί ἔν (εἶπεν) ἔ σοὶ μῆλλον ἡμεῖς συναχθόμεθα; μανικὸν γὰρ ἐστὶ τοῖς ἀπολλυμένοις ἀνιάσθαι, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις, ἀλλ' ὡσπερ τὰ μικρὰ παιδάκια ἀπὸ πολλῶν παιγνίων ἂν ἔν τις ἀφέληται τι, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα προσρήψαντα κλαίει καὶ βοᾷ, τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμῶς περὶ ἔν ὀχληθέντας ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ τᾶλλα πάντα ποιεῖν ἀνόνητα ἑαυτοῖς, ὀδυρομένους καὶ δυσφορῶντας.

IX. Καὶ τί, Φῆσαι τις ἂν, ἔχομεν ³; τί δ' ἔν ἔχομεν; ὁ μὲν δόξαν, ὁ δ' οἶκον, ὁ δὲ γάμον, τῶ δὲ Φίλος ἀγαθός ἐσιν. Ἀντίπατρος δὲ ὁ Ταρσεύς ⁴, πρὸς τῶ τελευταῖον, ἂν ἔτυχεν ἀγαθῶν ἀναλογιζόμενος, ἐδὲ τὴν εὐκλοίαν παρέλιπε τὴν ἐκ Κιλικίας αὐτῶ γε-

vo-

¹ Dedi sic cum W. ex Mosq. 2. Vulgo πρὸς τὸν ἄρ.

² Dedi ἰδίων, quod W. cum Mez. legendum monuit, maxime ductus eo, quod sine cap. seq. legitur.

³ Restitui haec cum W. qualia extant in edd. Steph. prioribus. Ex ea in rell. transiit Φῆσαι τις ἂν ἔν ἔχομεν; Hinc R. susp. καὶ εἰ Φῆσαι τις ἂν, τί ἔν ἔχομεν; ἐρῶμεν τί δ' ἔν ἔχομεν? & si dicat aliquis (vel nos interroget:) quid ergo bonarum rerum habemus? ei respondebimus alia contraria in interrogatione: quid ergo est bonarum rerum, quod nobis desit?

⁴ De Antipatro Tarsensi, philosopho Stoico, v. Menage ad Diog. Laërt. 7, 54. R.

νομένην εἰς Ἀθήνας. δεῖ δὲ καὶ τὰ κοινὰ μὴ παρορᾶν, ἀλλ' ἐν τινι λόγῳ τίθεσθαι, καὶ χαίρειν, ὅτι ζῶμεν, ὑγιαίνομεν, τὸν ἥλιον ὁρῶμεν. ἔτε πόλεμος, ἔτε εἰσὶς ἐστίν· ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ παρέχει γεωργεῖν, καὶ θάλασσα πλεῖν ἀδεῶς τοῖς βελομένοισι· καὶ λέγειν ἔξεσι καὶ ¹ σιωπᾶν, καὶ πράττειν καὶ χολάζειν. εὐθυμήσομεν δὲ τέτοις μᾶλλον παρῶσιν, ἢ μὴ παρόντων αὐτῶν Φαντασίαν λαμβάνωμεν· ἀναμιμνήσκοντες αὐτοὺς πολλῶν, ὡς ποθεινὸν ἐστὶν ὑγείᾳ νοσῶσι, καὶ πολεμικένοις εἰρήνῃ, καὶ κλήσασθαι δόξαν ἐν πόλει τηλικαύτην ² καὶ Φίλης, ἀγνώτι καὶ ξένῳ· καὶ τὸ εἶρεσθαι γενομένων, ὡς ἀνιαρόν. εἰ γὰρ τότε γίνεται μέγα καὶ τίμιον ἕκαστον ἡμῖν, ὅταν ἀπόληται, σωζόμενον δὲ, τὸ μηθέν ἐστίν. ἐδενὶ γὰρ ἀξίαν τὸ μὴ εἶναι προστίθησιν. εἰ δὲ δεῖ ³ κλᾶσθαι μὲν ὡς μεγάλα, καὶ τρέμειν ἀεὶ δεδιότας, ὡς ὑπὲρ μεγάλων, μὴ τερηθῶμεν· ἔχοντας δὲ παρορᾶν καὶ καταφρονεῖν ὡς μηδενὸς ἀξίων· ἀλλὰ χρῆσθαι μάλιστα ἐπὶ τῷ χαίρειν καὶ ἀπολαύειν αὐτῶν, ἵνα καὶ τὰς ἀποβολὰς, ἂν συντυγχάνωσι, πραότερον φέρωμεν. οἱ δὲ πολλοὶ ποιήματα μὲν (ὡς ἔλεγεν Ἀρκεσίλαος) ἀλλότρια καὶ γραφὰς καὶ ἀνδρικώντας, οἶονταε δεῖν ἀκριβῶς καὶ κατὰ μέρος ἕκαστον ἐπιπορευόμενοι τῆς διανοίας καὶ τῆς ὄψει θεωρεῖν, τὸν δ' αὐτῶν βίον ἔχοντα πολλὰς ἐκ ἀτερπεῖς ἀναθεωρήσεις εἴωσι, ἔξω βλέποντες ἀεὶ καὶ θαυμάζοντες ἀλλοτρίας δόξας καὶ τύχας, ὡσπερ μοιχοὶ τὰς ἐτέρων γυναῖκας, αὐτῶν δὲ καὶ τῶν ἰδίων καταφρονῶντες.

X. Καίτοι καὶ τῆτο μέγα πρὸς εὐθυμίαν ἐστὶ, τὸ μάλιστα μὲν αὐτὸν ἐπισκοπεῖν καὶ τὰ κατ' αὐτὸν, εἰ
δδ

¹ Hoc καὶ ab Ald. abest. Eadem deinde τῷ εἶρεσθαι pro τὸ εἶρ.

² R. quaerit, num τηλικαύτη, in urbe tantia (quod Xyl. vertit) Roma. Non tamen damnat sensum vulgatae.

³ abest δεῖ a Bas. & Roët.

δὲ μὴ, τὰς ὑποδουλεύοντας ἀποθεωρεῖν, καὶ μὴ, καθάπερ οἱ πολλοὶ, πρὸς τὰς ὑπερέχοντας ἀντιπαρεξάγειν ¹. οἷον εὐθύς, οἱ δεδεμένοι εὐδαιμονίζουσι τὰς λελυμένους, ἐκεῖνοι δὲ τὰς ἐλευθέρους· οἱ δὲ ἐλεύθεροι τὰς πολίτας· οἱ δὲ πάλιν αὖ τὰς πλοσίους· οἱ δὲ πλούσιοι τὰς σατράπας· οἱ δὲ σατράπαι τὰς βασιλεῖς· οἱ δὲ βασιλεῖς τὰς θεάς, μονουχὶ βρουτῶν καὶ ἀσράππειν ἐθέλοντες. εἶτα ² ἔτιωσ ἀεὶ τῶν ὑπὲρ ἑαυτὰς ἐνδεεῖς ὄντες, ἐδάποτε τοῖς καθ' ἑαυτὰς χάριν ἔχουσι.

Οὐ μοι τὰ Γύγεω ³ τῆ πολυχρύσε μέλει. καὶ

Οὐδ' εἰλέ πω με ζῆλος, ἐδ' ἀγαίομαι

Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' ἐν ἐρῶ τυραννίδος·

Ἄπόπροθεν γὰρ ἐσιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

Θάσιος γὰρ ἦν ἐκεῖνος ⁴. ἄλλος δὲ τις Χίος, ἄλλος δὲ Γαλάτης ἢ Βιδυνός, ἐν ἀγαπῶν, εἴ τινας μερίδος ἢ δόξαν ἢ δύναμιν ⁵ ἐν τοῖς ἑαυτῶ πολιταῖς εἴληχεν, ἀλλὰ κλαίω, ὅτι μὴ φορεῖ πατρικίας ⁶. ἐν δὲ καὶ φο-
ρῆ

¹ R. monente, alius dixisset ἀντιπαρεξάγειν: sed mos est Plutarchi post καθάπερ Indicativum usurpandi, non Infinitivum. W. quoque legendum censet ἀντιπαρεξάγειν, nisi forte quaedam exciderint.

² Omissa sunt haec in Xyl. versione εἶτα — ἔχουσι.

³ Esse versus senarios Iambicos, & καὶ post μέλει abundanter, nec in Scripto adesse, monet Xyl. addens, esse Archilochi, uti constat ex Aristotele & interprete Aeschyli. Coloniam idem deduxit e patria, insula Paro, in insulam Thasum. Hinc infra Thasius nominatur.

⁴ Kaltw. bene haec vertendo exprimit: *diese Sprache führt wohl ein Thasier, aber es giebt gewiss manchen Cbius.* &c. Eodem redit, quod W. ad sententiam constituendam adhibuit, in Graecis interpungendo per signum interrogandi post ἐκαῖνος, & vertendo: *At vero Thasius, ais, hic fuit! Atqui est alius Cbius, Galatia, vel Bithynus,* &c.

⁵ R. legendum censuit aut δόξης & δυνάμει, aut, servata vulgata, εἴ τινας ἦν μερίδος.

⁶ Budaeus vertit *senatoria*. Salmast. mavult de calceis accipere. Vid. supr. pag. 2. not. 2.

ρη¹, ὅτι μηδέπω στρατηγεῖ Ῥωμαίων· εἰν δὲ καὶ στρατηγῆ, ὅτι μὴ ὑπατεύει· καὶ ὑπατεύων, ὅτι μὴ πρῶτος, ἀλλ' ὕπερος ἀνηγορεύθη. τῆτο τί δέ ἐστι; τί ἄλλο², ἢ συλλέγοντα προφάσεις ἀχαριστίας ἐπὶ τὴν τύχην, αὐτὸν ὑφ' αὐτῆ κολάζεσθαι καὶ δίδόναι δίκην; ἀλλ' ὅ γε νῦν ἔχων σωτήρια Φρονῶντα³ τῆ ἡλίσ μυριάδας ἀνδρῶπων ἀπείρους ἐφορῶντος,

Εὐρυόδε γ' ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός,
 ἐκ εἴ τινων ἦτον ἔνδοξός ἐστι καὶ πλέσιος, ὀδυρόμενος,
 κάθηται καὶ ταπεινόμενος, ἀλλ' ὅτι μυρίων μυριάκις ἐν
 τοσούτοις εὐχρημονέστερον ζῆ καὶ βέλτιον, ὑμῶν τὸν ἑαυ-
 τῆ δαίμονα καὶ τὸν βίον, ἐν ὀδῶ πρόεισιν. ἐν Ὀλυμ-
 πία μὲν γὰρ ἐκ ἐστὶ νικᾶν ἐκλεγόμενον ἀντιπάλους· ἐν
 τῷ βίῳ δὲ τὰ πράγματα δίδωσι περιόντα πολλῶν μέγα
 Φρονεῖν, καὶ ζηλωτὸν μᾶλλον εἶναι ἢ ζηλῆν ἑτέρας· ἂν
 γε δὴ μὴ τῆ Βριάρεω μηδὲ τῆ Ἡρακλέους ποιήσης σεαυ-
 τὸν ἀνταγωνιστὴν· ὅταν ἐν πάνυ θαυμάσης ὡς κρείττονα
 τὸν ἐν τῷ Φορεῖω κομιζόμενον, ὑποκύψας θεάσαι καὶ
 τὰς βασιάζοντας· καὶ ὅταν διαβαίνοντα τὴν χερδίαν μα-
 καρίσσης τὸν Ξέρξην ἐκεῖνον, ὡς ὁ Ἑλλησπόντιος, ἴδε
 καὶ τὰς⁴ ὑπὸ μάστιγι διορύττοντας τὸν Ἄθω, καὶ τὰς
 περικοπτομένους ὦτα καὶ ῥίνας ἐπὶ τῷ διαλυθῆναι τὴν γέ-
 Φυραν ὑπὸ τῆ κλύδωνος, ἅμα καὶ τὴν ἐκεῖνων ἀποθεω-
 ρῶν δίκνοϊαν, ὅτι τὸν σὸν βίον καὶ τὰ σὰ πράγματα μα-
 καρίζουσιν. ὁ Σωκράτης ἀκίστας τινὸς τῶν Φίλων λέ-
 γωντος, ὡς πολυτελής ἢ πόλις· μὲν ὁ Χίος οἶνος·
 ἢ πορφύρα, τριῶν μῶν· τῆ μέλιτος ἢ κοτύλη, πέν-
 τε δραχμῶν· λαβὰν αὐτὸν προσήγαγε τοῖς ἀλφίτοις,
 Ὀβολῆ τὸ ἡμίεκλον, εὐτελής ἢ πόλις· εἶτα ταῖς ἐλαίαις,
 δυοῖν

¹ Sic R. leg. monuit, dedique cum v. id ex D. recipiente. Vulgo Φορῶν. Eadem rationes valent in recepto deinde verbo στρατηγῆ pro vulg. στρατηγῶν.

² R. mavult τῆτο δὲ τί ἐστὶν ἄλλο, ἢ συλλ.

³ Turn. Bong. ἔχων καὶ σωτήρια Φρονῶν.

⁴ Herodot. VII, 56.

εμοῖν χαλκοῖν ἢ χρυῖνξ, εὐτελής ἢ πόλις· εἶτα ταῖς ἐξωμίσι ¹, δέκα δραχμῶν, εὐτελής ἢ πόλις. ἀκὲν καὶ ἡμεῖς, ὅταν ἀκῶσωμεν ἑτέρε λέγοντος, ὡς μικρὰ τὰ καδ' ἡμᾶς πράγματα καὶ λυπρὰ δεινῶς, μὴ ὑπατευόντων, μηδὲ ἐπιτροπευόντων, ἔνεσιν εἰπεῖν. Λαμπρὰ τὰ καδ' ἡμᾶς πράγματα, καὶ ζήλωτος ἡμῶν ὁ βίος· ἔ προσαιτῶμεν, ἐκ ἀχθοφορῶμεν, ἔ κίλακεύομεν.

XI. Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεὶ πρὸς ἑτέρας μᾶλλον ἢ πρὸς αἰτὰς ὑπ' ἀβελτηρίας εἰθίσμεθα ζῆν, καὶ πολὺ τὰ δύσζηλον ἢ φύσις ἔχουσα καὶ τὸ βίασιανον, ἔ χαίρει τοσούτον τοῖς ἰδίοις, ὅσον ἀνίσταται τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς· μὴ μόνον ὅρα τὰ λαμπρὰ καὶ τὰ περιβόητα τῶν ζήλων μένων ὑπὸ σῶ καὶ θαυμαζομένων, ἀλλ' ἀνακαλύψας καὶ διασεισας, ὡσπερ ἀνδρῶν παραπέτασμα, τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντὸς γενῆ, καὶ κατόψει πολλὰ δυσχερῆ, καὶ πολλὰς ἀηδίας ἀνάσας αὐτοῖς. ὁ γὰρ Πιττακὸς ἐπεῖνος, ἔ μέγα μὲν ἀνδρείας, μέγα δὲ σοφίας καὶ δικαιοσύνης κλέος, εἰσία ξένος· ἐπελθῆσα δὲ ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν τῶν δὲ ξένων διατραπέντων. Ἐκίσω τι (ἔφη) ἡμῶν κακόν ἐσιν. ἦ δὲ τὸ μόνον ², ἄριστα πράττει.

Οὗτος

¹ Necessè fuit restituere hanc vocem ex Bas. & Rost. pro ἐξωμίσι, quod vulgo legitur. Consentiant Xyl. Salmaf. Explicat R. his verbis: *Exomis* erat vestis genus, quo servi, liberti & faex plebis utebantur, apud cubiti flexum desinens, ut liberius manus agitari possent. W. eandem vocem recepit ex Bas. Xyl. Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. Schott, Jannot. Mez.

² Xylandro vulgata haec minus probanda videbatur. Praetulit e Scripto, ἦ δὲ τὸ μόνον (quam lectionem simul C. D. Colleg. nov. Jannot. exhibent; nec non enotatur eadem e Bong. inserto tamen μὴ post μόνον) ut sit sensus: *cuique hominum aliquid incommodi est: qui autem non nisi unico aliquo malo urgetur, cum eo optime agitur.* R. tuetur vulgata: *qui autem mea laborat infelicitate, ille optima gaudet fortuna.*

Οὗτος ¹ μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
 Ὅταν δ' ἀνοίξῃ ² τὴν θύραν, τρισάθλιος.

Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχεται ἄει.

Ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾷτ', ἐγὼ δ' ἀπ' ἑδενός·

τοιαῦτα πολλὰ καὶ πλέτω καὶ δόξῃ καὶ βασιλείᾳ
 πρόσσεν ἄδηλα τοῖς πολλοῖς· ἐπιπροσθεῖ γὰρ ὁ τύφος·

Ὡ μίκαρ Ἀτρεΐδῃ μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον ³,

ἔξωθεν ἔτος ὁ μακαρισμός, ὄπλων καὶ ἵππων καὶ στρα-
 τείας ⁴ περιμεχυμένης· αἱ δὲ τῶν πατρῶν Φωναὶ πρὸς
 τὴν κενὴν δόξαν ἔνδοθεν ἀντιμαρτυροῦσι·

Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἔτη ἐνέδησε βαρείῃ ⁵.

καὶ,

Ζηλῶ σε γέρον,

Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὅς ἀκίνδυνον

βίον ἐξεπέρασεν ἄγνως, ἀκλεῆς.

ἔξῃσιν ἔν καὶ τέτοις τοῖς ἐπιλογισμοῖς κπαρύτειν τῆ
 πρὸς τὴν τύχην μεμψιμοίρε, καὶ διὰ τὸ θαυμάζειν
 τὰ τῶν πλησίων, ἐκπαπεινῶντος τὰ οἰκεία καὶ καταβάλλ-
 λουτος.

XII. Οὐχ ἦκιστα τοίνυν εὐθυμίαν κολᾷει τὸ μὴ
 ἀσμετρείοις χρῆσθαι, πρὸς τὴν ὑποκειμένην δύναμιν ὀρ-
 μαῖς, ὡσπερ ἰσίοις, ἀλλὰ μειζόνων ἐφιεμένους ταῖς ἐλ-
 πίσιν, εἴτ' ἀποτυγχάνοντας, αἰτιᾶσθαι δαίμονα καὶ τύ-
 χην, ἀλλὰ μὴ τὴν αὐτῶν ἀβελτηρίαν. ἔδὲ γὰρ ὁ το-
 ξεύειν τῷ ἀρότρῳ βελόμενος, καὶ τῷ βοῖ τὸν λαγὼ
 κυνηγετεῖν, δυστυχεῖς ἔσιν· ἔδὲ τῷ γρίφοις καὶ σα-
 γήναις ἐλάφους μὴ λαμβάνοντι, μηδὲ εἰς δαίμων ἔναν-
 τισ-

¹ Versus Menandri, ut Xyl. & R.¹ conjiiciunt, jam allati
 in libello de Virtute & Vitio Vol. VII. pag. 312.

² R. sup. ἀνοίξει, nisi vulgatam accipias pro sec. sing. subj.
 Aor. 1. Med. si jubeas tibi aperiri.

³ Hom. II. III, 182.

⁴ Malum στρατίας.

⁵ Iliad. IX, 13. Sequentia ex Eurip. Iphig. v. 19. 20.

τιῶται μοχθηρὸς, ἀλλ' ἀβελτηρία καὶ μοχθηρία τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶσιν ¹. αἴτιον δὲ ἡ Φιλκυτία μέλι-
σα, Φιλοπρώτες ποιεῖσα καὶ Φιλονείκας ἐν πᾶσι, καὶ
πάντων ἐπιδραττομένης ἀπλήγως. ἔ γὰρ πλείοσι μόνον
ὁμῆ καὶ λόγιοι καὶ ἰχυροὶ καὶ συμποτικοὶ καὶ ἠδεῖς εἶ-
ναι καὶ Φίλοι βασιλέων καὶ πόλεων ἄρχοντες ἀξιῶσιν²
ἀλλ' εἰ μὴ καὶ κύνας ἕξουσι πρωτεύοντας ἀρετῆ, καὶ
ἵππους καὶ ὄρυγας καὶ ἀλεκτρούνας, ἀθυμῶσι. Διο-
νύσιος ὁ πρεσβύτερος ἐν ἡγάπα μέγιστος ὢν τῶν τότε
τυράννων, ἀλλ' ὅτι Φιλοξένος τῆ ποιητῆ μὴ βέλτιον ἦδε ²,
μηδὲ περιῆν ἐν τῷ διαλέγεσθαι Πλάτωνος, ὀργισθεὶς καὶ
παροξυνθεὶς, τὸν μὲν εἰς τὰς λατομίας ἐνέβαλε, τὸν
δ' ἀπέδοτο πέμψας εἰς Αἴγιναν. ἔ τοιῶτος Ἀλέξαν-
δρος· ἀλλ' ἐπεὶ Κρίστων ³ ὁ σταδιοδρόμος ἀμιθώμενος
αὐτῷ περὶ τάχους, ἔδοξεν ἐνὼν παραῖναι, σφόδρα ἐ-
ηγανάκησεν. εὖ δὲ καὶ ὁ ποιητικὸς Ἀχιλλεὺς ὑπειπὼν ⁴,
Τοῖος ἐὼν οἶος ἔ τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἐπήνεγκεν·

Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Μεγάβυζον δὲ τὸν Πέρσην ⁵ εἰς τὸ ζῶγραφεῖον ἀναβάν-
τα

¹ Non dubium est, quin ἐπιχειρῶσα, quod R. voluit, aut ἐπιχειρῶσαι, quod W. placet, præferendum sit vulgatae.

² Sic R. legendum monuit, vertitque Xyl. & dedi pro vulg. ἦδεα. Recepit idem W. ex D. Pol. Jannot. Mez. Vulgo additum fuit μηδὲν, quod haud dubie e seq. μηδὲ ὄρτυγας, aut potius ad vocem ἦδεα e correctione quadam adjunctum fuit. Id delevi e W. mente.

³ Haud dubitavi, cum W. nomen hoc, quale extat in lib. de adul. & am. discr. Vol. VII. pag. 190. restituere, accedente D. Legitur idem in Xyl. versione, & a Palmer, Exerc. p. 214. probatur. Vulgo Βρίστων.

⁴ Iliad. XVIII, 105. 106.

⁵ Cf. Plut. de discrim. adul. & am. Vol. VII. pag. 189. not. 7. τὸν Πέρσην deleri vult R. ut ab aliena manu affutum, hominis, qui e sono vocab. Μεγάβυζος colligebat, id Persicum esse.

τα τῆ Ἀπελλῆ, καὶ λαλεῖν ἐπιχειρήσαντα περὶ τῆς τέχνης ἐπεσόμισεν ὁ Ἀπελλῆς, εἰπὼν, ἕως μὲν ἡσυχίαν ἦγες, ἐδόκεις τις εἶναι διὰ τὰ χρυσία καὶ τὴν πορφύραν, νυνὶ δὲ καὶ ταυτὶ τὰ τρίβοντα τὴν ὤχραν παιδιάρια καταγελαῖ σε Φλυαρῆντος. ἀλλ' ἔνιοι τῆς μὲν Στωϊκῆς οἴονται παίζειν, ὅταν ἀκέσωσι τὸν σοφὸν παρ' αὐτοῖς μὴ μόνον Φρόνιμον καὶ δίκαιον καὶ ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ ῥήτορα καὶ στρατηγὸν καὶ ποιητὴν καὶ πλάσιον καὶ βασιλέα προσαγορευόμενον, αὐτῆς δὲ πάντων ἀξιῶσι τέτων· κἂν μὴ τυγχάνωσιν, ἀνιῶνται. καίτοι καὶ τῶν θεῶν ἄλλος ἄλλην ἔχων δύνειμι, ὁ μὲν ἐνυκλίας, ὁ δὲ μαντῶος, ὁ δὲ κερδῶος ἐπονομάζεται· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ζεὺς, ὡς ἔμετὸν αὐτῇ πολεμικῶν ἔργων, ἐπὶ γάμῳ ἀποσέλλει ¹ καὶ θαλάμῳ.

XIII. Τινὰ γὰρ ἐδὲ συνυπάρχειν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπεναντιῶνται πέφυκεν ἀλλήλοισι τῶν σπερδάζομένων. οἶον, ἔσκησις λόγων, καὶ μαθημάτων ἀνάληψις, ἀπραγμοσύνης δεῖται καὶ χαλῆς· δυνάμεις δὲ πολιτικαί, καὶ Φιλίαι βασιλέων, ἐκ ἀνευ πραγμάτων ἐδ' ἀσχολικῶν περιγίγνονται. καὶ μὴν οἶνός τε ² καὶ σαρκῶν ἐμφόρησις σῶμα μὲν ἰχυρὸν ποιῶσι καὶ ῥωμαλέον, ψυχὴν δὲ ἀδευῆ· καὶ χρημάτων ἐπιμέλεια μὲν καὶ τήρησις συνεχῆς αὐξίη πλετόν, ὑπεροψία δὲ καὶ περιφρόνησις ³, μέγα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδιον. ὅθεν ἔ πάντα πάντων ἐσίν, ἀλλὰ δεῖ τῶ Πυθικῶ γράμματι πειθόμενον, αὐτὸν καταμαθεῖν· εἶτα χρῆσθαι πρὸς ἕν, ὃ πέφυκε, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε βίβ ζῆλον ἔλκειν, καὶ παρβιάζεσθαι τὴν φύσιν.

¹ Ἐν ἄρμασιν ἵππος, ἐν δ' ἄρότρῳ βῆς,

Παρά ναῦν δ' ἰθύει τάχις αὖ δελφίς,

B 2

Κάπρω

¹ Hoc, quod R. legi voluit, restitui ex edd. Frst. prioribus pro ἐπισίλλει, quod e Frst. in R. transierat.

² R. notat, locum hunc ex Androcycda, aut Platone, sumtum esse, docente Theod. Cantero Var. Lect. I, 15.

³ Turn. V. Bong. καὶ παραφροσύνη.

Κάπρω δὲ βελεύοντα ¹ Φόνον,

Κόνα χρῆ τλάθυμον ἔξευρεῖν.

ὁ δ' ἀχάλλων καὶ λυπέμενος, ὅτι μὴ καὶ λέων ἐστίν

.. — ὀρεσίτροφος ἀλκί πεποιθὺς ²,

ἄμα καὶ κυνίδιον Μελιταῖον ἐν κόλπῳ χήρας γυναικὸς
τιθηνόμενον, ἀπόπληκτὸς ἐστίν. τέτρα δὲ ἐδὲν βελτίων,

ὁ βελλόμενος ἄμα μὲν Ἐμπεδοκλῆς, ἢ Πλάτων, ἢ Δη-
μόκριτος εἶναι περὶ κόσμου γράφων καὶ τῆς τῶν ὄντων

ἀληθείας, ἄμα δὲ πλῆσι γράει συγκαθεύδειν, ὡς Εὐ-
φορίων, ἢ τῷ ³ ἐπὶ κῶμον Ἀλεξάνδρῳ συμπίνειν, ὡς

Μήδιος· ἀγανακτῶν δὲ καὶ λυπέμενος, εἰ μὴ θαυμά-
ζεται διὰ πλῆτον, ὡς Ἰσμηνίας, καὶ δι' ἀρετὴν, ὡς

Ἐπαμινώνδας. ἐδὲ γὰρ οἱ ὄρομεις, ὅτι μὴ τὰς τῶν πα-
λαιῶν φέρονται σεφάνους, ἀδυμῶσιν, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν

ἀγάλλονται καὶ χαίρουσι, Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν
κόσμηι ⁴. καὶ γὰρ ὁ Σίλων·

Ἄλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς ἢ διαμειψόμεθα

Τῆς ἀρετῆς τὸν πλῆτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἐμπεδόν ἐστίν,

Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει ⁵.

καὶ Στράτων ὁ Φυσικὸς ⁶, ἀκέσας, ὅτι πολλαπλασίως
ἔχει

¹ Pindari versus, citati a Plut. in lib. de virtute morali, Vol. IX. pag. 418. ubi conferat velim lector not. 6. Etiam hoc loco R. corrigendum censuit βελεύοντι. Satius duxi, ad W. sententiam accedere, qui retinuit Stephani lectionem, a qua unus non dissentit C, reliquis omnibus βελεύοντι exhibentibus Ald. Bas. Xyl. Rost. A. D. Mosq. 1. 2. Voss. Colleg. uov.

² Odyss. VI, 130.

³ Ald. Bas. Xyl. Rost. D. Mosq. 2. Colleg. nov. Voss. habent τῶν pro τῷ. Hoc ipsum, quod vulgo legitur, haud dubie vitiosum. R. susp. ἰὼν ἔ. κ. αὐτὸς vadens ad commissariationem; nec improbat W. simul conjiciens, ἢ ἐπίκωμος τῷ Ἄλ. σ. Ex Turn. V. Bong. pro συμπίνειν enotatur συμπινόντων.

⁴ Proverbialis dictio ad nostram proxime accedens: Wer ein Amt hat, der warte seines Amts. Kaltw.

⁵ Cf. Plut. Opp. Vol. I. p. 199.

⁶ Physicus dictus ob studium in rerum naturalium causis & ratio-

ἔχει Μενέδημος μαθητὰς· Τί ἔν (ἔφη) θυμασὺν, εἰ πλείονές εἰσιν οἱ λέεσθαι θέλοντες¹ τῶν ἀλείφεσθαι βελουμένων; Ἀριστοτέλης δὲ πρὸς Ἀντίπατρον γράφων Οὐκ Ἀλεξάνδρῳ μόνον (ἔφη) προσήκει μέγα φρονεῖν, ὅτι κρατεῖ πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔχ ἤτλου οἷς ὑπαρχει περί θεῶν ἃ δεῖ δοξάζειν. τὸς γὰρ ἔτω τὰ οἰκεία σεμνύοντας ἐκ ἐνοχλήσει τὰ τῶν πλησίον. νῦν δὲ τὴν ἀμπελον σῦκα φέρειν ἐκ ἀξιοῦμεν, ἐδὲ τὴν ἐλαίαν βότρυς· αὐτοὶ δὲ ἑαυτὸς, ἐὰν μὴ καὶ τὰ τῶν πλῆσιων ἅμα καὶ τὰ τῶν λογίων, καὶ τὰ τῶν στρατευομένων καὶ τὰ τῶν φιλοσοφούντων, καὶ τὰ τῶν κολακευόντων καὶ τὰ τῶν παρρησιαζομένων, καὶ τὰ τῶν φειδομένων, καὶ τὰ τῶν δαπανώντων ἔχωμεν προτερήματα, συνοφαντῶμεν καὶ ἀχαριστῶμεν ἑαυτοῖς, καὶ καταφρονῶμεν ὡς ἐνδεῶς καὶ ἀτελεῶς² βιούντων. πρὸς δὲ τέτῳ, καὶ τὴν φύσιν ὀρῶμεν ὑπομιμνήσκουσαν ἡμᾶς. ὡς γὰρ τῶν θηρίων ἑτέροις ἀφ' ἑτέραν παρεσκευάσασε τὴν τροφήν εἶναι, καὶ ἔ πάντα σαρκοφαγεῖν, ἢ σπερμολογεῖν, ἢ ῥιζωρυχεῖν ἐποίησεν, ἔτω τοῖς ἀνθρώποις ποικίλας πρὸς τὸν βίον ἀφορμὰς ἔδωκε,

Μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχω τε³,

B 3

καὶ

rationibus indagandis positum. v. Diog. Laërt. 5, 58. & Fabric. B. Gr. T. II. p. 311. Menedemus haud dubie est Cynicus ille, de quo Diog. Laërt. L. 6. c. 9.

¹ abest θέλοντες ab A. Mosq. 1. 2. Voss. Colleg. nov. Nec displicet W. id abesse.

² R. mavult ἐκ εὐτελεῶς. Necessè est ita corrigere, nisi eundem sensum, quem habet εὐτελεῶς, vulgatae subjicere placeat.

³ Sic cum Budaeo Xyl. ex ipso Pindaro & partim ex MS. legendum monuit & edidit, probavitque R. & dedi cum W. Extant Od. I. Isthm. v. 67. 68. & jam memorantur in lib. de Pyth. orac. Vol. IX. p. 288. Vulgo μηλόβοτατ' ἀρότα τ' ὀρνιθολόχω τε absque jot. subscr. In Ald. Bas. Rost. fuit insuper ὀρότατ'. In prima voce ed. W. retinet in textu & nota accentus male positos, haud dubie typhothetarum vitio. Cum emendatiore lectione consentit partim C.

καὶ ὄν πόντος τρέφει. δεῖ δὴ τὸ πρόσφορον ἑαυτοῖς ἐλομένους καὶ διακονήοντας, ἔξν τὰ τῶν ἄλλων· καὶ μὴ τὸν Ἡσίοδον ἐλέγχειν ἐνδεέστερον εἰπόντα·

Καὶ κερამεὺς κερამεῖ κοτέει καὶ τέκλιονι τέκλιων I.
 ἔ γὰρ μύσον τὰς ὁμοτέχνης καὶ τὰς ὁμοτρόπας ζήλο-
 τυπῆντες, ἀλλὰ καὶ λογίως πλέσιοι, καὶ πλεσίως ἐνδο-
 ξοι, καὶ δικολόγοι σοφιστὰς, καὶ ναὶ μὰ Δία κωμωδῶδες
 εὐημερῆντας ἐν θεάτροις, καὶ ὄρχηστὰς, καὶ θεράπου-
 τας ἐν αὐλαῖς βασιλέων ἐλεύθεροι καὶ εὐπατρίδαι κα-
 τατεθαυβημένοι καὶ μακαρίζοντες, ἢ μετρίως λυπῆσιν
 αὐτὰς καὶ ταρατῆσιν.

XIV. Ὅτι δὲ ἕκαστος ἐν ἑαυτῷ τὰ τῆς εὐθυμίας
 καὶ τῆς δυσθυμίας ἔχει ταμεία, καὶ τὰς τῶν ἀγαθῶν
 καὶ κακῶν πιθῆς ἐκ ἐν Διὸς ἔδει² κατακειμένους, ἀλλ'
 ἐν τῇ ψυχῇ κειμένους, αἱ διαφοραὶ τῶν παθῶν δηλῶ-
 σιν. οἱ μὲν γὰρ ἀνόητοι καὶ παρόντα τὰ χρηστὰ παρο-
 ρῶσι καὶ ἀμελῆσιν, ὑπὸ τῷ συντετάθαι πρὸς τὸ μέλ-
 λον αἰετὰς φροντίσιν· οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ τὰ μηκέτ'
 ὄντα τῷ μνημονεύειν ἐναργῶς, ὄντα ποιῆσιν ἑαυτοῖς·
 τὸ γὰρ παρὸν τῷ ἐλαχίστῳ τῷ χρόνῳ μορίῳ θίγειν πα-
 ραχὸν, εἶτα τὴν αἰδήσιν ἐκφυγόν, ἐκέτι δοκεῖ πρὸς
 ἡμῶς ἐδὲ ἡμέτερον εἶναι τοῖς ἀνόητοις· ἀλλ' ὥσπερ ὁ
 ἐν ἄδῃ³ ζῶγραφόμενος χοινοτρόφος ὄνω τινὶ παρήσιν
 ἐπι-

I Opp. v. 25.

2 Alluditor ad Hom. II. XXIX. 527. Isg.

3 Xyl. adnotat ad haec: „In aede Plutonis, Budaens. Loquitur de Oeno, qui spartum torquebat, quod asellus arroderet. Prop. l. 4. Eleg. 3. v. 21. 22.“ (vide, quae adnotavit Burm. ad h. l.) „Meminit hujus picturae Plinius 35, 11. Sed ubi fuerit ea, non refert. Nam mihi illud ἐν ἄδῃ admodum suspectum est. Apud Pausaniam in Phocicis res eleganter describitur, & pictura apud Delphos Polycleti fuisse ea perhibetur. Apud Suidam tamen in ὄνα πίκα disertè bis legitur de hac ipsa re ἐν ἄδῃ, ut mutare non libuerit quicquam. Apud Diodorum Sic. ultima libri I. bibl. pagina res non dissimilis perhibetur.“

ἐπιβουλομένῳ καταναλίσκειν τὸ πλεόνεμον, ἔτω τῶν πολλῶν ἀναίδητος καὶ ἀχάριστος ὑπολαμβάνεσα λήθη καὶ κατανεμομένη, πρᾶξι τε πᾶσαν ἀφανίζουσα καὶ πατόρ-
 θωμα καὶ χολῆν ἐπίχαριν καὶ συμπεριφορὰν καὶ ἀπό-
 λαυσιν, ἐκ ἑᾶ τὸν βίον ἕνα γενέσθαι, συμπλεκόμενων
 τοῖς παρῶσι τῶν παρωχημένων· ἀλλ' ὡςπερ ἕτερον τὸν
 ἐχθρὸς ἔντα τῷ σήμερον, καὶ τὸν αὐρίον ὁμοίως ἐ τὸν
 αὐτὸν τῷ σήμερον διαιρῶσα, πᾶν τὸ γενόμενον εὐθύς
 εἰς τὸ ἀγέννητον τῷ ἀμνημονεύτῳ καθίστησιν. οἱ μὲν γὰρ
 ἐν ταῖς χολαῖς τὰς αὐξήσεις ἀναιρῶντες ὡς τῆς ἐστίας
 ἐνδεδεχῶς βεβήσης, λόγῳ ποιῶσιν ἡμῶν ἕκασον ἄλλον ἑαυ-
 τῷ καὶ ἄλλον. οἱ δὲ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ ἐγένον-
 τες μηδὲ ἀναλαμβάνοντες, ἀλλ' ὑπεκρεῖν ἐῶντες, ἔργῳ
 ποιῶσιν ἑαυτὸς καθ' ἡμέραν ἀποδεεῖς καὶ κενῆς, καὶ
 τῆς αὐρίον ἐκκερεμαμένους, ὡς τῶν πέρυσι καὶ πρώην καὶ
 χθρῆς, ἐ πρὸς αὐτῆς ἰ ὄντων, ἐδὲ ὅλως αὐτοῖς γενο-
 μένων.

XV. Καὶ τῆτο ἔν τὴν εὐθυμίαν ἐπιγαράσσει
 ἐκείνο μᾶλλον, ὅταν ὡςπερ αἱ μυῖαι τῶν λείων τόπων
 ἐν τοῖς κατόπτροις ἀπολιθαίνουσι, ταῖς δὲ τραχύτησι
 προσέχονται καὶ ταῖς ἀμυχαῖς· ἔτως ἄνθρωποι τῶν
 ἰλαρῶν καὶ προσηνῶν ἀπορρέοντες ἐμπλέκονται ταῖς τῶν
 ἀηδῶν ἀναμνήσεσι· μᾶλλον δὲ, ὡςπερ ἐν Ὀλύμπῳ τὰς
 κανθάρας λέγεσιν, εἰς τι χωρίον ἐμβάλλοντας², ὃ κα-
 λεῖται κανθαράλεθρον, ἐκβῆναι μὴ δυναμένους, ἀλλ' ἐκεῖ
 σρεφομένους καὶ κυκλῶντας ἐναποθνήσκειν, ἔτως εἰς τὴν
 τῶν κακῶν μνήμην ὑπορρέοντες ἀνευγεῖν μὴ θέλωσι³,
 B 4 μηδ'

1 Dedi sic, R. jubente — tanquam ad se non pervenerunt
 — uti supra dictum fuit πρὸς ἡμᾶς, pro vulg. αὐτῶν. Re-
 cepit idem W. e Xyl.

2 Turn. V. Bong. ἐμβλαίνοντας.

3 Recepi θέλωσι cum W. e Turn. Bong. accedentibus C.
 Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. Schott. Jannot. Jun. pro vulg. θέλον-
 τες. At simul standum fuit supra ἐμπλέκοντα pro vulg. ἐμ-
 πλέκοντα, ut dependens a partic. ὅταν. R. voluit θέλωσι.

μηδ' ἀναπνεῦσαι. δεῖ δὲ, ὡς περ ἐν πινακίῳ χρωμα-
των, ἐν τῇ ψυχῇ τῶν πραγμάτων τὰ Φαιδρὰ καὶ λαμ-
πρὰ προβάλλοντας, ἀποκρῦπτειν τὰ σκυθρωπὰ καὶ πιά-
ζειν. ἐξαλείψαι γὰρ ἐκ ἑστὶ παντάπασιν ἐδ' ἀπαλλα-
γῆναι. παλίνοτος ¹ γὰρ ἁρμονίῃ νόσμη, ὡς περ λύ-
ρης καὶ τόξου· καὶ τῶν ἀνθρώπινων καθαρὸν ἐδὲν, ἐδ'
ἄμιγες. ἀλλ' ὡς περ ἐν μεσσηνῇ βαρεῖς Φθογγοὶ καὶ ὀξεῖς,
ἐν δὲ γραμματικῇ Φωνήεντα καὶ ἄΦωνα γράμματα· με-
σικός δὲ καὶ γραμματικός, ἐχ' ὁ ἴτετρα δυσχεραίνων
καὶ ὑποφεύγων, ἀλλ' ὁ πᾶσι χρῆσθαι καὶ μινύουσι πρὸς
τὸ οἰκεῖον ἐπιστάμενος· ἔτω καὶ τῶν πραγμάτων ἀντι-
σοιχίαις ἐχόντων, (ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδην,

- Οὐκ ἂν ² γένοιτο χωρὶς ἐδὼλὰ καὶ κακῆ,
'Αλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὡς' ἔχειν κκλῶς).

ἔδει τοῖς ἐτέροις ἐξαδμεῖν, ἐδ' ἀπαγορεύειν· ἀλλ'
ὡς περ ἁρμονικῶς ἀμβλύνοντας ἀεὶ τοῖς κρείττοσι τὰ χει-
ρονα, καὶ τὰ Φαῦλα τοῖς χρηστοῖς ἐμπεριλαμβάνοντας,
ἑμμελὲς τὸ τῷ βίῃ μίγμα ποιεῖν καὶ οἰκεῖον αὐτοῖς. Οὐ
γὰρ, ὡς ὁ Μένανδρος Φησιν,

Ἄπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαρασατεῖ

Εὐθύς γενομένου, μυσαγωγὸς τῷ βίῃ

Ἄγαθός ³, —

ἀλλὰ

¹ Sic in Xyl. MS. annotatum fuit, & Xyl. multo concin-
nulus censuit, dedique pro vulg. παλίντροπος, consentiente lo-
co in ipso Plut. lib. de If. & Ofir. c. 45. Vol. IX. pag. 166.
Necesse duxi, in hac voce consensum locorum restituere. Pro
ὡς περ W. recepit ὅκως περ ex A. D. Mσίq. 1. 2. Voss. aliisque
locis, hoc Heracliti dictum repetentibus, Cf. Plut. l. c. not. 1.
Cum recepta lectio ibi sit ὡς περ, retinere id. quoque hoc lo-
co placuit. Pro λύρης R. voluit λύρας, immemor sane diale-
cti, qua dictum hoc citari solet. Pro τόξου Bas. & Rost. τόξου,
quod Xyl. corrigendum monuit.

² Occurrunt haec quoque in lib. de aud. poët. Vol. VII.
p. 93. Vol. IX. p. 166.

³ Apud Clement. Alex. Στρομ. V. ubi hi versus repetun-
tur, pro συμπαρασατεῖ legitur συμπαρίσταται, & post ἀγαθός
additur: κακὸν γὰρ δαίμων' εἰ νομισέται.

Ἐλλὰ μᾶλλον (ὡς Ἐμπεδοκλῆς) διτλαί τινες ἕκασον ἡμῶν γενόμενον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες·

Ἐνθ' ἦσαν Χθονίη τε καὶ Ἥλιόπη ταυαῦπις,
 Δῆρις θ' αἱματόεσσα, καὶ Ἀρμονίη θεμερῶπις ¹,
 Καλλισώ τ', Αἰχρῆ τε, Θόωσά τε, Δηναίη τε ²,
 Νημερτής τ' ἐρόεσσα, μελάγκαρπός τ' Ἀσάφεια.

XVI. Ὡς τε τῶν ἐκασοῦ σπέρματα τῶν παθῶν κιναικεραμένα δεδεγμένης ἡμῶν τῆς γενέσεως, καὶ διὰ τῆτο πολλὴν ἀνωμαλίαν ἐχέσης, εὐχεταί μὲν ὁ νῦν ἔχων τὰ βελτίονα, προσδοκᾷ δὲ καὶ θύτερα· χρῆται δὲ ἀμφοτέροις, τὸ ἄγαν ἀφαιρῶν. ἔ γάρ μόνον ὁ τῆς αὔριον ἦκισα δέόμενος, ὡς φησιν Ἐπίκερος, ἦδισα πρόσσι πρὸς τὴν αὔριον· ἀλλὰ καὶ πλάτος εὐφραίνει, καὶ δόξα καὶ δύναμις καὶ ἀρχή, καὶ μάλιστα τὰς ἦκισα τᾶναυτία ταρβύντας. ἡ γὰρ σφοδρὰ περὶ ἕκασον ἐπιθυμία, σφοδρότατον φόβον ἐμποικῶσα τῆ μὴ παραμένειν, ἀδυστῆ τὴν χάριν ποιεῖ καὶ ἀβέβαιον, ὡς περ φλόγα κατακνεομένην. ἦ δὲ δίδωσι πρὸς τὴν τύχην ἀδεῶς καὶ ἀτρόμως εἰπεῖν ὁ λογισμός·

B 5

Ἴδὸ

¹ Sic R. legendum monuit, & favent correctioni Ald. Baf. Roff. ita quidem, ut culpa typhotetarum syllaba θη voci ἀρμονίη propius adhaereat — *harmonia amabilis* aut *venerabilis*. Cf. lib. de If. & Ofir. cap. 48. Vol. IX. pag. 170. not. 2. Bentl. quoque Epist. crit. ad Mill. p. 76. idem dandum censuit. Dedit quoque W. confirmantibus editionum jam distarum auctoritatem A. Voff. Colleg. nov. Vulgo ἡμερῶπις legitur, quod Steph. a Pol. sumtum invexerat.

² *tarditas, segnitias, cessatio*. Dedit sic e R. mente pro vulg. δαναίη τε. Finxit enim hic Empedocles vocabula numinum, quibus rerum vires descripsit oppositas sibi invicem. *Celeritati* ergo, quam Θόωσαν sermone suo appellavit, opposuit Δηναίην, quasi dicas *Cessatitiam*. Hesych. δὴν, ἐπὶ πολὺν χρόνον; δηναίαν, πολυχρόνιον. Eandem correctionem W. e Bentl. probat.

Ἦδὺ μὲν ἄν τι Φέρης, ὀλίγον δ' ἄχος ἢν ἀπολείπης ¹, τῆτον ἤδιστα ποιεῖ χρῆσθαι τοῖς παρῶσι το θαρραλέον καὶ μὴ δεδιὸς αὐτῶν τὴν ἀποβολὴν ὡς ἀφόρητον. ἔξеси γὰρ τὴν Ἀναξαγόρα διάθεσιν, ἀφ' ἧς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆ παιδὸς ἀνεφώνησεν. Ἦδειν θνητὸν γεννήσας, μὴ θαυμάζοντας μόνον, ἀλλὰ καὶ μιμημένους, ἐπιλέγειν ἐκάστω τῶν τυχηρῶν. Οἶδα τὸν πλῆτον ἐφήμερον ἔχων καὶ ἐβέβαιον. Οἶδα τὴν ἀρχὴν ἀφελέσθαι δυναμένης τῆς δεδακῆτας. Οἶδα τὴν γυναῖκα χρησὴν, γυναῖκα δ' ἔσαν καὶ τὸν φίλον, ἔνθρωπον ὄντα, φύσει εὐμεγάβολον ζῶον, ὡς ὁ Πλάτων εἶπεν. αἱ γὰρ τοιαῦται παρασκευαί καὶ διαθέσεις, εἴαν τι συμβῆ τῶν ἀβελήτων μὲν, ἐκ ἀπροσδοκῆτων δὲ, μὴ δεχόμεναι τό. Οὐκ ἄν ἦμην καὶ τό. Ἄλλα ἠλπίζον ². καὶ τό. Ταῦτα ἐπροσεδόκων. οἶον ³ πηδήματα καρδίας καὶ σφυγμῶς ἀφαιρῶσι, καὶ ταχὺ πάλιν τὸ μανιῶδες καὶ ταραττόμενον ἰδρῶσιν. ὁ μὲν ἔν Καρνεάδης ἐπὶ πραγμάτων ⁴ μεγάλων ὑπερίμνησεν, ὅτι πᾶν καὶ ὅλον ἐστὶν εἰς λύπην

1 R. susp. ἰπολείπη in 2. pers. med. *si veitotametas, neque ad me pervenias, aut ἐπιλείπης, si desinas velut aqua mihi fluere. aut ad me defluere.*

2 Vulgo καὶ. Πολλὰ ἠλπίζον. Hinc R. adnotat, aut Plutarchum omisisse alterum membrum hujus velut proverbii, ὀλίγον δ' ἔλαβον, *multa sperabam, pauca accipi*; aut leg. ἄλλα ἠλπ. quod etiam Salmas. scripsisse addit. Dedi hoc, addito τὸ. Idem, ut verissimam lectionem, recepit W. a Mez.

3 R. susp. οἶα, *quales & quantas cordis palpitaciones adiunt.*

4 Restitui πραγμάτων pro γραμμάτων, quod sola in R. vitiose extat. Hoc errore inductus vertit Kaltw. *Karneades hat die in aller Absicht wichtige Bemerkung gemacht, & notam subjungit: „So habe ich geglaubt, die Worte ἐπι μεγάλων γραμμ. übersetzen zu müssen. die von Nyscheler übergangen, und von Riccard dans les affaires importantes gegeben werden. Ich halte sie für eine sprüchwörtliche Redensart, die ungefähr den Sinn hat, wie das Deutsche: Es verdien mit goldeneu Buchstaben geschrieben zu werden.“*

πην καὶ ἀθυμίαν τὸ ἀπροσδόκητον. ἡ γὰρ Μακεδόνων βασιλεία τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας πολλοσημόριον ἦν· ἀλλὰ Περσεύς μὲν ἀποβαλὼν Μακεδονίαν, αὐτὸς κε κατεθρήνηι τὸν ἑαυτῷ δαίμονα, καὶ πᾶσιν ἐδόκει δυστυχέστατος ἀνθρώπων γεγονέναι καὶ βαρυποτομύτατος. ὁ δὲ τέττε κρατήσας Αἰμύλιος, ἐτέρῳ παραδίδας τὴν ὁμῆ τε γῆς καὶ θαλάττης ἄρχεσαν δύναμιν, ἐσεφανῆτο καὶ ἔθυσεν, εὐδαιμονιζόμενος εἰκότως. ἔτος μὲν γὰρ ἦδει λαμβάνων ἀρχὴν ἀποδοθησομένην, ἐκεῖνος δὲ ἀπέβαλε μὴ προσδοκήσας. εὖ δὲ καὶ ὁ ποιητὴς ¹ οἶόν ἐσι τὸ παρὰ προσδοκίαν ἐδίδαξεν. ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς τῷ μὲν κυνὸς θανάοντος ἐξεδάκρυσε, τῇ δὲ γυναικὶ κλαιέσῃ παρκαθήμενος, ἐδὲν ἔπαθε τοιῶτον. ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἀφίκητο τῷ λογισμῷ τὸ πάθος ὑποχείριον ἔχων, καὶ προκατείλημμένον· εἰς δ' ἐκεῖνο ², μὴ προσδοκήσας, ἀλλ' ἐξαίφνης, (διὸ τὸ παράδοξον ³) ἐνέπεσε.

XVII. Καθόλα δ' ἐπεὶ ⁴ τῶν ἀβελήτων τὰ μὲν φύσει τὸ λυπῶν καὶ βαρύνον ἐπιφέρει, τὰ δὲ πλεῖστα δόξῃ δυσχεραίνειν ἐπιζόμεθα καὶ μανθάνομεν, ἐν ἄχρηστον ἐσι πρὸς ταῦτα μὲν ἔχειν αἰεὶ τὸ τῷ Μενάνδρῳ πρόχειρον·

Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, (Φησὶν ⁵) ἂν μὴ προσποιῆ.
τί

¹ Hom. Odyss. XVII, 304. XIX, 209.

² Dedit sic e R, mente pro vulg. ἐκεῖνον.

³ Glossam esse censeo, quae uncis inclusi. W. quoque eadem aut, ut glossam, delenda censet, aut aliud vitium latere suspicatur.

⁴ Ald. Bas. Xyl. Rost. D. Mosq. 1. 2. Voss. Colleg. nov. habent ἐπι, quod R. restitui voluit — *in rebus extra nostrae voluntatis facultatem positis*. At praestare censeo cum W. ἐπι ad nexum sententiae commodius struendum. Dedit id Steph. ex Pol. & Jannot. non dissentientibus A. & C. Eo autem retento necesse fuit deieri καὶ, quod ante ἐν ἄχρ. vulgo legitur.

⁵ Vulgo Φησὶν in seqq. datur post ἐσι. At nullo modo ibi locum

τί γὰρ πρὸς σὲ ἐσὶ ¹, ἂν μήτε σαρκὸς ἀπῆται, μήτε ψυχῆς, οἷόν ἐστι δυσγένεια πατρὸς, ἢ μοιχεία γυναικὸς, ἢ τεφάνε τιπὸς ἢ προεδρίας ἀφαιρέσις, ἧν ἔκωλύεται καὶ μὴ ² παρόντων ἀνθρώπος καὶ τὸ σῶμα βέλτιστα διακειμένον ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν. πρὸς δὲ τὰ φύσει δοκῶντα λυπεῖν, οἷα νόσοι καὶ πόνοι, καὶ θάνατοι φίλων καὶ τέκνων, ἐκεῖνο τὸ Εὐριπίδειον.

Οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητὰ τοι πεπόνθαμεν. ἕδεις γὰρ ἔτω τῷ παθητικῷ καταφερομένε καὶ ὀλιθυαίνοντος ἀντιλαμβάνεται λόγος, ὡς ὁ τῆς κοινῆς καὶ φυσικῆς ἀνάγκης ἀνάμνησιν ποιῶν, ἣ διὰ τὸ σῶμα μεμιγμένος ὁ ἀνθρώπος, μόνην ταύτην τῇ τύχῃ λαβὴν δίδωσιν, ἐν δὲ τοῖς κυριωτάτοις καὶ μεγίστοις ἀσφαλῆς ἔσηκεν. ὁ Δημήτριος τὴν Μεγαρέων πόλιν καταλαβὼν, ἠράτησε τὸν Στίλπωνα, μὴ τι τῶν ἐκείνου διήρπασαι καὶ ὁ Στίλπων ἔφη· μηδένα εἶδον ³ τὰ μὰ Φέροντα. καὶ τοῖσιν τῆς τύχης πάντα τὰ ἄλλα λεηλατήσεως καὶ περιαιρέμενης, ἔχομέν τι τοῖσιν ἐν ἑαυτοῖς,

Οἷόν κ' ἔτε Φέροιεν Ἀχαιοὶ, ἔτ' ἐν ἄγοιεν ⁴.

ὄφεν

locum habere potest, quo per negligentiam librarii, fortassis similitudine syllabarum sequentium ἂν μη inducti, translatum fuisse videtur. Quare non dubitavi, verbis Menandri id inferere, licet non contradicens, si alii melius id abesse censeant.

¹ W. adnotat, Xylandrum haec ut Menandrea accipere & vertere, ipse putans cum Bentl. esse Plutarchi verba. Fallitur W. In impresso quidem textu Xyl. versionis duo versus priori adhaerent, quasi iidem essent Menandrei. In adnott. autem bene monet Xyl. „Menandri verba non sunt haec (scilicet quid enim &c.) & φησὶν, inquit (quod nimirum vulgo h. l. legitur) illud suspectum.“

² In Ald. Bas. Rost. desunt voculae καὶ μὴ. Eas Xyl. e MS. inferendas monuit.

³ Vulgo ἰδεῖν. Quare R. mavult aut ἦδεν, νοῦν, aut εἶδον, ἰδὶ, addens, dari hoc in Ald. & Bas. At falsum est. In omnibus perspicue legitur ἰδεῖν. Recepi εἶδον cum W. & Turn. adficientē Mez.

⁴ Hom. II. V. 484. In Bas. & Rost. ἔτ' ἄγοιεν. Hinc Xyl. de emendando hoc versu e MS. vel potius ex ipso Hom. monet.

ὄθεν ἔδει παντάπασιν ἐκπαπεινῶν ἐδὲ καταβάλλειν τὴν
 φύσιν, ὡς μηδὲν ἰχυρὸν μηδὲ μόνιμον μηδὲ ὑπὲρ τὴν
 τύχην ἔχουσαν· ἀλλὰ τέναυτιον, εἰδότες, ὅτι μικρὸν
 ἐστὶ μέρος τῆ ἀνθρώπου τὸ σαθρὸν καὶ τὸ ἐπίκηρον, ᾧ
 δέχεται τὴν τύχην, τῆς δὲ βελτίουτος μερίδος αὐτοὶ κρη-
 τῶμεν, ἐν ἧ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν ἰδρυνθέντα, δόξαι
 τε χρῆσαι καὶ μαθήματα, καὶ λόγοι τελευτῶντες εἰς
 κρητήν, ἀναφαίρετον ἔχουσι τὴν εἴσαν καὶ ἀδιάφθορον,
 ἀητήγητος πρὸς τὸ μέλλον εἶναι καὶ θαρραλέας, καὶ πρὸς
 τὴν τύχην λέγοντας, ἃ Σωκράτης δοκῶν πρὸς τὰς κατη-
 γόρας Ἄνουτον καὶ Μέλιτον λέγειν, πρὸς τὰς δικασὰς
 ἔλεγεν, ὡς ἀποκρίσθαι μὲν Ἄνυτος καὶ Μέλιτος δύναν-
 ται, βλάψαι δὲ ἔδυναυται. καὶ γὰρ ἡ τύχη δύνα-
 ται νόσῳ περιβαλεῖν, ἀφελῆσαι χρήματα, διαβαλεῖν
 πρὸς δῆμον ἢ τύραννον· κακὸν δὲ καὶ δειλὸν, καὶ τα-
 πεινόφρονα καὶ ἀγεννή καὶ φθονερὸν ἔδυναυται ποιῆσαι
 τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀνδρώδη, καὶ μεγαλόψυχον, ἐδὲ παρ-
 ελῆσαι τὴν διάθεσιν, ἧς αἰεὶ παρέσης, πλέον ἢ κυβερ-
 νῆται πρὸς θαλάτταν ὀφελός ἐστι πρὸς τὸν βίον. κυβερ-
 νῆτη γὰρ ἔτε πῦμα πραῦναι τραχὺ καὶ πνεῦμα δυνα-
 τὸν εἶναι, ἔτε ὄπη βέλεται δεομένῳ λιμένος τυχεῖν ἔτε
 θαρραλέως καὶ ἀτρόμως ὑπομαῖναι τὸ συμβαῖνον· ἔλλ^α
 ἕως ἐκ ἀπέγνωκε τῇ τέχνῃ χρῶμενος, Φεύγει, μάλισ-
 λαίφος ὑποσολίσας, ἕτε ἐνέρτερον ¹ ἰσὸν ἐρεβώδεος ἐκ
 θαλάττης ὑπέρχη, τρέμων κἀθηται καὶ παλλόμενος. ἡ
 δὲ

¹ Ald. Bas. Rost. ἕως pro ἕτε. Vox ἐνέρτερος R. non pro-
 bat, addens tamen, forte bene habere, & significare extre-
 mam mali partem. Idem deinde mavult ὑπέρχη, ἢ τρέμων
 κἀθηται, verba haec Plutarchi esse monens, non poetae —
 quam diu mali partem infimam tenere potest super fluctus emi-
 nentem, fugit quantum potest celeritate, contractis velis, non
 autem desidet iremens ὅ μεν arvis conquassatus. W. ad-
 notat, nisi quid exciderit, se legere ei δὲ — θαλάττης μὴ
 ὑπέρχη. Kaltw. cum Xyl. locum hunc e poeta quodam desum-
 ptum esse censet, forte ex Aesclepiade, cujus paulo infra fit men-
 tio, de quo v. Fabric. B. Gr. T. I. p. 576.

δὲ τῷ¹ Φρονίμῳ διάθεσις τοῖς τε σωματικοῖς παρέχῃ γαλήνην, ἐπὶ πλείστον ἐκλύσσει τὰς τῶν νόσων κατασκευὰς, ἐγγρατεῖα καὶ διαίτη σώφρονι καὶ μετρίοις πόνοις· κἄν τις ἐξωθεν ἀρχὴ πάθῃς ὡσπερ διαδρομὴ γένηται σπιλάδος. εὐσαλεῖ καὶ κέφη κεραία παρήνευγεν, ὡς Φησὶν Ἀσκληπιάδης· παραλόγῃ δὲ τινος καὶ μεγάλῃ καταλαβόντος καὶ κρατήσαντος, ἐγγύς ὁ λιμὴν· καὶ πάρεσιν ἀπονήξασθαι τῷ σώματι, ὡσπερ ἐφοκίει μὴ γέγοντος.

XVIII. Τὸν μὲν γὰρ ἀνόητον ὁ τῷ θανάτῳ Φόβος, ἔχῃ ὁ τῷ ζῆν πόθος ἐκκρέμασθαι τῷ σώματι ποιεῖ, περιπεπλεγμένον, ὡσπερ τὸν Ὀδυσσεῖα, τῷ ἐρινεῶ, δεδοκίματα τὴν χάρυβδι ὑποκειμένην,

Ἐνθ' ἔτε μίμνειν ἄνεμος, ἔτε πλεῖν ἔχῃ².

καὶ πρὸς ταῦτα δυσαρέως, καὶ πρὸς ἐκεῖνα περιδεῶς ἔχοντα. ὁ δὲ τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν ἀμωσγέπως ἐπινοῶν³, καὶ τὴν εἰς τὸ βέλτιον αὐτῆς, ἢ μηθὲν κάκιον, ἐν τῇ τελευτῇ μεταβολὴν ἐπιλογιζόμενος, ἔμικρὸν ἔχει τῆς πρὸς τὸν βίον εὐθυμίας ἐφόδιον, τὴν πρὸς τὸν θάνατον ἀφοβίαν. ἢ γὰρ ἐξῆσι τῆς μὲν ἀρετῆς⁴ καὶ οἰκείας μερίδος ἐπικρατῆσης, ἠδέως ζῆν, τῶν δὲ ἄλλοτρίων καὶ παρὰ φύσιν ὑπερβυλλόντων ἀδεῶς ἀπελθεῖν εἰπόντα·

Λύσει με ὁ δαίμων αὐτός, ὅταν ἐγὼ θέλω⁵.

τί ἂν τέτρω χαλεπὸν ἢ δύσκολον ἢ ταραχῶδες ἐμπίπῃ ἐπινοήσαιμεν; ὁ γὰρ εἰπὼν⁶, Προκατελήμμαι σε, ἢ τύχη, καὶ πᾶσαν τὴν σὴν ἀφῆρημαι παρείδυσιν, ἔμοχλοῖς, ἐδὲ κλεισίην, ἐδὲ τείχεσιν ἐθάρρυνεν ἑαυτὸν,

ἄλλὰ

¹ R. mavult ἢδε ἢ τῷ Φρ. haec est sapientis ratio.

² Hom. Odyss. II, 432.

³ Lubentissime recepi, quod W. dedit ex D. Vulgo ὑπονοῶν.

⁴ R. mavult ἀρετῆς, parvis optabilis & cuique convenientis.

⁵ Ex Bacch. Eurip. 498. cf. Horat. Epist. I, 16. 78. sq.

⁶ Ald. Baf. Roff. ὁ γὰρ εἰπὼν.

ἀλλὰ δόγμασι καὶ λόγοις, ὧν πᾶσι μέτεσι τοῖς βελομέ-
νοις. καὶ δεῖ μηδὲν ἀπογινώσκειν, μηδ' ἐπισεῖν τῶν
ἔτω λεγομένων, ἀλλὰ θαυμάζοντα καὶ ζηλέντα καὶ συν-
ενθεσιῶντα, πείραν ἅμα λαμβάνειν ἑαυτῶν, καὶ κατα-
νόησιν ἐν τοῖς ἐλάττωσι πρὸς τὰ μείζονα, μὴ Φεύγοντα,
μηδὲ ἀπωθῆντα τῆς ψυχῆς τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν, μη-
δὲ διαδιδράσκοντα, τάχα ¹ δὲ ἕδεν ἔσαι δυσχερέτερον.
ἐκίαν ² γὰρ ἐμποιεῖ καὶ μαλακίαν ἀγύμνασεν ἢ περὶ τὸ
ῥᾶσον ἀεὶ διατριβεσσα καὶ πρὸς τὸ ἡδίστον ἐν τῶν ἀβελή-
των ἀναχωρῆσα γλυκυθυμία τῆς ψυχῆς. ἢ δὲ καὶ νό-
σε καὶ πόνος καὶ Φυγῆς μελετῶσα Φαντασίαν ὑφίστασθαι
καὶ προσβιαζομένη τῷ λογισμῷ πρὸς ἕκαστον, εὐρήσει
πολύ τὸ κατεψευσμένον καὶ διάκνον καὶ σαθρὸν ἐν
τοῖς δοκῆσι χαλεποῖς καὶ Φοβεροῖς, ὡς ὁ κατ' ἕκαστον
ἀποδείκνυσι λόγος.

XIX. Καίτοι πολλοὶ καὶ τὸ τῷ Μένανδρῳ πε-
Φρίκασιν.

Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τῶν ἔπεισομαι,
ἔγνωσντες ὅσον ἐστὶ πρὸς ἀλυπίαν ἀγαθόν, τὸ μελετᾶν
καὶ δύνασθαι πρὸς τὴν τύχην ἀνεωγῶσι τοῖς ὄμμασιν ἀν-
τιβλέπειν, καὶ μὴ ποιεῖν ἐν αὐτῷ τὰς Φαντασίας ἀτρι-
πῆς καὶ ἀπαλῆς, ὡς περ ἐνσικιατραφόμενον πολλαῖς ἐλ-
πίσιν ὑπεικῆσαις ἀεὶ καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιτεινῆσαις. ἐκεί-
νο μέντοι καὶ πρὸς τὸν Μένανδρον ἔχομεν εἰπεῖν.

Οὐκ

¹ Corruptus locus, W. iudice. Cum eo probandum cen-
seo, quod Mez. corrigit διαδιδράσκοντα εἰς τὸ, τάχα δὲ — ne-
que nos convertere ad istud dictum: forte nil hac re diffi-
cilius. R. susp. deesse aliquid post δυσχερέτερον, s. c. ἐν τοῖς
ἀβελήτοις γυμνάσθαι — forsitan quonque non valde mo-
lestum erit sese in casibus exita nostram optationem positis ex-
ercere.

² Xyl. & Mez. malunt ἄνοιαν. Prior quidem tolerari posse
putat vulgatam, cum molesta quonque sit satietas rerum sua-
vium. R. susp. ἀτονίαν, debilitatem. Utrumque, W. iudice,
ce, praestat vulgato.

Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τᾶπ' ἔπεισομαι,
ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, Τῆτο ἔποιήσω, ἔψεύσομαι,
ἔραδικρήσω, ἐκἀποσερήσω, ἐκἐπιβελεύσω. τῆτο γὰρ
ἔφ' ἡμῖν κείμενον, ἔμικρὸν, ἀλλὰ μέγα πρὸς εὐθυ-
μίαν πάρεσιν. ὥσπερ αὖ τᾶναντίον

Ἡ σύνοσις, ὅτι σύνοσις δειν' εἰργασμένος ¹,
οἶον ἔλκος ἐν σαρκί, τῇ ψυχῇ τὴν μεταμέλειαν, αἰ-
μάσσεσσαν ἀεὶ καὶ νύσσεσσαν, ἐναπολείπει. τὰς μὲν γὰρ
ἄλλας ἀναίρει λύπας ὁ λόγος. τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτὸς
ἐργάζεται δακνομένης ² σὺν αἰχρῶν τῆς ψυχῆς, καὶ
κολαζομένης, ὅφ' αὐτῆς. ὡς γὰρ οἱ ῥιγῶντες ἠπιάλοισ ³
καὶ πυρετοῖς διακκόμενοι τῶν ταῦτα παχόντων ἐξωθεν
ὑπὸ καύματος ἢ κρύου μᾶλλον ἐνοχλεῦνται καὶ κίκιον
ἔχουσιν, ἕτως ἐλαφροτέρως ἔχει τὰ τυχηρὰ τὰς λύπας
ὥσπερ ἐξωθεν ἐπιφερομένας. τὸ δὲ,

Οὐ τις ἐμοὶ τῶν ἄλλος ⁴ ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς,
ἐπιθρηνέμενον τοῖς ἁμαρτανομένοις ἔνδοθεν ἐξ αὐτῆ,
βαρύτερον ποιεῖ τῷ αἰχρῶ τὸ ἀλγεινόν. ὄθεν ἔτε οἰ-
κία πολυτελής, ἔτε χρυσία πληθός, ἔτε ἀξίωμα γέ-
νας,

¹ Eurip. Orest. 389. Ex eodem dedi δειν' cum W. adsen-
tiente Mosq. 1. pro vulg. δεινά. Ad σύνοσις R. subaudiendum
monet ἐμαυτῶ, quod pronomen in hac ditione omitti solet.
² Sic, & deinde κολαζομένης dedi e R. mente. Idem W.
recepit ex D. pro vulg. δακνομένην — κολαζομένην. Recte
hic ipse observat, vulgatam deberi Stephano, bonam lectionem
non integram recipienti. Nam Ald. Bas. Xyl. Rost. nec non
Mosq. 1. 2. Voss. Colleg. nov. item Stob. p. 192. habent qui-
dem accus. partic. at omisso τῆς ψυχῆς.

³ Vulgo ῥιγῶντες, ἢ ἠπιάλοισ. R. hoc ἢ, aut prorsus de-
tendum censuit, aut post ἠπιάλοισ collocandum. Prius obser-
navi. W. quoque delevit cum Mosq. 1. 2. — ἠπιάλος est fe-
bris cum rigore & frigore atque tremore conjuncta, & opponi-
tur τῷ πυρετῶ, qui est calor febrilis, aut febris solummodo
calida.

⁴ Sic in MS. legi, Xyl. testatur, & probat e metro hexa-
metri, dedique, accedentibus ex parte Turn. & Bong. e quibus
enotatur ἔτε ἐμοὶ ἄλλος.

νως, ἕτε μέγεθος ἀρχῆς, ἔ λόγος χάρις, ἔ δεινότης
 εὐδίαυ παρέχει βίω καὶ γαλήνην τοσαύτην, ὅσην ψυχὴ
 καθαρύεσσα πραγμάτων καὶ βελευμάτων πονηρῶν, καὶ
 τὴν τῷ βίῃ πηγὴν τὸ ἦθος ἀτέρραχον ἔχουσα καὶ ἀμίαν-
 τον· ἂφ' ἧς αἱ καλαὶ πράξεις ῥέουσαι¹, καὶ τὴν ἐνέρ-
 γειαν ἐνθεσιώδη καὶ ἰλαρὰν μετὰ τῷ μέγα φρονεῖν ἔχου-
 σι, καὶ τὴν μνήμην ἠδίονα καὶ βεβαιωτέραν τῆς Πιν-
 δαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος. ἔ γὰρ αἱ μὲν λιβανωτρι-
 δες² (ὡς ἔλεγε Καρνεάδης) κἄν ἀποκενωθῶσι, τὴν
 εὐωδίαυ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀναφέρουσι· ἐν δὲ τῇ ψυ-
 χῇ τῷ νῦν ἔχοντος αἱ καλαὶ πράξεις ἐκ³ αἰὶ κεχα-
 ρισμένην καὶ πρόσφατον ἐναπολείπουσι τὴν ἐπίνοιαν, ἂφ'
 ἧς τὸ χαῖρον ἀρδεταὶ καὶ τέθηλε, καὶ κἄταφρονεῖ τῶν
 ἔδουρομένων καὶ λοιδορέντων τὸν βίον, ὡς τινα κακῶν
 χώρων, ἢ φυγαδικὸν τόπον ἐνταῦθα ταῖς ψυχαῖς ἀπο-
 δεδειγμένον.

XX. Ἄγαμαι δὲ καὶ τῷ⁴ Διογένης, ὅς τὸν ἐν Λα-
 κεδάιμονι ξένον ὁρῶν παρασκευαζόμενον εἰς ἐορτὴν τινα
 καὶ φιλοτιμώμενον· Ἄνηρ δὲ (εἶπεν) ἀγαθὸς ἔ πᾶσαν
 ἡμέραν ἐορτὴν ἠγεῖται; καὶ πάνυ γε λαμπρὰν, εἰ σω-
 φρονῶμεν. ἱερὸν μὲν γὰρ ἀγιώτατον ὁ κόσμος ἐστὶ, καὶ
 θεοπρεπέστατον· εἰς δὲ τῶτον ὁ ἀνθρώπος εἰτάγεται διὰ
 τῆς γενέσεως, ἔ χειροκμήτων ἐδὲ ἀκινήτων ἀγαλμάτων
 θεατῆς, ἀλλ' οἷα νῦν θεῖος αἰδμητὰ νοητῶν μιμήματα,
 Φησὶν

¹ Ald. Bas. Rost. ῥέουσι.

² Xyl. se non intelligere fatetur λιβανωτρίδας ἐκκενωθείσας, easque habet suspectas. R. docente, λιβανωτρίδες sunt sacculi, aut pyxides aromatum, in quibus thus, myrrha & alia suaveolentia sita aliquamdiu & reposita fuerunt.

³ R. hoc ἐκ expurgendum censet. Aut hoc fieri necesse est, si sententia Plutarchi sibi constet, aut retento ἐκ in fine periodi per interrogandi signum distingui.

⁴ R. mavult τὸ Διόγηναι, scil. ῥῆμα, aut si servetur vulgata, pro seq. ὡς legendum censet ὅτι. Ald. Bas. Rost. omit-
 tunt præcedens καί.

Φησὶν ὁ Πλάτων, ἐμφυτον ¹ ἀρχὴν ζωῆς ἔχοντα καὶ κινήσεως ἔφηνεν, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα καὶ ποταμούς νεόν ὕδωρ ἐξέχοντας ἀεὶ, καὶ γῆν φυτοῖς τε καὶ ζώοις τροφὰς ἀναπέμπουσαν. ὦν τὸν βίον ² μύησιν ὄντα καὶ τελετὴν τελειοτάτην, εὐθυμίας ³ δεῖ μετὸν εἶναι καὶ γῆθους· ἔχ ὡσπερ οἱ πολλοὶ Κρόνεια καὶ Διονύσια καὶ Παναθηναϊα καὶ τοιαύτας ἄλλας ἡμέρας περιμένεσιν, ἐν ἡθῶσι καὶ ἀναπνεύσωσιν ⁴ ὠνητὸν γέλωτα, μίμοις καὶ ὀρχησταῖς μιθὰς τελέσαντες. εἶτα ἐκεῖ μὲν εὐφημοὶ ⁵ κατῆμεθα κοσμίως· εἰδὲς γὰρ ὀδύρεται μύεμενος, εἰδὲ θρηνεῖ Πύθια θεώμενος, ἢ πίνων ⁶ ἐν Κρονίοις. ἄς δὲ ὁ θεὸς ἑορτὰς ἡμῖν χορηγεῖ καὶ μουσικωγεῖ, καταιχύνουσι, ἐν ὄδυρμοῖς τὰ πολλὰ καὶ βαρυθυμιαῖς καὶ μερίμναις ἐπιπόνουσι διατρίβοντες. καὶ τῶν μὲν ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπέεσιν ἡχῶσι, καὶ τῶν ὀρνέων τοῖς ἄδουσι, καὶ τὰ παίζοντα καὶ σκιρτῶντα τῶν

1 Turn. Bong. ἐμφυχον.

2 R. susp. ὦν ὑπολαμβάνοντα τὸν βίον, quorum iniciamentum esse hanc vitam opiniet nos existimare, eaque fretos persuasione hilares esse. Addit tamen, se nondum satis intelligere distinctionem ὦν μύησιν, cum vita non sit iniciamentum solis & astrorum & fluviorum aliarumque rerum naturalium, & ὦν nequeat ad aliud, quam ad deos, redire. Hinc aliquid excidisse suspicatur.

3 Mosq. 2. Colleg. Nov. Collat. Muret. Schott. Mez. nec non Turn. & Bong. εὐθυμίας, quod aliis huc reponendum videbatur, ob proxime sequens εὐφημοί. W. vulgatam non vult mutare. Ald. dubitanter εὐθυμίας.

4 W. haud probat hanc vocem, nec ei codd. satisfaciunt. D. ἀναπέμπουσι; Colleg. Nov. ἀνασπείσωσι. Melius ei videtur corrigere ἀναπνεύσωσιν, ὠνητῆ γέλωτος μίμοις κ. ὁ. μ. τ.

5 Cum W. restitui hanc vocem ex Ald. Bas. Xyl. Rost. Mosq. 1. 2. Voss. Colleg. Nov. Mez. Nec dubium est, quin sententiae magis congruat, quam εὐθυμοί, quod vulgo ex Steph. legitur.

6 Cum W. sic dedi e Bas. Xyl. Rost. pro vulg. πινῶν. Voluit idem R. aut πινῆ, vel πινῶ, esurire.

τῶν ζῶων, ἡδέως ὀρᾶσι· καὶ τὲναντίου ὠρυσόμενοι καὶ βρυχομένοι καὶ σκυθραπάξουσιν ἀνιῶνται· τὸν δὲ ἑαυτῶν βίον, ἁμειδῆ καὶ κατηφῆ καὶ τοῖς ἀτερπεστόις πράξεσι καὶ πράγμασι καὶ φροντίσι μηδὲν πέρασ ἐχέσαις, πιεζόμενον αἰεὶ καὶ συνθλιβόμενον ὀρῶντες, ἐχ ὅπως αὐτοὶ ¹ ἑαυτοῖς ἀναπνοὴν τινα καὶ ῥαυώνην πορίζουσιν· πόθεν ²; ἀλλ' ἐδὲ ἐτέρων παρακαλύπτων προσδέχονται λόγον, ᾧ χρώμενοι, καὶ τοῖς παρῆσιν ἀμέμπῳως συνοίσασσι, καὶ τῶν γεγονότων εὐχαρίσως μνημονεύσασσι, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἴλεω τὴν ἐλπίδα καὶ Φαιδρῶν ἔχοντες, ἀδεῶς καὶ ἀνυπόπτως προσάξουσιν ³.

¹ Ald. Bas. Rost. ὀρῶντες, αὐτοὶ absque ἐχ ὅπως, quas voces Xyl. e MS. dedit.

² Volgo πορίζαν, ἐκ ἔχουσιν, ποθὲν. Ald. Bas. Rost. πορίζαν ποθὲν; Xyl. e MS. legendum monuit πορίζουσιν. R. sic legit: ἐκ ἔχουσιν, πόθεν? nequeunt ὧ qui tandem queant? Ego fecutus sum v. ita dantem ex D.

³ Mez. πράξασσι.

Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκόρων ἀφιδρύματα οἱ ἱ Σπαρ-
 τιάται δόκανα καλῶσι· ἐσι δὲ δύο ξύλα παράλλη-
 λα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα, καὶ δοκεῖ τῶ Φιλαδέλ-
 Φῳ τῶν Θεῶν οἰκειῶν εἶναι τῆ ἀναθήματος τὸ κοινὸν
 καὶ ἀδιαίρετον. ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὦ Νιγρίτις καὶ
 Κύντε, τὸ σύγγραμμα τῆτο περὶ Φιλαδέλφιας ἀνατίθη-
 μι, κοινὸν ἀξίοις ἔσι δῶρον. ἐφ' ἧ γὰρ προτρέπεται,
 ταῦτα πράττοντες ἤδη, μαρτυρεῖσθαι μᾶλλον ἢ πικρα-
 λείσθαι δόξετε. καὶ τὸ χαῖρον ὑμῶν ἐφ' οἷς κατορθῶ-
 τε, ποιήσει τῇ κρίσει τῆν ἐπιμονὴν βεβαιωτέραν, ὡς-
 περ ἐν χρῆσοῖς καὶ Φιλοκόλοισι Θεαταῖς εὐημερέντων.
 Ἀρίσταρχος μὲν ἔν, ὁ Θεοδέμῳ² πατήρ, ἐπισκώπων
 τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν, ἔλεγε πάλαι μὲν ἐπ' ἅ σο-
 φιστὰς μόλις γενέσθαι, τότε δὲ μὴ βραδίως ἀν' ἰδιώτας
 τοσάτους εὐρεθῆναι. ἐγὼ δὲ ὄρῳ κατ' ἡμᾶς τὴν Φιλ-
 αδέλφειαν ἔτω σπάνιον ἔσαν, ὡς τὴν μισαδέλφειαν ἐπὶ
 τῶν παλαιῶν, ἧς γε τὰ Φανέντα παραδείγματα, τρα-
 γωδίας καὶ Θεάτροις ὁ βίος ἐξέδωκε, διὰ τὸ παράδο-
 ξον· οἱ δὲ νῦν ἄνθρωποι πάντες ὄταν ἐντυγχάνωσι
 χρῆσοις ἀδελφοῖς, θαυμάζουσιν ἔδεν ἦγλον, ἢ τὰς Μο-
 λιονίδας³ ἐκείνας, συμφυεῖς τοῖς σώμασι γεγονέναι δο-
 κῆντας· καὶ τὸ χρῆσθαι κοινῶς τοῖς πατρώοις χρήμα-
 σι καὶ φίλοις καὶ δέλοις, ἔτως ἀπισον ἠγῶνται καὶ τε-
 ραιῶδες, ὡς τὸ χρῆσθαι μίαν ψυχὴν δυσὶν σωματίων χερ-
 σὶ καὶ ποσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς.

II.

¹ abest οἱ ab Ald. & Bas.

² Quis ille fit Aristarchus Theodesti, & num in iis, & quisnam eorum, quos Fabric. T. VII. B. Gr. p. 72. recenset claros Aristarchos, se non nosse monet R.

³ Apollodor. Bibl. L. II, c. 7. Eustath, in Iliad. XI, 749.

II. Καίτοι τὸ παράδειγμα τῆς χρήσεως τῶν ἀδελφῶν, ἡ Φύσις ἐ μακρὰν ἐβήκειν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ σώματι τὰ πλεῖστα τῶν ἀναγκαίων διτλὰ καὶ ἀδελφὰ καὶ δίδυμα μηχανησαμένη, χεῖρας, πόδας, ὄμματα, ὦτα, ῥίνας, εἶδαξεν, ὅτι ταῦτα πάντα σωτηρίας ἕνεκα καὶ συμπράξεως κοινῆς, ἐ διαφορᾶς καὶ μάχης, ἔτω διέστησεν· αὐτάς τε τὰς χεῖρας εἰς πολλαὺς καὶ ἀνίσκας δακτύλους χρίσασα, πάντων ὀργάνων ἐμμελέστατα καὶ τεχνικώτατα παρέχευεν, ὥστε Ἀναξαγόραν τὸν παλαιὸν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν αἰτίαν τίθεσθαι τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καὶ συνέσεως. ἀλλὰ τότε μὲν εἴκειεν ἀληθὲς εἶναι τὸναντίον. ἐ γὰρ ὅτι χεῖρας ἔχεν ἄνθρωπος, σοφώτατον· ἀλλ' ὅτι φύσει λογικὸν ἦν καὶ τεχνικὸν, ὀργάνων φύσει τοιούτων ἔτυχεν. ἐκεῖνο δὲ παντὶ δῆλον, ὡς ἀπὸ σπέρματος ἑνὸς καὶ μιᾶς ἀρχῆς ἡ φύσις ἀδελφῶς δύο καὶ τρεῖς καὶ πλείονας ἐποίησεν, ἐ πρὸς διαφορὰν καὶ ἀντίταξιν, ἀλλ' ὅπως χωρὶς ὄντες, ἀλλήλοις μᾶλλον συνεργῶσιν. οἱ γὰρ δὴ τρισώματοι καὶ ἑκατοντάχειρες, εἴπερ ἐγένοντο, συμφυεῖς ὄντες πᾶσι τοῖς μέρεσιν, ἐθὲν ἐκτὸς αὐτῶν ἐδὲ χωρὶς ἐδύναντο ποιεῖν· ὁ τοῖς ἀδελφοῖς ὑπάρχει, καὶ μένει καὶ ἀποδημεῖν ἄμα, καὶ πολιτεύεσθαι, καὶ γεωργεῖν δυναμένοις δι' ἀλλήλων· ἄνπερ ἦν ἡ φύσις ἐδωκεν εὐνοίας καὶ συμφωνίας ἀρχὴν φυλάττωσιν. εἰ δὲ μὴ, ποδῶν ἐθὲν (οἶμαι) διόσσειν ἀλλήλους ὑποσκελιζούτων, καὶ δακτύλων ἐμπλεκόμενων καὶ διασρεφομένων παρὰ φύσιν ὑπ' ἀλλήλων. μᾶλλον δὲ, ὡσπερ ἐν ταυτῷ σώματι μιᾶς κοινωνῆντα φύσεως καὶ τροφῆς τὰ ὑγρά καὶ ξηρά, καὶ ψυχρὰ καὶ θερμὰ, τῇ ὁμοιοῦ καὶ συμφωνίᾳ τὴν ἀρίστην καὶ ἡδίστην κρᾶσιν ἐμποιεῖ καὶ ἀρμενίσιν, ἧς χωρὶς ἔτε πλάττεσθαι ἔτε τὰς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς εἶναι τινα χάριν καὶ ὄνησιν· ἂν δὲ πλεονεξία καὶ εἰσισις αὐτοῖς ἐγγένηται, διέφθειρεν αἰχίσα καὶ συνέχευε τὸ ζῶον· ἔτως ἀδελφῶν ὁμοφροσύνη καὶ γένος καὶ οἰ-

κος ὑγιαίνει καὶ τέθνηκε, καὶ Φίλοι καὶ συνήθεις, ὡσπερ ἐμμελῆς χορὸς, ἔθεν ἔτε πρᾶσσοσιν ἐναντίον, ἔτε λέγουσιν, ἔτε ¹ Φρονῶσιν·

Ἐν δὲ διχουσασίῃ, καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς οἰκέτης διάβολος, ἢ κόλαξ παρενδύς Θυραῖος, ἢ πολλίτης βάσκανος. ὡς γὰρ αἱ νόσοι τοῖς σώμασι μὴ προσιεμένοις τὸ οἰκεῖον, πικρῶν ἐμποιοῦσιν ἀτόπων καὶ βλαβερῶν ὀρέξεις· ἔτως ἢ πρὸς τὸ συγγενὲς διαβολὴ καὶ ὑφώρασις, ὀμιλίαις ἐπάγεται Φαύλαις καὶ πονηραῖς εἰς τὸ ἐλλιπὲς ἔξωθεν ἐπιρροέσας.

III. Ὁ μὲν ἔν Ἀρκαδικὸς μάντις ² ἀναγκαίως πόδα ξύλινον προσεποίησατο, καθ' Ἡρόδοτον, τῷ οἰκείῃ σερηθείς· ἀδελφὸς δὲ πολεμῶν ἀδελφῶν, καὶ κλιόμενος ὀθνεῖον ³ ἐξ ἀγορᾶς ἢ παλαίστρας ἐταῖρον, ἔθεν ἔοικεν ἄλλο ποιεῖν ἢ σάρκινον καὶ συμφυεῖς ἐκκεσίως ἀποκόψας μέρος, ἀλλότριον προστίθεσθαι καὶ προσαρμόττειν. αὐτὴ γὰρ ἢ προσδεχομένη καὶ ζητῶσα Φιλίαν καὶ ὀμιλίαν χρεία, διδάσκει τὸ συγγενὲς τιμῶν καὶ περιέπειν καὶ διαφυλάττειν, ὡς ἀφίλος καὶ ἀμίλικος καὶ μονοτρόπικος ζῆν μὴ δυναμένους, μηδὲ πεφυκότας. ὅθεν ὁ Μένανδρος ὀρθῶς·

Οὐκ ἐκ πότων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
Ζητῶμεν ὃ πισεύσομεν τὰ τῷ βίῃ, (Φησί)
Πάτερ· ἔ περιτλὸν οἶετ' ἐξευρημέναι ⁴
Ἄγαθὸν ἕκαστος, εἰν ἔχη φίλων σιάν.

σικαί

¹ Dando sic fecutus sum W. ἔτε ex A. recipientem pro vulg. ἦ.

² R. notat, significati Hegesistratum, qui Mardonio ad Plataeas vates adfuerit, ab Herodot. autem IX, 36. non Arcas factus, sed Eleus.

³ W. notante, Schott. ὄνιον. Paulo post D. μίλοις pro μέρος.

⁴ Bas. ἔ περιτλὸν οἶσι τ'. Xyl. MS. ἔ περι αὐτὸν οἶε τ'. Xyl. conjecerat οἶετ' pro οἶεταί, putat, ut sit sententia, eum, qui vel umbram amici adeptus sit, existimare, se non inani bono ditatum. Ad hoc Menandreum alluditur quoque in lib. de amic. mult. Vol. VII. p. 287. E Steph. prodiit vulgata.

σκιαὶ γὰρ εἰσιν οὕτως, αἱ πολλαὶ Φιλίαι καὶ μιμήματα καὶ εἰδωλα τῆς πρώτης ἐκείνης, ἢ παισί τε πρὸς γονεῖς ἢ Φύσις, ἀδελφοῖς τε πρὸς ἀδελφὸς ἐμπεποίηκε, κακείνην ὁ μὴ σεβόμενος μηδὲ τιμῶν, ἄρα τίνα ¹ πῖ-
 εῖν εὐνοίας τοῖς ἄλλοτρίοις δίδωσιν; ἢ ποῖός τις ἐστὶ, τὸν ἐταῖρον ἐν Φιλοφροσύναις καὶ γράμμασιν ἀδελφὸν προσαγορεύων, τῷ δ' ἀδελφῷ μηδὲ τὴν αὐτὴν ὁδὸν οἴο-
 μενος δεῖν βαδίζειν; ὡς γὰρ εἰκόνα κοσμεῖν ἀδελφῶ, τὸ δὲ σῶμα τύπῃν καὶ ἀκρωτηριάζειν μανικόν, ἕτως τέ-
 νομα σέβεσθαι καὶ τιμᾶν ἐν ἑτέροις, αὐτὸν δὲ μισεῖν καὶ Φεύγειν, ἔχ' ὑγιαίνοντός ἐστιν, ἐδ' ἐν ᾧ πῶποτε τὴν Φύσιν, ὡς ἀγιώτατον καὶ μέγιστον ἱερόν ², λαβρότος.

IV. Οἶδα γὰρ ἐμαυτὸν ἐν Ῥώμῃ δυεῖν ἀδελφῶν ἀναδεχάμενον διαίταν, ὃν ἄτερος ἐδόκει Φιλοσοφεῖν· ἦν δὲ, ὡς εἴποιεν, ἔ μόνον ἀδελφὸς ἀλλὰ καὶ Φιλόσοφος ψευδεπίγραφος καὶ ψευδώνυμος· ἐμὲ γὰρ ἀξιοῦντος αὐ-
 τὸν ὡς ἀδελφῷ καὶ ιδιώτῃ Φιλόσοφον προσφέρεσθαι· Ταῦτα (εἶπεν) ὡς πρὸς ιδιώτην ἀληθῶς· ἐγὼ δὲ ἔ
 σεμνὸν ἐδὲ μέγα ποιῶμαι τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν μορίων γεγο-
 νέναι. Σὺ μὲν (εἶπεν ἐγὼ) δῆλος εἶ μηδὲ τὸ ἐκ μο-
 ρίων ³ γεγόνεαι, μέγα καὶ σεμνὸν ἠγάμενος. ἀλλ' οἴ-
 γε πάντες ἄλλοι, εἰ καὶ μὴ φρονῶσιν ἕτως, λέγασσι
 γὰρ καὶ ἔδωσιν, ὡς γινεῖται τιμὴν μετὰ Θεοῦ πρώτην
 καὶ μεγίστην ἢ τε Φύσις, ὃ τε τὴν Φύσιν σώζων νόμος
 ἀπέδωκε· καὶ ἐκ ἔστιν ὅτι μᾶλλον ἄνθρωποι κεχαρισ-
 μένον Θεοῖς ἐρῶσιν, ἢ τοκεῦσιν αὐτῶν καὶ τροφεῦσι πα-
 λαιὸς ἐπὶ νέαις ⁴ δανειθείσας χάριτας εὐμενῶς καὶ προ-
 θύμως ἐκλίνοντες. ἐδ' αὖ πάλιν μείζων ἐπίδειξις ἀθέε-

C 4

γέ-

¹ Sic dando fecutus sum W. τίνα recipientem ex D. pro vulg. τίνα.

² E. codice, cujus nomen reticetur¹, affertur lectio τῶν ἱερῶν.

³ Vulgo τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν μορίων, quod Steph. ex Schott. recepit. Delevi τῶν αὐτῶν cum W. auctoritate Ald. Baf. Xyl.

A. C. D. Mosq. r. 2.

⁴ Baf. νέας; Xyl. e MS. corrigendum monuit.

γέγονε τῆς περὶ γονεῖς ὀλιγωρίας καὶ πλημμελείας. διὸ τὰς μὲν ἄλλας κακῶς ποιεῖν ἀπειρήται· μητρὶ δ' αὐτῆ καὶ πατρὶ τὸ μὴ παρέχειν ἑαυτὰς ὀραῦντας αἰεὶ καὶ λέγοντας ἀφ' ὧν εὐφρανεῦνται, κἄν μὴ προσῆ τὸ λυπῶν, ἀνόσιον ἠγῶνται καὶ ἄθεσμον. τίς ἔν ἐσι παρὰ πατρῶν γονεῦσιν ἢ πρῶξις ἢ χάρις ἢ διάθεσις μᾶλλον εὐφραίνειν δυναμένη, τῆς πρὸς ἀδελφὸν εὐνοίας¹ βεβαίης καὶ Φιλίας;

V. Καὶ τῆτό γε ῥῆδιόν ἐστιν ἀπὸ τῶν ἐλατῶνων καταμαθεῖν. ὅπερ γὰρ οἰκότριβα τιμῶμενον ὑπὸ πατρὸς ἢ μητρὸς υἱοὶ προσηλακίζοντες, καὶ Φυτῶν καὶ Χαρίων οἷς ἔχαιρον ἀμελεῦντες, ἀνιῶσιν αὐτὰς, καὶ κύων τις² οἰκογενῆς. παρορώμενος καὶ ἵππος ἀπλεται Φιλοσόρων καὶ Φιλοτίμων γερόντων, ἄχθονται δὲ τοῖς παισὶν ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ ἀθλητὰς, ἔς³ ἐθαύμαζον αὐτοὶ, διασύρασι καὶ καταφρονῶσιν· ἤπερ μετρίως ἔχουσιν υἱοῖς διαφερομένοις καὶ μισῶσιν ἀλλήλους καὶ κακῶς λέγουσι, καὶ πρὸς ἔργα καὶ πράξεις ἀντιγαττομένοις αἰεὶ, καὶ καταλυομένοις⁴ ὑπ' ἀλλήλων; ἐκ ἂν εἴποι τις· ἐκὼν τὸναντίον ἐρῶντες ἀλλήλων καὶ Φιλεῦντες ἀδελφοί, καὶ ὅσον ἢ φύσις τοῖς σώμασι διέσθησεν, ἐπὶ ταυτὸ τοῖς πάθεσι καὶ τοῖς πράγμασιν ἀποδιδόντες⁵, καὶ λόγας κοινὰς καὶ διατριβὰς ἅμα καὶ παιδιὰς μετ' ἀλλήλων ἔχοντες, ἠδέϊαν καὶ μακαρίαν παρεσκευάκασιν γηροτρόφον τοῖς γονεῦσι τὴν Φιλαδελφίαν. ἔτε γὰρ Φιλόλογος πατὴρ ἔτως, ἔτε Φιλότιμος, ἔτε Φιλοχρήματος γέγονεν, ὡς Φιλόγευος· διὸ τὰς υἱὰς ἔτε λέγοντας ἔτε πλατῶντας ἔτε ἄρχοντας ἠδέως ἔτως ὡς Φιλῶντας ἀλλήλους

1 V. εὐνοίον; Turn. εὐνοία.

2 Ald. Bas. κύων τις.

3 Dedi ἔς e R. mente pro vulg. ἔσας.

4 Ald. Bas. καταλυομένοις. Xyl. e scripto correxit. Turn. V. Bong. καταβαλλομένοις.

5 W. susp. ἐπιδιδόντες, vel potius ἀπονείοντες.

λήλης ὀρώσιν. Ἀπολλωνίδα ¹ ἔν τῆν Κυζικηνῆν, Εὐ-
 μενῆς δὲ τῆ βασιλέως μητέρα, καὶ τριῶν ἄλλων, Ἀγ-
 τάκη καὶ Φιλεταιρκ καὶ Ἀθηναίς, λέγουσι μακκαρίζειν
 ἑαυτὴν αἰεὶ καὶ τοῖς θεοῖς χάριν ἔχειν, ἔ διὰ τὸν πλῆ-
 τόν, ἐδὲ διὰ τὴν ἡγεμονίαν, ἀλλ' ὅτι τὰς τρεῖς υἱὸς
 ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφορῶντας, κἀκεῖνον ἐν μέ-
 σοις αὐτοῖς δόρατα καὶ ξίφι φορῶσιν ἀδελῶς διακτώμενον.
 ὡσπερ αὖ τέναυτιόν, Ἀρταξέρξης ² αἰθόμενος Ὡχον
 τὸν υἱὸν ἐπιβεβελευκότα τοῖς ἀδελφοῖς, ἀδυσμήσας ἀπέ-
 θανε. Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν, ὡς Εὐριπίδης
 εἴρηκεν, ὅτιες, χαλεπώταται τοῖς γονεῦσιν αὐτοῖς εἶ-
 σιν. ὁ γὰρ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ καὶ βαρυνόμε-
 νος, ἔ δύναται μὴ τὸν γεννήσαντα μέμφεσθαι καὶ τὴν
 γενῆσαν.

VI. Ὁ μὲν ἔν Πεισιδάρατος ἐπιγαμῶν ἐν ἡλικίᾳ
 ἔσι ³ τοῖς υἱοῖς, ἔφη, καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐκεῖνος εἶναι,
 ἡγέμενος ἔτι πλειόνων ἐδέλειν τοιῶτων πατὴρ γενέσθαι.
 χρῆστοι δὲ καὶ δίκαιοι παῖδες, ἔ μῖνον διὰ τὰς γονεῖς
 ἀγαπήσασι μᾶλλον ἀλλήλης, ἀλλὰ καὶ τὰς γονεῖς δι'
 ἀλλήλης. ἔτως αἰεὶ καὶ φρονῶντες καὶ λέγοντες, ὅτι
 τοῖς γινεῦσιν ἀντὶ ποθῶν χάριν ὀφείλουτες, μάλις
 διὰ τὰς ἀδελφὰς ὀφείλοσιν. ὡς τῆτο δὴ κῆμῶτων ἐ-
 πάντων τιμιώτατον καὶ ἥδισον ἔχοντες παρ' αὐτῶν. εἰ
 γέ τοι καὶ Ὀμηρὸς πεποίηκε Τηλέμαχον ἐν συμφορᾷ
 τὸ ἀνάδελφον τιθέμενον ⁴.

C 5

Ὡδε

1 R. mavult Ἀπολλωνιάδα e Polybio.

2 Haud dubitavi recipere, quod, ipsa historia jubente, le-
 gendum monuerunt Palmer. Exerc. p. 223. Kaltw. & W. Vul-
 go nimirum legitur Ἐέρξης. At neque senior Xerxes neque ju-
 nior filium habuit Ochum. Cf. Plut. in vit. Artax. c. 30.
 Vol. V.

3 Ald. Bas. ἐπὶ γάμων ἐνηλίκους ἔσι. Xyl. dandum monuit
 ἐπιγαμῶν. Dedit id Steph. nec non seq. ἐν ἡλικίᾳ.

4 Hom. Odyss. XVI. 117. Ald. & Bas. vitiose τὸν ἀδελ-
 φὸν pro τὸ ἀνάδελφον.

Ὡς δὲ γὰρ ἡμετέραν γενεὴν μύνωσε Κρονίων.

ὁ δὲ Ἡσίοδος ¹ ἐκ εὖ παραινεῖ μενογενῆ παῖδα τῶν πατρίων ἐπίκληρον εἶναι, καὶ ταῦτα τῶν μεσῶν γεγυώς μαθητῆς, ὡς ὁμῶς δι' εὐνοίαν ἀεὶ καὶ Φιλαδελφίαν ἔσας, ἕτως ὠνόμαζον μέσας. πρὸς μὲν ἔν γονεῖς ἢ Φιλαδελφία τειχτόν ἐστιν, ὡς τὸ Φιλεῖν ἀδελφόν, εὐθὺς ἀπόδειξιν εἶναι τῷ καὶ τὸν πατέρα Φιλεῖν καὶ τὴν μητέρα. πρὸς δὲ παῖδας αὐτῷ, δίδαγμα καὶ παράδειγμα Φιλαδελφίας, οἷον ἐξέν ἄλλο. καὶ τέναντιον αὐτῷ πάλιν πονηρόν, ὡς περ ἐξ ἀντιγράφε πατρίως, τὴν μισαδελφίαν ἀναλαμβάνουσιν. ὁ γὰρ ἐν δίκαις καὶ εἰσέσει καὶ ἀγῶσι πρὸς ἀδελφῶς ἐγγεγηρακῶς, εἴτα τὰς υἱὰς ὁμοιοεῖν παρκαλῶν,

Ἄλλων ἰατρός, αὐτὸς ἔλκεσι βρύων,
ἀθηνῆ ποιεῖ τοῖς ἔργοις τὸν λόγον. εἰ γὰρ ὁ Θηβαῖος
Ἐτεοκλῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν εἰρηκῶς ².

Ἄσρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς,
Καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὦν δράσειν τάδε,
Τὴν τῶν θεῶν μεγίστην ὡς ἔχειν τυραννίδα
τοῖς αὐτῷ πάλιν παρεκελεύετο τέκνοις,
Ἰσότητα τιμῶν ³, ἢ φίλος ἀεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις

Συν-

¹ Or. & d. 374. & deinde Theogon. v. 22. sqq.

² Eurip. Phoeniss. v. 514. sqq. ed. Brunck. Inde reposuit ἄσρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος pro vulg. ἄσρων ἀνέλθοιμ' ἡλίε. „Sic, adnotat Brunckius, apud Stobaeum legitur, & in scripto codice, & in Floril. Grotii p. 181. Lectio optima est.“ v. quoque dedit ἂν ἔλθοιμ' e Jannot. & Mosq. — ἡλίε, monet idem, omnes habere ipsius libros, ut edita Euripidis exempla, ad quae etiam D. correctus sit, veteri lectione crasa: legendum autem αἰθέρος e Stobaeo, ut monuerit Valckenar. ad Phoen 507. R. voluit ἡδίων, libenter. Legitur porro ibid. δραῖσαι pro δράσαν, & abest artic. τῶν, quem R. quoque delendum censuit.

³ Eurip. ibid. v. 545. sqq. ed. Brunck. Sunt autem haec Jocastae.

Συνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον μόνιμον ¹ ἀνθρώποις ἔφυ,
 τίς ἐκ ἂν αὐτῆ κατεφρόνησε; ποῖος δ' ἂν ἦν ὁ Ατρεΰς,
 εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν, ἐγνωμολόγει πρὸς
 τὰς παῖδας·

Φίλων γε μέντοι χρῆσις ἢ πρὸς αἵματος,
 Μόνη κακῆ ῥέοντος ² ὠφελεῖν Φιλεῖ.

VII. Διὸ καὶ γονέων κακὴν γηροτρόφον ἔσαν,
 καὶ κακίονα παιδοτρόφον τέκνων, ἐκκαθαίρειν προτήκει
 τὴνμισαδελφίαν. ἔστι δὲ καὶ πρὸς πολίτας διάβολος
 καὶ κατήγορος· οἴονται γὰρ ἐκ ἂν ἐκ τοσσησδε συντρο-
 φίας καὶ συνηθείας καὶ οἰκειότητος, ἐχθρὰ καὶ πολε-
 μίαις γενέσθαι, μὴ πολλὰ καὶ πονηρὰ συνειδότας ἀλλή-
 λους. μεγάλαι γὰρ κίτται μεγάλῃν διαλύσειν εὐνοίαν καὶ
 Φιλίαν· ὅθεν ἐδὲ ῥαδίως αὖτις ἐνδέχονται διαλύσεις·
 ὥσπερ γὰρ τὰ συμπαγένητα, καὶ χαλάσῃ τὸ ἐχέκολλον,
 ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυῆς δὲ
 σώματος ῥαγέντος ἢ χιθίνου, ἔργον ἐστὶ κόλλησιν εὐ-
 ρεῖν καὶ σύμφυσιν· ἔτως αἱ μὲν ὑπὸ χρείας συνημμέ-
 ναι Φιλίαι καὶ διασῶσιν, ἔχασπῶς αὖτις ἀναλαμβάνου-
 νται ³. ἀδελφοὶ δὲ τῆ κατὰ φύσιν ἐκπεσόντες, ἔτσι
 ῥαδίως συνέρχονται· καὶ συνέλθωσι, ῥυπαρὰν καὶ ὑπο-
 πλον ἔλῃν αἱ διαλύσεις ἐφέλλονται. πᾶσα μὲν ἔν-
 θρα πρὸς ἀνθρώπων ἀνθρώπων μετὰ τῶν μέλισσα λυπέν-
 των ἐνδουμένη παθῶν, Φιλονεικίας, ὀργῆς, Φθόρας,
 μνησικακίας, ὀδυνηρόν ἐστι καὶ ταραχῶδες· ἢ δὲ πρὸς
 ἀδελφὸν, ἢ θυσιῶν τε κοινωνεῖν ἀνάγκη, καὶ ἱερῶν πα-
 τρώων, ὁμόταφόν τε γενέσθαι, καίπε σύνοικον ἢ γείτο-
 να χωρίων, ἐν ὄμμασιν ἔχει τὸ λυπηρόν, ὑπομιμνήσκει-
 σα

¹ Xyl. praefert μόνιμον lectioñi, quae vulgo in Euripide extat, νόμιμον, cum disputetur, quae imperia sint durabilia.

² Xyl. mavult παρρόντος.

³ Vulgo ἀναλαμβάνασιν. Recepi, quod Xyl. e MS. probavit, ουσι supra scripto. R. aut idem dandum censuit, aut deesse post αὖτις monuit ἔνωσιν, vel ἑαυτάς.

σα καθ' ἡμέραν τῆς ἀνοίας καὶ παραφροσύνης, δι' ἣν τὸ ἥδισον πρόσωπον καὶ συγγενέστατον εἶδος ¹, συθρωπότατον, ἢ τε προσφιλῆς ἐκ νέων Φωνὴ καὶ συνήθης, ἀκῆσαι φοβερωτάτη γέγονε. πολλὰς δὲ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ὁρῶντες οἰκία μὴ τε χρωμένους καὶ τραπέζῃ καὶ χωρίοις ἀνεμήτοις καὶ ἀνδραπόδοις, αὐτοὶ καὶ φίλος διήρηται καὶ ξένος, ἐχθρὰ πάντα τὰ προσφιλῆ τοῖς ἀδελφοῖς νομίζοντες· καὶ ταῦτα, πᾶσιν ἐν μέσῳ λογίζεσθαι παρόντος, ὅτι λήισοι μὲν τε φίλοι ² καὶ συμπόται, κήτησι δὲ κηδεσάει καὶ συνήθεις, τῶν πρώτων ὡς περ ὄπλων ἢ ὀργάνων διαφθαρέντων. ἀδελφῶ δὲ ἀντίησις ἐκ ἔστιν, ὡς περ ἐδὲ χειρὸς ἀφαιρεθείσης, ἐδὲ ὄψεως ἐκκοπίσης. ἀλλ' ὁρθῶς ἢ Περσίς ³ εἶπεν, ἀντί τῶν τέκνων ἐλομένη σῶσαι τὸν ἀδελφόν, ὅτι παῖδας μὲν ἐτέρους κήσασθαι δύναται ἄν, ἀδελφὸς δὲ ἄλλος αὐτῇ, γονέων μὴ ὄντων, ἐκ αὐν γένοιτο.

VIII. Τί δῆτα χρὴ ποιεῖν (Φαίη τις αὐν) ὅταν Φαῦλος ἀδελφὸς γένοιτο; πρῶτον ἐκεῖνο μνημονεύειν, ὅτι παντὸς ἀπῆται γένος Φιλίας ἢ Φαυλότης, καὶ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

Τὰ πλεῖστα Φωρῶν, αἰχρὰ Φωράσεις βροτῶν.
 ἔτε γὰρ τὸ συγγενικόν, ἔτε τὸ ἐταιρικόν, ἔτε τὸ ἐρωτικόν εἰλικρινές καὶ ἀπαθές καὶ καθαρὸν ἐστὶν εὐρεῖν πακίας. ὁ μὲν ἔν Δίκων μικρὰν γυναῖκα γήμας, εἶφη, τὰ ἐλάχισα δεῖν αἰρεῖσθαι τῶν κακῶν· ἀδελφῶς δὲ σωφρόνως παραινέσειεν ἄν τις, τὰ οἰκειότατα τῶν κακῶν ὑπομένειν μῆλλον, ἢ πειρᾶσθαι τῶν ἀλλοτριῶν. τῆτο γὰρ ἀνέγκλητον, ὡς ἀναγκαῖον, ἐκεῖνο δὲ ψεκτὸν, ὡς αὐθαί-

¹ Bas. εἰδείη. Xyl. MS. βλέπεται, εἰδείη supra a correctore allito. R. inde efficiendum censet ἰδεῖν, quod respondeat sequenti ἀκῆσαι.

² Alluditur ad Hom. II. IX. 406. ἰσγ.

³ Uxor Intaphernis, quae marito & filiis fratrem praetulit, Historia est apud Herodot. III, 118.

κὺθαιρέτον. ἔ γὰρ ὁ συμπότης, ἔδὲ ὁ συνέφηβος, ἔδὲ ὁ ξένος

Aιδῶς ἀχαλνεύτοισιν ἐξευῆλαι πέδαις.

καὶ ὁ σύναιμος καὶ σύντροφος, καὶ ὁμοπάτωρ καὶ ὁμομήτωρ, ὧ καὶ τῶν ἀμαρτημάτων¹ εἰκός ἐστιν ἐπιχαιρεῖν ἕνια, καὶ παρῆκειν λέγοντα πρὸς ἀδελφὸν ἐξ-αμαρτάνοντα.

Τῆνεκά σ' ἐ δύναμαι προλιπεῖν δύσημον ἔοντα, καὶ Φαῦλον καὶ ἀνόητον, μὴ καὶ λάθω τι πατρῶον, ἢ μητρῶον, ἐνεσαγμένον ἀπὸ σπέρματος νόσημα χαλεπῶς καὶ πικρῶς τῷ μισεῖν ἐν σοὶ κολάζων. Τὰς μὲν γὰρ ἄλλοτρίας (ὡς ἔλεγε Θεόφραστος) ἐ φιλεῖντα δεῖ κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα, φιλεῖν ὅπερ δὲ ἡ Φύσις ἡγεμονίαν τῆ κρίσει πρὸς εὐνοίαν ἐ δίδωσιν, ἐδ' ἀναμῆναι τὸν θρυλλέμενον τῶν ἄλλων μέδιμνον, ἀλλὰ συγγεγέννηκε τὴν ἀρχὴν τῆς Φιλίας, ἐνταῦθα δεῖ μὴ πικρὸς εἶναι, μηδὲ ἀκριβεῖς τῶν ἀμαρτημάτων ἐξετασῆς. νυνὶ δὲ τί ἂν λέγοις, εἰ ξένων ἀνθρώπων καὶ ἄλλοτρίων ἐκ πότῃ τι-νὸς ἢ παιδιᾶς ἢ παλαιστρας προσφθαρέντων² ἀμαρτήματα ῥαδίως ἔνιοι φέρουτες καὶ ἠδόμενοι, δύσκολοι καὶ ἀπαραίτητοι πρὸς τὰς ἀδελφὰς εἰσιν; ὅπερ καὶ κύνας χαλεπὰς καὶ ἵπκας, πολλοὶ δὲ λύγκας, αἰλέρκας, πιθῆκας, λέοντας τρέφοντες καὶ ἀγαπῶντες, ἀδελφῶν ἐχ-υπομένεσιν ὄργας, ἢ χύνοιας, ἢ φιλοτιμίας; ἕτεροι δὲ παλλακίσι καὶ πόρνοις οἰκίας καὶ ἀγρὰς καταγρῆφοντες, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφὰς διαμονομαχῶ-σιν; εἴτα τῷ μισαδέλφῳ μισοπανηρίαν ὄνομα θέμενοι, περινοσῶσιν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς τὴν κακίαν προβαλλόμενοι καὶ

¹ Sic e scripto legit Xyl. & dedi, R. probante, pro vulg. τὴν ἀρετήν, cum W. adnotante, consentire cod. D. e quo cum eodem recepi deinde λέγοντα pro vulg. λίσγοντι. Voces πρὸς ἀδελφὸν ἐξ-αμαρτ. intittitias censet W. Versus, qui sequitur, est ex Hom. Odyss. XIII, 331.

² Codex, cujus nomen reticetur, προσφθινόντων.

καὶ λοιδορῶντες, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μὴ δυσχεραίνοντες, ἀλλὰ χρώμενοι πολλῇ καὶ συνόντες.

IX. Ταυτὶ μὲν ἐν ἔσω προοίμια τῆς λόγου παντός. ἀρχὴν δὲ τῆς διδασκαλίας, μὴ τὴν νέμησιν τῶν πατριῶν, ὡσπερ ἕτεροι, λάβωμεν, ἀλλὰ τὴν ἐτι ζώντων ἀμαρτανομένην τῶν γονέων ἀμιλλαν καὶ ζήλοτυπίαν. οἱ μὲν γὰρ ἔφοροι, τῆς Ἀγησιλάου τῶν ἀποδεικνυμένων ἀεὶ γερόντων ἐκάσφω βῆν ἀριεῖδον πέμποντος, ἐζημίωσαν αὐτόν, αἰτίαν ὑπειπόντες, ὅτι τὰς κοινὰς ἰδίας κῆῶται δημογωγῶν καὶ χαριζόμενος· οὐδὲ ἂν τις παραινέσειε θεραπεύειν γονεῖς, μὴ κῆῶμενον ἐκυτῶ μόνω, μηδ' εἰς ἑαυτὸν ἀποσρέφοντα τὴν εὐνοίαν· ὡς τρόπῳ πολλοὶ καταδημαγωγῆσι τὰς ἀδελφὰς, εὐπρεπῆ πρόφασιν, ἢ δικαίαν δὲ, τῆς πλεονεξίας ταύτης ἔχοντες. τὸ γὰρ μέγιστον τῶν πατριῶν καὶ κάλλιστον ἀποσερῆσιν αὐτὰς, τὴν εὐνοίαν, ἀνελευθέρως καὶ πανέργως ὑποτρέχοντες, ἐν καιρῷ ταῖς ἐκείνων ἀχολίαις καὶ ἀγνοίαις ἐπιτιθέμενοι, καὶ μάλιστα παρέχοντες εὐτάκτους καὶ κατηκόους αὐτὰς καὶ σωφρονας, ἐν οἷς ἐκείνας ἀμαρτάνοντας ἢ δοκῶντας ¹ ὀρώσι. δεῖ δὲ τέναυτιον, ὅπερ μὲν ὄργῃ, συνειδέχεσθαι καὶ συνυποδύεσθαι, κατὰ τὴν τῷ συνεργεῖν ποιῶντα καφώτερον ², ὑπεργίαις δὲ καὶ χάρισι συνεισποιεῖν ἀμωσγέπως τὸν ἀδελφόν· ἐλλείποντος δὲ περὶ καιρὸν ἢ πρᾶξιν ἐτέραν, τὴν ³ φύσιν αἰτιᾶσθαι, ὡς μᾶλλον πρὸς ἄλλα χρησιμωτέραν καὶ σεμνοτέραν ⁴ ἔσαν. εἰ δ' ἔχει καὶ τὸ τῆς Ἀγαμέμνονος, ὡς

Οὗτ' ὄννω ⁵ εἴκων, ἔτ' ἀφραδίησι νόοιο,

Ἄλλ'

¹ Subandi ἀμαρτάναν. R.

² R. susp. καφώτεραν, ut redeat ad ὄργῃ.

³ Xyl. susp. leg. ἢ τὴν φ. Sic quoque vertit: *vel aliam occupationem ejus praescribendo vel naturam ad alias res aptiorem.*

⁴ R. haec vox est suspecta. Eo monente, sententia flagitat ἄτοιμοτέραν aut προθυμοτέραν.

⁵ Iliad. X. 121. sqq. Agamemnon loquitur de fratre Menelao.

Ἄλλ' ἐμέ τ' εἰσοράων, καὶ ἐπὶ ποτιδευγμένος ὄρμην,
 κάμοι τῆτο παραδὲς τὸ καθήκον. ἠδέως δὲ καὶ τῶν
 ὀνομάτων τὰς μεταθέσεις ¹ οἱ πατέρες προσδέχονται
 καὶ πιεύουσι τοῖς υἱοῖς, ἀπλότητα μὲν τὴν ῥαθυμίαν
 τῶν ἀδελφῶν ὀνομάζουσιν, ὀρθότητα δὲ τὴν σκαιότητα,
 τὸ δὲ Φιλόνεικον ἀκαταφρόνητον· ὡσε τῶ διαλλάσσουν-
 τι περίεσι τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὀργὴν ἐλαττεῖν ἅμα,
 καὶ τὴν πρὸς ἑαυτὸν εὐνοίαν αὐξεῖν τῆ πατρός.

X. Οὕτω δ' ἀπολογησάμενον ², ἤδη πρὸς ἐκεῖνον
 δεῖ τρέπεσθαι, καὶ καθάπεσθαι σφοδρότερον τὸ ἀμάρτη-
 μα, καὶ τὸ ἔλλειμμα μετὰ παρρησίας ἐνδεικνύμενον.
 ἔτε γὰρ ἐφίεναι δεῖ τοῖς ἀδελφοῖς, ἔτ' αὖ πάλιν ἐπ-
 εμβαίνειν ἀμαρτάνεσιν αὐτοῖς, (τὸ μὲν γὰρ ἐπιχαίρον-
 τός ἐσιν, ἐκεῖνο δὲ συνεξαμαρτάνοντος) ἀλλὰ κηδομένω
 καὶ συναχθρομένω χρῆσθαι τῶ νεφεταῦντι. γίνεται δὲ
 κατήγορος ἀδελφῶ σφοδρότατος πρὸς αὐτὸν, ὁ προθυ-
 μότατος ὑπὲρ αὐτῆ συνήγορος πρὸς τὰς γονεῖς γενόμε-
 νος. ἂν δὲ μηδὲν ἀμαρτάνων ἀδελφός ἐν αἰτίᾳ γένη-
 ται, τὰλλα μὲν ὑπεργεῖν γονεῦσι καὶ φέρειν ὀργὴν τε
 πᾶσαν αὐτῶν καὶ δυσχέρειαν, ἐπιεικές· αἱ δὲ ὑπὲρ
 ἀδελφῶ παρ' ἀξίαν κακῶς ἀκέντος ἢ πάχοντος ἀντι-
 δικίαι καὶ δικαιολογαί πρὸς αὐτὰς, ἀμεμπτοὶ καὶ κα-
 λαί· καὶ ἐφοβητέον ἀκῆσαι τὸ Σοφόκλειον·

Ἦ παῖ κάκισε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί,
 παρρησιαζόμενον ὑπὲρ ἀδελφῶ δοκῆντος ἀγνωμονεῖσθαι
 καὶ γὰρ αὐτοῖς ἢ τοιαύτη δίκη τοῖς ἐλεγχομένοις ποιεῖ
 τὴν ἡττῆν ἠδὲ τῆς νίκης.

XI. Ἀποθανόντος γε μὴν πατρός ἐμφύεσθαι μῆλ-
 λον ἢ πρότερον ὀρθῶς ἔχει τῆ εὐνοίᾳ τῶν ἀδελφῶν ³.
 εὐθύς μὲν ἐν τῶ συνδακρύειν καὶ συνάχθεσθαι κοινόμε-
 νον

¹ Xyl. MS. μεταλήψεις, supra annotato μεταθέσεις.

² Xyl. MS. ἀπολογισάμενον, quod ipse se fecutum esse mo-
 net.

³ R. mavult τὸν ἀδελφόν.

νον¹ τὸ Φιλόσοργον· ὑπονοίας δὲ Θεραπόντων, καὶ
 διαβολὰς ἐτέρων ἐτέρῳ αὐτῆς² προσνεμόντων, ἀπωθέ-
 μενον· καὶ πιθεύοντα τοῖς τε ἄλλοις, ἃ μυθολογᾶσι
 περὶ³ τῶν Διοσκέρων τῆς Φιλαδελφίας, καὶ ὅτι ὁ
 Πολυδεύης τῶν καταψιθυρίζοντα τῶ ἀδελφεῖ πρὸς αὐ-
 τὸν, κενδύλω παίσας ἀπέκλειεν. ἐπὶ δὲ τὴν νέμησιν
 τῶν πατρίων, μὴ καταγγελλαντας ἄλλήλοισ πόλεμον,
 (ὥσπερ οἱ ποταμοὶ Κλυθ ἀλάλα πολέμου θυγατερ) ἐκ
 παρασκευῆς ἀπαντῶν· ἀλλὰ μάλιστα δεῖ τὴν ἡμέραν
 ἐκεῖνη φυλαττομένης, ὡς τοῖς μὲν ἐχθρας ἀνηκέσας καὶ
 διαφύρας, τοῖς δὲ Φιλίας καὶ ὁμονοίας ἔσαν ἀρχὴν,
 μάλιστα μὲν αὐτῆς κατ' ἑαυτῆς, εἰ δὲ μὴ, Φίλις κοινῆ
 παρόντος ἀμφοτέροις μάρτυρος, εὐγνωμονῶντας δικῆς
 κλήροισ, ἣ Φησιν ὁ Πλάτων, τὰ Φίλια καὶ προσήκον-
 τα λαμβάνοντας καὶ διδόντας, οἶδαί τὴν ἐπιμέλειαν
 νέμεσθαι καὶ τὴν οἰκονομίαν, χρῆσιν δὲ καὶ κῆσιν ἐν
 μέσῳ κείσθαι κοινὴν καὶ ἀνέμητον ἀπάντων. οἱ δὲ καὶ
 τιτθὰς ἀσπῶντες ἀλλήλων καὶ συντρόφους καὶ συνή-
 θεις παῖδας, ὑπερβαλλόμενοι τοῖς διωγμοῖς⁴, ἀπίασιν
 ἀνδραπόδα τιμὴν πλέον ἔχοντες, τὸ δὲ μέγιστον καὶ τι-
 μιώτατον τῶν πατρίων, Φίλιαν ἀδελφεῖ καὶ πῖσιν ἀπο-
 δεδωκότες⁵. ἐνίς δὲ καὶ ἀκερόως Φιλονεικίας ἔνεκεν

Χρη-

1 Turn. Bong. κοινωνόμενον. Hoc voluisse videntur, cum
 vitiose in ind. Var. enotatur κοινωνόμεσι.

2 Secutus sum in his W. ita ex codicibus, maxime D, dan-
 tem, pro vulg. ἐτέρων ἐτέρῳ αὐτοῖς. R. susp. ἐταίρων, amicis-
 γατος, quorum alii aliter haereduatum inter fratres distri-
 buunt, addens, si de amicitia, non de hereditate locutus sit,
 Plutarchus, legendum esse ἐταίρων ἐτέροις ἐτέρῳ αὐτῆς προ-
 νεμόντων.

3 Sic legi voluit R. dedique e Turn. & Bong. pro vulg. ἐπί.

4 R. monet, si bene habeat διωγμοῖς, significare *distractio-
 ne*, agitatione & propulsione quaquaversum, hunc istac, alte-
 rum illac pellendo, modum omnem excedentes in pueris pater-
 nis distrahendis & quaquaversum agendis.

5 Margo C. ἀπολωλέκότες.

χρησαμένους τοῖς πατρώοις ἔθεν ἐπιεικέστερον ἢ λαφύροις ἴσμεν. ὧν καὶ Χαρικλῆς καὶ Ἀντίοχος ἦσαν εἰ Ὀπέντιοι· καὶ γὰρ ἔκπωμα διακόψαντες ἀργυρῶν, καὶ ἰμάτιον διατεμόντες ἀπήεσαν, ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρτας, Θηλήῳ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες¹. οἱ δὲ καὶ διηγῶνται πρὸς ἑτέρας γαυριῶντες, ὅτι τῶν ἀδελφῶν, πανουργία καὶ δριμύτητι καὶ παραλογισμῶ, πλέον ἔχον ἐν τῷ νέμεσθαι· δέον ἀγάλλεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν ἐπιεικείᾳ καὶ χάριτι καὶ ὑπέξει περιγενομένων. ὅθεν ἄξιόν ἐστιν Ἀθηνόδωρον μεμνηθῆναι, καὶ μέμνηται γε πάντες παρ' ἡμῶν. ἦν γὰρ ἀδελφὸς πρεσβύτερος αὐτῷ, ὄνομα Ξένων, καὶ πολλὰ τῆς ἐσίας ἐπιτροπεύων διεφύρῃσε. τέλος δὲ ἀρκάσας γυναῖκα καὶ καταδικασθεὶς, ἀπώλεσε τὴν ἐσίαν, εἰς τὸ Καίσαρος ταμειῶν ἀναληφθεῖσθαι. ὁ δ' Ἀθηνόδωρος ἦν μὲν ἔτι μειράμιον ἐδέκω γενειῶν· ἀποδοθέντος δὲ τῆς μέρας αὐτῷ τῶν χρημάτων, ἐπεριεῖθε τὸν ἀδελφόν, ἀλλ' εἰς μέσον ἔπαντα καταθείς, ἐνείματο, καὶ πολλὰ περὶ τὴν νέμησιν ἀγνωμονόμενος², ἐκ ἡγανάνησεν, ἐδὲ μετενόησεν, ἀλλὰ πρῶως καὶ ἰλαρῶς ἤνεγκε τῆς ἀδελφῆς τὴν ἄνοιαν, περιβόητον ἐν τῇ Ἐλλάδι γενομένην.

XII. Ὁ μὲν ἐν Σίλων ἀποφθναμένος περὶ πολιτείας, ὡς ἰσότης ἐσίν ἐποιεῖ, λίαν ἔδοξεν ὀχλικῶς, αριθμητικὴν καὶ δημοκρατικὴν ἐπεισάγειν ἀναλογίαν ἀντὶ τῆς καλῆς γεωμετρικῆς· ὁ δὲ ἐν οἰκίᾳ παραινῶν ἀδελφοῖς, μάλιστα μὲν, ὡς ὁ Πλάτων παρήγει τοῖς πολιταῖς, τὸ ἐμὸν ἐξαίρειν³ καὶ τὸ ἐκ ἐμῶν, εἰ δὲ μή, τὴν ἴσιν ἀγαπᾶν, καὶ τῆς ἴσης περιέχεσθαι, καλὴν κρηπίδα καὶ μόνιμον ὁμοιοῖας καὶ εἰρήνης καταβαλλόμενος

ἐς κ

¹ Eurip. Phoeniss. v. 65.

² Haud dubitavi, sic ex W. conjectura recipere pro vulgari, nequaquam sana lectione ἀγνωμονόμενος.

³ R. mavult εξαίρειν.

ἔστι. χρήθω δὲ καὶ παραδείγμασιν ἐνδόξοις· οἶόν ἐστι ¹ καὶ τὸ τῷ Πιττακῷ πρὸς τὸν βασιλέα Λυδῶν ² πυνθανόμενον, εἰ χρήματά ἐσιν αὐτῷ, διπλάσια, εἶπεν, ἢ ³ ἔβελόμην, τῷ ἀδελφῷ τεθνηκότος. ἐπεὶ δ' ἔμινον ἐν χρημάτων κήσει καὶ μειώσῃ τῷ πλέονι πολέμιον καθίσταται τέλασσον, ἀλλ' ἀπλῶς, ἢ ⁴ Φησιν ὁ Πλάτων ἐν μὲν ἀνωμαλίᾳ κίνησιν, ἐν δὲ ὁμαλότητι εἶσιν ἐγγίνεσθαι καὶ μονῆν, ἔτω πᾶσα μὲν ἀνισότης ἐπισφελῆς ἐστὶ πρὸς διαφορὰν ἀδελφῶν· ἐν πᾶσι δ' ἴσος γενέσθαι καὶ ὁμαλῆς, ἀδύνατον. τὰ μὲν γὰρ αἱ φύσεις εὐθὺς ἀνίσως νέμασαι, τὰ δὲ ὑπερον αἱ τύχαι, Φθύνες ἐμποιοῖσι καὶ ζήλοτυπίας, αἴχιστα νοσήματα καὶ κῆρας, ἐκ οἰκίαις μόνον, ἀλλὰ καὶ πύλεσιν ὀλεθρίας. δεῖ καὶ ⁵ ταῦτα φυλάττεσθαι, καὶ θραπέυειν, ἂν ἐγγένηται. τῷ μὲν ἔν ὑπερέχοντι παραινεσθαι ἂν τις, πρῶτον μὲν οἷς δοκεῖ διαφέρειν, ταῦτα κοινὰ ποιεῖν τοῖς ἀδελφοῖς, συνεπικοσμεῦντα τῇ δόξῃ καὶ συνεισποιοῦντα ταῖς Φιλίαις· καὶ λέγειν δεινότερος ἢ, χρήθαι παρέχοντα τὴν δύναμιν, ὡς ἐκείνη μηδὲν ἤττον ἔσαν· ἔπειτα μήτε ὄγκον ἐμφαίνειν τιὰ μήτε ὑπεροψίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνδιδόντα καὶ συγκαθιέντα τῷ ἡθεὶ τὴν ὑπεροχὴν ἀνεπίφθονον ποιεῖν, καὶ τὴν τῆς τύχης ἀνωμαλίαν ἐπανισθῆν, ὡς ἀνυσθόν ἐστι, τῇ μετριοτήτι τῷ

Φρο-

1 R. *sup.* ἴσω, *sciat*, *se fundamentum fecisse*.

2 R. *manvult* πρὸς τὸν Λυδῶν βασιλέα. *Croesum* significat.

3 *Secutus sum cum W. correctionem If. Casauboni ad Diog. Laërt. I, 75. quam firmant Amiot. & Mez. altero tantio plures quam vellem, fratre quippe mortuo.* Vulgo legitur *εἰ*, quod R. *tuetur*, forte sic legendum suspicans: *διπλάσια, εἶπεν, εἰ ἔβελόμην, τῷ ἀδελφῷ, τῷ πατρὸς τεθνηκότος*, duplo plus, quam frater, potuiffem, si voluiffem, ex haereditate a patre relicta ferre.

4 R. hoc ἢ aut *deleri* voluit, aut post *ἐγγίνεσθαι* addi *εἰκός ἐστι*.

5 Vulgo *δεῖ δὲ καὶ τ.* *Delevi δὲ, W. secutus auctoritate C. Mosq. 1. 2.*

Φρονήματος. ὁ μὲν ἔν Λεύκολλος ¹ ἐκ ἡξίωσε τῷ ἀδελ-
 Φῷ πρότερος τὴν ἀρχὴν λαβεῖν πρεσβύτερος ἂν, ἀλ-
 λά τὸν αὐτῷ παρὲς καιρὸν, τὸν ἐκεῖνος περιέμεινεν. ὁ
 δὲ Πολυδεύκης ἐδὲ Θεὸς ἠθέλησε μόνος, ἀλλὰ μᾶλλον
 ἡμίθεος σὺν τῷ ἀδελφῷ γενέσθαι, καὶ τῆς θυγατρὸς μερί-
 δος μεταχειρῖν ἐπὶ τῷ μεταδῆναι τῆς ἀθανασίας ἐνεῖνω.
 σοὶ δὲ, (Φαίη τις ἂν) ὦ μακάριε, μηδὲν ἐλαττῶντι τῶν
 προσόντων ἀγαθῶν, ὑπάρχει συνεξομοίῳ καὶ συνεπι-
 κοσμεῖν τὸν ἀδελφόν, ὡσπερ αὐτὸς ², ἀπολαύοντα τῆς
 περὶ σὲ δόξης, ἢ ἀρετῆς, ἢ εὐτυχίας. ὡσπερ Πλά-
 των τὰς ἀδελφὰς εἰς τὰ κάλλιπα τῶν αὐτῷ συγγραμμά-
 των θάμενος, ὀνομαστὸς ἐποίησε, Γλαύκωνα μὲν καὶ Α-
 δεύμαντον εἰς τὴν πολιτείαν, Ἀντιφῶντα δὲ τὸν νεώτα-
 τον, εἰς τὸν Παρμενίδην.

XIII. Ἔτι τοίνυν ὡσπερ ἐγγίνονται ταῖς φύσεσι
 καὶ ταῖς τύχαις τῶν ἀδελφῶν ἀνισότητες. ἕτως ἐν πᾶ-
 σι καὶ πάντως ὑπερέχειν τὸν ἕτερον ἀδύνατόν ἐστι. τὰ
 μὲν γὰρ σοιχειᾶ Φασιν ἐκ μιᾶς ὕλης γεγονέναι, τὰς
 ἐναντιωτάτας ἔχοντα δυνάμεις. δυεῖν δ' ἀδελφῶν ἐκ
 μιᾶς μητρὸς καὶ πατρὸς ταύτῃ γεγονότων, ἄθεις ἐώρα-
 κε τὸν μὲν, ὡς τὸν ἐκ τῆς σοῦς σοφόν, ὁμῆ ³ καλόν,
 εὐχαριν, ἐλευθέριον, ἔντιμον, πλάσιον, δεινὸν εἰπεῖν,

D 2

πολυ-

¹ Forsitan huc pertinere, R. monet, quod Cic. Offic. II, 16. referat, Lucillum cum fratre magnifica aedilitate fuisse defunctum.

² scil. σὺ, *quemadmodum tu ipse*. Dedit sic e R. mente pro vulg. ὡσπερ αὐτῆς. W. corrigendum putat αὐτῷ ἀπολαύοντι, ut ὡσπερ ex propinquo hic temere repositum sit. A Bas. abest τὸν ἀδελφόν.

³ Vulgo haec ita distinguuntur & leguntur, ὡς ἐκ τῆς σοῦς, σοφὸν ὁμῆ, καλόν. Probandam censui R. correctionem, quam dedi, partim ductus seqq. oppositis, ab αἰχρὸν incipientibus, non ab ἄσοφον vel ab alia voce, opposita voci σοφόν, partim mem̄or aliorum locorum, in quibus Sapiens e Stoicorum mente a Nostro describitur. Cf. ex, c. de tranquill. animi. c. XII. h. Vol. pag. 19.

πολυμαθῆ¹, Φιλάνθρωπον· τὸν δὲ ἕτερον, αἰχρὸν, ἀ-
 χαριν, ἀνελεύθερον, ἄτιμον², ἄπορον, ἀδενῆ περὶ
 λόγον³, ἀμαθῆ, μισάνθρωπον· ἀλλ' ἐνεσιν ἀμωσγέ-
 πως καὶ τοῖς ἀδοξετέροις καὶ ταπεινότεροις μοῖρᾴ τις
 χάριτος, ἢ δυνάμεως, ἢ πρὸς τι καλὸν εὐφυΐας,

Ὡς ἂν' ἐχινόποδας, καὶ ἂνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν,

Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοῖων⁴.

ταῦτα τοίνυν ὁ δοκῶν πλεον ἔχειν ἐν ἄλλοις, ἂν μὴ κα-
 λῆ, μηδ' ἐπιρρύπη, μηδὲ πάντων, ὥσπερ ἐν ἀγαῶνι,
 τὸν ἀδελφὸν ἐξωθῆ τῶν πρωτείων, ἀλλ' ἀνθυπείλη, καὶ
 ἀποφαίνη πρὸς πολλὰ βελτίω καὶ χρησιμώτερον ἐκείνου,
 ὑφαιρῶν αἰετῆ Φθόνε τὴν πρόφασιν, ὥσπερ ὕλην τῆ
 πυρός, ἀποσβέσει, μᾶλλον δὲ ὅλως ἐκ ἐάσει λαβεῖν γέ-
 νεσιν, ἐδὲ σύσασιν. ὁ δὲ καὶ συνεργὸν, ἐν οἷς δοκεῖ
 κρείττων αὐτὸς εἶναι, ποιόμενος τὸν ἀδελφὸν αἰετῆ καὶ
 σύμβελον, οἶον, ἐν δίκαις ῥητορικῶς ἂν, ἐν ἀρχαῖς πο-
 λιτευόμενος, ἐν πράξεσι Φιλικαῖς⁵. συνελόντι δ' εἰ-
 πεῖν, μηδενὸς ἀξιολόγε καὶ τιμῆν Φέροντος ἔργα πε-
 ριορῶν ἀπολειπόμενον, ἀλλὰ τῶν καλῶν πάντων κοινω-
 νὸν ἀποφαίνων, καὶ χρώμενος παρόντι, καὶ περιμένουν
 ἀπόντα, καὶ ὅλως συνεμφαίνων, ὅτι πρακτικὸς μὲν ἐχ
 ἦττον αὐτῆ, παραχωρητικὸς δὲ μᾶλλον ἐσι δόξης καὶ
 δυνάμεως, ἐθὲν ἑαυτῆ παραιρέμενος, ἐκείνω μεγάλα
 προστίθησι.

XIV. Τῷ μὲν ἔν ὑπερέχοντι τοιαῦτά τις ἂν πα-
 ραινέσειε· τῷ δὲ λειπομένῳ πάλιν ἐνθυμητέον, ὡς ἐχ
 εἷς,

¹ Sic dando secutus sum W. πολυμαθῆ recipientem ex Pol. & Mez. pro vulg. φιλομαθῆ.

² Vulgo ἄτιμον, ἀνελεύθερον. Transposui, ut respondeant ordini superiori, R. suadente.

³ R. mavult λόγος.

⁴ Dedi haec iterum, qualia jam leguntur in lib. de auditione Vol. VII. p. 146. Vulgo etiam h. l. ante Φύονται legitur ἴνα, quod W. delevit cum D. & Xyl.

⁵ R. subaudiri vult praemissum πολιτευόμενος. C. Φιλικαῖς. Nec hoc, nec vulgatum probat W.

εις, ἐδὲ μόνος αὐτῆ πλασιώτερος, ἢ λογιώτερος, ἢ λαμπρότερος εἰς δόξαν ὁ ἀδελφός ἐστιν, ἀλλὰ πολλάνικ πολλῶν ἀπολείπεται καὶ μυριάκικ μυρίων,

Εὐρύδακ γ' ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός ¹.
εἶτε δὴ ² πᾶσι περινοσεῖ Φθονῶν, εἶτε μόνος αὐτὸν ἐν τασέτοις εὐτυχῶσιν ὁ Φίλτατος ἀνιᾶ καὶ ὁ συγγενέστατος, ὑπερβολὴν ἐτέρῳ κακοδαιμονίας ἐλέλοιπεν. ὡσπερ ἔν Μένελλος ὤτετο δεῖν Ῥωμαῖες τοῖς θεοῖς χάριν ἔχειν, ὅτι Σκιπίων ἐν ἐτέρῳ πόλει, τοῖστος ὢν, ἐκ ἐγεννήθη. ἔτως ἕκαστος εὐχέσθω, μάλιτα μὲν αὐτὸς εὐπραξία διαφέρειν, εἰ δὲ μὴ, τὸν ἀδελφὸν αὐτῆ τὴν ζηλευμένην ἔχειν ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν. οἱ δὲ πολλοὶ ³ ἔτω πεφύκασιν ἀτυχεῖς πρὸς τὸ καλὸν, ὡσε Φίλοις μὲν ἐνδόξοις ἀγάλλεσθαι, καὶ μέγα φρονεῖν, ἐν ξένους ἡγεμονικὰς καὶ πλασίεας ἔχωσι, τὰς δὲ τῶν ἀδελφῶν λαμπρότητας αὐτῶν ἀμαυρώσεις νομίζουσιν. καὶ πατέρων μὲν εὐτυχίαις ἐπαίρεσθαι, καὶ στρατηγίαις προπάππων λεγομέναις, ὢν ἐδὲν ἀπέλαυσαν, ἐδὲ μετέχον, ἀδελφῶν δὲ καὶ κληρονομίαις καὶ ἀρχαῖς καὶ γάμοις ἐνδόξοις ἀθυμεῖν καὶ ταπεινῶσθαι. καίτοι μάλιτα μὲν ἔδει μὴδὲ ἄλλω φθονεῖν, εἰ δὲ μὴ, τρέπειν ἔξω, καὶ πρὸς ἐτέρας ἀποχετεύειν τὸ βάσκανον, ὡσπερ οἱ τὰς εἰσεῖς θύραζε τοῖς πολεμίοις περιῦσῶντες.

Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ ⁴ τ' ἐπίμαροι.

D 3

Πολ-

¹ Eadem fuit hujus versus lectio in lib. de tranq. an. c. X. Vol. h. pag. 15. At, quod R. hic loci adnotat, in lib. de commun. notit. contra Stoicos vulgo est εὐρυτέρας & ἰδίμεθα, ubi in Bas. loco ἐδόμμεθα lacuna est cum asterisco, & solummodo μεθα. Difficile est, eodem judice, inter lectiones pariter bonas primas dispertire.

² Dedi δὴ e Turn. V. Bong. pro vulg. δὲ.

³ abest πολλοὶ ab Ald. & Bas.

⁴ Hom. Iliad. VI. 227. 229. Restitui inde κλειτοὶ pro vulg. κλητοὶ, R. monente. Loquitur Diomedes, & Glaucum hortatur ad pacem mutuam colendam, & cum eo amicitiam jun-

gen-

Πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοὶ
φθονεῖν πεφύκασι καὶ ζήλοτυπεῖν.

XV. Ἀδελφῶν¹ δὲ χρὴ μὴ, καθάπερ πλάσιγγα, ῥέπειν ἐπὶ τέναντιον, ὑψημένε, ταπεινόμενον αὐτὸν, ἀλλ' ὡσπερ τῶν ἀριθμῶν οἱ ἐλάττωτες τὰς μείζονας, πολλαπλασιαζόντες καὶ πολλαπλασιαζόμενοι², συναύξειν ἅμα καὶ συναύξεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς. ἐδὲ γὰρ τῶν δεινῶν ἐλάττω ἔχει τῷ γράφοντος, ἢ ψάλλοντος, ὃ μὴ οὐνόμενος τῆτο ποιεῖν μηδὲ πεφυκῶς, ἀλλὰ συγκινῶνται καὶ συνεργῶσιν ἅπαντες ἀμωσγέπως ἀλλήλοις, ὡσπερ ἐπίτηδες ἄνισοι γεγονότες, καὶ τὸ συλλαβηρικὸν ἐξ ἀντιθέσεως πρὸς τὸν μέγιστον καὶ ῥωμαλεώτατον³ ἔχοντες. ἔτω καὶ Κρατερὸς Ἀντιγόνης⁴ βασιλεύοντος ἀδελφός ὢν, καὶ Κασάνδρος Περιλάος⁵, ἐπὶ τὸ στρατηγεῖν καὶ οἰκνεῖν ἔταττον αὐτὰς⁶. Ἀντίοχοι δὲ καὶ Σέλευκοι, καὶ πάλιν Γρυποὶ καὶ Κυζικηνοὶ τὰ δευτέρα λέγειν⁷ ἔμαθόντες ἀδελφοῖς, ἀλλὰ πορφύρας καὶ

δια-
gendam: multos enim esse, praeter Glaucum, Trojanos, quos feriat, & rursus Glaucos, multos esse Graecos, quos impugnet, praeter se, Diomedem.

1 Cum W. revocavi ἀδελφῶν ex Ald. Bas. Xyl. quibuscum consentiunt A. C. Mosq. 2. Colleg. Nov. Vulgo ἀδελφῶν, quod Pol. & Jaunot, praebent, reliquis non repugnantibus.

2 Sic dando secutus sum W. ita reponentem ex D. Vulgo πολλαπλασιαζόντα καὶ πολλαπλασιαζόμενον.

3 Dedi sic e R. mente pro vulg. ῥωμαλεώτερον.

4 Craterus non Antigoni, sed Antipatri frater fuit. An vitium ipsi Plutarcho, an librariis sit tribuendum, penes nos non est judicare. R. Kaltw.

5 R. dubius est, an probum sit hoc nomen, Jollam Cassandri fratrem noscens, (cf. Diod. Bibl. 19, 11.) addens tamen, potuisse alium adhuc habere fratrem, Perilaum dictum.

6 Bas. ἔτω αὐτὰς; Ald. ἔταττον αὐτὰς. Xyl. correxit ἔταττον, MS. habente ἔλαττον. Suspiciatur idem οἰκονομεῖν vel hic legendum, vel intelligendum.

7 R. monet, si bene habeat dictio τὰ δευτερα λέγειν, translatum esse a fabulis, ubi πρωταγωνισαί, δευτεραγωνισαί, τριταγωνισαί.

διαδήματος ὀρεγόμενοι, πολλῶν μὲν αὐτὰς κακῶν καὶ ἀλλήλας, πολλῶν δὲ τὴν Ἀσίαν ἐνέπλησαν. ἐπεὶ δὲ τοῖς Φιλοτίμοις μάλιστα τῶν ἡθῶν ἐμφύονται Φθόνοι καὶ ζηλοτυπίαί πρὸς τὰς πλέον ἔχοντας ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ χρησιμώτατόν ἐστι πρὸς τῷτο τοῖς ἀδελφοῖς τὸ μὴ κῆθαι μήτε τὰς τιμὰς, μήτε τὰς δυνάμεις, ἀπὸ τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἕτερον ἂφ' ἑτέρου. καὶ γὰρ τῶν θηρίων πόλεμός ἐστι πρὸς ἀλλήλα τοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν τρεφόμενοις· καὶ τῶν ἀθλητῶν οἱ πρὸς ἐν ἀθλημα κάμνοντες ¹, ἀνταγωνισαί· πύλαι δὲ παγκρατιασαῖς Φίλιοι, καὶ δολιχοδρόμοι παλαισαῖς εὐμενεῖς εἰσι, καὶ συναγωνίῳσι καὶ σπυδάξασιν ὑπὲρ ἀλλήλων. διὸ καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, πύξ μὲν ὁ Πολυδεύκης ἐνίκα, δρόμῳ δὲ ὁ Κάστωρ. εὖ δὲ καὶ τὸν Τεῦκρον Ὀμηρος πεποίηκεν ἀπὸ τῆς τοξικῆς εὐδοκιμῆντα, τῷ ἀδελφῷ πρωτεύοντος ἐν τοῖς ὀπλίταις,

Ὁ δὲ μιν σάνει κρύπασκε Φαεινῶ ².

καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγῶντες τοῖς δημαγωγῶσιν ἐ πάνυ Φθονῶσιν, ἐδὲ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφιστεύσιν, ἐδὲ τῶν ἰατρῶν οἱ περὶ δίαιταν τοῖς χειρουργοῖς, ἀλλὰ καὶ συμπαραλαμβάνουσι καὶ συνεπιμαρτυροῦσι. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τέχνης ἢ δυνάμεως ζητεῖν εὐδοξον εἶναι καὶ περιβλεπλον, ἔδεν ἐν Φαύλοις διαφέρει, τῷ μιᾶς ἐρῶντας ἀμφοτέρως βέλεσθαι πλέον ἔχειν, καὶ μᾶλλον εὐδοκιμεῖν τῷ ἑτέρου τὸν ἕτερον. οἱ μὲν ἔν καθ' ἑτέρας ὁδὸς βαδίζοντες ἐθὲν ἀλλήλας ὠφελῶσιν· οἱ δὲ βίῳις χρώμενοι διαφοροῖς, τὸν τε Φθό-

D 4

νον

γωνισαί. Mavult tamen τὰ δευτεροῖα ἔχων. Vulgata tamen Plutarcho solemnis esse videtur. Cf. Vit. Ciceron. c. XII. pag. 321. Turn. V. Bong. ἐλεῖν, vel νέμειν pro λέγειν.

1 R. haec distio est suspecta πρὸς ἐν ἀθλ. κάμν. addens tamen, posse probam esse, seque olim coniecisse κατιόντες, υπίως ejusdemque certaminis subeundi causa in arenam descendentes.

2 Hom. Illad. VIII, 272.

νον ἐκλήρονται, καὶ συνεργῶσιν ἀλλήλοις μᾶλλον, ὡς Δημοσθένης καὶ Χάρης ¹, καὶ πάλιν Αἰσχίνης καὶ Εὐβελος καὶ Ἵπερίδης καὶ Λεωθένης, οἱ μὲν, λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ γράφοντες, οἱ δὲ, στρατηγῶντες καὶ πράττοντες. ὅθεν ἀπωτάτω δεῖ ταῖς ἐπιθυμίαις τρέπεσθαι καὶ ταῖς φιλοτιμίαις τῶν ἀδελφῶν, τὰς ἀφρόνως δόξης καὶ δυνάμεως κοινωνεῖν μὴ πεφυκότας, ὅπως εὐφραίνωσιν εὐημερῶντες ἀλλήλους, ἀλλὰ μὴ λυπῶσι.

XVI. Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα φυλακίεον ἐς κηδεσῶν, καὶ οἰκείων, καὶ γυναικῶν ² ἐσιν ὅτε, τῇ φιλοδοξίᾳ συνεπιτιθεμένων, λόγους πονηρῆς. ὁ ἀδελφὸς ἄγει καὶ φέρει πάντα, καὶ θαυμάζεται καὶ θεραπεύεται· σοὶ δὲ εἰς πρόσεισιν, εἰς ἔχεις σεμνὸν ἐδέν. ἔχω μὲν ἔν, φαίη τις ³ εὐφρονῶν, ἀδελφὸν εὐδοκιμῶντα, καὶ μέτεσι μοι τῆς ἐκείνης δυνάμεως τὸ πλείον. ὁ μὲν γὰρ Σωκράτης ἔλεγε, βλάσθαι Δαρεῖον ἔχειν μᾶλλον φίλον, ἢ τὸ δαρεϊκόν· ἀδελφῶ δὲ νέον ἔχοντι, καὶ πλάτε καὶ ἀρχῆς καὶ λογιότητος, ἢ ἐλαττον ἀγαθόν ἐσιν ἀρχῶν ἀδελφὸς, ἢ πλατῶν, ἢ λόγος δυνάμει προήκων εἰς δόξαν. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἔτω μάλιστα τὰς ἀνωμαλίας παρηγορητέων· ἕτεραι δὲ εὐθὺς ἐγγίνονται διαφοραὶ περὶ τὰς ἡλικίας ἀπαιδεύτοις ἀδελφοῖς. ἐπιεικῶς γὰρ οἳ τε πρεσβύτεροι τῶν νεωτέρων ἀρχεῖν ἀξιοῦντες αἰεὶ καὶ προϊταδαί, καὶ πλεον ἔχειν ἐν παντὶ δόξης καὶ δυνάμεως, βαρεῖς εἰσι καὶ ἀηδεῖς· οἳ τε νεώ-

τεροι

¹ R. adnotat: „atqui Demosthenes Chareta passim insectatus fuit in orationibus. Leosthenem Hyperides unacum reliquis Atheniensibus, qui bello Lamiaco ceciderant, oratione funebri laudavit: quo de sermone v. Fabric. B. Gr. T. I. p. 934.“
² W. sequentia, auctore Ruhnken. Hist. Crit. Or. Gr. p. 67., καὶ historiae ratione corrigenda ac supplenda censet: Αἰσχίνης καὶ Φωκίων, καὶ Εὐβελος καὶ Διοπίδης, καὶ Ἵπερίδης καὶ Λεωθένης.

² W. recepit γυναικῶς ex D. & Colleg. Nov.

³ R. mavult φαίη τις ἂν εὐφ.

τεροι πάλιν, ἀφηνιάζοντες καὶ θρασυόμενοι, καταφρονεῖν καὶ ὀλιγωρεῖν ἀσκησιν. ἐκ δὲ τέτων, οἱ μὲν ὡς φθονόμενοι καὶ κολυόμενοι, φεύγασι καὶ δυσχεραίνασι τὰς νεθεσίας· οἱ δ' αἰεὶ τῆς ὑπεροχῆς γλιχόμενοι, φεβῶνται τὴν ἐκείνων αὐξήσιν ὡς αὐτῶν κατάλυσιν. ὥσπερ ἔν ἐπὶ τῆς χάριτος ἀξίῃσι, μείζονα τὰς λαμβάνοντας ἡγεῖσθαι, μικροτέρων δὲ τὰς διδόντας· ἕτως αὖ τις τὸν χρόνον παραιῶν τῷ μὲν πρεσβυτέρῳ μὴ μέγα νομίζειν, τῷ δὲ νεωτέρῳ μὴ μικρὸν, ὑπεροψίας καὶ ἀμελείας καὶ τῶ καταφρονεῖσθαι καὶ καταφρονεῖν ἀμφοτέρους ἀπαλλάξαιεν. ἐπεὶ δὲ τῷ μὲν πρεσβυτέρῳ τὸ κηδεσθαι καὶ καθηγεῖσθαι καὶ νεθετεῖν προσήκον ἐστὶ, τῷ δὲ νεωτέρῳ τὸ τιμᾶν καὶ ζηλῆν καὶ ἀκολυθεῖν, ἢ μὲν ἐκείνη κηδεμονία τὸ ἐταιρικὸν μᾶλλον ἢ τὸ πατρικὸν ἐχέτω, καὶ τὸ πείθον ἢ τὸ ἐπιτάττον, καὶ τὸ χαῖρον ἐπι τοῖς κατορθώμασι καὶ κατευφημῆν, τῷ ψέγοντος αὖ ἀμάρτη καὶ κολέοντος, μὴ μόνον προθυμότερον, ἀλλὰ καὶ Φιλανθρωπότερον· τῷ δὲ τῶ νεωτέρῳ ζήλω, τὸ μιμῶμενον ἐνέσω, μὴ τὸ ἀμιμῶμενον. θαυμάζοντος γὰρ ἢ μίμησις, ἢ δὲ ἀμιμῶ φθονεῦντός ἐστι. διὸ τὰς μὲν ἐξομοῖσθαι βελομένους ἀγαπῶσι, τὰς δ' ἐξισθῆσαι, πίζουσι καὶ χαλέπησιν. ἐν πολλαῖς δὲ τιμαῖς ἕς πρέπει παρὰ τῶν νέων ἀποδίδοσθαι τοῖς πρεσβυτέροις, τὸ πειθαρχεῖν εὐδοκιμεῖ μάλις, καὶ κατεργάζεται μετὰ αἰδῆς, εὐνοίαν ἰχυρὰν, καὶ χάριν ἀνθυπεύκυσαν. ἢ καὶ Κάτων τὸν Καιπίωνα¹ πρεσβύτερον ὄντα θεραπέυων εὐθύς² ἐν παίδων εὐπειθείᾳ καὶ πραότητι καὶ σιωπῇ, τέλος ἕτως ἐπ' ἀνδράσι ἐχειρώσατο καὶ τσαύτης ἐνέπλησεν αἰδῆς πρὸς ἑαυτὸν, ὡς μήτε πρῶξαι τι, μήτε εἰπεῖν ἀγνοῦντος ἐκείνου. μνημονεύεται γὰρ, ὅτι μαρτυρίας ποτὲ γραμματεῖον ἐπισφραγισαμένε τῷ Καιπίωνος, ὁ Κάτων ὑστερος ἐπελθὼν, ἐκ ἠθέλησεν ἐπισφραγίσασθαι· καὶ ὁ Καιπίων ἀπαιτήσας τὸ γραμμα-

D 5

τεῖον

¹ Dedi sic hoc loco & seqq. monente R. Vulgo Καπίωνα

τεῖον ἀφείλε τὴν αὐτῆ σφραγίδα, πρὶν ἢ πυθῆσθαι, τὶ παθῶν ὁ ἀδελφὸς ἐκ ἐπίστευσεν, ἀλλ' ὑπείδετο τὴν μαρτυρίαν. Φαίνεται δὲ πολλὴ καὶ πρὸς Ἐπίκρου ἡ αἰδώς τῶν ἀδελφῶν, δι' εὐνοίαν αὐτῆ καὶ κηδεμονίαν, εἰς τε τὰ ἄλλα, καὶ Φιλοσοφίαν τὴν ἐκείνη συνενθουσιῶντων· καὶ γὰρ εἰ διήμαρτον δόξης εὐθύς ἐκ παίδων πεπεισμένοι καὶ λέγοντες, ὡς ἄδεις γέγονεν Ἐπικέρου σοφώτερος, ἄξιόν ἐστι θαυμάζειν καὶ τῆ διατιθέμενος ἄτως, καὶ τῶν διατιθεμένων. ἔ μὴν ἄλλα καὶ τῶν νεωτέρων Φιλοσόφων Ἀπολλώνιος¹ ὁ περιπατητικὸς ἤλεγξε τὸν εἰπόντα δόξαν ἀκοινωνήτου εἶναι, Σωτρίωνα νεώτερον ἀδελφὸν αὐτῆ ποιήσας ἐνδοξότερον. ἐμοὶ μὲν γὰρ ὅτι πολλῶν ἀξίων χάριτος παρὰ τῆς τύχης γεγονότων, ἡ Ἰμμῶνος εὐνοία τῆ ἀδελφῆ πρὸς ἅπαντα τέλλα γέγονε καὶ ἔστιν, ἄδεις ἀγνοεῖ τῶν ὀπωσῶν ἐντετυχηκότων ἡμῖν, ἤμισα δὲ οἱ συνηθεῖς ὑμεῖς².

XVII. Ἔτερα τοίνυν ταῖς παραλλήλοις καὶ συνέγγυς ἡλικίαις τῶν ἀδελφῶν Φυλακίου ἐστὶ πάθη, μικρὰ μὲν, συνεχῆ δὲ καὶ πολλὰ, καὶ πονηρὰν ποιῶντα τῆ λυπεῖν καὶ παροξύνειν ἑαυτὰς ἐπὶ πᾶσι μελέτην, τελευτῶσαν εἰς ἀνήκεστα μίσση καὶ κακοθυμίας. ἀρξάμενοι γὰρ ἐπὶ παιδιαῖς διαφέρεσθαι, περὶ τροφὰς ζώων καὶ ἀγῶνας, οἷον ὀρτύγων ἢ ἀλεκτρυόνων, εἶτα παίδων ἐν παλαίστραις, καὶ κυνῶν ἐν θήραις, καὶ ἵππων ἐν ἀμίλλαις, ἐκέτι κρατεῖν ἐν τοῖς μείζουσιν, ἐδὲ καταπαύειν τὸ Φιλόκειον δύνανται καὶ Φιλότιμον. ὥσπερ Ἐλλήνων οἱ κατ' ἡμᾶς δυνατώτατοι περὶ σπαδὰς ορχηστῶν, εἶτα κισσαροδῶν διασάντες, ἐκ τέτα τὰς ἐν Αἰδήψῳ³

κολυμ-

1 Apollonium hunc Alexandrinum fuisse laudarique Simplicio credit Jonsius 3, 9. Sotio ille forsitan est, cujus διαδοχὰς s. narrationes de successione scholarum philosophicorum creberrime laudat Diog. Laërt. R.

2 Turn. Bong. ἡμεῖς.

3 Dedit sic cum W. ex D. & Mez. id recipiente. Vulgo Ἐδήψῳ.

κολυμβήθρας καὶ πασάδας καὶ ἀνδρῶνας ἀντιπαραβάλλουτες αἰεὶ καὶ τοπομαχῶντες, καὶ ἀποκόπτοντες ὄχρετες καὶ ἀποσρέφοντες, ἕτως ἐξηγηρίωθησαν καὶ διεφθάρησαν, ὥστε πάντων ἀφαιρεθέντες ὑπὸ τῷ τυράννῳ¹, καὶ Φυγάδες καὶ πένητες, καὶ (ὀλίγη δέω λέγειν) ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, μόνῳ διέμειναν οἱ αὐτοὶ τῷ μισεῖν ἀλλήλους. ὁθεν ἔχ ἤκιστα δεῖ περὶ τὰ μικρὰ καὶ πρῶτα παρὰδουμένη τῇ πρὸς τὰς ἀδελφὸς Φιλονεικίᾳ καὶ ζήλοτυπία διαμύχεσθαι, μελετῶντας ἀνθυπείκειν καὶ ἠτῆσθαι, καὶ χαίρειν τῷ χαρίζεσθαι μᾶλλον αὐτοῖς, ἢ τῷ νικᾶν. ἔ γὰρ ἑτέραν οἱ παλαιοὶ Καδμεῖαν νίκην, ἀλλὰ τὴν περὶ Θήβας τῶν ἀδελφῶν, ὡς αἰχίσην καὶ κακίσην, προσηγόρευσαν. τί ἔν; ἔχι πολλὰς τὰ πράγματα τοῖς ἐπεικῶς ἔχειν δοκᾶσι καὶ πράως, Φέρει προφάσεις ἀντιλογιῶν καὶ διαφορῶν; καὶ μάλα· ἀλλὰ κἄκει Φυλακίεον, ὅπως τὰ πράγματα μάχεται κατ' ἑαυτὰ, μηδὲν ἐκ Φιλονεικίας μηδ' ὀργῆς πάθος, οἶον ἄγκιστρον, προσθέντας, ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ ζυγῆ τῆ δικαίᾳ τὴν ῥοπήν κοινῶς ἀποθεωρῶντας, καὶ τάχις ταῖς κρίσεσι καὶ ταῖς διαίταις τὴν ἀμφιλογίαν παραδιδόντας, ἀποκαθῆραι, πρὶν ἐνδύσαν, ὥσπερ βαφὴν ἢ κηλῖδα, δευσοποιὸν γενέσθαι καὶ δυσέκπλυτον· εἴτα [μιμνῆσθαι τὰς Πυθαγορικὰς, οἱ γένει μηδὲν προσήκοντες², ἀλλὰ κοινῆ λόγῃ μετέχοντες, εἴποτε προαχθεῖεν εἰς λοιδορίας ὑπ' ὀργῆς, πρὶν ἢ τὸν ἥλιον δύναι, τὰς δεξιὰς ἐμβαλλόντες³ ἀλλήλοισι καὶ ἀσπασάμενοι διελύοντο. κατὰ-

περ

ψφ. MS. Xyl. Αἰδίψφ, quod idem ipse multo rectius esse censuit vulgato. R. voluit Αἰδέψφ. Erant apud Aedepsam, urbem Euboeae, fontes calidi, ob salubritatem celebres.

1 R. tyranni nomine Domitianum significari suspicatur.

2 Subaud. ἑαυτοῖς. R.

3 R. sic dari voluit ob seq. ἀσπασάμενοι, dedique auctoritate Bal. ex parte ductus, ubi est ἐμβαλλόντες. Vulgo ἐμβιάλλοντες.

περ γὰρ ἐπὶ βαβῶνι ¹ πυρετῆ γενομένη, δεινὸν ἐγένεσιν, ἂν δὲ παυσασμένη παραμένη, νόσος εἶναι δοκεῖ καὶ βαθυτέραν ἔχειν ἀρχήν· ἔτιως ἀδελφῶν ἢ μετὰ τὸ πρῶγμα παυομένη διαφορὰ, τῆ πράγματός ἐστι, τῆς δ' ἐπιμενέσης πρόφασις ἦν τὸ πρῶγμα μοχθηρὰν τε καὶ ὑπελον αἰτίαν ἔχον.

XVIII. Ἄξιον δὲ πυθέσθαι βαρβάρων ἀδελφῶν διαδικασίαν, ἃ περὶ γηδίας μερίδος, ἐδ' ἐπ' ἀνδραπόδοις ἢ προβαταῖς γενομένην, ἀλλὰ περὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας. Δαρεῖς γὰρ ἀποθανόντος ², οἱ μὲν ἤξιεν Ἀριαμένην βασιλεύειν, πρεσβύτατον ὄντα τῆς γενεᾶς, οἱ δὲ, Ξέρξην, Ἀτόσσης τε μητρὸς ὄντα τῆς Κύρα θυγατρὸς, ἐκ τε Δαρεῖς βασιλεύοντος ἤδη γεγενημένον. Ἀριαμένης μὲν ἐν κατέβαινεν ἐκ Μήδων, ἃ πολεμικῶς, ἀλλ' ὡς ἐπὶ δίκην ἡσύχως. Ξέρξης δὲ παρὼν ἔπραττεν ἅπερ ἦν βασιλεῖ προσήκοντα· ἐλθόντος δὲ τῶ ἀδελφῆ, θεῖς τὸ διάδημα, καὶ καταβαλὼν τὴν τιάραν, ἦν Φορῶσιν ὄρθην οἱ βασιλεύοντες, ἀπήντησεν αὐτῷ, καὶ ἡσπασατο, καὶ δῶρα πέμπων, ἐκέλευσεν εἰπεῖν τὰς κομιζούσας· Τάτοις σὲ νῦν τιμᾷ Ξέρξης, ὁ ἀδελφός· ἂν δὲ βασιλεὺς κρίσει καὶ ψήφῳ Περσῶν ἀναγορευθῆ, δίδωσί σοι δευτέρῳ μεθ' ἑαυτὸν εἶναι. καὶ ὁ Ἀριαμένης· Ἐγὼ δὲ (ἔφη) τὰ μὲν δῶρα δέχομαι, βασιλείαν δὲ τὴν Περσῶν ἐμαυτῷ νομίζω προσήκειν· τιμὴν δὲ τὴν μετ' ἐμὲ τοῖς ἀδελφοῖς φυλάξω, Ξέρξη δὲ πρώτῳ τῶν ἀδελφῶν. ἐπεὶ δὲ ἡ κρίσις ἐνέσθη, Πέρσαι μὲν Ἀρτάβανον, ἀδελφὸν ὄντα Δαρεῖς, διακτῆν ἀπέφηναν, δόξαν αὐτοῖς, Ξέρξης δ' ἔφευγεν ἐπ' ἐκείως ³ κριθῆναι τῷ πλήθει πεποιδῶς. Ἀτοσσα δὲ ἡ μήτηρ ἐπέπληξεν αὐτῷ· Τί φεύγεις Ἀρτάβανον, ὧ παῖ, θεῖον ὄντα καὶ Περσῶν ἄριστον; τί δὲ ἔτιως τὸν ἀγῶνα δέδοικας, ἐν ᾧ καλᾶ

¹ nascente bubone, που, ροστ παγυτ λυβοπετ. R.

² Herodot. VIII, 89.

³ R. mavult aut ὑπ' ἐκείνῃ, aut ἐπ' ἐκείνῃ.

καλὰ καὶ τὰ δευτερεῖα, Περσῶν βασιλέως ἀδελφὸν κλη-
θῆναι; πειθέντος ἔν Ξέρξῃ καὶ γενομένων λόγων, Ἄρ-
τάβανος μὲν ἀπεφῆνατο Ξέρξῃ τὴν βασιλείαν προσήκειν·
Ἄριαμένης δ' εὐθύς ἀνακηδήσας προσεκύνησε τὸν ἀδελ-
φὸν, καὶ λαβόμενος τῆς δεξιᾶς, εἰς τὸν θρόνον ἐκά-
θισε τὸν βασιλείου. ἐκ τάδε μέγιστος ἦν παρ' αὐτῷ, καὶ
παρεῖχεν εὖναι ἑαυτὸν· ὥσε ἀρισεύων ἐν τῇ περὶ Σαλα-
μίνα ναυμαχίᾳ, πεσεῖν ὑπὲρ τῆς ἐκεῖνε δόξης. τῶτο
μὲν ἔν ὥσπερ ἀρχέτυπον ἐκκείδω κατάρων καὶ ἀμώμη-
τον εὐμενείας καὶ μεγαλοφροσύνης. Ἄντιόχῃ¹ δὲ τὴν
μὲν Φιλαρχίαν ψέξειεν ἂν τις, ὅτι δὲ ἐ παντῆρασιν
αὐτῇ τὸ Φιλάδελφον ἐνηφανίσθη, θαυμάσειεν. ἐπολέ-
μει γὰρ ὑπὲρ² τῆς βασιλείας Σελεύκου νεώτερος ὢν ἀ-
δελφός, καὶ τὴν μητέρα συλλαμβάνουσαν εἶχεν· ἀκμά-
ζοντος δὲ τῆ πολέμου, μάχην ὁ Σέλευκος Γαλάταις συν-
αψας, καὶ ἠτῆθεις, ἑδάμῃ Φανερός ἦν, ἀλλ' ἔδοξε
τεθνήσκειν, πάσης ὁμῆ τι³ τῆς στρατῆς ὑπὸ τῶν βαρ-
βάρων κατακοπίσης. πυθόμενος ἔν Ἄντιόχῃ, τὴν
πορφύραν ἔθηκε, καὶ Φαῖον ἱμάτιον ἔλαβε, καὶ τὰ βα-
σιλεια κλείσας, ἐπένθει τὸν ἀδελφόν· ὀλίγω δὲ ὕσε-
ρον ἀκῆσας, ὅτι σώζεται καὶ δύναμιν αὐθις ἐτέραν ἀθροί-
ζει, τοῖς τε θεοῖς ἔθυσσε προελθὼν, καὶ ταῖς πόλεσιν
ἔν ἤρχῃ θύειν καὶ τεφανηφορεῖν ἐπήγγειλεν. Ἄθη-
ναῖοι δὲ τὸν περὶ τῆς ἐρίδος τῶν θεῶν⁴ μῦθον ἀτόπως
πλάσαντες, ἐπανόρθωμα τῆς ἀτοπίας ἐ Φαῦλον ἐνέμι-
ξαν αὐτῷ· τὴν γὰρ δευτέραν ἐξαιρῶσιν ἀεὶ τῆ βοη-
δρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκεῖνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἄθη-
νῶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. τί ἔν κωλύει καὶ ἡμᾶς
ἐν

¹ Antiochum Hieracem dictum, & Seleucum Callinicum, fratres, significat. R.

² Ald. ὑπὸ. Mater, cujus deinde fit mentio, est Laodice.

³ Secutus sum W. ita dantem ex A. Mosq. 1. 2. Vulgo τῷ δεεστ.

⁴ Neptuni & Minervae, de nomine urbis Athenarum contententium. Cf. Ovid, Metam. VI, 72. Apollod., 3, 14.

ἐν διαφορᾷ ποτε πρὸς οἰκείας καὶ συγγενεῖς γενομένους, ἐν ἀμνησίᾳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τίθεσθαι, καὶ μίαν τῶν ἀποφράδων νομίζειν· ἀλλὰ μὴ πολλῶν ¹ καὶ ἀγαθῶν ἐν αἷς συνεστράφημεν καὶ συνεβίωσαμεν ἡμερῶν, διὰ μίαν ἐπιλανθάνεσθαι; ἢ γὰρ μάτην καὶ πρὸς ἕδεν ἢ Φύσις ἡμῖν ἔδωκε πρᾶότητα καὶ μετριοπαθείας ἔκγονον ἀνεξικακίαν· ἢ μάλισα χρησέον τέτοις πρὸς συγγενεῖς καὶ οἰκείας. ἔχ ἤτλην δὲ τῷ δίδοναι συγγνώμην ἀμαρτήσι, τὸ αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν αὐτὰς ἀμαρτόντας, εὖνοιαν ἐμφαίνει καὶ Φιλοσοφίαν. ὅθεν ὀργιζομένων τε δεῖ μὴ ἀμελεῖν, καὶ παραιτεμένοις μὴ ἀντιτείνειν. ἀλλὰ καὶ φθάνειν πολλὰκις ἀμαρτόντας αὐτὰς τῇ παραιτήσει τὴν ὀργὴν ², ἀδικηθέντας τε πάλιν αὐτῇ ³ συγγνώμῃ τὴν παραίτησιν. ὁ μὲν ἔν Σωκρατικός Εὐκλείδης ἐν ταῖς σχολαῖς περιβόητός ἐστιν, ὅτι Φωνὴν ἀέσας ἀγνώμονα καὶ Θηριώδη τῷ ἀδελφῷ, πρὸς αὐτὸν εἰπόντος. Ἄπολοιμην, εἰ μὴ σε τιμωρησαίμην· Ἐγὼ δὲ, (εἶπεν) εἰ μὴ σε πείσαιμι παύσασθαι τῆς ὀργῆς, καὶ φιλεῖν ἡμῶς ὡς πρότερον ἐφίλεις. τὸ δ' Εὐμενῆς τῷ βασιλέως ἔργον, ἔ λόγος ⁴, ὑπερβολὴν πρᾶότητος ἐδεμίαν ἀπολέλοιπε. Περσεύς γὰρ ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐχθρὸς ὦν αὐτῷ, παρεσκευάσσε τὰς ἀποκλεινῶντας· οἱ δὲ περὶ Δελφῶς ⁵ ἐνήδρευον, αἰθόμενοι βαδίζοντα πρὸς ὄνθεον ἀπὸ θαλάσσης. γινόμενοι δ' ὀπίθεν αὐτῷ, λίθους

μεγά-

¹ Turn. ἀλλὰ μὴ αἰσίων κ. α.

² Turn. V. Bong. παραιτήσαι τῆς ὀργῆς.

³ Sic R. legendum monuit, & dedi cum W. idem ex A. C. Mosq. 1. 2. recipiente. Vulgo αὐτῇ.

⁴ Xyl. adnotat, in scripto fuisse ἔργον ὁ λόγος, & monet, utrumque neque inelegans esse, & dubiam lectionem facere diversitatem, praeferens tamen ἔ, ut dictum facto anteferatur. Deinde in seq. Ald. & Bas. ὑπερβολῆς ἕδεν ἕδεν πρ. ἀπολ. Hinc Xyl. addit, sibi suspectum esse ὑπερβολῆς, quod in scripto quoque sit ex correctione, & legendum conjicit ὑπερβολὴν ἀδεμίαν, aut ἕδ' ὑπερβολὴν; nisi quis malit ὑποβουλήν.

⁵ Liv. 42, 15. R.

μεγάλης ἐμβάλλασιν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τρά-
 χηλον, ὅφ' ὤν σιοτωθεῖς ¹ καὶ πεσών, ἔδοξε τεθνήσκειν
 καὶ περιῆλθε Φήμη πανταχόσε, καὶ Φίλοι τινὲς ἀφι-
 κούτο καὶ θερύποντες εἰς Πέργαμον, αὐτάγγελοι τῷ πά-
 θος ἦκειν δοκῦντες. Ἄτταλος ἔν ὁ πρεσβύτατος αὐτῶ
 τῶν ἀδελφῶν, ἀνὴρ ἐπεικὴς καὶ περὶ τὸν Εὐμενῆ πάν-
 των ἄριστος, ἔ μόνου βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαδησόμενος,
 ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα τῷ ἀδελφῷ Στρατονίῃν ² ἔγη-
 με καὶ συνῆλθεν. ἐπεὶ δ' ἀπηγγέλθη ζῶν ὁ Εὐμενῆς,
 καὶ προσῆει ³, θεῖς τὸ διάδημα, καὶ λαβὼν (ὥσπερ
 εἰώθει) τὰ δοράτια μετὰ τῶν ἄλλων ἀπήντησεν αὐτῷ
 δορυφόρων. ὁ δὲ κῆκεῖνον εὐμενεῶς ἐδεξάσατο ⁴, καὶ
 τὴν βασίλισσαν ἡσπάσατο μετὰ τιμῆς καὶ Φιλοφροσύνης·
 καὶ χρόνον ἔκ ὀλίγον ⁵ ἐπιβίωσας, ἀμέμπως καὶ ἀνυ-
 πόπτως ἀπέθαιε, τῷ Ἄτταλῳ τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν
 γυναῖκα παρεγγυήσας. τί ἔν ἐκεῖνος; ἀποθανόντος αὐ-
 τῷ, παιδίον ἐδὲ ἔν ἐκ τῆς γυναικὸς ἀνελέσθαι ἠθέλη-
 σε, τεκέσης πολλαῖς· ἀλλὰ τὸν ἐκεῖνος παῖδα θρέψας
 καὶ ἀνδρώσας, ἔτι ζῶν ἐπέθηκε τὸ διάδημα, καὶ βα-
 σιλέα προσηγόρευσεν. ἀλλὰ Καμβύσης ἐξ ἐνυπνίε Φο-
 βηθεῖς ὡς βασιλεύσονται τῆς Ἀσίας τὸν ἀδελφὸν, ἐδε-
 μίαν ἀπόδειξιν, ἐδ' ἔλεγχον ἀναμείνας, ἀπέκτεινεν. ὅθεν
 ἐξέπεσε τῆς Κύρης διαδοχῆς ἢ ἀρχῆ, τελευτήσαντος αὐ-
 τῷ, καὶ τὸ Δαρείος γένος ἐβασίλευσεν, ἀνδρὸς ἔ μόνου
 ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ φίλοις ἐπισταμένε κοινωνεῖν πραγμά-
 των καὶ δυνάμεως.

XIX.

1 Ita in margine MS. Xyl. in textu autem κατακλαθεῖς.

2 Stratonice erat Ariarathis, Cappadocum regis, filia, quae Attalum quoque Eumeni pepererat. R.

3 Bas. προσῆκε. Xyl. e MS. corrigendum monuit.

4 Ita quoque Xyl. MS. in margine; in textu autem ἐδέ-
 ξάτο.

5 a tempore accepti in Phocide vulneris ad mortem Eu-
 menis intercesserunt anni quatuordecim. R.

XIX. Ἐτι τοίνυν ἐκεῖνο δεῖ μνημονεύειν ἐν ταῖς πρὸς τὰς ἀδελφὰς διαφοραῖς καὶ Φυλάτῃν, τὸ τοῖς Φίλοις αὐτῶν ὀμιλεῖν καὶ πλησιάζειν τότε μάλινα· Φεύγειν δὲ τὰς ἐχθρὰς, καὶ μὴ προσδέχεσθαι, μιμήμενον αὐτὸ γὰρ ἔστο τῶν Κρητῶν, οἱ πολλὰκις εὐσιάζοντες ἀλλήλοισι καὶ πολεμῆντες, ἔξωθεν ἐπιόντων πολεμίων, διελύοντο καὶ συνίσαντο· καὶ ἔστο ἦν ὁ καλέμενος ὑπ' αὐτῶν συγρητησιμός. ἔνιοι γὰρ ὥσπερ ὕδωρ τοῖς χαλῶσι καὶ διψαμένοις ὑπορρέοντες, ἀνατρέπασιν οἰκειότητος καὶ Φιλίας, μισῶντες μὲν ἀμφοτέρους, ἐπιτιθέμενοι δὲ τῷ μᾶλλον ὑπ' ἀδυνατίας ἐνδιδόντι. τῷ μὲν γὰρ ἐρῶντι συνερῶσιν οἱ νεαροὶ καὶ ἄκακοι τῶν Φίλων, τῷ δ' ὀργιζομένῳ καὶ διαφορομένῳ πρὸς ἀδελφὸν, οἱ κακοηθέσαστο τῶν ἐχθρῶν συναγανακτεῖν καὶ συνοργίζεσθαι δοκῆσι. κατὰ κερὲν ἢ Αἰσώπειος ἀλεκτορὶς πρὸς τὴν[†] αἴληρον, ὡς δὴ κατ' εὐνοίαν αὐτῆς νοσήσης, ὅπως ἔχει, πυνθανομένην· Καλῶς, (εἶπεν) ἂν σὺ ἀποσῆς· ἔτω πρὸς τοιοῦτον ἀνδρῶπον, ἐμβάλλοντα λόγον ὑπὲρ τῆς διαφορᾶς, καὶ πυνθανόμενον καὶ ὑπαρύττοντα τῶν ἀπορρήτων ἔνια, χρὴ λέγειν· Ἄλλ' ἔμοιγε πρᾶγμα πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἐθέν ἔστιν, ἂν μήτε ἐγὼ ταῖς διαβέβησι προσέχω, μήτ' ἐκεῖνος. νυνὶ δ' ἐν οἶδα, ὅπως ὀφθαλμίωντες μὲν οἴομεθα δεῖν ἀποσρέφειν ἐπὶ τὰ μὴ ποιῶντα πληγὴν μηδὲ ἀντιτυπίαν χρώματα καὶ σώματα τὴν ἔψιν, ἐν δὲ μέμψεσι καὶ ὀργαῖς καὶ ὑπονοίαις πρὸς ἀδελφὰς γενόμενοι, χαίρομεν καὶ προσαναχρῶννόμεθα τοῖς ἐπιχράττεσιν, ὅτε καλῶς εἶχε τὰς μὲν ἐχθρὰς καὶ δυσμενεῖς ἀποδιδράσκειν καὶ λανθάνειν, συνεῖναι δὲ καὶ συνδιημερεύειν μάλινα κηδεαῖς ἐκείνων καὶ οἰκείοις καὶ Φίλοις, καὶ πρὸς γυναῖκας αὐτῶν εἰσιόντας, αἰτιάσθαι

καὶ

[†] Dedi sic cum W. qui id recepit ex D. C. item Sentent. Maxim. & Anton. edit. Wechel. Stobaei. p. 259. Vulgo τὴν αἴληρον. Turn. V. Bong. in seq. πυνθανόμενον, referendo ad vulgatam τὴν αἴλ.

καὶ παρρησιάζεσθαι. καίτοι λίθον ἔφασι χρῆναι μέσον ἀδελφῶς λαμβάνειν ὁδὸν βαδίζοντας, ἄχθονται δὲ καὶ κυνὸς διεκδραμόντος, καὶ πολλὰ τοιαῦτα δεδίασιν, ὧν ὁμόνοιαν ἔδεν ἀδελφῶν διέστητεν. ἀνθρώπος δὲ κυνικῆς καὶ διαβολῆς ἐν μέσῳ λαμβάνοντες αὐτῶν, καὶ περιπλῆιόντες, ἔσυνορῶσι.

XX. Διὸ, τῷ λόγῳ τὸ συνεχὲς ὑπαγορεύοντος, εὖ μὲν εἶπε Θεόφραστος, ὡς, εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐσὶ, μάλα δεῖ κοινὰς τῶν φίλων εἶναι τὰς φίλας. ἔχῃ κινετα δ' ἂν τις ἀδελφοῖς τῆτο παραιέσειεν. αἱ γὰρ ἰδίαι καὶ χωρὶς ὁμιλῖαι καὶ συνήθειαι πρὸς ἄλλήλους ἴ ἀποσρέφουσι καὶ ἀπάγουσιν ἀπ' ἀλλήλων. τῷ γὰρ φιλεῖν ἐτέρως, εὐθὺς ἔπεται τὸ χαίρειν ἐτέροις καὶ ζηλῶν ἐτέρως, καὶ ἄγεσθαι ὑφ' ἐτέρων. ἡθοποιῶσι γὰρ αἱ φίλῃαι, καὶ μεῖζον ἔθεν ἐσὶ διαφορᾶς ἡθῶν σημείον, ἢ φίλων αἰρέσεις διαφερόντων. ὅθεν ἔτε τὸ συνεδίειν ἀδελφῶν καὶ συμπίνειν, ἔτε τὸ συμπαίζειν καὶ συνδιημερεύειν, ἔτως συνεκλικόν ἐσιν ὁμονοίας, ὡς τὸ συμφιλεῖν καὶ συνεχθραίνειν, ἢ ἔσθαι τε τοῖς αὐτοῖς συνόντα, καὶ πάλιν βδελύττεσθαι καὶ φεύγειν. ἐδὲ γὰρ διαβολᾶς αἱ κοιναὶ φίλῃαι φέρουσι, ἐδὲ συγκρήσεις. ἀλλὰ κἂν γένηται τις ὀργὴ καὶ μέμψις, ἐκλύεται διὰ μέσῳ τῶν φίλων, ἐκδεχομένων καὶ διασκεδαινούντων, ἄνπερ ἀμφοτέροις οἰκείως ἔχουσι, καὶ πρὸς ἀμφοτέρους ὁμῆ τῇ εὐνοίᾳ συννεύουσι. ὡς γὰρ ὁ κασσίτερος βραγύντα τὸν χαλκὸν συναρμόττει καὶ συγκεράννουσι, τῷ ψαύειν ἑκατέρω πέρατος οἰκείως ὁμοπαθῆς γενόμενος, ἔτως δεῖ τὸν φίλον εὐάρμοσον ὄντα καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις τοῖς ἀδελφοῖς προσκατακυνηῶν τὴν εὐνοίαν². οἱ δὲ ἄνισοι καὶ ἀμικτοί,

καθά-

¹ R. legi vult πρὸς ἄλλους, quod necesse videtur, nisi πρὸς ἀλλήλους cum συνήθειαι jungas. Pro ἰδίαι, quod praecedit, Turn. Bong. *ιδίας*.

² Vulgo καὶ εὐνοίαν, quae lectio ex Steph. in rell. transiit. Quare R. annotat, videri aliquid hic deesse, si nihil aliud,

καθάπερ ἐν διαγράμματι μασικῶ Φθόγγοι, διάζευξιν, ἔ συναφῆν, ποιῶσιν. ἔστιν ἔν διακορῆσαι πότερον ὀρθῶς ἢ τάναντιον ὁ Ἡσιόδος εἶπε 1.

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσεν ποιεῖσθαι ἐγαῖρον.

ὁ μὲν γὰρ εὐγνώμων καὶ κοινός, (ὡσπερ εἴρηται) μᾶλλον ἐγγραφεὶς δι' ἀμφοτέρων, σύνδεσμος ἔσαι τῆς Φιλωδελφίας. ὁ δὲ Ἡσιόδος (ὡς ἔοικεν) ἐφοβήθη τὰς πολλὰς καὶ Φαύλας διὰ τὸ εὐσζήλον καὶ Φιλαυτον. ὁ δὲ καλῶς ἔχει Φυλατ]ομένους, καὶν εὐνοίαν ἴσθη Φίλω νέμηται 2 τις, αἶψά τὰ πρωτεῖα τῷ ἀδελφῷ Φυλάτ]ειν ἐν ἀρχαῖς καὶ πολιταίαις, ἐν τε κλήσεσι καὶ γνωρίσεσιν 3 ἀγεμόνων, καὶ ὅσα τοῖς πολλοῖς ἐπιφανῆ καὶ πρὸς δόξαν ἐσὶ, τὸ προσῆκον ἀξίωμα τῇ Φύσει καὶ γέρας ἀποδιδόντας. ἔ γὰρ ἔτιω τῷ Φίλω τὸ πλέον ἐν τέτοις σκεμνόν, ὡς ἀδελφῷ τέλατ]ον αἰχρὸν γίνεται καὶ ἄδοξον. ἀλλὰ περὶ ταύτης μὲν ἐτέρωθι τῆς γνώμης γέγραπται τὰ δοκῦντα διὰ πλειόνων. τὸ δὲ Μενάνδρειον ὀρθῶς ἔχον, ὡς

Οὐδεὶς 4 ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ' ἠδέως, ὑπομιμνήσκει καὶ διδάσκει τῶν ἀδελφῶν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ μὴ τῇ Φύσει πιστεύοντας ὀλιγωρεῖν. καὶ γὰρ ἵπκος τῇ Φύσει Φιλάνθραπον, καὶ κύων Φιλοδέσποτον, ἀλλὰ μὴ τυγχάνοντα θεραπείας μηδ' ἐπιμελείας, ἀπότοργα γίνεται καὶ ἀλάτ]ρια καὶ τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς συγγενέσατόν ἐστιν, ἀμελέμενον δὲ καὶ παρορώμενον ὑπ' αὐτῆς,

saltem tñvante eunoiav — confertuminiav & solidam facere, ut aha, sic quoque benevolentiam. Relitui tñv ex edd. prioribus cum W.

1 Op. & d. 705.

2 D. νέμη, quod W. praesferendum censet.

3 R. obscuram esse monet hanc vocem, & quaerit, an significet *familiari conversatione*, cum αἱ γνώριμοι dici soleant amici familiares.

4 Hoc idem citatur in lib. de amic. multitt. Vol. VII. p. 394.

αὐτῆς, ἐκ ἐθέλει συνεργεῖν, ἀλλὰ λυμαίνεται καὶ προ-
λείπει τὰς πράξεις.

XXI. Ἐπιμέλεια δὲ καλὴ μὲν αὐτοῖς τοῖς ἀδελ-
φοῖς, ἔτι δὲ καλῶν πενθεροῖς καὶ γαμβροῖς τοῖς ἐκει-
νων, εὖνεκ ἀεὶ παρέχειν εἰς ἅπαντα καὶ πρόθυμον ἑαυ-
τὸν, οἰκέτας τε Φιλοδеспότες ἀσπάζεσθαι καὶ Φιλο-
Φρονεῖσθαι, καὶ χάριν ἔχειν ἰατροῖς θεραπεύσασιν αὐ-
τὰς καὶ φίλοις πσιτοῖς, καὶ προθύμως συνδιεγενηῖσιν ἀπο-
δημίαν, ἢ στρατείαν· γυναῖκα δ' ἀδελφῆ γαμβρῆν, ὡς
ἀπάντων ἱερῶν ἀγιώτατον προσορῶντα καὶ σεβόμενον,
τιμῶν διὰ τὸν ἄνδρα καὶ εὐφημεῖν, ἀμελεσμένη δὲ συν-
αγανακτεῖν, χαλεπαίνεσθαι δὲ πράττειν· ἂν δ' ἀμάρτη
τι τῶν μετρίων, συνδιαλλάττειν καὶ συμπαρακαλεῖν τὸν
ἄνδρα· κἂν αὐτῷ τις ἰδέα γένηται διχοφορὰ πρὸς τὸν
ἀδελφόν, αἰτιᾶσθαι παρ' ἐκείνη καὶ διαλύεσθαι τὴν μέμ-
ψιν· ἀγαμίαν δ' ἀδελφῆ καὶ ἀπαιδίαν μάλιστα δυσχε-
ραίνειν, καὶ παρακαλῶντα καὶ λοιδοροῦντα, συνελάνθειν
πανταχόθεν εἰς γάμον καὶ συνειργύναι νομίμοις κη-
δεύμασι· κησαμένε δὲ παῖδας, ἐμφανέστερον χρῆσθαι
τῇ τε πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ, καὶ τῇ πρὸς τὴν γυναῖκα τι-
μῇ· τοῖς δὲ παισὶν εὖνεκ μὲν ὡσπερ ἰδοῖς, ἤπιον δὲ
μᾶλλον εἶναι καὶ μειλίχιον· ὅπως ἀμαρτάνοντες, οἷα
νέοι, μὴ δραπετεύωσι, μηδὲ καταλύωνται¹, διὰ φό-
βον πατρὸς, ἢ μητρὸς, εἰς ὀμιλίας Φαύλας καὶ ὀλιγύρας,
ἀλλ' ἀποσροφῆν καὶ καταφυγῆν ἅμα νεθετέωσαν εὐνοίᾳ
καὶ παραιτημένην ἔχωσιν· ἔτω καὶ Πλάτων ἀδελφι-
δῆν ὄντα Σπεύσιππον ἐκ πολλῆς ἀνέσεως καὶ ἀπολασίας
ἐπέσρεψεν, ἐδὲν ἔτ' εἰπὼν ἀνιαρὸν, ἔτε ποιήσας πρὸς
αὐτὸν, ἀλλὰ Φεύγοντι τὰς γονεῖς ἐλέγχοντας αὐτὸν
ἀεὶ καὶ λοιδοροῦντας, ἐνδιδὸς ἑαυτὸν εὐμενῆ καὶ ἀμήνιτον,
αἰδῶ τε πολλὴν ἐνεργάσατο, καὶ ζῆλον ἑαυτῆ καὶ Φι-
λοσοφίας· καίτοι πολλοὶ τῶν φίλων ἐνεκάλην ὡς μὴ
νεθετέυτι τὸ μερικάκιον· ὁ δὲ καὶ πάνυ νεθετεῖν ἔλε-

E 2

γ6,

¹ R. manvult καταδύωνται, sese abiciunt, immerguntur.

γῆ, τῷ βίῳ καὶ τῇ διαίτῃ τῆς πρὸς τὰ αἰχρᾶ τῶν καλῶν διαφορᾶς παρέχων κατανόησιν. Ἀλεύαν δὲ τὸν Θεσσαλὸν ὁ μὲν πατὴρ ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν ἐκόλλησε καὶ χαλεπὸς ἦν, ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ προσήγετο· πεμπόντων δὲ τῶν Θεσσαλῶν Φρυγιᾶς¹ περὶ βασιλείας πρὸς τὸν θεὸν εἰς Δελφῶς ἐνέβαλε κρύφα τῷ πατρὸς ὁ θεῖος, ὑπὲρ τῷ Ἀλεύᾳ· καὶ τῆς Πυθίας τῆτον ἀνελέσσης, ὃ τε πατὴρ ἀπέφησεν ἐμβεβληκέναι τὸν Φρυγιὸν ὑπὲρ αὐτῆ, καὶ πᾶσιν ἐδόκει πλάνη τις ἐν ταῖς καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων γεγονέναι. διὸ καὶ πέμψαντες αὐτοῖς ἐπανήροντο τὸν θεόν· ἡ δὲ Πυθία, καθάπερ ἐβεβαιωμένη τὴν προτέραν ἀναγόμευσιν, εἶπε·

Τὸν Πυρρόν τοι Φημί, τὸν Ἀρχεδίκη τέκε παῖδα.
καὶ τῆτον τὸν τρόπον ὁ Ἀλεύας ὑπὸ τῷ θεῷ βασιλεὺς
διὰ τὸν τῷ πατρὸς ἀδελφὸν ἀποδειχθεὶς, αὐτὸς τε πολὺ πάντων ἐπρώτευσεν τῶν πρὸ αὐτῆ, καὶ τὸ ἔθνος εἰς δόξαν προήγαγε μεγάλην καὶ δύναμιν. ἀλλὰ μὴν εὐπραξίαις τε καὶ τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς παιδῶν ἀδελφῶ χαίροντα καὶ σεμνυνόμενον αὐξέειν προσήκει καὶ συνεξορμᾶν πρὸς τὰ καλὰ, καὶ κατορθύντας ἀφειδῶς ἐπαινέειν· αὐτῷ γὰρ υἱὸν ἐπαχθεὶς ἴσως ἐγκωμιάζειν, ἀδελφῶ δὲ, σεμνὸν, καὶ ἔ Φιλαυτον, ἀλλὰ Φιλόκαλον καὶ θεῖον² ὡς ἀληθῶς. δοκεῖ³ γὰρ μοι καὶ τῆνομα καλῶς ὑφηγεῖσθαι πρὸς εὐνοϊκῶν ἀδελφιδῶν⁴ καὶ ἀγάπησιν. δεῖ δὲ

¹ *tefferas cum inscriptis nominibus*, scil. candidatorum regni, aut regno gerendo idoneorum — *Wahlloose*. Cf. Hesych. in v. *Φρυγιᾶς*. A rege Aleva dicti videntur Alevadae, illustres Thessaliae familia, cujus meminit Diodor. 16, 14. & Pausan. 3. 7. 7, 10.

² alludit ad duplicem significationem vocis *θεῖος*.

³ Secutus sum W. ita dantem ex D. & Xyl. pro vulg. *ἰδόκα*. In seq. respicitur ad derivationem vocis *ἀδελφός*, a *δελφός*, & *ἄμα*, ut *ἀδελφοί* sint uterini, Xyl. monente.

⁴ Sic R. legendum monuit pro vulg. *ἀδελφῶν*, & *dedi*, W. idem probante ex Anon. & Amiot.

καὶ τὰ τῶν κρείττωνων ζηλῶν. Ἡρακλῆς τε γὰρ δευεῖν δέοντας ἐβδομήκοντα γεννήσας παῖδας, ἕδενος ἤτλου αὐτῶν τὸν ἀδελφιδᾶν ἠγάπησεν· ἀλλὰ καὶ νῦν πολλαχῆ συμβωμὸς ἐσιν Ἴίλαος αὐτῶ, καὶ συγκατεύχονται, παρασάτην Ἡρακλέες ὀνομάζοντες. ἼΦικλέες δὲ τῶ ἀδελφῶ πεσόντος ἐν τῇ περὶ Λακεδαίμονα μάχῃ, περιλυτος γενόμενος, πᾶσαν ἐξέλιπε Πελοπόννησον. ἡ δὲ Λευκοθέα, τῆς ἀδελφῆς ἀποθανέσης, ἔθρεψε τὸ βρέφος καὶ συνεξεθείασεν· ὅθεν αἱ Ῥωμαίων γυναῖκες ἐν ταῖς τῆς Λευκοθέας ἑορταῖς, ἣν Ματῆταν ὀνομάζουσιν, ἐτὸς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τὸς τῶν ἀδελφῶν ἐναγκαλίζονται καὶ τιμῶσιν.

Εκκλητοὶ κρίσεις καὶ ξενικῶν δικαστηρίων ἀγωγὰί ² τοῖς Ἑλλησι τὸ πρῶτον ἀπίστια τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐπενοήθησαν ³, ἀλλοτρίας δικαιοσύνης, ὡσπερ ἐτέρη τιμὸς τῶν ἀναγκαιῶν μὴ φυομένους παρ' αὐτοῖς, δεηθεῖσιν. ἄρ' ἔν καὶ οἱ Φιλόσοφοι τῶν προβλημάτων ἕνια, διὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς, ἐπὶ τὴν τῶν ἀλόγων φύσιν ζῶων, ὡσπερ ἀλλοδαπὴν πόλιν ἐγκαλεῦνται, καὶ τοῖς ἐκείνων πάθεσι καὶ ἡθεσιν, ὡς ἀνευτεύλοισι καὶ ἀδεκάζοις, ἐφίᾳσι τὴν κρίσιν; ἢ καὶ τῆτο τῆς ἀνδραπίνης κακίας ἐγγλημα κοινόν ἐστι, τὸ περὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων καὶ μεγίστων ἀμφιδοξῶντας ἡμᾶς, ζητεῖν ἐν ἵπποις καὶ κυσὶ καὶ ὄρνισι, πῶς γαμῶμεν αὐτοὶ καὶ γεννῶμεν καὶ τεκνοτροφεῖμεν, ὡς μηδὲν ἐν ἑαυτοῖς δῆλωμα τῆς φύσεως ὄν, καὶ ⁴ τὰ τῶν θηρίων ἡθῆ καὶ πάθη προσαγορευῆσαι καὶ καταμαρτυρῆσαι τῷ βίῃ ἡμῶν πολλὴν τῷ κατὰ φύσιν ἐκδιαίτησιν ⁵ καὶ παράβασιν, εὐθύς ἐν ἀρχῇ καὶ περὶ τὰ πρῶτα συγχεομένων καὶ ταραττομένων. ἄκρατον γὰρ ἐν ἐκείνοισι ἡ φύσις καὶ ἀμιγῆς καὶ ἀπλῆν φυλάττει τὸ ἴδιον· ἐν δ' ἀνθρώποις ὑπὸ τῷ λείῳ καὶ τῆς συνηθείας (ὃ τέλειον ὑπὸ τῶν μυρεψῶν πέπονθε) πρὸς πολ-

1 Xyl. MS. ἔγγονα.

2 W. susp. ἀγοραί, quale quid Xyl. vertit.

3 Petav. ὑπενοήθησαν, deinde ἐπαίρα pro ἐτέρη.

4 Inferui καὶ, quod vulgo abest, e R. mente, a W. probata. Xyl. quoque exprimit idem, ante ὡς μηδὲν positum.

5 Vulgo πολλὴν τὴν κατὰ φύσιν ἐκδιαίτησιν. Xyl. legendum censuit παρὰ pro κατὰ, poscente id voce παράβασις, & ipso sensu. R. susp. πολλὴν τῶν κατὰ φύσιν ἐκδιαίτησιν, aberrationes crebras a παύματι uis. Secutus sum W. τῷ recipientem ex C. & Jun. ἐκδιαίτησιν autem ex Jun. Turn. V. Petav,

πολλὰ μινυυμένη δόγματα καὶ κρίσεις ἐπιθέτες, ποι-
κίλη γέγονε καὶ ἰδία, τὸ δὲ οἰκεῖον ἔτετήρησε. καὶ
μὴ θαυμάζωμεν, εἰ τὰ ἄλογα ζῶα τῶν λογικῶν μᾶλλον
ἔπεται τῇ Φύσει· καὶ γὰρ τὰ φυτὰ τῶν ζώων ¹, οἷς
ἔτε Φαντασίαν, ἔτε ὄρμην ἔδωκεν, ἐτέρων ² ὄρεξιν τῆ
κατὰ Φύσιν ἀποσαλεύσασαν, ἀλλ' ὡσπερ ἐν δεσμῶ συν-
ειργμένα μένει καὶ κενεράτηται, μίαν αἰὶ πορείαν ἦν ἢ
Φύσις ἀγεί πορευόμενα. τοῖς δὲ θηρίοις τὸ μὲν προῦ-
τροπον τῆ λόγος καὶ περιττὸν καὶ φιλελεύθερον ἄγαν ἐκ-
ἔειν, ἀλόγος δὲ ὄρμος καὶ ὄρεξεις ἔχοντα καὶ χρώμενα
πλύνκις καὶ περιδρομαῖς, πολλαῖς ἔμαυραν, ἀλλ' ὡς
ἐπ' ἀγκύρας τῆς Φύσεως σαλεύει, καὶ καθάπερ ὄδον ³
ὑφ' ἡνία καὶ χαλιῶν βαδίζοντα δεικνυσιν εὐθεΐαν. ὁ
δὲ δεσπότης ἐν ἀνθρώπῳ καὶ αὐτοκρατῆς λόγος ἄλ-
λας ἄλλοτε παρεμβάσεις καὶ καινοτομίας ἀνευρίσκων,
ἄδὸν ἴχνος ἐμφανὲς ἐδὲ ἀναργεῖς ἀπολλέλοιπε τῆς Φύσεως.

E 4

II.

1 Subaud. μᾶλλον ἔπεται. R.

2 Varie de hoc loco sentiunt eruditi. Xyl. legit *Φαντασία & ὄρμη*: at non bene distingui posse videtur ὄρμη ab ὄρεξι, ita ut prior posteriorem dare dicatur, cum paulo post utraque vox e mente auctoris in unum conveniat. R. susp. ἔδωκεν ἐτέρων, ἔτε ὄρεξιν. W. adnotat, ipsi non placere ἐτέρων, & mavult ἔτε μὴν, vel simile. Neque hanc medelam probem eadem ratione ductus. Equidem post ἔδωκεν per comma distinxī, ut sequentia accipi possint pro explicatione vocis ὄρμη, sententiae auctoris congrua — *appetitum aliarum rerum, ab eo, quod naturae convenit, aversum*. Desidero quidem formulam quandam, ex gr. τῆτ' ἔτι, vel ἦ.

3 Vulgo *σαλεύει*. καθάπερ ἔν ὄδον. Xyl. haec misere esse corrupta monet, eaque corrigit ex scripto *σαλεύει καθάπερ ἔν ὄνον ἢ. ἦ. κ. χ. β. δ. εὐθεΐαν ὁ δεσπότης ὄδον ἔτως ἐν ἀνθρώπῳ καὶ ὁ αὐτ. λ.* R. susp. *σαλεύει, καὶ, καθάπερ ὄνος, ὄδον &c.* Dato malui, quod W. ex B. recepit, inserto *in super* καὶ, quod idem ad sensum desiderat, & vertit: *Ἵν ὑπὸντι sub habena ac frenis incedentia viam ostendunt rectam*. Kaltw. vertit: Sie gehen also den geraden Weg fort, den ihnen die Natur vorgeschrieben hat, und dienen uns in vielen Fällen zu Wegweisern.

II. Ὅρα περὶ τὰς γάμους ὅσον ἐστὶν ἐν τοῖς ζώοις τὸ κατὰ Φύσιν. πρῶτον ἐκ ἀναμένει νόμους ἀγάμους καὶ ὀψιγάμους, καθάπερ οἱ Λυκέρους πολῖται καὶ Σόλωνος· ἐδὲ ἀτιμίας ἀτένων δέδοικεν· ἐδὲ τιμὰς διώκει τρίταιδας, ὡς Ῥωμαίων ποῦλοι γαμᾶσι καὶ γενυνῶσιν, ἐχ' ἵνα κληρονόμους ἔχωσιν, ἀλλ' ἵνα κληρονομεῖν δύνωνται. ἐπειτα μίγνυται τῷ θῆλει τὸ ἄρρην, ἐχ' ἅπαντα χρόνον· ἡδονὴν γὰρ ἐκ ἔχει τέλος, ἀλλὰ γέννησιν καὶ τέκνωσιν· διὰ τῆγο ἕως ὥρα. ἡ πιόας τε γονίμους ἔχει καὶ πρόσφορον λοχευομένους κρᾶσιν, ἤλθεν εἰς τὸ αὐτὸ τῷ ἄρρην τὸ θῆλυ χειρόθηδες καὶ ποθεινόν, ἡδεῖα μὲν ὁσμῆ χρωτὸς, ἰδίῳ δὲ κόσμῳ σώματος ἀγαλλόμενον, δρόσος καὶ βοτάνης ἀνάπλεων καθαρᾶς· αἰθόμενον δὲ, ὅτι κύει καὶ πεπλήρωται, κοσμίως ἀπεισι, καὶ προνοεῖ¹ περὶ τὴν κύησιν καὶ σωτηρίαν τῆ ἀποτεχθέντος. ἀξίως δὲ ἐκ ἔστιν εἰπεῖν τὰ δρῶμενα, πλὴν ὅτι γίνεται ἕκαστον αὐτῶν² ἐν τῷ Φιλοσόργῳ, ταῖς προνοίαις, ταῖς καρτερίαις, ταῖς ἐγκρατεῖαις. ἀλλὰ τὴν μέλιτταν ἡμεῖς σοφὴν καλεῖμεν καὶ νομίζομεν, ξανθὸν μέλι μηδομέναν, κολακεύοντες τὸ ἡδὺ καὶ γαργαλίζον ἡμᾶς τῆς γλυκύτητος· τὴν δὲ τῶν ἄλλων περὶ τὰς λοχείας καὶ τὰς ἀνατροφὰς σοφίαν³ καὶ τέχνην παρορῶμεν. οἷον εὐθύς, ἡ ἀλιυῶν κύεσσα τὴν νεοτρίαν⁴ συντίθησι, συλλαμβάνουσα τὰς ἀκύνθας τῆς θαλαττίας βελόνης, καὶ ταύτας δι' ἀλλήλων ἐγκαταπλέκεσσα καὶ συνείρουσα, τὸ μὲν χῆμα, περιανγές, ὡς ἀλιευτικῆ κύρτε⁵, καὶ πρόμηκες ἀπεργάζεται·

¹ Dedi sic e Xyl. MS. & Petav. cum W. Adfentiunt A. R. C. E. Vulgo περινοεῖ. Pro hoc R. legendum censuit πονεῖ, aut potius sequens περὶ delendum.

² R. iudice, post αὐτῶν. videtur εαυτῆ κρεῖττον, vel κράτιστον excidisse.

³ Petav. ἀνατροφὰς καὶ σοφίαν.

⁴ W. mavult νεοτρίαν, & deinde νεοτρίας, ubi Petav. νεοτρίας.

⁵ R. sup. ὡς ἀλιευτικὸν κύρτον.

ζεται. τῇ δὲ ἀρμονίᾳ καὶ πυκνότητι συμφράξασα τὰς ἀκάνθας ¹ ἀκριβῶς, ἐπέθηκε τῷ κλύσματι τὸ κύμα-τος, ὡς ² τυπτόμενον ἡσυχῇ καὶ πηγνύμενον τὸ πύλη-μα ³ τῆς ἐπιφανείας σεγανὸν γένηται· γίνεται δὲ σι-δήρῳ καὶ λίθῳ δυσδιαίρετον. ὃ δ' ἐστὶ θαυμασιώτερον, ἔτω τὸ σῶμα τῆς νεοτῆϊας συμμέτρως πέπλασαι ⁴ πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀκνούονος, ὥστε μήτε μεϊζον ἄλλο, μήτε μικρότερον ἐνδύεσθαι ζῶον, ὡς δὲ Φασι, μηδὲ θάλατταν παραδέχεσθαι, μηδὲ τὰ ἐλάχισα. μά-λισα δὲ οἱ γαλεοὶ ζωογονῶσι μὲν ἐν ἑαυτοῖς, ἐκβαίνειν δὲ παρέχουσιν ἐκτὸς καὶ νέμεσθαι τοῖς σκυμνίοις ⁵, εἴτα πάλιν ἀναλαμβάνουσι καὶ περιπύσσουσιν ἐγκοιμώμενα τοῖς σπλάγχθοις. ἢ δὲ ἄριστος, ἀγριώτατος καὶ σκυθρωπό-τατος θηρίον, ἄμορφα καὶ ἀναρθρα τίηλει· τῇ δὲ γλώτ-τη, καθάπερ ἐργαλείῳ, διατυπᾶσα τὰς υμένας, ἐδο-κεῖ γενεῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ δημικρεῖν τὸ τέκνον. ὃ δὲ Ὀμηρικὸς λέων ⁶, ὃν ῥά τε

Νήπια τέκνα ἄγοντα συναντήσονται ἐν ὕλῃ

Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὃ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει,

Πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κᾶτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων,
ἄρα ἔχ' ὁμοίος ἐστὶ διανοομένῳ πρὸς τὰς κυνηγὰς σπέν-
δεσθαι περὶ τῶν τέκνων; καθόλα γὰρ ἢ πρὸς τὰ ἐγγο-
να

E 5

¹ Necessè duxi, R. sequi, ita legendum monentem pro vulg. τῆς ἀκάνθης. Petav. συμφράξασα.

² R. mavult ὅπως.

³ Ald. & Bas. ἐπίλημα. Xyl. e scripto recepit πύλημα. Ex eodem notat idem σεγὸν pro σεγανόν.

⁴ Dedi sic e Xyl. & R. mente. Accedit Mez. Vulgo⁵ πι-πλάδαμ.

⁵ Vulgo σκύμοις. W. id aut in σκυμνίοις mutandum mo-
nuit, aut σκύμοις neutre accipiendum. Malui prius, & de-
di cum eodem deinde ἐγκοιμώμενα, quod exhibet Petav. A. B. C. E. pro vulg. ἐγκοιμώμενοι, unde R. effici voluit ἐγκοιμω-
μέας, ad τὰς σκύμνας. Xyl MS. περιπίπλιν pro περιπύσσ.

⁶ Hom. II. XVII, 134. Ἰσθ⁶ ubi tamen ita legitur:

ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ.

να ¹ Φιλοσοφία, καὶ τὰ τολμηρὰ δειλὰ ποιεῖ, καὶ Φιλόπονα τὰ ῥέθυμα, καὶ Φειδωλὰ τὰ γασρίμαργα. καὶ ὡσπερ ἡ Ὀμηρικὴ ὄρνις προσφέρεισα τοῖς νεοττοῖς,

Μασαί', ἐπεὶ κε λάβησι, κακῶς δέ τε οἱ πέλει αὐτῇ ².
 τῶ γὰρ αὐτῆς τρέφει λιμῶ τὰ ἔγγονα, καὶ τὴν τροφὴν
 τῆς γαστρὸς ἀπλομένην ἀποκρατεῖ καὶ πιέζει τῶ σόματι,
 μὴ λάθῃ καταπιῆσαι.

Ὡς ³ δὲ κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα
 "Ἄνδρ' ἀγνοήσασ' ὑλάει, μέμνεν τε μάχεσθαι,
 τὸν περὶ τῶν τέκνων φόβον, ὡς δεύτερον προσλαβῆσα
 θυμόν. αἱ δὲ κέρδιες ὅταν διώκονται μετὰ τῶν τέκνων,
 ἐκεῖνα μὲν ἔωσι προπέτεσθαι καὶ Φεύγειν, αὐταῖς
 δὲ μηχανώμεναι προσέχειν τὰς θηρεύοντας ἐγγύς κυλινδόμεναι
 καὶ καταλαμβανόμεναι, μικρὸν ⁴ ὑπεκθέσιν,
 εἶτα πάλιν ἴστανται καὶ παρέχουσιν ἐν ἐφικτῶ τῆς ἐλπίδος
 ἐαυτάς, ἄχρις ἂν ἔτω προκινδυνεύουσαι τῶν νεοττῶν
 τῆς ἀσφαλείας, προαγάγονται πόρῳ τὰς διώκοντας.
 τὰς δὲ ἀλεκτορίδας ἐν τοῖς ὄμμασι καθ' ἡμέραν
 ἔχομεν, ὃν τρόπον τὰ νεοττοῖα περιπέσει, τοῖς μὲν ἐνδῦναι
 χαλῶσαι τὰς πτέρυγας, τὰ δὲ ἐπιβαλόντα τῶν
 νύκταν, καὶ προσέρποντα ⁵ πανταχόθεν ἀναδεχόμεναι,
 μετὰ τῷ γεγηθός τι ⁶ καὶ προσφιλὲς ἐπιφθέγγεσθαι.
 κύνας

¹ W. notat, se hanc vocem non mutasse, non quod probet, sed quod codicum auctoritas obstat.

² Hom. II. IX, 324.

³ Hom. Odyss. XX, 14. R. monet ὡς pro ἔτως accipiendum, cum praecesserit ὡσπερ.

⁴ W. mavult καταλαμβανόμεναι μικρῶ, ὑπεκθ. Petav. προκαταλαμβανόμεναι, uti paulo ante προτρέπεσθαι pro προπέτεσθαι.

⁵ adrepentia. Sic W. legendum censuit, dedique pro vulg. προτρέχοντα, maxime ductus lectione Bas. quae proxime accedit, προτρέχοντα. R. voluit προσερχόμενα.

⁶ Dedi sic e R. mente pro vulg. γεγηθός ἤ.

κύνας δὲ καὶ δράκοντας ¹, ἂν περὶ αὐτῶν Φοβηθῶσι, Φεύγασιν· ἂν δὲ περὶ τῶν τέκνων, ἀμύνονται καὶ διαμάχονται παρὰ δύναμιν. εἶτα ταῦτα οἴομεθα πάθη τέτοις ἐνεργῆσαι τὴν Φύσιν, ἀλεκτοριδῶν ἐπιγονῆς καὶ κύνων καὶ ἄρῃων προνοῆσαν, ἀλλ' ἐχ' ἡμᾶς δυσωπῆσαν καὶ τιτρώσκεισαν; ἐπιλογιζομένους, ὅτι ταῦτα παραδείγματα τοῖς ἐπομένοις, τοῖς δ' ἀναλγήτοις ὀνειδιη παρέσι τῆς ἀπαθείας, δι' ὧν κατηγορεῖται τῆς ἀνθρωπίνης Φύσεως μόνης, μὴ προῖκα τὸ εὐργεῖν ἐχέσσης, μηδὲ ἐπισαμένης Φιλεῖν ἄνευ χρείας. θαυμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπὼν·

Μισθὲ γὰρ ἀνθρώπων τις ² ἀνθρώπου Φιλεῖ· κατ' Ἐπίκουρον, ὁ πατὴρ τὸν υἱόν, ἢ μήτηρ ³ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τὰς τεκόντας. ἀλλὰ εἰ λόγῳ γένοιτο τοῖς θεήροις σύνεσις, καὶ τῆτό τις εἰς κοινὸν θέατρον συναγαγὼν ἵππους καὶ βόας καὶ κύνας καὶ ὄρνιθας, ἀναφθῆξαιτο μεταγράψας, ὡς ἔτε κύνες ἐπὶ μισθῷ σκύλακας Φιλῆσιν, ἔτε ἵπποι πῶλκας, ἔτε ὄρνιθες νεοτῆς, ἀλλὰ προῖκα καὶ Φυσιῶς, ἐπιγνωθήσεται τοῖς ἀπόντων πάθεσιν ὡς εὖ καὶ ἀληθῶς λεγόμενον. αἰχρὸν γὰρ, ὡς Ζεῦ, τὰς θεήρων γενέσεις καὶ λοχείας καὶ ὠδῖνας καὶ τεκνοτροφίας Φύσιν εἶναι καὶ χάριν, τὰς δὲ ἀνθρώπων, δάνεια καὶ μισθὸς καὶ ἀρραβῶνας ἐπὶ χρείαις δεδομένους.

III. Ἄλλ' ἔτε ἀληθῆς ὁ λόγος, ἔτ' ἄξιος ⁴ ἀκῆσιν. ἢ γὰρ Φύσις, ὡς περ ἐν φυτοῖς ἀγρίοις, οἷον οἰνάνθαις,
ἐρι-

¹ Haud dubitavi dare, quod Amiot. & Xyl. vertunt, Mez. corrigit, & R. & W. legendum censent. Vulgo κύναι δὲ καὶ δράκοντιαι.

² Ita ex scripto Xyl. legi voluit & dedi, adfentiente Petav. Vulgo ἀνθρώπου, τις. Ald. & Bas. τις, adjecto in Bas. Interrogandi signo post φιλεῖ. W. retinuit vulgatam, solo commate sublato. R. aut ἀνθρώπου maluit, aut ἀνθρώπων. Ad sqq. κατ' Ἐπίκ. Xyl. monet, locum mutilatum videri posse.

³ Cum artic. ἢ, qui vulgo abest, dedi e R. mente,

⁴ Dedi sic e R. mente. Vulgo ἄξιον.

ἔρινδοις, κοτίνοις, ἀρχὰς ἀπέπλες καὶ ἀτελεῖς ἡμέρων καρπῶν ἐμφύει ¹. ἔτω τοῖς μὲν ἀλόγοις τὸ πρὸς τὰ ἐγγονα Φιλόσορον, ἀτελές καὶ ἐ διαρκές πρὸς δικαιοσύνην, ἐδὲ τῆς χρείας πρῶτῳ προερχόμενον ² ἔδωκεν. ἄνδρα δὲ, λογικὸν καὶ πολιτικὸν ζῶον, ἐπὶ δίκην καὶ νόμον εἰσάγεσθαι καὶ θεῶν τιμὰς, καὶ πόλεων ἰδρύσεις καὶ ΦιλοΦροσύνην, γενναῖα καὶ καλὰ καὶ Φερέκαρπα τέτων σπέρματα παρέχε τὴν πρὸς τὰ ἐγγονα χάριν καὶ ἀγάπησιν, ἀκολαθῆσα ταῖς πρῶταις ἀρχαῖς· αὐταὶ δὲ ἦσαν ἐν ταῖς τῶν σωματίων κατασκευαῖς. πανταχῶ μὲν γὰρ ἡ Φύσις ἀκριβῆς καὶ Φιλότεχνος ³ καὶ ἀνελλιπή καὶ ἀπερίτμητος, ἐδὲν (ὡς ἔφησιν Ἑρασίβρατος ⁴) ἔχουσα ῥωπικὸν ⁵, τὰ δὲ περὶ τὴν γένεσιν ἀξίως ἐκ ἔσιν εἰπεῖν, ἐδὲ εὐπρεπές ἴσως λίαν ἀκριβῶς τῶν ἀπαρρήτων ἐφάπτεσθαι τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασι, ἀλλ' ἀποκειμένων καὶ κεκρυμμένων ἐπινοεῖν τὴν πρὸς τὸ γενεῖν καὶ λοχεύεσθαι τῶν μορίων ἐκείνων εὐφυῖαν. ἀρκεῖ δὲ ἡ τῆ γάλακτος ἐργασία καὶ οἰκονομία τὴν πρόνοιαν αὐτῆς ⁶ ἐμφῆσαι καὶ ἐπιμέλειαν. τῆ γὰρ αἵματος ὅσου περιπτώμα τῆς χρείας ἐν ταῖς γυναιξὶ δι' ἀμβλύτητα καὶ μικρό-

¹ aut sic, aut ἐκφύει, aut ἐνέφυσε R. legendum censuit pro vulg. εἶναι φύει. W. ἐνέφυσε conjecit. Ego id delegi, quod vulgatam proxime accedere videbatur, praesertim si ea compendio scripturae exhibetur.

² Sic R. legi voluit, & restitui e Bas. cum W. adficientibus Xyl. A. B. C. E. Vulgo ex Ald. & Steph. προερχόμενον.

³ Sic legi voluit Xyl. & vertendo exprimit, & dedi, R. & W. probantibus, pro vulg. Φιλότεχνος.

⁴ 4 medicus eximius, qui non multo post Alexandri setatem floruit.

⁵ 5 vile, triviale, levi opera, nulla arte factum. Sic R. cum Xyl. legendum monuit, dedique cum W. Ab aliis eruditiss quoque idem fuisse lectum, testatur annotatio in Hesych. ad v. ῥωπὸς, ubi hic ipse locus citatur. Vulgo ῥωπικόν.

⁶ 6 scil. τῆς Φύσεως. R.

κρότητα τῷ πνεύματος ἐπιπολάζον ἐμπλανᾶται καὶ βαρύνει, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον εἶδισαι καὶ μεμελέτηκεν ἐμμήνοις ἡμερῶν περιόδοις, ὀχρεῖς καὶ πόρες αὐτῷ τῆς φύσεως ἀνασομέσης, ἀποχεόμενον, τὸ μὲν ἄλλο σῶμα καθίζειν καὶ καθάειρειν, τὴν δὲ ὑτέραν οἶον ἀρότῳ ¹ καὶ σπόρῳ γῆν ἐν φυτοῖς ὀργῶσαν ἐν καιρῷ παρέχειν. ὅταν δὲ τὴν γουὴν ἀναλάβῃ προσπεσῶσα ² ἢ ὑτέρα, καὶ περιεῖλη ῥιζώσεως γενομένης· ὁ γὰρ ὀμφαλὸς ³ πρῶτον ἐν μήτρῃσιν (ὡς Φησι Δημέκριτος) ἀγκυρηβόλιον σάλῃ καὶ πλάνης ἐμφύεται, πείσμα καὶ κλῆμα τῶν γεννωμένων ⁴ καρπῶ καὶ μέλλοντι· τὰς μὲν ⁵ ἐμμήνας καὶ καθαρσίτας ἐκλείπειν ὀχρεῖς ἢ φύσις, τῷ δὲ αἵματος ἀντιλαμβανομένη· Φερομένη, τροφῇ χρῆται καὶ κατάρδει τὸ βρέφος ἢ δὴ συνιστάμενον καὶ διαπλαττόμενον· ἔχρησ ⁶ τὰς προσήκοντας ἀριθμὸς τῇ ἐντὸς αὐξήσει κνηθὲν ⁶, ἐτέρας ἀνατροφῆς καὶ χώρας δέηται. τότε ἐν τῷ αἵμα παντὸς ἐμμελέερον φυτεργῶ καὶ ὀχρετηγῶ πρὸς ἐτέραν ἀφ' ἐτέρας ἐκτρέψασα, καὶ μεταλαμβάνουσα χρεῖαν, ἔχει παρεσκευασμένας οἶον ἐγγείας τινὰς ⁷ κρήνας νάματος

ἐπιρ-

1 Dedi sic e R. mente — *arationi* — pro vulg. ἀρότῳ. Subesse vitium hic loci, monet W. quod ita corrigendum suspiratur: τὴν δὲ ὑτέραν, οἶον ἀρότῳ καὶ σπόρῳ γῆν, ἐμφυτεύσασ ὀργῶσαν ἔ. κ. π.

2 W. sup. προσπεσῶσαν.

3 Voces ὁ γὰρ ὀμφαλὸς usque ad μέλλοντι parenthesisē sunt sumendae.

4 Secutus sum Xyl. ita legentem ex MS. pro vulg. γενομένην.

5 Vulgo καὶ τὰς μὲν. Delevi καὶ cum W. auctoritate Baf. & Xyl. Idem deleri voluit R. nisi dicendum sit, aliquid supra post ῥιζώσ. γενομ. deesse.

6 Sic Xyl. & R. legendum monuerunt, dedique pro vulg. κνηθὲν. Correctionem probat W. Pro seq. ἀνατροφῆς Xyl. ex MS. notat ἀνατροφῆς, quod non improbat.

7 Vulgo οἶον ἐγγείας, ἢ τινὰς κρ. Hinc R. monuit aut deesse σύριγγας vel πόρες post οἶον, aut delendum ἢ. Posterius observavi; W. idem sentit.

ἐπιρρέοντος, ἐν ἀργῶς ἐδὲ ἀπαθῶς ὑποδεχομένους, ἀλλὰ καὶ πνεύματος ἠπίω θερμότητι καὶ μαλακῇ θηλύτητι, ἐκπέψαι ¹ καὶ λεῖλαι καὶ μεταβαλεῖν δυναμένους· τοιαύτην γὰρ ὁ μακρὸς ἔχει ἐντὸς διάθεσιν καὶ κρᾶσιν. εὐραὶ δὲ ² τῆ γάλακτος ἐκ εἰσίν, ἐδὲ κρενοὶ μεθιέντες ἀθρόως, εἰς δὲ σάρκα πίδακάδῃ καὶ πόροις ἀτρέμα λεπτοῖς διηθῆσαν ἀπολήγον, εὐμενὲς τῷ τῆ νηπίε σώματι καὶ προσφιλὲς ψαῦσαι καὶ περιλαβεῖν ἐνδίδωσι ταμεῖον. ἀλλὰ τέτων γε τῶν ³ τοσάτων ἐπὶ τὴν γένεσιν ἐργαλείων, καὶ τοιάτων οἰκονομιῶν, καὶ φιλοτιμίας, καὶ προνοίας, ἐδὲν ἦν ὄφελος, εἰ μὴ τὸ ⁴ φιλόσοργον ἢ φύσις καὶ κηδεμονικὸν ἐνεργάσατο ταῖς τεκέσαις.

Οὐ μὲν γὰρ τι παρ ἑστίν οἰζυρώτερον ἀνδρός,

Πάντων ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνεῖει τε καὶ ἔρπει ⁵.
 τῆτο ἢ ψεύδεται λέγων ⁶ ἐπὶ νηπίε καὶ ἀρτιγενῆς. ἐδὲν γὰρ ἐστίν ἔτιω ἀτελές, ἐδὲ ἀπορον, ἐδὲ γυμνόν, ἐδὲ ἄμορφον, ἐδὲ μικρόν, ὡς ἀνθρώπος ἐν γοναῖς ὄρώμενος· ὦ μόνω χερδὸν ἐδὲ κηθαρὸν ἔδωκεν εἰς Φῶς ὀδὸν ἢ φύσις, ἀλλ' αἵματι πεφυρμένος, καὶ λύτρη περιπλεως, καὶ φονευομένω μᾶλλον ἢ γεννωμένω ἑοικώς ⁷, ἀδενός ἐστιν ἀψαθῆαι καὶ ἀνελέθῃαι καὶ ἀσπίασθῃαι καὶ περιλαβεῖν, ἢ τῆ φύσει φιλέντος. διὸ τῶν μὲν ἄλλων ζῶων ὑπὸ τὴν γαστέρα τὰ ἔθῃα χαλᾷ τὸς μακρὸς ⁸, ταῖς δὲ
 γυναι-

¹ Sic e MS. legit Xyl. dedique e Petav. probante R. cum W. adfientibus A. B. E.

² Dedi δὲ ex R. mente pro vulg. δη. Correctionem probat W.

³ R. susp. ἀλλὰ τέτων γε, ὄντων τοσάτων.

⁴ Petav. omittit τὸ.

⁵ Hom. Iliad. XVII, 446. 447.

⁶ R. mavalt ὁ λέγων.

⁷ R. post h. v. aliquid deesse monet, e. c. πρόασιν· ἢ ἐδενός — *trucidato, quam nato, similior in bas prodit luminis auras: quam attingere nemo fere audeat, praeter eum, quem ei natura conciliat amicum.*

⁸ R. observat ex hoc loco differentiam vocabulorum ἔθῃα καὶ
 δε

γυναῖξιν ἄνω γεγόνασιν περὶ τὸ σέρνου ἐν ἐφικτῷ τῷ
Φιλῆσαι καὶ περιπύξαι καὶ κατασπάσασθαι τὸ νήπιον 1.
ὡς τῷ τεκεῖν καὶ θρέψαι τέλος ἔχρειαν, ἀλλὰ Φιλίαν
ἔχαντος.

IV. Ἐπὶ τὰς παλαιὰς ἀνάγαγε τὸν λόγον, ὡν
ταῖς μὲν τεκεῖν πρώταις, τοῖς δ' ἰδεῖν συνέβη τιτλούμε-
νον βρέφος. ἔτε νόμος ἦν ἐκείνοις τεκνοτροφεῖν προσ-
τάττων, ἔτε προσδοκία χάριτος ἢ τροφείων ἐπὶ νέοις δα-
νειζομένων 2. χαλεπὰς δὲ μᾶλλον εἴπριμι ἂν εἶναι καὶ
μνησικακῆς τὰς τεκῆσας τοῖς βρέφεσι, κινδύνων τε με-
γάλων καὶ πόνων αὐταῖς φηνομένων.

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνεσαν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναῖκα

Δριμύ, τό τε προῖξι μογοςόκοι εἰλείθυσαι,

Ἦρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδίνας ἔχουσαι 3.

ταῦτα ἔχ' Ὀμηρον αἱ γυναῖκες, ἀλλ' Ὀμηρίδα γράψαι
λέγεσιν, τεκῆσαν ἢ τίκῆσαν ἔτι, καὶ τὸ μίγμα 4 τῆς ἀλ-
γηδό-

δε μασοί. Illa sunt, eo docente, tota regio mammarum, to-
ta illa mollis & pendula atque fluctuans caro, in qua lac gigni-
tur: *μασοί* sunt papillae mammillarum, quas infans lactens ore
amplectitur.

1 Dedi sic e R. mente pro vulg. τὸν νήπιον.

2 R. susp. ἔτε τροφεῖα ἔτι νέοις αὐτοῖς δανειζόμενα, neque
debitum alendurum parentum, a se adhuc infansibus contra-
ctum accipienda nutritione — primi enim erant parentes, spon-
te nati, absque parentibus — vel ἔτε τροφείων ἀνάγκη ἔτι νέοις
αὐτοῖς δανειζομένων, neque necessitas ipsis erat exsolvendi de-
biti alendorum parentum, a se contracti tum, quum adhuc in-
fantes essent & a parentibus alerentur. Nonne in his vocib-
us hic latere videtur sensus: ab illis, quibus nulli fuerant pa-
rentes, non exspectanda fuit ulla gratia, ulla retributio nutri-
tionis, quam ipsi, infantes recens nati, a suis parentibus ac-
cepissent, sive qua accepta, sese obligatos sentire potuissent ad
suos infantes, recens natos, pari cura nutriendos: quo facto
debitum ab infantia contractum solvatur?

3 Hom. Iliad. XI, 269. sqq.

4 R. susp. τὸ μίγμα. W. adnotat, posse quoque conjici
ἰσχυρὰ, addens, vulgariam forte sanam esse.

γηδόνος ὁμῶς πικρὸν καὶ ὀξύ γινόμενον ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἔχουσαν. ἀλλὰ τὸ Φύσει Φιλόσοργον ἔκαμπτε καὶ ἤγευε ἔτι θερμῆ¹ καὶ διαλυγῆς καὶ κραδαινομένη τοῖς πόνοις, ἐχὺ ὑπερέβη τὸ νήπιον ἑδὲ ἐφυγεν, ἀλλ' ἐπεσφάφη καὶ προσεμειδίασε, καὶ ἀνείλετο καὶ ἠσπίατο· μηδὲν ἡδὺ καρπυμένη, μηδὲ χρήσιμον, ἀλλ' ἐπιπόνως καὶ ταλαιπώρως² ἀναδεχομένη

— τῶν σπαργάνων³, ἐρειπίοις

Θάλπασα καὶ ψύχασα, καὶ πόνῳ πόνου

Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσεσθα τὸν κατ' ἡμέραν.

τίνων ταῦτα μιδῶν ἢ χρειῶν ἐκείνοις⁴; ἀλλ' ἑδὲ τοῖς νῦν· αἱ γὰρ ἐλπίδες ἄδηλοι καὶ μακράι. ἀμπελον ἰσημερίας ἐαρινῆς σκάψας, μετοπωρινῆς ἐτρύγησε· πυρὸν ἔσπειρε δυσμένης πλειάδος, εἶτα ἀνατελλέσσης φερίζει· βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄρνιθες ἔτοιμα τίθεισιν ἐπὶ τὰς χρείας· ἀνδράπων δὲ ἢ μὲν ἐκρήροφῆ πολύπονος, ἢ δὲ αὐξήσις βραδεῖα· τῆς δὲ ἀρετῆς μακρὰν⁵ ἔσης, προαποθνήσκουσιν οἱ πλείστοι πατέρες. ἐκ ἐπειθε τὴν Σαλαμίνα Νεοκλῆς τὴν Θεμισουλέας, ἑδὲ τὸν Εὐρυμέδοντα Μιλτιάδης τὸν Κίμωνος, ἑδὲ ἤκαστε Περικλέας Ξάνθιππος δημογορῶντος, ἑδὲ Ἀρίστων Πλάτωνος Φιλοσοφῆντος, ἑδὲ Εὐρπίδα καὶ Σοφουλέας νίκας οἱ πατέρες ἔγνωσαν· ψευλιζόντων⁶ καὶ συλλαβίζόντων ἠερῶντο, καὶ κῆμας καὶ

πότας

¹ R. *supr.* ἔτι τε θερμῆ, vel καὶ ἔτι θερμῆ.

² R. *supr.* ἐπὶ πόνοις καὶ ταλαιπωρίαις, eo animo eoque fine, ut labores & molestias in se susciperet tolerandas.

³ Versus sunt de Niobes liberum nutrice, ex Euripide (alii e Sophocle.) Citantur quoque 6. Sympos. 6. Xyl. Eos cum W. a Plutarchi oratione distinxit. Viz. Lennep. ad Phalar. p. 19.

⁴ R. *judice*, post *inimicis* excidisse videtur *ἐπονείτο* — *cujus rei mercedis pendendae ergo, aut cujus utilitatis impetrandae spe atque cupidine has tantas molestias illi exanimabant.*

⁵ Dedi sic e R. mente — *probitate & bonis moribus in aetate sitis, quae a puerili multum abest.* — Vulgo μακρῶς. Probat conjecturam W.

⁶ R. *supr.* ὧν ψευλιζόντων, aut ψευλιζόντων δὲ.

πότῃς καὶ ἔρωτας αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι πλημμελῶντων ἐπέ-
ειδον· ὥστε ἐπαινέσθαι καὶ μνημονεύεσθαι τῆ Εὐθύης ¹ τῆ-
το μόνον, ὡς ἐπέγραψεν ².

Ἡ δέος, ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον·
ἀλλ' ὅμως ἔ παύονται παῖδας ³ τρέφοντες, μάστιγα δὲ
οἱ παίδων ἦμισα δεόμενοι. γελοῖον γὰρ, εἴ τις οἴεται
τὴς πλεσίαις θύειν καὶ χαίρειν γενομένων αὐτοῖς τέκνων,
ὅτι τὴς θρέψοντας ἕξει καὶ τὴς θάψοντας. εἰ μὴ νῆ
Δία κληρονόμων ἀπορία παῖδας τρέφουσιν. ἔ γὰρ ἔτι
εὐρεῖν ἐδ' ἐπιτυχεῖν τῆ τάλλότρια βελομένα λαμβάνειν.
Ψάμμος ⁴, ἢ κόνις, ἢ περὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν τόσ-
σον ἐκ ἔχει ἀριθμὸν, ὅσος ἐστὶν ὁ τῶν κληρονομημένων.

Δαναὸς ⁵ ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ·
εἰ δὲ ἀτεκνὸς ἦν, πλείονας ἂν εἶχε κληρονομηντας, καὶ
ἔχ ὁμοίως ⁶. οἱ μὲν γὰρ παῖδες χάριν ἀδεμίαν ἔχουσιν,
ἐδὲ ἕνεκα τέτε θραπτεύουσιν, ἐδὲ τιμῶσιν, ὡς ὀφείλη-
μα

1 Evenum Parium constat elegos scripsisse. Xyl.

2 R. leg. censet aut ὅτι ἔγραψεν, aut ὁ ἀνδριάντι Θεμιστο-
κλίας ἐπέγραψεν, vel ἐπέγραψεν. Ἰδαθ' ὅση λύπη — quod ipse
Themistocles statua sententi. in banc exaravit: videte, quap-
tae molestiae patri nunquam non sint liberi. Vulgo nimirum
post hanc vocem legitur: Ἰδε, ὅση λύπη. Xyl. pro ἰδε ma-
luit ἠδὲ, ut sit Pentameter. Recipiendo, quae nunc le-
guntur, secutus sum W. qui adnotat, veram hanc lectionem
esse servatam in codice Mediceo Artemidori I, 6. proditam a
Ruhnkenio et Rotil. Lup. p. 39.

3 Recepti παῖδας e Bas. & Petav. pro vulg. παῖδα. Idem R.
legendum monuit.

4 R. legi vult μὴ βελομένα — nusquam terratum inve-
nire est hominem, qui nolit aliena accipere oblata — ἀλλὰ
ψάμμοι. Mox quidem sensu praeter necessitatem.

5 R. sup. ἄθλιος ἦν Δαναὸς. Cum W. distincti haec ab ora-
tione Plutarchi.

6 R. legi vult aut καὶ ἐχ ὁμοίως ἀχαρίστis — neque tam
ingratis, quam erant ejus filiae, vel καὶ γὰρ ἐχ ὁμοίως οἱ
παῖδες πρὸς τὴς γυνεῖς τοῖς ἄλλοις κληρονόμοις διάκεινται. οἱ μὲν
γὰρ παῖδες τῆς κληρονομίας χάριν ἀδεμίαν ἔχουσιν.

μα τὸν κληρὸν ἐκδεχόμενοι. τῶν δὲ ἀλλοτριῶν περὶ τὸν
ἄτεκνον Φωνᾶς ἀκείεις ταῖς κωμικαῖς ἐκείναις ὁμοίαις,

᾿Ω δῆμε, λῆσαι ¹ πρῶτον, ἐκδικάσας μίαν,

᾿Ενθε, ῥόφησον ἔντραγ' ἔχε τριώβολον.

τὸ δὲ ὑπὸ τῷ Εὐριπίδῃ λεγόμενον·

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκειν ² Φίλκς,

Δύναμιν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν,

ἔχ' ἀπλῶς ἀληθῆς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀτέκνων· τάττας οἱ
πλέσιοι δειπνίζουσιν, οἱ ἡγεμόνες θεραπεύουσιν, οἱ ῥήτο-
ρες μόνους τέτοις προῖκα συνηγοροῦσιν.

Ἰχυρόν ἐσι πλέσιος ἀγνοούμενον

᾿Εχων κληρονόμου ³.

πολλὰς γὰρ πολυφίλκς καὶ πολυτιμήτας ὄντας, ἐν παι-
δίου γεννώμενον ἀφίλκς καὶ ἀδυνάτους ἐποίησεν. ὅθεν
ἔδδ' ἐπὶ δύναντιν ἐθὲν ἐστὶν ὠφέλιμον ἀπὸ τῶν τέκνων,
ἀλλὰ τῆς φύσεως τὸ πᾶν κράτος, ἔχ' ἤτηρον ἐν ἀνθρώ-
ποις ἢ θερίοις.

V. Ἐξαμαυροῦται γὰρ ⁴ καὶ ταῦτα καὶ πολλὰ τῶν
ἄλλων ὑπὸ τῆς κακίας, ὡσπερ λόχμης ἡμέροις σπέρ-
μασι παραβλακασάνσης. ἢ μηδὲ αὐτὸν φύσει ἐργεῖν
τὸν

¹ Vulgo φδῆ μέλλασαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν, ἐνθε, ῥόφη-
σον ἔντραγ' ἔχε τριώβολον. Xyl. notat, corruptos esse verficu-
los, & scriptum habere φδῆν μέλλασαι. R. bene monuit, eos
restituendos esse ex Aristoph. Equit. v. 50. 51. Enotatur quo-
que e V. ᾿ω δῆμε, λῆσαι, quod dedi, recepto simul ἔχε v. seq.
cum W. adfentientibus Jannot. Collat. Muret. Anon. — *O ro-
pule Atheniensis, nunc primum lava; Postquam unum judica-
sti diem, cibum cape, Sorbe vinum, comede, babe tibi trio-
bolum.*

² R. legi vult εὐρίσκει.

³ Cum W. haec a profa oratione distinxit e Xyl. mente.
Ejusdem MS. secutus dedi ἀγνοούμενον, Xyl. & R. probantibus,
pro vulg. ἀγνοούμενος.

⁴ R. legi vult δὲ pro γὰρ. Consentiant Amiot. & Mez. &
probat W. Ad καὶ ταῦτα R. monet, significari natura iudi-
cium homini amorem prolis.

τὸν ἄνθρωπον λέγομεν ¹, ὅτι πολλοὶ σφάτῃσιν ἑαυ-
τὰς καὶ κατακρημνίζουσιν. ὁ δὲ Οἰδίπυς

Ἦρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· Φοίνια δ' ὄμῃ ² —
Ἠγησίας ³ διαλεγόμενος πολλὰς ἐποίησεν ἀποκαρτερῆ-
σαι τῶν ἀκρωμένων·

Πολλὰὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων ⁴.

ταῦτα δὲ εἶναι, ὥσπερ ἐκεῖνα, νοσήματα καὶ πάθη ψυ-
χῆς τῆ κατὰ φύσιν ἐξιζάντα ⁵ τὸν ἄνθρωπον, ὡς αὐ-
τοὶ καταμαρτυροῦσιν ἑαυτῶν· ἂν γὰρ ὅς τεκέσα δελ-
φάκιον, ἢ κύων διασπαράξῃ σκυλάκιον, ἀδυμῆσι καὶ
ταράττονται, καὶ θεοῖς ἀποτρόπαια θύσει, καὶ τέρας
νομίζουσιν, ὡς πᾶσι κατὰ φύσιν ⁶ εὐργεῖν τὰ τικτόμενα
καὶ τρέφειν, ἐκ ἀναίρειν, προσῆκον. εἰ μὴν ἀλλὰ ὥσ-
περ ἐν τοῖς μετὰλλοις πολλῇ συμπεφυρμένον γῆ καὶ κα-
τακεχλωσμένον, ὅμως διασίλβει τὸ χρυσίον, ἕτως ἢ φύ-

F 2

σις

¹ R. mavult aut λέγομεν, dicamus, aut λέζομεν, dicemus.
Prius quoque Mez. scribendum monet, W. notante.

² Sunt Sophocl. Oedip. Tyr. v. 1276. ed. Argent. Dedi
ea, qualia ibi leguntur, R. jubente. Vulgo ἦρασεν ἐπαίρων
βλέφαρα Φοίνια δόμῃ. Xyl. notat, scriptum habere ἐπαίρων,
& post δόμῃ lacunulam; suspicatur simul Φοίνια δόμῃ. R. ad-
dendos censet tres proximos versus ejusdem fabulae, quos ad-
scribere non tam Plutarchum piguerit, quam librarium. Eos
exprimit Kaltw. & hoc loco exhibere non alienum puto:

γλήναι γέναι ἔτεγγον· εἰδ' ἀνίσαν
Φόνκ μυδώσας συγκόνας· ἀλλ' ὄμῃ μέλας
ἕμβρος χαλάζης αἵματος ἐτίγγετο.

W. sumit ἐπαίρων, adsentientibus B. C. E. Petav. & Φοίνια
δ' ὄμῃ ex Sophocle ipso, quae verba librarium vel addidisse,
vel proxima iis omisisse monet.

³ Cic. Tusc. I, 34. Diog. Laërt. II, 86. Valer. Max.
VIII, 9. Pro ἐποίησεν Petav. ἐπασιν.

⁴ Eurip. Alcest. v. 1159.

⁵ Dedi sic e R. mente, ut redeat ad πάθη — affectiones
mentis e natura sua hominem emouentis. W. notat, corrigend-
um ἐξιζάντων cum R. — haud dubie ex mendo typographico.

⁶ Dedi sic e R. mente pro vulg. πᾶσι καὶ παρὰ φύσιν. W.
noque recepit κατὰ, retento καί, ex B. & Mez.

εις ἐν αὐτοῖς τοῖς ἡμαρτημένοις ἤθεσι καὶ πάθεισιν ἐκ-
 φαίνει τὸ πρὸς τὰ ἔγγονα Φιλόσοργον. οἱ μὲν γὰρ
 πένητες ἂ τρέφουσι τέκνα, Φοβόμενοι μὴ χειῖρον ἢ προσ-
 ἡκει τραφέντα δαλοπρεπῆ καὶ ἀπαίδευτα, καὶ τῶν κα-
 λῶν πάντων ἐνδεᾶ γένηται· τὴν γὰρ πενίαν ἔχαταν
 ἠγόμενοι κακὸν, ἐχ ὑπομένουσι μεταδῆναι τέκνοις ὥσπερ
 τινὸς χαλεπῆ καὶ μεγάλης νοσήματος ¹.

1 Xyl. monet, obscurum non esse, quin hujus libelli finis
 fit detruncatus. R. adnotat: „Videtur coronis huic opusculo
 deesse, sive quod Plutarchus eam ipsi non imposuerit, sive quod
 ea Injuria temporum, & casuum adversis, intercepta ad nos
 non pervenerit. — Juvat adhuc finem opusculi paucis verbis de-
 monstrare. Epicureos impugnat tota haec disputatio, qui pro-
 lis amorem, ut sapiente indignam animi debilitatem, damna-
 bant & e philosophia proscribebant, ut constat ex Arriani dis-
 fert. Epist. I, 23. & nostri p. 1123. 6. ed. Fr. Conf. quae
 Uptonus ad dictum Arriani locum notavit.“

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΕΙ ΛΥΤΑΡΚΗΣ

Η ΚΑΚΙΑ ΠΡΟΣ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑΝ.

— — Υπομένει ¹ τὸ σῶμα πεπραμένον τῆς Φερνῆς ἔχων, ὡς Εὐριπίδης Φησὶν, βραχέα δεδλωται καὶ ἀβέβαια· τῷ δὲ ἔ πολλῆς διὰ τέφρας, ἀλλὰ πυρκαϊᾶς τινος βασιλικῆς πορευομένῳ καὶ περιφλεγομένῳ, ἄθματος καὶ Φόβου μεσῶ, καὶ ἰδρῶτος διαποντίε ², πλεῖτόν τινα προσθεῖσα ³ Ταυτάλειον ἀπολαῦσαι δι' ἀχολίαν ἔ δυναμένῳ. ὁ μὲν γὰρ Σικυῦνιος ⁴ ἐκεῖνος ἵπποτρόφος εὔφρανῶν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀχαιῶν Θήλειαν ἵππον δρομάδα δῶρον,

— Ἴνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
ἀλλὰ τέρποιτο μένων, εἰς βαθεῖαν εὐπορίαν καὶ χολῆν

F 3

ἄλυ-

¹ Initium libelli deest. Xyl. monente, versus Euripidis videtur esse de aliquo, qui, bene dotata uxore ducta, se & libertatem vendiderit. Post βραχέα lin. seq. idem notat in MS. addi δὲ, ut appareat, fuisse institutam comparationem inter talem maritum & eum, qui errore opinionis vitiosus opes quibuscunque rationibus confectatur, quem illo multis modis miseriores judicet. W. ea, quae perierint, pauca & huiusmodi fere fuisse putat: Ἡ πολλὰ καὶ μεγάλα τὰς ἀνοήτας εφάλλα ἢ τῆς εὐδαιμονίας ἄρεξις καὶ ψευδῆς δόξα, καὶ πολλοῖς περιβάλλει κακοῖς· ὧν ἐν μὲν τῷ θρυλλημένῳ τῆς πλοσίας γυναικὸς ἀνδρὶ, ὡς τέφρας ἀναπληθεῖς ὑπ' αὐτῆς, ὑπομένει; Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς Φερνῆς ἔχων, ὡς Εὐρ. Φησὶν, βραχέα δεδλωται. — Versus est ex Phaethonte, Fragm. 15. Musgrav. Ed. Valck. Diatr. p. 274. — Petav. πεπραγμένον.

² R. interpretatur sudorem contractum ex itineribus in longe distans regiones ultra mare susceptis commercii causa.

³ W. susp. προστίθησι.

⁴ Pertinent haec ad Echepolum, Hom. Iliad. XXIII. 297. Alter versus ita ibidem legitur ἀλλ' αὐτῆ τέρποιτο μένων.

ἔλυπον ἀνακλίνας· ἑαυτὸν· οἱ δὲ νῦν, ἄλυποι ¹ καὶ
πρακτικοὶ δοκῶντες εἶναι, μηδενὸς καλῶντος, ὠθῶνται δι'
αὐτῶν ² ἐπὶ τράχηλον εἰς αὐλὰς καὶ προπομπὰς καὶ θυ-
ραυλίας ἐπιτόνους, ἵνα ἴππεσ τινὸς, ἢ πόρπησ ³, ἢ τοι-
αύτης τινὸς εὐημερίας τύχῃσι.

Τῆ δὲ καὶ ⁴ ἀμφιδρυφῆσ ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο,

Καὶ δόμος ἡμιτελής.

σύρεται δὲ καὶ πλανᾶται τριβόμενος ἐν τισιν ἐλπίζων ⁵
καὶ πριπηλακίζόμενος· ἂν δὲ καὶ τύχη τινὸς ὦν πο-
θεῖ, περιενεχθεῖσ καὶ σιοτοδινιάσασ πρὸς τὸν τῆσ τύ-
χησ πεταυρισμὸν, ἀπόβασιν ζητεῖ, καὶ μακαρίζει τὰς
ἀδόξασ καὶ ἀσφαλῶσ ζῶντας· οἱ δ' ἐκεῖνον πάλιν, ἂνω
βλέποντες ὑπὲρ αὐτὰσ Φερόμενον ⁶.

II. Πάντως ⁷ ἡ κακία διατίθησι πάντας ἀνδρά-
πασ, αὐτοτελής τις ἔσα τῆσ κακοδαιμονίας δημικργός·
ἔτε γὰρ ὀργάων ἔτε ὑπηρετῶν ἔχει χρεῖαν. ἄλλοι δὲ
τύρανοι ⁸ σπαδάζοντες ἔσ ἂν κολλῶσιν ἀθλίωσ ποιεῖν,
δημῖωσ τρέφωσι καὶ βασανιάσ, ἢ καυτήρια καὶ σφῆνας
ἐπιμηχανῶνται, ἀλόγωσ ψυχῆσ ⁹. ἢ δὲ κακία, δίχα
πάσῃσ

¹ R. iudice, ἄλυποι cum πρακτικοὶ non bene congruit. Ma-
vult ἄπνοι, indefessi, vel ἄγρυπνοι, vel ἄτρυτοι, eodem sen-
su. Amiot. Mez. αὐτικοὶ. W. sententiam πλάσαι, vel simi-
le, requirere suspicatur.

² Ald. Bas. δι' αὐτῶν. Hinc Xyl. forte legendum monet
δι' αὐτῶν, quod ipse exprimit *ultra*, & Steph. dedit. MS.
Xyl. δι' αὐτὸν, ut videatur ad πλετον referri.

³ Xyl. πόρπησ legendum duxit, & vertit. R. tuetur vulga-
tam, cum respiciatur ad chlamydem, quae ab imperatoribus
viris in toga saepe praecipuis dari & injici solebat.

⁴ Protefilao confert. Iliad. II. 700. *Phylace* est nomen ur-
bis in Thessalia.

⁵ R. susp. ἐλπ'σιν. W. pro ἐν τισιν corrigi vult ἐντευξιν.

⁶ Petav. ἂνω αὐτὰσ Φερόμενον, omissis interjacentibus.

⁷ W. susp. παντοίωσ. R. post ἡ κακία inferendum suspica-
tur κακῶσ.

⁸ R. legi vult ἄλλ' οἱ μὲν τύρανοι. W. ἀλλ' οἱ γε.

⁹ R. deesse susp. φόβητρα vel δείματα, *terrificamenta*, aut
κολα-

πάσης παρασκευῆς, τῇ ψυχῇ συνελθῆσα, συνέτριψε καὶ κατέβαλε, λύπης ἐνέπλησε, θρήνων, βαρυθυμίας, μεταμελείας τὸν ἄνθρωπον. τεκμήριον δὲ τεμνόμενοι πολλοὶ σιωπῶσι, καὶ μασιγῆμενοι καρτερῶσι, καὶ σφραγισμένοι ὑπὸ δεσποτῶν ἢ τυράννων, Φωνὴν ἐκ ἀφῆκαν, ὅταν ἡ ψυχὴ μύσασα τῷ λόγῳ τὸν τόνον ¹, ὥσπερ χειρὶ πίεση καὶ κατάχη. θυμῶ δὲ ἐκ ἄν ἐπιτάξειας ἡσυχίαν, ἐδὲ πένθει σιωπῆν· ἕτε φοβῆμενον εἶναι πείσσεως, ἕτε δυσφορῶντα μετανοίᾳ μὴ βοῆσαι, μηδὲ τῶν τριχῶν λαβέδαι, ἢ τὸν μηρὸν κρῆσαι. ἔτω καὶ πυρός ἐστιν ἢ κακία καὶ σιδήρε βιαιοτέρα.

III. Αἱ πόλεις δὴπεθεν ὅταν ἔκδοσιν ναῶν ἢ κολοσσῶν προγράψωσιν, ἀκροῦνται τῶν τεχνιτῶν ἀμιλλωμένων περὶ τῆς ἐργολαβίας, καὶ λόγους καὶ παραδείγματα κομιζόντων· εἶτα αἰρῶνται τὸν ἀπ' ἐλάττονος δαπάνης τὸ αὐτὸ ποιῶντα καὶ βέλτιον καὶ τάχιον. Φέρει δὲ καὶ ἡμεῖς ἐκδοσὶν τινα βίβλιν καὶ ἀνθρώπου κακοδαίμονος προκηρύσσειν ², εἶτα προσιέναι τῇ ἐργολαβίᾳ τὴν τύχην καὶ τὴν κακίαν ³ διαφερομένης· τὴν μὲν ὀργάνων τε παντοδαπῶν κατάπλεον καὶ παρασκευῆς πολυτελεῖς εἰς ἀπεργασίαν κακοδαίμονος ζωῆς καὶ οἰκίρας· λησῆριά τινα καὶ πολέμους καὶ τυράννων μισοφονίας, καὶ χειμῶνας ἐν θαλάτῃς, καὶ κεραυνὸν ἐξ ἀέρος ἐφελιομένην, καὶ κύνεια τρίβασαν, καὶ ξίφη φέρουσαν, καὶ συκοφάντας ξενολογῶσαν, καὶ πυρετὸς ἐξάπλυσαν, καὶ

F 4

πέδας

κολαστήρια, *instrumenta poenae*, ante ἀλ. ψ. Exprimunt Kaltw. vertendo: *die Schrecken schwacher Seelen*. W. susp. ἄλγος vel εἰς ἄλγος pro ἀλόγος.

¹ R. susp. τὸν πόνον — *per rationem comprimat & cohibeat dolorem*.

² Sic Xyl. e MS. legendum monuit, & e Petav. affertur, dedique R. probante, pro vulg. προσηκρῶσαν. *Recepit idem W. Consentit Venet.*

³ Petav. καὶ κακίαν absque attic.

πέδας περικρέσσαν ⁴, καὶ περιαιοδομῆσαν εἰρηλίας· καί-
 τοι τέτων τὰ πλείεκα τῆς κακίας μᾶλλον ἢ τῆς τύχης
 εἶναι· ἀλλὰ πάντα ἔσω τῆς τύχης· ἢ δὲ κακία παρ-
 εῶσα γυμνὴ καὶ μηδενὸς δεομένη τῶν ἐξωθεν ἐπὶ τῶν
 ἀνθρώπων, ἐρωτάτω καὶ τὴν τύχην, πῶς ποιήσει κακο-
 δαίμονα καὶ ἄθυμον τὸν ἀνθρώπον. Τύχη, πένιαν ἀπει-
 λείς; καταγελάσσε Μητροκλής, ὃς χειμῶνος ἐν τοῖς
 προβάτοις ² καθεύδων, καὶ θέρους ἐν τοῖς προφυλαίοις
 τῶν ἱερῶν, τὸν ἐν Βαβυλῶνι χειμᾶζοντα, καὶ περὶ Μη-
 δίαν θερζοντα Περσῶν βασιλέα περὶ εὐδαιμονίας εἰς
 ἀγῶνα πρόκαλεῖτο. δαλείαν καὶ δεσμὰ καὶ πρᾶσιν ἐπά-
 γεις; καταφρονεῖ σε Διογένης, ὃς ὑπὸ τῶν ληστῶν πω-
 λόμενος, ἐκηρυττε· Τίς ὠνήσασθαι βέλεται δεσπότην;
 κύλικα ³ Φαρμάκων ταραττεῖς; ἐχὶ καὶ Σωκράτει ταύτην
 προόπιες; ὁ δὲ ἴλεως καὶ πρῶτος, ἔ τρέσας, ἐδὲ διαφθείρας
 ἐδὲ χρώματος ἐδὲν, ἐδὲ χήματος, μάλ' εὐκόλως ἐξέπιεν·
 ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν ἐμακάριζον οἱ ζῶντες, ὡς ἐδ'
 ἐν ἄλλοις θείας ἀνευ μοίρας ἐσόμενον. καὶ μὴν τὸ πῦρ σε
 Δέκιος ὁ Ῥωμαίων ⁴ στρατηγὸς προσέλαβεν, ὅτε τῶν
 στρατοπέδων ἐν μέσῳ πυρὰν νήσας ⁵, τῷ Κρόνῳ κατ' εὐ-
 χήν

1 Xyl. e MS. notat παρακρέσσαν, quod non probat. R. *supr. πέδας, conquisivitis pedicis verberantem, vel circumscin-
 nautem aures hominis; aut περιβάλλεσαν, vel περιτιθεῖσαν,
 pedicis homini circumponentem, nisi forsitan veteres quoque di-
 xerint πέδας τινὲ περικρέαν, pro περιτιθέναι, ut nos quoque
 dicimus unis-hl gen pro anlegen.*

2 i e. in caulis ovium vel ovilibus. Alii rem eandem nar-
 rantes βαλαντίοις substituunt. V. Menage ad Diog. Laërt.
 6, 95. R.

3 Petav. βέλεται; κύλικα absque δεσπότην. Id. deinde
 πρᾶσι.

4 Vulgo ὁ Ῥωμαῖος ὢν στρατηγός. Dedi, R. probante, Pe-
 tavii lectionem, quam W. quoque recepit, accedente Venet.

5 Vulgo τυραννήσας. Xyl. corrigendum monuit πυρὰν νή-
 σας, a verbo νῆω (vel νήσας a νῆτω) *congero, constituo*; quod
 dedi cum W. probante R. Decios, patrem & filium, se pro
 salute patriae devovisse, loq̄ iur Romana historia, sed in rogam
 ad-

χῆν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκαλλιέρησεν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας. Ἰνδῶν δὲ Φίλωνδροι καὶ σάφρονες γυναῖκες ὑπὲρ τῆ πυρὸς ἐρίζουσι καὶ μάχονται πρὸς ἀλλήλας, τὴν δὲ νικήσασαν τεθνηκότι τῷ ἀνδρὶ ¹ συγκαταφλεγῆναι, μακαρίαν ἀδουσι αἱ λοιπαί. τῶν δὲ ἐκεῖ σοφῶν ἄδεις ζήλωτος ἐδὲ μακίριός ἐστιν, ἂν μὴ ζῶν ἔτι καὶ φρονῶν καὶ ὑγιαίνων, τῆ σώματος τὴν ψυχὴν πυρὶ διασήσῃ, καὶ καθαρὸς ἐκβῆ τῆς σαρκὸς, ἐκνιψόμενος τὸ θνητόν. ἀλλ' ἐξ ἐσίας λαμπρῆς καὶ οἴκῃ καὶ τραπέζῃς καὶ πολυτελείας εἰς τρίβωνα καὶ πῆραν καὶ προσαιτήσιον ἐφημέρῃ τροφῆς κατὰξεις; ταῦτα εὐδαιμονίας ἀρχαὶ Διογένης, ταῦτα ἐλευθερίας Κράτητι καὶ δόξης. ἀλλὰ εἰς ταυρὸν καθηλώσεις, ἢ σκόλοπι πήξεις; καὶ τί Θεοδώρῳ μέλει, πότερον ὑπὲρ γῆς ἢ ὑπὸ γῆς σήπεται; Σκυθῶν εὐδαίμονες ² ταφαὶ αὗται. Ἰρκανῶν δὲ κύνες, Βακτριανῶν δὲ ἔρμιθες νεκρῆς ἐδίδοσι κατὰ νόμους, ὅταν μακαρίῃ τέλει συγχάνωσι.

IV. Τίνας ἐν ταῦτα κακοδαίμονας ποιεῖ; τῆς ἀνδρῶν, καὶ ἀλογίτας, τῆς εὐθρύπτῃς ³ καὶ ἀγυμνάτας, τῆς ἐκ νηπίων ἄς ἔχουσι δόξας φυλάττουσας; ἐκέν; ἐκ ἔστιν ἢ τύχη κακοδαιμονίας τελεσιουργός, ἂν μὴ καλίαν ἔχῃ συνεργῶσαν. ὡς γὰρ ἢ κρόνη τὸ ὀσέον πρίει, τέφρα καὶ ὄξει διάβροχον γενόμενον, καὶ τὸν ἐλέφαντα τῷ ζύθει ⁴ μαλακὸν γενόμενον καὶ χαλῶντα κάμπησι καὶ

F 5

δια-

ascendisse & Saturno se immolasse, nemo est veterum, qui quidem hodie supersunt, qui tradat praeter Plutarchum. Cf. Liv. L. VIII. c. 9.

¹ Petav. τῷ ἀνδρὶ τεθνηκότι.

² V. Herodot. IV, 72. R.

³ *deliciis solutos*. Sic dedi, audacius fortasse, pro vulg. ἀθρήπτῃς, quod Xyl. vertit male educatos. R. voluit ἀτρήπτῃς, *peritinos, rigidos*; W. ἀτρήπτῃς vel ἀθεωρήτῃς. Meam corrigendi rationem defendit ex parte MS. Xyl. unde affertur ἀθρήπτῃς, quod certe huc non quadrat. Sed quam facile lector motetur de εὐθρύπτῃς, cum α & εὐ saepissime permutentur?

⁴ Xyl. notat, in MS. supra hanc vocem legi ἐρῦθα, quod quid significet, non habet.

διαχηματίξασιν, ἄλλως δὲ ἐ δύνανται. ἔτως ἡ τύχη τὸ πεπονθὸς ἐξ αὐτῆ καὶ μαλακὸν κακία¹ προσπεσῶσα κοιλαίνει καὶ τιτρώσκει. καὶ κηθάπερ ὁ πάροικος² τῶν ἄλλων ἐδενὶ βλαβερὸς ὢν, ἐδὲ λυπῶν ἀπλομένεος καὶ περιφέροντας, ἐὰν τετραμένοις³ ἐπεισενεχθῆ μόνον, εὐθὺς ἀπόλλυσι τῷ προσπεπονθότι καὶ τὴν ἀπερρώην δεχομένῳ. ἔτω τὸν ὑπὸ τῆς τύχης συντριβήσεσθαι μέλλοντα τὴν ψυχὴν, ἴδιον ἔλκος ἐν ἑαυτῷ καὶ κηκὴν ἔχειν δεῖ ἐντὸς σαρκὸς, ὅπως τὰ προσπίπτοντα ἔξωθεν οἰκῶρ καὶ ὀδυρτὰ ποιήσῃ.

V. Ἄρ' ἔν ἡ κακία τοιῶτον ὡσε τῆς τύχης δεῖσθαι πρὸς κακοδαιμονίας ἀπεργασίαν; πόθεν; ἐ⁴ τραχὺ καὶ δυσχέιμερον ἐπαίρεται πέλαγος, ἐ λησῶν ἐνθάδοις διαζώνουσι ἐνέδραις ἐρήμους ὑπαιρείας, ἐ νέφη χαλαζοβόλα πεδίοις περιβῆγγουσι καρποφόροις, ἐ Μέλιτον ἐδὲ Ἄνυτον ἐδὲ Καλλιξενον ἐπάγει⁵ συκοφάντην, ἐκ ἀφαιρεῖται πλῆτον, ἐκ ἀπείργει στρατηγίας, ἵνα ποιήσῃ κακοδαιμόνας. ἀλλὰ ποιεῖ⁶ πλετῶντας, εὐπορῶντας⁷, κλη-

1 Vulgo κακία. Dedi cum jota subscripto, R. monente, vel id vel ἐκ κακίας esse legendum — quod a sese male affectum, molliumque est vitis.

2 Vox corrupta, pro qua quid certo fit reponendum, haud constat. Amiot. vertit Φαρικόν; Mos. Dufoulad Vit. Plut. T. V. p. 438. & R. e Salmaf. Homonym. Hyles Istricae p. 144. corrigunt παρδικὸς ὄπος, *assa foetida*. W. notat, in promptu esse παρδικὸς corrigere, quod quidem melius fit vulgato, non tamen sincerum videatur. Cum Xyl. in versione locum vacuum reliquerit, ipse addidit *Parzbicus succus*.

3 Dedi sic e R. mente, quam W. probat, pro vulg. τετραμένους — si inferatur in Zetam, in qua vulnerati sunt.

4 Sic Xyl. e MS. legendum monuit, dedique cum W. probante R. pro vulg. πόθεν ἔν — unde? qui fiat hoc?

5 Vulgo Καλλιξενον, ἐπὶ τι συκοφάντην ἐκ ἀφ. Correxī e R. mente. Ald. Basf. Petav. ἐπὶ τι. Xyl. susp. ἐπισεία. Aut hoc aut illud corrigendum censuit W.

6 Dedi sic e Xyl. mente, W. probata, pro vulg. ποιεῖ.

7 Sic dedi pro vulg. εὐπορῶντας, eo sere ducentibus Ald. & Basf.

κληρονομήντας ἐν γῆ, διὰ θαλάττης, ἐνδέδυκε, προσπέφυκεν ¹, ἐκθήκασα ταῖς ἐπιθυμίαις, διακαίεσα τοῖς θυμοῖς, συντριβεσα ταῖς δεισιδαιμονίαις, διασύρσα τοῖς ὀφθαλμοῖς ².

Bas. edd. in quibus est εὐφορῶντας, & Xyl. versione — *tebus abundantes*. R. legi voluit aut εὐφορῶντας, qui *petatam bene ferunt*, aut εὐροῶντας, quibus *omnia ex voto prospere succedunt*, aut εὐθηρῶντας, *florentes corpore & opibus*. W. aut εὐροῶντας aut εὐπορῶντας legendum monet.

¹ R. haec sic ordiuanda & distinguenda censuit: κληρονομήντας, ἐν γῆ ἐνδέδυκε, διὰ θαλάττης προσπέφυκε. Ego distinctionem W. recepi. Vulgo κληρονομήντας ἐν γῆ, διὰ θαλάττης ἐνδέδυκε, προσπ. Petav. deinde ἐκθήκασα.

² R. interpretatur: *objectis variis spectaculis oculos eorum quaquaaversum alliciens & distrabens, atque tam ad mirandum, quam ad appetendum sollicitans*. W. corrigendum censet cum Mez. φθόνους, *invidia distrabens*.

ΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ, Η ΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ,
ΠΑΘΗ ΧΕΙΡΟΝΑ.

Ομηρος μὲν ἐπιβλέψας τὰ θνητὰ τῶν ζώων γένη,
καὶ πρὸς ἄλλα συγκρίνας κατὰ τὰς βίαις καὶ
τὰς διαιτήσεις, ἐξεφώνησεν, ὡς ἑδὲν ἔσιν

— ὀκζυρότερον ἀνδρὸς,

Πάντων ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνεῖει τε καὶ ἔρπει ¹.
πρωτεῖον ἐκ εὐτυχῆς εἰς κακῶν ὑπεροχὴν ἀποδιδῶς τῷ
ἄνθρωπῳ. ἡμεῖς δὲ ὥσπερ ἤδη νικῶντα κακοδαιμονία τὸν
ἄνθρωπον, καὶ τῶν ἄλλων ἀθλιώτερον ζῶων ἀνηγορευ-
μένον, αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνωμεν ² εἰς ἰδίων κακῶν ἀγῶ-
να, σῶμα καὶ ψυχὴν διαιρῶντες ἐκ ἀχρήστως, ἀλλὰ καὶ
πάνυ δεόντως· ἵνα μάθωμεν, πότερον διὰ τὴν τύχην ³,
ἢ δι' ἑαυτὰς, ἀθλιώτερον ζῶμεν. νόσος μὲν γὰρ ἐν σώ-
ματι φύεται διὰ φύσιν· κακία δὲ καὶ μοχθηρία περὶ
ψυχὴν, ἔργον ἐστὶ πρῶτον, εἶτα πάθος αὐτῆς ⁴. ἡ μι-
κρὸν δὲ πρὸς εὐθυμίαν ὄφελος, ἂν ἰάσιμον ἢ τὸ χεῖρον
καὶ καφότερον καὶ ἀσφυκτῶν ⁵.

II.

¹ Hom. Iliad. XVII. 446. sq.

² Non dubitavi sic e R. mente dare. Vulgo συγκρίνομεν.

³ Sic R. dandum censuit, dedique pro vulg. ψυχὴν. Cor-
poris enim, quae cuique contigit, seu bona & laudabiles, seu
vitiosa & morbosa constitutio, ea fortunae opus & donum est;
at quae ex animo proveniunt, ea ipsius sunt hominis. Eadem
lectio, a W. quoque recepta, & cod. D. firmata, a Xyl. e MS.
notatur, lectioe vulgata supra scripta, quam idem veriore
esse putavit.

⁴ Dedi sic e R. mente, W. probata, pro vulg. αὐτῆς.

⁵ Sic cum Salmas. legendum monuit R. *turbas non ciens,*
non tumultuans, quietum, & dedi pro vulg. ἀσφυκτῶν. Idem
W. recepit e Colleg. Nov. addens, sententiam non satis inte-
gram, cum pluribus in hoc libello, epitomam redolere.

II. Ἡ μὲν ἔν Αἰσώπειος ἐλώπηξ περὶ ποιικιλίας δικαζομένη πρὸς τὴν πέρδαλι, ὡς ἐκείνη τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν εὐανθῆ καὶ κατὰ σικῶν ἐπαδείξατο, τῇ δὲ ἦν τὸ ξανθὸν ἀχυμηρὸν καὶ ἐχ' ἡδὺ προσιδεῖν. Ἄλλ' ἔμῃ τοι τὸ ἐντὸς (ἔφη) σκοπῶν, ὧ δικασά, ποιικιλωτέραν με τῆς δὲ ὄψει, δηλῆσα τὴν περὶ τὸ ἦθος εὐτροπίαν¹ ἐπὶ πολλὰ ταῖς χρεῖαις ἀμειβομένην. λέγομεν ἔν ἐν ἡμῖν², ὅτι πολλὰ μὲν, ὧ ἄνθρωπε, σὲ καὶ τὸ σῶμα καὶ νοσήματα καὶ πάθη φύσει τε ἀνίησιν ἐξ ἐαυτῶ καὶ προσπίπτοντα δέχεται θύραθεν· ἀν δὲ σαυτὸν ἔνδοθεν³ ἀνοίξης, ποιικίλον τι καὶ πολυπαθὲς κακῶν ταμείων εὐρήσεις καὶ θησαύρισμα, ὡς Φησι Δημόκριτος ἐν ἔξωθεν ἐπιρρέοντων, ἀλλ' ὡσπερ ἐγγείας καὶ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἅς ἀνίησιν ἢ κακία, πολύχυτος καὶ θαψιλῆς ἔσα τοῖς πάθεσιν. εἰ δὲ τὰ μὲν ἐν σαρκὶ νοσήματα σφυγμοῖς καὶ χροιαῖς⁴ ἐρυθραίνόμενα φωρῶται, καὶ θερμότητες αὐτὰ καὶ πόνου προπτεῖς ἐλέγχουσι, τὰ δ' ἐν ψυχῇ λανθάνει τὰς πολλὰς κακὰ ὄντα, διὰ τῆτό ἐστι κακίῳ, προσαφαιρέμενα τὴν ἐπ' αὐτοῖς τῶ πάχοντος αἴθησιν. τῶν μὲν γὰρ περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων ἐρῶμένος⁵ ὁ λογισμὸς αἰθάνεται· τοῖς δὲ τῆς ψυχῆς συννεσῶν αὐτὸς, ἐν ἔχει κρίσιν ἐν οἷς πάχει· πάχει

1 R. judice, εὐτροπία aliud quid est, quam sententia loci hujus fert, scil. laudabilis morum ratio & institutio. Hinc suscr. εὐτροφία, facilitatem se rebus quibusque occurrentibus accommodandi.

2 R. suscr. λέγομεν ἔν ἐν ἡμῖν, pari modo haud male nos quoque nobis dixerimus. Mez. λέγωμεν ἔν καὶ ἡμεῖς. Delinde Turn. V. Bong. post μὲν exhibent ἔν.

3 Ald. Bas. ἔνδοθ.

4 Turn. V. Bong. ὄχραις. Idem habere plerosque libros, C. D. Mosq. 2. Colleg. Nov. Collat. Mur. Schott. Jannot. Anon. Jun. testatur W. legendum suspicans ὡχρῶσσει καὶ ἐρυθρήμασι.

5 Restitui sic e Bas. cum W. accedentibus Turn. Bong. Xyl. C. D. Colleg. Nov. Collat. Muret. Schott. Mez. Vulgo ἐρῶμένωι.

χει γὰρ ὧ κρίνει· καὶ δεῖ τῶν ψυχικῶν πρῶτον καὶ μέγιστον ἀριθμεῖν τὴν ἀνοίαν ¹, δι' ἧς ἀνήκεσας ἢ κακία τοῖς πολλοῖς συνοικεῖ καὶ συγκαταβιοῖ καὶ συναποθνήσκει. ἀρχὴ γὰρ ἀπαλλαγῆς νόσῃ μὲν αἰθῆσις εἰς χρεῖαν ἀγνοσά τῷ βοηθῶντος τὸ πάχον· ὁ δὲ ἀπιστία τῷ νοσεῖν, ἔκ εἰδῶς ὧν δεῖται, κῆν παρῆ τὸ θεραπεῦεν, ἀρνεῖται. καὶ γὰρ τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων, τὰ μετὰ ἀναιδησίας χεῖρονα, λήθαργοι, κεφαλαλγίαι, ἐπίληψιαι, ἀπληξίαι, αὐτοὶ τε πυρετοὶ συντείναντες ² εἰς παρακοπήν τὸ Φλεγμαῖνον, καὶ τὴν αἰθῆσιν ὡσπερ ἐν ὀργάνῳ διαταράξαντες,

Κινῶσι χορδὰς τὰς ἀκινήτας Φρενῶν.

III. Διὸ παῖδες ἰατρῶν βύλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἀνθρώπον, νοσῶντα δὲ, μὴ ἀγνοεῖν, ὅτι νοσεῖ ὁ τοῖς ψυχικοῖς πάθεσι πᾶσι συμβέβηκεν. ἕτε γὰρ ἀφρανοντες, ἕτε ἀσελγαίνοντες, ἕτ' ἀδικοπραγῶντες ἀμαρτάνειν δοκῶσιν· ἀλλ' ἔνιοι καὶ κατορθῶν. πυρετὸν μὲν γὰρ ἐδεῖς ὑγείαν ἰνόμεσεν, ἐδὲ Φθίσειν εὐεξίαν· ἐδὲ ποδάγραν ποδάκειαν· ἐδὲ ὠχρίασιν ἐρύθημα· θυμὸν δὲ πολλοὶ καλῶσιν ἀνδρίαν, καὶ ἔρωτα Φιλίαν, καὶ Φθόνον ἀμιλλαν, καὶ δειλίαν ἀσφάλειαν. εἴθ' οἱ μὲν καλῶσι τὰς ἰατρὰς, (αἰθῶνται γὰρ ὧν δέονται πρὸς ἃ νοσῶσιν) οἱ δὲ Φεύγουσι τὰς Φιλοσόφους ³. οἴονται γὰρ ἐπιτυγχάνειν ⁴ ἐν οἷς διαμαρτάνουσιν. ἐπεὶ ⁵ τέτω γε τῷ λογῷ χρώμενοι λέγομεν, ὅτι κηφότερόν ἐστιν ὀφθαλμιαμανίας, καὶ ποδάγρα Φρενίτιδος. ὁ μὲν γὰρ ⁶ αἰθῶνεται καὶ καλεῖ τὸν ἰατρὸν κευραγῶς· καὶ παρόντι τὴν ὄψιν ἀλεῖψαι παρέχει, τὴν Φλέβα τεμεῖν, τὴν κεφαλὴν

¹ Haud dubie praestat legere ἀνοίαν e W. mente.

² R. mavult οἱ συντείναντες, aut αὐτῶν τε πυρετῶν οἱ συστ.

³ Codex, cujus nomen reticetur, Φιλολόγας.

⁴ Basf. ἀποτυγχάνειν. Xyl. e MS. correxit.

⁵ Xyl. Mez. R. ita legendum monuerant, & dedi pro vulg. ἐπι. W. susp. ἔτι.

⁶ abest γὰρ ab Ald. & Basf.

λὴν θεραπεῦσαι¹ παραδίδωσιν· τῆς δὲ μαινομένης
Ἀγαύης ἀκείεις² ὑπὸ τῷ πάθει τὰ φίλτατα ἡγνοη-
κυίας·

Ἄγωμεν ἐξ ὄρου ἔλικα
Νεότομον ἐπὶ μέλαθρα,
Μακάριον θήραμα.

καὶ γὰρ ὁ μὲν τῷ σώματι νοσῶν, εὐθύς ἐνδὸς καὶ πα-
θεῖς ἑαυτὸν εἰς τὸ κλινίδιον, ἡσυχίαν ἀγει θεραπευόμε-
νος· ἂν δὲ πε μικρὸν ἐξαίξην³ καὶ διασκιρτήσῃ τὰ
σῶμα φλεγμονῆς προσπεσέσης, εἰπὼν τις τῶν παρακαθη-
μένων, πρῶτως⁴

Μένε, ὦ ταλαίπωρ, ἀτρέμα σοῖς ἐν δαίμοις·
ἐπέστησε καὶ κατέχεν. οἱ δ' ἐν τοῖς ψυχικοῖς πάθεσιν
ὄντες, τότε μάλιστα πρᾶτῃσι, τότε ἦμισα ἡσυχάζουσιν·
αἱ γὰρ ὄρμαι, τῶν πρᾶξεων ἀρχαί⁵, τὰ δὲ πάθη,
σφοδρότητες ὄρμῶν. διὸ τὴν ψυχὴν ἡρεμεῖν ἐκ εἰῶσιν,
ἄλλ' ὅτε μάλιστα δεῖται μονῆς⁶ καὶ σιωπῆς καὶ ὑποσολῆς
ὁ ἄνθρωπος, τότε αὐτὸν εἰς ὑπαιθρον ἔλκεσι, τότε ἀπο-
καλύπτουσιν οἱ θυμοὶ, αἱ φιλονεικίαι, οἱ ἔρωτες, αἱ λύ-
παι, πολλὰ καὶ ὄρνυ ἀνομα καὶ λαλεῖν ἀνάρμοσα τοῖς
καιροῖς ἀναγκαζόμενον.

IV. Ὡσπερ ἐν ἐπισφαλέςτατος χειμῶν τῷ πλεῖν ἐκ
εἰῶτος, ὁ κωλύων καθαρμίσσασθαι ἔτως οἱ κατὰ ψυχὴν
χειμῶ-

1 Secutus sum W. verbum θεραπεῦσαι ex D. & Xyl. reci-
pientem. Vulgo deest. Mez. θεραπεύαν. R. monuit deesse
κεῖται, vel λᾶσαι, vel ἐμβρέχεν, vel καταιονεῖν, vel κατα-
πλάτταν.

2 Eurip. Bacch. v. 1168. sq.

3 Dedi sic e W. mente pro vulg. ἐξαίξην.

4 Secutus sum W. ita distinguentem cum Schott. & Xyl. ut
est apud Eurip. Orest. 258. Vulgo παρακαθημένων· Πρῶτως
μένε, ὦ ταλαίπωρε, (sic in R. in aliis defunt commata,) ἀτ.
σ. ἔ. δ. Ad haec observo, Bas. quoque πρῶτως jungere praecedentibus. Tarn. V. Bong. πρῶτως μὲν ὦ ταλαίπ.

5 Secutus sum W. ita dantem ex C. pro vulg. ἀρχή.

6 Secutus sum W. ita dantem ex C. D. Moisiq. 2. Vulgo
ὑπομονῆς.

μᾶνες βαρύτεροι, οἱ ¹ σείλασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐκ ἑαυ-
 τος, ἐδ' ἐπισῆσαι τεταραγμένον τὸν λογισμὸν. ἀλλὰ ²
 ἀκυβέρνητος καὶ ἀνεργάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ πλάνῃ δρό-
 μοις ὀλεθροῖσι καὶ παραφύροις διατραχηλιζόμενος εἰς τι
 ναυάγιον Φοβερὸν ἐξέπεσε, καὶ συνέτριψε τὸν ἑαυτῷ βίον.
 ὡσε καὶ τέτοις ³ χειρὸν νοσεῖν ταῖς ψυχαῖς ἢ τοῖς σώ-
 μασι· τοῖς μὲν γὰρ πάχειν μόνον, τοῖς δὲ καὶ παχεῖν
 καὶ ποιεῖν κακῶς συμβέβηκε. καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέ-
 γειν τῶν παθῶν; αὐτὸς ὁ καιρὸς ὑπόμνησίς ἐστιν. ὁρᾷ-
 τε τὸν πολὺν καὶ παμμυγῆ τῆτον τὸν ἐνταῦθα συνηρα-
 μένον καὶ κυκώμενον ὄχλον περὶ τὸ βῆμα καὶ τὴν ἀγο-
 ράν; ἔ θύοντες ἔτοι συνεληλύθασι πατρίοις θεοῖς, ἐδὲ
 ὁμογνίων μεθέξοντες ἱερῶν ἀπλήλοισ; ἐκ Ἀσκραίῳ Διὶ
 Λυδίων ⁴ καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες, ἐδὲ Διονύσω βε-
 βακχευμένον θύδλον ἱεραῖς νυξί καὶ κοινοῖς ὀργιάζου-
 ντες κώμοις· ἀλλ' ὡσπερ ἐτησίοις περιόδοις ἀκμὴ νοσή-
 ματος ἐκτραχύνεσα τὴν Ἀσίαν ἐπὶ δίκας καὶ ἀγῶνας
 ἐμπροθέσμως ἤκησαν ἐνταῦθα συμβάλλει ⁵. τὸ δὲ τῶν
 πραγ-

1 Artlc. οἱ recepi e R. mente. Vulgo abest.

2 R. susp. deesse aliquid post ἀλλά, e. c. ταρατίζοντες, vel
 θλαύοντες, ἕως —.

3 Xyl. MS. ὡσε καὶ διὰ ταῦτα καὶ τέτεις. D. Pol. Jannot.
 ὡσε καὶ τέτεις διὰ ταῦτα, quod W. simul Xyl. cod. attribuit.
 R. susp. τέτεις. W. latius patere corruptelam monet, & con-
 jicit legendum: ἔτι δὲ καὶ ταύτη χειρὸν.

4 R. monente, αυρυμ, quod fert Pachtolus. Eidem distio
 e Pindaro desumta videtur. Cognomentum Jovis *Ascraei* unde
 sit derivandum, haud constat.

5 Vulgo locus hic multis modis depravatus legitur: κώμοις,
 ἀλλ' ὡσπερ ἐτ. περ. ἀκ. νοσ. ἐκτρ. τὴν ἀσίαν ἐπὶ δ. κ. ἀ. ἐμπ.
 ἤκησιν ἐνταῦθα συμβαλεῖν. Recepi Ἀσίαν e Xyl. MS. quo-
 cum consentit D. & Mosq. 2. ἤκησαν & συμβάλλει e Turu. &
 Bong. ut aliquis nexus adfit vocum — sed tanquam antiver-
 sarius circui ionibus vigor moribi exasperans Asiam, ad judi-
 cia & contentiones, quibus certus dies constituitur, hic
 venientem, coire facit, commiscet. W. judice, locus vulgo
 mendosus, dissensu etiam codicum turbatus. Pol. Jannot. ἀκμὴν
 νοσήματος ἐκτραχύνεσαι.

πραγμάτων πλήθος ὡσπερ βευμάτων ἀθρόων, εἰς μίαν ἐμπέπλωκεν ἀγοράν, καὶ φλεγμαίνει καὶ συνέρρωγεν ὀλύντων καὶ ὀλλυμένων. ποίων ταῦτα πυρετῶν ἔργα; ποίων ἠπικάλων; τίνες ἐνστάσεις, ἢ παρεμπλώσεις, ἢ δυσκрасία θερμῶν, ἢ ὑπέρχυσις ὑγρῶν; ἂν ἐκέτην δίκην ὡσπερ ἀνθρώπου ἀνακρίτης, πόθεν πέφυκε, πόθεν ἤκει τὴν μὲν θυμὸς αὐθάδης πεποίηκε, τὴν δὲ μανιώδης Φιλονεικία, τὴν δ' ἄδικος ἐπιθυμία ¹.

1 Libellus hic fine carere videtur. Xyl. iudice, declamatiuncula est eruditi alicujus, nihilque habet Plutarchicum. R. monet, se non intelligere, cur opusculum Plutarcho indignum judicetur, aut suppositum.

Δύσκολον μὲν ἀναλαμβάνει φεράπειμα καὶ χαλεπὸν ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν. τὸ γὰρ φάρμακον αὐτῆς, ὁ λόγος, ἀκρόντων ἐστίν· οἱ δ' ἀδόλεχοι ἐδεδὸς ἀκρόντων· ἀεὶ γὰρ λαλῶσι. καὶ τῆτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἢ ἀσιγησία, τὴν ἀνηχοίαν. καφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐστιν, ἀνθρώπων (οἶμαι) μεμφομένων τὴν φύσιν, ὅτι μίαν γλῶτταν, δύο δ' ὠτα ἔχουσιν. εἶπερ ἔν ὁ Εὐριπίδης καλῶς εἶπε πρὸς τὸν ἀσύνητον ἀκροατὴν·

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ ζέγοντα πιμπλάσαι,

Σοφὸς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῶ λόγος·

δικαιότερον ἂν τις εἶποι πρὸς τὸν ἀδόλεχον, μᾶλλον δὲ περὶ τῆ ἀδολεσχίης·

Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ δεχόμενον πιμπλάσαι,

Σοφὸς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῶ λόγος·

μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγος ἀνθρώπῳ λαλῶντι μὲν πρὸς τὸς ἐκ ἀκρόντων, μὴ ἀκρόντι δὲ τῶν λαλῶντων. καὶ γὰρ ἂν ἀκρόση τι βραχὺ, τῆς ἀδολεσχίης ὡσπερ ἀμπωτίν λαβέσης, τῆτο παραχρηῖμα πολλαπλάσιον αὐταπειδίδωσι. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ σοῶν¹ ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιῶσαν, ἐπ' ἄφωνον καλῶσι· τῆς δ' ἀδολεσχίης ἂν ἐλάχιστος ἀψῆται λόγος, εὐθύς ἀντιπεριηχῆί,

¹ Κινῶσα χορδὰς τὰς ἀκινήτας φρενῶν.

μήποτ' ἔν αὐτοῖς ἐκ εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλ' εἰς τὴν γλῶτταν, ἢ ἀκοῆ συντέτρηται. διὸ τοῖς μὲν ἄλλοις ἐμμένουσιν οἱ λόγοι, τῶν δ' ἀδολεσχῶν διαρρέουσιν· εἶθ' ὡσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἤχη δὲ μεσοὶ περιίασιν.

II.

¹ Cf. Plin. H. N. 36, 23.

II. Εἰ δ' ἐν δοκεῖ πείρας μηδὲν ἐλλελεῖσθαι, εἰ-
 πωμεν πρὸς τὸν ἀδολέχον.

Ὡ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχ' ἡ σιγή ¹ καλὰ·
 δύο δὲ τὰ πρῶτα καὶ μέγιστα, τὸ ἀκῆσαι καὶ ἀκαθῆ-
 ναι· ἂν ἑδ' ἑτέρα τυχεῖν ἐγγίνεται τοῖς ἀδολέχοις, ἀλ-
 λά καὶ περὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν ἀποδυσπατέσι. τοῖς
 μὲν γὰρ ἄλλοις νοσήμασι τῆς ψυχῆς, οἷον Φιλαργυρία,
 Φιλοδοξία, Φιληδονία, τὸ γὰρ τυγχάνειν, ἂν ἐφίενται,
 περιεσι ². τοῖς δ' ἀδολέχοις τῆτο συμβαίνει χαλεπώ-
 τατον· ἐπιθυμῶντες γὰρ ἀκροατῶν, ἐ τυγχάνουσιν, ἀλ-
 λά πᾶς Φεύγει προτροπάδην· κἄν ἐν ἡμικυλίῳ τινὶ
 καθεζόμενοι, κἄν περιπατῶντες ἐν ταύτῳ θεάσωνται
 προσφαιτῶντα ³, ταχέως ἀνάξουξιν αὐτοῖς παρεγγυῶσι.
 καὶ καθάπερ ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται σιωπή, τὸν
 Ἑρμῆν ἐπεισεληλυθέναι λέγουσιν, ἕτως ὅταν εἰς συμπό-
 σιου ἢ συνέδριον γνωρίμων λόλος εἰσέλθῃ, πάντες ἀπο-
 σιωπῶσι, μὴ βελομένοι λαβὴν παραχεῖν· ἂν δ' αὐτὰς
 ἄρξηται διαίρειν τὸ σῶμα, πρὸ χεῖματος, ὡς ἀνὰ πον-
 τίαν ἄκραν ⁴ βορέε πνέοντος, ὑφορώμενοι σάλον καὶ ναυ-
 τίαν, ἐξανέστησαν. ὅθεν αὐτοῖς συμβαίνει μήτε παρὰ
 δεῖπνον συγκλιτῶν ⁵, μήτε συσηκῶν τυγχάνειν προ-
 θυμῶν, ὅταν ὁδοιπορῶσιν ἢ πλέωσιν, ἀλλ' ἀναγκαστῶν·
 πρόσκειται γὰρ ἀπανταχῶ, τῶν ἱματίων ἀντιλαμβανόμε-
 νος, τῆ γενεῖε, τὴν πλευρὰν θυροκοπῶν τῇ χειρὶ.

G 2

— πό-

¹ Salmaf. corrigit πόλλ' ἔχε σιγή καλὰ. Turn. V. πόλλ' ἔχε ἡ σιγή.

² Ald. Bas. πάρεσι.

³ Cum praecesserit τοῖς ἀδολέχοις, R. legi vult προσφαιτῶν-
 ται, nisi e sequenti λόλον adsciscere & subaudire malis.

⁴ Accedunt ad haec, quae Plut. habet in lib. de ira cohib.
 (Vol IX. p. 428.) πρὸ κύματος ὡς τινὰ ποντίαν ἄκραν σαλλέ-
 μινος. Ald. deinde & Bas. ζέοντος pro πνέοντος.

⁵ Vulgo συγκλήτων. Cod. D. συγκλιτῶν, quod W. rectius
 suspicatur. Ego non dubitavi, id, ut sententiae convenien-
 tius, ea forma recipere, quam regulae grammaticae commem-
 dant.

— πόδες δὴ ¹ κείθι τιμιώτατοι, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, καὶ νῆ Δία κατὰ τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνοχλόμενος ὑπὸ ἀδόλεχρα καὶ κοπιόμενος ² ἀτόποις τισὶ διηγήμασι, πολλὰκις αὐτῷ λέγοντος· Οὐ Θαυμασόν, Ἀριστέλες; Οὐ τῆτο (Φησί) Θαυμασόν· ἀλλ' εἴ τις πόδας ἔχων σὲ ὑπομένει. ἐτέρω δὲ τιμὴ τοιῶτω μετὰ πολλὰς λόγους εἰπόντι· Κατηδόλεχρηκά σε, Φιλόσοφε· Μὰ Δί' (εἶπεν) ἐ γὰρ προσεῖχον. καὶ γὰρ ἂν βιάσωνται λαλεῖν ³ εἰ ἀδόλεχοι, παρέδωκεν αὐτοῖς ἡ ψυχὴ τὰ ὦτα περιαντλεῖν ἔξωθεν, αὐτῇ δ' ἐντὸς ἐτέρας τινὰς ἀναπύσσει καὶ διέξεισι πρὸς αὐτὴν Φροντίδας· ὅθεν ἔτε προσεχόντων, ἔτε πισειόντων ἀκροατῶν εὐποροῦσι. τῶν μὲν γὰρ πρὸς τὰς συνασίας εὐκαταφόρων ἄγονου εἶναι τὸ σπέρμα λέγεται· τῶν δ' ἀδόλεχρων ὁ λόγος ἀτελής καὶ ἀκαρπὸς ἐστίν.

III. Καίτοι γ' ἐδὲν ἔτως ἡ Φύσις εὐερκεῶς κεχαρίσθηκε τῶν παρ' ἡμῖν, ὡς τὴν γλῶτταν, βαλομένη Φρερὰν πρὸ αὐτῆς τὰς ὀδόντας, ἴν', ἐκν ἐντὸς κατατεινόντος ἡνία σιγαλόεντα τῷ λογισμῷ, μὴ ὑπανέη, μηδ' ἀνειλῆται ⁴, δῆγμασιν αὐτῆς κατέχωμεν τὴν ἀκρασίαν αἰμάττοντες. ἀχαλίτων γὰρ, ἔ ταμειῶν, ἐδ' οἰκημάτων ⁵, ἀλλὰ σομάτων τὸ τέλος δυστυχίαν ὁ Εὐριπίδης Φησίν. οἱ δ' οἰκημάτων μὲν ἀθύρων, καὶ βαβλαντίων ἀδέσμων
μηδὲν

¹ Turn. V. Bong. δὲ pro δῆ.

² Ald. Bas. σκωπιόμενος.

³ Turn. V. Bong. nec non Schott. Jannot. Collat. Muret. Anon. ἀκέαν pro λαλεῖν.

⁴ Ald. Bas. ἀνηλλῆται. MS. Xyl. ἀνειλῆται, quod a Steph. reliquisque receptum fuit. Xyl. ipse quidem insp. ἀνάλληται, ἂν ἄλλαθαι, profiliat, mutato μηδὲ in ἀλλά. E. V. quoque & Turn. affertur conjectura ἂν ἄλληται. R. qui de ἀνειλῆται, comprimit se & in ordinem cogi non patitur, cogitarat, defendi posse monet vulgatam — *revolvi se reflecti se non patitur*. ἡνία σιγαλ. est Homericum, Iliad. V. 226.

⁵ Bas. ἀχαλίτων γὰρ ἐκ οἰκημάτων. Vulgatam e MS. protulit Xyl. & expressit vertendo. Locus est Eurip. Bacch. 385.

μηδὲν ὄφελος οἴομενοι τοῖς κεκλιμένοις εἶναι, τόμασι δ' ἐκλείσοις καὶ ἀθύροις, ὡσπερ τὸ τῆ πόντε, διὰ παντός ἐξω ῥέεσι χρώμενοι, πάντων ἀτιμότατον ἡγεῖσθαι τὸν λόγον εἰκόασιν. ὅθεν ἐδὲ πίσιν ἔχουσιν, ἥς πᾶς λόγος ἐφίσται· τὸ γὰρ οἰκεῖον αὐτῆ τέλος, τῆτ' ἔστι, πίσιν ἐνεργάσασθαι τοῖς ἀπέκσιν· ἀπιστῶνται δ' οἱ λάλοισι, καὶ ἀληθεύουσιν ¹. ὡσπερ γὰρ ὁ πυρὸς εἰς ἀγγεῖον κατακλειθεῖς, τῷ μὲν μέτρῳ πλείων εὐρίσκεται, τῇ δὲ χρεῖα μοχθηρότερος· ἔτω λόγος εἰς ἀδόλοχον ἐμπέσων ἀνθρώπων, πολὺ ποιεῖ τῆ ψεύδους ἐπίμετρον, ᾧ διαφθείρει τὴν πίσιν.

IV. Ἐτι τοίνυν τὸ μεθύειν πᾶς ἀνθρώπος αἰδήμων καὶ κόσμιος φυλάξαιτ' ἀν· μανία γὰρ ὁμότοιχος ² μὲν ἢ ὀργὴ κατ' ἐνέκας, ἢ δὲ μέθη σύνοικος· μάλλον δὲ μανία, τῷ μὲν χρόνῳ ἤτλων, τῷ δ' ἐκκσίῳ μεῖζων ³, ὅτι τὸ αὐθαίρετον αὐτῇ πρόσσει. τῆς δὲ μέθης ἔταν ἔτω κατηγορεῖσιν, ὡς τὸ περὶ τὰς λόγους ἀκρατέος καὶ ἰόρισον.

Οἶνος γὰρ τ' ⁴ ἐφέηκε πολὺφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,

Καὶ θ' ἀπαλὸν γελᾶσαι, καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε.

καίτοι τὸ ⁵ δεινότατον, ᾧδῃ ⁶ καὶ γέλωτος καὶ ὀρχήσεως ἐδὲν ἄχαρι τέτων·

G 3

Καί

¹ Turn. V. Bong. ἀληθεύουσι.

² Mez. ὁμότοιχος.

³ W. judico, nec universe sibi constat sententia, nec in ἐκκσίῳ, a quo αὐθαίρετον non satis differt. Susp. tale quid scriptum fuisse, κατὸν δὲ μανίας ὀργὴ τῷ μὲν χρόνῳ ἤτλων, τῇ δ' ἐξοσίῳ μεῖζων ὅτι τ. αὐ. αὐ. περ. Bas. habet ἤτλων & μεῖζων.

⁴ Pro τ' Turn. & Bong. dant φησι; ab Ald. & Bas. profusus abest. Locus est Hom. Odyss. XIV, 463. sq. MS. Xyl. ἀνώγει pro ἀνῆκε, & in marg. ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν.

⁵ Ald. & Bas. καὶ τι τὸ δ'.

⁶ Sic Xyl. e scripto legendum monuit pro vulg. ὡς δῆ. Recopit idem W. D. & Mez. accedentibus. At locus nondum sanus. R. sussp. ὡς δῆ καὶ γέλωτος καὶ ὀρχήσεως ἐδὲν ἄχαρι ποιήσεως;

Καί τι ¹ ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀρρήτον ἀμεινον· τῆτο ἤδη δεινὸν καὶ ἐπικίνδυνον ². καὶ μὴ ποτε τὸ ζητέμενον παρὰ τοῖς Φιλοσόφοις λύων ὁ ποιητῆς, οἰνώσεως καὶ μέθης διαφορὰν εἶρηκεν· οἰνώσεως μὲν, ἄνεσιν· μέθης δὲ, Φλυαρίαν. τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ τῷ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐπὶ τῷ μεθύοντος, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι Φασιν. ὄθεν ὁ μὲν Βίαις ἐν τινι πότῳ σιωπῶν, καὶ σκωπτόμενος εἰς ἀβελτηρίαν ὑπὸ τινος ἀδολέχε· Καί τις ἂν (ἔφη) δύναίτο μωρὸς ὢν ἐν οἴνῳ σιωπᾶν; Ἀθήνησι δὲ τις ἐσιῶν πρέσβεις βασιλικὰς ³, ἐφιλοτιμήθη σπευδάξασιν αὐτοῖς συναγαγεῖν εἰς ταῦτὸ τὰς Φιλοσόφους· χρωμένων δὲ τῶν ἄλλων κοινολογία καὶ τὰς συμβολὰς ⁴ ἀποδιδόντων, τῷ δὲ Ζήνωνος ἡσυχίαν ἄγοντος, Φιλοφρονησάμενοι καὶ προπιόντες οἱ ξένοι. Περὶ σὲ δὲ τί χρὴ λέγειν, (ἔφασαν) ὦ Ζήνων, τῷ βασιλεῖ; κἀκεῖνος· Ἄλλο μηθὲν, (εἶπεν) ἢ ὅτι πρεσβύτης ἐσὶν ἐν Ἀθήναις, παρὰ πότον σιωπᾶν δυνάμενος. ἔτω τι βαθῦ καὶ μυσηριῶδες ἢ σιγῇ καὶ νηφάλιον· ἢ δὲ μέθη, ἀλάον· ἄνευ γὰρ καὶ ὀλιγόφρον, διὰ τῆτο καὶ ⁵ πολύφωνον. οἱ δὲ Φιλόσοφοι, καὶ ⁶ ὀριζόμενοι τὴν μέθην, λέγουσιν εἶναι λήρησιν πάρονον ⁷. ἔτως ἢ ψέγεται τῷ πίνειν, εἰ προσεῖη τῷ πίνειν τὸ σιωπᾶν· ἀλλ' ἢ μωρολογία μέθην ποιεῖ τὴν οἰνώσιν. ὁ μὲν

W. autem καὶ τί τὸ δανόν, ῥῆθι, καὶ γέλωσ, καὶ ὄρχησις; ἔδεν ἄχαρι τάτων: vel καίτοι δανόν ἔδεν ἄχρι τάτων, ῥῆθι, καὶ γέλωσ, καὶ ὄρχησις. Distinguit idem in textu post ὄρχησις per colon. Ego parenthetice sumo ῥῆθι usque ad τάτων, ut sit sensus, quem Xyl. exprimit — non eo usque se proferunt.

1 Turn. & Bong. τῆτον καὶ τί.

2 a MS. Xyl. absunt καὶ ἐπικίνδυνον.

3 Quod Nuischel. vertit: *persische Gesandte*, jure suo improbat Kaltw. — Diog. Laërt. teste, L. 7. c. 1, 19. fuerunt missi a *Ptolemaeo*. Is forte fuit, qui eognominatur *Philadelphus*.

4 MS. Xyl. *συμβελαίς*, quod idem ipse non probat.

5 R. susp. *διὰ τῆτο δὲ καὶ π.*

6 R. hoc καὶ mavult abesse.

7 Turn. V. Bong. *πικρὸν οἶνον.*

μὲν ἔν μεθύων ληρεῖ παρ' οἶνον· ὁ δ' ἀδόλεχος παντα-
 χῆ ληρεῖ, ἐν ἀγορᾷ, ἐν θεάτρῳ, ἐν περιπάτῳ, μεθ'
 ἡμέραν, νύκτωρ· ἔσι δὲ θεραπεύων, τῆς νόσῃ βαρύτε-
 ρος· συμπλέων, τῆς ναυτίας¹ ἀηδέτερος· ἐπαινῶν,
 τῷ ψέγοντος ἐπαχθέτερος· ἥδιον γέ τοι πονηροῖς ὀμι-
 λᾶσιν ἐπιδειξιοῖς, ἢ χρηστοῖς ἀδολέχαις· ὁ μὲν γὰρ Σο-
 Φοκλῆς Νέσωρ, τὸν Αἴχυντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ
 πραύωνων, ἠθικῶς τῷτο εἴρηκεν·

Οὐ μέμφομαι σε· δρῶν γὰρ εὖ, κακῶς λέγεις·
 πρὸς δὲ τὸν ἀδολέχην ἔχ ἕτως ἔχομεν, ἀλλὰ πᾶσαν
 ἔργα χάριν ἢ τῶν λόγων ἀκαιρία διαφθείρει καὶ ἀπόλ-
 λυσι.

V. Λυσίας τινὶ δίλην ἔχουσι λόγον συγγράψας
 ἔδωκεν· ὁ δὲ πολλὰν ἀναγνῶς, ἤκε πρὸς τὸν Λυσίαν
 ἀθυμῶν καὶ λέγων, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῷ διεξιόντι θαυ-
 μαστὸν φανῆναι τὸν λόγον, αὐθις δὲ καὶ τρίτον ἀναλαμ-
 βάνοντι, παντελῶς ἀμβλὺν καὶ ἀπραῆλον· ὁ δὲ Λυσίας
 γελάσας· Τί ἔν, (εἶπεν) ἔχ ἄπαξ μέλλεις λέγειν αὐ-
 τὸν ἐπὶ τῶν δικαστῶν; καὶ σιόπει τὴν Λυσίᾳ πειθῶ καὶ
 χάριν· κἀκεῖνον γὰρ

Ἐγὼ Φαμι ἰσπλοκάμων μοισᾶν² εὖ λαχεῖν.

τῶν δὲ περὶ τῶ ποιητῶ λεγομένων ἀληθέστατον ἔστιν, ὅτι
 μόνος Ὀμηρος τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀψικορίας περιγέγο-
 νεν, ἀεὶ καινὸς ὢν καὶ πρὸς χάριν ἀκμάζων· ἀλλ' ὅμως
 εἰπὼν καὶ ἀναφωνήσας ἐκεῖνο περὶ αὐτῶ, τὸ,

— ἔχθρον³ δέ μοι ἔστιν

Αὐθις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν,
 Φεύγει καὶ φοβεῖται τὸν ἐφεδρεύοντα παντὶ λόγῳ κόρον,
 εἰς ἄλλα ἐξ ἄλλων διηγήματα τὴν ἀνοήν ἄγων, καὶ τῇ
 καινότητι τὴν πλησμονὴν αὐτῆς παραμυθόμενος· οἱ δ'

G 4

ἀπο-

1 Turn. V. Bong. ναυτιλίας.

2 Pindar. Pyth. I, 2.

3 Hom. Odyss. XII, 452.

ἄποκναίεσι ¹ δὴ περὰ τὰ ὄτα, ταῖς ταυτολογίαις ὡσπερ καλίμψησα διαμολύνοντες.

VI. Τῆτο τοίνυν πρῶτον ὑπομιμνήσκωμεν ² αὐτὸς, ὅτι, καθάπερ τὸν οἶνον ³ ἡδονῆς ἕνεκα καὶ Φιλοφροσύνης εὐρημένον, οἱ προσβιαζόμενοι πολὺν πίνειν καὶ ἄκρατον, ἐνίοτε εἰς ἀγίαν καὶ παροιμίαν τρέπσιν, ἔτω τὸν λόγον ἡδιστον ὄντα καὶ Φιλανθρωπότατον συμβόλαιον, οἱ χρώμενοι κακῶς καὶ προχείρως, ἀπάνθρωπον ποιῶσι καὶ ἄμικτον, οἷς οἶονται χαρίζεσθαι, λυπᾶντες, καὶ ἀφ' ὧν θαυμάζεσθαι, καταγελώμενοι, καὶ δι' ὧν φιλεῖσθαι, δυσχεραίνόμενοι. ὡσπερ ἔν ὃ τῷ κερῷ ⁴ τὸς ὀμιλῆντας ἀποσρέφω καὶ ἀπελαύνω, ἀναφρόδιτος· ἔτως ὃ τῷ λόγῳ λυπῶν καὶ ἀπεχθανόμενος, ἄμικτός τις καὶ ἄτεχνός ἐστι.

VII. Τῶν μὲν ἔν ἄλλων ⁵ παθῶν καὶ νοσημάτων τὰ μὲν εἰν ἐπικίνδυνα, τὰ δὲ μισητὰ, τὰ δὲ καταγέλασα· τῇ δ' ἀδολεσχίᾳ πάντα συμβέβηκε. χλευάζονται μὲν γὰρ ἐν ταῖς κοιναῖς διηγήσεσι, μισῶνται δὲ διὰ τὰς τῶν κακῶν προσαγγελίας, κινδυνεύουσι δὲ τῶν ἀπόρρητων μὴ κρατῆντες. ὅθεν Ἀνάχαρσις ἐσιαΐεις παρὰ Σόλωνι, καὶ κοιμώμενος, ὠφθη τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα τοῖς μορίοις, τὴν δὲ δεξιὰν τῷ σώματι προσκειμένην ἔχων· ἐγκρατεσέρος γὰρ ὤστεο χαλινῶ δεῖσθαι τὴν γλῶτταν, ὀρθῶς οἶόμενος. ἔ γὰρ ἂν τις ἐξαριθμήσαιτο ῥαδίως ἀνδρας τοσάτους ἀφροδισίων ἀκρασία πεπληκότας, ὅσας πόλεις καὶ ἡγεμονίας λόγος ἐξενεχθεῖς ἀπόρρητος ἀνασάτης ἐποίησε. Σύλλας ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας, ἐκ ἔχων χολήν

¹ Conferri vult R. ad h. l. Leopardi Emendat. 13, 11.

² Sic cum Salmaf. R. dari voluit, & dedi pro vulg. ὑπομιμνήσκωμεν. Idem recepit W. ex C. Mosq. 1. 2.

³ Secutus sum W. ita voces ordinantem e Mosq. 1. 2. Vultgo τὸν οἶνον καθάπερ.

⁴ Cf. Hom. Iliad. XIV, 215. sqq.

⁵ Ald & Basf. τῶν δὲ ἄλλων.

χολὴν ἐνδιατρίψαι χρόνον πολύν· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγεν ¹, ἥρπαικός μὲν Ἀσίαν Μιθριδάτη, τῶν δὲ περὶ Μάριον αὐθις ἐν Ῥώμῃ κρατέντων· ἀλλὰ πρεσβυτῶν τινῶν ἐπὶ κερεῖς ² διαλεγομένων, ὡς ἐ Φυλάτῃται τὸ Ἐπτάχαιλον, καὶ ³ κινδυνεύει τὸ ἄστυ κατ' ἐκεῖνο ληφθῆναι τὸ μέρος, ἀνάσαντες οἱ κατάσκοποι πρὸς τὸν Σύλλαν ἐξήγγειλαν. ὁ δ' εὐθύς τὴν δύναμιν προσαγαγὼν, περὶ μέσας νύκτας εἰσήγαγε τὸ εἶδημα, καὶ μικρῆ μὲν κατέσκαψε τὴν πόλιν ⁴, ἐνέπλησε δὲ Φόνες καὶ νεκρῶν, ὥστε τὸν Κεραμεικὸν ⁵ αἵματι ῥυῆναι· χαλεπῶς δὲ πρὸς τὰς Ἀθηναίους ἔχε διὰ τὰς λόγους μᾶλλον, ἢ διὰ τὰ ἔργα· κακῶς γὰρ αὐτὸν ἔλεγον καὶ τὴν Μετέλλαν, ἀναπηδῶντες ἐπὶ τὰ τείχη καὶ σκώπῳντες,

Συκάμινον ἔθ' ὁ Σύλλας ⁶, ἀλφίτῳ πεπασμένον, καὶ τοιαῦτα πολλαὰ Φλυαρῶντες, ἐπεσπάσαντο κηφοτάτη πρᾶγματος, λόγων, ὡς Φησὶν ὁ Πλάτων, βικρυτάτην ζημίαν. τὴν δὲ Ῥωμαίων πόλιν ⁷ ἐκώλυσε ἐλευθέραν γενέσθαι, Νέρωνος ἀπαλλαγεῖσθαι, ἐνὸς ἀνδρὸς ἀδολεσχία. μία γὰρ ἦν νύξ, μεθ' ἣν ἔδει τὸν τύραννον ἀπολωλέναι, παρεσκευασμένων ἀπάντων· ὁ δὲ μέλλων αὐτὸν ἀποκλινύνουσι, πορευόμενος εἰς Θέατρον, ἰδὼν τινα τῶν δεδεμένων ἐπὶ θύραις μέλλοντα προσάγεσθαι Νέρωνι, καὶ τὴν αὐτῆ τύχην ἀποδουρόμενον, ἐγγὺς προσῆλθεν αὐτῷ, καὶ προσψιδυρίσας· Εὐχέ (Φησὶν) ὦ ἀνδρωπε, τὴν σήμερον ἡμέραν παρελθεῖν μόνον, αὐριον δέ μοι εὐχα-

G 5

¹ Allusio ad Homericum ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγες, Odyss. XI, 54.

² Turn. Bong. κερείων.

³ Pro καὶ Turn. V. Bong. ἀλλὰ exhibit.

⁴ absunt τὴν πόλιν ab Ald. & Basf.

⁵ Heptachalcon & Ceramicus partes erant Athenarum.

⁶ R. mavult ὃ Σύλλα, & interjectum id esse monet, ut res praesenti congruum, veteri jambo συκάμινον ἔθ' ἀλφίτῳ πεπασ. Cf. Vit. Syllae, c. 2. Vol. III.

⁷ Cf. Tac. Ann. 15, 48. qui rem paulo aliter narrat.

εὐχαριστήσεις. ἀρπάσας ἔν τὸ αἰνιχθῆν ἐκεῖνος, καὶ νοήσας, (οἶμαι) ὅτι

Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπῶν, ἀνέτοιμα δίδωκει, τὴν βεβαιοτέραν εἶλετο σωτηρίαν πρὸ τῆς δικαιοτέρας. ἐμήνυσε γὰρ τῷ Νέρωνι τὴν Φωνὴν τῆ ἀνδρώπε· κἀκεῖνος εὐθύς ἀνῆρπαστο, καὶ βάσανοι, καὶ πῦρ, καὶ μάστιγες ἐπ' αὐτὸν, ἀρῦόμενον πρὸς τὴν ἀνάγκην, ἃ χωρὶς ἀνάγκης ἐμήνυσε.

VIII. Ζήνων¹ δὲ ὁ Φιλόσοφος, ἵνα μὴδ' ἄκουτος αὐτῆ πρόηται τι τῶν ἀπορρήτων ἐμβιαζόμενον τὸ σῶμα ταῖς ἀνάγκαις, διαφαγὼν τὴν γλῶτταν, προσέπλυσε τῷ τυράννῳ². καλὸν δὲ καὶ Λέαινα τῆς ἐγκρατείας ἔχει γέρας· ἑταίρα³ τῶν περὶ Ἀρμόδιον ἦν καὶ Ἀριστογέτονα, καὶ τῆς ἐπὶ τὰς τυράννας⁴ συνωμοσίας ἐκοινωνεῖ ταῖς ἐλπίσιν, ὡς γυνή· καὶ γὰρ αὕτη περὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἐβάκιχευσε κρατῆρα τῆ ἔρωτος, καὶ κατωργίατο διὰ τῆ θεῆ τοῖς ἀπορρήτοις. ὡς ἔν ἐκεῖνοι πῆλαισαντες ἀρῆρέθησαν, ἀνακρινομένη καὶ κελευομένη φράσαι τὰς ἔτι λαυθάνοντας, ἕκ ἔφρασεν, ἀλλ' ἐνεκαρτέρησεν, ἐπιδείξασα τὰς ἀνδρας ἑδὲν ἀνάξιον ἑαυτῶν παθόντας, εἰ τοιαύτην ἠγάπησαν. Ἀθηναῖοι δὲ χαλκῆν ποιησάμενοι Λέαιναν, ἀγλωσσον, ἐν πύλαις τῆς ἀκροπόλεως ἀνέθηκαν, τῷ μὲν θυμοειδεῖ τῆ ζῶα τὸ ἀήτητον αὐτῆς, τῷ δ' ἀγλώσσῳ τὸ σιωπηλὸν καὶ μυστηριῶδες ἐμφαίνοντες. ἕδεις γὰρ ἔτω λόγος ὠφέλησε ρηθεῖς, ὡς πολλοὶ σιωπηθέντες. ἔσι γὰρ εἰπεῖν ποτὲ τὸ σιγηθῆν, ἢ μὴν σιωπῆσαι γε το λεχθῆν, ἀλλ' ἐνκέχυται καὶ διαπεφοίτηκεν. ὅθεν (οἶμαι) τῆ μὲν λέγειν ἀνδρώπες, τῆ δὲ σιωπῆν θεῆς διδασκάλους ἔχομεν, ἐν τελεταῖς καὶ μυστηρίοις σιωπῆν

παρα-

¹ Zeno, non Cittieus, sed Eleates. V. Cic. Tusc. II, 22. & Nat. Deor. 3, 33. & Menage ad Dialog. Laërt. IX, 25. R.

² Significat Nearchum Mysum, Eleatarum tyrannum, aut Demylum, ut alii appellant. R.

³ R. mavult γέρας, ἢ ἑταίρα.

⁴ Hipparchum & Hippiam. Cf. Thucyd. VI. c. 54. sq.

παραλαμβάνοντες. ὁ δὲ ποιητὴς τὸν λογιώτατον ¹ Ὀδυσσεά σιωπηλότατον πεποίηκε, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν τροφόν. ἀκέεις ² γὰρ λεγέσης·

Ἔξω δ' ἤυτε περ κρατερὴ δρυς, ἢ σίδηρος.

αὐτὸς δὲ τῇ Πηνελόπῃ παρακατῆμενος,

Θυμῷ μὲν γούωσαν ἐὼν ἐλέαιρε γυναῖκα,

Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἔσασαν, ἢ σίδηρος,

Ἄτρεμας ἐν βλεφάροισιν.

ἔτω τὸ σῶμα ³ μεσὸν ἦν αὐτῷ πανταχόθεν ἐγκρατείας, καὶ πάντα ἔχων ὁ λόγος εὐπειθῆ καὶ ὑποχείρια, προσέταττε τοῖς ὄμμασι μὴ δακρύειν, τῇ γλώττῃ μὴ φθέγγεσθαι, τῇ καρδίᾳ μὴ τρέμειν, μηδ' ὑλακῆεῖν.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα, μέχρι τῶν ἀλόγων κινήματων διήκοντος τῷ λογισμῷ, καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ αἷμα πεποιημένε κατήκον ἐαυτῷ καὶ χειρόητες. τοιαῦτοι δὲ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν ἐταίρων ⁴. τὸ γὰρ ἐλκομένε καὶ προσαδιζόμενε ὑπὸ τῷ Κύκλωπος, μὴ κατεκίπειν τῷ Ὀδυσσεῶς, μηδὲ δεῖξαι τὸ πεφυρακῆωμένον ἐκεῖνο καὶ παρεσκευασμένον ὄργανον ἐπὶ τὸν ὀφθαλμόν, ἀλλ' ὡμὸς ἐδίδομαι μάλλον, ἢ φροῦσαι τι τῶν ἀπορήτων, ὑπερβολὴν ἐγκρατείας καὶ πίσεως ἐν ἀπολέλοιπεν ⁵. ὅθεν ὁ Πιττακὸς ἐκακῶς, τῷ Αἴγυπτιῶν βασιλέως πέμψαντος ἱερεῖον αὐτῷ, καὶ κλεύσαντος τὸ κῆλλισον καὶ τὸ χεῖρισον ἐξελεῖν κρέας, ἐπεμψεν ἐξε-
λῶν

¹ Bas. λογιώτατον. Xyl. e MS. correxit.

² Cf. ad haec, quae sequuntur, Odyss. l. XIX, 494. & 499. item l. XX, 16. & 23.

³ Sic e MS. legi voluit Xyl. & habent Turn. V. Bong. de-dique pro vulg. σῶμα. Recepit idem W. adfentientibus D. C. Colleg. Nov. Collat. Muret. Schott. Jannot. Anon. Mez.

⁴ Restitui hanc lesionem ex Ald. Bas. Rost. quā R. cum Salmas. dari voluit pro ἐτέρων, quod e Steph. in rell. transiit. Dedit idem W. accedentibus Xyl. D. Mosq. i. Colleg. Nov.

⁵ Vulgo ἐκλέλοιπεν. R. & W. legendum monuerunt ἐλέλοιπεν vel ἐκ ἀπολέλοιπεν. Posterius ded. l.

λὼν τὴν γλῶτταν, ὡς ὄργανον μὲν ἀγαθῶν, ὄργανον δὲ τῶν κακῶν τῶν μεγίστων ἔσαν ¹.

IX. Ἡ δ' Εὐριπίδειος Ἰνώ, παρῤῥησίαν ἀγασα ² περὶ αὐτῆς, εἰδέναι Φησὶ

• Σιγᾶν θ', ὅπη δεῖ, καὶ λέγειν, ἴν' ἀσφαλές.

οἱ γὰρ εὐγενῆς καὶ βασιλικῆς τῷ ὄντι παιδείας τυχόντες, πρῶτον σιγᾶν, εἶτα λαλεῖν μανθάνουσιν. Ἀντίγονος ἔν, ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ἐρωτήσαντος αὐτὸν τῆ υἱᾶ, πηνίκα μέλλασιν ἀναζευγνύειν. Τί δέδοικας, (εἶπε) μὴ μόνος ἐκ ἀκέρως τῆς σάλπιγγος; ἐκ ἄρα Φωνῆν ἐπίσειεν ³ ἀπόρρητον, ᾧ τὴν βασιλείαν ἀπολείπειν ἐμελλεν. ἐδίδασκε μὲν ἔν αὐτὸν ἐγκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ πεφυλαγμένως. Μέτελλος δὲ ὁ γέρον ⁴ ἕτερόν τι τοῖσδε ἐρωτώμενος ⁵ ἐπὶ στρατείαις. Εἰ (Φησὶν) ᾧμην τὸν χιτῶνά μοι συνειδέναι τῆτο τὸ ἀπόρρητον, ἀποδυσάμενος ἂν αὐτὸν ἐπὶ πῦρ ἔθηκα. Εὐμένης δ' ἀκέρως ἐπέρχεσθαι Κρατερόν, ἔδενι τῶν φίλων ἔφρασεν ⁶, ἀλλ' ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι. τέτρα γὰρ οἱ στρατιῶται κατεφρόνεν, ἐκεῖνος δὲ καὶ τὴν δόξαν ἐθαύμαζον, καὶ τὴν ἀρετὴν ἠγάπων. ἔγνω δ' ἄδεις ἄλλος, ἀλλὰ συμβαλόντες ἐκράτησαν, καὶ ἀπέπλειναν αὐτὸν ἀγνοῦντες, καὶ νεκρὸν ἐπέγνωσαν. ἔτως ἐστρατήγησεν ἠσιωπῆ τὸν ἀγῶνα, καὶ τηλικῶτον ἀνταγωνιστὴν ἀπέκρυψεν ⁷. ὡσε τὰς φίλας αὐτὸν μὴ προσιπόντα, θαυμάζειν

¹ In libro de Convivio septem sapientum tribuitur hoc de lingua iudicium Biantii. Vol. VIII. p. 3.

² Xyl. mavult παρῤῥησιάζεσθαι pro παρῤῥ. ἄγ.

³ R. susp. ἐκ ἐπίσειεν — non igitur existimandum est, Antigoni cum filio voluisse rem aliquam silentio premedam communicare, sed potius eum docere voluit — addens, eam vim esse particulae μὲν ἔν, ut significet quin, imo vero.

⁴ Significat Q. Caecilium Metellum, de quo Liv. 40, 45. R.

⁵ Turn. V. Bong. ἐπερωτώμενος.

⁶ Hoc de strategemate nil habet Diod. Sic. 18, 30. ubi haec de pugna narrat, R.

⁷ Turn. V. Bong. ἀπέπλειναν.

ζῆν μᾶλλον, ἢ μέμφασθαι· κἂν μέμφηται δέ τις, ἐγκαλεῖσθαι βέλτιόν ἐστι, σωθέντα δι' ἀπιστίαν, ἢ κατηγορεῖν ἀπολλύμενον διὰ τὸ πισεῦσαι.

X. Τίς δὲ ὅπως¹ ἑαυτῷ παρρησίαν ἀπολέλοιπε κατὰ τῆ μὴ σιωπήσαντος; εἰ γὰρ ἀγνοεῖσθαι τὸν λόγον ἔδει, κακῶς² ἐλέχθη πρὸς ἄλλον· εἰ δ' ἀφείς ἐκ σεαυτῆ κατέχεις ἐν ἐτέρῳ τὸ ἀπόρρητον, εἰς ἄλλοτρίαν πίσιν καταπέφουγας, τὴν σεαυτῆ προέμενος· κἂν μὲν ἐκείνος ὁμοίος σοι γένηται, δικαίως ἀπόλωλας· ἂν δὲ βελτίων, σώζῃ παραλόγως, ἕτερου εὐρῶν ὑπὲρ σεαυτῆ³ πιστότερον. ἀλλὰ φίλος ἔτος ἐμοί. τῆτω δὲ ἕτερός τις, ᾧ πισόσαι καὶ ἔτος, ὡς ἐγὼ τῆτω· κακείνος ἄλλω πάλιν· εἶτα ἔτως ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμοῦ, εἰρομένης⁴ τῆς ἀκρασίας, ὁ λόγος. ὡς γὰρ ἡ μονὰς ἐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτῆς ὄρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἐν μένει, διὸ κέκληται μονὰς· ἡ δὲ δυὰς ἀρχὴ διαφορᾶς ἀόριστος· (εὐθὺς γὰρ ἑαυτὴν ἐξίσησι, τῷ διπλασιασμῷ εἰς τὸ πλήθος τρεπομένη) ἔτω λόγος ἐν τῷ πρώτῳ καταμένων, ἀπόρρητος ὡς ἀληθῶς ἐστιν· ἂν δ' εἰς ἕτερον ἐμβῆ, Φήμης ἔχε τάξιν. ἔπεα γὰρ⁵ πλερόντα φησὶν ὁ ποιητής· ἔτε γὰρ πλὴνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾶδιόν ἐστιν αὐθις καταχεῖν, ἔτε λόγον ἐκ τῆ σόματος προέμενον, κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατὸν, ἀλλὰ φέρεται

— λαίψηρὰ κυκλώσας πλερὰ,

δι' ἄλλων ἐπὶ ἄλλας σκιδνάμενος. νεὼς μὲν γὰρ ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σκείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοτες· τῆ λόγος δὲ, ὡσπερ ἐκ λιμένων ἐκδραμόντος, ἐκ ἔστιν ὄρμος, ἐδ' ἀγκυροβόλιον,

¹ Sic e Xyl. MS. dedi cum w. adficiente D. pro vulg. ἄλλος. C. ἄλλως. Mez. λάλος.

² Turn. V. Bong. καλῶς.

³ Secutus sum w. ita dantem e Colleg. Nov. pro vulg. σεαυτὸν. Xyl. legit ἤπερ σεαυτὸν pro ὅπερ σεαυτὸν, quod in suo exemplari legisse videtur.

⁴ Xyl. MS. εἰρομένης. Praefert autem vulgata.

λιον, ἀλλὰ ψόφῳ πολλῶ καὶ ἤχῳ Φερόμενος, προσέβ-
 ῆξε καὶ κατέδυσεν εἰς μέγαν καὶ δεινόν τινα, τὸν Φθεγ-
 ξάμενον, κίνδυνον.

Μικρῆ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαίου λέπας ¹

Πρήσειεν ἂν τις· καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ² ἕνα,

Πύθουσιτ' ἂν ἄσοι πάντες —.

XI. Ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος ἀπόρρητόν τινα βε-
 λήν ἐβλεύετο κατ' αὐτὴν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· ἀσά-
 Φειαν δὲ πολλὴν καὶ ὑπίνοϊαν ἔχοντας τῆ πρᾶγματος,
 γυνὴ τᾶλλα σώφρων, γυνὴ δὲ, προσέκειτο τῷ ἑαυτῆς
 ἀνδρὶ, λιπαρῶς δεομένη πυθέσθαι τὸ ἀπόρρητον· ὄρκοι
 δὲ καὶ κατάρχι περὶ σιωπῆς ἐγίνοντο, καὶ δάκρυα ποτ-
 νιωμένης αὐτῆς, ὡς πίσιεν ἐκ ἐχέσης. ὁ δὲ Ῥωμαῖος
 ἐξελέγξαι βελομένης αὐτῆς τὴν ἀβελτηρίαν· Νικᾶς, ὦ
 γύναι· (εἶπεν) ἀλλ' ἄκκε Φοβερόν πρᾶγμα καὶ τερά-
 σιον· προσήγγελται γὰρ ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἱερέων, κόρυδον
 ἄφθαι πετόμενον, κράνος ἔχοντα χρυσῆν καὶ δόρυ-
 σκεπτόμεθα δὴ τὸ τέρας, εἴτε χρυσὸν εἴτε Φαῦλόν ἐστι,
 καὶ συνδιαπορῶμεν τοῖς μάντεσιν· ἀλλὰ σιάπα. ταῦ-
 τα εἰπὼν, ὤχετό εἰς τὴν ἀγοράν· ἡ δὲ τῶν Θεραπαι-
 νίδων μίαν εὐθύς ἐφελκυσσάμενη τὴν πρώτην εἰσελθῆσαν,
 ἔπαιε τὸ σῆθος αὐτῆς, καὶ τὰς τρίχας ἐσπάραττεν·
 Οἴμοι (λέγεσσα) τῆ ἀνδρὸς καὶ τῆς πατρίδος· τί πει-
 σόμεθα; βελομένη καὶ διδάσκασσα τὴν Θεράπαιναν εἰ-
 πεῖν· Τί γὰρ γέγονεν; ὡς δ' ἔν πυθομένης διηγῆσα-
 το, καὶ προσέθηκε τὸν κοινὸν ἀπάσης ἀδολεχίας ἐπω-
 δόν, τὸ, Ταῦτα μηδεὶ Φράσης, ἀλλὰ σιάπα· ἐ Φθά-
 νει τὸ Θεραπαινίδιον ἀποχωρῆσαν αὐτῆς, καὶ τῶν ὁμο-
 δέλων εὐθύς ἦν μάλις εἶδε χολάζεσαν, ἐμβάλλει τὸν
 λόγον· ἐκεῖνη δὲ τῷ ἐραστῇ παραγενομένῳ πρὸς αὐτὴν,
 ἔφρασεν. ἔτω δ' εἰς ἀγοράν τῆ διηγῆματος ἐκκυλιθέν-

τος,

¹ Turn. V. Bong. σίλας pro λέπας.

² Enallage casus. Nominativus locum Genitivi consequen-
 tiaē obtinet. R.

τος, ὡς προδραμεῖν τὸν πλασόμενον τὴν Φήμην, ἀπαντήσας τις αὐτῷ τῶν γνωρίμων Ἄρτίως, (εἶπεν) οἴκοθεν εἰς ἀγορὰν καταβαίνεις; Ἄρτίως, ἔφη ἐκεῖνος. Οὐκᾶν ἐδὲν ἀκήκοας; Γέγονε γάρ τι καινὸν ἄλλο; Κέρυδος ¹ ὤπλαι πετόμενος, κράνος ἔχων χρυσοῦν καὶ δόρυ, καὶ μέλλασσι περὶ τέτε σύγυλητον ἔχειν οἱ ἄρχοντες. κἀκεῖνος γελάσας· Εὐ τῆ τάχως, (εἶπεν) ὦ γύναι, τὸ καὶ Φθάσαι με τὸν λόγον εἰς ἀγορὰν προϊόντα ². τὲς μὲν ἔν ἀρχοντας ἐντυχῶν ἀπήλλαξε τῆς ταραχῆς· τὴν δὲ γυναῖκα τιμαυρέμενος, ὡς οἴκαδε εἰσηλθὲν Ἄπάλεσάς με, (εἶπεν) ὦ γύναι· τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον· ὡς μοι Φευκλίον ἐστὶ τὴν πατρίδα διὰ τὴν σὴν ἀκρασίαν. τρεπομένης δὲ πρὸς ἀρνησιν αὐτῆς, καὶ λεγύσης· Οὐ γὰρ ταῦτα μετὰ τριακοσίων ἤκιστας; Ποίων (ἔφη) τριακοσίων; σὲ βιαζομένης, ἐπλασάμην ἀποπειρώμενος. ἔτος μὲν ἔν ἀσφαλῶς πᾶνυ καὶ μετ' εὐλαβείας, ὡσπερ εἰς ἀγγεῖον σαθρὸν, ἐκ οἴνου, ἐκ ἐλαίου, ἀλλ' ὕδωρ ἐγχεάς, ἐπέειρασε τὴν γυναῖκα. Φέλβιος ³ δὲ, ὁ Καίσαρος ἐταῖρος τῆ Σεβασῆ, γέροντος ἤδη γεγονότος, ἀκέσας ὀδυρομένης τὴν περὶ τὸν οἶκον ἐρημίαν, καὶ ὅτι, τῶν μὲν δυεῖν θυγατριδῶν αὐτῆ ⁴ ἀπολωλότων, Ποσειμίας δὲ, ὅς ἐτι λαιπὸς ἐσιν, ἐκ διαβολῆς τινος ἐν Φυγῆ

¹ R. mavult γέγονε γάρ τι καινὸν? aīn vero noui aliquid accidisse? resp. ἀλλὰ κέρυδος — aīqui alaunda.

² Turn. V. Bong. προελθόντα.

³ Fulvium pro Fabio appellatum a Plutarcho per memoriae errorem fuisse volunt Rualdus animadv. ad Plutarch. 45. & Reimar. ad Dion. Cass. p. 1166. Mez. corrigit Φάβιος. Ita Tac. Annal. I, 5. — C. Colleg. Nov. Collat. Muret. Jun. Πάβλιος.

⁴ Significat L. & C. Caesares, Augusti e filia Julia & M. Vipsanio Agrippa nepotes, quos in duodeviginti mensium spatio amisit ambos, auctore Sueton. August. c. 65. Pro Ποσειμίας R. legendum monet Ποσειμίας, idque non esse proprium nomen, sed ex casu impositum cognomen tertii Agrippae, e Vipsanio & Julia nati, Tacit. Ann. I. 5. 6. Dio Cass. p. 829.

γῆ ὄντος, ἀναγκάζεται τὸν τῆς γυναικὸς υἱὸν ¹ ἐπεισ-
 ἄγειν τῇ διαδοχῇ τῆς ἡγεμονίας, καίπερ οἰκτεῖραν καὶ
 βεβηλούμενος ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι τὸν θυγατρι-
 δῆν· ταῦτα ὁ Φέλβιος ἀκέσας ἐξήνεγκε πρὸς τὴν ἐαυ-
 τῆ γυναῖκα, πρὸς δὲ Λιβίαν ἐκείνη, Λιβία δὲ κατήψα-
 το πικρῶς Καῖσαρος, εἰ πάλα ταῦτα ἐγνωκῶς, ἢ με-
 ταπέμπεται τὸν θυγατριδῆν, ἀλλ' εἰς ἔχθραν καὶ πόλε-
 μον αὐτὴν τῷ διαδόχῳ τῆς ἀρχῆς κατίστησιν. ἐλθόν-
 τος ἔν ἑωθεν ² (ὡς εἰώθει) τῷ Φελβίῳ πρὸς αὐτὸν, καὶ
 εἰπόντος· Χαῖρε, Καῖσαρ· Ὑγίαινε, (εἶπε) Φέλβιε,
 κἀμεινὸς νοήσας, ὤχετο εὐθὺς ἀπὼν οἴκαδε, καὶ τὴν
 γυναῖκα μεταπεμφάμενος· Ἐγνωκεν (εἶφη) Καῖσαρ,
 ὅτι τὸ ἀπόρρητον ἐκ εἰσιώπησα· καὶ διὰ τῆτο μέλλω ἀν-
 κειρῆν ἑμαυτόν· ἡ δὲ γυνή· Δικαίως, (εἶπεν) ὅτι μοι
 τοσῶτον συνοικῶν χρόνον, ἐκ ἔγνωσ, ἄδ' ἐφυλίξω τὴν
 ἀκρασίαν· ἀλλ' ἔασον ἐμὲ προτέραν. καὶ λαβῆσα τὸ
 ξίφος, ἑαυτὴν προανεῖλε τῆ ἀνδρός.

XII. Ὀρθῶς ἔν Φιλιππίδης ὁ κωμωδοποιὸς, Φι-
 λοΦρονεμένῃ τῆ βασιλεύσ αὐτὸν Λυσιμάχῃ (πρὸς ἑαυ-
 τὸν ³) καὶ λέγοντος· Τίνος σοι μεταδῶ τῶν ἐμῶν· Οὐ
 βάλει, (Φησί) βασιλεῦ, πλὴν τῶν ἀπορρήτων. τῇ δ'
 ἀδολεσχία καὶ ἡ περιεργία κακὸν ἐκ ἑλαττον πρόσεσι-
 πολλὰ γὰρ ἀκέειν θέλῃσιν, ἵνα πολλὰ λέγειν ἔχωσι
 καὶ μάλις τὰς ἀπορρήτας καὶ κεντυμμένες τῶν λόγων
 περιϊόντες ἐξιχυεύωσι καὶ ἀνερευνώωσιν, ὡσπερ ὕλην πα-
 λαιάν τινα φορτίων ⁴ τῇ Φλυαρία παρατιθέμενοι, εἴτα
 ὡσπερ

¹ Significat Tiberium Neronem, qui Augusto successit. R.

² Turn. V. Bong. ἔσωθεν.

³ Quae uncis inclusi, Xyl. expungenda censuit, & absunt
 ab ejus cod. & D. Etiam W. delenda suspicatur. Si quis re-
 tineri vult, Xyl. monente, interpretetur *secusim, solum ad se*.
 R. suspr. Λυσιμάχῃ, καὶ λέγοντος πρὸς αὐτὸν· Τίνος.

⁴ R. fatetur, hunc versum locumque ipsi esse obscurum, nec
 probat tot diversi generis similitudines accumulatas. Kaltw.
 depra-

ὥσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον ἔτε κατέχειν¹, ἔτε ἀφεί-
ναι θέλωσι· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐρπετὰ τὰς ἀποβόητας
λόγους ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαβόντες, ἢ συγκρατῶσιν,
ἀλλὰ διαβιβρώσκονται ὑπ' αὐτῶν. τὰς μὲν γὰρ βελό-
νας Φασὶ ῥήγνουσαι τιμήσας, καὶ τὰς ἐχίδνας· οἱ δ'
ἀποβόητοι λόγοι τὰς μὴ εἰδούσας ἐκπίπτοντες ἀπολλύε-
σι καὶ διαφθεύουσιν. Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, ἐν τῇ πρὸς
Γαλάτας μάχῃ πᾶν ἀποβαλὼν τὸ εὐρέτευμα καὶ τὴν δύ-
ναμιν, αὐτῆ δὲ² περισπάσας τὸ δῖκδημα, καὶ Φυγῶν
ἵππων μετὰ τριῶν ἢ τετάρων ἀνοδίας καὶ πλάναις πο-
λὺν δρόμον, ἤδη δὲ ἔνδειαν ἀπαγορεύων, ἐπαυλίᾳ τιμῇ
προσηλθε, καὶ τὸν δεσπότην αὐτὸν εὐρῶν κατὰ τύχην,
ἔρτον καὶ ὕδωρ ἤτησεν. ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ τῶν ἄλλων
ἔσα παρῆν ἐν τῷ ἀγρῷ, θαψιλῶς ἐπιδιδῶς καὶ Φιλοφρο-
νέμενος, ἐγνώρισεν τὸ πρόσωπον τῷ βασιλέως· καὶ πε-
ριχαρῆς γενόμενος τῇ συντυχίᾳ τῆς χρείας, ἔ κατέχευε,
ἔδὲ συνεψεύσατο βελομένῳ λανθάνειν, ἀλλ' ἄχρι τῆς
δοῦ προπέμψας, καὶ ἀπολυόμενος· Ὑγίαινε, (εἶπεν)
ὦ βασιλεῦ Σέλευκε. κἄκεινος ἐπείνας τὴν δεξιὰν αὐτῷ
καὶ προσελκόμενος³ ὡς Φιλήσων, ἔνευσεν ἐνὶ τῶν μετ'
αὐτῆ, ξίφει τὸν τράχηλον ἀποκόψαι τῷ ἀνδράπῃ.

Φθνευγόμενος δ' ἔρα τῆ γε κάρη κινήσιν ἐμίχθη⁴.

εἰ δ' ἐσίγησε τότε, καρτερήσας ὀλίγον χρόνον, εὐτυχῆ-
σαντος ὕστερον τῷ βασιλέως καὶ μεγάλας γενομένης, μεί-
ζονας ἂν (οἶμαι) χάριτας ἐνομίσαστο ἀντὶ τῆς σιωπῆς,
ἢ τῆς Φιλοξενίας. ἔτος μὲν ἔν ἀμωσγέπως ἔχε πρό-
Φασιν

depravata haec censet, & pro παλαιὰν (sup. leg. νέων vel tale quid.
Vertit: um ibrer Plauderey gleichsam eine frische Ladung zu
verschaffen. W. pro φορτίων quaerit, an φορτῆ vel φορτυῶν?

¹ R. addi vult δύναμιν.

² Sic cum W. ex Ald. Bas. Xyl. Mosq. 1. 2. τενοσάμι pro
vulg. δύναμιν αὐτῆ, καί.

³ Turn. Bong. προσκελλόμενος; V. προσελλόμενος.

⁴ Iliad. X, 457.

PLVT. T. X.

H

Φασιν τῆς ἀκρασίας, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν Φιλοφροσύνην.

XIII. Οἱ δὲ πλείστοι τῶν ἀδολέχων ἐδ' αἰτίαν ἔχοντες, ἀπολλύουσιν αὐτὰς. οἶον, ἐν κερεῖω τινὶ λόγων γενομένων περὶ τῆς Διονυσίε τυραννίδος, ὡς ἀδαμαντίνη καὶ ἄρρηκτός ἐστι, γελᾶσας ὁ κερεὺς. Ταῦτα ὑμᾶς (ἔφη) περὶ Διονυσίε λέγειν, ἔ ἐγὼ παρ' ἡμέρας ἕλιγας ἐπὶ τῆ τραχήλει τὸ ξυρὸν ἔχω; ταῦτ' ἀκᾶσας ὁ Διονύσιος ἀνεσαύρωσεν αὐτόν. ἐπικεικῶς δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κερέων γένος· οἱ γὰρ ἀδολεσχότατοι προσρέεσι καὶ προσκαδίζουσιν, ὥσε αὐτὰς ¹ ἀναπιμπλασθαι τῆς συνηθείας. χαριέντως γὰρ ὁ βασιλεὺς Ἀρχέλαος, ἀδολέχε κερέως περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλινον, καὶ πυθόμενα. Πῶς σε κείρω, βασιλεῦ; Σιωπῶν, ἔφη. κερεὺς δὲ καὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῶν Ἀθηναίων μεγάλην κακοπραγίαν ἀπήγγειλε, πρῶτος ἐν Πειραιεῖ πυθόμενος οἰκέτη τινὸς τῶν ἀποδεδρακότων ἐκαῖθεν. εἴτ' ἀφείς τὸ ἐργαστήριον, εἰς ἄστου συνέτεινε δρόμῳ,

Μὴ τις κῦδος ἄροιο, — —

τὸν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐμβαλῶν,

— — ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι ².

γενομένης δὲ ταραχῆς, ὡς ³ εἶδος, εἰς ἐκκλησίαν ἀθροισθεὶς ὁ δῆμος, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐβάδιζε τῆς Φήμης. ἤγετο ἔν ὁ κερεὺς καὶ ἀνεκρίνετο, μηδὲ τῆνομα τῆ Φράσαντος εἶδος, ἀλλ' εἰς ἀνώνυμον καὶ ἄγνωστον ἀναφέρων τὴν ἀρχὴν πρόσωπον. ὀργή δὲ ⁴ καὶ βοή τῆ Θεάτρα· Βασάνιζε καὶ σρέβλε τὸν ἀλάστορα· πέπλασαι ταῦτα καὶ συντέθειται· τίς δ' ἄλλος ἤμασε; τίς δ' ἐπίστυσεν; ἐκομίθη τροχός, κατετάθη ὁ ἄνθρωπος. ἐν τῆτω παρῆσαν

¹ R. inavult ὥσε καὶ αὐτὰς.

² Iliad. XXII, 207.

³ Turn. V. Bong. οἶον pro ὡς.

⁴ abest δὲ ab Ald. & Bañ. Μοκ Turn. & V. σρίφα pro σρέβλα.

σαν οἱ τὴν συμφορὰν ἀπαγγέλλοντες, ἐξ αὐτῆ τῆ ἔργου διαπεφευγότες. ἐσκεδάθησαν ἔν πάντες ἐπὶ τὰ οἰκεία πένθη, καταλιπόντες ἐν τῷ τροχῷ τὸν ἄθλιον ἐνδεδεδεμένον. ὁψὲ δὲ λυθεῖς ἤδη πρὸς ἑσπέραν, ἠρώτα τὸν δημόσιον ¹, εἰ καὶ περὶ Νικίε τῆ στρατηγῆς, ὅν τρόπον ἀπόλωλεν, ἀκηόασιν. ἔτως ἄμαχόν τι καυὸν καὶ ἀνεξέτητον ἢ συνήθεια ποιεῖ τὴν ἀδολεσχίαν.

XIV. Καίτοι γε ὥσπερ οἱ τὰ πιμρὰ καὶ δυσώδη φάρμακα πίνοντες δυσχεραίνουσι καὶ τὰς κύλικας, ἔτως οἱ τὰ κακὰ προσαγγέλλοντες, ὑπὸ τῶν ἀνεκόντων δυσχεραίνονται καὶ μισῶνται. ὅθεν ² χαριέντως ὁ Σοφοκλῆς διηπόρηκεν.

Ἐν τοῖσιν ὤσιν, ἢ ἔπι τῇ ψυχῇ ³, δάκνη;

Τί δαί; ῥυθμίσεις τὴν ἐμὴν λύπην, ὅπη;

Ὁ δρῶν σ' ἀνιῶ τὰς φρένας, τὰ δ' ὡτ' ἐγν.

λυπῆσι δ' ἔν, ὥσπερ οἱ δρῶντες, καὶ οἱ λέγοντες, ἀλλ' ὅμως ἐκ ἑσὶ γλώσσης ῥέσεως ἐπίχεσις, ἐδὲ κολασμός. ἐν Λακεδαιμόνι τῆς Χαλκιοῖκε τὸ ἱερὸν ὠφθη σεσυλημένον, καὶ κειμένη ἔνδον κενὴ λάγνηος. ἦν ἔν ἀπορία ποτῶν συνδεδραμηότων καὶ τις τῶν παρόντων. Εἰ βύλεθε, (εἶπεν) ἐγὼ φράσω ὑμῖν, ὃ μοι παρίσταται περὶ τῆς λαγῆης. νομίζω γὰρ, (εἶφη) τὰς ἱεροσύλας ἐπὶ τηλικᾶτον ἐλθεῖν κίνδυνον, κώνειον ἐμπιόντας, καὶ κομίζοντας οἶνον. ἵνα, εἰ μὲν αὐτοῖς λαθεῖν ἐγγένοιτο, τῷ ἀκράτῳ ποθέντι σβέσαντες καὶ διαλύσαντες τὸ φάρμακον, ἀπέλθοιεν ἀσφαλῶς. εἰ δ' ἀλίσκοιντο, πρὸ τῶν

H 2

βασάν

¹ R. monet, subaudiendum ἄλλοι, & addit, praecipere quidem Grammaticos, δῆμιον eo sensu dici (quae vox etiam a Turn. V. Bong. exhibetur) sed obstare tot numero exempla.

² Secutus sum W. ὅθεν dantem ex D. & Jannot. pro vulg. καίτοι γε.

³ Sophocl. Antigon. 317. 199. Turn. V. Bong. ἢ τι ψυχῆς; Seq. v. Baf. Τί δέ; Xyl. e MS. τί δαί, quod Steph. dedit; Pro ὅπη Turn. V. Bong. Schott. Jannot. ὅπα; Salmat. correxit ὅτι, quod R. improbat. In Sophocle ipso est Τί δέ & ὅπα.

βασάνων ὑπὸ τῆ Φαρμάκῃ ῥαδίως καὶ ἀνωδύνως ἀποθά-
νοιεν. ταῦτ' εἰπόντος αὐτῆ, τὸ πρᾶγμα πλοκήν ἔχον
καὶ περινόησιν τεσαύτην, ἐχ ὑπενοῦντος, ἀλλ' εἰδότες
ἐφαίνετο καὶ περισάντες αὐτὸν ἀνέκριναν ἀλλαχόθεν
ἄλλος. Τίς εἶ; καὶ τίς σε οἶδε; καὶ πόθεν ἐπίσασαι
ταῦτα; καὶ τὸ πέρας ἐλεγχομένους ἕτως, ὡμολόγησεν
εἰς εἶναι τῶν ἱεροσύλων. οἱ δ' Ἰβυκον ¹ ἀποκλείουκτες
ἐχ ἕτως ἐάλωσαν ἐν θεάτρῳ καθήμενοι ²; καὶ γεράνων
παραφανεισῶν, ἅμα γέλῳτι πρὸς ἀλλήλας ψιθυρίζοντες,
ὡς αἱ Ἰβύκῃ ἐνδικοὶ πάρεισιν. ἀκέσαντες γὰρ ³ οἱ
καθεζόμενοι πλησίον, ἤδη πολὺν χρόνον τῆ Ἰβύκῃ ὄν-
τος ἀφανῆς καὶ ζητημένα, ἐπελάβοντο τῆς Φωνῆς, καὶ
προσήγγειλαν τοῖς ἄρχουσιν. ἐλεγχθέντες δὲ ἕτως,
ἀπήχθησαν, ἐχ ὑπὸ τῶν γεράνων κολαθέντες, ἀλλ'
ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσαλγίας, ὡσπερ ἐρινύος ἢ ποινης,
βιαθέντες ἐξαγορευῆσαι τὸν Φόνου. ὡς γὰρ ἐν τῷ σώ-
ματι πρὸς τὰ πεπονθότα μέρη καὶ ἀλγῆντα γίνεται φο-
ρὰ καὶ ὀκλή τῶν πλησίον, ἕτως ἢ γλώττῃ τῶν ἀδολέ-
χων, αἰεὶ φλεγμονὴν ἔχουσα καὶ σφυγμὸν, ἔλκει τι καὶ
συνάγει τῶν ἀπορρήτων καὶ κεκρυμμένων ἐφ' ἑαυτήν.
διὸ δεῖ πεφράχθαι, καὶ τὸν λογισμὸν, ὡς πρόβολου,
ἐμποδῶν αἰεὶ τῇ γλώττῃ κείμενον, ἐπιχεῖν ⁴ τὸ ρεῦμα καὶ
τὸν ὄλιθον αὐτῆς. ἵνα μὴ τῶν χηνῶν ἀφρονέστεροι εἶναι
δοκῶμεν, ἕς Φασιν, ὅταν ὑπερβάλλωσιν ἐκ Κιλικίας τὸν
Ταῦρου ἀετῶν ὄντα μεσὸν, εἰς τὸ σῶμα λαμβάνειν εὐ-
μεγέθη λίθον, ὡσπερ κλειῖθρον ἢ χαλινὸν ἐμβάλλοντας
τῇ Φωνῇ, καὶ νυκτὸς ἕτως ὑπερφέρειναι λανθάνοντας.

XV. Εἰ τοίνυν ἕρριτό τις τὸν κάκιστον ὄσις ἐσὶ καὶ
τὸν ἐξωλέσατον, ἕδεις ἂν ἄλλου εἴποι, ἢ ⁵ τὸν προδότην

παρ-

¹ Fuit Lyricus poeta. Jam occidendus, grues forte super-
volantes obtestatus est.

² Turn. V. Bong. καθεζόμενοι.

³ abest γὰρ ab Ald. & Baf.

⁴ W. susp. κείμενον ἔχοντας, ἐπιχεῖν.

⁵ Xyl. auctoritate codicis hoc ἢ, ut abundans, delendum

παρελθών. Εὐθυκράτης μὲν ἔνῃ ἤρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις, ὡς Φησι Δημοθένης· Φιλοκράτης δὲ χρυσίου πολὺ λαβὼν, πόρνας καὶ ἰχθῦς ἠγόραζεν· Εὐφώρβω δὲ καὶ Φιλάγρω, τοῖς Ἐρέτριαν προδῶσι, χάραν ὁ βασιλεὺς ¹ ἔδωκεν. ὁ δ' ἀδόλεχος ἀμιθός ἐστι προδότης, καὶ αὐτεπάγγελτος, ἐχ' ἵππους, ἐδὲ ταίχη προδιδῶς, ἀλλὰ λόγος ἐκφέρων ἀπορρήτης, ἐν δίκαις, ἐν γάσσιν, ἐν διαπολιτείαις ², μηδενὸς αὐτῷ χάριν ἔχοντας· ἀλλ' ἂν αὐτὸς ἀκνήται, προσοφείλων χάριν. ὡσεὶ τὸ λελεγμένον πρὸς τὸν εἰκῆ καὶ ἀκρίτως ἐκχέοντα τὰ ἑαυτῆ καὶ καταχαριζόμενον·

• Οὐ Φιλάνθρωπος σύ γ' εἶσ' ³, ἔχεις νόσον,

Χαίρεις διδῶς, —

ἐναρμότῃ καὶ πρὸς τὸν Φλυαρόν· Οὐ φίλος εἶ σύ ταῦτα μηνύων, ἐδ' εὖνας· ἔχεις νόσον, χαίρεις λαλῶν καὶ Φλυαρῶν.

XVI. Ταῦτα δ' ἐ κατηγορίαν ἠγητέον, ἀλλ' ἰατρειάν τῆς ἀδολεχίας· τῶν γὰρ παθῶν κρίσει καὶ ἀσκήσει περιγινώμεθα, πρότερον δὲ ἢ κρίσις ἐστίν. ἐδεῖς γὰρ ἐθίζεται Φεύγειν καὶ ἀποτριβεῖσθαι τῆς ψυχῆς, ὃ μὴ δυσχεραίνει. δυσχεραίνομεν δὲ τὰ πάθη, ὅταν τὰς βλάβας καὶ τὰς αἰχύνας τὰς ἀπ' αὐτῶν τῷ λόγῳ κατανοήσωμεν· ὡσπερ νῦν κατανοῶμεν ἐπὶ τῶν ἀδολέχων,

H 3

ἔτι

cenfuit. Vertit: *nemo utique, proditore omisso, alium quendam responderet.* R. vulgatam defendit, si παρελθὼν accipiatur pro *in medio procedens*. W. quoque ἢ retinendum putat, ac subesse poetæ dictum, ex ipsa oratione conjicit.

¹ Philippus Macedoniae rex. R. Petitus est hic locus ex Orat. Demosth. *περὶ παραπροσβείας*. Quod ad equos prodentem attinet, alluditur ad Dolonis fabulam Iliad. X, 435.

² Xyl. MS. *πολιτείας*. Retinendam autem monet idem vulgatam vocem, qua etiam Cicero usus sit ad Attic. IX, 3.

³ Dedi sic cum W. versus ita e Jannot. distinguente. Vulgo uno versu. Extat quoque in Plut. vit. Publicol. Vol. I. p. 261. ubi notatur, Bryanum ob metrum legi voluisse *εἶσ'* pro vulg. *εἶσι*. Ibidem pro *σύ* est *τὺ*; & Epicharmo tribuitur.

ὅτι Φιλεῖσθαι βεβλόμενοι; μισῶνται· χαρίζεσθαι θέλοντες, ἐνοχλῶσι· θουμάζεσθαι δοκῶντες, καταγελῶνται· κερδαίνοντες ἄδην, ἀναλίσκασιν ¹. ἄδικῶσι τὰς Φίλας, ὠφελῶσι τὰς ἐχθρὰς, ἑαυτὰς ἀπολλύασιν. ὡσεὶ τὶ το πρῶτον ἴαμα καὶ Φάρμακόν ἐσι τῆ πάθος, ὁ τῶν ἀπ' αὐτῆ γινομένων κίχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπιλογισμός.

XVII. Δευτέρῳ δὲ χρηστέον ἐπιλογισμῶ, τῷ τῶν ἐναντιῶν, ἀκόνοντας αἰὶ καὶ μεμνημένους, καὶ πρόχειρα ἔχοντας τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια, καὶ τὸ σεμνὸν καὶ τὸ ἄγιον καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς, καὶ ὅτι θουμάζονται μᾶλλον καὶ ἀγαπῶνται καὶ σοφώτεροι δοκῶσι τῶν ἐξηνίων τέτων καὶ Φερομένων, οἱ ερογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νῆς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσονται. καὶ γὰρ Πλάτων ² τὰς τοιάτας ἐπαινεῖ, δεινοῖς ἀκοντισαῖς εἰκέναι λέγων, ἔλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα Φθεγγόμενος. καὶ ὁ Λυκῆργος εἰς ταύτην τὴν δεινότητα τὰς πολίτας εὐθύς ἐκ παιδῶν τῇ σιωπῇ πιέζων, συηγε καὶ κατεπύκνω. κατὰπερ γὰρ οἱ Κελτίβηρες ἐκ ³ τῆ σιδήρε τὸ εἶωμα ποιῶσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ ⁴ γεῶδες ἀποκατάρωσιν, ἕτως ὁ Λακωνικὸς λόγος ἐκ ἔχει Φλοῖον, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ δραστήριον ἀφαιρέσει τὴ περιττῆ διωκόμενος ⁵ σομῆται· τὸ γὰρ ἀποφθεγματικὸν αὐτοῖς τῆτο, καὶ τὸ μετ' εὐστροφίας ὀξύ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις, ἐκ τῆς πολλῆς περιγίνεται σιωπῆς. καὶ δεῖ τὰ τοιαῦτα μάλιστα τοῖς ἀδολέχοις προβάλλειν ⁶, ὅσῃν χάριν ἔχει καὶ δύναμιν·
οἶόν

1 Ita Xyl. e MS. legendum monuit, & dedi, R. probante, cum W. accedentibus D. Leonie. Jannot. Mez. pro vulg. κερδαίνοντες, ἄδην ἀλίσκασιν.

2 Locus est in Protagora, Vol. III. p. 153. ed. Bip.

3 W. delendum suspicatur ἐκ.

4 R. deleri vult καὶ τὸ, aut legi τὸ παχύ καὶ τὸ γεῶδες.

5 R. susp. συνδιωκόμενος.

6 Sic R. legi voluit, & dedi cum W. id e D. recipiente pro vulg. προβάλλαν — ante oculos ponere.

οἶόν ἐστι τό· Λακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ· Διουύσιος ἐν Κορίνθῳ· καὶ πάλιν γράψαντος αὐτοῖς τῆ Φιλίππε· Αἰ¹ ἐμβάλλω εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀνασάτες ὑμᾶς ποιήσω ἀντέγραψαν· Αἴνα· Δημητρίε δὲ τῆ βασιλέως ἀγανακλήεντος, καὶ βοῶντος· Ἐνα πρὸς ἐμὲ Λακεδαιμόνιοι πρεσβευτὴν ἔπεμψαν· ἐ καταπλαγεῖς ὁ πρεσβευτής· Ἐνα (εἶπε) ποτὶ ἔνα· θαυμάζονται δὲ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ βραχυλόγοι· καὶ τῷ ἱερῷ τῆ Πυθίε Ἀπόλλωνος ἐ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, ἐδὲ τὸς Πινδάρου παιῶνας, ἐπέγραψαν οἱ Ἀμφικλυόνες· ἀλλὰ τὸ Γνώθι σαυτὸν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα· θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὐογκον καὶ τὸ λιτόν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νῦν περιεχέσης· αὐτὸς δὲ ὁ θεὸς ἐ Φιλοσύνομος ἐστὶ καὶ βραχυλόγος ἐν τοῖς χρησιμοῖς; καὶ Λοξίας καλεῖται διὰ τὸ Φεύγειν τὴν ἀδολεχίαν μᾶλλον, ἢ τὴν ἀσάφειαν· οἱ δὲ συμβολικῶς ἐνευ Φωνῆς, ἃ δεῖ, φράζοντες ἐκ ἐπαινεῦνται καὶ θαυμάζονται διαφερόντως; ὡς Ἡράκλειτος, ἀξιέντων αὐτὸν τῶν πολιτῶν γνώμην τινα εἰπεῖν περὶ ὁμοιοῦς, ἀναβῆς ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ λαβῶν ψυχρῆ κύλικα, καὶ τῶν ἀλφίτων ἐπιπάσας, καὶ τῷ γλήχωνι κινήσας, ἐκπιῶν ἀπῆλθεν· ἐνδειξάμενος² αὐτοῖς, ὅτι τὸ τοῖς τυχεῖσιν ἀρκειῖσθαι, καὶ μὴ δεῖσθαι τῶν πολυτελῶν, ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμοιοῖα διατηρεῖ τὰς πόλεις· Σικυῶρος δὲ καταλιπῶν ὀγδοήκοντα παῖδας, ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, ἤτησε δέσμην δορατίων, ὅτε ἀπέθνησκε, καὶ λαβόντας ἐκέλευσε καταθραῦσαι καὶ κατὰξαι συνδεδεμένην καὶ ἀθρόαν· ὡς δ' ἀπεῖπον, αὐτὸς ἔλκων ἐν κατ' ἐν, πάντα ῥαδίως διέκλασε· τὴν συμφωνίαν αὐτῶν καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἰχυρὸν ἀποφαίνων καὶ δυσκαθαίρετον, ἐθενὲς δὲ τὴν διάλυσιν καὶ ἐ μόνιμον.

H 4

XVIII.

¹ Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. ἄν. Est idem in Bas, Mox Mosq. 1. ἐμβάλλω.

² Turn. V. Bong. ἐπιδειξάμενος.

XVIII. Εἰ δὴ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα συνεχῶς τις εἴποι καὶ ἀναλαμβάνοι, παύσαιτ' ἂν ἴσως ἡδόμενος τῷ Φλυαρεῖν. ἐμὲ δὲ κῆκεῖνος ὁ οἰκέτης εὖ μάλα δυσωπει, τὸ προσέχειν τῷ λόγῳ, καὶ κρατεῖν προαιρέσεως, ἡλικίον ἐστὶν ἐνθυμήμενον. Πάπλιος ¹ Πίσισων ὁ ῥήτωρ, μὴ βεβλόμενος ἐνοχλεῖσθαι, προσέταξε τοῖς οἰκέταις πρὸς τὰ ἐρωτώμενα λαλεῖν, καὶ μηδὲν πλέον. εἶτα Κλώδιον ἄρχοντα δεξιώσασθαι βεβλόμενος, ἐκέλευσε κληθῆναι, καὶ παρεσκευάσατο λαμπρὰν (ὡς εἰκὸς) ἐξίασιν ἐνστάσης δὲ τῆς ὥρας, οἱ μὲν ἄλλοι παρήσαν, ὁ δὲ Κλώδιος προσεδοκάτω· καὶ πολλὰκις ἔπεμψε τὸν εἰωθότα καλεῖν οἰκέτην, ἐποψόμενον, εἰ πρόσεισιν· ὡς δ' ἦν ἐσπέρα, καὶ ἀπέγνωστο· Τί δέ; (ἔφη πρὸς τὸν οἰκέτην) ἐκάλεσας αὐτόν; Ἔγωγε, εἶπε. Διὰ τί ἔν ἐκ ἀφίικται; κῆκεῖνος· Ὅτι ἠρνήσατο. Πῶς ἔν ἐκ εὐθὺς ἐφρασκας; Ὅτι τῆτό με ἐκ ἠρώτησας. Ἔτως ² μὲν Ῥωμαϊκὸς οἰκέτης. ὁ δ' Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότῃ σκίπτων, ἐφ' οἷς γεγονόσιν αἱ διαλύσεις. Ἔτως μέγα πρὸς πάντα ὁ ἐθισμὸς ἐστὶ· καὶ περὶ τέτα γ' ἤδη λέγωμεν.

XIX. Οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς χαλινῶν ἐφαψαμένους, ἐπιχεῖν τὸν ἀδολέχην, ἀλλ' ἔδει δεῖ κρατῆσαι τῆ νοσήματος· πρῶτον μὲν ἔν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσι ἐσαυτὸν ἐθίζε σιωπᾶν, μέχρις ἔ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπάκρισιν.

Οὐ γὰρ τι βελῆς ταυτὰ καὶ δρόμος τέλος, ὡς Φησὶν ὁ Σοφοκλῆς, ἐδέ γε Φωνῆς καὶ ἀποκρίσεως· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἡ νίκη τῆ Φθάσαντός ἐστιν, ἐνταῦθα δὲ, ἐὰν μὲν ³ ἰκανῶς ἕτερος ἀποκρίνηται, καλῶς ἔχει συν-
ῥεπαι-

¹ R. Πάπλιος scribendum monet, & esse M. Pupium Pisonem Calpurnianum.

² Ald. Βαφ. ἔτος.

³ Sic R. cum Salmaf. legi voluit, restituitque e Βαφ. quam Xyl. vertendo sequitur, pro vulg. ἐὰν μὲ.

επαινέσαντα καὶ συνεπιψηφίσαντα ¹, δόξαν εὐμενῆς ἀν-
 θρώπων λαβεῖν· ἂν δὲ μὴ, τότε καὶ διδάξαι τὸ ἠγνοη-
 μένον, καὶ ἀναπληρῶσαι τὸ ἐλλεῖπον, ἀνεπίφθονον καὶ
 ἐκ ἑκαίρον ἐστίν. μάλιστα δὲ φυλάττωμεν ἑαυτὰς, ὅπως
 μὴ, ἑτέρω τινὸς ἐρωτηθέντος, αὐτοὶ προλαμβάνωμεν
 ὑποφθάνοντες τὴν ἀπόκρισιν. ἴσως μὲν γὰρ, ἐδ' ἄλλο
 τι καλῶς ἔχον ἐστίν, αἰτηθέντος ἑτέρω, παρωσαμένως
 ἑκείνου, αὐτὰς ἐπαγγέλλεσθαι· δόξομεν γὰρ ἅμα καὶ τῷ-
 του, ὡς παραχεῖν, ὃ αἰτεῖται, μὴ δυνάμενον, κακεῖ-
 νου, ὡς αἰτεῖν, παρ' ὧν δύναται λαβεῖν, ἐκ ἐπιστάμε-
 νου, ὀνειδίζειν· μάλιστα δὲ ὕβριν φέρει περὶ τὰς ἀπο-
 κρίσεις ἢ τοιαύτη προπέγεια καὶ θρασυτής. συνεμφαίνει
 γὰρ ὁ φθάνων ἐν τῷ ἀποιρῖνασθαι τὸν ἐρωτώμενον, ἢ τὸ,
 τί τέτε δέη; καὶ τί ἔτος οἶδε; καμῆ παρόντος, περὶ
 τέτων ἐδένα δεῖ ἄλλον ἐρωτᾶν. καίτοι πολλὰκις τινὰς
 ἐρωτῶμεν, ἐ τῷ λόγῳ δεόμενοι, φωνὴν δὲ τινα καὶ φι-
 λοφροσύνην ἐκκαλέμενοι παρ' αὐτῶν, καὶ προσαγαγεῖν
 εἰς ὁμιλίαν ἐθέλοντες, ὡς Σωκράτης Θεαίτητον καὶ Χαρ-
 μίδην. ὅμοιον ἔν τῷ τὸν ὑφ' ἑτέρω βεβλόμενον Φιλη-
 θῆναι, προσδραμόντα ² φιλεῖν αὐτὸν, ἢ τὸν ἑτέρω προσ-
 βλέποντα, μετασρέφειν εἰς ἑαυτὸν, τὸ ³ προλαμβάνειν
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ τὰ ὦτα μεταγειν, καὶ τὴν διάνοιαν
 ἔλκειν, καὶ ἀποσρέφειν πρὸς ἑαυτὸν· ὅπως, καὶ ἀπει-
 πηται τὸν λόγον ὃ αἰτηθεῖς, ἐπιχόντα καλῶς ἔχει, καὶ
 πρὸς τὸ βεβλόμενον τῶ ἐρωτῶντος ἀρμοσάμενον ὡς ἐπὶ
 κλήσειν ⁴ ἄλλοτρίαν τὴν ἀπόκρισιν, αἰδημόνως καὶ κοσμίως

H 5

ἀπαν-

¹ Ald. & Bas. συνεπιφῆσαντα; Turn. V. Bong. συνεπιγεύ-
 σαντα vel συνεπιψηφίζοντα.

² Dedi sic e R. mente, a Xyl. expressa, pro vulg. προσδρα-
 μόντα. Bas. καὶ προδρα.

³ Turn. V. Bong. καὶ τῷ προλ.

⁴ Vulgo ὡς ἐπὶ κλήσειν una voce. R. corrigendum monuit
 ὡς ἐπὶ κλήσειν, tanquam ad convivium alienum; addens, pos-
 se quoque legi εἰς ἐπὶ κλήσειν, tanquam ad peculium alterius.

Prius

ἀπαντηῶν. καὶ γὰρ οἱ μὲν ἐρωτηθέντες, ἂν σφαλῶσιν ἐν τῷ ἀποκρίνασθαι, συγγνώμης δικαίας τυγχάνουσιν· ὁ δ' αὐθαίρετως ὑφιστάμενος καὶ προλαμβάνων τὸν λόγον, ἀηδῆς μὲν ἐστὶ καὶ κατορθῶν, διαμαρτάνων δὲ, παντάπασιν ἐπίχαρτος γίνεται καὶ καταγέλαστος.

XX. Δεύτερον τοίνυν ἕσκημα πρὸς τὰς ἰδίας ἀποκρίσεις ἐστίν, αἷς ἔχῃ ἤμισα δεῖ προσέχειν τὸν ἀδόλεχρον πρῶτον μὲν, ἵνα μὴ λάθῃ τοῖς ἐπὶ γέλωτι καὶ ὕβρει προκλαμμένοις εἰς λόγους αὐτὸν ἀποκρινόμενος μετὰ σπεδῆς. ἔνιοι γὰρ ἐθὲν δεόμενοι, διατριβῆς δὲ καὶ παιδιᾶς ἕνεκα συνθέντες τινὰς ἐρωτήσεις, προσβάλλουσι ¹ τοῖς τοιαύτοις, καὶ ἀνακινῶσιν αὐτοῖς ² τὸν λῆρον· ὁ δεῖ φυλάττεσθαι, καὶ μὴ ταχὺ τῷ λόγῳ, μηδ' ὡσπερ χέριν ἔχοντας ἐπιπηδᾶν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῶ πυθανομένους σκοπεῖν καὶ τὴν χρεῖαν. ὅταν δὲ φαίνεται τῷ δυνατὸν βεβλόμενος μαθεῖν, ἐπίσειον ἐφιστάναι, καὶ ποιεῖν τι διάλειμμα μετὰ τῆς ἐρωτήσεως καὶ τῆς ἀποκρίσεως ἐν ᾧ προσθεῖναι μὲν ὁ ἐρωτῶν, εἴ τι βέλεται, δύναται, σκέψασθαι δ' αὐτὸς, περὶ ᾧ ἀποκρινεῖται, καὶ μὴ κατατρέχειν, μηδὲ καταχωνύουσαι τὴν ἐρώτησιν, ἔτι πυθανομένοις ποδῶν, ὑπὸ σπεδῆς ἄλλας ἀντ' ἄλλων ἀποκρίσεις δίδοντα ³. ἢ μὲν γὰρ Πυθία καὶ πρὸ ἐρωτήσεως αὐθωρὶ χρησμάς εἴωθε τινὰς ἐκφέρειν· ὁ γὰρ θεὸς, ᾧ λατρεύει,

Καὶ

Prius dedi cum W. Habet id cod. D. integre, & Mosq. i. a correcto e.

1 R. monet, posse quidem ferri vulgatam, & exponi *argueduntur eos, praestare tamen προβάλλουσι, προρονοῦσι*, scil. *quaestiones ejusmodi hominibus*. Sic Xyl. exprimit.

2 Turn. V. Bong. αὐτῷ.

3 Dedi & distinxī sic e R. mente. Vulgo *πολλάκις ὑπὸ σπεδῆς, ἄλλας ἀντ' ἄλλων ἀποκρίσεις δίδοντας*. Praecessit enim αὐτὸς & ἀποκρινεῖται. Eodem docente, *πολλάκις hic loci significat forisiam*.

Καὶ κωφῶ ξυνίησι, καὶ ἐλαλέοντος ἀκέει 1.

τὸν δὲ βυλόμενον ἐμμελῶς ἀποκρίνασθαι, δεῖ τὴν δίκνοϊαν ἀναμειῖναι, καὶ τὴν προαίρεσιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν τῷ πυνθανομένῳ· μὴ γένηται τὸ κατὰ τὴν παρομίαν·

Ἄμικ ἀπήτην, οἱ δ' ἀπηρνεῦτο σκάφας 2.

ἄλλως δὲ τὸ λάβρον τῷτο καὶ πρὸς τὰς λόγους ὀξύπεινον ἀνακρετέον· ἵνα μὴ δοκῇ καθάπερ ῥεῦμα τῇ γλώττη πάλαι προσιτάμενον 3, ἀσμένως ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως ἐξαίρεσθαι· καὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἔτως ἐκόλυε τὴν δίψαν, ἔν ἐφιεῖς ἑαυτῷ πιεῖν μετὰ γυμνάσιον, εἰ μὴ τὸν πρῶτον ἐκχέαι κῆδον ἀνιμήσας, ὅπως ἐδίξεται τὸν τῷ λόγῳ καιρὸν ἀναμένειν τὸ ἄλογον.

XXI. Ἔσι τοίνυν τρία γένη τῶν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρίσεων· τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τὸ δὲ Φιλάνθρωπον, τὸ δὲ περισσόν. οἷον πυθόμενος τινὸς, εἰ Σωκράτης ἔνδον, ὁ μὲν, ὥσπερ ἄκων καὶ ἀπροθύμως, ἀποκρίνεται τό· Οὐκ ἔνδον· ἐν δὲ βέληται λακωνίζειν, καὶ τὸ ἔνδον ἀφελῶν, αὐτὴν μόνην φθέγγεται τὴν ἀπόφασιν· ὡς ἐκεῖνοι, Φιλίππε γράψαντος, εἰ δέχονται τῇ πόλει αὐτὸν, εἰς χάρτην ΟΥ μέγα 4 γράψαντες ἀπέσειλαν· ὁ δὲ Φιλάνθρωπότερον ἀποκρίνεται· Οὐκ ἔνδον, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς τραπέζαις· κἂν βέληται προσεπιμετῆσαι ξένους τινὰς ἐκεῖ περιμένων. ὁ δὲ περιτῶς καὶ ἀδολέχης, ἔν γε δὴ τύχη καὶ τὸν Κολοφώνιον ἀγνω-

1 Herodot. I, 47. Versus ex oraculo, regi Croeso dato.

2 in marg. Bong. ἄμικ ἀπήτην οἱ διαπηρνεῖτο σκάφας. Locutio proverbialis, ad nostram accedens: Ich rede von Hühnern, und du von Gänsen. Kaltw.

3 Turn. V. Bong. προσιτάμενον. Μοχ pro ἐξαίρεσθαι W. sup. ἐξάγεσθαι. Jun. ἐξορμησθαι.

4 Turn. V. εἰς χάρτην μέγαν ἰ.

εγνωκὺς Ἀντίμαχον ¹. Οὐκ ἔνδον, (Φησὶν) ἀπὸ ἐπι-
 ταῖς τραπέζαις, ξένος ἀναμένων Ἴωνας, ὑπὲρ ὧν αἰ-
 τῶ γέγραφεν Ἀλκιβιάδης περὶ Μίλητον ὧν, καὶ παρὰ
 Τισσαφέρην διατρίβων, τῶ τῷ μεγάλῃ σατράπῃ βασι-
 λέως, ὃς πάλαι μὲν ἐβοήθει Λακεδαιμονίοις, νῦν δὲ προ-
 τίθεται δι' Ἀλκιβιάδην Ἀθηναίοις. ὁ γὰρ Ἀλκιβιά-
 δης ἐπιθυμῶν κατελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα, τὸν Τισσα-
 Φέρην μετατίθησι. καὶ ὅλως τὴν ὀγδόην Θεκυδίδε κα-
 τατεινάμενος ² ἐρεῖ, καὶ κατακλύσει τὸν ἄνθρωπον,
 ἕως Φθάση καὶ Μίλητος ἐκπολεμηθεῖσα, καὶ Φυγαδευ-
 θεῖς τὸ δεύτερον Ἀλκιβιάδης. μάλιστα δὲ περὶ τῆτο δεῖ
 τὴν ἀδολεχίαν συνέχειν, ὡσπερ εἰς ἴχνος ἐμβιβάζοντα
 τὴν ἐρώτησιν, καὶ ὡς κέντρῳ καὶ διασήματι τῇ χρεῖα
 τῷ πυνθανομένῳ περιγράψαντα τὴν ἀπόκρισιν. Καρ-
 νεάδην μὲν γὰρ, ἔγω μεγάλην ἔχοντα τὴν δόξαν, ἐν
 τῷ γυμνασίῳ διαλεγόμενον, πέμψας ὁ γυμνασιάρχος,
 ἐπέλευσεν ὑφείναι ³ τὸ μέγεθος τῆς Φωνῆς. (ἦν γὰρ
 μεγαλοφωνότατος) εἰπόντος δ' ἐκείνου. Δός μοι μέτρον
 Φωνῆς. ἔ Φαύλως ὑπέτυχε ⁴. Δίδωμι τὸν προσδια-
 λεγόμενον. τῷ δ' ἀποκρινομένῳ μέτρον ἔσω ἢ τῷ ἐρω-
 τῶντος βόλῃσις.

XXII. Καὶ μὴν ὡσπερ ὁ Σωκράτης ἐπέλευε Φυ-
 λάττεσθαι τῶν σιτίων ὅσα μὴ πεινῶντας ἀναπείθει ἐδίειν,
 καὶ τῶν πομάτων ὅσα πίνειν μὴ διψῶντας, ἔτω χρῆ
 καὶ τῶν λόγων τὸν ἀδολέχην, οἷς ἤδεται μάλιστα καὶ
 μέχρηται κατακόρως, τέτρε φοβεῖσθαι, καὶ πρὸς τέτρε
 ἐπιρρέοντας ἀντιβαίνειν. οἶον οἱ στρατιωτικοὶ πολέμων εἰ-
 σὶ

¹ Poëta, qui belli Thebani materiam aggressus, vigesimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas usque ad-
 duceret.

² W. sum fecutus, ita dantem ex A. D. Colleg. Nov. Mosq. 1. Vulgo κατατεινόμενος.

³ Ald. Bas. ὑφείνω. R. deinde mavult τῷ μεγέθει.

⁴ Bas. ἐπέτυχε. Xyl. e MS. correxit.

σὶ διηγηματικοί· καὶ τὸν Νέσورا ὁ ποιητὴς τοιαῦτον εἰσάγει, τὰς αὐτῶ πολλὰκις ἀριστείας καὶ πράξεις διηγέμενον. ἐπεικῶς δὲ καὶ τοῖς περὶ δίκας εὐτυχίσασιν ¹, ἢ παρ' ἠγεμόσι καὶ βασιλεῦσιν ἀπροσδοκῆτως εὐημερήσασιν, ὡσπερ νόσημά τι, προσπίπτει καὶ παρακολοῦθει τὸ μεμνηθῆαι καὶ διηγεῖσθαι πολλὰκις, ὃν τρόπον εἰσηλθόν, προσήχθησαν ², ἠγωνίσαντο, διελέχθησαν, ἐξήλεγεξαν ἀντιδίκους τινὰς ἢ κατηγοροὺς, ἐπηνέθησαν. πολλῶ γὰρ ἔσιν ἢ χαρὰ τῆς κωμικῆς ἐκείνης ἀγρυπνίας λαλίστερον ³, ἀναρρίπιζεσα πολλὰκις ἑαυτὴν, καὶ πρόσφατον ποιῶσα τοῖς διηγήμασιν. ὅθεν ὀλιθιοὶ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν λόγων εἰσὶν ἐκ πάσης προφάσεως. ἔ γὰρ μόνον,

“Ὅπερ τις ἀλγεῖ, κεῖθι καὶ τὴν χεῖρ' ἔχει ⁴,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἠδόμενον ἔχει τὴν Φωνὴν ἐν ἑαυτῷ, καὶ
περιάγει τὴν γλῶτταν, ἐπερεῖδειν ἀεὶ τῇ μνήμῃ βα-
λόμενον. ἔτω καὶ τοῖς ἐρωτικοῖς ἢ πλείστη διατριβὴ πε-
ρὶ λόγους μνήμην τινὰ τῶν ἐρωμένων ἀναδιδόντας· οἷ
γε κἄν μὴ πρὸς ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα ⁵ περὶ αὐτῶν
διαλέγονται·

Ἦ Φιλτάτη κλίτη, — — καὶ

Βακχίς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαῖμον λύχνη·

Καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτη δοκεῖς ⁶.

ἔσι μὲν ἐν ἀτεχνῶς ἢ λευκῇ εἰδήμῃ πρὸς τὰς λόγους ὁ
ἀδῶ-

¹ Turn. V. Bong. εὐστοχίμασιν.

² Salmaf. praecipit προήχθησαν, quod R. non probat.

³ alluditur fortasse ad locum nescio cujus poetæ comici.
Kaltw.

⁴ Turn. V. Bong. ἔλασ.

⁵ R. mavult πρὸς ἄψυχά γε π. κν.

⁶ In distinguendis his cum W. secutus sum Xyl. & Salmaf. Pro καὶ τῶν θ. μ. R. voluit aut σὺ, aut π' εἶ, & es. Posterius W. probat. Vulgo deinde ἢ ταύτη. R. cum Salmaf. corrigendum monuit εἰ ταύτη, & es deorum maximus, si εἰ, Bacchidi, is esse videris. Dedit cum W. adfentientibus A. D. marginibus C. & Mosq. 1. item Mez.

ἀδόλεχος ¹. ἔ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον ² ἐτέρων ἐτέροις προσπεπονθώς, ὀφείλει τέττος Φυλάτῃσθαι, καὶ ἀνέχειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῶτων καὶ ἀνακρέειν, ὡς πορρωτάτω προαγαγεῖν καὶ ἀπομηκῦναι ἀεὶ δι' ἡδονὴν δυναμένων. τὸ δ' αὐτὸ τῆτο καὶ πρὸς τὰς λόγους ἐκεινας παπόνθασιν, ἐν οἷς κατ' ἐμπειρίαν ἢ ἕξιν τινὰ τῶν ἄλλων διαφέρειν νομίζεσι. Φίλαυτος γὰρ ἦν καὶ Φιλόδοξος ὁ τοιῆτος·

Νέμει τὸ πλεῖστον ἡμέρας τῶτω μέρος,

Ἴν' αὐτὸς αὐτῆ τυγχάνη κρῆτιςος ἦν·

ἐν ἰσορίαις, ὁ ἀναγνωστικός· ἐν τεχνολογίαις, ὁ γραμματικός· ἐν διηγήμασι ξενικοῖς, ὁ πολλὴν χώραν ἐπεληλυθώς καὶ πεπλανημένος. ὡσε καὶ ταῦτα δεῖ Φυλάτῃσθαι· δελεαζομένη γὰρ ὑπ' αὐτῶν ἡ ἀδολεχία, καθάπερ ζῶον ἐπὶ νομάς συνήθεις πρόεσι. Θαυμασὸς δὲ ὁ Κῦρος ³, ὅτι καὶ τὰς ἀμίλλας ἐποιεῖτο πρὸς τὰς ἡλικας, ἐκ ἐν οἷς κρεῖττων, ἀλλ' ἐν οἷς ἀπειρότερος ἦν ἐκειῶν, εἰς ταῦτα προκαλούμενος· ἵνα μήτε λυπῆ παρ-ευδοκιμῶν, καὶ μανθάνων ὠφελῆται. ὁ δ' ἀδολεχης τέναντίον, ἂν μὲν τις ἐμπέση λόγος, ἐξ ἔ μαθεῖν τι δύναται καὶ πυθέσθαι τῶν ἀγνωσμένων, τῆτον ἐξωθεῖ καὶ ἐκκρέει, μισθὸν αὐτῶ δῆναι μικρὸν τῶ σιωπῆσαι ⁴ μὴ δυνάμενος· εἰς δὲ τὰς ἐώλεις καὶ πολυκατήτας κύκλω περι-

I Cum artic. e MS. dandum censuit Xyl. & dedi. Vulgo abest. λευκὴ σάθμη est proverbium, ad quod intelligendum Kaltw. haec adnotat: „ein Sprüchwort, welches von solchen Dingen gebraucht wurde, die ohne gehörige Auswahl verworfen und nicht unterschieden sind. Es hieß eigentlich λευκῶ λίθῳ λευκὴ σάθμη, eine weiße Richtschnur auf einem weißen Stein, und war von den Steinhauern hergenommen, die sich zu ihrer Arbeit einer rothgefärbten Schnur, oder einer rothen Linie bedienten. Eine weiße Linie auf einem weißen Stein würde nichts als Verwirrung verursachen.“

² R. mavult ἀλλ' ὁ μᾶλλον.

³ Xenoph. Cyrop. I, c. 4.

⁴ R. mavult αὐτῶ δῆναι τῶ (vel τὸ) μικρὸν σιωπῆσαι. Turn. Bong. μισθὸν αὐτῶ βραχὺν δῆναι. V. βροχῆν.

περιῶν εἰσελαύνει ῥαψωδίας τὸν λόγον. ὡς τῶν παρ' ἡμῖν τις κατὰ τύχην ἀνεγνωκῶς δύο τῶν Ἐφόρου βιβλίων ¹, ἢ τρία, πάντας ἀνθρώπους κατέτριβε, καὶ πᾶν ἀνάστατον ἐποίησε συμπόσιον, ἀεὶ τὴν ἐν Λεύκῃσι μάχην καὶ τὰ συνεχῆ διηγέμενος· ὅθεν Ἐπαμινώνδας παρω- νύμιον ἔχεν.

XXIII. Οὐ μὴν ἀλλὰ τὐτό γε τῶν κακῶν ἐλάχι- στόν ἐστι, καὶ δεῖ παρατρέψειν εἰς ταῦτα τὴν ἀδολεσχίαν· ἡττοῦ γὰρ ἀηδὲς ἔσται τὸ λάλον ἐν τῷ φιλολόγῳ πλεο- νάζον. ἐπιστέον δὲ καὶ γράφειν τι τὰς τοιαύτας, καὶ δια- λέγεσθαι κατ' ἰδίαν. ὁ μὲν γὰρ Στωϊκὸς Ἀντίπατρος ², ὡς ἔοικε, μὴ δυνάμενος μηδὲ βεβλόμενος ὁμοίως χωρεῖν τῷ Καρνεάδῃ μετὰ πολλῶν ῥεύματος εἰς τὴν Στοῶν Φερο- μένῳ, γράφων δὲ καὶ πληρῶν τὰ βιβλία τῶν πρὸς αὐ- τὸν ἀντιλογοῶν, καλαμαβόας ἐπεκλήθη· τὸν δ' ἀδολε- σχὴν ἴσως ἂν ἢ πρὸς τὸ γράφειν σκιαμαχία καὶ βοή τῆ πληθῆς ἀπερύκησα κατ' ἡμέραν, ἐλαφρότερον παρα- σκευάσεις τοῖς συνῆσιν· ὥσπερ οἱ πύνες εἰς λίθους καὶ ξύλα τὸν θυμὸν ἀφέντες, ἡττοῦ εἰσι χαλεποὶ τοῖς ἀν- θρώποις· ἀρμόσει δ' αὐτοῖς σφόδρα καὶ τὸ μετὰ κρειτ- τόνων αἰεὶ καὶ πρσβυτέρων ὁμιλεῖν· αἰχυνόμενοι γὰρ αὐτῶν τὴν δόξαν, ἐν ἔθει γενήσονται τῆ σιωπᾶν. τέ- τοις δὲ δεῖ αἰεὶ ³ καὶ συμμεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἐδισμοῖς τὴν προσοχὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἐπιλογισμὸν, ὅταν τι μέλλωμεν λαθεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τῷ σώματι προστρέχῃ· Τίς ἔτος ὁ λόγος ὁ ἐφεσῶς καὶ καταβια- ζόμενος; ἐπὶ τί δὲ ἢ γλῶσσαι ἀπαίρει ⁴; τί δ' εἰπόντι

περι-

¹ Ald. Bas. βιβλία. Ephorus Cumanus historicus, auditor Isoeratis.

² Antipatrum Tarfensem significat. V. Fabric. B. Gr. T. II. p. 387.

³ Ald. Bas. τάτοις δὲ αἰεὶ καὶ; Torn. V. Bong. τάτοις δ' εἰ καταμεμίχθαι. Xyl. e MS. δεῖ inferendum pro καὶ monuit.

⁴ R. monet, posse quidem defendi ἀπαίρεα, quorsum ten- dit hic sermo? Suspiciatur tamen ἀσπαίρεα, quare ad rem pul- pitat, h. e. vniis impres sui?

περιγιγνεται καλόν, ἢ τί σιωπήσαντι δυσχερές; ἔ γάρ
 ὡς βάρος τι δεῖ πιέζοντα ¹ ἀποθέσθαι τὸν λόγον· ἐπεὶ
 παραμένει γε καὶ ῥηθεῖς ὁμοίως· ἀλλ' ἢ δι' αὐτὰς ἄν-
 θρωποι δεόμενοι τινος λαλῶσιν· ἢ τὰς ἀκόντας ὠφε-
 λῶντες· ἢ χάριν τινὰ παρασκευάζοντες ἀλλήλοις, ὡς-
 περ ἄλσι τοῖς λόγοις ἐφηδύνουσι τὴν διατριβὴν καὶ τὴν
 πρᾶξιν, ἐν ἣ τυγχάνουσιν ὄντες· εἰ δὲ μήτε τῷ λέγον-
 τι χρήσιμον, μήτε ² ἀναγκαῖον τοῖς ἀκούει τὸ λεγόμε-
 νον, ἡδονὴ τε καὶ χέρις ἔ πρόσσει, διὰ τί λέγεται;
 τὸ γὰρ μάτην καὶ διακευῆς, ἔχ ἦττον ἐν τοῖς λόγοις, ἢ
 τοῖς ἔργοις, ἐσίν· ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ παρὰ ταῦτα πάν-
 τα δεῖ πρόχειρον ἔχειν καὶ μνημονεύειν τὸ Σιμωνίδειον,
 ὅτι Παλήσας μὲν, πολλάνικς μετενόησε, σιωπήσας δὲ,
 εἰδέποτε· καὶ τὴν ἄσκησιν, ὅτι πάντων ἐπικρατεῖ καὶ
 ἰσχυρόν ἐσίν· ὅπερ καὶ λυγμόν καὶ βῆχρα ἄνθρωποι τῷ
 προσέχειν ἀποβιαζόμενοι ³, μετὰ πόνου καὶ ἀλγηδόνας
 ἐξευρέσαντο· σιγὴ δ' ἔ μόνου ἀδιψον, (ὡς Φησιν Ἴπ-
 ποκράτης) ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον.

¹ R. *sup.* πιέζον, ut ad βάρος redent.

² Vulgo hoc loco ἔτε. R. aut ἔτε aut μήτε iterandum cen-
 suit, ut conformis sibi fiat oratio. Hinc voculam istam mutare
 non dubitavi.

³ Vulgo τῷ μὴ προσέχειν ἀσπαζόμενοι. Xyl. e MS. nota-
 vit, vulgata ἀσπαζόμενοι superne a correctore ahndōtata, & ver-
 tendo expressit τῷ προσέχειν ἀποβιαζόμενοι, quod recepi. E-
 notatur quoque ἀποβιαζ. e Turn. V. Bong. & probat R. Talis
 autem, me quidem iudice, est dictio, qualis e Xenoph. affer-
 tur, ἀποβιάζειν ταῖς ἐπιμελείαις, curam adhibere, ut sit sen-
 sus attentionem quam maximam adhibere, quae nec labore nec
 dolore turbatur.

Π Λ Ο Τ Τ Α Ρ Χ Ο Τ
ΠΕΡΙ
ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΤΗΗΣ.

Απνευ ἢ σκοτεινήν ἢ δυσχείμερον οἰκίαν ἢ νοσῶδη Φυγεῖν μὲν ἴσως ἄριστον· ἂν δὲ Φιλοχωρῇ τις ὑπὸ συνηθείας, ἔσι καὶ Φῶτα μεταθέντα, καὶ κλίμακα μεταβαλόντα, καὶ θύρας τινὰς ἀνοίξαντα, τὰς δὲ κλείσαντα, λαμπροτέραν, εὐπνευέραν, ὑγιεινοτέραν ἐργασασθαι. καὶ πόλεις τινὰς ἔτω μεταθέντες ὡφέλησαν ὡσπερ τὴν ἐμὴν πατρίδα πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεκλιμένην, καὶ τὸν ἥλιον ἐρείδοντα δειλῆς ἀπὸ τῆ Παριαστῆ δεχομένην, ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς τραπήναι λέγουσιν ὑπὸ τῆ Χαίρωνος ¹. ὁ δὲ Φυσικὸς Ἐμπειδοκλῆς ὄρεσ τινὰ διασφάγα βαρὺν καὶ νοσῶδη κατὰ τῶν πεδίων τὸν νόγον ἐμπνέεσαν ² ἐμφράξας, λοιμὸν ἐδοξεν ἐκκλεῖσαι τῆς χώρας. ἐπεὶ τοίνυν ἐστὶ τινὰ πάθη νοσῶδη καὶ βλαβερὰ καὶ χειμῶνα παρέχοντα τῇ ψυχῇ καὶ σκότος, ἄριστον μὲν ἐξωθεῖν ταῦτα καὶ καταλύειν εἰς ἔδαφος, αἰθρίαν καὶ Φῶς καὶ πνεῦμα καθαρὸν δίδοντας ἑαυταῖς· εἰ δὲ μὴ, μεταλαμβάνειν γε καὶ μεθαρμόττειν ἕλως γέπως ³ περιέχοντας ἢ σρέφοντας. οἶον εὐθύς, ἢ πολυπραγμοσύνη Φιλομάθειά τις ἐστὶν ἀλλοτρίων κακῶν, ἔτε Φθόνος δοκῶσα καθαρεύειν νόσος, ἔτε κακοηθείας.

Τί τὰ μάλιστα, ἄνθρωπε βασικανώτατε,

Κακὸν ὄξυδορμεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις ⁴;
μετάσθες ἐξωθεν, καὶ μετάσρεψον εἴσω τὴν πολυπραγμοσύνην.

¹ V. Pausan. XIX. 40.

² R. mavult ἐκπνέεσαν vel ἐπιπνέεσαν.

³ R. mavult ἀμωσυέπως.

⁴ Citantur hi versus quoque in lib. de Tranq. an. p. 11. h. v. PLVT. T. X.

σύνημ· εἰ χαίρεις κακῶν μεταχειριζόμενος ἰσορίαν, ἔχεις οἴκοι πολλὴν διατριβὴν,

“Ὅσον ὕδωρ κατ’ ἀλιζόνος, ἢ δρυὸς ἀμφὶ πέτηλα ¹, τοσούτον πλήθος εὐρήσεις ἀμαρτημάτων ἐν τῷ βίῳ ², καὶ παθῶν ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παροραμάτων ἐν τοῖς καθήκουσιν. ὡς γὰρ ὁ Ξενοφῶν λέγει τοῖς οἰκονομικοῖς ἴδιον εἶναι τῶν ἀμφὶ θυσίαν σκευῶν, ἴδιον τῶν ἀμφὶ δεῖπνα τόπον ³, ἀλλὰ χεῖ κείθαι τὰ γεωργικὰ, χωρὶς τὰ πρὸς πόλεμον· ἔτω σοι τὰ μὲν ἐσὶν ἀπὸ Φθόνου κακὰ κείμενα, τὰ δ’ ἀπὸ ζήλοτυπίας, τὰ δ’ ἀπὸ δειλίας, τὰ δ’ ἀπὸ μικρολογίας. ταῦτ’ ἐπελθε, ταῦτα ἀναθεώρησο· τὰς εἰς γειτόνων θυρίδας, καὶ τὰς παρόδας ⁴ τῆς πολυπραγμοσύνης ἐμφραξον, ἐτέρας δ’ ἀνοιξον εἰς τὴν ἀνδρυνίτιν τὴν σεαυτῆ Φερέσας, εἰς τὴν γυναικωνίτιν, εἰς τὰς τῶν θεραπόντων διαίτας· ἐνταῦθα ἔχει διατριβὰς ἐκ ἀχρήστου, ἐδὲ κακοήθεις, ἀλλ’ ὠφελίμους καὶ σωτηρίας, τὸ φιλοπευθεῖς τῆτο καὶ φιλοπρᾶγμα, ἐκάσθι πρὸς ἑαυτὸν λέγοντος·

Πῆ ⁵ παρέβην; τί δ’ ἔρεξα; τί μοι δέον ἐκ ἐτελέσθη;

II.

¹ Vulgo ὕσον — ἀμφιπέτηλα; ὕσον recepi ex Erasmo. da-
rique voluit Xyl. In Erasmo. versione ἀλιζόνος exprimitur *insula*.
Xyl. susp. Ἀλιζόνου in hoc proverbiali versu scriptum, quae
urbs esset Ἀλιζώνων illorum Homericorum (Iliad. II, 856. V,
39.) quos Suidas Bithynos interpretatur, qui ita dicti sint,
quod mari cinguntur, ut aquarum apud eam urbem abunde esse
oportuerit. R. obscurum sibi esse notat κατ’ ἀλιζόνος, & su-
spectum, ὕσον autem idem probat. W. quoque dedit, nec
non e Xyl. ἀμφὶ πέτηλα, monens, consentire C. D. Voff.

² R. mavult ἐν τῷ σῶ βίῳ.

³ Ald. Bas. τὸν ἀμφὶ δεῖπνα (non, ut est in R. nota, δεῖ-
τινα) τόπον. Turn. V. Bong. τῶν ἀ. δ. τόπων. R. mavult
ἴδιον μὲν εἶναι τ. ἀ. θυσίας σκευῶν, ἴδιον δὲ τῶν ἀ. δ. τόπων.
Locus est Xenoph. de administranda re familiari cap. 8.

⁴ R. susp. θυρίδας καὶ κοίτας παρόδας, *curiositati vias ad
fenestras & cubilia vicinorum obstrue.*

⁵ Turn. V. Bong. ποῦ.

II. Νῦν δὲ ὡςπερ ἐν τῷ μύθῳ τὴν Λαμίαν λέγουσιν οἴκοι μὲν ἔδειν¹ τυφλῆν, ἐν ἀγγελίῳ τινὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἔχουσιν ἀποκειμένους, ἔξω δὲ προϊῶσαν ἐπιτίθεσθαι² καὶ βλέπειν. ἕτως ἡμῶν ἕκαστος ἔξω καὶ πρὸς ἐτέρας τῆ κακονοίᾳ τὴν περιεργίαν, ὡςπερ ὀφθαλμὸν, ἐντίθησι τοῖς δὲ ἑαυτῶν ἀμαρτήμασι καὶ κακοῖς πολλάνικε περιπλοῖομεν³ ὑπ' ἀγνοίας, ὅψιν ἐπ' αὐτὰ καὶ Φῶς ἐποριζόμενοι. διὸ καὶ τοῖς ἐχθροῖς⁴ ὠφελιμώτερός ἐστιν ὁ πολυπράγμων. τὰ γὰρ ἐκείνων ἐλέγχει καὶ προφέρειται, καὶ δεικνύσιν αὐτοῖς, ἃ δεῖ φυλάττειν καὶ διορθῶσαι. τῶν δ' οἴκοι τὰ πλεῖστα παρορᾷ, διὰ τὴν περὶ τὰ ἔξω πλῆοισιν. ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεύς⁵ ἐδὲ τῆ μητρὶ διαλεχθῆναι πρότερον ὑπέμεινεν, ἢ πυθέσθαι παρὰ τῆ μύντεως, ὣν ἕνεκα ἦλθεν εἰς ἄδρα. πυθόμενος δὲ τῆτο, πρὸς τε ταύτην ἔτρεψεν αὐτὸν, καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἀνέκρινε, τίς ἢ Τυρῶν, καὶ τίς ἢ καλὴ Χλωρίς, καὶ διὰ τίν' Ἐπικάση ἀπέθανεν,

Ἄψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῦ δόμοιο⁶.

ἡμεῖς δὲ τὰ κατ' ἑαυτὰς ἐν πολλῇ ῥαθυμίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ θέμενοι καὶ ἀμελήσαντες, ἐτέρας γενεαλογῶμεν, ὅτι τῆ γείτονος ὁ πάππος ἦν Σύρος, Θρατήλᾳ δὲ ἡ τήθη. ὁ δεῖ-

I 2

να

1 Xyl. conjicit & vertit εὔδαν, dubius ob affinitatem notarum, annon id scriptus habeat, nisi quod spiritus sit lenis, addens e Scholiast. Aristoph. in pace, oculos ob id ei exemtilas dedisse Jovem, ut possset dormire. Cf. Diodor. L. XX. 41.

2 aut ἐπιτίθεσθαι aut ἐναποτίθεσθαι dari voluit R. pro vulg. ἀποτίθεσθαι — rursus reponere in orbita oculos — dedique, eum in ind. Var. enotatum legatur, at falso nominibus Ald. & Bas. signatum; utraque enim clare exhibet ἀποτίθεσθαι. W. recepit ἐπιτίθ. ex A. Voss. Anon item var. lect. C.

3 Sic R. legi voluit, dedique cum W. idem ex C. D. Colleg. Nov. recipiente, pro vulg. παραπλοῖομεν.

4 Post ἐχθροῖς R. susp. excidisse ἢ ἐαντιῶ.

5 Odyss. XI, 89. 135. sq. 281. sq. 277.

6 Xyl. MS. μελάθρα (nequaquam μελάτρα, ut R. vult nota, voce ab aliis vitiosis impressa) & διὰ τί, non διὰ τίν'.

να δ' ὀφείλει τάλαυτα τρία, καὶ τὰς τόκους ἐκ ἀποδέδωκεν. ἐξετάζομεν δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα, πόθεν ἢ γυνὴ τὸ δεῖνος ἐπανήρχετο, τί δὲ ὁ δεῖνος καὶ ὁ δεῖνος καθ' ἑαυτὸς ἐν τῇ γυνίᾳ διελέγοντο. Σωκράτης δὲ περιήει, διαπορῶν ¹, τί Πυθαγόρας λέγων ἔπειθε· καὶ Ἀρίσιππος Ὀλυμπιάσιν Ἰχομάχῳ συμβαλὼν ἠρώτα· τί Σωκράτης διαλεγόμενος, ἔτω τὰς νέες διατίθῃσι· καὶ μικρὰ ἄτλα τῶν λόγων αὐτῆ σπέρματα καὶ δείγματα λαβῶν, ἔτως ἐμπαθῶς ἔχεν, ὥσε τῷ σώματι συμπεσεῖν, καὶ γενέσθαι παντάπασιν ὠχρὸς καὶ ἰχνός· ἄχρις ἔϋ πλεύσας Ἀθήναζε διψῶν καὶ διακεκαυμένος, ἠρύσατο τῆς πηγῆς, καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὰς λόγους αὐτῆ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν ἰσόρησεν, ἧς ἦν τέλος, ἐπιγνῶναι τὰ ἑαυτῆ κακὰ καὶ ἀλλαγήναι.

III. Ἀλλ' ἔνιοι τὸν ἴδιον βίον, ὡς ἀτερπέσατου θάμα, προσιδεῖν ἔχ ὑπομένουσιν, ἐδ' ἀνακλᾶσαι τὸν λογισμὸν, ὡς Φῶς, ἐφ' ἑαυτὸς καὶ περιεγαγεῖν· ἀλλ' ἢ ψυχὴ γέμεσα κικῶν παντοδαπῶν, καὶ Φρίττιστα καὶ φοβημένη τὰ ἔνδον, ἐκπηδᾷ θύραζε, καὶ πλανᾶται περὶ τὰ κλύστρια, βόσκιστα καὶ πιαίνιστα τὸ κακῆδες. ὡς γὰρ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ ² πολλάκις, τροφῆς παρακειμένης, εἰς γυνίαν καταδύσα σκαλεύει,

Ἐνθα γε πῶς ³ διαφαίνεται ἄτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθῆ· παραπλησίως οἱ πολυπράγμονες, ὑπερβάντες τὰς ἐν μέσῳ λόγους καὶ ἰσορίας, καὶ ἃ μηδεὶς κωλύει πυνθάνεσθαι, μηδ' ἄχθεται πυνθανομένοις, τὰ κρυπτόμενα καὶ λανθάνοντα κακὰ πάσης οἰκίας ἐκλέγῃσι. καίτοι γε τὸ τῆ Αἰγυπτίᾳ Χάριεν, πρὸς τὸν ἐρωτῶντα, τί φέρει συγκεκαλυμμένον ⁴. διὰ τῆτο συγκεκάλυπται. καὶ σὺ δὴ

τι

1 MS. Xyl. διαπορῶν; & μοχ τὰς Ἀθηναίους pro τὰς νέας.

2 Valckenar. corrigiit οἰκίσκῳ ad Herodot. p. 557.

3 Dedi sic e Xyl. MS. cum W. adficiente D. pro vulg. ἐνθα γε καί. Ald. Basf. ἐνθαδε καί.

4 R. monente, videtur aliquid deesse, v. c. ὅτι σε δεῖ ἀγνοεῖν. λέγειν-

τί πολυπραγμονεῖς τὸ ἀποκρυπτόμενον; εἰ μὴ τι κακὸν ἦν, ἐκ ἂν ἀπεκρύπτετο. καίτοι μὴ κήψαντά¹ γε θύραν εἰς οἰκίαν ἀλλοτρίαν ἐ νομίζεται παρελθεῖν. ἀλλὰ νῦν μὲν εἰσι θυρωροί, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρεόμενα πρὸς ταῖς θύραις² αἰθρῶν παρεῖχεν, ἵνα μὴ τὴν οἰκοδόσκονταν ἐν μέσῳ καταλάβῃ ὁ ἀλλότριος, ἢ τὴν παρθένον, ἢ κολλαζόμενον οἰκέτην, ἢ κεκραγυίας τὰς θεραπεινίδας· ὁ δὲ πολυπράγμων ἐπ' αὐτὰ ταῦτα παραδύεται, σῶφρονος μὲν οἰκίας καὶ καθεσώσης, ἐδ' ἂν παρακαλῆ τις, ἡδέως γενόμενος θεατής· ὧν δὲ ἕνεκα κλείς καὶ μοχλὸς καὶ αὐλειος, ταῦτα ἀνακαλύπτων καὶ φέρων εἰς τὸ μέσον ἑτέροις. καίτοι καὶ τῶν ἀνέμων μάλιστα δυσχεραίνομεν, ὡς Ἀρίστων Φησὶν, ὅσοι τὰς περιβολὰς ἀνασέβασιν ἡμῶν· ὁ δὲ πολυπράγμων ἐ τὰ ἰμάτια τῶν πέλας, ἐδὲ τὰς χιτῶνας, ἀλλὰ τὰς τείχους ἀπαμφιέννυσι, τὰς θύρας ἀναπετάννυσι, καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος, ὡς πνεύμα, διαδύεται καὶ διέρπει, βακχεῖα καὶ χορὸς καὶ παννυχίδας ἐξετάζων, καὶ συκοφαντῶν.

IV. Καὶ καθάπερ τῆ κωμωδουμένη Κλέωνος

Τῷ χειρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νῆς ἐν Κλωπιδῶν³.

ἔτω τῆ πολυπράγμωνος ὁ νῆς ἕμα ἐν πλεσίων οἴκοις ἐσίν, ἐν δωματίοις πενήτων, ἐν αὐλαῖς βασιλέων, ἐν

I 3

θαλά-

λέγοντος· διὰ τῆτο γὰρ συγκυκάλυπται — *fero id, quod te ignorare oportet: nam eo sine opertum est, ut tu scilicet ignores, quid sit: aut κακόν, εἰπόντος· διὰ τῆτο καὶ συγκυκ. fero malum: & propterea quoque opertum est.*

1 Sic R. correxit vitiosam lectionem κήψαντα, quae ex Steph. in Frft. transiit absque ulla nota. Idem e consensu omnium librorum, exceptis Steph. & tribus Gr. latinis, se restituisse monet W.

2 R. susp. κρεόμενα προσισάμενα ταῖς θύραις, pulsati marcull significabant foribus adstantem.

3 Aristophanis Equit. 79. Vulgo τῷ μὲν χειρ'. Delevi μὲν auctoritate Ald. Bas. Erasm. & ex ipso Aristoph. cum W. accedentibus Xyl. Voss. Colleg. Nov.

Θαλάμοις νεογάμων· πάντα πράγματα¹ ζητεῖ, τὰ ξέ-
νων, τὰ ἡγεμόνων· ἐδ' ἀκινδύως ταῦτα ζητῶν· ἀλλ'
οἶον, εἴ τις ἀκονίτε γεύοιτο, πολυπραγμονῶν τὴν ποιό-
τητα, Φθάσει τῆς αἰθήσεως προανελὼν τὸν προαιδόμε-
νον². ἕτως οἱ τὰ τῶν μειζόνων κακὰ ζητῶντες, προ-
αναλίσκησι τῆς γνώσεως ἑαυτῆς. καὶ γὰρ οἱ τῆ ἡλίας
τὴν ἀΦθονόν γε ταύτην καὶ κατακεχυμένην ἅπασιν³
ἀκλίνα παρορῶντες, αὐτὸν δὲ τὸν κύκλον ἀναιδῶς κατα-
βλέπειν καὶ διασέβειν τὸ Φῶς εἶσω βιαζόμενοι καὶ τολ-
μῶντες, ἀποτυφλεῦνται. διὸ καλῶς Φιλιππίδης ὁ κωμω-
δοποιὸς, εἰπόντος αὐτῷ ποτε Λυσιμάχῃ τῆ βασιλέως·
Τίνος σοι τῶν ἐμῶν μεταδῶ· Μόνον, (εἶπεν) ὦ βασι-
λεῦ, μὴ τῶν ἀπορρήτων. τὰ γὰρ ἡδίστα καὶ κάλλιστα τῶν
βασιλέων ἔξω πρόκειται, τὰ δεῖπνα, οἱ πλῆτοι, αἱ παν-
ηγύρεις, αἱ χάριτες· εἰ δέ τι ἀπορρήτῳ ἐστὶ, μὴ προσ-
έλθῃς, μηδὲ κινήσῃς. ἔ κρύπτεται χαρὰ βασιλέως εὖ-
τυχῆντος, ἐδὲ γέλωσ παίζοντος, ἐδὲ Φιλανθρωπίας πα-
ρασκευῆ καὶ χάριτος· Φοβερόν ἐστὶ⁴ τὸ κρυπτόμενον,
σκυθρωπὸν, ἀγέλασον, δυσπρόσιτον, ὀργῆς τινος ὑπέλαθ
θησαυρὸς, ἢ τιμωρίας βαρυθύμῃ σκέψις, ἢ ζηλοτυπία
γυναικὸς, ἢ πρὸς υἱὸν ὑποψία τις, ἢ πρὸς φίλον ἀπιστία.
Φεῦγε τὸ μελανὸν⁵ τᾶτο καὶ συνιστάμενον νέφος· ἔ
λήσεται σε βροντῆσαν, ἐδ' ἀεράψαν, ὅταν ἐκραγῇ τὸ
νῦν κρυπτόμενον.

V. Τίς ἔν ἡ Φυγή; περισπασμὸς (ὡς εἴρηται)
καὶ μεθολκῆ τῆς πολυπραγμοσύνης, μάλιτα μὲν ἐπὶ τὰ
βελτίω καὶ τὰ ἡδίστα τρέψαντι τὴν ψυχὴν· τὰ ἐν ἔρα-
νῷ

1 R. mavult aut παντοῖα πράγματα, aut πάντων τὰ πράγμα.

2 W. legendum monet αὐτὸν προαιδόμενον, vel τὸ προκί-
νόμενον.

3 R. legi vult aut περικεχυμένην, aut ἀπάντων, super om-
nes defusam.

4 R. mavult φοβερόν δ' ἐστὶ.

5 R. mavult μέλαν. Est autem apud Hesychium μέλας, με-
λαγᾶς, μελαναί.

νῶ πολυπραγμόνει, τὰ ἐν γῆ, τὰ ἐν ἀέρι, τὰ ἐν θαλάττῃ. μικρῶν πέφυκας ἢ μεγάλων Φιλοθεάμων ¹. εἰ μεγάλων, ἥλιον πολυπραγμόνει, πᾶ κάτεισι, καὶ πόθεν αὖεισι· ζήτει τὰς ἐν σελήνῃ κατὰ περ ἐν ἀνδράπῳ, μεταβολὰς, πᾶ τοσῶτον κατηνάλωσε Φῶς, πόθεν αὖτις ἐκήσατο.

Πῶς ἐξ ἀδήλα πρῶτον ἔρχεται νέα ²

Πρόσωπα καλλύνεσα καὶ πληρημένη.

Χ' ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεσάτη Φανῆ,

Πάλιν διαρρεῖ, καὶ πῖ μηδὲν ἔρχεται.

καὶ ταῦτα ἀπόρρητά ἐσι ³ Φύσεως, ἀλλ' ἐκ ἄχθεται τοῖς ἐλέγχουσιν. ἀλλὰ τῶν μεγάλων ἀπέγνωκας; πολυπραγμόνει τὰ μικρότερα, πῶς τῶν φυτῶν τὰ μὲν αἰετέθλη καὶ χλοάζει καὶ ἀγάλλεται παντὶ καιρῶ, τὸν ἑαυτῶν ἐπιδεικνύμενα πλᾶτον, τὰ δὲ νῦν μὲν ἐσιν ὅμοια τέτοις, νῦν δὲ, ὡς περ ἀνοικονόμητος ἀνθρώπος, ἀθρόως ἐκχέαντα τὴν περισίαν, γυμνά καὶ πτωχὰ καταλείπεται· διὰ τί δὲ τὰ μὲν προμήκεις, τὰ δὲ γονιῶδεις, τὰ δὲ στρογγύλας καὶ περιφερεῖς ἐκδίδωσι τὰς καρπὰς; ἴσως δὲ ταῦτα ἐ πολυπραγμονήσεις, ὅτι τέτοις ἐθὲν κακὸν ἐσιν. ἀλλ' εἰ δεῖ πάντως τὸ περίεργον ἐν Φαύλοις τισιν, ὡς περ ἔρπετον ἐν θανασίμοις ὕλαις, αἰεὶ νέμεσθαι καὶ διατρίβειν, ἐπὶ τὰς ἰσορίας ἀγάγωμεν αὐτὸ, καὶ παραβλάσωμεν ⁴ ἀφθονίαν κακῶν καὶ περισίαν. ἐνταῦθα γὰρ ἔνεισι πεσῆματα ἀνδρῶν καὶ ἀπολακτισμοὶ βίων, Φθοραὶ γυναικῶν, ἐπιθέσεις οἰκετῶν, διαβολαὶ φίλων,

I 4

παρα-

1 Ald. Bas. Erasmi. Θεάμων. Xyl. MS. Φιλοθεάμων. quod Steph. recepit.

2 Xyl. notat, in margine MS. annotatum esse, pro νέα legi νέφας; quod ipse non probat. Cf. Vit. Demetr. Vol. VI. p. 57. & Quaest. Rom. Vol. VIII. p. 355. Pro αὐτῆς loco posteriore legitur αὖτις. Idem e Turn. & Bong. enotandum fuisse videtur, pro quo vitiose in ind. Var. legitur ἀνθεῖς.

3 R. mavult ἀπόρρητα μὲν ἐσι.

4 Erasmi. in marg. edit. sup. παραλάβωμεν.

παρασκευαί Φαρμάκων, Φθόνοι, ζηλοτυπίαί, ναυάγια οίκων, ἐπιπλοαίσις ἡγεμόνων ¹. ἐμπίπλασο καὶ τέρπα σαυτῶν, ἐνοχλῶν μηδεὶ τῶν συνόντων, μηδὲ λυπῶν.

VI. Ἄλλ' ἐσικεν ἡ πολυπραγμοσύνη μὴ χαίρειν ἐώλοισ κακοῖς, ἀλλὰ θερμοῖς καὶ προσφάτοις. καὶ καινὰς τραγαδίας ἡδέως θεῶδαι, τοῖς δὲ κωμικοῖς καὶ ἰλαρωτέροις πράγμασιν ἔ μάλα προθύμως ὁμιλεῖν. διὸ γὰρ μιν μὲν τινος, ἢ θυσιῶν, ἢ προκομπῆν διεξιόντος, ἀμελής ὁ πολυπράγμων καὶ ῥέθυμος ἀκροατῆς ἐστὶ, καὶ προακηκοῦναι τὰ πλείστα Φησι, καὶ κελεύει ταῦτα συντέμνειν καὶ παρέρχεσθαι τὸν διηγούμενον· ἂν δ' ἡ Φθόραν τις παρθένη παρακαθήμενος, ἢ μοιχεῖαν γυναικὸς, ἢ δίκης παρασκευῆν, ἢ γάσιν ἀδελφῶν ² διηγεῖται, ἔτα νυστρεῖ, ἔτ' ἀχολεῖται,

Ἄλλ' αὖτε δίζηται ἐπέων, παρὰ τ' ἕατα βιάσθαι καὶ τό·

Οἶμοι, τὸ κακὸν τῆς εὐτυχίας

Ὡς μᾶλλον ἐς ἕς φέρεται θυητῶν,

ἐπὶ τῶν πολυπραγμῶνων εἰρημένον ἐστὶν ἀληθῶς. ὡς γὰρ αἱ σικύαι τὸ χεῖρισον ἐκ τῆς σαρκὸς ἔλκεσιν, ἔτω τὰ τῶν πολυπραγμῶνων ὧτα τὰς φαυλοτάτας λόγους ἐπισπᾶται· μᾶλλον δὲ, ὡσπερ αἱ πόλεις ἔχουσιν τινὰς πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, δι' ὧν ἐξέλκεσι τὰς θανατημένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τὰς καθαρμὸς ἐκβλάσκουσιν, εὐαγέας δ' ἔδεν, ἐδὲ ἱερὸν εἴσεισι καὶ διέξεισι δι' αὐτῶν· ἔτω καὶ τὰ τῶν πολυπραγμῶνων ὧτα χρηστὸν ἔδεν ἐδ' ἀσειῶν, ἀλλ' οἱ φρονικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ τρίβουσιν, ἐκθύσιμα καὶ μικρὰ διηγήματα παρακομίζοντες.

Ἄει δὲ αἰδῶν ³ μένος ἐν γέγαις ἐμαῖς

Κωκυτὸς ἐμπέπῳικεν·

αὕτη

¹ R. *insp. ἡγεμοσιῶν*

² R. *judice*, ἀδελφῶν non solum ad γάσιν, sed etiam ad δίκης παρασκευῆν pertinet — *si iudicat, fratres paratos esse, licet in fugam adversus sese ferre, aut alio modo discordare.*

³ Restituendam censui hanc vocem ex Ald. Bas. Erasmi. pro vulg,

αὕτη τοῖς πολυπράγμοσι μᾶσα καὶ σειρήν μίξ, τῆτο ἤδι-
σον ἀκασμάτων αὐτοῖς. ἔσι γὰρ ἡ πολυπραγμοσύνη Φι-
λοπευσία τῶν ἐν ἀποκρύψει καὶ λανθανόντων. ἔδειξ δ'
ἀγαθὸν ἀποκρύπτει κηλημένος· ὅπως καὶ τὰ μὴ ὄντα
προσποιῶνται. κακῶν ἔν ἰσορίας ὁ πολυπράγμων ὀρε-
γόμενος, ἐπιχαιρεκακίας συνέχεται πάθει Φθόνος καὶ
βασκανίας ἀδελφῶ. Φθόνος μὲν γὰρ ἐσι λύπη ἐπ' ἄλ-
λοτρῖοις ἀγαθοῖς· ἐπιχαιρεκακία δὲ ἡδονὴ ἐπ' ἄλλοτρῖοις
κκκοῖς· ἀμφότερα δ' ἐν πάθει ἀνημέρα καὶ θηριώδης
γεγύνηται, τῆς κακοηθείας.

VII. Οὕτω δὲ ἐκάσῳ λυπηρόν ἐσιν ἡ τῶν περὶ αὐ-
τὸν κκκῶν ἀνακίλυψις, ὡσε πολλὰς ἀποθανεῖν ἂν πρό-
τερον, ἢ δεῖξαι τι τῶν ἀπορρήτων νοσημάτων ἰατροῖς.
Φέρε γὰρ, Ἡρόφιλον, ἢ Ἐρασίστρατον, ἢ τὸν Ἀσκλη-
πίον αὐτὸν, ὅτ' ἦν ἄνθρωπος, ἔχοντα τὰ Φάρμακα καὶ
τὰ ὄργανα, κατ' οἰκίαν παριστάμενον ἀνακρίνειν, μὴ τις
ἔχει σύριγγα παρὰ δακτύλιον ¹, ἢ γυνὴ καρκίνον ἐν ὑπέ-
ρα· καίτοι σωτήριον ἐσι τῆς τέχνης ταύτης τὸ πολύ-
πραγμον· ἀλλὰ πᾶς ἂν τις (οἶμαι) τὸν τειῆτον ἀπή-
λασεν, ὅτι τὴν χρεῖαν ἐ περιμένων, ἀκλήτος ἐπ' ἄλλο-
τρίων κακῶν ἔρχεται κατανόησιν. οἱ δὲ πολυπράγμο-
νες αὐτὰ ταῦτα καὶ τὰ τέτων ἔτι χεῖρονα ζητῶσιν, ἐ
θεραπεύοντες, ἀλλὰ μόνον ἀνακαλύπτουτες· ὅθεν μι-
σῶνται δικαίως. καὶ γὰρ τὰς τελώνας βαρυνόμεθα καὶ
δυσχεραίνομεν, ἐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων
ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κερυμμένα ζητῶντες, ἐν ἄλλο-
τρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀνασρέφωνται ². καίτοι τῆ-
το ποιεῖν ὁ νόμος δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ βλάπτουται, μὴ

I 5

ποι-

vulg. αἰδῶν, quam Steph. dedit. Xyl. notat, MS. habere
αἰδῶν, in margine autem αἰδῶν, & hoc rectius legi monet.
Habent quoque αἰδῶν A. C. Colleg. Nov. Cf. de cohib. ira
Vol. IX. p. 449. ubi legitur αἰδῶν.

¹ R. mavult una voce παραδακτύλιον. C. περιδακτύλιον.

² Dandum sic censui pro vulg. ἀνασρέφοντα. W. idem vo-
luit; at accentu vitiose posito legitur ἀνασρεφῶντα.

ποιῶντες. οἱ δὲ πολυπράγμονες ἀπολλύουσι καὶ προίενται τὰ αὐτῶν, ἀχολόμενοι περὶ τὰ ἀλλότρια. καὶ σπανίως μὲν εἰς ἀγρὸν βαδίζουσι, τὸ ἥσυχον καὶ σιωπηρὸν τῆς ἐρημίας ἐφέροντες· εἰ δὲ καὶ παραβάλλουσι διὰ χρόνον, ταῖς τῶν γειτόνων ἀμπέλοις ἐμβλέπουσι μᾶλλον, ἢ ταῖς ἰδίαις· καὶ πυνηθάνονται, πόσοι βόες τῷ γειτόνος ἀποτεθνήκασιν, ἢ πόσοι οἶνοι ὀξίνης¹ γέγονε· ταχὺ δὲ τάτων ἐμπληθέντες, ἀποτρέχουσιν. ὁ μὲν γὰρ ἀληθινὸς ἐπεινὸς γεωργὸς ἐδὲ τὸν αὐτομάτως ἐρχόμενον ἐκ πόλεως λόγον ἠδέως προσδέχεται, λέγων·

— Εἰτά μοι σκάπλων² ἐρεῖ,

Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις; ταῦτα γὰρ
 Νῦν πολυπραγμονῶν ὁ κατάρατος περιπατεῖ.

VIII. Οἱ δὲ πολυπράγμονες, ὡς ἑωλόν τι πρᾶγμα καὶ ψυχρὸν καὶ ἀτράγωδον, Φεύγοντες τὴν ἀγροικίαν, εἰς τὸ βῆμα καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς λιμένας ὠθῶνται. Μή τι καινόν; ἐ γὰρ ἥς πρῶτ' ἀγορὰν; τί ἔν; ἐν ἄραις τρισὶν οἴει τὴν πόλιν μετακεκοσμηθαι³; ἐ μὴν ἀλλ' ἂν μὲν τις ἔχη τι τοιοῦτον εἰπεῖν, καταβάς ἀπὸ τῆ ἵππε δεξιωσάμενος καὶ καταφιλῆσας, ἔσηκεν ἀκροώμενος. εἰ δ' ἀπαντήσας εἶπη τις, ὅτι εὐδὲν καινόν· ὡσπερ ἀχθόμενος. Τί λέγεις; (Φησὶν) ἐ γέγονας κατ' ἀγορὰν; ἐ παρελήλυθας τὸ στρατήγιον; ἐδὲ τοῖς ἐξ Ἰταλίας ἤμασιν ἐντετύχηκας; διὸ καλῶς οἱ τῶν Λοκρῶν ἀρχοντες· ἐπεὶ γὰρ τις ἐξ ἀποδημίας προσίαν ἠρώτησε, μή τι καινόν, ἐζημίωσαν αὐτόν. ὡς γὰρ οἱ μάγειροι Φορὰν εὐχονται βοσκημάτων, οἱ δὲ ἀλιεῖς ἰχθύων, ἔτως οἱ πολυπράγμονες εὐχονται Φορὰν καιῶν, καὶ πλῆθος πραγμάτων, καὶ καινότητος καὶ μεταβολᾶς, ἵνα αἰετὶ
 θη-

¹ Turn. ἢ πόσοι ἐξ οἶνου γέγονε.

² Xyl. suffr. & vertit σκάπλωντι, comica haec esse putans, ad quae Plut quoque respiciat in lib. de garrulitate.

³ Sic e MS. reponendum monuit Xyl. deditque Steph. pro μετακεκοσμηθαι, quod est in Ald. Bas. Erasm. & quod R. defendit, ut rectum & servandum.

θηρεύειν καὶ κατακόπτειν ἔχουσιν. εὖ δὲ καὶ ὁ τῶν Θυρῶν νομοθέτης ¹. κωμωδεῖσθαι γὰρ ἐκώλυσε τὰς πολίτας, πλὴν μοιχὰς καὶ πολυπράγμονας. ἔοικε γὰρ ἢ τε μοιχεῖα πολυπραγμοσύνη τῆς ἀλλοτρίας ἡδονῆς εἶναι, καὶ ζήτησις καὶ ἔρευνα τῶν φυλαττομένων καὶ λαυθανόντων τὰς πολεῖς. ἢ τε πολυπραγμοσύνη παράλυσις ² ἐστὶ καὶ Φθορά καὶ ἀπογύμνωσις τῶν ἀπορρήτων.

IX. Τῇ μὲν ἐν πολυμαθείᾳ τὴν πολυλογίαν ἐπαυδαὶ συμβαίνει. διὸ καὶ Πυθαγόρας ἔταξε τοῖς νέοις πενταετῇ σιωπῇ, ἐχεμυθίαν προσαγορεύσας. τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κωμολογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. ἃ γὰρ ἡδέως ἀκέσασιν, ἡδέως λαλήσιν, καὶ ἃ παρ' ἄλλων σπεδῆ συλλέγῃσι, πρὸς ἑτέρας μετὰ χαρᾶς ἐκφέρουσιν. ὅθεν αὐτοῖς μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν, τὸ νόσημα καὶ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἐμποδῶν ἐστὶ. πάντες γὰρ αὐτὰς φυλάττονται καὶ ἀποκρύπτονται, καὶ ἔτε πρᾶξαι τι, πολυπράγμονος ὄρωντος, ἔτ' εἰπεῖν ἀκένουτος, ἡδέως ἔχουσιν. ἄλλὰ καὶ βελὰς ἀνατίθενται, καὶ σκέψεις πραγμάτων ὑπερβάλλονται, μέχρις ἂν ἐμποδῶν ὁ τοιοῦτος γένηται. κἂν ἢ λόγῳ τινὸς ἀπορρήτου παρόντος, ἢ πράξεως σπεδαίας περαιομένης, ἀνὴρ πολυπράγμων ἐπιφανῆ, καθάπερ ὄψον, γαλῆς παραδραμῆσης, αἴρῃσιν ἐκ μέσῃ καὶ ἀποκρύπτῃσιν. ὥστε πολλακίς τὰ τοῖς ἄλλοις ῥητὰ καὶ θεατὰ, τέτοις μόνοις ἔρρητα καὶ ἀθέατα γίνεσθαι. διὸ καὶ πίστεως ἀπάσης ἔρημος ὁ πολυπράγμων ἐστίν. οἰκέταις γὰρ καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ἐπισολὰς καὶ γράμματα καὶ σφραγίδας, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοισιν. ὁ δὲ Βελλεροφόντης ³ ἐκεῖνος ἀδὲ κατ' ἑαυτῆ γράμματα
νομί-

¹ Xyl. MS. *Τυρίων*, quod idem non probat, intelligens *Cbaronidum*, de quo Diod. Bibl. l. XII. c. 12.

² R. notat, vocabulum *παράλυσις* eleganter hic adhibitum, usurpari de literis, quae ab aliis, quos id non decebat, clam aperiantur. Dubius idem est de voce *Φθορά*, sitne potius *Φώρσις* legendum?

³ Cf. Hom. Iliad. VI, 155. sqq.

κομίζων ἔλυσεν, ἀλλ' ἀπέχετο τῆς ἐπισολῆς τῆ βασιλέως, ὡς τῆς γυναικός, διὰ τὴν αὐτὴν ἐγκράτειαν. ἀκρασίας γὰρ τὸ πολυπραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. καὶ πρὸς τῇ ἀκρασίᾳ, δεινῆς ἀνοίας καὶ ἀφροσύνης. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας, ἐπὶ τὴν κατάκλεισον ὠθειῖσθαι καὶ πολυτελεῖ, πολλὰκις (ἂν ἔγωγε τύχη) καὶ ἄμορφον ἔσαν, ὑπερβολὴ μανίας καὶ παραφροσύνης. ταυτὸν δὲ οἱ πολυπράγμονες ποιῶσι, πολλὰ καὶ καλὰ θεάματα καὶ ἀέσματα καὶ χολὰς καὶ διατριβὰς παρελθόντες, ἐπισόλια διορύττουσιν ἄλλότρια, καὶ παραβάλλουσι γειτόνων τοίχοις τὰ ὦτα, καὶ συμψιθυρίζουσιν οἰκέταις καὶ γυναίκοις, πολλὰκις μὲν ἐδ' ἀκινδύνως, ἀεὶ δ' ἀδόξως.

X. Διὸ καὶ χρήσιμον ὡς ἐνὶ μάλις πρὸς τὴν ἀποτροπὴν¹ τοῖς πολυπράγμοσιν ἢ τῶν προεγνωσμένων ἀνέμνησις. ἂν γὰρ, ὡσπερ ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, τὰς κιβωτὰς ἀνοίγων διὰ χρόνον, τὴν μὲν τῶν μισθῶν, ἀεὶ μεστὴν, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, εὕρισκῆεν κενὴν, ἔτως ἂν τις² τῆς πολυπραγμοσύνης τὴν ἀποθήκην ἀνοίγη διὰ χρόνον, καὶ κατασκέπηται πολλῶν ἀχρήστων καὶ ματαίων καὶ ἀτερπῶν γέμεσσαν, ἴσως ἂν αὐτῶν τὸ πρᾶγμα προσπῆλαι³, Φανέν ἀηδὲς παντάπασι καὶ Φλυαρῶδες. Φέρε γὰρ, εἴ τις ἐπιὼν τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ἐκλαμβάνοι τὰ κίκισα τῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ βιβλίον ἔχοι συντεταγμένον,
οἶον

1 R. fusp. πρὸς τὴν τῆ πάθει ἀποτροπὴν, uti infra legitur ab init. cap. XI.

2 Vulgo ἂν τῆς. Sola Erasm. ἂν τις. Eam sequi videtur W. Equidem utrumque jungendum censui.

3 Ex Erasm. sic recepi pro vulg. προσπῆλαι. Idem voluisse videtur Xyl. in ejus annotatione male impressam legitur προσπῆλαι. R. quid hoc sibi velit, nescius, defendit vulgatam, & explicat: odio fit ἔσθ' abominarioni, cum προσίσταται saepius usurpet Plutarchus pro averfari, abhorrere, fugere, devitare. De προσίσταται quidem nihil est dubii: an vero idem de προσίσταται valeat, equidem asseverare non audeo.

οἶον Ὀμηρικῶν εἰχων ἀνεφάλων, καὶ τραγικῶν σολοικισμῶν, καὶ τῶν ὑπ' Ἀρχιλόχου πρὸς τὰς γυναῖκας ἀπρεπῶς καὶ ἐκολάσως εἰρημένων, ἐκυτὸν παραδειγματίζοντος· ἔρ' ἐκ ἐστὶ τῆς τραγικῆς κατάρτας ἄξιος;

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

καὶ ἄλλοι τῆς κατάρτας, ἀπρεπῆς καὶ ἀνωφελῆς ὁ θησαυρισμὸς αὐτῶν ἀλλοτριῶν ἀμαρτημάτων· ὡσπερ ἡ πόλις, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγιστάτων κλίσας ὁ Φίλιππος, Πονηρόπολιν προσηγόρευσεν. οἱ τοίνυν πολυπράγμονες, ἐ εἰχων, ἐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμὸς ἀναλεγομένοι καὶ συνάγοντες, ἀμειψότατον καὶ ἀτερπέστατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσι. ὡσπερ ἔν ἐν Ῥώμῃ τινὲς τὰς γραφὰς καὶ τὰς ἀνδριάντας καὶ νῆ Δία τὰ κέκλευ τῶν ἀνίων παιδῶν καὶ γυναικῶν ἐν μηδεὶ λόγῳ τιθέμενοι, περὶ τὴν τῶν τεράτων ἀγορὰν ἀνασρέφονται, τὰς ἀκνήμους καὶ τὰς γαλεάγκωνας καὶ τὰς τριοφθάλμους καὶ τὰς τρεθοκεφάλους καταμανθύνουτες, καὶ ζητῶντες, εἴ τι γεγένηται

Σύμμικτον εἶδος ¹ καὶ ἀποφώλιον τέρας·

ἀλλ' ἐὰν συνεχῶς τις ἐπάγῃ τοῖς τοιούτοις αὐτὰς θεάμασι, ταχὺ πλησμενὴν καὶ ναυτίαν τὸ πρᾶγμα παρέξει· ἔτις οἱ τὰ περὶ τὸν βίον ἀσοχήματα καὶ γενῶν αἴχλη καὶ διαστροφὰς τινὰς ἐν οἴκοις ἀλλοτριῶν καὶ πλημμελείας πολυπραγμονῶντες, τῶν πρώτων ἀναμιμνησκέτωσαν ἑαυτὰς, ὅτι χάριν καὶ ὄνησιν ἐδεμίαν ἤνεγκε.

XI. Μέγιστον μέντοι πρὸς τὴν τῶν πάθους ἀποτροπὴν ὁ ἐθισμὸς, ἐὰν πόρρωθεν ἀρξάμενοι γυμνάζωμεν ἑαυτὰς καὶ διδάσκωμεν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐγκράτειαν· καὶ γὰρ ἡ αὐξήσις ἔθει γέγονε, τῶν νοσήματος κατὰ μικρὸν εἰς

¹ Versus Euripidis. Vid. Plut. Theb. Vol. I. p. 14. Pro ἀποφώλιον R. mavult ἀποφύλιον, ab iudole ἢ natura nostra abhorrens. Post τέρας idem deesse suspicatur v. c. τίς μὲν ἤδουσα, αὐτὸ πρὸς βραχὺ μὲν χαίρειται.

εἰς τὸ πρόσω χωρῆντος· ὃν δὲ τρόπον, εἰσόμεθα περὶ τῆς ἀσκήσεως ὁμᾶ διαλεγόμενοι ¹. πρῶτον μὲν ἔν ἀπὸ τῶν βραχυτάτων καὶ Φαυλοτάτων ἀρξώμεθα. τί γὰρ χαλεπὸν ἐστὶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰς ἐπὶ τῶν τάφων ἐπιγραφὰς μὴ ἀναγινώσκειν, ἢ τί δυσχερὲς ἐν τοῖς περιπάτοις τὰ κατὰ τῶν τοίχων γράμματα ² τῇ ὄψει παρατρέχειν, ὑποβάλλοντας αὐτοῖς, ὅτι χρήσιμον ἔστιν, ἐδ' ἐπιτερπές, ἐν τέτοις γέγραπται· ἀλλ' ἐμνήσθη ὁ δεῖνα τῷ δεῖνος ἐπ' ἀγαθῷ, καὶ Φίλων ἄριστος ὁδε τις· καὶ πολλὰ τοιαύτης γέμοντα Φλυαρίας· ἃ δοκεῖ μὲν ἔ βλάπτειν ἀναγινωσκόμενα, βλάπτει δὲ λεληθότως, τῷ μελέτην παρεμποιεῖν τῷ ζητεῖν τὰ μὴ προσήκοντα, καὶ καθάπερ οἱ κυνηγοὶ τὰς σκύλακας ἐκ ἑῶσιν ἐκτρέπεσθαι καὶ δῶκειν πᾶσαν ὁδμήν, ἀλλὰ τοῖς ζυτῆρσιν ³ ἔλκεσι καὶ κνακρέκσι, καθαρὸν αὐτῶν καὶ ἄκρατον φυλάττοντες τὸ αἰδητήριον ἐπὶ τὸ οἰκεῖον ἔργον, ἵνα εὐτονώτερον ἐμφύηται τοῖς ἴχνεσι,

Τέρματα θηρίων ⁴ μελέων μυκῆρσιν ἐρευνῶν· ἔτω δεῖ τὰς ἐπὶ πᾶν θάσμα καὶ πᾶν ἄκνεσμα τῷ πολυπράγμονος ἐκδρομὰς καὶ περιπλανήσεις ἀφαιρεῖν καὶ ἀντισπᾶν ἐπὶ τὰ χρήσιμα φυλάττοντας. ὥσπερ γὰρ οἱ ἄστοι καὶ οἱ λέοντες ἐν τῷ περιπατεῖν συστρέφουσιν εἴσω τὰς ὄνυχας, ἵνα μὴ τὴν ἀκμήν αὐτῶν καὶ τὴν ὀξύτητα κατατρίβωσιν· ἔτω τὸ πολυπράγμον τῷ Φιλομαθῆς ἀκμήν τινα καὶ εὐνομα νομίζοντες ἔχειν, μὴ καταναλίσκωμεν, μηδ' ἀπαμβλύνωμεν ἐν τοῖς χειρίσοις ⁵.

XII.

¹ Turn. V. Bong. διαλέγωμεν.

² R. *inscr.* ἐπιγράμματα.

³ Ald. Bas. ζυτῆρσιν. Hinc Erasm. *susplicatus est ζυτῆρσιν*, ἀπὸ τῆ ῥήσιν τηρεῖν. Xyl. e MS. protulit ζυτῆρσιν, quae vox *lorum* aut *habenam* significat, qua canes a venatoribus ducuntur, & non nisi tempestive ea soluti, in bestiam immittuntur.

⁴ R. mavult θηρίων, i. e. θηριείων, ad animalia pertinentium.

⁵ Xyl. MS. in textu ἀχρήσοις, *inutilibus*, in margine χειρίσοις. Prius Xyl. putat mollius & concinnius.

XII. Δεύτερον τοίνυν ἐπιζώμεθα θύραν παριόντες ἄλλοτριάν μὴ βλέπειν εἶσω, μηδὲ τῶν ἐντὸς ἐπιδράττειν τῇ ὄψει ¹, καθάπερ χειρὶ, τῇ περιεργίᾳ, ἀλλὰ τὸ τῷ Ξενοκράτῳ ἔχωμεν πρόχειρον, ὃς ἔφη, μηδὲν διαφέρειν, ἢ ² τὰς πόδας, ἢ τὰς ὀφθαλμὸς εἰς ἄλλοτριάν οἰκίαν τιθέναι. ἔτε γὰρ δίκαιον, ἔτε καλόν, ἀλλ' ἑδὲ ἠδὲ τὸ θέαμα.

Δύσμορφα μέντοι τᾶνδον εἰσιδεῖν, ξένη. τὰ γὰρ πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις, σκευάρια ³ κείμενα, καὶ θεραπεινίδια καθεζόμενα, καὶ σπαδαῖον ἑδὲν ⁴, ἑδ' ἐπιτερπές. ἢ δὲ συνδιασρέφουσα τὴν ψυχὴν παράβλεψις αὕτη καὶ παρατίξευσις αἰχρᾶ· καὶ τὸ ἔθος μοχθηρόν. ὁ μὲν γὰρ Διογένῃς θεασάμενος εἰσελαύνοντα τὸν ὀλυμπιονίκην Διώξιππον ⁵ ἐφ' ἄρματος, καὶ γυναικὸς εὐμόρφου θεωμένης τὴν πομπήν, ἀποσπάσαι τὰς ὄψεις μὴ δυνάμενον, ἀλλ' ὑποβλέποντα καὶ παρεπιστρέφόμενον. Ὅρατε (εἶπε) τὸν ἀθλητὴν ὑπὸ παιδισκαρῆς τραχηλιζόμενον; τὰς δὲ πολυπράγμονας ἰδίαις ἀν' ὑπὸ παντὸς ὁμοίως θεάματος τραχηλιζόμενας καὶ περιεργόμενας, ὅταν ἔθος καὶ μελέτη γένηται τῆς ὄψεως αὐτοῖς πανταχῆ διαφερομένης. δεῖ δὲ (ὡς οἶμαι) μὴ, καθάπερ θεράπειαν, ἀνάγωγον ἔξω ῥέμβεσθαι τὴν αἰδήσιν, ἀλλ' ἀποπεμπομένην ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ πράγματα, συντυγχάνειν αὐτοῖς ταχὺ καὶ διαγγέλλειν ⁶. εἶτα πάλιν κοσμίως ἐντὸς εἶναι τῷ λογισμῷ καὶ προσέχειν αὐτῷ. νῦν δὲ συμβαίνει τὸ τῷ Σοφοκλέει ⁷.

Ἐπει-

¹ R. τῇ ὄψει delendum suspicatur, cum non bene consent cum sequente τῇ περιεργίᾳ.

² R. hoc ἢ deleri vult, aut cum τὸ mutari.

³ R. susp. τὰ γὰρ πολλὰ τῶν ἐν οἰκίαις τοιαῦτα σκευάρια. Vulgo post οἰκίαις nulla datur distinctio.

⁴ R. susp. καθεζόμενα καὶ κλαίοντα, σπαδαῖον δ' ἑδὲν.

⁵ Xyl. MS. Διέξιππον, Dioxippo superne signato.

⁶ R. susp. αὐτοῖς, καὶ ταχὺ (i. e. ταχέως) διαγγέλλειν.

⁷ Locus est Elestrae v. 724. Beng. ἔπειτα δὲ δίκαιον ὡς ἀν' ἄσομοι; Turn. Beng. ἔπειτα δ' ἠγίαν ὡς ἀν'.

Ἐπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄτομοι

Πῶλοι βία Φορῶσιν,

αἱ μὴ τυχεῖσαι παιδαγωγίας (ὥσπερ λέγομεν ¹) ὀρθῆς
μηδ' ἀσκήσεως αἰδήσεις, προειρέχῃσαι καὶ συνεφελέκω-
μεναι ποδᾶνις, εἰς ἃ μὴ δεῖ καταβῆλαι τὴν δίκνοιαν.
ὄθεν ἐκεῖνο μὲν ψεῦδος ἐστὶ, τὸ Δημόκριτον ἐκαστίως σβέ-
σαι τὰς ὄψεις ἀπεισιδάμενον εἰς ἔσσητρα πυρωθέντα ²,
καὶ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἀνάκλασιν δεξίμενον, ὅπως μὴ παρ-
έχουσι θάρυβον, τὴν δίκνοιαν ἔξω καλέσαι ποδᾶνις,
αλλ' εἴσιν ἐνδον οἰκρεῖν καὶ διατρίβειν πρὸς τοῖς νοη-
τοῖς, ὥσπερ παρόδιοι θυρίδες ἐμφραγεῖσαι ³. τῆτο μὲν-
τοι παντὸς μᾶλλον ἀληθές ἐστὶν, ὅτι τὴν αἰθήσιν ὀλίγα
κινῶσιν οἱ πλείσα τῆ διανοία χρώμενοι. καὶ γὰρ τα με-
σεῖα πορρωτάτω τῶν πόλεων ἰδρύσαντο, καὶ τὴν νύκτα
προσεῖπον εὐφροῖνην, μέγα πρὸς εὐρεσιν τῶν ζητημένων
καὶ σκέψιν ἠγόμενοι τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπασον.

XIII. Ἀλλὰ μὲν ἐδ' ἐκεῖνο χαλεποὶ καὶ δύσκο-
λον, ἀνθρώπων λοιδορεμένων ἐν ἀγορᾷ καὶ κακῶς λε-
γόντων ἀλλήλους, μὴ προσελθεῖν· ἢ συνδρομῆς ἐπὶ τι
πλειόνων γενόμενης, μείναι καθήμενον· ἐὰν δ' ἀκρατῶς
έχῃς, ἀπελθεῖν ἀνασύντα. χρῆσθῆ μὲν γὰρ ἀδενός, τοῖς
πολυπραγμονῶσιν ἀναμίξας σεαυτὸν, ἀπολαύσεις· μεγά-
λα δ' ἀφελήθησῃ, τὸ πολύπραγμον ἀποσρέψας βία καὶ
κολέσας, ὑπακίειν τῷ λογισμῷ συνετιζόμενον. ἐκ δὲ
τέτε μᾶλλον ἐπιτείνοντα τὴν ἀσκησιν ὀρθῶς ἔχει, καὶ
θέατρον ἀκροάματος εὐμερέντος παρελθεῖν, καὶ φίλος
ἐπ' ὀρχησθῆ τινος ἢ κωμῶδῆ θεῶν παραλαμβάοντας διώ-
σαθαι, καὶ βοῆς ἐν σταδίῳ γενομένης ἢ ἰκποδρόμῳ, μὴ
ἐπισραφῆναι. καθάπερ γὰρ ὁ Σωκράτης παρίνει φυ-
λάττεσθαι τῶν βρωμάτων ὅσα μὴ πεινῶντας ἐδίειν ἀνα-
πεί-

¹ R. mavult ὥσπερ ἐλέγομεν, ut dicebatuſ.

² Ald. Erasmi. εἰς ἔσσητρα πυρωθέν; Bas. εἰς ἔσσητρον πυρω-
θέν. Turn. deinde cum Bas. ἀπ' αὐτῶ.

³ Ald. Bas. Erasmi. ἐκφραγεῖσαι.

παίθει, καὶ τῶν πομάτων ὅσα πίνειν μὴ διψῶντας ἔτω
 χρῆ καὶ ἡμᾶς τῶν θεαμάτων καὶ ἀκρομάτων Φυλάττει-
 θαι καὶ Φεύγειν ὅσα κρατεῖ καὶ προσάγεται τῆς μηδέν
 δεομένης. ὁ δὲ Κύρος¹ ἐκ ἐβέλετο τὴν Πάνθειαν ἰδεῖν,
 ἀλλὰ τῷ Ἀράσπῃ λέγοντος, ὡς ἄξιον θεᾶς εἶη τὸ τῆς
 γυναικὸς εἶδος. Οὐκὲν (ἔφη) διὰ τῆτο μᾶλλον αὐτῆς
 ἀφειλέον· εἰ γὰρ ὑπὸ σὲ πειθυῖς ἀφικόμενῃ πρὸς αὐ-
 τὴν², ἴσως ἂν με πάλιν ἀναπείσειεν αὐτὴ καὶ μὴ χολά-
 ζοντα Φοιτᾶν, θεᾶθαι τε καὶ παρακαθῆθαι προέμενον
 ποτὰ τῶν σπευδῆς ἀξίων. ὁμοίως ἐδ' Ἀλέξανδρος εἰς
 ὄψιν ἤλθε τῆς Δαρσείας γυναικὸς, εὐπρεπεστάτης εἶναι λε-
 γομένης· ἀλλὰ πρὸς τὴν μητέρα Φοιτῶν αὐτῆς³, πρε-
 σβύτιον ἔσαν, ἐχ' ὑπέμεινε τὴν νέαν καὶ καλὴν ἰδεῖν.
 ἡμεῖς δὲ τοῖς Φορείοις τῶν γυναικῶν ὑποβάλλοντες⁴ τὰ
 ἔμματα, καὶ τῶν θυρίδων ἐκκρεμαννύντες, ἐδὲν ἀμαρ-
 τάνειν δοκῆμεν, ἔτως ὀλιθιερὰν καὶ ρευστὴν εἰς ἅπαντα
 τὴν πολυπραγμοσύνην ποιῶντες.

XIV. Ἐστὶ τοίνυν καὶ πρὸς δικαιοσύνης ἄσκησιν,
 ὑπερβῆναι ποτε λῆμμικὸν δίκαιον, ἵνα πόρρω τῶν ἀδίκων
 ἐπίσης σεαυτὸν εἶναι· καὶ πρὸς σωφροσύνην⁵ ὁμοίως,
 ἐποχεῖσθαι ποτὲ γυναικὸς ἰδίας, ἵνα μηδέποτε κινήθῃς ὑπ'
 ἄλλοτριας. τῆτο δὲ τὸ ἔθος ἐπάγων τῇ πολυπραγμο-
 σύνῃ, πειρῶ καὶ τῶν ἰδίων ἐνια παρακῆσαι ποτε καὶ
 παριδεῖν, καὶ βελομένε τινὸς ἀγγεῖλαι τι τῶν ἐπὶ τῆς
 οἰκίας, ὑπερβαλέσθαι, καὶ λόγους περὶ σὲ λελέχθαι δο-
 κῶν·

1 Historia extat initio L. V. Cyrop.

2 R. post αὐτὴν desse susp. χολάζων, Xenophonte tamen non consentiente.

3 Kaltw. monet, voci αὐτῆς inesse vitium, aut ipsius Plu-
 tarchi errore admissum, aut culpa libroriorum, cum fuerit ma-
 ter ipsius Daril, non ejus uxoris, adeoque legendum αὐτῆ.

4 R. mavult ἐπιβάλλοντες.

5 R. susp. σωφροσύνης, subaudiendo ἄσκησιν, quoniam tam-
 en, non esse valde necessarium.

πάντας ἀπώσαθαι. καὶ γὰρ τὸν Οἰδίποδα τοῖς μεγί-
στοις κακοῖς ἢ περιεργία περιέβαλε· ζητῶν γὰρ ἑαυτὸν,
ὡς ἐκ οὗτα Κορίνθιον, ἀλλὰ ξένου, ἀπήντησε τῷ Λαίῳ,
καὶ τῆτον ἀνελὼν, καὶ τὴν μητέρα λαβὼν ἐπὶ τῇ βα-
σιλείᾳ γυναῖκα, καὶ δοκῶν εἶναι μακάριος, πάλιν ἑαυ-
τὸν ἐζητεῖ καὶ τῆς γυναικὸς ἐκ ἐώσης, ἔτι μᾶλλον
ἤλεγχε τὸν συνειδόμενον γέροντα, πᾶσαν προσφέρων ἀνάγ-
κην· τέλος δὲ τῆ πράγματος ἤδη περιφέροντος αὐτὸν τῇ
ὑπονοίᾳ, καὶ τῆ γέροντος ἀναβοήσαντος·

Οἴμοι ¹ πρὸς αὐτῷ γ' εἰμί τῷ δεινῷ λέγειν·
ὅμως ἐξημμένους ὑπὸ τῆ πάθης καὶ σφαδάζων ἀποκρίνε-
ται·

Κἄγωγ' ἀκέειν· ἀλλ' ὅμως ἀκετέον.
ἔτω τις ἐστὶ γλυκύπικρος καὶ ἀκατάχριστος ὁ τῆς πολυ-
πραγμοσύνης γαργαλισμὸς, ὡσπερ ἔλκος αἰμάσσων ἑαυ-
τὸν, ὅταν ἀμύσσηται. ὁ δ' ἀπηλαγαμένος τῆς νόσου
ταύτης καὶ φύσει πρᾶος, ἀγνοήσας τι τῶν δυσχερῶν,
εἶποι ἄν·

Ἦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή ².

XV. Διὸ καὶ πρὸς ταῦτα συνεθισέον αὐτὰς, ἐπι-
τολὴν κομιθεῖσαν μὴ ταχὺ μηδὲ κατεσπευσμένως λῦται·
καθάπερ οἱ πολλοὶ ποιῆσιν, ἂν αἱ χεῖρες βραδύνωσι, τοῖς
ὀδῶσι τὰς δεσμὰς διαβιβρώσκοντες· ἀγγέλα ποθὲν ἤκου-
τος, μὴ προσδραμεῖν, μηδ' ἐξανασῆναι· Φίλα τινὸς εἶ-
πόντος· Ἐχω σοί τι καινὸν εἰπεῖν πρᾶγμα· Μᾶλλον,
εἴ τι χρήσιμον ³ ἔχεις, ἢ ὠφέλιμον. ἐμῆ ποτὲ ἐν
Ῥώμῃ διαλεγομένη, Ῥέσιμος ⁴ ἐκεῖνος, ὃν ὕπερον ἀπέ-
κλεινε Δομετιανὸς τῇ δόξῃ Φθουήσας, ἠκροῶτο, καὶ διὰ
μέσα

¹ Sophocli. Oedip. tyr. 1196. sq. Pro τῷ δεινῷ codex, cu-
jus nomen reticetur, τῷ δανά.

² Eurip. Orest. 213.

³ R. susp. μᾶλλον εἰπεῖν· χρήσιμον, potius interrogare:
Habesne, quod dicas, utile?

⁴ Kaltw. monente, esse videtur Arulenus Rusticus, de quo
Tacitus Annal. XVI. 26. & in vit. Agricol. C. II.

μέσα στρατιώτης παρελθὼν ἐπισολὴν αὐτῷ Καίσαρος ἐπέδωκε· γενομένης δὲ σιωπῆς, καμῆ διαλιπόντος, ὅπως ἀναγνῶ τὴν ἐπισολὴν, ἐκ ἠθέλησεν, ἐδ' ἔλυσσε πρότερον, ἢ διεξελθεῖν ἐμὲ τὸν λόγον, καὶ διαλυθῆναι τὸ ἀκροατήριον· ἐφ' ᾧ¹ πάντες ἐθαύμασαν τὸ βάρος τῆ ἀνδρός. ὅταν δὲ τις οἷς ἕξει² τρέφων τὸ πολὺπραγμον, ἰχυρὸν ἀπεργάσεται καὶ βίαιον, ἐκέτι ῥαδίως πρὸς αὐτὸν κενώλνται φερομένε διὰ συνήθειαν, κρατεῖν δυνατὰς ἐσιν· ἀλλ' ἐπισόλια παραλύουσιν ἔτοι φίλων³, συνδρόις ἀπορρήτοις ἑαυτὸς παραβάλλωσιν, ἱερῶν, καὶ μὴ θέμις ὄρᾶν, γίνονται θεαταί, τόπως ἀβάτως πατῆσι, πράγματα καὶ λόγους βασιλικὰς ἀνερευνῶσι.

XVI. Καίτοι τὰς γε τυράννεσ, οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεσάτας ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὧτων καὶ προσαγωγῶν γένος. ὠτανεσὰς μὲν ἔν πρῶτος ἔχεν ὁ νέος Δαρειὸς⁴, ἀπισῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος καὶ δεδοικώς· τὰς δὲ προσαγωγέας⁵ οἱ Διονύσιοι τοῖς Συρακεσίοις κατέμιξαν· ὅθεν ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν πραγμάτων τῆτας πρῶτες οἱ Συρακεσίοι συλλαμβάνοντες ἀπετυμπάνισον. καὶ γὰρ τὸ τῶν συνοφαντῶν γένος ἐκ

K 2

τῆς

¹ Dedit sic e R. mente, cui favet Colleg. Nov. pro vulg. ἐφ' ᾧ.

² Probo versionem Kaltw. *wen seinen Vorwitz in erlaubten Dingen nährt*. Opponitur πρὸς αὐτὸν κενώλνται. Xyl. minus bene vertit: ubi aliquis potentia & licentia praeditus vitium curiositatis alit. Eum sequitur Nuischel.

³ Vulgo distinguitur ἔτοι, φίλων. Mutavi ex Erasmo. W. eandem recepit distinctionem ex C. D. Voff. Correxī deinde vitium, quod ex Frst. in R. transit, ἀπορρήτοις restituens pro ἀπορρήταις.

⁴ Cognomine Nothus.

⁵ Ald. Basf. Erasmi. item, W. notante, Xyl. A. C. D. Voff. Colleg. Nov. *προσαγωγίδας*. Steph. e Jannot. dedit *προσαγωγίας*, quod a R. in vita Dion. (Vol. VI. p. 194. not. 6.) receptum fuit loco vulg. *προσαγωγίδας*. Bong. *προσαγωγεῖς*; Turn. Bong. *προσαγωγίας*.

τῆς τῶν πολυπραγμόνων Φρατρίας καὶ ἐσίας ἐστίν. ἀλλ' εἰ μὲν συκοφάνται ζητῆσιν, εἴ τις ἢ¹ βεβέλευται κακὸν, ἢ πεποίηκεν· οἱ δὲ πολυπράγμονες καὶ τὰς ἀβελήτας ἀτυχίας τῶν πέλας ἐλέγχοντες, εἰς μέσον ἐκφέρουσι. λέγεται δὲ καὶ τὸν ἀλιτήριον ἐκ Φιλοπραγμοσύνης κατονομαθῆναι τοπρῶτον· λιμὲ γὰρ, ὡς ἔοικεν, Ἰθναίοις ἰχυρῆ γενομένης, καὶ τῶν ἐχόντων πυρὸν εἰς μέσον ἐκφέροντων, ἀλλὰ κρύφα καὶ νύκτωρ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀλέντων, περιϊόντες ἐτήρην τῶν μύλων τὸν ψόφον, εἴτ' ἀλιτήριοι προσηγορεύθησαν. ἕμοίως δὲ καὶ τῶ συκοφάντῃ τῆνομα γεγενῆσθαι· κεκωλυμένη γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τὰς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. καὶ τῆτο ἔν ἐκ ἄχρησόν ἐστιν ἐννοεῖν τὰς πολυπράγμονας, ὅπως αἰχλύνωνται τὴν πρὸς τὰς μισωμένους μάλιστα καὶ δυσχεραينوμένης ὁμοιότητι καὶ συγγένειαν τῆ ἐπιτηδεύματος.

1 R. mavult τι pro ἢ.

Π Λ Ο Τ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΠΕΡΙ

ΦΙΛΟΠΛΟΤΤΙΑΣ.

Ιππόμαχος ὁ ἀλείπτης, ἐπαινύτων τινῶν ἀνδρωπον εὐμήκη καὶ μακρὰς ἔχοντα χεῖρας, ὡς πυλίκον, Εἶπερ (ἔφη) καθελεῖν ἔδει τὸν σέφανον κρεμάμενον. τῶν ἑστίν εἰπεῖν πρὸς τὰς τὰ καλὰ χωρία καὶ τὰς μεγάλας οἰκίας καὶ τὸ πολὺ ἀργύριον ὑπερεκπεπληγμένους καὶ μακαρίζοντας. Εἰγὼ ἔδει πωλεμένην πρίασθαι τὴν εὐδαιμουίαν. καίτοι πολλὰς ἀν ἴδαι τις, οἳ μᾶλλον ἐθέλουσι πλατεῖν καὶ κακοδαιμονεῖντες, ἢ μακάριοι γενέσθαι δόντες ἀργύριον. ἀλλ' ἐκ ἑστὶ γε χρημάτων ὄντιον ἀλυπία, μεγαλοφροσύνη, εὐσθένεια, θαρραλέοτης, αὐτάρπεια. τῷ πλατεῖν ἐκ ἔνεσι τὸ πλέτε καταφρονεῖν, ἐδὲ τῷ τὰ περιτλὰ κεκλήσθαι τὸ μὴ δεῖσθαι τῶν περιτλῶν ¹.

II. Τίνος ἐν ἀπαλλάττει τῶν ἄλλων κακῶν ὁ πλεῖτος, εἰ μὴδὲ φιλοπλατίας; ἀλλὰ ποτῶ μὲν ἔσβεσαν τὴν τῆ ποτῆ ὄρεξιν, καὶ τροφῆ τὴν τῆς τροφῆς ² ἐπιθυμίαν ἠκέσαντο. κακείνος ὁ λέγων,

Δὸς χλαῖναν Ἰππώνακτι ³, κάρτα γὰρ ῥιγῶ·
πλειόνων ἐπιφερομένων, δυσανασχετεῖ καὶ διωθεῖται·
Φιλαργυρίαν δ' ἐ σβέννυσιν ἀργύριον, ἐδὲ χρυσίον, ἐδὲ
πλευονεξία παύεται κλιωμένη τὸ πλεόν. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν
πρὸς τὸν πλεῖτον, ὡς πρὸς ⁴ ἰατρὸν ἀλαζόνα·

K 3

Τὸ

¹ Basf. τὸ πλατεῖν, ἐκ ἑστὶ τὸ πλέτε καταφρονεῖν, ἐδὲ τὸ τὰ περιτλὰ κεκλήσθαι, τὸ μὴ δεῖσθαι τῶν περιτλῶν. Hinc Xyl. notat, locum hunc in impresso male depravatam esse, in scripto recte habentem.

² Ald. Basf. τὴν ποτῆ ὄρεξιν καὶ τροφῆ τὴν τροφῆς, absque τῆ & τῆς.

³ Poëta Ephesius, jambographus, de quo Plin. H. N. 36, 2. Cic. Nat. D. 3, 38.

⁴ Basf. ὅσπερ ἰατρὸν. Hinc e V. vulgata notatur.

Τὸ Φάρμακόν σε τὴν νόσον μείζω ποιεῖ.
 ἄρτα¹ δεομένους καὶ οἴκας καὶ σιέπης μετρίας, καὶ τῷ
 τυχόντος ὄψα παραλαβάν, ἐμπέπληκεν ἐπιθυμίας χρυ-
 σῆ καὶ ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος, καὶ σμαράγδων, καὶ
 κουνῶν καὶ ἵππων, εἰς χαλεπὰ καὶ σπάνια καὶ δυσπό-
 ριστα καὶ ἀχρήστα μεταθεῖς ἐκ τῶν ἀναγκαίων τὴν ὄρε-
 ξιν. ἐπεὶ τῶν γε ἀρκέντων ἕδεις πένης ἐσίν· ἔδε-
 δάνεισαι πάποτε ἀργύριον ἀνθρώπος, ἵνα ἄλφιστα πρή-
 ται, ἢ τυρόν, ἢ ἄρτον, ἢ ἐλαίας· ἀλλὰ τὸν μὲν οἴκισ
 πολυτελῆς χρεωφειλέτην πεποίημε· τὸν δὲ ὁμορῶν ἐλαίο-
 φυτον, τὸν δὲ σιτῶνες², ἀμπελιῶνες, ἄλλων ἡμίλοιοι Γα-
 λατικαὶ³, ἄλλων ἵπποι ζυγοφόροι

Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες⁴ —
 ἐνσεσείνασιν εἰς βάρανθρα συμβολαίων καὶ τόβων καὶ ὑπε-
 ρηκῶν. εἶτα ὡσπερ οἱ πίνοντες μετὰ τὸ μὴ διψῆν, ἢ
 ἐθίωντες μετὰ τὸ μὴ πεινῆν, καὶ ὅσα διψῶντες ἢ πει-
 νῶντες ἔλαβον προσεξεμῆσιν· ἕτως οἱ τῶν ἀχρήστων
 ἐφιέμενοι καὶ περιτῶν, ἐδὲ τῶν ἀναγκαίων κρατῆσιν.
 ἔτσι μὲν ἔν τοιῆτοι.

III. Τὸς δὲ μηδὲν ἀποβάλλοντας⁵, ἔχοντας δὲ
 πολλὰ, πλειόνων δ' αἰεὶ δεομένους, ἔτι μᾶλλον θαυμά-
 σειεν ἂν τις, τῷ Ἀρισίππῳ μεμνημένος. ἐκεῖνος γὰρ
 εἰώθει λέγειν, ὅτι πολλὰ μὲν τις ἐθίων, πολλὰ δὲ πί-
 νων, πληρέμενος δὲ⁶ μηδέποτε, πρὸς τὸς ἰατροὺς βα-
 δίζει,

1 Post ἄρτα V. inserit γὰρ.

2 R. monente, σιτῶνες proprie sunt horrea frumenti, sed hic loci significat hoc vocabulum *arva confusa*, & rectius dictum foret ἄρχααι. Cogitavit idem de *συκῶνες*, *horti ficuum*, nisi insolens esset.

3 R. adnotat: „De mulabus Galaticis, vel Gallicis, nihil invenio. Si Liguria & Reate Galliae cisalpinæ nomine comprehendī possunt, huc referas licet mulos Γεγγίνας, genus Ligusticum, & Reatinos, quos laudat Strabo p. 310. & 349.“

4 Iliad. XV, 453.

5 Codex, cujus nomen reticetur, μηδὲν ἀπολαβόντας.

6 Turn. Bong. post δὲ addunt καὶ.

δίδει, καὶ πυνθάνεται, τί τὸ πάθος, καὶ τίς ἡ διάθεσις, καὶ πῶς ἂν ἀπαλλαγείη· εἰ δέ τις ἔχων πέντε κλίνας, δέκα ζητεῖ, καὶ κελημένος δέκα τραπέζας, ἑτέρας συνωνεῖται τσαύτας, καὶ χωρίων πολλῶν παρόντων, καὶ ἀργυρία, ἔ γίνεται μεσῶς, ἀλλὰ ἐπ' ἄλλα συντέταται καὶ ἀγρυπνεῖ, καὶ ἀπλήρωτός ἐστι πάντων, ἕτος ἐκ οἴσται δεῖσθαι τῆ θεραπεύουτος, καὶ δεῖξοντος, ἂφ' ἧς αἰτίας τῆτο κέπονθεν; καίτοι τῶν διψόντων τὸν μὲν ἔ πεπωκότα, προσδοκῆσειεν ἂν τις ἀπαλλαγῆσθαι πίνοντα τῆ διψῆν· τὸν δὲ πίνοντα συνεχῶς καὶ μὴ παύομενον, ἔ πληρώσεως, ἀλλὰ καθάρσεως οἴομεθα δεῖσθαι καὶ κελεύομεν ἐμεῖν, ὡς ἔχ ὑπ' ἐνδείας ὀχλόμενον, ἀλλὰ τινος δριμύτητος ἢ θερμότητος· αὐτῶ παρὰ φύσιν ἐνέσσης· ἐκεῖν καὶ τῶν περιζόντων ¹ ὁ μὲν ἐνδεὴς καὶ ἔπορος, παύσεται ἴσως ἐσίαν κησάμενος, ἢ θησαυρὸν εὐρῶν, ἢ φίλη βοηθήσαντος, ἐπίσας καὶ ἀπαλλαγείη τῆ δανεισῶ· τὸν δὲ πλείω τῶν ἰκανῶν ἔχοντα, καὶ πλειόνων ὀρεγόμενον, ἔ χρυσίον ἐσίν, ἐδ' ἀργύριον τὸ θεραπεῦον, ἐδ' ἵπποι καὶ πρόβατα καὶ βόες, ἀλλ' ἐκβολῆς δεῖται καὶ καθαρμῶ. πενία γὰρ ἐκ ἔσιν, ἀλλ' ἀπλησία, τὸ πάθος αὐτῆ, καὶ φιλοπλετία, διὰ κρίσιν φαύλην καὶ ἀλόγισον ἐνῶσαν· ἦν ἂν μὴ τις ἐξέληται τῆς ψυχῆς, ὡσπερ ἔλιγμα πλάγιον ², ἔ παύσσονται δεόμενοι τῶν περιτῶν, τρετέσιν ἐπιθυμῆντες, ὧν ἔ δέονται.

IV. Ὅταν ἰατρὸς εἰσελθὼν πρὸς ἀνθρώπον ἐρῶμι-
 μένον ἐν τῷ κλινιδίῳ, καὶ σένοντα, καὶ μὴ βελόμενον
 προφῆν λαβεῖν, ἄψηται καὶ ἀνακρίνη καὶ εὐρη μὴ πυ-
 ρέτλονται· Ψυχικὴ νόσος, ἔφη, καὶ ἀπῆλθεν· ἐκεῖν

K 4

καὶ

¹ Suspectum est R. περιζόντων. Quaerit, num̄ περιζομένων — eorum, qui vitae praesidia sibi comparare student.

² R. fatetur, se non intelligere, quid sit ἔλιγμα πλάγιον. Xyl. vertit, tanquam obliquum nodum. Naïsch. als etwas das quereüber kommt. Facile apparet, sic vertendo sensum auctoris parum illustrari.

καὶ ἡμεῖς ὅταν ἴδωμεν ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα καὶ τοῖς ἀναλώμασι ἐπισέοντα, καὶ μηδενὸς εἰς χρηματισμὸν συντελέοντος αἰχρᾶ, μηδ' ἀνιαρᾶ Φειδόμενον, εἰκίας δ' ἔχοντα καὶ χώρας καὶ ἀγέλας καὶ ἀνδράποδα σὺν ἱματίοις, τί Φήσομεν τὸ πάθος εἶναι τῶ ἀνθρώπου, ἢ πενίαν ψυχικὴν; ἐπεὶ τήν γε χρηματικὴν (ὡς Φησὶν ὁ Μένανδρος) εἰς ἄν Φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας τήν δὲ ψυχικὴν ἐκεῖνην ἐκ ἄν ἐμπλήσειαν ἅπαντας, ἕτε ζῶντας, ἕτ' ἀποθανόντας. ὅθεν εὖ πρὸς τάτας λέλεκται ὑπὸ τῶ Σίλωνος.

Πλάτα δ' ὅδεν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν.

ἐπεὶ τοῖς γε νῦν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλάτος ὄρισται, καὶ τὸ τέρμα πάρεσι τῆς χρείας καθάπερ κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγραφόμενον. ἀλλὰ καὶ τῆτο τῆς Φιλάρχουρίας ἴδιον ἐπιθυμία γάρ ἐστι μαχομένη πρὸς τὴν αὐτῆς πλήρωσιν· αἱ δ' ἄλλαι καὶ συνεργῶσιν· ἐδαῖς γὰρ ἀπέχεται χρῆσος ¹ ὄψα, διὰ Φιλοφίαν, ἐδ' οἶνα, δι' οἶνοΦλυγίαν, ὡς χρημάτων ἀπέχονται διὰ Φιλοχρηματίαν. καίτοι πῶς ἢ μανικὸν ἐδ' οἰκίρρον τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται διὰ τὸ ῥιγῆν, μηδ' ἄρτω διὰ τὸ πεινῆν, μηδὲ πλάτῳ διὰ τὸ Φιλοπλατεῖν; ἀλλ' ἐν ταῖς Θρασονίδα κακοῖς ἐσιν ².

Παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐσιν ἔνδον, ἔξέσι δέ μοι

Καὶ βέλομαι τῆτ' —

ὡς οἱ ἐμμανέστατα ἐρῶντες,

— Οὐ ποιωῶ δέ· —

κατακλείσας δὲ πάντα καὶ κατασφραγισάμενος, καὶ ἀκα-
ριθμή-

¹ Corruptum videtur. Mez. corrigit *χρήσεως*. Jannot. & Anon. *χρησῶ*. W. *judice*, aliud latet: *Suspiciatur ἢ ἀβρώστος*, vel simile. Pro γὰρ Bas. *ἔν*.

² Xyl. notat, totam hunc locum e comoedia aliqua desumptum videri, & conferri divitem, qui suis opibus non fruatur, cum Thrafonida comico, qui amica potitus, copiam sui facientem non amet. Salmas. monente, sunt versus Menandri ex ipsius Thrafonide. Dedit eos cum W. quales idem dari voluit. Vulgo *παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐσιν ἔνδον, ἔξέσι μοι καὶ βέλομαι τῆτο.*

ριθμήσας τοκισαῖς καὶ πραγματευταῖς, ἄλλα συνάγω καὶ δῶκω· καὶ ζυγομαχῶ πρὸς τὰς οἰκέτας, πρὸς τὰς γεωργὰς, πρὸς τὰς χρεώσας·

Ἄπολλον ¹, ἀνθρώπων τίν' ἀθλιώτερον

Ἐώρακας, ἔρ' ἐρῶντα δυσποτμότερον;

V. Ὁ Σοφοκλῆς ἐρωτηθεὶς, εἰ δύναται γυναικὶ πλησιάζειν. Εὐφήμει, ἀνθρώπε· (εἶπεν) ἐλευθεροσ γέγονα, λυτῶντας καὶ ἀγρίως δεσπότας διὰ τὸ γῆρας ἀποφυγών. χάριεν γὰρ ἅμα ταῖς ἡδοναῖς συνεκλιπεῖν τὰς ἐπιθυμίας, ἕς μήτ' ἀνδρα Φησὶν Ἀλκαῖος διαφυγεῖν, μήτε γυναῖκα. τῆτο δ' ἂν ἔστιν ἐπὶ τῆς φιλοπλετίας· ἀλλ' ὥσπερ βαρεῖα καὶ πικρὰ δάσποινα, κῆῶθαι μὲν ἀναγκάζει, χρῆθαι δὲ κωλύει· καὶ τὴν μὲν ἐπιθυμίαν ἐγείρει, τὴν δὲ ἡδονὴν ἀφαιρεῖται. τὰς μὲν ἔν Ῥοδίας ὁ Στρατόνικος ² ἐπέσκωπτεν εἰς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίας· οἱ δὲ φιλάργυροι κῆῶνται μὲν ὡς πολυτελεῖς, χρῶνται δὲ ὡς ἀνελεύθεροι· καὶ τὰς μὲν πόνους ὑπομένουσι, τὰς δὲ ἡδονὰς ἐκ ἔχουσιν. ὁ γὰρ Δημάδης ἐπιστὰς ἀριστῶντι ποτὲ Φωκίῳνι, καὶ θεασάμενος αὐτῆ τὴν τράπεζαν κύσηρὰν καὶ λιτήν· Θαυμάζω σε, ὦ Φωκίῳνι, (εἶπεν) ὅτι, ἔτως ἀριστῶν δυνάμενος, πολιτεύῃ· αὐτὸς γὰρ εἰς τὴν γαστέρα ἐδημαγώγει, καὶ τὰς Ἀθήνας μικρὸν ἠγέμενος τῆς ἀσωτίας ἐφόδιον, ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπεσιτίζετο· καὶ διὰ τῆτο Ἀντίπατρος εἶπε, θεασάμενος αὐτὸν γέροντα, καθάπερ Ἰσραὴλ διαπετραγμένον ³,

K 5

μηδὲν

¹ Dedi hos versus Menandri, ut Xyl. eos voluit distingui, cum W. accedentibus Mez. & Salmaf. In Bas. fuit ἀθλιώτερον. Bene susp. W. legendum κα' ἐρῶντα, ἔ' ἀμαρτητον.

² R. monente, est ille Stratonicus citharoedus, facetus homo, de quo multa Athenaeus p. 347. sq. narrat.

³ R. quidem monet, forte recte habere διαπετραγμένον, confecti, h. e. perempti & contruncati, in quo quod faciat Ianio, vel popa, nihil jam habet reliquum; cogitat tamen διαπετραμμένον.

μηδέν ἔτι λοιπόν, ἢ τὴν γλῶσσαν εἶναι καὶ τὴν κοιλίαν. σὲ δ' ἐκ ἂν τις, ὦ κακὸδαίμου, θαυμάσειεν, εἰ δυνάμενος ἔτω ζῆν ἀνελευθέρως καὶ ἀπανθρώπως καὶ ἀματάδότης, καὶ πρὸς φίλους ἀπηνῶς, καὶ πρὸς πόλιν ἀφιλοτίμως, κακοπαθεῖς καὶ ἀγρυπνεῖς, καὶ ἐργολαβεῖς, καὶ κληρονομεῖς, καὶ ὑποπίπτεις, τηλικῆτον ἔχων τῆς ἀπραγμοσύνης ἐφόδιον, τὴν ἀνελευθερίαν; Βυζάντιόν τινα λέγουσιν ἐπὶ δυσμύρφῳ γυναικὶ μοιχὸν εὐρόντα εἰπεῖν. Ὡ ταλαίπωρε, τίς ἀνάγκη, σαπραγόρα προῖξ. ἄγε σὺ κυκᾶς, ὑφάπτεις, ὦ πονηρὸς Ἰ, τὰς βασιλεῖς πορίζεσθαι δεῖ, τὰς ἐπιτρόπας τῶν βασιλέων, τὰς ἐν ταῖς πόλε-

σι

μίνκ, divenditi, cujus omnes reliquae partes praeter linguam & intestina sunt divenditae.

1 Variæ sunt interpretum conjecturae, quibus haec vel obscure dicta, vel depravata, vel manca illustrare tentant. Vocem monstruosam *σαπραγόρα* etiam in scripto se invenisse Xyl. notat; deinde ἄγε pro ἄγε (in R. nota vitiose extat ἄγε) monet simul, post ὑφάπτεις novam incipere sententiam. Salmast. ὦ ταλαίπωρε, τίς ἀνάγκη; ἢ Σαπραγόρα προῖξ, ut Sapraboras sit pater illius deformis. Ad hanc prope accedit Nuischel. versio: welche Noth zwang dich zu diesem, Elender! den Sapraboras zwang das Heyrathguth. Proxime sequentia, ut corrupta, omittit. R. susp. *σαπρὰ γὰρ ἃ προῖξ — nam putida est dos*, ut dotem appellet ipsam mulierem — deinde ἃ δὲ σὺ κυκᾶς, quae autem tu misces, o miser, καὶ ἰφ' ἃ ἄπτεις, ἢ ad quae tuis, aut subtilis impetuosa cupiditate. Kaltw. ex parte sequitur hanc conjecturam, vertens: Was zwingt dich dazu, Elender? Siehe nur, die Mitgift ist verlegene Waar. So machst du's auch, Unglücklicher! Du mischest alles durch einander —. W. susp. ὦ ταλαίπωρε, τίς ἀνάγκη σοι; παρηγορία ἢ προῖξ. Ἄ δὲ σὺ κακῶς φυλάτεις, ὦ πονηρὸς —. vel — ἀνάγκης παρηγορία προῖξ. Brevius dictum tribuitur Laconii in Apophth. Lacon. Vol. VIII. p. 244. Vertit W. *o miser, quae necessitas te huc adegit? tibi necessitatis solatium est dos. Tu vero, improbe, quas male custodis opes —.* Recepti mox e Xyl. MS. δεῖ post πορίζεσθαι cum W. idem ex D. notante. Vulgo abest. R. legendum cogitarat τὰς βασιλεῖς ἔα π. antequam Xyl. notam inspexerat.

σι πρωτεύειν καὶ ἄρχειν ἐθέλοντας· ἐκείνοις ἀνάγκη ¹ διὰ τὴν Φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὴν κενὴν δόξαν ἐσιῶσιν, χαριζομένοις, δορυφοροῦσι, δῶρα πέμπουσι, στρατεύματα τρέφουσι, μονομάχους ἀνεμένους· σὺ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις ² καὶ ταράττεις καὶ εροβείς σεαυτὸν, κοχλίῃ βίον ζῶν διὰ τὴν μικρολογίαν, καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις, ἐδὲν εὖ πάχων· ὡσπερ ὄνος βαλανέως ξύλα καὶ Φρύγανα κατακομίζων, αἰεὶ καπνῶ καὶ τέφρας ἀναπιμπλάμενος, λητρῶ δὲ μὴ μετέχων, μηδ' ἀλέας, μηδὲ καθαριότητος.

VI. Καὶ ταῦτα πρὸς τὴν ὀνώδη καὶ μυρμηκώδη λέγω ταύτην Φιλοπλετίαν. ἑτέρα δὲ ἐστὶν ἡ θηριώδης, συκοφαντῶσα, καὶ κληρονομῶσα, καὶ παραλογιζομένη, καὶ πολυπραγμονῶσα, καὶ φροντίζουσα, καὶ ἀριθμῶσα τῶν Φιλῶν ἔτι πόσοι ζῶσιν, εἶτα πρὸς μηδὲν ἀπολαύουσα τῶν πανταχόθεν προσποριζομένων. ὡσπερ ἔν ἐχίδνας καὶ κανθαρίδας καὶ Φαλάγγια μᾶλλον προβαλλόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν ἀρκῶν καὶ λέοντων, ὅτι κτείνει καὶ ἀπόλλυσιν ἀνδράπας μηδὲν χρώμενα τοῖς ἀπολλυμένοις ὑπ' αὐτῶν· ἔτω δεῖ μᾶλλον δυσχεραίνειν τῶν δι' ἄσωτίαν τὰς διὰ μικρολογίαν καὶ ἀνελευθερίαν πονηρὰς. ἀφαιρῶνται γὰρ ἄλλων, οἷς αὐτοὶ χρῆσθαι μὴ δύνανται, μηδὲ πεφύκασιν. ὅθεν ἐνεῖνοι μὲν ἐκεχειρίαν ἄγασιν, ἐν ἀφθόνοις γενόμενοι, καὶ χορηγίαν ἔχοντες· ὡσπερ ὁ Δημοθένης ἔλεγε πρὸς τὰς νομίζοντας, τῆς πονηρίας τὸν Δημάδην πεπαῦσαι· Νῦν γὰρ (ἔφη) μεσὸν ὄρατε, καθάπερ τὰς λέοντας ³. τοῖς δ' εἰς μηδὲν ἠδὲ μηδὲ χρήσιμον πολιτευομένοις ἐκ ἐστὶν ἀνακωχὴ τῶ πλεονεκτηῖν, ἐδ' ἀχολία, κενοῖς ἔσιν αἰεὶ καὶ προσδεομένοις ἀπάντων.

VII.

1 R. monet, post ἀνάγκη deesse ταῦτα συναΐαν vel κεκλήσασαι, vel simile quidd.

2 R. susp. πράγματά σοι παρέχεις.

3 Voces hae καθάπερ τὰς λέοντας, W. iudice, aliunde adiectae videntur ex simili dicto de Alexandro.

VII. Ἄλλὰ νῆ Δία, Φῆσει τις, ὅτι παισὶν ἔτοι καὶ κληρονόμοις Φυλάτῃσι καὶ Δημοκριτέσι, οἷς ζῶντες ἐδὲν μεταδιδόασιν· ἀλλ' ὡσπερ τῶν μουσικῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυσεῖν ἐδιόντων, ἐκ ἕσται ¹ τῆ χρυσία μεταλαβεῖν, εἰ μὴ νεκρῶν γενομένων καὶ ἀνατμηθέντων. παισὶ δὲ καὶ κληρονόμοις διὰ τί βάλονται πολλὰ χρήματα καὶ μεγάλην ἐσίαν ἀπολιπεῖν; ἵνα δηλονότι καὶ ἔτοι Φυλάτῃσι ἐτέροις, κῆκεῖνοι παισὶν ². ὡσπερ οἱ κεραιμεοὶ σωλῆνες, ἐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτῶ μεθιστεῖ· ἄχρισ ἂν τις ἐξώσθην, ἢ συκοφάντης, ἢ τύραννος, ἐκκόψας τὸν Φυλάτῃοντα καὶ κατάξας ³. ἀλλὰ χάρις παρατρέψῃ καὶ παροχετεύσῃ τὸν πλεῖτον· ἢ, καθάπερ λέγουσιν, εἰς ὃ πονηρότατος ἐν τῷ γένει γενόμενος, καταφάγη τὰ πάντων· ἢ γὰρ μόνον, κατὰ τὸν Εὐριπίδην,

Ἄκολασα πάντη γίνεται δέλων τέκνα,

ἀλλὰ καὶ μικρολόγων· ὡς πε καὶ Διογένης ἐπέσκωψεν, εἰπών· Μεγαρέως ἂν ⁴ ἀνδρὸς βέλτιον εἶναι κριὸν, ἢ υἷον, γενέσθαι. καὶ γὰρ ἕς ⁵ δοκῶσι παιδεύειν, ἀπολλύουσι, καὶ προσδιατρέφουσιν, ἐμφυτεύοντες τὴν αὐτῶν Φιλαργυρίαν καὶ μικρολογίαν, ὡσπερ ἂν τι Φρύριον τῆς κληρονομίας ἐνοικοδομῶντες τοῖς κληρονόμοις. ταῦτα γὰρ εἰσιν, ἃ παραινῶσι καὶ διδάσκουσι· Κέρδαινε καὶ Φεῖδε, καὶ τοσάτω νόμιζε σεαυτὸν ἄξιον, ὅσον ἂν ἔχῃς. τῆτο δ' ἐκ ἑσὶ παιδεύειν, ἀλλὰ συτέλλειν καὶ ἀπαρβάρησαι ὡσπερ βαλάντιον, ἵνα σέγειν καὶ Φυλάτῃεν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέν-

θέν-

¹ R. mavult ἐκ ἕσται.

² R. *sup.* κῆκεῖνοι τοῖς ἑαυτῶν παισὶν.

³ Revocavi κατάξας cum W. ex Ald. Bas. Xyl. adsentientibus C. E. G. Mosq. 1. 2. Voss. Colleg. Nov. Mez. nec dubium est, quin sententiae magis conveniat quam vulgatum κατέξας.

⁴ Delendum censet R. ἂν.

⁵ Dedi ἕς e R. mente pro valg. οἷς.

Θέντος τῆ ἀργυρίᾳ, γίνεται ῥιπαρὸν καὶ δυσῶδες· οἱ δὲ
 τῶν Φιλαργύρων παῖδες, πρὶν ἢ παραλαμβάνειν τὸν
 πλῆτον, ἀναπίμπλυνται τῆς Φιλοπλετίας ἀπ' αὐτῶν
 τῶν πατέρων. καὶ μέντοι τῆς διδασκαλίας καὶ μισθῶς
 ἀξίας ἀποτίνασιν αὐτοῖς, ἔ Φιλῆντες, ὅτι πολλὰ λή-
 ψονται, ἀλλὰ μισῶντες, ὅτι μήπω λαμβάνουσι μηδὲν
 γὰρ ἄλλο θαυμάζειν, ἢ τὸν πλῆτον, μαθόντες, μηδ' ἔπ'
 ἄλλω τινὶ ζῆν, ἢ τῷ πολλὰ κεικῆσθαι, κώλυσι τῆ
 ἰδέε βίᾳ τὸν ἐκείνων ποιῆνται, καὶ νομίζουσι αὐτῶν ἀΦ-
 κειρεῖσθαι τὸν χρόνον, ὅσον ἐκείνοις προστίθησι. διὸ καὶ
 ζώντων μὲν ἔτι τῶν πατέρων, λανθάνοντες ἀμωσγέπως
 παρακλέπτουσι τῆς ἡδονῆς καὶ ἀπολαύουσι, ὡσπερ ἀλ-
 λοτριῶν μεταδιδόντες Φίλοις, ἀναλίσκουτες εἰς ἐπιθυμίας,
 ἔτι ἀκόντες καὶ μανθάνοντες ¹. ὅταν δ' ἀποθανόντων
 τὰς κλεῖς παραλάβωσι καὶ τὰς σφραγίδας, ἕτερον βίᾳ
 χῆμα αὐτοῖς ἐστὶ, καὶ πρόσωπον ἀγέλασον, αὐστηρὸν,
 ἀνέντευκλον. ἔ κολοφῶν ², ἔ σφαῖρα, ἔ τραχηλισμὸς,
 ἔκ ἀκαδημία, ἔ λυκειον· ἀλλ' οἰκιστῶν ἀνάκρισις, καὶ
 γραμματεῶν ἐπίσκεψις, καὶ πρὸς οἰκονόμους ἢ χρεώτας
 διαλογισμὸς, καὶ ἀρχολία καὶ φροντισὶς ἀφαιρεμένη τὸ ἔρι-
 στον, καὶ συνελάουσα νυκτὸς εἰς τὸ βαλανεῖον· γυμνά-
 σια δὲ, οἷσιν ἐνετράφη, Δίρκης τε ὕδωρ παρῶδευται ³.
 κἄν

¹ Vulgo ὅτι ἀκόντες τε μανθάνουσι. Xyl. voluit λανθάνου-
 σι. & vel εἴ τι vel ὅ τι pro ὅτι, de ἀκόντες autem, quid va-
 leat, dubius. Eo iudice, verbum videtur requiri, quod *furtivè*
 significet. Hinc vertendo exprimit, *si quid furtim potuerunt*
auferre. Etiam R. hanc dictionem se non intelligere fatetur.
 W. notante, C. D. *μανθάνουτες*. Hinc idem e nexu sententiae
 satis commode suspicatur, quod dare haud dubitavi, & vertit:
doctoribus item & philosophis aliquid operae tribuentes.
 Keltw. sequitur quidem Xylandrum, notat tamen, vulgatam
 verti quoque posse: *weil sie noch bins und wieder aus dem Um-*
gange mit andern etwas lernen und aufschnappen.

² R. notat, necesse esse ut κολοφῶν aliquid e palaestra pe-
 titum significarit, instrumentum aliquod exercitii gymnasticè.

³ Alluditur ad locum Eurip. Phoen. 376.

κῆν εἶπη τις· Οὐκ ἀκέσῃ τῷ Φιλοσόφῃ; Πόθεν ἐμοί¹; (Φησὶν) ἐ χολάζω, τῷ πατρὸς τεθνηκότος. ὦ ταλαίπωρε, τί σοι τοῖτο καταλέλοιπεν, οἶον ἀφῆρηται, τὴν χολὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν; μᾶλλον δ' ἐδ' ἐκείνος, ἀλλ' ὁ πλεῖτος περιχυθεὶς καὶ περικρατήσας, ὡσπερ ἡ παρ' Ἡσιόδῳ γυνή

Εὐεὶ ἄτερ δαλῆ, καὶ ἐν ὠμῷ γῆραι θῆμεν², ὡσπερ ρυτίδας ἀώρας, ἢ πολίως, ἐπαγαγὼν τῆς ψυχῆς τὰς φροντίδας ἐκ τῆς φιλαργυρίας καὶ τῆς ἀχολίας, ὑφ' ὧν μακραινεται τὸ γαῦρον καὶ τὸ φιλότιμον καὶ τὸ φιλόανδρωπον.

VIII. Τί ἔν, (Φησὶ³ τις) ἐχ ὄρεῃς καὶ χρωμένας ἐνίεας δαψιλῶς τοῖς χρήμασι; σὺ δ' ἐκ ἀκέεις (Φήσομεν) Ἄριστοτέλες λέγοντος, ὅτι οἱ μὲν ἐ⁴ χρωῦνται, οἱ δὲ παραχρωῦνται; καθάπερ ἐδ' ἐτέρη προσήκοντες· ἀλλ' ἐκείνους μὲν ἐκ ἀφελεί τὸ οἰκεῖον ἐδὲ κοσμεῖ, τέρας δὲ καὶ βλάβη καὶ καταίχυνει· φέρε δὴ σκεψώμεθα τὸ πρῶτον. ἢ χρῆσις αὕτη, δι' ἣν θαυμάζεται ὁ πλεῖτος, τίς⁵; πότερον τῶν ἀρκέντων; ἐδὲν πλείον ἔχουσιν οἱ πλείοι τῶν μέτρια κεκμημένων· ἀλλ' ἀπλετοσ ὁ πλεῖτός ἐστιν⁶ (ὡς Φησι Θεόφρατος) καὶ ἀζηλος ἀληθῶς, εἰ Καλλιὰς πλεσιώτατος Ἀθηναίων⁷, καὶ Ἰσμηναίας εὐπορώτατος Θηβαίων, ἐχρῶντο τέτοις, οἷς Σωκρά-

¹ R. monente, subaud. γένοιτο τέτο — unde mihi contingat? Solent auctores ἐμοί πικρὸν τε ἀπομιμνήσκουσι.

² Hesiod. Op. & d. v. 703.

³ R. mavult φῆσα, ob seq. φήσομεν.

⁴ Particulam negantem Xyl. e MS. inferuit. Abfuit a Bas.

⁵ D. notante W. τίνων, τίς, ἢ χρῆσις δι' ἣν ὁ πλεῖτος θαυμάζεται.

⁶ Vulgo ἀλλὰ πλεῖτός ἐστιν. Xyl. e margine cod. MS. ἀλλὰ τυφλός ὁ πλεῖτός ἐστιν. R. probat hoc supplementum; mavult autem ἦν pro ἐστιν. Equidem secutus som W. ita dantem ex C. E. Mosq. 1. Voss. Jaunot. Jun. — divitiae sunt ne divites quidem nec admirandae.

⁷ R. mavult Ἀθηναίων ὧν.

κράτης καὶ Ἐπαμινώνδας. ὡς γὰρ Ἀγάδων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τῆ συμποσίε πρὸς τὰς γυναῖκας, οἴμενος ἀρκεῖν τὰς λόγους τῶν παρόντων· ἔτως ἀποπέμψειας ἔν καὶ τραπέζας ἀλεργῆς, καὶ τραπέζας πολυτελεῖς, καὶ τὰ περιττὰ πάντα, τὰς πλεσίε ὀρῶν χρωμένε, αἷ οἱ πένητε· ἔκ

Αἴψα κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνῆ καταθεῖο,

Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν 1.
ἀλλὰ χρυσοχῶν καὶ τορευτῶν καὶ μυρεψῶν καὶ μαγειρῶν, καλῆς καὶ σώφρονος γενομένης ξυνηλασίας τῶν ἀχρήτων. εἰ δὲ τὰ μὲν ἀρκῦντα κοινὰ καὶ τῶν πλεσίων καὶ τῶν μὴ πλεσίων ἐσὶ, σεμνύεται δὲ ὁ πλῆτος ἐπὶ τοῖς περισσοῖς· καὶ Σκόπαν τὸν Θεσσαλὸν ἐπαινεῖς 2, ὃς αἰτηθεῖς τι τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, ὡς περιττὸν αὐτῷ 3 καὶ ἀχρησον· Ἀλλὰ μὴν (ἔφη) τέτοις ἐσμέν ἡμεῖς εὐδαίμονε καὶ μακάριοι τοῖς περιττοῖς, ἀλλ' ἔκ ἐκείνοις τοῖς ἀναγκαίοις· ὄρα, μὴ πομπὴν ἐπαινῶντε καὶ πανήγυριν μᾶλλον, ἢ βίον, ἔοικας. ἡ πάτριε τῶν Διονυσίων ἐορτῇ τοπαλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς καὶ ἰλαρῶς, ἀμφορεὺς οἶνε καὶ κληματίε, εἶτα τράγον τιε εἴλκεν, ἄλλοε ἰχθῶν ἀρρίχον ἠμελέθει κομίζων, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Φαλλόε· ἀλλὰ νῦν ταῦτα παροροῦνται καὶ ἠφάνισαι, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπειῶν. ἔτως τὰ ἀναγκαῖα τῆ πλῆτε καὶ χρήσιμα τοῖς ἀχρήτοιε κατακέχρωται καὶ τοῖε περιττοῖε.

IX. Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ τῆ Τηλεμάχεε πάρομεν· καὶ γὰρ ἐκεῖνοε ὑπὸ ἀπειρίε, μᾶλλον δ' ἀπειροκαλίε, τὴν μὲν Νέσοροε ἰδῶν οἰκίαν κλίναε ἔχεσαν, τραπέζεε,
ἱμά-

1 Hesiod. op. & d. v. 45. sq.

2 Secutus sum W. ita dantem ex D. pro vulg. ἐπαινεσίε.

3 Sic Bryan. legi voluit in adnott. ad M. Caton. (T. II. p. 584. ed. Br.) probatque W. & dedi pro vulg. ἔτω. Cf. Vol. II. p. 413.

ἱμάτια, εἴματα, οἴνου ἠδὺν, ἐκ ἐμακάριζε τὸν εἰπο-
ρῆντα τῶν ἀναγκαίων ἢ καὶ χρησίμων· παρὰ δὲ τῷ
Μενελάῳ θεασάμενος ἐλέφαντα καὶ χρυσοῦν καὶ ἤλεκρον,
ἐξεπλάγη, καὶ εἶπε ¹.

Ζηνός πε τοιήδε γ' Ὀλυμπία ἐνδοθεν αὐλή·

Ὅσσα τάδ' ἔσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσο-
ρόωντα.

Σωκράτης δ' ἂν εἶπεν, ἢ καὶ Διογένης·

Ὅσσα τά γ' ἄθλια πολλά καὶ ἄχρηστα καὶ μάταια·
— γέλως μ' ἔχει εἰσορόωντα.

τί λέγεις, ἀβέλτερε; τῆς γυναικὸς ὀφείλων παρελεῖν
τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα καύσηται τρυφῶσα
καὶ ξενομανῆσα, τὴν οἰκίαν πάλιν καὶ κωπίζεις, ὡς θεά-
τρον, ἢ θυμέλην, τοῖς εἰσιῶσι;

X. Τοιαύτην ὁ πλεῖτος εὐδαιμονίαν ἔχει θεατῶν
θεομένην καὶ μαρτύρων ², ἢ τὸ μηδὲν ἔσαν. ἅλλ' ἐχ-
ομοίον γε τὸ σωφρονεῖν, τὸ φιλοσοφεῖν, τὸ γινώσκειν,
ἃ δεῖ, περὶ θεῶν, κἂν λανθάνει πάντας ἀνθρώπους· ἴδιον
δὲ σέλας ἔχει καὶ Φέγγος ἐν τῇ ψυχῇ μέγα, καὶ χα-
ρὰν ποιεῖ σύνοικον αὐτῇ ἐν ἑαυτῇ ἀντιλαμβανομένη τὰ-
γαθῆ ³. ἂν τ' ἴδῃ τις, ἂν τε λανθάνῃ καὶ θεὸς καὶ
ἀνθρώ-

¹ Odyss. IV, 74.

² Vulgo θεατῶν καὶ μαρτύρων. Xyl. e MS. inferenda duxit
οἷς δεῖ πᾶσιν ἰμπομπεῦαν ἑαυτὸν, & praeferendum ἰπιπομπείαν.
Vertit: a spectatoibus & testibus pendente, quibus omnibus
tanquam ad promptam adorationem ostentare se opus habet dives.
R. susp. θεατῶν διομένην ἢ μαρτύρων, quae spectatoibus & te-
stibus opus habet, aut alioquin nulla est. W. e Mez. & R.
probavit διομένην, quod dedi, ut sententiae, qualis nunc est,
satisfacientem. Majorem tamen antiquitus fuisse varietatem,
colligit e Xyl. MS. quocum faciunt D. Pol. Jannot. Deinde Bas.
ἔσαν ὁμοίον γε. Xyl. e MS. correxit.

³ Secutus sum W. ita dantem ex D. Vulgo αὐτὴν ἑαυτῆς,
ἀντιλαμβανομένη τὰγαθῶν. Xyl. e MS. notat αὐτῇ ἑαυτῆς,
notato τὰγαθῆ supra τὰγαθῶν. R. hinc distinxit & legit:
σύνοικον, αὐτῇ ἑαυτῆς ἀντιλαμβανομένη τὰγαθῆ, ipsa suis bo-
nis gaudens, ut construatur αὐτ. ἀντιλ. τῆ ἑαυτ. σγ.

ἐνθρόπης ἅπαντας. τοιῶτόν ἐστιν ἀρετὴ ἀληθεία ¹, μαθημάτων τε κάλλος γεωμετρικῶν, ἀστρολογικῶν. ὧν τίνι τὰ τῆ πλέτε Φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κορασιώδη παραβαλεῖν ἄξιον ²; μηδενὸς ὄρωντος, μηδὲ προσβλέποντος, ὅπως τυφλὸς γίνεται καὶ ἀφεγγής ὁ πλῆτος. μόνος γὰρ ὁ πλέσιος δειπνῶν μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ τῶν συνήθων, ἔτε ταῖς ἐν θοίναις ³ παρέχει πράγματα τραπέζαις, ἔτε τοῖς χρυσοῖς ἐκπώμασιν, ἀλλὰ χρῆται τοῖς προστυχῶσι καὶ ἡ γυνὴ ἄχρυσος καὶ ἀπόρφυρος καὶ ἀφελῆς πάρεσιν. ὅταν δὲ σύνδειπνον, τατέσι πομπὴ καὶ θέατρον, συγκροτῆται ⁴, καὶ δρᾶμο πλεσιακὸν εἰσάγεται, νηῶν δ' ἐκφέρει λέβητάς τε τρίποδάς τε ⁵. τῶν τε λύχνων ἔχονται, καὶ περισπῶνται περὶ τὰς κύλικας, ἀθάσσεσι τὰς οἶνοχόας, μεταμφιενύουσι πάντα, πάντα κινῶσι, χρυσόν, ἄργυρον

λιθο-

1 R. mavult ἀλήθεια in nomín. — quo pertinet virtus, veritas, pulcherrimae disciplinae mathematicae. Huic conjecturae favet ex parte Bas. quam Xyl. vertendo exprimit: ἀρετῆ, ἀλήθεια μαθημάτων, κάλλος τε.

2 Bas ᾧ τίνι, & deinde ἄξιον μηδενὸς absque ulla distinctione. Hinc Xyl. monst, deesse ἄκ ante ἄξιον, nisi interrogative legas, & a μηδενὸς inchoare novam sententiam.

3 Salmaf. deleto ἐν, a θοίναις effectit θοίναις, e thymia, vel thymia factis, h. e. citrinis mensis. R. id probat, suspicans tamen, latere etiam in ἐν aliquid reliquiarum veteris lectionis, forte ταῖς ἰβενίαις ἢ θοίναις, ex ebreno aut thymia factis. In Bas. & Steph. una voce scriptum observo ἐνθοίναις, quod W. retinet. An hoc vocabulum auctoritate aliqua nitatur, dubito. Cogitavi de adjectivo εὐθοῖνος, quod in quibusdam lexicis affertur, & apud Hesych. in nota ad v. θοινῶταρ ex Aeschilo citatur, & a Xyl. vertente magnificis mensis lectum fuisse videtur.

4 Sic Salmaf. corrigi voluit, & dedi cum W. id ex D. recipiente. Vulgo συγκροτῆται.

5 Iliad. XXIII, 259.

λιθοκόλλητον, ἀπλῶς πλατεῖν ὁμολογῶντες. ἀλλὰ εὐ-
 Φροσύνης ¹ γε, καὶ μόνος δειπνῆ, δεῖται καὶ εὐωχίας.

Π Λ Ο Τ Τ Α Ρ Χ Ο Τ

ΠΕΡΙ

Δ Τ Σ Ω Π Ι Α Σ.

Ενια τῶν ἐκ τῆς γῆς Φυομένων αὐτὰ μὲν ἐσιν ἄγρια
 τῇ Φύσει ² καὶ ἄκαρπα καὶ βλαβερὰν τοῖς ἡμέροις
 σπέρμασι καὶ Φυτοῖς τὴν αὐξήσιν ἔχοντα, σημεῖα δ' αὐ-
 τὰ ³ ποιεῦνται χάρας οἱ γεωργῶντες ἐ πονηρᾶς, ἀλλὰ
 γενναίας καὶ πίονος· ἔτω δὴ καὶ πᾶσθι ψυχῆς ἐσιν ἐ
 χρυσά ⁴, χρυσῆς δὲ Φύσεως οἶον ἔξανθήματα, καὶ λόγῳ
 παραχεῖν ἐργάσιμον ἑαυτὴν ἐπιεικῶς ⁵ δυναμένης. ἐν
 τέτοις τίθεμαι καὶ τὴν λεγομένην δυσωπίαν, σημεῖον μὲν
 ἐ Φαῦλον, αἰτίαν δὲ μοχθηρίας ἔσαν. τὰ γὰρ αὐτὰ
 τοῖς ἀναιχύντοις οἱ αἰχυνόμενοι πολλάνικ ἀμαρτάνουσι
 πλὴν ὅτι τὸ λυπεῖσθαι καὶ ἀλγεῖν, ἐφ' οἷς διαμαρτάνου-
 σι, τέτοις πρόσεσιν ⁶, ἐχ, ὡς ἐκαίνοις, τὸ ἤδεσθαι. ἀν-
 ἄλ-

¹ Secutos sum W. ita dautem ex D. & varia lectioe C. pro vulg. σωφροσύνη. Voluit deinde R. εὐψυχίας vel εὐθυμίας pro εὐωχίας, praeter necessitatem. Est enim εὐωχία, teste Hefychio, εὐφροσύνη.

² Mosq. 2. γῆ pro φύσα. Idem habet Mosq. 1. supra tamen scripto φύσα.

³ Mosq. 2. αὐτῆς ex correctione.

⁴ Matth. susp. excidisse μὲν, ut sit ἐ χρυσά μὲν, χρ. δὲ.

⁵ Matth. docente, accipiendum pro εὐχερῶς, & referendum ad δυναμένης, non ad ἐργάσιμον cum Xyl. Hoc ipsum Matth. pro χρήσιμον valere monet.

⁶ Mosq. 1. supra, ἦτοι τοῖς αἰχυντηλοῖς.

αλλαγῆς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδῆς πρὸς τὸ αἰσχρὸν· εὐπαθῆς ἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώπητος. ὑπερβολὴ γὰρ τῆ αἰχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι. διὸ καὶ ἔτω κέκληται, τρόπον τινὰ τῆ προσώπῃ τῆ ψυχῆ συνδιατρεπομένε καὶ συνεξατονῆντες. ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὀρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιῆσαν, ἔτω τὴν αἰχύντηλίαν μέχρι τῆ μηδ' ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπέκισαν, δυσωπίαν ἠνόμασαν. ὅθεν ὁ μὲν ῥήτωρ τὸν ἀναιχυντον ἐκ ἔφη κόρας ἐν τοῖς ὀμμασιν ἔχειν, ἀλλὰ πόρνας· ὁ δ' εὐδυσώπητος αὖ πάλιν, ἄγαν τὸ θῆλυ ² τῆς ψυχῆς καὶ τρυφερόν ἐμφαίνει διὰ τῆς ὀψεως, τὴν ὑπὸ τῶν ἀναιχύντων ἦταν ³, αἰχύνην ὑποκοριζόμενος. ὁ μὲν ἔν Κάτων ἔλεγε τῶν νέων μᾶλλον ἀγαπᾶν τὰς ἐρυθρίωντας, ἢ τὰς ὠχρίωντας· ὀρθῶς ἐθίζων καὶ διδάσκων, τὸν ψόγον μᾶλλον ἢ τὸν ἔλεγχον ⁴ δεδιέναι, καὶ τὴν ὑποψίαν μᾶλλον ἢ τὸν κίνδυνον. ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆ πρὸς τὸν ψόγον ὑπόπτε καὶ ψοφοδεῖς τὸ ἄγαν ἀφαιρέτεον· ὡς ⁵ ἐχ ἦτλον ἐνιοι πολλὰκις ἀκῆσαι κακῶς ἢ παθεῖν δέισαντες, ἀπεδειλίασαν, καὶ προήκαντο ⁶ τὸ καλόν, ἔ δυνηθέντες ὑπομεῖναι τὸ ἄδοξον.

II. Οὕτε δὴ τάτης περιοπλέον ἔτως ἀθενῶς ἔχοντας, ἔτ' αὖ πάλιν ἐκεῖνην ἐπαινετέον τὴν ἀτρεπτον καὶ ἀτενῆ διάθεσιν·

Ἐν δὲ ⁷ τὸ θαρραλέον τε καὶ ἐμμενές ὄπη ὀρεῖσαι φαίνεται· Ἀναξάρχῃς κύνεον μένος.

L 2

ἀλλ'

¹ Matth. docente, εὐκίνητος πρὸς τὸ φυλάττεσθαι καὶ τὸ φαίνόμενον αἰσχρὸν.

² Matth. susp. τὸ ἄγαν θῆλυ.

³ Mosq. 1. 2. ὄψιν pro ἦταν: male, Matth. giudice.

⁴ W. corrigendum susp. πόνον, rei & sententiae usu postulante, ecque ducente varietate lectionis C. Mosq. 2. Collega nov. qui habent ἔπαινον.

⁵ Matth. mavult καὶ γὰρ, aut διότι. aut simile quid pro ὡς.

⁶ Sola Frst. vitiose προσήκαντο. Vulgata firmatur quoque Mosq. 1. 2.

⁷ Versus Timonis Sillographi de Anaxarcho. Salmas. Pro
 ἄ

ἀλλ' ἐμμελῆ ¹ τινὰ μηχανητέον σύγκρασιν ἀμφοῖν, τῆ μὲν ἀτενεῖς ἄγαν τὴν ἀναίδειαν, τῆ δ' ἐπεικῆς σφόδρα τὴν ἀδένειαν ἀφαιρῶσαν. ἢ ² καὶ τὸ θεράπευμα δυσχερές, καὶ ἐκ ἀνιδδυνος ἢ τῶν τοιέτων πλεονασμῶν κώλυσις ³. ὡς γὰρ ὁ γεωργὸς ἄγριον μὲν ἐκκόπτων βλάσημα καὶ ἀγευνές, αὐτόθεν ⁴ ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον, ἀνέτρεψε τὴν ρίζαν, ἢ πῦρ προσαγαγὼν ἐπέκαυσεν. ἀμπέλῳ δὲ προσίῳν τομῆς δεομένη, καὶ μηλέας ἢ τινος ἐλαίας ἀπλόμενος, εὐλαβῶς ἐπιφέρει τὴν χεῖρα, δεδιώς, μὴ τι τῷ ὑγιαίνοντος ἀποτυφλώσῃ. ἕτως ὁ φιλόσοφος, φθόνον μὲν ἐξαιρῶν νέε ψυχῆς, ἀγευνές βλάσημα καὶ δυστιθάσσευτον, ἢ φιλαργυρίαν ἄωρον ⁵, ἢ φιληδονίαν ἐκκόπτων ἀκόλασον, αἰμάσσει καὶ πιέζει, καὶ τομὴν ποιεῖ, καὶ ἄλῃν βαθεῖαν. ὅταν δὲ τρυφερῶ μέρει ψυχῆς καὶ ἀπαλῶ κολέοντα προσαγάγῃ λόγον, (οἷόν ἐστι τὸ δυσωπόμενον καὶ διατρεπόμενον) εὐλαβεῖται, μὴ λάθῃ τέτοις συναποκόψας τὸ αἰδόμενον ⁶. καὶ γὰρ αἱ τίτθαι τῶν βρεφῶν ἐκτριβεσαι πολλάνικς τὸν ῥύπον, ἐλκῶσιν ἐνίστα τὴν σάρκα καὶ βασανίζουσιν ⁷. ὅθεν ἐ
δεῖ

ἐν δὲ Turn. Bong. ἐδδ. A Mosq. 2. absunt haec; in Mosq. 1. inserta sunt a secunda manu. Cf. de virt. morali, Vol. IX. 403.

1 Bas. ἐμμελῆ; V. ἀμέλα.

2 Sic R. ex Ald. & Bas. voluit restitui — *quapropter*, & dedi cum W. accedentibus Xyl. C. D. Schott. Anon. Mez. pro vulg. ἢ. Mosq. 2. ἢ; Matth. conjici quoque posse monet *εἰ καὶ τὸ*.

3 Mez. Salmaf. κόλασις; Matth. κόλασις, Utrumque, W. iudice, melius vulgato.

4 αὐτόθεν, R. docente, est, quod nos vulgariter dicimus, *immediate*, scilicet ipse manibus, non alio utens instrumento, per quod finem suum, sed per ambages, obtinet, ut est e. c. ignis in agrum immissus. Matth. interpretatur *illico*, ut celeritatem notet, & opponatur deliberationi & cautioni. Paulo post Mosq. 2. *μηλαίας*.

5 Matth. susp. ἄπορον — avaritia inops — vel ἀπόρροιν.

6 Mosq. 2. omittit εὐλαβεῖται — αἰδόμενον.

7 *νεχανε*. Salmaf. Similitudo haec ipsa displicet Matth.

δεῖ τῶν νέων παντάπασιν ἐν χρῶ τὴν δυσωπίαν ἐντρίβοντας, ὀλιγώρως ποιεῖν καὶ λίαν ἀτρέπτως. ἀλλ' ὥσπερ εἰ καταλύοντες οἰκίας ἱεροῖς γαιτνιώσας, τά γε συνερχῆ καὶ πλησίον ἔωσι καὶ διεριδέσθιν· ἔτω δεῖ τὴν δυσωπίαν κινεῖν, δεδιότας ¹ συνεφελκόμεσθαι τὰ ὁμορᾶντα τῆς αἰδῶς καὶ τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς ἡμερότητος, εἰς ὑποδύκε καὶ προσπέπλευται κολακεύσασα τὸν εὐδυσώπητον, ὡς Φιλάνθρωπον καὶ πολιτικὸν καὶ κοινὸν ἔχοντα νῦν, καὶ ἐκ ἄτεγκλον, ἐδ' αὐθέκασον. ἔθεν εὐθύς οἱ Στωϊκοὶ καὶ τῶ ῥήματι τὸ ² αἰχύνεσθαι καὶ δυσωπεῖσθαι τῷ αἰδεῖσθαι διέσθησαν, ἵνα μὴδὲ τὴν ὁμωνυμίαν τῷ πάθει πρόφασιν τῷ βλάβῃ ἀπολίπωσιν. ἀλλ' ἡμῖν χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ἄσυνοφαντῆτως δότωσαν, μᾶλλον δὲ Ὀμηρικῶς. καὶ γὰρ ἐκεῖνος εἶπεν·

Αἰδῶς, ἣτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἣδ' ὀνύησι
καὶ ἐκαιῶς τὸ βλάβῃ ³ αὐτῆς πρότερον εἶπε. γίνεται γὰρ ὠφέλιμος ὑπὸ τῷ λόγῳ ⁴ τὸ πλεονάζον ἀφελόντος, καὶ τὸ μέτριον ἀπολιπόντος.

III. Πρῶτον ἐν δεῖ τῆτο ⁵ πείθεσθαι τὸν ὑπὸ πολλῆς δυσωπίας βιαζόμενον, ὅτι πάθει βλαβερῶ συνέχεται· καλὸν δὲ τῶν βλαβερῶν ἐδέν· ἐδὲ δεῖ τοῖς ἐπαίνοισι κηλέμενον ἡδεσθαι, κομψὸν καὶ ἰλαρὸν ἀντὶ σεμνῆ καὶ μεγάλῃ καὶ δικαίῃ προσαγορευόμενον, μὴδ' ὥσπερ ὁ Εὐριπίδῃ Πήγασος ⁶

Ἐπίησ' ὑπέκων μᾶλλον, ἣ θελοί,
τῷ Βελλεροφόντῃ, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκιδδόναι καὶ

L 3

συν-

¹ Vulgo post κινεῖν non fuit comma, sed post δεδιότας. Id post κινεῖν revocandum censuit Salmas. deditque R.

² Mosq. 2. τῷ. Locus Hom. est Iliad. XXIV, 45.

³ Matth. cum R. mavult βλάβῃ ob infeq. αὐτῆς.

⁴ Matth. mavult aut ὑπὸ λόγῳ absque artic. aut ὑπὸ τῷ λόγῳ τῷ τὸ πλ. κφ. Mosq. τὸ μέτρον pro τὸ μέτριον.

⁵ Mosq. 1. 2. τῆτο δεῖ. Mox pro ἐδὲ δεῖ Matth. mavult ἐ δεῖ δὴ.

⁶ Euripid. Belleroph. p. 461. v. 32. Matth.

συνεκταπεινῶν, Φοβέμενον ἀκῆσαι τὸ, σκληρός γε ¹ καὶ ἀπηνής. τῷ μὲν γὰρ Αἴγυπλίῳ Βοκχορίδι, Φύσει χαλεπῶ γενομένῳ, τὴν ἀσπίδα λέγασιν ὑπὸ τῆς Ἰσίδος ἐπιπεμφθεῖσαν, καὶ τῇ κεφαλῇ περιελιχθεῖσαν, ἀνώθεν ἐπισκιάζειν, ἵνα κρινῆ δικαίως· ἡ δὲ τοι δυσωπία τοῖς ἀτονοῖς καὶ ἀνάδροις ἐπικειμένη, καὶ πρὸς μηδὲν ἀνανεῦσαι, μὴδ' ἀντειπεῖν ἰχύεσα, καὶ δικάζοντας ἀποτρέπει τῆ δικαίᾳ, καὶ συμβαλεῦοντας ἐπισομίζει, καὶ λέγειν ² πολλὰ καὶ πράττειν ἀναγκάζει τῶν ἀβελήτων· ὁ δ' ἀγνωμονέσατος ἀεὶ τῆ τοιάτῃ δεσπότης ἐστὶ καὶ κρατεῖ, τῷ μὴ αἰδεῖσθαι τὸ αἰδέμενον ἐκβιαζόμενος. ὁθεν ὡσπερ χωρίον ὕψιον καὶ μαλακὸν ἢ δυσωπία μηδεμίαν ἐντευξιν ἐξῶσαι μὴδ' ἀποσρέψαι δυναμένη, τοῖς αἰχίσις βάσιμος ἐστὶ πράγμασι καὶ πάθεσι ³. κακῆ μὲν γὰρ αὐτῇ παιδικῆς Φρερὸς ἡλικίας, ὡς ἔλεγε Βρᾶτος, ἐδοκεῖν ⁴ αὐτῷ καλῶς τὴν ὥραν διατεθεῖσθαι τὸν πρὸς μηδὲν ἀρνεύμενον· κακῆ δὲ Θαλάμα καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος, ὡς Φησιν ἢ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοῶσα πρὸς τὸν μοιχόν·

Ἐπεισας, ἐξέθεψας ⁵.

Ἔθ' ἢ δυσωπία προδιαφθεῖρασα τὸ ἀκόλασον ⁶, ἀνώχυρα πάντα καὶ ἀκλεισα καὶ κατάντη προδίδωσι τοῖς ἐπιτιθεμένοις. καὶ δίδοντες μὲν αἰρῶσι τὰς βδελυρωτάτας τῶν φύσεων ⁷. τῷ δὲ πείθειν καὶ δυσωπεῖν πολλὰ

κις

¹ R. *supr.* τε pro γε. Mox sequens γὰρ h. l. infernisse auctorem continuandae orationi pro ἔν, monet Matth. Mosq. 2. Βοκχορίδι.

² Mosq. 2. καὶ λέγει.

³ Mosq. 1. 2. πάθεσι καὶ πράγμασι.

⁴ Turn. V. Bong. & δοκῶν Matth. *supr.* aut τῷ δοκεῖν αὐτῷ κακῶς, omisso &, aut ὡς' & δοκεῖν αὐτῷ. καλῶς.

⁵ Matth. 1. antea ἐξέκοψας.

⁶ Matth. hoc vocabulum alienum ab hoc loco censet. *Supr.* τὸ ἀκολάκευτον, vel τὸ ἀκλήγον, addens, aliis fortasse placeat τὸ ἀνδρεῖον vel τὸ αἰδέμενον.

⁷ Mosq. 2. βδελυρωτάτας. Mosq. 1, 2. omittunt τῶν φύσεων.

κίς κατεργάζονται καὶ τὰς ἐπιεικείς ¹. εἴθ' δὴ τὰς εἰς τὰ χρήματα ² βλάβας ὑπὸ τῆς δυσωπειῖαι, δανειζόντων, οἷς ἀπιστοῖσιν, ἐγγυωμένων, οἷς ἐ Ξέλκισιν· ἐπαινάντων μὲν ³ τὸ Ἐγγύα, πέρα δ' ἄτα, χρηθῆσαι δ' αὐτῶ περὶ ⁴ τὰ πράγματα μὴ δυναμένων.

IV. "Ὅσες δ' ἀνήρηκε ⁵ τῆτο τὸ πάθος, ἐκ ἄν τις ἐξαριθμήσαιτο ῥαδίως. καὶ γὰρ ὁ Κρέων, πρὸς τὴν Μήδειαν εἰπὼν ⁶.

Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχεσθαι, γύναι,

*Ἡ μαλθακιθένθ' ὕπερον μέγα τένειν·

ἄλλοις ἐγνωμολόγησεν· αὐτὸς δὲ τῆς δυσωπίας ἡτῶν γενόμενος, καὶ μίαν ἡμέραν αἰταμένη δὲς, ἀπώλεσε τὸν οἶκον. ἔνοι δὲ καὶ σφαγὰς ὑφορώμενοι καὶ Φαρμακείας, διετράπησαν. ἔτω παραπώλετο Δίω, ἐκ ἀγνοήσας ἐπιβελεύοντα Κάλλιππον ⁷, ἀλλ' αἰχυνθεὶς Φυλάτῃσθαι Φίλον ὄντα καὶ ξένον. ἔτως Ἀντίπατρος ὁ Κασάνδρου Δημήτριον καλέσας ἐπὶ δεῖπνον, εἶτα κληθεὶς τῆ ὑπερλίκε πρὸς αὐτὸν, ἠδέσθη πεπιστευμένος ἀπιστεῖν, καὶ πορευθεὶς ἐσφάγη μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἡρακλέα δὲ, τὸν Ἀλεξάνδρῳ γενόμενον ἐκ Βαρσίνης, ὡμολόγησε μὲν Κασάνδρῳ Πολυσπέρχων ⁸ ἀναιρήσειν ἐπὶ ταλάντοις ἑκατὸν, εἴτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐκίλει· τῆ δὲ μερικίε τὴν κλησιν ὑφορωμένε καὶ δεδοικότος, ἄλλως δὲ προφασίζομένε μαλακώτερον ἔχειν, ἐλθὼν ὁ Πολυσπέρχων, πρῶτον εἶ-

L 4

πεν·

¹ Mosq. 2. κατεργαζόμενοι & τὰ ἐπιεικῆ.

² Sic dari voluit R. & dedi pro vulg. χρήσιμα. Receipt idem Matth. ex Mosq. 1. 2. nec non W. accedente Jannot.

³ abest μὲν a Bas.

⁴ R. mavult παρὰ τ. π. Probat id W.

⁵ Mosq. 2. ἄν ἤρηκε.

⁶ Euripid. Medea v. 290. sq. Mosq. 2. πρὸς σὺ; item μαλθακιθέντα, & omittit μέγα, quod Mosq. 1. insertum habet.

⁷ quem Nepos Callicratem nominat.

⁸ Ald. Bas. Πολυπέρχων. Idem habent Mosq. 1. 2. Erasm. Correxerit Xyl. σπ in margine scripti annotato hoc loco & infra.

πεν· Ὡ παῖ, μιμῆ τῷ πατρὸς τὸ εὐκόλον καὶ Φιλέ-
ταιρον, εἰ μὴ νῆ Δία δέδοικας ἡμᾶς, ὡς ἐπιβελεύοντας.
αἰδεθεῖς ἔν¹ ἠκολέθησεν ὁ νεανίσκος· οἱ δὲ δειπνήσαν-
τες αὐτὸν ἐτραγγάλισαν. ἔ γελοῖον ἔν, (ὡς Φασί τι-
νες) ἐδ' ἀβέλτερον, ἀλλὰ σοφὸν τὸ τῷ Ἡσιόδῳ².

Τὸν Φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν εἶσαι.
μὴ δυσωπῆ τὸν μισῶντα, μηδ' ὑπέμβαλα³ πισεύειν δα-
πῆντα. κληθήσῃ γὰρ καλέσας, καὶ δειπνήσεις, ἂν δει-
πνίσης⁴, ὡσπερ βαφῆν⁵, τὴν φυλάττεσαν ἀπισίαν μα-
λαχθεῖσαν αἰχίυνῃ προέμενος.

V. Ὡς ἔν πολλῶν κακῶν αἴτιον τὸ νόσημα ὄν,
εἴτο⁶ πειρατέον ἀποβιάζεσθαι τῇ ἀσκήσει, πρῶτον ἀρ-
ξάμε-

¹ Ald. Bas. Mosq. 1. 2. ἔν. Cf. R. monente, ad h. l. Pal-
mer. Exerc. pag. 223. Mox Mosq. 1. 2. ἐτραγγάλισαν αὐτὸν.

² Op. & d. 340.

³ Variæ sunt hujus loci interpretationes: Erasmi. *neque submo-
veris eum, qui videtur fidere.* Xyl. *neque ideo, quod tibi is vi-
detur fidem habere, cavere ab eo desine.* Nuischel. *und will-
fabre dem nicht, der sich dir anzuvertrauen scheint.* Kaltw.
*noch durch Zutraulicheit von der Furcht gegen ihn abhal-
ten lassen.* Nullus suæ mentis rationes affert. R. vox ὑπέ-
βαλα suspecta est, nec, quid sibi velit, se intelligere fatetur.
Matth. ex Mosq. 2. notat ὑπεύγαλο, & ex seqq. legendum suspr.
μηδ' ἐπὶ δεῖπνον κάλει τὸν πισεύσαν δοκῶντα. W. monet, in
libris nil esse sani, plerosque vulgatum exhibere: variam le-
ctionem C. & Colleg. Nov. esse ὑπεκκάλα; & suspr. μηδὲ σύ γα
κάλα, vel μηδ' ἐκ οὐλαβῆ, vel μηδ' ὑπόλαβε πισεύσαν, δα-
πῆντα, quod vertendo exprimit: *neque ideo, quod tibi is vi-
detur fidem habere, prout eum fidem habere.*

⁴ Bas. hoc quoque loco δειπνήσης cum Mosq. 1. Hinc Xyl.
ex Graecae Linguae proprietate restituendum monuit δειπνίσης,
quod in Ald. recte legitur & e Mosq. 2. enotatur. Turn. V.
Bong. δειπνήσῃ ἂν δειπνίσης.

⁵ Mosq. 1. ὡσπερ βαφῆν. Matth. iudice, βαφῆν sensum non
habet. Suspicatur λαβῆν, aut ἀφῆν, i. e. ansam, qua te pre-
hendat & capiat; & quod Xyl. reddit *aciem*, videtur ei conje-
cisse ἀκῆν.

⁶ Comma, quod vulgo post τῆτο datur, retraxi post ὄν e
R.

ξαμένους (ὡςπερ οἱ τᾶλλα μελετῶντες) ἀπὸ τῶν μικρῶν καὶ μὴ σφόδρα δυσαντιβλέπων· οἷον, ἐν δείπνῳ προπίνει τις ἄδην ἔχοντι· μὴ δυσωπηθῆς, μηδὲ προσβιάσῃ σκυτὸν, ἀλλὰ κατὰθε τὸ πετήριον. αὐθις ἕτερος παρακαλεῖ κυβεύειν παρὰ πότον· μὴ δυσωπηθῆς, μηδὲ δέσεις σιωπῶμενος· ἀλλ' ὡςπερ Ξενοφάνης, Λάσκι τῷ Ἑρμιονέως ¹ μὴ βεβλόμενον αὐτῷ συγκυβεύειν δαιλὸν ἔποικαλέντος, ὠμολόγει ² καὶ πάνυ δειλὸς εἶναι πρὸς τὰ αἰχρὰ καὶ ἄτολμος. πάλιν, ἀδολέχῃ συνήντηκας ἐπιλαμβανομένῳ καὶ περιπλεκομένῳ· μὴ δυσωπηθῆς, ἀλλὰ διακόψας ἐπέειπε καὶ πέραιναι τὸ προκείμενον. αἱ γὰρ τοιαῦται Φυγαὶ καὶ διακρέσεις, ἐν ἐλαφραῖς μέμψαι τὴν μελέτην ἔχουσαι τῷ ἀδυσωπητῷ, προσθίζουσιν ἡμῶς ἐπὶ τὰ μείζονα. καὶ τὸ τῷ Δημοθέους ἐνταῦθα καλῶς ἔχει διαμνημονεύειν. τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὠρμημένων Ἀρπάλῳ ³ βοηθεῖν, καὶ κορυσομένων ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρον, ἐξαίφνης ἐπεφάνη Φιλόξενος, ὁ τῶν ἐπὶ θαλάτῃ πραγμάτων Ἀλεξάνδρου στρατηγός. ἐμπλαγέντος δὲ τῷ δήμῳ, καὶ σιωπῶντος διὰ τὸν φόβον, ὁ Δημοθένης· Τί ποιήσεσιν (ἔφη) τὸν ἥλιον ἰδόντες, οἱ μὴ δυνάμενοι πρὸς τὸν λύχρον ἀντιβλέπειν; τί γὰρ ποιή-

L 5

R. mente, auctoritate Ald. & Bas. E Mosq. 1. 2. notstur τῷ το ἔν. Deinde Mosq. 2. οἱ τ' ἄλλω; & δύσαντι βλέπων; nec non δυσωπηθεῖς h. l. & infra; Mosq. 1. προσβιάσεως; Mosq. 2. προσβιάσει; Mosq. 2. παρακαλεῖν; item βεβλόμενα.

1 Qui de Lafo Hermionensi cognoscere aliquid avet, indicem locorum in Leopardi Emendat. 1. 2. c. 23. reperiet. Xyl. De Lafo Herm. v. auctores, quos Fabricius laudavit B. Gr. T. 1. p. 102. Cf. Scholiast. Aristoph. ad Vespas v. 1401. ad Aves v. 1403.

2 Matth. suspicatur, locum hunc vitio laborare, eique Xyl. idem animadvertisse videtur, qui imitare, quod non fit in textu, inculcaverit. Emendari posse addit, si pro ὠμολόγῃ legas ὁμολόγῃ. praef. Imper.

3 Mosq. 2. ὡς πάλῳ; paulo post idem προτεινοντος pro προπίνοντος. Consentit Mosq. 1. supra tamen scripto a manu recentiori πῃ. Porro Mosq. 2. λαβεῖν pro λαβῆν.

σεις ἐν πράγμασι μεγάλοις, βασιλέως ἐντυγχάνουτος, ἢ δῆμα δυσωπῆντος, εἰ ποτήριον ἀπόσασθαι μὴ δύνασαι προπίνουτος συνήθεις, μηδ' ἀδολέχως λαβὴν διαφυγεῖν, ἀλλὰ παρέχεις ἐμπεριπατεῖν Φλυάρῳ σαυτὸν, ἐκ εὐτο-
νῶν εἰπεῖν. Ὁψομαί σε αὐθις, νῦν δ' ἐ χολάζω.

VI. Καὶ μὴν ἐδὲ ἢ πρὸς τὰς ἐπαινεὰς τῆ ἀδυσω-
πήτης μελέτη καὶ ἀσκησις ἐν μικροῖς καὶ ἐλαφροῖς ἔχρη-
σός ἐστιν. οἶον, ἐν συμποσίῳ Φίλω κιθαρῳδὸς ἔδει κα-
κῶς, ἢ πολλῶ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτριβεῖ Μένανδρον,
οἱ δὲ πολλοὶ κροτῆσι καὶ θραυμάζουσιν· ἐδὲν, οἶμαι ¹,
χαλεπὸν, ἐδὲ δύσκολον ἀκείνῳ σιωπῇ, καὶ μὴ παρὰ τὸ
Φαινόμενον ἀνελευθέρως ἐπαινεῖν. ἐὰν γὰρ ἐν ² τέτοις
μὴ κρατῆς σαυτῶ, τί ποιήσεις, Φίλω ποίημα Φαῦλον
ἀναγινώσκουτος, ἢ λόγον ἐπιδεικνυμένα γεγραμμένον ἀ-
βελτέρως καὶ γελοῖως ³; ἐπαινέσεις δηλονότι, καὶ συν-
επιθορυβήσεις τοῖς κολακεύουσι. πῶς ἔν ἐν πράγμασιν
ἀμαρτάνουτος ἐπιλήψῃ ⁴; πῶς δὲ περὶ ἀρχὴν ἢ γάμον
ἢ πολιτεῖαν ἀγνωμονῶντα νεφετήσεις; ἐγὼ μὲν γὰρ ἐδὲ
τὸ τῶ Περικλέως ἀποδέχομαι, πρὸς τὸν ἀξιῶντα μαρ-
τυρίαν ψευδῆ μαρτυρῆσαι Φίλου, ἢ προσῆν καὶ ὄρ-
κος, εἰπόντος· Μέχρι τῶ βωμῶ φίλος εἰμί. λίαν γὰρ
ἐγγυὸς ἦλθην. ὁ δὲ πόρρωθεν ἑαυτὸν ἐτίσας μήτε λέ-
γοντος ἐπαινεῖν παρὰ ⁵ γνώμην, μήτ' ἄδοντας κροτεῖν,
μήτε σκώπλοντος ἀφύως ἐπιγελαῶν, ἢ ἐάσει μέχρι τέ-
τε προσελθεῖν, ἐδὲ εἰπεῖν πρὸς τὸν ἐν ἐκείνοις ἀδυσώπη-
τον· Ὁμοσον ὑπὲρ ἐμῶ, καὶ τὰ ψευδῆ μαρτύρησον,
καὶ ἀπόφηναι ⁶ παρὰ τὸ δίκαιον.

VII.

1 R. mavult ἐδὲν ἐν οἶμαί.

2 Bas. omittit ἐν, & μοχ σαυτῶ.

3 Vulgo interrogandi signum ponitur post γεγραμμένον. Ju-
bente R. id post γελοῖως collocavi, praecunte Xyl. versione.
Idem a W. fuit observatum.

4 Mosq. 2. ἐπιλήψα, omisso ἐν ante πράγμασι.

5 In nota R. ex ind. var. affertur, Bas. habere πρὸς. In
meo exemplari perspicue lego παρὰ.

6 Ald. Bas. Mosq. 1. 2. ἀπέφηνε.

VII. Οὕτω δὲ δεῖ καὶ πρὸς τὰς αἰτῆντας ἀργύριον ἀνταίρειν, προεπιζόμενον ἐν τοῖς μήτε μεγάλοις, μήτε δυσπαραιτήτοις. Ἀρχέλαος μὲν γὰρ, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, παρὰ ¹ δεῖπνον αἰτηθεὶς ἔκπομα ² χρυσοῦν ὑπ' ἀνθρώπου μηδὲν ἡγαμένα καλόν, ἢ τὸ λαμβάνειν, ἐκέλευσεν Εὐριπίδῃ τὸν παῖδα δῶναι, καὶ πρὸς τὸν ἀνθρώπου ἐκεῖνον ἀποβλέψας· Σὺ μὲν (εἶπεν) αἰτεῖν ἐπιτήδειος εἶ, καὶ μὴ λαμβάνειν· ἕτος δὲ, λαμβάνειν καὶ μὴ αἰτῶν· ἄριστα τῶ διδόναι καὶ χαρίζεσθαι κύριον ποιῶν ³ τὸ κρῖνεν, ἀλλὰ μὴ τὸ δυσωπόμενον. ἡμεῖς δὲ πολλάνικς ἀνθρώπους ἐπεικειῖς καὶ οἰκείας καὶ δοσόμενες περιωρῶντες, ἐτέροις αἰτῆσιν ἐνδελεχῶς καὶ ἰταμίως ἐδώκαμεν, ἢ δῶναι θελήσαντες, ἀλλ' ἀρνήσασθαι μὴ δυνήθευτες. ὡσπερ Ἀντίγονος ὁ γέρον ὑπὸ Βίαντος ⁴ ἐνοχληθεὶς πολλάνικς· Δότε (εἶπε) Βίαντι τάλαντον, καὶ ἀνάγκη· καίτοι τῶν βασιλέων μάλις ἐμμελής ἦν καὶ πιθανὸς ἀποτριβεσθαι τὰ τοιαῦτα· κυνικῶ γὰρ ποτε δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτόν· Οὐ βασιλικὸν ⁵ (εἶφη) τὸ δῶμα· τῶ δὲ ὑποτυχόντες· Δὸς ἔν μοι τάλαντον· ἀπήντησεν· Ἀλλ' ἔ κυνικὸν τὸ λῆμμα· Διογένης μὲν ἔν τὰς ἀνδριάντας ἦγει περιῶν ἐν Κεραμειῶ, καὶ πρὸς τὰς Θεουμάζοντας ἔλεγεν ἀποτυγχάνειν μελετᾶν· ἡμῖν δὲ πρῶτον ἐμμελετητέον ἐστὶ τοῖς Φαύλοις, καὶ γυμνασέου περὶ τὰ μικρὰ, πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι τοῖς αἰτῆσιν ἢ προσηκόν-

¹ Turn. Bong. περι.

² Ald. Baf. ἔκπομα. Idem in Mosq. 2. Addit Matth. vehementer variare in hoc vocabulo codd. MSS.

³ Secutus sum W. ita dantem ex C. D. Mosq. 2. Colleg. Nov. Jun. pro vulg. εἰπῶν. Paulo ante Mosq. 2. a voce αἰτεῖν exhibet αἰ, omiffis ἐπίτ. — λαμβάναν.

⁴ Casaubon. ad Diog. Laërt. IV, 48. Βίαντος & Βίαντι legendum monet. Mosq. 1. 2. deinde μάλις τῶν βασιλέων.

⁵ Mosq. 2. ἀλλ' ἔ βασ. Deinde idem ex eorrest. ἀποτυγχόντες.

ηκόντως ληψομένοις ¹. ὡς ἂν μείζουσιν ἀποτεύξουσιν ² ἐπικρεῖν ἔχωμεν. ἔδειξ ³ γὰρ (ὡς ὁ Δημοθένης Φησίν) εἰς ἃ μὴ δεῖ καταναλώσας τὰ παράντα, τῶν μὴ παράντων εὐπορήσει πρὸς ἃ δεῖ. γίνεται δὲ ἡμῖν πολλαπλάσιον τὸ αἰχρὸν, ὅταν ἐπλίπωμεν εἰς τὰ καλὰ, πλεονάσαντες τοῖς περιττοῖς.

VIII. Ἐπεὶ δ' ἔβ χρημάτων μόνον ἢ δυσωπία κακὴ καὶ ἀγνώμων ἐστὶν οἰκονόμος, ἀλλὰ καὶ περὶ τὰ μείζονα παραιρεῖται ⁴ τὸ συμφέρον τῷ λογισμῷ. καὶ γὰρ ἰατρὸν νοσούντες ἔ παρακαλῶμεν τὸν ἔμπειρον, αἰχρυνόμενοι τὸν συνήθη. καὶ παισὶ διδασκάλας ἀντὶ τῶν χρηστῶν τὰς παρακαλῶντας αἰρέμεθα. καὶ δίκην ἔχοντες πολλακίς ἐκ εἴωμεν εἰπεῖν τὸν ὠφέλιμον καὶ ἀγοραῖον, ἀλλ' οἰκεία τινὸς ἢ ⁵ συγγενῆς οὐκ ἠραριζόμενοι, παρεδῶκαμεν ἐμπανηγυρίσαι. τέλος δὲ πολλὰς ἐστὶν ἰδεῖν καὶ τῶν Φιλοσοφῶν λεγομένων, Ἐπικρεῖας καὶ Στωϊκὰς ὄντας, ἔχ ἔλομένους, ἐδὲ κρινάντας, ἀλλὰ προσθεμένους δυσωπῆσιν ⁶ οἰκείοις καὶ φίλοις. Φέρε δὴ καὶ πρὸς ταῦτα πόρρωθεν ἐν τοῖς ἐπιτυχῆσι καὶ μικροῖς γυμνάζωμεν ἑαυτὰς, ἐδίξοντες μήτε κρεεῖ, μήτε γναφεῖ ⁷, κατὰ δυσωπίαν χρῆσθαι, μήτε καταλύειν ἐν Φαύλω

¹ Varie turbant, W. teste, libri scripti. Susp. idem ἔδδ pro ἃ corrigendo constitutum lri orationem.

² Mosq. 2. omittit ὡς ἂν μείζ. ἀποτ. Mosq. 1. habet in margine. Docente Matth. ἀπότευξις est ejus, cui res minus prospere succedunt, qui non ex animi sententia vivit, qui multis vitae commodis caret. Matth. delnde ex Frft. retinet ἔχωμεν, & adnotat, Mosq. 1. habere ex correptione ἔχωμεν.

³ Male ex Frft. in R. transiit ἔδειξ. Etiam Matth. idem in textu exhibet, sed e Mosq. 1. 2. probat ἔδειξ, quod restitui.

⁴ Dedi sic a var. left. cod. Xyl. cum W. accedentibus D. & Mosq. 2. pro vulg. παρατεῖται. R. fufp. παραρεῖται τὸ συμφέρον τὸν λογισμὸν, adimit ratiocinio cognitionem utilis.

⁵ Vulgo particula ἢ abest. Eam restituendam censui ex Ald. & Baf. Exhibent eandem Mosq. 1. 2. & R. desideravit.

⁶ Turn. Bong. δυσωπῆντα. Mosq. 2. οἰκεία καὶ φίλος,

⁷ Ald. Baf. Mosq. 2. γραφεῖ. Xyl. vertit piffore.

λων πανδοκείῳ, βελτίονος παρόντος, ὅτι πολλάκις ὁ παν-
 πανδοκεὺς ἠσπάσατο ἡμῶς· ἀλλ' ἔθηκε ἕνεκα, καὶ ἢ πα-
 ρὰ μικρὸν, αἰρεῖσθαι τὸ βέλτιον· ὡσπερ οἱ Πυθαγορι-
 κοὶ παρεφύλαττον αἰεὶ μηδέποτε τῶ δεξιῷ μηρῷ τὸν εὐώ-
 νυμον ἐπιτιθέσθαι, μηδὲ τὸν ἄρτιον ¹ ἀντὶ τῆ περιττῆ
 λαβεῖν, τῶν ἄλλων ἐπίσης ἔχόντων. ἐθισθεὶν δὲ, καὶ
 θυσίαν ποιῶμενον, ἢ γάμον, ἢ τινα ἄλλην τοιαύτην
 ὑποδοχὴν, μὴ τὸν ἀσπασάμενον καλεῖν, ἢ προσδραμού-
 τα ², μᾶλλον, ἢ τὸν εὖκεν καὶ χρητόν. ὁ γὰρ ἔτις
 ἐθισθεὶς καὶ ἀσκήσας ³, δυσάλωτος ἔσται, μᾶλλον δὲ ὅλως
 ἀνεπιχειρήτος ἐν τοῖς μείζουσι.

IX. Περὶ μὲν ἔν ἀσκήσεως ἱκανὰ καὶ ταῦτα· τῶν
 δὲ χρησίμων ἐπιλογισμῶν πρῶτός ἐστιν ὁ διδάσκων καὶ
 ὑπομιμνήσκων, ὅτι πᾶσι μὲν τοῖς πάθεσιν ἀκολοθεῖ καὶ
 τοῖς νοσήμασιν, ἃ φεύγειν δι' αὐτῶν δοῦναι, ἀδοξίαι
 Φιλοδοξίαι, καὶ λύπαι Φιληδονίαι, καὶ πόνοι μαλα-
 κίαι, καὶ Φιλονεικίαι ⁴ ἦται καὶ καταδίαι· τῇ δὲ
 δυσωπία συμβέβηκεν ἀτεχνῶς Φευγάση καπνὸν ἀδοξίας ⁵,
 εἰς πῦρ ἐμβάλλειν ἑαυτήν. αἰχυνόμενοι γὰρ ἀντιλέγειν
 τοῖς ἀγνωμότως δυσωπῆσιν, ὕπερον δυσωπῆνται τὰς ⁶
 δικαίως ἐγκαλεῦντας· καὶ δεδιότες μέμψιν ἐλαφρὰν,
 πολλάκις αἰχύνην ὁμολογημένην ὑπομένουσι. καὶ γὰρ αἰ-
 τῆντος ἀργύριον Φίλα, δυσωπηθέντες ἀντειπεῖν, ἐκ
 ἔχοντες, ἀχημονῆσι μετ' ὀλίγου ἐξελεγχόμενοι· καὶ
 βοηθήσειν ὁμολογησαντες ἐνόις, δίκην ἔχουσι, εἴτα τὰς
 ἐτέρας διατραπέντες, ἀποκρύπτονται καὶ δραπετεύουσι.
 πολ-

¹ Si bene habet τὸν ἄρτιον, subaudiendum, R. monente, ἀριθμῶν. Mavult tamen idem τὸ ἄρτιον, sc. χρῆμα.

² R. mavult ἢ τὸν προσδρ.

³ Subaud. ἑαυτὸν Matth.

⁴ Mosq. 2. Φιλοδοξίας — Φιληδονίας — μαλακίας — Φιλονεικίας.

⁵ i. e. speciem f. Φαινομένην ἀδοξίαν, ἐκ ἔσαν δὲ. Matth.

⁶ Vitiose e Urst. in R. transit τὰς. Restitui τὰς. Idem correxisset notat Matth. ex Mosq. 1. 2. Bas.

πολλὰς δὲ καὶ περὶ γάμου ἢ (περὶ ¹) θυγατρὸς ἢ ἀδελ-
Φῆς εἰς ὁμολογίαν ἀλυσιτελῆ κατακλείσασκε δυσωπία,
ψεύδεσθαι πάλιν ἀναγκάζει μετατιθεμένως.

X. Ὁ μὲν γὰρ εἰπὼν, ὅτι πάντες οἱ τὴν Ἀσίαν
κατοικῶντες ἐνὶ θαλάσσιον ἀνθρώπων διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
μίαν εἰπεῖν τὴν Οὐ συλλαβὴν, ἕκ ἐσπύδασεν, ἀλλ' ²
ἔσκαψε· τοῖς δὲ δυσωπαμένοις, κἄν μηδὲν εἴπωσιν,
ἔξεσιν ὀφρῦν ἐπάρασι μόνον, ἢ κάτω κύψασι, πολλὰς
ἀβελήτας καὶ ἀτόπας ὑπεργίας διαφεύγειν. τὴν γὰρ
σιωπὴν ὁ μὲν Εὐριπίδης Φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶ-
ναι· κινδυνεύομεν δὲ μᾶλλον αὐτῆς δεῖσθαι πρὸς τὰς ἀ-
γνώμονας· ἐπεὶ τὰς χαρίεντας ἐς καὶ παρηγορησάι· καὶ
πρόχειρά γε δεῖ καὶ συχνὰ τῶν ἐπιφανῶν καὶ ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἔχειν ἀποφθέγματα, καὶ μνημονεύειν πρὸς τὰς
δυσωπῆντας· οἷον τὸ Φωκίῶνος πρὸς Ἀντιπατρον· Οὐ
δύνασάι μοι καὶ Φίλω χρῆσθαι καὶ κόλακι. καὶ πρὸς
τὰς Ἀθηναίους, ἐπιδοῦναι κελεύοντας αὐτὸν ἐν ἑορτῇ, καὶ
κροτῆντας· Αἰχῦνομαι (εἶπεν) ὑμῖν μὲν ἐπιδίδας, τέ-
τω δὲ μὴ ἀποδίδας· Καλλιμλέα δειξας τὸν δανειστὴν αὐ-
τῷ. πενίαν γὰρ ἔχ ὁμολογεῖν αἰσχρὸν, (ὡς ὁ Θαμισίδης
Φησὶν ²) ἀλλ' ἔργω μὴ διαφεύγειν αἰσχίον. ὁ δ' ἀβελ-
τηρία καὶ μαλακία πρὸς τὸν αἰτῆντα δυσωπάμενος εἰ-
πεῖν·

Οὐκ ἔσ' ἐν ἀντροῖς λευκός, ὦ ξένε, ἄργυρος·
εἶτα, ὡσπερ ἐνέχυρον, προέμενος τὴν ἐπαγγελίαν,

Αἰδῶς ἀχαλκεύτοισιν ἔξευκλαι πέδιαις.

ὁ δὲ Περσάϊος ³ ἀργύριον τινὶ τῶν γνωρίμων δαιεῖζαν,
δι'

¹ Quod unciis inclusi, R. delendum censuit — *super nuptiis
aut filiae aut sororis.*

² L. II. c. 40. Articulum ὁ omittunt Mosq. 1. 2. Paulo
ante Mosq. 2. ἑορτῇ absque ἐν; nec non omittit μὲν post ὑμῖν;
pro τέτω δὲ habet τῆτο δὲ, & omittit αὐτῷ post δανειστὴν, quod
infertum habet Mosq. 1. Deinde Mosq. 2. κα ἔσαμ ἐν pro κα
ἔσ' ἐγ.

³ De Perfaeo, Zenonis discipulo, v. Fabric. B. Gr. T. II.
P. 407. R.

δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ ¹ συμβόλαιον· μεμνημένος δηλονότι τῆ Ἡσιόδα λέγοντος·

Καὶ τε κασιγνήτῳ γελᾶσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι ².
 Θαυμάσαντος δ' ἐκείνου καὶ εἰπόντος· Οὕτως, ὦ Περσαῖε, νομικῶς; Ναί· (εἶπεν) ἵνα Φιλικῶς ἀπολάβω, καὶ μὴ νομικῶς ἀπαιτήσω. πολλοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ διὰ δυσωπίαν ³ προέμειο τὸ πισόν, ὑπερον ἐχρήσαντο τοῖς νομίμοις μετ' ἔχθρας.

XI. Πάλιν ὁ Πλάτων Ἐλίκωνι τῷ Κυζικηνῷ διδὼς πρὸς Διονύσιον ἐπισολήν, ἐπήνεσεν αὐτὸν, ὡς ἐπιεικῆ καὶ μέτριον· εἶτα προσέγραψε τῇ ἐπισολῇ τελευτώσῃ ⁴. Γράφω δέ σοι ταῦτα περὶ ἀνθρώπου, ζῶν Φύσει εὐμεταβόλου. Ξενοκράτης δὲ, καίπερ αὐστηρὸς ὢν τὸν τρόπον, ὅμως ὑπὸ δυσωπίας ἐκάμφθη, καὶ συνέστησε Πολυσπέρχοντι δι' ἐπισολῆς ἀνθρώπου ἔχρησόν, ὡς τὸ ἔργον ἔδειξε· δεξιωσαμένῳ δ' αὐτὸν τῷ Μακεδόνοσ, καὶ πυθομένῳ, μὴ τινοσ ἔχοι ⁵ χρεῖαν, ἤτησε τάλαυτον· ὁ δ' ἐκείνῳ μὲν ἔδωκε, Ξενοκράτει δ' ἔγραψε, παραινῶν ἐπιμελέσερον τὸ λοιπὸν ἐξετάζειν, ἕσ συνίστησιν. ὁ μὲν ἔν Ξενοκράτης ἠγνόησεν· ἡμεῖσ δὲ καὶ πάνυ πολλάνισ ἐπισχόμενοι τῆσ πονηρῆσ, καὶ γράμματα προΐόμεθα καὶ χρήματα, βλάπτουτεσ ἑαυτεσ, ἔ μεθ' ἡδονῆσ, ὡσπερ οἱ ταῖσ ἐταίραισ χαριζόμενοι καὶ τοῖσ νόλαξιν, ἀλλὰ δυσχεραίνουτεσ καὶ βαρυνόμενοι τὴν ἀναίδειαν ἀνατρέπεσσαν ἡμῶν καὶ καταβιαζομένην τὸν λογισμὸν. εἰ γὰρ
 πρὸς

¹ abest τὸ α Μοσφ. 2.

² Op. & d. 369.

³ Μοσφ. 1. διὰ δυσωπίαν ἐν ἀρχῇ. Paulo post idem γράφω δέ.

⁴ Locus Platonis extat in Epist. XIII. Matth. monet, τελευτώσῃ huic loco vix convenire, si ea epistola, ut olim a Platone scripta fuit, ad nos pervenerit: locum enim hunc non in fine epistolae, sed in ejus initio legi.

⁵ Μοσφ. 2. ἔχρη.

πρὸς ἄλλο τι, καὶ πρὸς τὰς δυσωπῆντας ἕξεσιν εἰπεῖν τό-

— Μανθάνω μὲν ¹, οἷα ὄρῃν μέλλω κακὰ,
τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν, ἢ τὰ μὴ δίκαια κρίνων, ἢ τὰ μὴ
συμφέροντα χειροτονῶν, ἢ θανειζόμενος ὑπὲρ τῆ μη
ἐποδώσοντας.

XII. Διὸ τῶν παιδῶν ² μάλιστα τῷ δυσωπεῖσθαι
τὸ μετανοεῖν ἔχ ὕπερον, ἀλλ' εὐθύς ἐν οἷς πράττει, πάρ-
εσι. καὶ γὰρ διδόντες ἀχθόμεθα, καὶ μαρτυρῶντες αἰ-
χυνόμεθα, καὶ συνεργῶντες ³ ἀδοξῶμεν, καὶ μὴ παρ-
έχοντες ἐλεγχόμεθα. πολλὰ γὰρ, ὑπ' ἀδυναμίας τῆ ἀν-
τιλέγειν, καὶ τῶν ἀδυνάτων ἡμῖν ὑπικυνέμεθα τοῖς αἰ-
παρῆσιν ⁴. ὡς συστάσεις ἐν αὐλαῖς, καὶ πρὸς ἡγεμόνας
ἐντεύξεις, μὴ βελομένοι, μὴδ' εὐτονῶντες εἰπεῖν. Οὐκ
οἶδεν ⁵ ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐτέρας ὄρᾳ μᾶλλον. ὡς
Λύσανδρος Ἀγησιλάῳ προσκεκρικώς, ἀξιόμενος δὲ μέ-
γιστον εὐναθαι παρ' αὐτῷ διὰ τὴν δόξαν, ἐκ ἡχύνετο
παρατεῖσθαι τὰς ἐντυγχάνοντας, ἀπιέναι πρὸς ἐτέρας
κελεύων, καὶ πειρᾶσθαι τῶν μᾶλλον αὐτῆ παρὰ τῷ βα-
σιλεῖ δυναμένων. ἔ γὰρ αἰχρὸν τὸ μὴ πάντα εὐναθαι
τὸ δὲ, μὴ δυναμένους, ἢ μὴ πεφυκότας, ἀναδέχεσθαι
τὰ τοιαῦτα καὶ παραβιάζεσθαι, πρὸς τῷ αἰχρῷ καὶ ⁶λυ-
πηρότατόν ἐστιν.

XIII.

¹ Alluditur ad Euripideae Medaeae verba v. 1078. R. ab-
esse mavult μὲν, ut hic loci inutile. Mosq. 2. addit ἔν ad
μὲν.

² Frst. διὸ μὲν παιδῶν, quod Matth. in textu refert, pro-
bans tamen διὸ τῶν παιδῶν e Bas. Mosq. 1. 2. Ex ejusdem
mente, a W. probata, non dubitavi dare τῷ δυσ. pro vulg.
τῆ δυσ.

³ W. suscp. συνηγορῶντες.

⁴ Mez. corrigit λιπαρῆσιν pro αἰεὶ παρῆσιν.

⁵ Revocavi οἶδεν, quod R. maluit, ex Ald. Bas. cum W.
Accedunt Xyl. A. Mosq. 1. 2.

⁶ Mosq. 2. τὸ αἰχρῶν. Mosq. 1. 2. omittant καὶ cum Ald.
& Bas.

XIII. Ἀπ' ἄλλης δ' ¹ ἀρχῆς τὰ μὲν μέτρια καὶ πρόποντα δεῖ προθύμως ὑπεργεῖν τοῖς ἀξιῶσι, μὴ δυσωπαμένους, ἀλλ' εἰκονίας ². ἐν δὲ τοῖς βλαβεροῖς καὶ ἀτόποις τὸ τῷ Ζήνωνος ἀεὶ πρόχειρον ἔχειν, ὡς ἀπαντήσας τινὶ νεανίσκῳ τῶν συνήθων παρὰ τὸ τεῖχος ἡσυχῇ βαδίζοντι, καὶ πυθόμενος, ὅτι Φεύγει Φίλον ἀξιῶντα μαρτυρεῖν αὐτῷ τὰ ψευδῆ. Τί λέγεις, (Φησὶν) ἀβέλτερε; σὲ μὲν ἐκεῖνος ἀγνωμονῶν καὶ ἀδικῶν ἐδέδιεν, ἐδ' αἰχύνεται· σὺ δ' ἐκεῖνον ὑπὲρ τῶν δικαίων ἐθαύρεις ὑποσῆμαι ³; ὁ μὲν γὰρ εἰπών. Ποτὶ τὸν ⁴ πονηρὸν ἐκ ἄχρησον ὄπλον ⁵ ἀπονηρία· κακῶς ἐδίξει μιμήμενον κρύπτεσθαι τὴν κακίαν· τὸ δὲ τὰς ἀναιδῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐνοχλῶντας ἀποτριβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ, καὶ μὴ χαρίζεσθαι τὰ αἰχρὰ τοῖς ἀναιχύντοις αἰχρυνόμενον, ὀρθῶς καὶ δικαίως γινόμενον ἐστὶν ὑπὸ τῶν νῦν ἐχόντων.

XIV. Ἐτι τοίνυν τῶν δυσωπάντων τοῖς μὲν ἀδόξοις καὶ ταπεινοῖς καὶ μηδενὸς ἀξίοις ἐ μέγα ἔργον ἀντιχεῖν· ἀλλὰ καὶ μετὰ ⁶ γέλωτος ἐνιοὶ καὶ μετὰ σκώματος ἐκκλίνουσι τὰς τοιάτας· ὡς Θεόκριτος, δουεῖν παρ' αὐτῆ ⁷ ἐν βυλανεῖῳ σλεγγίδα κίχραμένου, τῷ μὲν ξέπε, τῷ δὲ γυνώριμα κλέπει, μετὰ παιδιᾶς ἀμφοτέρους διερύσατο, εἰπών· Σὲ μὲν ἐκ οἶδα, σὲ δὲ οἶδα. Λυσιμάχη ⁸ δὲ Ἀθήνησιν, ἣ τῆς Πολιάδος ἰέρεια, τῶν τὰ
 ἱερὰ

¹ Mosq. 2. δὴ pro δι.

² Mez. corrigit ἔκοντας, quod W. probat.

³ Mosq. 2. omittit ἀδὲ αἰχρ. — δικαίων.

⁴ abest τὸν ab Ald. Bas Mosq. 1. 2.

⁵ Vulgo secundum Steph. ὄπλων. R. cum Salmast. voluit ὄπλον. Id restitui ex Ald. Bas. consentientibus Mosq. 1. 2. Receipt idem w.

⁶ Prius μετὰ omittit Mosq. 2. posterius Mosq. 1. 2.

⁷ Pro παρ' αὐτῆ Ald. & Bas. αὐτῆ. Idem habet Mosq. 1.; αὐτὸν autem Mosq. 2.; nec non deinde κίχραμένων.

⁸ R. suspicatur, illam esse Lysimacham, quam nominat Pausanias pag. 65. 2.

ἰερὰ προσαγαγόντων ὀρεωκόμων ἐγγεάι¹ κελευόντων· Ἄλλ' ὄκνῶ, (εἶπε) μὴ καὶ τῷτο πάτριον² γένηται· καὶ Ἀντίγονος³ πρὸς τινα νεανίσκον, γεγονότα μὲν ἐκ λοχαγῆ χαρίεντος, αὐτὸν δ' ἄτολμον ὄντα καὶ μαλακόν, ἀξιῶντα δὲ προαχθῆναι· Παρ' ἐμοί, (Φησὶν) ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας εἰσίν, ἐ πατραγαθίας, τιμαί.

XV. Καὶ μὴν ἐάν περ ὁ δυσωπῶν ἔνδοξος ἦ καὶ⁴ δυνατὸς, (οἱ δὲ μάλις καὶ) δυσπαραίτητοι καὶ δυσπᾶτρες⁵ περὶ τὰς κρίσεις καὶ τὰς χειροτονίας ἐντυγχάνοντες εἰσίν) ὁ⁶ μὲν ἐπραξεν ὁ Κάτων, νέος ἔτι ὢν, πρὸς Κάτλον, ἐκ ἂν τινι Φανείῃ ῥάδιον ἴσως, ἐδ' ἀναγκαῖον. ὁ γὰρ Κάτλος ἦν μὲν ἐν ἀξιώματι τῶν Ῥωμαίων μεγίστῳ, καὶ τότε τὴν τιμητικὴν ἀρχὴν εἶχεν· ἀνέβη δὲ πρὸς τὸν Κάτωνα τεταγμένον ἐπὶ τῷ δημοσίᾳ ταμιεῖα, παραιτησόμενός τινα τῶν ἐζημιωμένων ὑπ' αὐτῆ, καὶ λιπαρῆς ἐγένετο⁷ ταῖς δεήσεσι προσβιαζόμενος· ἄχρις ἔδυσαναχθετήσας ἐκεῖνος· Αἰχρόν ἐσιν, (ἔφη) Κάτλε, σὲ, τὸν τιμητὴν, ἀπαλλαγῆναι μὴ βεβλόμενου ἐνγεῦθεν ὑπὸ τῶν ἐμῶν⁸ ὑπηρετῶν ἔλκεσθαι· καὶ ὁ Κάτλος αἰχρῶν³

¹ R. subaudiendum monet τῷ οἴκῳ, *sibi vinum praeberi flagitantibus*. Matth. pro hac voce suspicatur εὐχεσθαι. Etiam Jun. notavit εὐχεσθαι.

² Fuit hoc sacerdotium, ut alia multa, cuidam familiae adstrictum. Matth. Ad τῷτο subintellige, eodem monente, τὸ ὀρεωκόμων κελευόντων εὐχεσθαι τῇ θεῷ. Vid. not. praeced. Mosq. 2. περιῶν pro πάτριον.

³ Gonnatas puta. R. Cf. Vol. VIII. p. 109. Vocem χαρίεις, quod Matth. monet, accepit Plat. h. l. pro strenuo ἢ impigro milite.

⁴ Mosq. 1. καὶ insertum habet. Pro seq. οἱ δὲ Mosq. 2. ἤδη. Idem porro δυσπαραίτητος & δυσπᾶτρης.

⁵ R. susp. δυσπᾶτριπλοι. Haec conjectura, Matth. iudice, adjuvatur vocabulo ἀποτρίβεσθαι, quod paulo ante adfuit.

⁶ Mosq. 2. omitit ὁ. Mox idem ordine inverso ὢν ἔτι.

⁷ Mosq. 1. 2. ἐγένετο.

⁸ Bas. omittit ἐμῶν.

αυνηθεις, προς οργην απηλθε. σκοπει δε μη το 1 τῷ
 Ἀγησιλάω, και το τῷ Θεμισοκλέω επιεικέτερον ἐσι και
 μετριώτερον. ὁ μὲν γὰρ Ἀγησίλαος ὑπὸ τῷ πατρὸς κε-
 λευόμενος κριναι τινα δίκην παρὰ τὸν νόμον. Ἀλλ' ὑπὸ
 σῷ, (ἔφη) πάτερ, πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἐδιδασκόμεν
 ἀπ' ἀρχῆς. διὸ και νῦν σοι πείθομαι μηδὲν ποιεῖν 2
 παράνομον. ὁ δὲ Θεμισοκλῆς πρὸς τὸν Σιμωνίδην,
 ἀξιῶντά τι τῶν μὴ δικαίων. Οὐτ' ἂν σὺ ποιητῆς ἀγα-
 θὸς εἴης, (ἔφη) παρὰ μέλος ἄδων, ἔτ' ἂν ἐγὼ χρηστὸς
 ἄρχων, παρὰ νόμον κρινῶν.

XVI. Καίτοι ἐ διὰ τὴν τῷ ποδὸς 3 πρὸς τὴν λύ-
 ραν ἀμετρίαν, ὡς Πλάτων ἔλεγε, και πόλεις πόλεσι και
 Φίλοι Φίλοις διαφερόμενοι τὰ κάκιστα 4 δρῶσι τε και πά-
 χασιν, ἀλλὰ διὰ 5 τὴν περὶ τὰ νόμιμα και δίκαια πλημ-
 μέλειαν. ἀλλ' ὅμως ἔνιοι τὴν ἐν μέλεσι και γράμμασι
 και μέτροις ἀκρίβειαν αὐτοὶ φυλάττοντες, ἑτέρας ἐν ἀρ-
 χαῖς και κρίσεσι και πράξεσιν ἀξιῶσιν ὀλιγωρεῖν τῷ κα-
 λῶς ἔχοντος. διὸ και τέτω 6 μάλις χρησέον πρὸς αὐ-
 τός. ἐντυγχάνει σοι δικάζοντι ῥήτωρ, ἢ βελεύοντι δη-
 μαγωγός. ὁμολόγησον, ἐὰν ἐκεῖνος σολοκίση προσιμια-

M 2

ζόμε-

1 Vulgo δὲ και τὸ, & paulo post ἔτι. Utrumque Xyl. cor-
 rigendum monuit e MS. & correxi, dando μη pro και, &
 ἐσι pro ἔτι. W. idem recepit, secutus Xyl. & Colleg. Nov.
 addens tamen „*nisi quod και veniunt*“ quod certe ex parte
 Xyl. falsum est. V. σκοπει δὲ μη και τὸ. Mosq. 1. 2. σκο-
 πα δὲ μη και τὸ. Uterque Mosq. ἐσι pro ἔτι. W. notante,
 assentiuntur C. D. Schott. Anon. Pro Θεμισοκλέω Mosq. 1.
 antea habuerat Ηερικλέω, quod adhuc habet Mosq. 2.

2 Matth. mavult ποιῶν.

3 profodiaci puta. R.

4 Sic e Bas. restitui pro vulg. τὰ λάχιστα cum W. accedenti-
 bus Xyl. D. item A. pro var. leſt. — R. susp. τὰ κάκιστα aut
 τὰ ἀρχιστα; Matth. τὰ ἔχματα, quod extat in Platon. loco Cli-
 topi. Cf. Plut. Vol. IX. p. 387. ubi junguntur ἔχματα κακά.

5 Mosq. 2. και pro διὰ. Idem mox τῶν pro τὴν post ἔνιοι.

6 Mosq. 2. τέτω. Idem mox βαββαρίσα.

ζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ διηγόμενος· εἰ γὰρ ἐθέλησει διὰ τὸ Φαινόμενον αἰχρόν· *ένίς* γὲν ὀρῶμεν ἐδὲ συνηρᾶσαι Φωνήεντι Φωνῆεν ¹ ἐν τῷ λέγειν ὑπομένοντας. ἕτερον πάλιν δυσωπῶντα τῶν ἐπιΦανῶν καὶ ἐνδόξων, κέλευσον ὀρχόμενον δι' ἀγορᾶς ἐξελεθεῖν, ἢ διασρέψαντα το προσωπον· ἐὰν δ' ἀρνηται, σός ἐσιν ὁ καιρός εἰπεῖν, καὶ πυθέσθαι, τί αἰχρίον ² ἐσι, τὸ σολοικίσαι καὶ διασρέψαι τὸ πρόσωπον, ἢ τὸ λῦσαι τὸν νόμον, καὶ παραβῆναι τὸν ὄρμον, καὶ πλέον νεῖμαι τῷ πονηρῷ τῆ ἀγαθῆ παρὰ τὸ δίκαιον. ἔτι τοῖνον, ὡσπερ Νικίστρατος ³ ὁ Ἀργεῖος, Ἀρχιδάμω παρακαλῆντος αὐτὸν ἐπὶ χρήμασι πολλοῖς καὶ γάμῳ γυναικός, ἧς ⁴ βέλεται, Λακαίνης παραδῆναι ⁵ Κρῶμμον, ἐκ ἐφη γεγονέναι τὸν Ἀρχίδαμον ἀφ' Ἡρακλέας· ἐκείνον μὲν γὰρ ἀποκλινύουσι περιύοντα τὰς πονηρὰς, τῆτον δὲ ⁶, τὰς χρηστὰς ποιεῖν πονηρὰς· ἔτω καὶ ἡμῖν πρὸς ἄνθρωπον ἀξιῶντα καλὸν κἀγαθὸν λέγεσθαι, ῥητέον, ἂν βιάζηται καὶ δυσωπῆ, μὴ πρέκοντα ποιεῖν μηδ' ἄξια τῆς περὶ ⁷ αὐτὸν εὐγενείας τε καὶ ἀρετῆς.

XVII.

1 Mosq. 1. 2. Φωνήεντι συνηρᾶσαι Φωνῆεν.

2 Ald. Bas. αἰχρόν ἐσι. Paulo ante Mosq. 2. ἐκίλευσεν pro κέλευσον. Cf. ad l. h. Cic. de Offic. III, 19. 24. Matth. pro σολοικίσαι, quod ei ex superioribus repetitum videtur, mavult ὀρχαῖδαι. Mosq. 2. ἢ τῷ λῦσαι.

3 Hoc de Nicostrato vid. Wesseling. ad Diod. Sic. II. p. 115. 94. R.

4 Secutus sum W. dantem ἧς ex D. pro vulg. ῥ.

5 Turn. V. Bong. nec non Collat. Muret. Schott. Jannot. Anon. & ipse Plot. Apophth. Vol. VIII. p. 130. προσδῆναι.

6 Mosq. 2. omittit δέ. Idem paulo ante περιύοντα, & mox πονηρὰ.

7 Sic e MS. legit Xyl. dedique, R. probante, pro vulg. πρὸς, cum W. accedentibus A. C. D. Mosq. 1. 2. E Mosq. 2. ἐπιτάται καὶ δυσωπῆτε & ποιῆ pro καὶ δυσωπῆ & ποιεῖν.

XVII. Ἐπὶ δὲ τῶν Φαύλων ὄρῃν δεῖ¹ καὶ δια-
νοεῖσθαι, τὸν Φιλάργυρον εἰ δυσωπήσεις ἄνευ συμβολαίης
δανεῖσθαι σοὶ² τάλαντον, ἢ τὸν Φιλότιμον πείσεις ἐκ-
εῖναι τῆς προεδρίας, ἢ τὸν Φίλαρχον τῆς παραγγελίας,
ἐπίδοξον ὄντα κρατήσῃν. δεινὸν γὰρ ἂν ἀληθῶς Φανεῖη,
τάτῃς μὲν ἐν νοσήμασι καὶ παθήμασι ἀκάμπητος διαμέ-
νειν καὶ ἐχυρὸς καὶ δυσμεταστέτος, ἡμᾶς δὲ, βελομέ-
νης καὶ Φάσκοντας εἶναι Φιλοκάλης καὶ Φιλοδικαίης, μὴ
κρατεῖν ἑαυτῶν, ἀλλ' ἀνατρέπεσθαι³ καὶ προεῖδαι τὴν
ἀρετὴν. καὶ γὰρ, εἰ μὲν οἱ δυσωπῆντες ἐπὶ δόξῃ καὶ
δυνάμει τῶτο ποιῶσιν, ἀτοπὸν ἐστὶ, κοσμεῖντας ἐτέρως καὶ
αὔξοντας, ἀσχημονεῖν αὐτὰς⁴ καὶ κακῶς ἀκείειν ὡς-
περ οἱ παραβραβεύοντες ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ χαριζόμενοι
περὶ τὰς χειροτονίας, ἐξ ἑ προσηκόντων ἀρχεῖα καὶ σε-
Φάνης ἄλλοις⁵ καὶ δόξαν, ἀφαιρῶνται τὸ ἐνδοξον αὐ-
τῶν καὶ τὸ καλόν· εἰ δὲ χρημάτων ἕνεκα προσκειμε-
νον ὀρῶμεν τὸν δυσωπῆντα, πῶς ἔ παρίσταται, δεινὸν εἶ-
ναι τὸ τῆς ἰδίας δόξης καὶ ἀρετῆς ἀφειδεῖν, ἵνα τὸ τῆ
δεῖνος βαλύντιον βραχύτερον γένηται; καίτοι παρίσταται
γε τοῖς πολλοῖς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἔ λανθάνουσιν ἑαυτὰς

M 3

ἐξ-

1 Mosq. 1. 2. χρῆ pro δεῖ. Mox pro εἰ δυσωπ. Mosq. 2. ἢ
δυσωπήσης.

2 Ald. Baf. Mosq. 1. 2. omittunt σοι. Mox Mosq. 2. omittit
πέσεις, quod insertum habet Mosq. 1. nec non ἐπαγγελίας a
prima manu, supra notato παραγγελίας a manu recentiori.
Mosq. 2. ἐχυρὸς pro ἐχυρὰς.

3 Sic revocavi cum W. ex Ald. & Baf. accedentibus Xyl. C.
D. Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. pro vulg. ἀνατρέπαν.

4 Secutus sum W. ita ex Colleg. Nov. dantem pro vulg. ἑαυ-
τὰς. Matth. coniecerat aut ἀσχημονεῖν αὐτὰς, aut αἰσχύνειν ἑαυ-
τὰς.

5 R. post ἄλλοις deesse monet δίδόντες, vel νέμοντες vel πε-
ριποιῶντες, vel simile quid. Matth. locum corruptiorem habens,
hanc proponit correctionem χειροτονίας, οἷς ἔ (aut etiam ἐξ ὧν
ἔ) προσηκόντως ἀρχεῖα καὶ σεΦάνης ἄλλοις περιποιῶσαι ἐδοξαν.
ἀφ. ut sit οἷς ἐδοξαν pro τῷ δοκεῖν. W. sanum censet ἐξ ἑ προσ-
ηκόντων, & probat R. conjecturam. Mox Mosq. 2. εἰ δὲ τὸ χρ.

ἔξαμαρτάνοντες· ὡςπερ ¹ οἱ τὰς μεγάλας κύλικας ἐκπί-
νειν ἀναγκάζόμενοι, μόλις, καὶ σένοντες, καὶ τὰ πρόσω-
πα διασρέφοντες, ἐκλεῖξι τὸ προσταττόμενον.

XVIII. Ἄλλ' εἰοικειν ἢ τῆς ² ψυχῆς ἀτονία σώ-
ματος κρᾶσι καὶ πρὸς ἀλέαν καθῶς πεφυκυῖα καὶ πρὸς
κρύος· ἐπαινέμενοί τε γὰρ ὑπὸ τῶν δυσωπέντων, παν-
τάπασι θρύπτονται καὶ χαλῶνται, πρὸς τε τὰς μέμψεις
καὶ ὑφοράσεις τῶν ἀποτυγχανόντων ψοφοδεῶς καὶ δει-
λῶς ἔχουσι. δεῖ δ' ἀντιχυρίζεσθαι πρὸς ³ ἀμφότερα,
μήτε τοῖς δεδιτομένοις, μήτε τοῖς κολακεύουσιν ἐνδιδόν-
τας. ὁ μὲν ἔν Θεκυδίδης ⁴, ὡς ἀναγκάως ἐπομένε τῶ
δύνασθαι τῷ Φθονεῖσθαι, καλῶς Φησὶ βεβλεύεσθαι τὸν ἐπὶ
μεγίστοις λαμβάνοντα τὸ ἐπιφθόνον· ἡμεῖς δὲ τὸν μὲν
φθόνον διαφεύγειν ἢ ⁵ χαλεπὸν ἠγόμενοι, τὸ δὲ μέμ-
ψει μὴ περιπεσεῖν, μηδὲ λυπηρόν τιμι ⁶ γενέσθαι τῶν
χρωμένων, ἀδύνατον παντάπασιν ὀρῶντες, ὀρθῶς βε-
λευσόμεσθε, τὰς τῶν ἄγνωμόνων ἀπεχθείας ἐκδεχόμε-
νοι μᾶλλον, ἢ τὰς τῶν δικαίως ἐγκαλέντων, ἐὰν ἐκεί-
νοις μὴ δικαίως ὑπεργῶμεν. καὶ μὴν ἐπαινὸν γὰρ τὸν
παρὰ τῶν δυσωπέντων, κίβδηλον ὄντα παντάπασι, δεῖ
Φυλάτ-

¹ Matth. mavult ἄλλ' ὡςπερ οἱ. Pro διασρέφοντες Mosq. 2.
διασρέφαντες.

² Matth. mavult ἢ τοιαύτη τ. ψ. ἂ. Mox Mosq. 2. πεφυ-
κυῖαν; Ald. Bas. πεφυκυῖα. Deinde Ald. θρήπτονται.

³ Vulgo καὶ πρὸς ἂ. Delevi καὶ cum W. auctoritate Ald.
Bas. Xyl. Colleg. Nov. Mosq. 1. 2. . Addidit Steph. καὶ ex
Pol. & Jannot. Monet R. saepe καὶ ante numeros, quo etiam
ἀμφότεροι pertineat, abundare; videri tamen hic loci post καὶ
Infinitivum desiderari, e. c. ἀντιβαλεῖν, vel similem.

⁴ Locus Thucydidae est L. II, 54. p. 138. 53. R. Pro
τῷ δύν. Mosq. 2. τὸ δύν. Pro ἐπὶ μεγ. R. mavult ἐπὶ τοῖς
μεγ. Cf. Plut. Vol. VII. p. 234.

⁵ Delendum censet ἢ R. Idem omisit Erasm. vertens: nos
vero existimantes perdifficile esse invidiam effugere. Mosq. 2.
omittit ἡμεῖς — φθόνον.

⁶ Sic pro vulg. τ. legi voluit R. dedique cum W, adsentien-
tibus D. item A. pro var. leſt. & Mez.

Φυλάττεσθαι, καὶ μὴ πάθος πάχειν ὑῶδες, ὑπὸ κνησμῶ καὶ γαργαλισμῶ παρέχοντα χρῆσθαι ῥῆξα τῷ δεομένῳ, καὶ καταβάλλειν ἑαυτὸν ὑποκατακλινόμενον ¹. ἔδεν γὰρ διαφέρεισι τῶν τὰ σκέλη τοῖς ὑποσπῶσι παρεχόντων, οἱ τὰ ² ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες· ἀλλ' αἴχιον ἀνατρέπονται καὶ πίπτουσιν· οἱ μὲν, ἔχθρας καὶ κολάσεις ἀνιέντες ἀνθρώποις πονηροῖς, ἴν' ἐλεήμονες καὶ Φιλάνθρωποι καὶ συμπαθεῖς κληθῶσιν· οἱ δὲ τέναντιόν, ἀπεχθείας καὶ κατηγορίας ἐκ ἀναγκαίας ἐδ' ἀκινδύνως ³ ἀναδέξασθαι πειθόντες, ὑπὸ τῶν ἐπαινόντων ὡς μόνους ἄνδρας καὶ μόνους ἀκολακεύτους, καὶ νῆ Δία σόματα καὶ Φωνῆς προσαγορευόντων. διὸ καὶ Βίαν ⁴ ἀπεινάζε τὸς τοιούτους ἀμφερεῦσιν, ἀπὸ ⁵ τῶν ὠτων ῥαδίως μεταφερομένοις ⁶. ὥσπερ Ἀλεξῖνον ⁷ ἰσορῆσι τὸν σοφιστὴν πολλὰ Φαῦλα ⁸ λέγειν ἐν τῷ περιπάτῳ περὶ Στίλπωνος τῆ Μεγαρέως· εἰπόντος δὲ τινος τῶν παρόντων· Ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνός σε πρόην ἐπήμει· Νῆ Δία, Φάναι· βέλτιστος γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ καὶ γενναϊότατος. ἀλλὰ Μενέδημος τέναντιόν, ἀκέσας, ὡς Ἀλεξῖνος αὐτὸν ἐπαινεῖ πολλάκις· Ἐγὼ δὲ (εἶπεν) αἰεὶ ψέγω Ἀλεξῖνον· ὥσε κακός ἐστιν ἀνθρώπος, ἢ κακὸν ἐπαινᾶν, ἢ ὑπὸ ⁹ χρηστῶ ψευδόμενος. ἔτως ἄτρεπτος ἦν καὶ ἀνάλωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων, καὶ κρατῶν ἐκείνης τῆς παραινήσεως, ἦν

M 4

ὁ

¹ Metaphora ducta ab iis, qui in palaestra pugnant. Matth.

² Mosq. 2. ἢ τὰ ὦ. Mox idem ἀνατρέπονται.

³ Mosq. 2. ἀκινδύνως. Voces καὶ κατηγ. — ἀκινδ. in margine habet Mosq. 1.

⁴ Est Bio Borysthenita, de quo praeter Diog. Laërt. vid. Fabric. B. Gr. T. II. p. 54. R.

⁵ Dedit ἀπὸ e R. mente, a W. probata, pro vulg. ὑπὸ.

⁶ Mosq. 1. ex correct. μεταφερομένοις; ita quoque Ald, Bas.

⁷ De Alexino Eleo, quem rixandi studium ita nobilitavit, ut Elexinus appellaretur, vid. Diog. Laërt. II, 109. Fabric. B. Gr. T. II. p. 104.

⁸ R. mavult πολλά καὶ Φαῦλα e more Graecorum.

⁹ Mosq. 2. ἀπὸ χρ.

ὁ Ἀντιθένης Ἡρακλῆς ἱ παρήγει, τοῖς παισὶ διακελευόμενος μηδενὶ χάριν ἔχειν ἐπαινῶντι αὐτός· τῆτο δ' ἦν ἔδὲν ἄλλο, ἢ μὴ δυσωπεῖσθαι, μηδ' ἀντικολληθεῖν τὸς ἐπαινῶντας. ἀρκεῖ γὰρ (οἶμαι) τὸ τῷ Πινδάρῳ, πρὸς τὸν λέγοντα πανταχῶ καὶ πρὸς πάντας ἐπαινῶν αὐτὸν, εἰπόντος· Κεῖγώ σοι χάριν ἀποδίδωμι· ποιῶ γὰρ ² σε ἀληθεύειν.

XIX. Ὁ τοίνυν πρὸς πάντα τὰ πάθη χρησιμὸν ἔστι, τότε δεῖ μέλιστα τοῖς εὐδυσωπήτοις, ὅταν ἐκβιασθέντες ὑπὸ τῷ πάθει, παρὰ γνώμην ἀμάρτωσι καὶ διατραπῶσιν, ἰχυρῶς μνημονεύειν, καὶ τὰ σημεῖα τῶ δηγμῶ ³ καὶ τῆς μεταμελείας θεμένως ἐν ἑαυτοῖς, ἀναλαμβάνειν καὶ φυλάττειν ἐπὶ πλείστον χρόνον. ὡς γὰρ οἱ λίθῳ προσπλαίσαντες ὀδοιπόροι, ἢ περὶ ἄκραν ἀνατραπέντες κυβερνῆται, ἂν μνημονεύωσιν, ἐκ ἐκεῖνα μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ προσόμοια φρίττοντες καὶ φυλαττόμενοι διατελεῖσιν· ἔτις ⁴ οἱ τὰ τῆς δυσωπίας αἰχρὰ καὶ βλαβερὰ συνεχῶς τῷ μετανοῶντι καὶ δακνομένῳ προσβάλλοντες ⁵, ἀντιλήφονται πάλιν ἑαυτῶν ἐν τοῖς ὁμοίοις, καὶ ἐπὶ προήσονται ῥαδίως ὑποφερομένως ⁶.

1 Antisthenis Atheniensis Herculem geminum, imo, ut videtur, tergeminum, libros Herculis nomine inscriptos, memorat Diog. Laërt. VI, 16. R. monente, dedi comma post παρήγει, quod vulgo est post παισὶ.

2 a Mosq. 2. absunt ποιῶ γὰρ — πρὸς πάντα.

3 Mosq. 2. δῆμα. Omittit idem paulo infra ἀλλὰ post μόνον.

4 R. mavult ἔτις καὶ οἱ τὰ —.

5 W. mavult προλαβόντες, utpote quo ducat lectio D. προσβάλλοντες.

6 Matth. monente, subintell. αὐτῶν.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΠΕΡΙ

ΦΘΟΝΟΥ ΚΑΙ ΜΙΣΟΥΣ.

Ὅτω δὴ καὶ ἰ δοκεῖ μηδὲν τῷ μίσους διαφέρειν ὁ
 Φθόνος, ἀλλ' ὁ αὐτὸς εἶναι. καθ' ὅλα μὲν γὰρ
 ὡσπερ πολυάγκισρον ² ἢ κανία, τοῖς ἐξηρητημένοις ³
 αὐτῆς πάθει κινεμένη δεῦρο ἀκείσειε, πολλὰς πρὸς ἄλ-
 ληλα συναφὰς καὶ περιπλοκὰς ἐνδίδωσι· ταῦτα δὲ ὡσ-
 περ νοσήματα ⁴ συμπαθεῖ ταῖς ἀλλήλων Φλεγμοναῖς.
 ὁ γὰρ εὐτυχῶν, ὁμοίως καὶ τὸν μισῶντα λυπεῖ καὶ τὸν
 Φθονῶντα. διὸ καὶ τὴν εὐνοίαν ἀμφοτέροις νομίζομεν
 ἀντικειῖσθαι, βέλησιν ἕσαν ἀγαθῶν τοῖς πλησίον· καὶ
 τῷ μισεῖν τὸ Φθονεῖν ταυτὸ εἶναι, ὅτι τὴν ἐναντίαν τῷ
 Φιλεῖν ἔχει προαίρεσιν. ἐπεὶ δ' ἔχ' ἔτω ταυτὸν αἰ
 ὁμοιότητες, ὡς ἕτερον αἰ διαφοραὶ ποιῶσι, κατὰ ταύ-
 τας ζητῶμεν ⁵, εἰ ἂν ⁶ μεταδιώξωμεν, ἀπὸ τῆς γενέσεως
 ἀρξάμενοι τῶν παθῶν.

M 5

II.

I Praemissa quaedam olim fuisse, quae hodie desiderantur, ex his particulis ἔτω δὴ καὶ patere censent H. Steph. & R. & Kaltw. At W. monet, non esse, cur initium libelli peris-
 se putemus, & ἔτω δὴ vertendum esse *Itane?*

2 R. susp. πολύγλωχιν aut πολυχιδὲς ἄγκισρον.

3 Petav. ἐξημαρτημένοις. Deinde Ald. & Bas. αὐτοῖς pro αὐτῆς. Sic Nicol. Perott. pendensibus ex ipsis affectibus.

4 W. mavult ταῦτα δὲ ἰδίως τὰ νοσήματα — hae peculia-
 riter affectiones, Odium & Invidia.

5 Sic e Petav. dandum censui. Idem Xyl. & N. Perott. le-
 gisse videntur, & W. recepit ex E. pro vulg. ζητῶμεν, bene
 monens, corrigendum esse diſtionem ita: ζητῶμεν καὶ μετα-
 διώκωμεν.

6 R. monente, deest aliquid post εἰάν. Idem pro μεταδιώ-
 ξωμεν leg. susp. μεταδιδάξωμεν — *diversa iis, quae antea ita-
 didimus, doceamus*: evertamus superius disputata demonſtran-
 dis affectuum amborum differentiis.

II. Γεννᾶται τάλινυ τὸ μῖσος ἐκ Φαντασίας τῆ ὄτι
 πονηρός, ἢ κοινῶς, ἢ πρὸς αὐτὸν ἐσιν ὁ μισῶμενος· καὶ
 γὰρ ἀδικεῖσθαι δόξαντες ¹ αὐτοί, πεφύκασι μισεῖν, καὶ
 τὰς ἄλλως ἀδικητικὰς ἢ πονηρὰς, προβάλλονται καὶ δυσ-
 χεραίνουσι ². Φθουῶσι δὲ ἀπλῶς τοῖς εὖ πράττειν δο-
 κῶσιν. ἄθεν ἔοικεν ὁ μὲν ³ Φθόνος ἀρίστος εἶναι, κατὰ
 περ ὀφθαλμῖα πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκταρασσόμενος·
 τὸ δὲ μῖσος ⁴ ὄρεται κατ' ὑποκειμένων ἀεὶ τιναν ἀπερ-
 εἶδόμενον πρὸς αὐτὸν ⁵.

III. Δεύτερον δὲ τὸ μισεῖν γίνεται καὶ πρὸς ἄλα-
 γα ζῶα· καὶ γὰρ γαλαῶς καὶ κανθαρίδας ἐνιοι μισῶσι,
 καὶ Φρύνας, καὶ ὄφεις· Γερμανικὸς δ' ἀλεκτρυόνος ἔτε
 Φωνῆν, ἔτ' ὄψιν ὑπέμεινεν· οἱ δὲ Περσῶν μάχοι τὰς
 μῦς ⁶ ἀπεκρίνουσαν, ὡς αὐτοὶ τε μισῶντες καὶ τῆ θεῆ
 δυσχεραίνοντος τὸ ζῶον. ὁμῶς τε ⁷ γὰρ πάντες Ἄρα-
 βες καὶ Αἰθίοπες μυσάτθονται· τὸ μόντοι Φθονεῖν πρὸς
 μόνον ἄνθρωπον ἄνθρώπῳ γίνεται.

IV. Κἄν ⁸ τοῖς θηρίοις δὲ Φθόνου μὲν ἐκ εἰκὸς
 ἐγγίνεσθαι πρὸς ἄλληλα· τῆ γὰρ εὖ πράττειν ἢ κακῶς
 ἔτε-

¹ Vulgo δόξαντες, αὐτοὶ πεφ. Interpunctionis notam post
 δόξαντες delendam censuit H. Steph. aut certe post αὐτοὶ repro-
 nendam. R. sup. καὶ γὰρ οἱ ἀδικεῖσθαι δόξαντες, αὐτοὶ τε
 πεφύκασι τὰς ἀδικήσαντας μισεῖν. Equidem W. sum secutus,
 ita ex B. distinguentem. Post μισεῖν idem supplendum, cer-
 te subaudiendum monet τὸν ἀδικῶντα; ἄλλως autem, quod se-
 quitur, mutari mavult in ἄλλων.

² Xyl. legisse videtur *προβαλλόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν*.

³ abest μὲν a Petav.

⁴ Petav. *μῖζον* pro μῖσος; nec non deinde ἀπερειδομένων.

⁵ H. Steph. *judice*, αὐτὸν flare non potest, & tolerabilius
 foret αὐτῷ, interpungendo ante ἀπερειδομένων. Nec tamen hoc
 ipse satisfacit. R. πρὸς αὐτὸν aut delendum censet, aut cum
 προσαντῶν mutandum. Non exprimere id videntur Xyl. & N.
 Perott. Acute, W. notante, Mez. ὄρισμα — πως αὐτό.

⁶ R. monente, ex iis, quae statim de Arabibus & Aethio-
 pibus addit, liquet leg. esse ἔς, *porcos*, non *murres*.

⁷ R. mavult ὁμῶς τι.

⁸ Petav. *ἐν* pro καὶ, & deinde omittit δὲ.

ἕτερον 1, Φαντασίαν ἔ λαμβάνουσιν, ἔδὲ ἄπληται τὸ ἐνδοξον ἢ 2 ἄδοξον αὐτῶν, οἷς ὁ Φθόνος ἐντραχύνεται μάλιστ'· μισῶσι δ' ἄλλα καὶ ἀπεχθάνονται καὶ πολεμῶσιν ὡσπερ ἀπίστους τινάς 3, πολεμῶσι δ' ἄετοι καὶ δράκοντες, κορῶναι καὶ γλαῦκες, αἰγίδαλοὶ 4 καὶ ἄνα-δυλλίδες· ὡσετέων γε Φασὶ μηδὲ τὸ αἷμα κίρνασθαι σφαττομένων, ἀλλὰ κἄν μίξεως, ἰδίᾳ 5 πάλιν ἀπορρεῖ διακρινόμενον. εἰκότως 6 δὲ καὶ τῶ λέοντι πρὸς τὸν ἀλεκηρύονα, καὶ τῶ ἐλέφαντι πρὸς τὴν ἔν μίσος ἰχυρὸν γεγεννηκένας 7 τὸν Φόβον. ὁ γὰρ δεδίασι 8, καὶ μισεῖ πεφύκασιν, ὡσε καὶ ταύτη φαίνεσθαι διαφέροντα τῷ μίσους τὸν Φθόνον, τὸ μὲν δεχομένης τῆς τῶν θηρίων φύσεως, τὸν δὲ μὴ δεχομένης.

V.

1 Petav. ἑτέρας.

2 Petav. repetit τὸ post ἢ.

3 Xyl. susp. deesse ad haec πολέμας, quod vertendo exprimit fide majora bella gerunt. H. Steph. suspecta sunt καὶ πολ. ὡσπ. ἀπ. τινάς, tum quod accusativus detur verbo πολεμῶσιν, tum quod ἀπίστους τινάς, quae sunt masculini generis, non conveniant cum ἀλλήλα. R. vulgatam posse ferri monet — *ἔ bello sese invicem aggrediuntur, ut parum fidos. Cogitasse se tamen aliquando addit καὶ πολέμας πολεμῶσιν ὡσπερ ἀσπίστους τινάς, ἔ bella gerunt, in quibus neque denunciatio, neque induciae, vel foedera locum habent.* Nic. Perott. vertit: pugnantque inter sese quasi adversus quosdam infidos. W. monente, legendum πολεμῶσιν ὡσπερ ἀσπίστους τινάς πολέμας τὰδε, ἄετοι —.

4 Petav. αἰγίδαλοι. In suppl. v. l. αἰγίδαλοι.

5 In Steph. & Frft. jungitur ἰδίᾳ cum μίξεως. Hinc H. Steph. & R. comma post μίξεως ponendum monent. Observatum hoc est in R. Pari modo W. distinxit cum A. C. B. Pro πάλιν Petav. πᾶσιν.

6 H. Steph. scribi mavult εἰκότος, nisi cum infinitivo γεγεννηκένας repetamus Φασὶ. R. quoque legi vult εἰκότος; item W.

7 R. mavult ἐγγεγεννηκένας. Idem in nota avertit W. at absque nota auctoris aut codicis.

8 Post δεδίασι, R. monente, aut deest, aut subaudiri debet τῶν.

V. Ἐτι τοίνυν τὸ μὲν Φθονεῖν πρὸς ἑδὲνα γίνεται δικαίως· ἑδείς γὰρ ἄδικεῖ τῷ εὐτυχεῖν, ἐπὶ τῷ δὲ Φθονῶνται· μισῶνται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς ¹ ἕς ἀξιωμασιήτας καλῶμεν ², ἂν μὴ Φεύγωσι τὰς τοιάτας ³, μηδὲ βδελύττωνται καὶ δυσχεραίνωσι. μέγα δὲ τῶν τεκμηρίων, ὅτι μισεῖν μὲν πολλὰς ὁμολογᾶσιν ἔνιοι, Φθονεῖν δ' ἑδενὶ λέγουσι. καὶ γὰρ ἡ μισοπονηρία τῶν ἐπαινεμένων ἐστὶ· καὶ τὸν ἀδελφιδῆν τῷ Λυκέρῳ, Χάριλλον, βασιλεύοντα τῆς Σπάρτης, ἐπιεικῆ δ' ὄντα καὶ πρῶτον, ἐπαινετῶν τινῶν, ὁ συνάρχων· Καὶ πῶς (ἔφη) χρηστός ἐστὶ Χάριλλος, ὅς ἑδὲ τοῖς πονηροῖς χαλεπός ἐστι; καὶ τῷ Θερασίτῃ ὁ ποιητὴς τὴν μὲν τῷ σώματος κακίαν πολυμερῶς καὶ περιωδευμένως ⁴ ἐξεμῶρψε, τὴν δὲ τῷ ἦθρος μαχθηρίαν συντομώτατα καὶ δι' ἑνὸς ἔφρασεν·

Ἐχθρὸς δ' Ἀχιλλῆϊ μάλις ἦν ἢ Ὀδυσῆϊ.

ὑπερβολὴ γάρ τις φαυλότητος, τὸ τοῖς κρατίστοις ἐχθρὸν εἶναι. καὶ Φθονεῖν ⁵ δ' ἀρνῶνται· κἂν ἐλέγχωνται, μυρίας σιγήψεις προίχονται, ὀργίζεσθαι λέγοντες, ἢ Φοβεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον, ἢ μισεῖν· ὅτι ⁶ ἂν τύχωσιν ἄλλο τῷ Φθόνῳ τῷ πάθος ὄνομα περιβάλλοντες, καὶ καλύπτοντες ὡς μόνου τῆτο τῶν ψυχῆς νοσημάτων ἀπόρρητον ⁷.

VI.

¹ R. hoc ὡς deleri vult.

² R. monente, post καλῶμεν deest aliquid, e. c. καὶ τοῖς αὐτῶν γνωρίμοις δυσχεραίνομεν. W. bene conjicit ἕσε καὶ ἄλλας ἀξιωμασιήτας καλῶμεν, ἂν μὴ —.

³ H. Steph. non dubitat, quin pro τοιάτας aliud vocabulum reponendum sit: aut certe inter Φεύγωσι & τὰς τοιάτας aliquot verba desiderentur, addens, fortasse non incommodum sensum elici posse, ita legendo: καὶ ὅσοι ἂν μὴ Φεύγωσι τὰς τοιάτας.

⁴ Petav. περιωδευμένως. Id. deinde in Hom. versu ex Illad. II, 220. desumpto: μάλις ἦν Ὀδυσῆϊ. Hunc ipsum Nic. Per. vertit: Odit ἑρ' huic magnus Pelides, odit Ulysses.

⁵ καὶ delendum censet W.

⁶ Petav. ἢ ὅ τε. Sic quoque E. notante W.

⁷ R. mavult addi ὄν; probabiliter, W. iudice.

VI. Ἀνάγκη ¹ τοίνυν τὰ πάθη ταῦτα τοῖς αὐτοῖς ² ὡςπερ τὰ φυτὰ καὶ τρέφεσθαι καὶ αὐξεσθαι καὶ ἐπιγίνεσθαι πέφυκεν ³ ἀλλήλοις. μισῶσι μὲν ⁴ γε μᾶλλον τὰς μᾶλλον εἰς πόνηριαν ἐπιδιδόντας, Φθονῶσι δὲ μᾶλλον τοῖς μᾶλλον ἐπ' ἀρετῇ προίεναι δοκῶσι. διὸ καὶ Θεμισοκλῆς, ἔτι μειράκιον ὢν, ἐδὲν ἔφη πράττειν λαμπρόν· ἔγω γὰρ Φθονεῖσθαι. καθάπερ γὰρ αἱ κανθαρίδες ἐμφύονται μάλισα τῷ ἀκμάζοντι σίτῳ, καὶ τοῖς εὐθιχλέσι ῥόδοις· ἔτως ὁ Φθόνος ἀπ' εἶται μάλισα τῶν χρησῶν καὶ αὐξομένων πρὸς ἀρετὴν καὶ δόξαν ἡδῶν καὶ προσώπων. καὶ τὸναντίον αὐτὸ πάλιν αἱ μὲν ἀκρατοὶ πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μῖσος. τὰς γὰρ Σακράτη συκοφαντήσαντας, ὡς εἰς ἕχατον κακίας ἐληλακότας, ἔτως ἐμίσησαν οἱ πολῖται καὶ ἀπεσράφησαν, ὡς μήτε πῦρ αἰεῖν, μήτ' ἀποκρίνεσθαι πυρθανομένοις, μὴ ⁵ λκομένοις κοινωνεῖν ὕδατος, ἀλλ' ἀναγκάζειν ἐκχεῖν ⁶ ἐκείνο τὰς παραχύτας, ὡς μεμιασμένον, ἕως ἀπήγξαντο μὴ φέροντες τὸ μῖσος. αἱ δὲ τῶν εὐτυχημάτων ὑπεροχαὶ ⁷ καὶ λαμπρότητες πολλακίς τὸν Φθόνον κατασβεβνύουσιν. ἔ γὰρ εἰκὸς ⁸ Ἀλεξάνδρῳ τινὰ Φθονεῖν, ἐδὲ Κύρῳ, κρατήσασι καὶ γνομένοις κυρίοις ἀπάντων· ἀλλ' ὡςπερ

1 H. Steph. scribendum cenfet ἀνάγκη.

2 R. legi vult ταῦτα ἔ τοῖς αὐτοῖς, non iisdem rebus.

3 R. legi vult πεφυκέναι.

4 Petav. μισῶμεν γε μᾶλλον. W. judice, nec oratio nec sententia constat. Corrigendum susp. Ἀνάγκη τοίνυν τὰ πάθη τὰ αὐτὰ ὄντα τοῖς αὐτοῖς — αὐξεσθαι καὶ ἐπιτείνεσθαι· πέφυκε δ' ἄλλως· μισῶμεν γὰρ — Porro necesse est easdem, ut stirpes, ita etiam affectiones iisdem ali, auferi, intendi causis. Nunc aliter natura comparatum est. Nam eos magis odimus —.

5 R. mavult μήτε.

6 Petav. ἀγκάζειν ἐκχεῖν.

7 Aliquid e Plutarcho huic simile habet Stobaeus p. 224. R.

8 Dedi sic e Petav. jubente R. pro vulg. εἰκὸς. Recepit idem W. ex eodem. Xyl. vertit verisimile; Nic. Per. credibile.

ὁ ἥλιος, ὃν ἂν ὑπὲρ κορυφῆς γένηται ¹ καταχεόμενος τὸ φῶς, ἢ παντάπασι τὴν σκιὰν ἀνεῖλεν, ἢ μικρὰν ἐποίησεν, ἕτω πολὺ τῶν εὐτυχημάτων ἕψος λαβόντων καὶ γενομένων κατὰ κεφαλῆς τῶ φθόνου, συτέλλεται καὶ ἀναχωρεῖ καταλαμπόμενος. τὸ μέντοι μῖσος ἐκ ἀνίησιν ἢ τῶν ἐχθρῶν ὑπεροχῆ καὶ δύνამις. ὁ γὰρ Ἀλέξανδρος φθονῶντα μὲν ἐδένα εἶχε, μισῶντας δὲ πολλὰς, ὑφ' ἃν τέλος ἐπιβελευθεῖς ἀπέθανεν. ὁμοίως τοίνυν καὶ τὰ δυστυχήματα τὰς μὲν φθονῶντας παύει, τὰς δ' αὖ ἐχθρας ἐκ ἀναιρεῖ. μισῶσι γὰρ καὶ ταπεινὰς, τὰς ἐχθρὰς γενομένας. φθονεῖ δ' ἐδαις τῷ δυστυχῶντι. ἀλλὰ καὶ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τινος τῶν κατ' ἡμᾶς σοφιστῶν, ὅτι ἥδιαι οἱ φθονῶντες ἐλεῶσιν, ἀληθῆς ἐσιν· ὡσε καὶ ταύτην ² μεγάλην εἶναι τῶν παθῶν διαφορὰν, ὡς τὸ μὲν μῖσος ἐτ' εὐτυχέντων, ἕτε δυστυχέντων, ἀφίσταται πέφυκεν· ὁ δὲ φθόνος πρὸς τὴν ἀμφοῖν ὑπερβολὴν ἀπαγορεύει.

VII. Ἐτι τοίνυν καὶ μᾶλλον ἕτως ἀπὸ τῶν ἐναντίων τὸ αὐτὸ σκοπῶμεν. λύσει γὰρ ἐχθρας καὶ μῖσος, ἢ πειθέντες μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἢ δόξαν ὡς χρηστῶν, ἕς ἐμίσην ὡς πονηρὰς, λαβόντες· ἢ τρίτον, εὖ παθόντες. Ἡ γὰρ τελευταία χάρις ³ (ὡς Θεκυδίδης φησί) καὶ ἐλάττων ἢ, καιρὸν ἔχουσα, δύναται μειζρὸν ἔγκλημα λῦσαι. τῶν δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἐ λυεῖ τὸν φθόνον· πεπεισμένοι γὰρ ἐξ ἀρχῆς μηδὲν ἀδικεῖσθαι, φθονῶσι· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ προξύνει· τοῖς τε γὰρ δεκῆσι χρηστοῖς βασκαίνουσι μᾶλλον, ὡς δὴ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τὴν ἀρετὴν ἔχουσι· καὶ εὖ πάχωσι ὑπὸ τῶν εὐτυχέντων, ἀνιῶνται, φθονῶντες αὐτοῖς καὶ τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς δυνάμεως. τὸ μὲν ⁴ γὰρ ἀρετῆς ἐστὶ,

τὸ

¹ Post γίνηται Petav. inserit καί.

² R. mavalt καὶ ταύτη — etiam hac ratione, etiam hac ex parte. Petav. ταύτην εἶναι μεγάλην.

³ Thucyd. I. 42.

⁴ τὸ μὲν referendum esse ad longinquius — τῆς προαιρέσεως — τὸ δὲ autem ad vicinias — τῆς δυνάμεως, monet H. Steph.

τὸ δ' εὐτυχίας· ἀγαθὰ δ' ἀμφότερα. διὸ παντελῶς ἕτερόν ἐστι τῆ μίσους πάθος ὁ Φθόνος, εἰ, δι' ἧν ἐκεῖνο πραύνεται, τῆτο λυπεῖται καὶ παροξύνεται.

VIII. Ἦδη τοίνυν καὶ τὴν προαίρεσιν αὐτὴν ἑκατέρω πάθος σκοπῶμεν. ἐστὶ δὲ μισῶντος μὲν προαίρεσις, κακῶς ποιῆσαι καὶ τὴν δύναμιν ¹ ἕτως ὀρίζονται, διάθεσιν τινὰ καὶ προαίρεσιν ἐπιτηρητικὴν ² τῆ κακῶς ποιῆσαι. τῷ Φθόνῳ δὲ τῆτο γὰρ ἄπει. πολλὰς ³ οἱ Φθονῶντες τῶν συνήθων καὶ οἰκείων ἀπολέθει μὲν ἢ ἂν ἐθέλοιεν, ἡδὲ δυστυχῆσαι, βεβρόνται δ' εὐτυχῶντας· καὶ κωλύουσι μὲν, εἰ δύνανται, τὴν δόξαν αὐτῶν καὶ λαμπρότητα, συμφορὰς δ' ἀνηκέστες ἐν ἂν προσβάλλουεν ⁴. ἄλλ' ὡσπερ οἰκίας ὑπερεχύσεως, τὸ ἐπισκοτῶν αὐτῆς ⁵ καθελόντες, ἀρῶνται.

1 Locum hunc H. Steph. ita vult refingi ἐστὶ δὲ μισῶντος μὲν προαίρεσις, κακῶς ποιῆσαι κατὰ τὴν δύναμιν. διὸ καὶ ἕτως ὀρίζονται &c. R. probat κατὰ δύναμιν jungendum cum κακῶς ποιῆσαι, & pergit ἢ καὶ τὸ μῖσος ἕτως ὀρίζ. inimici voluntas est, aegre tibi, quantum possit, facere, quapropter etiam odium ita desinit, esse rationem mentis, quae occasiones male faciendi observet & capiat. W. probat, quod Xyl. verterat, & Steph. monuerat, ut legatur ποιῆσαι κατὰ δύναμιν καὶ ἕτως ὀρίζονται.

2 R. post h. v. deesse suspicatur τῶν ἀφορμῶν.

3 H. Steph. susp. πολλὰς γὰρ οἱ Φθ. aut εἶγε πολλὰς &c. Prius probat W.

4 Petav. προσβάλλουεν.

5 Forte praestare αὐτοῖς, W. monet, ex B. C. E. Jannot.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΕΑΤΤΟΝ ΕΠΑΙΝΕΙΝ ΑΝΕΠΙΦΘΟΝΩΣ.

Τὸ περὶ ἑαυτῆ λέγειν ὡς τι ὄντος ἢ δυναμένου πρὸς ἑτέρας, ὡς Ἡρῆλανε, λόγῳ μὲν ἐπαχθῆς ἀποφαίνασι πάντες καὶ ἀνελεύθερον, ἔργῳ δ' ἔ πολλοὶ τὴν ἀηδίαν αὐτῆ διαπεφεύγασιν ἐδὲ τῶν ψευγόντων. ὁ γὰρ Εὐριπίδης εἶπών·

Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι,

Οὐδὲς ἂν αὐτὸν εὖ λέγειν ἐβάλετο·

Νῦν δ' ἐκ βαθείας γὰρ πάρεσιν αἰθέρος

Λαβεῖν ἀμιδί, πᾶς τις ἤδεται λέγων

Τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ ζῆμίαν γὰρ ἐκ ἔχει·

Φορτικωτάτη κέχρηται μεγαλαυχία, συγκαταπλέων ἰ τοῖς τραγωδουμένοις πάθεσι καὶ πράγμασι μηδὲν προσήκοντα τὸν περὶ αὐτῆ λόγον. ὁμοίως ὁ Πίνδαρος Φήσας ²

— καὶ

Τὸ κτυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

Μανίαις ὑποκρένειν,

ἔ παύεται μεγαληγορῶν περὶ τῆς ἑαυτῆ δυνάμεως, ἀξίας μὲν ἐγνωμίῳ ἔσης· τίς γὰρ εἴ Φησιν; ἀλλὰ καὶ τὰς σεφανεμένους ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἕτεροι νικῶντας ἀναγορεύουσι, τὴν ἀηδίαν τῆς περιαυτολογίας ἀφαιρῶντες. ἢ καὶ

1 Vulgo μεγαλαυχία, καὶ τῷ συγκαταπλέων. Ald. & Basf. ante καὶ habent punctum. Xyl. id tollendum monuit unacum sequenti καὶ, ut hoc ipsam dicat Plutarchus esse insolentissimae jactantiae, quod orationem &c. &c. Post vulg. καὶ τῷ Turn. V. Bong. inserunt τὰ. Equidem secutus sum W. ita dantem ex D.

2 Olymp. IX. 58. sq. Distinxi versus cum W. e Pindaro. Particulam καὶ Xyl. post ὁμοίως ponendam censuit.

καὶ τὸν Τιμόθεον ¹ ἐπὶ τῇ κατὰ Φρόνιδος νίκη γρά-
 Φοντα. Μακάριος ἦθα, Τιμόθεε, ὅτε κάρυξ εἶπε. Νι-
 κᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος τὸν Κάρβωνος τὸν ἰωνοκάμ-
 πταν ². εἰκότως δυσχεραίνομεν ὡς ἀμέσως καὶ παρα-
 νόμως ἀνακηρύττουτα τὴν ἑαυτῆ νίκην. αὐτῶ μὲν γὰρ
 ὁ παρ' ἄλλων ἔπαινος ἤδισον ἀκροσμάτων ἐσίν, ὡσπερ
 ὁ Ξενοφῶν εἶρηκεν. ἐτέροις δὲ ὁ περὶ αὐτῆ, λυπηρό-
 τατον. πρῶτον μὲν γὰρ ἀναισχύντης ἡγέμεθα τὸς ἑαυ-
 τὸς ἐπαινῶντας, αἰδεῖσθαι προσῆκον αὐτοῖς, καὶ ὑπ' ἄλ-
 λων ἐπαινῶνται. δεύτερον δὲ ἀδίκως, ἃ λαμβάνειν ἔδει
 παρ' ἐτέρων, αὐτοῖς δίδοντας. τρίτον, ἢ σιωπῶντες
 ἔχθεσθαι καὶ Φθονεῖν δεκόμεν, ἢ τῆτο δεδοικότες, ἀν-
 αγκαζομεθα συνεφάπτεσθαι παρὰ γνώμην τῶν ἐπαινῶν,
 καὶ συνεπιμαρτυρεῖν, πρᾶγμα κολακεία μᾶλλον ἀνε-
 λευθέρῳ προσῆκον, ἢ τιμῇ, τὸ ἐπαινεῖν παρόντας, ὑπο-
 μένοντες ³.

II. Οὐ μὴν ἀλλὰ καίπερ, τέτων ἔτως ἐχόντων,
 εἶναι ἢ παρακινδυνεύσειεν ἂν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἄψαθαι
 τῆς καλυμένης περιαιτολογίας πρὸς ἐδεμίαν αὐτῆ δό-
 ξαν ἢ χάριν, ἀλλὰ καιρῶ καὶ πράξεως ἀπαιτήσης,
 ὡσπερ ἄλλο τι ⁴, καὶ περὶ αὐτῆ, λεχθῆναι τῶν ἀλη-
 θῶν. μάλιστα δὲ ὅταν ἢ τὰ πεπραγμένα καὶ προσόν-
 τα

¹ Hoc de Timotheo Milefio, celebri musico & tragico v. Fa-
 bric. B. Gr. T. I. p. 694. R. Quis Phrynis ille fuerit, eun-
 dem latet. Cf. Suid. in art. Φρῦνις.

² Xyl. docente, hac voce is dici videtur, qui arte musica
 Janum animos flecebat. Ejd. MS. Ἰωνοκάμπαν; in margine
 autem πιτυοκάμπην. Etiam Κάρβωνος ei suspectum est, & ex
 Suida in v. Φρῦνις legendum susp. Κάνωβοκ.

³ Bas. ὑπομένοντας. Xyl. corrigendum monuit.

⁴ Bene W. legendum monet ὡς περὶ ἄλλο τι, & vertit:
 ut sicut de alio vera, ita de se ipso etiam profertur. R. an-
 te τῶν ἀληθῶν, aut ἀληθινῶν, quod est in Ald. & Bas., ali-
 quid deesse monet.

τα χρησά, δεῖ μὴ Φεισάμενον εἰπεῖν διαπράξαθαι τι ¹ τῶν ὁμοίων. καλὸν γὰρ ὁ τοιῶτος ἔπαινος ἐκφέρει καρπὸν, ὡσπερ ἀπὸ σπέρματος πλειόνων ἐτέρων, ἀπ' αὐτῆ καὶ κρειττόνων Φυομένων ἐπαίνων. καὶ γὰρ τὴν δοξαν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἔχ' ὡς τινα μισθὸν ἢ παραμυθίαν τῆς ἀρετῆς ἀπαιτεῖ, καὶ ἀγαπᾷ ταῖς πράξεσι παρεῖσαν ἀλλ' ὅτι τὸ πιστεύσθαι καὶ δοκεῖν χρῆσθον εἶναι πλειόνων καὶ καλλίωνων πράξεων ἀφορμὰς δίδωσι. πειθόμενης γὰρ ἅμα καὶ Φιλῆντας ἠδὲ καὶ ῥάδιον ὠφελεῖν· πρὸς δὲ ὑποψίαν καὶ διαβολὴν ἐκ ἑσι χρῆσθαι τῇ ἀρετῇ Φεύγοντας εὖ παθεῖν προσβιαζόμενον. εἰ δὲ καὶ δι' ἐτέρας τινὰς αἰτίας ² ὁ πολιτικὸς ἀν' αὐτὸν ἐπαινέσειε, σκεπτόν, τινες εἰσὶν αὐταί, ὅπως ἐξευλαβήμενοι τὸ κενὸν καὶ δυσχεραίνόμενον, εἴ τι χρήσιμον ἔχει ³, μὴ παραλίπωμεν.

III. Ἐσιν ἔν κενὸς ἔπαινος, ὁ τῶν ἑαυτὸς ἐπαινεῖν, ὅπως ἐπαινεθῶσι, δοκόντων· καὶ καταφρονεῖται μάλιτα, Φιλοτιμίας ἕνεκα γίνεσθαι καὶ δόξης ἀκαίρε Φαινόμενος· ὡς γὰρ οἱ τροφῆς ἀπορῶντες, ἐξ αὐτῆ τῆ σώματος ἀναγκάζονται παρὰ Φύσιν τρέφεσθαι, καὶ τῆτο τῆ λιμῆ τέλος εἶναι· ἔτως οἱ πεινῶντες ἐπαίνων, ἀν μὴ τύχωσιν ⁴ ἐτέρων ἐπαινόντων, αὐτοὶ τῇ Φιλοδοξίᾳ

¹ Vulgo εἰπεῖν, ἢ διαπράξαθαι τι. Ald. Bas. τὸ μὴ Φεισάμε. εἰπεῖν. Xyl. MS. τῆ pro τὸ. R. iudice, rectum esset μὴ Φεισάμενον εἰπεῖν, si abessent verba ἢ διαπρ. τι τῶν ὁμοίων. Jam aut legi vult μὴ μᾶλλον Φείδεσθαι εἰπεῖν, aut deesse quaedam censet. E. Turn. V. Bong. enotantur πισόντα χρῆσά τὸ, vel τότε, vel δεῖ μὴ Φεισάμενον εἰπεῖν διαπράξαθαι. Horum auctoritate, cui D. & Mez. favent, delevi ἢ cum W. cui praeterea videtur supplendum esse μάλιτα δὲ ὅταν λέγηται τὰ ἄλλω πεπραγμένα —.

² Vocem αἰτίας Xyl. excidisse monuit, nec non R. Addidi secutus W. ex D. eam recipientem. Pro seq. ἀν R. legi vult ἀνὴρ.

³ R. videtur excidisse τὸ πρᾶγμα.

⁴ Turn. V. Bong. τυγχάνωσιν. Sequentem vocem ἐτέρων, R.

δοξία παρ' αὐτῶν ἐπαρκεῖν τι βέλεθαι καὶ συνεισφέρειν δοκῶντες, ἀχρημονῶσιν. ὅταν δὲ μηδὲ ἀπλῶς καὶ κατ' ἑαυτὰς ἐπαινείδῃαι ζητῶσιν, ἀλλ', ἀμιτῶμενοι πρὸς ἀλλοτρίους ἐπαινεῖς, ἔργα καὶ πράξεις ἀντιπαραβάλλωσιν αὐτῶν, ὡς ἀμαυρῶσοντες ἑτέρας, πρὸς τῷ κενῷ βέβαιον πρᾶγμα καὶ κακότητες ποιῶσι. τὸν μὲν γὰρ ἐν ἀλλοτρίῳ χαρῶ πόδα τιθέντα, περίεργον ἢ παροίμια καὶ γελοῖον ἀποδείκνυσι· τὴν δ' ἐν ἀλλοτρίοις ἐπαινοῖς εἰς μέσον ὑπὸ Φθόνας καὶ ζηλοτυπίας ἐξωθεμένην περιουτολογίαν εὖ μάλα δεῖ φυλάττεσθαι, καὶ μηδ' ἑτέρων ὑπομένειν ἐπαινέτων αὐτὸν, ἀλλὰ παραχωρεῖν τοῖς τιμωμένοις, ἂν ἄξιοι ᾖσιν ¹. ἂν δ' ἀνύξιοι καὶ Φαῦλοι δόξωσιν εἶναι, μὴ τοῖς ἰδίοις ἐπαινοῖς ἀφαιρούμεθα τὰς ἐκείνων, ἀλλ' ἀντικρυς ἐλέγχοντες, καὶ δεικνύοντες ἢ προσηκόντως εὐδοκίμῶντας. ταῦτα μὲν ἔν δῆλον ὅτι φυλακίσειον.

IV. Αὐτὸν δ' ἐπαινεῖν ἀμέμπλως ἐστὶ, πρῶτον μὲν, ἂν ἀπολογώμενος τῆτο ποιῆς πρὸς διαβολὴν, ἢ κατηγορίαν, ὡς ὁ Περικλῆς ². Καίτοι ἐμοὶ τοιάτῳ ἀνδρὶ οργίζεσθε, ὃς ἐδεδὸς ἤσσαν οἶσμαι εἶναι γυνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι ταῦτα, Φιλόπολις τε καὶ χρημάτων κρείσσων. ἔ γὰρ μόνον ἀλαζονεῖαν καὶ κενόγητα καὶ Φιλοτιμίαν ἐκπέφευγε τῷ λέγειν ³ τῆνικαῦτα περὶ αὐτῆ σεμνὸν, ἀλλὰ καὶ Φρόνημα καὶ μέγεθος ἀρετῆς διαδείκνυσι, τῷ μὴ ταπεινῶσθαι ταπεινώσεως καὶ χειρκεμένης τὸν Φθόνον. ἐδὲ γὰρ κρίνειν ἔτι τὰς τοιάτας ἕξιῶσιν, ἀλλ' ἐπαίρονται καὶ γάννυνται καὶ συνενθ-

N 2

σιῶσι

R. jubente, restitui ex Ald. & Bas. Dedit quoque W. ex consensu omnium librorum pro vulg. ἐταίρων, quod ex Steph. in rell. transiit.

¹ Ald. Bas. ἀξίοις ἔσιν. Vulgatam, quam Steph. dedit, notavit Xyl. e margine MS. Res eodem recidit.

² Quae proxime sequuntur, leguntur apud Thucyd. II, 60. p. 135, 31.

³ Mez. λίγαν τι.

σιῶσι ταῖς μεγαλαυχίαις, ἔνπερ ὧσι βέβαιοι καὶ ἔλη-
 θεῖς· ὡς ἐπιμαρτυρεῖ¹ τὰ γινόμενα. Θηβαῖοι γέν,
 ἐγκαταμένων τῶν στρατηγῶν, ὅτι, τῷ χρόνῳ τῆς Βοιωταρ-
 χίας ἐξήκοντος αὐτοῖς, ἐκ εὐθὺς ἐπανῆλθον, ἀλλ' εἰς
 τὴν Λακωνικὴν ἐνέβαλον, καὶ τὰ περὶ Μεσσήνην διώ-
 κησαν, Πελοπίδαν μὲν ὑποπίπτοντα καὶ δρόμενον μό-
 λις ἀπέλυσαν· Ἐπαμινώνδα δὲ πολλὰ περὶ τῶν πε-
 πραγμένων μεγαληγορήσαντος, τέλος δὲ Φήσαντος, ὡς
 ἔτοιμός ἐστιν ἀποθνήσκειν, ἂν ὁμολογήσωσιν, ὅτι τὴν
 Λακωνικὴν διεπόρθησε, καὶ τὴν Μεσσήνην ᾤκισε², καὶ
 συνέστησεν Ἀρκαδίαν, ἀκόντων ἐκείνων, ἐδὲ τὰς ψήφους
 ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπέμειναν, ἀλλὰ θαυμάζοντες τὸν
 ἄνδρα, καὶ χαίροντες ἅμα καὶ γελῶντες ἀπηλλάγησαν.
 ὅθεν ἐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ Σθένελε παντάπασιν αἰτιατέον,
 τό³.

Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι
 μεμνημένους τῷ.

ὦμοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,

τί πῶσσεις; τί δ' ὀκίπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;

ἐδὲ γὰρ αὐτὸς ἀκέσας κακῶς, ἀλλ' ὑπὲρ τῷ Φίλῃ⁴
 λοιδορηθέντος ἡμίνατο, τῇ περιουτολογίᾳ παρρησίαν
 συγγνώμονα⁵ τῆς αἰτίας διδόντος. ἀλλὰ μὴν καὶ Ῥω-
 μαῖοι Κικέρωνι μὲν ἐδυσχέραινον ἐγκωμιάζοντι πολλὰ κίς
 ἑαυτῷ

¹ R. mavult ἐπιμαρτυρεῖν. Punctum ante ὡς pro commate
 dedī cum W. praeunte Xyl.

² Val. ᾤκησε. Xyl. probavit ᾤκισε ex Ald. e MS. notans
 διώκησε.

³ Hom. Iliad. IV. 405. & 370. 19.

⁴ Diomede puta, quem Agamemnon illo sermone, qui a
 v. 370. incipit, objurgaverat, & imbellem appellaverat. R.

⁵ D. εὐγνώμονα. Nec haec, nec vulgata lectio, w. judi-
 ce, fatis apta. Mavult, vel, omisso παρρησίαν, ita τῇ περι-
 ουτολογίᾳ συγγνώμην τῆς αἰτίας διδόντος, vel, retento, τῇ πε-
 ρικουτολογίᾳ παρρησίαν εὐλογον τ. αἰ. δ.

ἑαυτῶ τὰς περὶ Καπιλίαν πράξεις· Σικιπίωνι ¹ δ' εἰπόντι, μὴ πρέπειν αὐτοῖς κρίνειν περὶ Σικιπίωνος, δι' ὃν ἔχουσι τὸ κρίνειν πᾶσιν ἀνθρώποις ², σεΦανωσάμενοι συνανέβησαν εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ συνέδυσαν. ὁ μὲν γὰρ ἐκ ἀναγκαίως, ἀλλ' ὑπὲρ δόξης, ἐχρήτο τοῖς ἐπαίνοις· τῷ δ' ἀΦήρει τὸν Φθόνον ὁ κίνδυνος.

V. Οὐ μόνον δὲ κρινομένοις καὶ κινδυνεύουσιν, ἀλλὰ καὶ δυστυχῆσι, μᾶλλον ἀρμόζει μεγαλαυχία καὶ κόμπος, ἢ εὐτυχῆσιν. οἱ μὲν γὰρ οἷον ἐπιδράττεσθαι τῆς δόξης καὶ ἀπολαβεῖν, χαριζόμενοι τῷ Φιλοτίμῳ δοκῆσιν· οἱ δὲ, πῶρῳ Φιλοτιμίας διὰ τὸν καιρὸν ὄντες, ἐξαναφέρουσι πρὸς τὴν τύχην καὶ ὑπερβίβουσι τὸ Φρόνημα, καὶ Φεύγουσι ὅλως τὸ ἐλκεῖν καὶ συνεπιθρηγῆν τοῖς ἀβελήτοις καὶ ταπεινέμενον. ὥσπερ ἔν τῶ ἐν τῷ περιπατεῖν ³ ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενῶντας, ἀνοήτους ἠγάμεθα καὶ κενῆς ⁴. ἂν δὲ πυκνῶντες ἢ μαχομένοι διεγειρώσωσι καὶ ἀναγάγωσιν ἑαυτὰς, ἐπαινεῖμεν· ἕτως ἄνθρωπος ὑπὸ τύχης σφραζόμενος, ἑαυτὸν εἰς ὄρθον καθίστας καὶ ἀντίπαλον,

Πύκνης ὅπως εἰς χεῖρας ⁵ —,

ἐν τῷ ταπεινῷ καὶ οἰκτρῷ τῇ μεγαλαυχίᾳ μεταφέρουσι εἰς τὰ γαῦρον καὶ ὑψηλόν, ἐκ ἐπαχθῆς ἐδὲ θρασυς, ἀλλὰ μέγας εἶναι δοκεῖ καὶ ἀήθητος· ὡς περὶ καὶ τὸν Πάτροκλον ὁ ποιητῆς ⁶ μέτριον καὶ ἀνεπίφθονον ἐν

N 3

τῷ

¹ W. Σικιπίωνι, & deinde Σικιπίωνος ex A. C. Mosq. 1. Harl. Voss. utpote quam scribendi formam aliis locis exhibeant boni libri.

² Subaudi, R. monente, τὰς δίνας.

³ Sic R. e Xyl. versione, & Petr. Fabr. Agonist. l. 12. correctione legi voluit, & dedi cum W. consensu omnium librorum pro περιπατεῖν, quod ex Steph. in rell. transiit.

⁴ Turn. V. Bong. dant κακῆς pro κενῆς.

⁵ Alluditur ad locum Sophocleum, e Trachinilis sumtum, versum 448. illius fabulae, ut Xyl. Salmat. & R. monent.

⁶ Hom. Illad. XVII, 671; XVI, 847.

τῷ κατωρθῆν, ἐν δὲ τῷ τελευτᾷ μεγαλήγορον πεποιή-
κε λέγοντα·

Τοῖστοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν.

καὶ Φωκίων τᾶλλα μὲν πρῶτος ἦν· μετὰ δὲ τῆσ κατα-
δίκην ἄλλοις τε πολλοῖς διεδείκνυε τὴν μεγαλοφροσύνην,
καὶ πρὸς ἓνα τῶν συναποθνησκόντων ὀδυρόμενον καὶ δυσ-
αναχέτῳτα· Τί λέγεις; (εἶπεν) ἕτος ¹, ἐκ ἀγαπᾶς
ἀποθνήσκων μετὰ Φωκίανος;

VI. Ἐτι τοίνυν ἐχ ἤτλον, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀδι-
καμένῳ τῷ πολιτικῷ δέδοται τὸ λέγειν τι περὶ αὐτῶ
πρὸς τὰς ἀγνωμονῶντας· ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς ἄλλως μὲν
ὑφίστο τῷ θείῳ τῆς δόξης, καὶ μέτριος ἦν λέγων ².

— — αἰκέ ποθι Ζεὺς

Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι·
ὑβριθεῖς δὲ παρ' ἄξιαν καὶ προπηλακισθεῖς, ἐφίησι τὴν
μεγαλαυχίαν τῆ ὀργῆ·

Δώδεκα γὰρ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων·
καί·

— — ἐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσει μετώπον

Ἐγγύθι λαμπομένης. — —

δέχεται γὰρ ἡ παρρησία, μέρος ἕσα τῆς δικαιολογίας,
τὴν μεγαληγορίαν. ἀμέλει δὲ καὶ Θεμισοκλῆς, ἐδὲν ἐπὶ
τῶν πράξεων εἰπὼν ἐδὲ ποιήσας ἐπαχθὲς, ὀπηνίκα τὰς
Ἀθηναίους ἐώρα μετὰς ὄντας αὐτῶ καὶ περιορῶντας, ἐκ
ἐφείδετο λέγειν· Τί, ὦ μακάριοι, κοπιᾶτε, πολλάνικ
ὑπὸ τῶν αὐτῶν εὐπάχοντες; καὶ ὅτι ³, χσιμαζόμενοι
μὲν, ὥσπερ ὑπὸ δένδρον ὑποφεύγετε, γενομένης δ' εὐ-
δίας, τίλλετε παρεξίοντες;

VII.

¹ Vulgo εἶπεν ἕτος junguntur. Hinc R. maluit εἶπεν, ὡ
ἕτος. Secutus sum distinctionem W. qui veram lectionem sult-
se conjicit Θεμισοκλῆς ex Apophth. Vol. VIII. pag. 123.

² Hom. Iliad. I, 128; IX, 328; XVI, 69. sq.

³ R. aut ἕτε legendum censuit, aut τί, quam ob rem? W.
accipit καὶ ὅτι ut ipsius Plutarchi particulam, neſentis duo
Themistoclis dicta.

VII. Οὗτοι μὲν ἔν ἄλλως ἀδικέμενοι, τῶν κατορθυμένων ἐμέμνητο πρὸς τὰς ἀγνωμονεῦντας. ὁ δ' ἐπ' αὐτοῖς ψεγόμενος, οἷς κατώρθωκε, καὶ παντάπασι σύγνωσός ἐστι καὶ ἀμεμπτός, ἐγκωμιάζων τὰ πεπραγμένα· δοκεῖ γὰρ ἐκ ὀνειδίσειν, ἀλλ' ἀπολογεῖσθαι. τῆτο γέν λαμπρὰν τῷ Δημοθέει παρρησίαν ἐδίδοε, καὶ τὸν κόρον ἀφήρει τῶν ἐπαίνων, οἷς παρὰ πάντα τὸν λόγον ὁμῶτε τὸν ὑπὲρ τῆ σεφάνης κέχρηται, σεμνυνόμενος οἷς ἐνεκαλεῖτο περὶ τῆ πολέμου πρεσβεύμασι καὶ ψηφίσμασι.

VIII. Οὐ πόρρω δὲ τάττε τεταγμένον¹ ἔχει τινα χάριν τὸ τῆς ἀντιθέσεως, ὅταν, ἐφ' ᾧ τις ἐγκαλεῖται, τάττε τὸναντίον αἰχρὸν ἀποδεικνύη καὶ Φαῦλον. ὡς ὁ Λυκῆργος² ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῷ πεπεικέναι τὸν συνοφάντην ἀργυρίε λοιδορούμενος· Εἶτα (ἐφη) ποῖός τις ὑμῖν δοκῶ εἶναι πολίτης, ὃς τοσῶτον χρόνον τὰ δημόσια πράττων παρ' ὑμῖν, διδῶς μᾶλλον ἀδίκως, ἢ λαμβάνων, εἴλημμαι; καὶ ὁ Κικέρων, τῷ Μετέλλῳ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὅτι πλείονας ἀνήρηκε καταμαρτυρήσας, ἢ συνηγορήσας σέσωκε· Τίς δὲ (εἶπεν) ἐφησὶν ἐν ἐμοὶ πλέον εἶναι πίσεως, ἢ δεινότητος; καὶ τὰ Δημοθέους τοιαῦτα· Τίς δ' ἐκ ἂν ἀπέκλεινέ με δικαίως, εἴ τι τῶν τῆ πόλει καλῶν ὑπαρχόντων λόγῳ μόνον αἰχρύνειν ἐπεχείρησα; καὶ· Τί ἂν οἶσθε λέγειν τὰς μιὰς τάττε ἀνθρώπων αἰ πόλεις; καὶ ὅπως ὁ περὶ τῆ σεφάνης λόγος εὐφύεστατα ταῖς ἀντιθέσεσι καὶ λύσεσι τῶν αἰτιῶν ἐπεισάγει τὰς ἐπαίνους.

IX. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆτο χρήσιμόν ἐστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ λόγῳ καταμαθεῖν, ὅτι μιγνύων ἐμμελέστατα τῷ περὶ αὐτῆ λόγῳ τὸν περὶ³ τῶν ἀκρόντων ἔπαινον, ἀν-

N 4

ἐπί-

¹ Ald. Bas. τάττων τεταγμένον. Hinc e Turn. V. Bong. enotatur & πόρρω δὲ τάττε.

² Platonis & Isocratis discipulus, aequalis Demostheni.

³ Ald. Bas. παρὰ. Hinc e Turn. V. Bong. notatur περὶ.

ἐπιφθονον ἐποιοῖ καὶ ἀφιλαυτον· οἷος μὲν Εὐβοεῦσθ
οἱ Ἀθηναῖοι αὐτὰς παρέχον, οἷος δὲ Θηβαίοις, ὅσα δὲ
Βυζαντίος ἀγαθὰ καὶ Χερρόνησίτας ¹ ἐποίησαν· αὐτῶ
δὲ τῆς διακονίας μεταῖναι Φάσκων. λαυθάνει γὰρ ἔτω
τὸν ἀκροατὴν, τοῖς ἰδίοις ἐπαινοῖς συνηποδούμενον τὸ τῷ
λέγοντος ² ἠδέως προσδεχόμενον· καὶ χαίρει μὲν ἐφ'
οἷς κατώρθωσε λεγομένοις, τῷ δὲ χαίρειν εὐθὺς ἔπεται
τὸ θαυμάζειν καὶ ἀγαπᾶν, δι' ὧν ³ κατώρθωσεν. ὄθεν
καὶ Ἐπαμινώνδας, Μενεκλείδης ποτὲ χλευάζοντες αὐ-
τὸν, ὡς μείζον τῷ Ἀγαμέμνονος Φρονούντα· Δι' ὑμᾶς
γε, (εἶπεν) ὧ ἄνδρες Θηβαῖοι, μεθ' ὧν μόνων ⁴ ἐν ἡμέ-
ρᾳ μίᾳ κατέλυσα τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχὴν.

Χ. Ἐπὶ δὲ τῷ μὲν ἑαυτὸν ἐπαινῶντι πολεμῆσιν
οἱ πολλοὶ καὶ ἄχθονται σφόδρα, τῷ δὲ ἕτερον, ἐχ
ὁμοίως, ἀλλὰ καὶ χαίρεισι πολλάνικα καὶ συνεπιμαρτυρεῖ-
σι προθύμως· εἰώθασιν ἔνιοι τὰς ταυτὰ προαιρημένους
καὶ πράττοντας αὐτοῖς, καὶ ὅπως ὁμοιοτρόπως, ἐπαινῶν-
τες ἐν καιρῷ, συνοικεῖν καὶ συνεπιστρέφειν πρὸς ἑαυ-
τὰς τὸν ἀκροατὴν· ἐπιγινώσκει γὰρ εὐθὺς ἐν τῷ λέ-
γοντι, κἂν περὶ ἄλλου λέγηται, τὴν ὁμοιότητα ἀρετῆς ⁵,
τῶν

¹ Ald. Bas. utuntur dativis, Βυζαντίοις & Χερρόνησίταις.
Corrigendum monuit Xyl. e MS.

² Ald. Bas. συνεπιδύομενον. Xyl. legendum monuit συνεπι-
δύομενος; R. suspr. τὸ τὸν τῷ λέγοντος scil. ἐπαινον — *subter-
prie auditori clam id, quod laudes dicentis libenter admittit,*
unicum laudibus ipsius audientis in ejus animum se insinuans.
W. judice, locus & olim & nunc turbatus, forte ita restituend-
us συνηποδούμενον τὸν τῷ λέγοντος (scil. ἐπαινον) — ὅς χαί-
ρει. E V. notatur συνηποδούμενον; Deinde e Turn. V. Bong,
καὶ χάριν μὲν ἐφ' οἷς προ καὶ χαίρει μ. ἰ. οἷς.

³ R. mavult δι' ὧν, aut δι' ἧ.

⁴ Bas. μόνων, quod Xyl. in μόνων mutari voluit ex senten-
tia. Est μόνων in Ald. Steph. & rell. Sola W. retinet μόνων.

⁵ Secutus sum W. ita dantem ex D. Vulgo ἐπιγινώσκειν
γὰρ τὸ δὲ ὁμοιότητα ἀρετῆς. Addendum praeterea censet τῆς
ante

τῶν αὐτῶν ἀξίαν ἐπαινῶν ἦσαν. ὡς γὰρ ὁ λοιδορῶν ἔττερον, οἷς αὐτὸς ἐνοχὸς ἔσεν, ἐ λαιθάνει λοιδορῶν μᾶλλον ἑαυτὸν, ἢ ἐκεῖνον, ἕτως οἱ ἀγαθοὶ τὰς ἀγαθὰς τιμῶντες, ἀναμιμνήσκουσιν αὐτῶν τὰς συνειδότας· ὡς' εὐθὺς ἐπιφανεῖν. Σὺ γὰρ ὁ τοιοῦτος; Ἀλέξανδρος μὲν ἔν Ἡρακλέα τιμῶν, καὶ πάλιν Ἀλέξανδρον Ἀνδρόκοπος ¹, ἑαυτὰς εἰς τὸ τιμᾶσθαι προῆγον ἀπὸ τῶν ὁμοίων. Διονύσιος δὲ, τὸν Γέλωνα διασύρων, καὶ γέλωτα τῆς Σικελίας ἀποκαλῶν, ἐλάνθανεν ὑπὸ Φθόνος κατ'αἰρῶν τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς περὶ αὐτὸν ἐνδύμεως.

XI. Ταῦτα μὲν ἔν καὶ ἄλλως ἐπίσκαται καὶ παραφυλάττειν τῷ πολιτικῷ προσήκει. τὰς δ' ἀναγκαζέμεντας ἐπαινεῖν αὐτὰς, ἐλαφροτέρως παρέχει καὶ τὸ μὴ πάντα προσποιεῖν ἑαυτοῖς, ἀλλ' ὡσπερ Φορτικὸς ² τῆς δόξης, τὸ μὲν εἰς τὴν τύχην, τὸ δ' εἰς τὸν θεὸν ἀποτίθεσθαι. διὸ καλῶς μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς,

Ἐπειδὴ τὸν δ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν ³.

καλῶς δὲ Τιμολέων, ἐν Συρακούσαις Αὐτοματίας βωμὸν ἰδρυσάμενος ἐπὶ ταῖς πράξεσι, καὶ τὴν οἰκίαν Ἱ. Ἀγαθῶν Δαίμονι καθερώσας· ἄριστα δὲ Πύθων ὁ Αἴνιος, ἐπειδὴ Κότυν ἀποκτείνας ἦκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τῶν δημαγωγῶν διαμιλλωμένων τοῖς ἐγκωμίοις αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον, ἤθετο βασκαίνοντας ἐνίως καὶ βαρυνομένους, παρ-

N 5

ελθῶν·

ante ἀρετῆς. In ἐπιγινώσκει consentiunt Voff. Colleg. Nov. Mez. nec non R. qui locum ita corrigendum conjecit: ἐπιγινώσκει γὰρ εὐθὺς ἐν τῷ λέγοντι, καὶ περὶ ἄλλης λέγει, δι' ὁμοιότητα, ἀρετὴν, τῶν αὐτῶν — agnoscit enim auditor in dicente, etiam si de alio quoquam dicat, ob paritatem (animorum & institutorum) virtutem dignam iisdem laudibus.

¹ Xyl. susp. & vertit Ἀνδρόκοτος, quale nomen occurrit in Vita Alex. M. v. Vol. IV. p. 337. 338. R. susp. Σανδρόκοτος ex Strabone Athen. & Arrian. Cam Xyl. facit W.

² Sic ex R. mente dedi pro vulg. Φορτικῷ. Idem W. recepit ex D.

³ Iliad. XXII, 379. Inde cum W. dedi τὸν δ' pro vulg. τόν.

ελθών· Ταῦτα (εἶπαν) ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θεῶν τις ἔπραξεν, ἡμεῖς δὲ τὰς χεῖρας ἐχρήσαμεν. ἀΦήρει δὲ καὶ Σύλλας τὸν Φθόνον, αἰὶ τὴν τύχην ἐπαινῶν· καὶ τέλος, Ἐπαφρόδιτον ἑαυτὸν ἀνηγόρευσε ¹. μᾶλλον γὰρ εὐτυχίας, ἢ ἀρετῆς, ἠτῶσθαι βέλονται· τὸ μὲν ἀλλότριον αγαθὸν ἠγάμενοι, τὸ δ' οἰκείον ἔλλειμμα καὶ παρ' αὐτῶν ² γενόμενον· ἔχ' ἤκιστα γὰρ λέγουσιν ἀρέσαι Λοκροῖς τὴν Ζαλεύκην νομοθεσίαν, ὅτι τὴν Ἀθηναῖαν ἔφασκεν αὐτῶν Φοιτῶσαν εἰς ὄψιν ἐκάσποτε, τὰς νόμους ὑφηγεῖσθαι καὶ διδάσκειν, αὐτῶν δὲ μηδὲν εἶναι διανόημα, μηδὲ βέλευμα τῶν εἰσφερομένων.

XII. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως πρὸς τὰς παντάπασι χαλεπὰς καὶ βασικύνες ἀνάγκη τὰ Φάρμακα καὶ τὰ παρηγορήματα μηχανᾶσθαι· πρὸς δὲ τὰς μετρίους ἐκ ἄτοπόν ἐστι χρῆσθαι καὶ ταῖς ἐπανορθώσεσι τῶν ἐπαινῶν· εἴ τις ὡς λόγιον, ἢ πλάσιον, ἢ δυνατὸν ἐπαινοῖη, κελεύοντα μὴ ταῦτα περὶ αὐτῶν λέγειν, ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ χρηστὸς καὶ ἀβλαβὴς καὶ ὠφέλιμος· ἔ γὰρ εἰσφέρει τὸν ἐπαινον ὁ τῆτο ποιῶν, ἀλλὰ μετατίθῃσιν· εὐδὲ χαίρειν δοκεῖ τοῖς ἐγκωμιάζουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι μὴ προσηκόντως, μηδ' ἐφ' οἷς δεῖ, δυσχαίρειν καὶ ἀποκρύπτειν τὰ φαυλότερα τοῖς βελτίοισιν, ἐκ ἐπαινεῖσθαι βηλόμενος, ἀλλ' ἐπαινεῖν, ὡς χρὴ, διδάσκων· τὸ γάρ· Οὐ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, εὐδὲ πλίνθοις ἐγώ· ἀλλ' ἐὰν τὸν ἐμὸν τειχισμὸν βάλῃ σκοπεῖν, εὐρήσεις καὶ ὄπλα καὶ ἵππους καὶ συμάχους ³, τοιάτῃ τινὸς ἔοικεν ἄπλῆσθαι· καὶ τὸ τῷ Περικλέει ἐτι μᾶλλον· ὀλοφυρόμενοι γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἤδη κατασρέφοντος αὐτῶν, καὶ δυσ-

Φο-

¹ R. ἀναγορεύσας conjecit.

² Sic R. dari voluit — propter se, culpa sua — dedique pro vulg. παρ' αὐτοῖς. W. sumsit παρ' αὐτῶν a D. Pol. Jan-not. Mez.

³ Verba Demosthenis in orat. pro corona, c. 93.

Φορῶντες ¹, οἱ ἐπιτήδαιοι τῶν στρατηγιῶν ἐμέμνητο καὶ τῆς δυνάμεως, καὶ ὅσα δὴ τρόπαια καὶ νίκαι καὶ πόλεις Ἀθηναίοις κησάμενος ἀπολέλοιπεν· ὁ δὲ, μικρὸν ἐπανασὰς, ἐμέμψατο αὐτὰς, ὡς κοινὰ πολλῶν, καὶ τῆς τύχης ἔνια μᾶλλον, ἢ τῆς ἀρετῆς, ἐγκώμια λέγοντας· τὸ δὲ κάλλισον καὶ μέγισον καὶ ἴδιον αὐτῆ παραλιπόντας, ὅτι δι' αὐτὸν ἔδειξεν Ἀθηναίων μέλαν ἰμάτιον ἀνεπίληψα. τῆτο δὴ τὸ παράδειγμα καὶ ῥήτορι δίδωσιν, ἄνπερ ἢ χρηστὸς, ἐπαινεμένῳ περὶ λόγῳ δεινότητά, μεταδεῖναι τὸν ἐπαινον ἐπὶ τὸν βίον καὶ τὸ ἥθος· καὶ στρατηγῶ θυμαζομένῳ δι' ἐμπειρίαν πολεμικὴν ἢ δι' εὐτυχίαν, περὶ πραότητός τε καὶ δικαιοσύνης αὐτῆ παρρησιάζεσθαι· καὶ τέναυτιον αὐτὸ πάλιν, ὑπερφυῶν τινῶν λεγομένων ἐπαινῶν, (οἷα πολλοὶ κολακεύοντες ἐπίφθονα λέγουσιν) εἰπεῖν·

Οὗτις τοι θεὸς εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσκεις ²; ἀλλ' εἴ με γινώσκεις ἀληθῶς, ἐπαινεῖ τὸ ἀδωροδόκητον, ἢ τὸ σῶφρον, ἢ τὸ εὐγνωμον, ἢ τὸ φιλόανδρωπον. ὁ γὰρ Φθόνος ἐκ ἀηδῶς τῶν τὰ μείζονα παραιτεμένῳ τὰ μετριώτερα δίδωσι, καὶ τὸ ἀληθές ἐγκώμιον ἐκ ἀφαιρεῖται τῶν τὰ ψευδῆ καὶ κενὰ μὴ προσδεχομένων. διὸ καὶ τῶν βασιλέων τὰς μὴ θεὸς μηδὲ παῖδας θεῶν ἀναγορεύεσθαι θέλοντας ³, ἀλλὰ Φιλαδέλφους, ἢ Φιλομήτορας, ἢ εὐεργέτας, ἢ Θεοφιλεῖς ⁴, ἐκ ἡχθούτο ταῖς καλαῖς μὲν, ἀνθρώπιναῖς δὲ ταύταις προσηγορίαις τιμῶντες. ὥσπερ αὐτὸ καὶ τῶν γραφόντων καὶ λεγόντων βαρυνόμενοι τὰς τῆς σοφίας ἐπιγραφόμενες ὄνομα, χαίρει

¹ Sic Xyl. e MS. legit, darique voluit R. & dedi cum W. idem ex D. Colleg. Nov. Mez. recipiente. Vulgo δυσφορῶντος.

² Odyss. XVI, 187.

³ Ald. Basf. μέλλοντας. Xyl. e margine MS. praetulit θέλοντας. Steph. dedit.

⁴ R. adnotat: „quinam fuerint illi reges, qui cognomen Θεοφιλῆς adsciverint, non memini, neque puto exemplum ejus rei in historia profitare.“

ρῆσι τοῖς Φιλοσοφῶν, ἢ προκόπῃν, ἢ τι τοιοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνεπιφθονοῦ καὶ μέτριον λέγεσιν. οἱ δὲ ῥητορικοὶ σοφισταί, τὸ θείως καὶ τὸ δαιμονίως καὶ τὸ μεγαλῶς ἐν ταῖς ἐπιδείξεσι προσδεδυμένοι, καὶ τὸ μετρίως καὶ τὸ ἀνθρώπινως προσαπολλύουσι.

XIII. Καὶ μὴν ὡσπερ οἱ τὰς ὀφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παρραμυγνύουσι· ὅπως ἔνιοι τὰς αὐτῶν ἐπαίνους μὴ παντελῶς λαμπρὰς μὴδ' ἀκράτους προσφέροντες, ἀλλὰ τινὰς ἐλαΐψεις, ἢ ἀποτεύξεις, ἢ ἀμαρτίας ἐλαφρὰς ἐμβέλλοντες, ἀφαιρῶσι τὸ ἐπαχθὲς αὐτῶν καὶ νεμεσητόν. ὡσπερ ὁ Ἐπειὸς ¹, ἔ μέτρια περὶ τῆς πυκνικῆς εἰπὼν καὶ θρασυνοόμενος, ὡς

¹ Ἀντικρὺ χροῶ τε ῥήξει, —

² Ἡ ἔχ ἄλις, (Φησὶν) ὅτι μάχης ἐπιδεδυομαι ²; —
 ἀλλ' ἔτος μὲν ἴσως γελοῖος, ἀθλητικὴν ἀλαζονείαν δευλίαν καὶ ἀνανδρίας ἐξομολογήσει παραμυθόμενος. ἐμμελής δὲ καὶ χαρῆς ὁ λήθην τινὰ καθ' αὐτῆ ³ λέγων, ἢ ἄγνοϊαν, ἢ Φιλοτιμίαν, ἢ πρὸς τινὰ μαθήματα καὶ λόγους ἀκρόασιν ⁴. ὡς Ὀδυσσεὺς,

— — αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

³ Ἡθελ' ἀκνέμεναι, λῦσαι δ' ἐκέλευον ἐταίρους

⁴ Ὀφρῶσι νευσάζων.

καὶ πάλιν·

⁵ Ἀλλ' ἐγὼ ἐπιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,

⁶ Ὀφρῶ

¹ Ald. Bas. Αἰπειὸς. Xyl. corrigendum monuit ex Iliad. XXIII. 670. 673.

² Ordo, quo hi Homeri versus in Plutarcho sequuntur, diversus est ab eo, quo apud Homerum hodie leguntur. Pro ἄλις Salmasius notat, Amiotum videri ἄλλης legisse.

³ Turn. V. Bong. ὡς καθ' αὐτὴν λέγων.

⁴ Xyl. de hac voce dubitavit, monens, adjectivam saltim excidisse, quod eam auditionem ineptam fuisse declarat. R. susp. ἀκρασίαν, intemperantiam, studium immodicum. Probat idem W. e Mez. Alter locus Homeri est Odyss. XII, 192. 199. alter Odyss. IX, 228.

Ὅφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη.
 καὶ ὅλως ὅσαι μὴ παντάπασιν αἰχραὶ μηδ' ἀγενεῖς
 ἀμαρτίαι, παρατιθέμεναι τοῖς ἐπαίνοις, τὸν Φθόνον
 ἀΦαιρῶσι. πολλοὶ δὲ καὶ πενίας καὶ ἀπειρίας ¹, καὶ νῆ
 Δία δυσγενείας ἐξομολόγησιν ἔσιν ὅτε τοῖς ἐγκωμίοις
 παρεμβάλλοντες, ἀμβλυτέρῳ τῷ Φθόνῳ χρῶνται. καθά-
 περ Ἀγαθοκλῆς χρυσᾶ ποτήρια καὶ τορευτὰ τοῖς νέοις
 προπίπων, ἐκέλευσε καὶ κεραμεῖα ² κομιθῆναι· καὶ
 τοῖσδ' ἐσιν (ἔφη) τὸ ἐνδελεχὲς καὶ Φιλόπονον καὶ
 ἑνδρεῖον· ἡμεῖς πάλαι ταῦτα, νῦν δ' ἐκεῖνα ποιῶμεν.
 ἐδόκει γὰρ ἐν κεραμείῳ τεθράφθαι διὰ δυσγένειαν καὶ
 πενίαν ὁ Ἀγαθοκλῆς, εἶτα συμπάσης ὀλίγη δεῖν ἐβα-
 σίλευσε Σικελίας.

XIV. Καὶ ταῦτα μὲν ἐξωθέν ἐσιν ἐπεισάγεσθαι
 Φάρμακα τῆς περιαιτολογίας. ἕτερα δ' αὐτοῖς τρόπον
 τινὰ τοῖς ἐπαινεμένοις ἔνεσιν· οἷς καὶ Κάτων ἐχρήτητο,
 Φθονεῖσθαι λέγων, ὅτι τῶν ἰδίων ἀμελεῖ, καὶ τὰς νύκτας
 ἀγρυπνεῖ διὰ τὴν πατρίδα· καὶ τό·

Πῶς δ' ἂν Φρονοίην ³, ἧ παρῆν ἀπραγμόνως

Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατῷ,

Ἴσον μεταχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης·

καὶ τό·

Ὅκνῳ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,

Καὶ τὰς παρόντας ⁴ ἂν ἀπωθῆμαι πόνους.

ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον, ἔτω καὶ δόξαν οἱ πολλοὶ
 καὶ ἀρετήν, τοῖς προῖκα καὶ ῥαδίως ἔχειν δοκῶσιν, ἐ τοῖς
 πριαμένοις πόνων πολλῶν καὶ κινδύνων Φθονεῖσιν.

XV.

¹ W. mavult ἀπορίας.

² Turn. Bong. κεραμίαια.

³ R. susp. πῶς δ' ἂν Φρονοίην, & qui eandem spiritus non geram alios?

⁴ Sic Xyl. dari voluit pro vulg. ἀπὸντας, & dedi cum W. Id ex D. recipiente. E vulgata Valckenar. cum Heathio con-
 jecit σιτηῶντας. Diatrib. Fragm. p. 119.

XV. Ἐπεὶ δ' ἐ μόνον ἀλύπως καὶ ἀνεπιφθόνως, ἀλλὰ καὶ χρησίμως καὶ ὠφελίμως προσοισέον ἐστὶ τὰς ἐπαινας, ἵνα μὴ τῆτο πράττειν, ἀλλ' ἕτερόν τι διὰ τὰ τε δοκῶμεν ὄρα πρῶτον, εἰ προτροπῆς ἕνεκα καὶ ζήλου καὶ φιλοτιμίας τῶν ἀκούντων αὐτὸν ἂν τις ἐπαινέσειεν. ὥσπερ ὁ Νέσωρ, τὰς ἑαυτῆ διηγόμενος ἀριστείας καὶ μάχας, τὸν τε Πάτροκλον παρώρμησε, καὶ τὰς ἐννεὰ πρὸς τὴν μονομαχίαν ἀνέστησεν ¹. ἡ γὰρ ἔργον ὁμῶ καὶ λόγον ἔχουσα προτροπὴ καὶ παράδειγμα καὶ ζήλον οἰκέϊον, ἔμψυχός ἐστι, καὶ κινεῖ καὶ παροτρύνει ², καὶ μεθ' ὁρμῆς καὶ προαιρέσεως ἐλπίδας ὡς ἐφικτῶν καὶ ἐκ ἀδυνάτων παρίστησι. διὸ καὶ τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ χορῶν ἄδουσιν οἱ μὲν τῶν γερόντων·

Ἄμμεσ ποτ' ἤμεσ ³ ἄλκιμοι νεανίαι·
οἱ δὲ τῶν παιδων·

Ἄμμεσ δὲ γ' ἐσσόμεθα πολλῶ κάρηρονες·
οἱ δὲ τῶν νεανίσκων·

Ἄμμεσ δὲ γ' εἰμέν· αἱ δὲ λῆς, αὐγάσδεο ⁴.
καλῶς καὶ πολιτικῶς τῆ νομοθέτε τὰ πλησίον καὶ οἰκεῖα παραδείγματα τοῖς νέοις δι' αὐτῶν τῶν εἰργασμένων ἐκτιθέμετος.

XVI. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ καταπλήξεως ἐνιαχῆ καὶ συστολῆς ἕνεκα καὶ τῆ ταπεινώσαι καὶ λαβεῖν ὑποχείριον τὸν αὐθάδη καὶ ἰταμόν, ἐ χειρόν ἐστι κομπάσαι τι περὶ αὐτῆ καὶ μεγαληγορῆσαι. καθάπερ αὖ πάλιν ὁ Νέσωρ·

Ἦδη

¹ Hom. Iliad. XI, 654.

² Turn. παροξύνει.

³ Vulgo Ἄμμεσ ποτ' ἤμεσ. W. sum fecutus, ἄμμεσ recipientem e Xyl. & Harl. ἤμεσ ex Mosq. 1. 2. omiffis aliis Doricis ex aliis locis, ubi hi versus existant, cum ceterum hoc loco codices cum vulgata consentirent. Pro οἱ μὲν, οἱ δὲ, W. mavult ὁ μὲν, ὁ δὲ.

⁴ Codex quidam innominatus ἦν θείλης, πείραν λάβε. Interpretamentum.

Ἦδη ¹ γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἄρειοσιν, ἠέπερ ὑμῖν,
 Ἄνδράσιν ὠμίλησα, καὶ ἔ ποτέ μ' οἱ γ' ἀθέριζον.
 ἔτω δὲ ² καὶ πρὸς Ἀλέξανδρον ὁ Ἀριστοτέλης, ἔ μόνον
 ἔφη τοῖς πολλῶν κρατῶσιν ἐξεῖναι μέγα φρονεῖν, ἀλλὰ
 καὶ τοῖς περι θεῶν δόξας ἀληθεῖς ἔχουσι. χρήσιμα δὲ
 καὶ πρὸς πολεμίας καὶ πρὸς ἐχθρὰς τὰ τοιαῦτα·

Δυσήνων δὲ τε παῖδες ἐμῶ μένει ἀντίωσι ³.
 καὶ περὶ τῆ Περσῶν βασιλέως, μεγάλη δὲ καλαμένη,
 ὁ Ἀγησίλαος. Τί δ' ἐμῆ γε μείζων ἐκείνος, εἰ μὴ
 καὶ δικαιοτέρος; καὶ πρὸς τὰς Λακεδαιμονίας τῶν Θη-
 βίων κατηγορῶντας ὁ Ἐπαμινώνδας. Ἡμεῖς μέντοι
 ὑμῶς βραχυλογῶντας ἐπαύσαμεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πρὸς
 ἐχθρὰς καὶ πολεμίας· τῶν δὲ φίλων καὶ πολιτῶν ἔ μο-
 νον ἐστὶ τὰς θρασυνομένους κατασορέσθαι καὶ ποιῆσαι τα-
 πεινοτέρους, ἀλλὰ καὶ τὰς περιφόβους καὶ καταπληγὰς
 ἐξῆραι πάλιν καὶ παρορμηῆσαι, χρησάμενον ἐν δέουσι
 μεγαλαυχίᾳ. καὶ γὰρ ὁ Κῦρος παρὰ τὰ δεινὰ καὶ
 τὰς μάχας ἐμεγαληγόρει, ἄλλοτε δ' ἔ μεγαλήγορος ἦν.
 καὶ ⁴ Ἀντίγονος ὁ δεύτερος τῆ μὲν ἦν ἄτυφος καὶ
 μέτριος, ἐν δὲ τῇ περὶ Κῶν ⁵ ναυμαχίᾳ, τῶν φίλων
 τινὸς εἰπόντος. Οὐχ ὄρῳ, ὅσω πλείους εἰσὶν αἱ πολέ-
 μαι νῆες; Ἐμὰ δὲ γε αὐτὸν (εἶπε) πρὸς πόσας ἀντι-
 τάττετε ⁶; καὶ τῆτο δ' ἔοικε συνιδεῖν Ὅμηρος. τὸν γὰρ
 Ὀδυσσεῖα πεποίηκεν, ἀποδειλιῶντων τῶν ἐταίρων πρὸς
 τὸν ψόφον καὶ τὸν κλύδωνα τὸν περὶ τὴν Χάρυβδι,
 ἀναμιμνήσκοντα τῆς αὐτῆ δεινότητος καὶ ἀνδρείας·

Οὐ

1 Iliad. I, 260. sq.

2 Pro δὲ Turn. V. Bong. exhibent δῆ.

3 Iliad. VI, 127.

4 Ald. Bas. ἄλλοτε δὲ, ἔ. καὶ Ἄντ. omittis μεγαλήγορος ἦν.

5 Κῶν suspectum est R. cum Cos insula nimium distet a Macedonia, prope quam illud proelium contigerit. Turn. V. Bong. Κῶ pro Κῶν.

6 Sic ex MS. legi voluit Xyl. & Steph. dedit, ut ad plures pertineat cohortatio. Bas. ἀντιτάττε; Ald. ἀντιτάττε. sic,

Οὐ μὲν δὴ τό γε ¹ μείζον ἐπι κακόν, ἢ ὅτε Κύνλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῶ κρατερῇ γε βίηφι·

· Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βαλῆ τε νόψ τε

· Ἐκφύγομεν. — —

ἔ γάρ ἐσι δημαγωγῶντος, ἐδὲ σοφισιῶντος ὁ τοῖστος ἔπαι-
νος, ἐδὲ κρότον ἐδὲ ποππυσμὸν αἰτῶντος ², ἀλλὰ τὴν
ἀρετὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην ἐνέχυρον τῷ θάρρειν τοῖς φί-
λοις διδόντος. μέγα γὰρ ἐν καιροῖς ἐπισφαλέσι πρὸς
σωτηρίαν δόξα καὶ πίσις ἀνδρὸς ἡγεμονικὴν ἐμπειρίαν καὶ
δύναμιν ἔχοντας.

XVII. "Οτι μὲν ἔν τὸ πρὸς ἔπαινον ἀλλότριον
καὶ δόξαν ἀντιπαρὰβάλλειν ἑαυτὸν, ἥμισα πολιτικόν, εἴ-
ρηται πρότερον· ἔ μὴν ἀλλ' ὅπερ βλάβῃ καὶ διαφθεί-
ρει, ζῆλον ἐμποιῶν πρὸς τὰ Φαῦλα καὶ προαίρεσιν πο-
νηρὰν ἐν πράγμασι μεγάλοις ἡμαρτημένος ἔπαινος, ἐκ
ἄχρησόν ἐστιν ἐκκρῆσαι, μᾶλλον δ' ἀποσρέψαι τὸν ἀκροα-
τὴν ἐπὶ τὰ καίτη, τὴν διαφορὰν ἐνδεικνύμενον. ἀγα-
πήσειε γὰρ ἂν τις (οἶμαι) λοιδοραμένης κακίας καὶ ψεγο-
μένης ἐθέλοντας ἀπέχεσθαι τὰς πολλὰς ὁρῶν· εἰ δὲ
προσλάβοι δόξαν ἢ κακία, καὶ τῷ κατ' ἡδονὰς αὐτῆς ἢ
πλεονεξίας ἄγοντι προσγένοιτο τιμὴ καὶ τὸ εὐδοκίμεῖν,
ἐκ ἔστιν εὐτυχῆς ἔπως, ἐδ' ἰχυρὰ φύσις, ἧς ἐκ ἂν κρα-
τήσειε. διὸ δεῖ μὴ τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἐπαινοῖς, ἀλλὰ
τοῖς τῶν πραγμάτων, ἄνπερ ἢ Φαῦλα, πολεμεῖν τὸν
πολιτικόν· ἔτοι γὰρ διασρέψαι, καὶ τέτοις τὸ μιμεῖ-
σθαι τὰ αἰχρὰ καὶ ζῆλῶν, ὡς καλὰ, συνεισέρχεται. μά-
λις δ' ἐξελέγχονται τοῖς ἀληθινοῖς παρατιθεμένοις· οἶον
ὁ τῶν τραγωιδιῶν ³ ὑποκριτῆς, Θεόδωρος, εἰπεῖν ποτε
πρὸς τὸν κωμικὸν λέγεται Σάτυρον, ὡς ἔ θυμασόν ἐστὶ
τὸ γελᾶν ποιεῖν τὰς θεατὰς, ἀλλὰ τὸ δακρῦειν καὶ
κλαίειν.

¹ Odyss. XII, 208. 199. Pro ἢ ὅτε V. ἢ πότε.

² Turn. V. Bong. ποιῶντος.

³ v. Fabric. B. Gr. T. I. p. 692. R,

κλαίειν. ἄμεινον δ' οἶμαι, ἂν ¹ πρὸς τῆτον αὐτὸν εἶπη
 Φιλόσοφος ἀνὴρ· Ἄλλ' ἐ τὸ ποιεῖν, ὧ βέλτιον, κλαίειν
 καὶ δακρύειν, τὸ δὲ παύειν λυπεμένους καὶ κλαίοντας,
 σεμνὸν ἔστιν. ἐπαινῶν γὰρ ἑαυτὸν ὠφελεῖ τὸν ἀκούοντα,
 καὶ μετατίθησι τὴν κρίσιν. ἔτω καὶ ὁ Ζήνων πρὸς τὸ
 πλῆθος τῶν Θεοφρέτα μαθητῶν· Ὁ ἐκείνος χορὸς (ἔφη)
 μείζων, οὐμὸς δὲ συμφωνότερος. καὶ ὁ Φωκίαν, ἔτι
 τῷ Λεωθένης εὐημερῆντος, ὑπὸ τῶν ῥητόρων ἐρωτώμε-
 νος, τί τὴν πόλιν αὐτὸς ἀγαθὸν πεποίηκεν· Οὐδέν,
 (εἶπεν) ἀλλ' ἢ τῆτο, τὸ, ὑμᾶς, ἐμῆ στρατηγῆντος,
 ἐπιτάξιον λόγον μὴ εἰπεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐν τοῖς πα-
 τρώοις μνήμασι θάπτειν τὰς ἀποθνήσκοντας. πάνυ δὲ
 χαριέντως καὶ ὁ Κράτης πρὸς τὸ.

Ταῦτ' ἔχω, ὅσο' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ'
 ἔρωτος

Τέρπν' ἔπαθον 2.

ἀντέγραψε τό·

Ταῦτ' ἔχω, ὅσο' ἔμαθον, καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ
 Μασῶν

Σέμν' ἐδάην.

καλὸς γὰρ ὁ τοιοῦτος ἔπαινος καὶ ὠφελιμος καὶ διδάσκων
 τὰ χρήσιμα καὶ τὰ συμφέροντα θαυμάζειν καὶ ἀγαπᾶν
 ἀντὶ τῶν κενῶν καὶ περιττῶν. διὰ τῆτο μὲν συγκατα-
 τετάχθω τοῖς εἰρημένοισι εἰς τὸ πρόβλημα.

XVIII. Λέπεται δὲ ἡμῖν, τῷ λόγῳ τὸ ἐφεξῆς
 ἀπαιτῆντος καὶ παρακαλῆντος, εἰπεῖν, ὅπως ἂν ἕναος
 ἐκφύγοι τὸ ἐπαινεῖν ἀκαίρως ἑαυτόν. μέγα γὰρ ἡ πε-
 ριαυτολογία τὴν Φιλαυτίαν ὀρμητήριον ἔχουσα, καὶ τοῖς
 πάνυ δοκῶσι μετρίως ἔχειν πρὸς δόξαν, ἐμφύεται ³ πολ-
 λήκις

¹ Vulgo ἂν δὲ γε (οἶμαι). R. pro ἂν legi voluit vñ. Se-
 cutus sum W. ita ex D. recipientem.

² Turn. & Bong. ἐτέρεθην.

³ Secutus sum W. ita dantem ex A. Mosq. I, Voss. Jun.
 Mez. pro vulg. ἐμφαίνεσθαι.

λάκις ἐπιτιθεμένη. καθάπερ γὰρ τῶν ὑγιεινῶν ἐν ἐσι παραγγελμάτων τὸ τὰ νοσήδη χωρία φυλάττεσθαι παντάπασιν, ἢ προσέχειν μᾶλλον αὐτῷ γινόμενον ἐν αὐτοῖς, ἕτως ἔχει τινὰς ἢ περιαιτολογία καιρὸς καὶ λόγος¹ ὀλιθιρὸς, καὶ περιφέροντας εἰς αὐτὴν ἐκ πάσης προφάσεως. πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπαίνοις (ὡσπερ εἴρηται) τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ² τὴν περιαιτολογίαν· καὶ τις αὐτὸ καταλαμβάνει δακνόμενον καὶ γαργαλιζόμενον οἶον ὑπὸ κνησμῶ, δυσκαρτέρητος ἐπιθυμία καὶ ὄρμη πρὸς δόξαν· ἄλλως τε, κἂν ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἕτερος ἢ τοῖς ἐλάττοσι ἐπαινῆται. καθάπερ γὰρ οἱ πεινῶντες, ἐτέρων ἐδιόντων ἐν ὄψει, μᾶλλον ἐρεθίζονται καὶ παροξύνονται τὴν ὄρεξιν· ἕτως ὁ τῷ πλησίον ἐπαινος ἐκκαλεῖ τῇ ζηλοτυπίᾳ τὰς πρὸς δόξαν ἀκρατῶς ἔχοντας.

XIX. Δεύτερον, αἱ τῶν εὐτυχῶς καὶ κατὰ νῦν πεπραγμένων διηγήσεις, λαυθάνασι³ πολλὰς εἰς μεγαλαυχίαν ὑπὸ χαρᾶς ἐκφέρουσαι καὶ κόμπου· ἐμπροσύντες γὰρ εἰς τὸ λέγειν νίκας τινὰς ἑαυτῶν, ἢ κατορθώσεις ἐν πολιτεύμασι, ἢ παρ' ἡγεμόσι πράξεις, καὶ λόγους εὐδοκίμησαντας, ἔ κρατῆσιν, ἐδὲ μετριάζουσιν. ὡ γένει μάλιστα τῆς περιαιτολογίας τὸ ναυτικὸν ἰδεῖν ἐσι καὶ στρατιωτικὸν ἀλισκόμενον. συμβαίνει δὲ καὶ τοῖς ἐκ τόπων ἡγεμονικῶν καὶ πραγμάτων μεγάλων ἐπανήκεσι, τῆτο πάσχειν ἐπεικῶς· μεμνημένοι γὰρ ἀνδρῶν ἐπιφανῶν καὶ βασιλικῶν, συγκαταπλέκεσι περὶ αὐτῶν εὐφημίας τινὰς ὑπ' ἐκείνων εἰρημένους, καὶ νομίζουσιν ἐκ αὐτῶν ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἐτέρων ἐπαίνους διηγεῖσθαι περὶ αὐτῶν

1 R. *sofr.* καὶ τόποι.

2 R. *manvult ἐξανθεῖ, accendit, inflammatur, uti paulo infra ἐκκαλεῖ*

3 *Lubentissime recepi, quod W. ex D. & Harlei. restituit. Ald. Bas. Xyl. A. C. Mosq. 1. 2. Voff. Colleg. Nov. λαμβάνουσι; Steph. ex Leonie. Schott, Anon. sumit ἐμβάλλουσι, quod inde in cell. transiit.*

τῶν γενομένων. οἱ δὲ ὅλως οἴονται λαυθάνειν τὰς ἀκόν-
 τας, ὅταν βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων δεξιώσεις καὶ προσ-
 αγορεύσεις καὶ Φιλοφροσύνας ἀπαγγέλλωσιν, ὡς ἐχ αὐ-
 τῶν ἑπαίνες, ἀποδείξεις δὲ τῆς ἐκείνων ἐπεικειας καὶ
 Φιλανθρωπίας διεξιόντες. ὅθεν εὖ μάλα δεῖ προσέχειν
 ἑαυτοῖς περὶ τὰς ἐτέρων ἑπαίνες, ὅπως καθαροὶ καὶ
 ἀνύποπτοι Φιλαυτίας καὶ περιαιτολογίας ᾧσι· καὶ μὴ
 δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν ¹, σφᾶς δ' αὐτὰς δι' ἐκεί-
 νων ἑπαινεῖν.

XX. Ἄλλὰ μὴν καὶ τὸ περὶ τὰς ψόγης καὶ τὰς
 κατατιτιάσεις γένος ἐπισφαλές ἐστι, καὶ παρέχον ἐκτρο-
 πὰς τοῖς περὶ δόξαν νοσῶσιν. ἦ μάλινα περιπίπτειν
 οἱ γέροντες, ὅταν εἰς τὸ νεθετεῖν ἐτέρως καὶ κακίζειν
 ἔθῃ ² Φαῦλα καὶ πράξεις ἡμαρτημένας προαχθῶσι,
 μεγαλύνοντες αὐτὰς, ὡς περὶ ταῦτα Θαυμασίως δὴ τινὰς
 γενομένους. τέτοις μὲν ἔν, ἀν' μὴ μόνον ἔχωσιν ἡλικίαν,
 ἀλλὰ καὶ δόξαν καὶ ἀρετὴν, δοτέον· ἐ γὰρ ἀνωφελές,
 ἀλλὰ μέγα ³, ζῆλον ἐμποῖεν ἅμα καὶ Φιλοτιμίαν τινὰ
 τοῖς ἔτῳ κολαζομένοις ⁴. οἱ δ' ἄλλοι σφόδρα Φυλάττε-

O 2

Δαι

1 distio proverbialis, sumta ex Hom. Illad. XIX. 300. Ca-
 ptivae puellae, quas Achilles detinebat, cum suas miseras ipsas
 pro se & ex professo deplorare non liceret, Patrocli cadavere
 allato, finguntur ab Homero, dum ejus casum se lamentari si-
 mulant, exilio interim suo & calamitatibus ferio impensas la-
 crymas funebri in Patrocli mortem fletu quasi praetextu quo-
 dam velasse. Xyl. haec ita explicans, non ab simile prover-
 bium Germanorum affert, ubi assentando aliquid quempiam aliud
 ab eo, quod prae se fert, sectari indicant: der ist das wort,
 ein anders der Hort.

2 Sic dedi cum W. e Turn. Bong. accedentibus D. Mosq.
 1. 2. Schott. Anon. Jun. pro vulg. ἔθῃ.

3 Valgo ἀλλὰ μέγα καὶ ζῆλον. Secutus sum W. ita dantem
 ex D. & Harlei.

4 Sic cum W. restitui ex Ald. & Bas. adfentientibus Xyl. A.
 C. D. Mosq. 1. 2. Voss. Harlei. Colleg. Nov. pro vulg. a Steph.
 nescio unde dato κολαζομένοις. Etiam Salmas. sic corrøxerat,
 & R. dari voluit aut κολαζομένοις aut κολκομένοις.

δαι καὶ δεδιέναι τὴν ἐκτροπὴν ταύτην ὀφείλομεν. ἀνικ-
ρῆ γὰρ ὄντος ἄλλως καὶ μάλιστα ἀνεκτῆ τῶ τῶν πλησίον
ἐλέγχῃ, καὶ δεομένῃ πολλῆς εὐλαβείας, ὁ μιγνύων ἔπαι-
νον ἴδιον ἀλλοτρίῳ ψόγῳ, καὶ δι' ἀδοξίας ἐτέρῃ δόξαν
αὐτῷ θηρώμενος, ἐπαχθῆς παντάπασι καὶ Φορτικός ἐστιν,
ὡς ἐνευδοκιμεῖν ἀχρημονῶσιν ἄλλοις βελομένους.

XXI. Ἐτι τοίνυν τοῖς μὲν πρὸς τὰς γέλωτας εὐ-
καταφόροις φύσει καὶ προχείροις μάλιστα Φεύγειν προσή-
κει καὶ φυλάττεσθαι τὰς γαργαλισμὸς καὶ τὰς ψηλαφή-
σεις, ἐν αἷς τὰ λειότατα τῆ σώματος ὀλιθιάζοντα καὶ
συρρέοντα κινεῖ καὶ συνεξορμᾷ τὸ πάθος· ὅσοι δὲ πρὸς
δόξαν ἐμπαθέσθρον ἐρρύηκασι, τέτοις ἂν τις ἐχ ἤμισα
παραινέσειεν ἀπέχεσθαι τῷ σφᾶς αὐτὰς ἐπαινεῖν, ὅταν
ὑπ' ἄλλων ἐπαινῶνται. δεῖ γὰρ ἐρυθρίαν ἐπαινέμενον,
ἐκ ἀπερυθρίαν, καὶ κατασέλλειν τὰς μέγα τι περὶ αὐ-
τῶν λέγοντας, ἐκ ἐλέγχειν, ὡς ἐνδύεσθρον ἐπαινῶντας·
ὅπερ οἱ πολλοὶ ποιῶσιν, ὑπομιμνήσκοντες αὐτοὶ, καὶ
προσεμφορῶντες ἄλλας τινὰς πράξεις καὶ ἀνδραγαθίας,
ἕχρης ἔ τὸν ¹ παρ' αὐτῶν καὶ τὸν παρ' ἐτέρων ἔπαινον
διαφθείρωσιν. ἐνιοὶ μὲν ἐν κολακεύαντες αὐτὰς, ὡσπερ
γαργαλίξασι καὶ Φυσῶσιν· ἐνιοὶ δὲ, κακοήθως οἷόν τι
δέλεαρ μικρὸν εὐλογίας ὑποβάλλοντες, ἐγκαλεῦνται τὴν
περιαυτολογίαν· οἱ δὲ προσκυνθάνονται καὶ διερωτῶ-
σιν, ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ τὸν στρατιώτην ἵνα γελά-
σωσι ²,

— Πῶς τὸ τραῦμα τῆτ' ἔχεις;

Μεσαγκύλω. πῶς πρὸς θεῶν; ἐπὶ κλίμακα

Πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. ἐγὼ μὲν δεικνύω

Ἐσπεδακῶς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυθήρισαν.

XXII. Ἐν ἅπασιν ἐν τέτοις εὐλαβητέον ὡς ἐν
μάλιστα, μήτε συνεκπίπτουτα τοῖς ἐπαινοῖς, μήτε ταῖς
ἐρωτή-

¹ R. mavult ἄχρις ἔ τῷ παρ' αὐτῶν scil. ἐπαινω.

² Voces ἵνα γελάσωσι Xyl. pro Menandreis accepit, iisque
adjunxit. W.

ἔρωτήσῃσιν ἑαυτὸν προϊέμενον. ἐντελεσάτη δὲ τέτων εὐ-
 λάβεια καὶ Φυλακῆ, τὸ προσέχειν ἑτέροις ἑαυτὸς ἐπαι-
 νῆσι, καὶ μνημονεύειν, ὡς ἀηδὲς τὸ πρᾶγμα καὶ λυ-
 πηρὸν ἅπασι, καὶ λόγος ἄλλος ἕδεις ἕτως ἐπαχθῆς,
 ἐδὲ βαρῦς. ἐδὲ γὰρ ἔχοντες εἰπεῖν, ὅτι πάχομεν ἄλλο
 κακὸν ὑπὸ τῶν αὐτὸς ἐπαινόντων, ὡσπερ Φύσει βαρυ-
 νόμενοι τὸ πρᾶγμα καὶ Φεύγοντες, ἀπαλλαγῆναι καὶ
 ἀναπνεῦσαι σπεύδομεν ὅπερ κόλακι¹ καὶ παρασίτῳ καὶ
 δεομένῳ δύσοισον ἐν χρεῖα καὶ δυσκαρτέρητον ἑαυτὸν ἐγ-
 κωμιάζων πλάσιός τις, ἢ σατράπης, ἢ βασιλεύς· καὶ
 συμβολὰς² ταύτας ἀποτίνειν μεγάσας λέγῃσιν, ὡς ὁ πα-
 ρὰ Μενάνδρῳ·

Σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχόμενος,

Τὰ σιώμμαθ' οἷα τὰ σοφὰ τε³ καὶ στρατηγικά,

Οἷος δ' ἀλαζῶν ἐσιν ἀλιτήριος.

ταῦτα γὰρ ἐ πρὸς στρατιώτας, ἐδὲ νεοπλάτας μόνον, εὐ-
 πάρυφα καὶ σοβαρὰ διηγῆματα περαίνοντας, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς σοφιστὰς καὶ φιλοσόφους καὶ στρατηγὸς, ὀγκυμένως
 ἐφ' ἑαυτοῖς καὶ μεγαληγορῶντας, εἰωθότες φάσκῃ καὶ⁴
 λέγειν, ἂν μνημονεύωμεν, ὅτι τοῖς ἰδίοις ἐπαινοῖς ἀλλό-
 τριος ἔπεται ψόγος ἀεὶ, καὶ γίνεταί τέλος ἀδοξία τῆς
 κενοδοξίας ταύτης, καὶ τὸ λυπεῖν τὰς ἀκούοντας (ὡς ὁ
 Δημοθένης Φησί) περιέσιν, ἐ τὸ δοκεῖν εἶναι τοιότῃς,
 ἀφεξόμεθα τῶ λέγειν περὶ αὐτῶν, ἂν μὴ τινα μεγάλῃ⁵
 μέλλωμεν ὠφελεῖν ἑαυτὸς, ἢ τὰς ἀκούοντας.

Ο 3

ΠΛΟΥ-

1 R. manvult ὅπερ καὶ κόλακι.

2 Turn. V. Bong. συμφορὰς.

3 Salmat. τ' ἄσοφά τε. Cleric. deinde ἐσιν ὁ ἀλιτήριος. W. notante, haec item Menandrea dicta videntur e versu, qui ex-
 flat apud Athen. VI. p. 270. D.

4 Voces φάσκῃ καὶ R. delendas censet. W. legendum fasp.
 πάσῃσιν, monens tamen, vel sic aliquid requiri ad sententiae in-
 tēgritatem.

5 Vulgo ἂν μὴ τι μεγάλα; quod corrigi necesse duxi. R.
 voluit ἂν μὴ τι μέγα; W. legendum monet aut μὴ absque τι,
 aut μὴ τινα.

Τοιαῦτα μὲν ² ὁ Ἐπίκουρος εἶπὼν, ὦ Κύνιε, καὶ πρὶν ἀποκρίνασθαι τινα πρὸς τῷ κέρατι τῆς σοῦς γενόμενων ἡμῶν ³, ὥχθεο ἀπιῶν· ἡμεῖς δὲ ὅσον τι θαυμάσαι τῆ ἀνθρώπου τὴν ἀτοπίαν, ἐπισάντες σιωπῇ, καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες, ἀνεσρέφομεν πάλιν, ὡς περ ἐτυγχάνομεν περιπατῶντες. εἶτα πρῶτος ὁ Πατροκλέας ⁴. Τί ἔν, (εἶπεν) εἴην ⁵ δοκεῖ τὴν ζήτησιν, ἢ τῷ

¹ Personae colloquii sunt Patrocles, Plutarchus, Timon, Olympicus.

² Fabric. B. G. Vol. III. p. 357. initium dialogi intercidisse suspicatur. W. ejus integritatem tuetur; at cum R. eum alterius disputationis deperditae, qua, teste Lampria filio, Epicureos oppugnarat, continuationem esse putat. Pro Ἐπίκουρος Fabric. l. c. mavult Ἐπικύρατος. Consentit W. & vertendo sequitur Nuisch. Monente R. non hic cogitandum est de vetusto illo Epicuro, sed alio quodam recentiore, sectae Epicureae addito, Plutarchi aequali. Pro ὦ Κύνιε, quod omnes edd. & MS. Voff. & Harl. habent, e Turn. V. Bong. nec non Coll. Schott. affertur ὦ Κύρνε. R. mavult ὦ Κύντε, *Quinte*, quod W. probat.

³ fingitur haec disputatio in porticu templi Delphici habitasse.

⁴ Haud dubie idem est cum illo, quem Plut. Sympos. VII, 2. generum suum appellat. Xyl. legi mavult Πατροκλέης, ut infra genitivo Πατροκλέης, & accusativo κλέας respondeat. W. notante, scribendum videtur Πατροκλέης; apud Stobaeum S. CXV. laudatur Πατροκλήης; apud Xenoph. H. Gr. L. VI. 5. 8. est Πατροκλέας. In ejus formae nominibus frequens est confusio.

⁵ Vulgo εἴην δοκεῖ, τὴν ζήτησιν, ἢ τ. R. monuit, recte habere Bas. εἴην. Id restitui, adfuentibus Ald. Xyl. Ven. Mez.

cum

τῷ λόγῳ, καθάπερ παρόντος, καὶ μὴ παρόντος, ἀποκρινώμεθα ¹ τῷ εἰπόντος. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Τίμων ². Ἄλλ' ἔδ' εἰ βαλὼν (εἶπεν) ἀπηλλάγη, καλῶς εἶχε περιορᾶν τὸ βέλος ἐγκείμενον· ὁ μὲν γὰρ Βρασιδάς ³ (ὡς φαίνεται) ἐξελεύσας τὸ δόρυ τῷ σώματι, αὐτῷ τέτρω τὸν βαλόντα πατάξας ἀνεῖλεν· ἡμῶν δ' ἀμύνασθαι μὲν ἔδεν ἔργον ἐστὶ ⁴ ἤπειτα τὰς ἀτοπον ἢ ψευδῆ λόγον εἰς ἡμᾶς ἀφέντας, ἀρκεῖ δ' αὐτοῖς, πρὶν ἄψασθαι τὴν δόξαν, ἢ ἐκβάλλωμεν ⁵. Τί δ' ἐν (ἔφην ἐγὼ) μάλιτα κεν κίνηκεν ὑμᾶς τῶν εἰρημένων; ἀθρόα γὰρ πολλὰ καὶ κατὰ τάξιν ἔδεν, ἄλλο δ' ἄλλαχόθεν ἀνθρώπος, ὡς περ ὀργῆ τινι καὶ λοιδορίᾳ, σπαράττων ἅμα κατεφόρει ⁶ τῆς προνοίας.

II. Καὶ ὁ Πατρούλαος· Ἡ περὶ τὰς τιμωρίας (εἶπε) τῶν πονηρῶν βραδύτης τῷ δαιμονίῳ καὶ μέλλη-

O 4

sis

cum W. vertente: *dimittenda videatur quaestio, an potius, quamvis absit dicens, tamen perinde ac si adsit, quaestioni est respondendum?*

¹ absunt ab Harl. καὶ μὴ παρόντος; in Voss. manus recentior adscripta καὶ μὴ παρόντος. Inepte ea redundare, W. notat. MS. Xyl. & Coll. Schott. ὑποκρινώμεθα pro ὑποκριν. Harl. ὑποκρινόμεθα.

² frater Plutarchi, uti constat ex lib. de fraterno amore, & Sympof. l. i. Harl. omittit δὲ. Eximia deinde, notante W. est elegantia, qua Plutarchus Epicurei distertia cum telis comparat, eaque ducta ex consuetudine optimorum Scriptorum, qui saepius id quod sive acute sive acerbè in aliquem dictum est, tanquam *telum missum esse* dicunt.

³ Cf. Vol. VIII. pag. 126. & 203.

⁴ *nostrum non est*, vel, *non est necesse nobis*. W.

⁵ Subobscuram hujus loci sententiam reddit structurae quaedam duritia, W. monente. Idem pro αὐτοῖς mavult αὐτοῖς, aut potius id a librario intrusum esse putat. Vertit: *quam (sententiam) nobis rursus ejicere satis est antequam radices orget*. R. supr. αὐτοῖς, ἢ, πρὶν ἄψασθαι, τὴν δόξαν ἐκβάλλωμεν.

⁶ Turn. V. Bong. Coll. Schott. κατεφόρει. Bene tuetur W. vulgatam.

σις ἔμοι δοκεῖ καὶ μάλισα ¹ δεινὸν εἶναι· καὶ νῦν ὑπὸ τῶν λόγων τέτων ὥσπερ πρόσφατος γέγονα τῇ δόξῃ καὶ καινός ². ἔκπαλαι δ' ἠγανάκην ἀκίων Εὐριπίδα λέγοντος ³.

Μέλλει, τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιαῦτον φύσει.

καίτοι πρὸς θεῖον, ἤμισα δὲ πρέπει ⁴ πρὸς τὰς πονηρὰς βλάθυμιν εἶναι τὸν θεόν, ἢ βλάθυμας ὄντας αὐτὰς, ἀδ' ἀμβολιεργὰς τῶ κακῶς ποιεῖν, ἀλλ' ὀξυτάταις ὀρμαῖς ὑπὸ τῶν παθῶν φερομένης πρὸς τὰς ἀδικίας. καὶ μὴν τὸ ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν (ὡς Οἰκυδίδης ⁵ Φησὶν) ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, εὐθύς ἀντιφράττει τὴν ὁδὸν τοῖς ἐπιπλεῖτον εὐροῶσιν τῇ κακίᾳ χρωμένοις. θεῖον γὰρ ἔτω χρέος, ὡς τὸ τῆς δίκης ὑπερήμερον γινόμενον, ἀδενῆ μὲν ταῖς ἐλπίσι ποιεῖ καὶ ταπεινὸν τὸν ἀδικέμενον, αὐξῆσι δὲ θρασυτήτι καὶ τόλμῃ τὸν μοχθηρόν· αἱ δ' ὑπὸ χεῖρα ⁶ τοῖς τολμαμένοις ἀπαντῶσαι τιμωρίαι, καὶ τῶν μελλόντων εἰσὶν ἐπιχέσεις ἀδικημάτων, καὶ μάλισα τὸ πρηγορῆν τὰς πεπονθότας ἐνεσθαι αὐταῖς. ὡς ἔμοιγε καὶ τὸ τῶ Βίαντος ἐνοχλεῖ πολλὰκις ἀναλαμβάνοντι τὸν λόγον· ἔφη γὰρ (ὡς εἶπες) πρὸς τινα πονηρὸν, ὡς ἔδεδιε, μὴ ἔδῃ δίκην, ἀλλὰ μὴ ἐκ αὐτοῦ ἐπίδη. τί γὰρ Μεσσηνίοις ⁷ ὄφελος τοῖς προανααιρεθεῖσι τῆς Ἀρι-

σοκρά-

¹ R. *insp.* ἔμοι ἐδόκα τὰ μάλισα. Abest quoque καὶ a Coll. Schott. & Harl. Tuetur autem hanc particulam ante μάλισα W. ex aliis locis.

² W. *judice*, haec est mens Plutarchi: *propius ad Epicureorum sententiam me hic sermo adduxit, & fere tanquam novus advena in eorum scholam concessi; vel potius: Epicureorum opinio mihi nova accidit, nunc primum a me cognoscebatur.*

³ Euripid. Orest. 420.

⁴ R. monente, rectius flaret *πρέπει* post *πρὸς τ. πονηρὰς*.

⁵ Locus est III, 38.

⁶ Voss. *ἀπὸ χεῖρα*, a prima manu, a recentiori ὑπὸ χ. Pro τοῖς τολμαμένοις margo MS. Xyl. Turn. V. Bong. nec non Coll. Schott. *γινόμενοις*.

⁷ Pertinent haec ad bellum Messenicum secundum, quod per viginti annos a Messeniis adversus Lacedaemonios gestum Pausanias late persecutus est. Altero ejus anno Lacedaemonii a Messie-

σουράτης τιμωρίας; ὃς προδὰς τὴν ἐπὶ Τάφρω ¹ μά-
 χην, καὶ λαθῶν ὑπὲρ εἴκοσιν ἔτη ² καὶ πάντα ταῦτα
 βασιλεύσας Ἀρκάδων, ὕστερον ἔδωκε δίκην Φωραθεῖς. οἱ
 δ' ἐκέτ' ἦσαν. ἢ τίνα Ὀρχομενίων τοῖς ἀποβαλῆσι παῖ-
 δας καὶ Φίλας καὶ οἰκείας ὑπὸ Λυκίσκου ³ προδοθέντας
 ἤνεγκε παραμυθίαν ἢ χρόνοις ὕστερον πολλοῖς ἀψαμένη
 νόσος καὶ κατανεμηθεῖσα τῷ σώματος; ὃς αἰεὶ βάρβηλον
 καὶ βρέχων τῷ πόδε ⁴ εἰς τὸν ποταμὸν, ὤμοσε καὶ
 κατηράσατο σαπῆναι, προδόντος αὐτῆ καὶ ἀδικήσαντος.
 τὰς μὲν γὰρ ⁵ Ἀθήνησι τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις,
 καὶ νεκρῶν ἐξορισμὸς, ἐδὲ παιδῶν παισὶν ἰδεῖν ⁶ ὑπ-

O 5

ἤρξε

Messenii, duce Aristomene, gravi clade affecti sunt ἐπὶ τῷ κα-
 λεμένῳ Κάπρω σήματι (ad aprī monumentum). Verum anno
 sequenti in pugna ad μεγάλην Τάφρον (ad magnam fossiam)
 commissa Messenii proditi a socio Aristocrate, Arcadiae rege,
 cui magna oblata pecunia Lacedaemonii persuaserant, ut eos,
 cum ad manus ventum esset, cum suis copiis defereret, inter-
 necione deleti sunt.

1 Secutus sum W. ita dantem in ed. Oxf. auctoritate Mez.
 ita in libro veterē legi notantis, consentientibus Jannot. & Coll.
 Muret. nec non historia postulante, ut Palmer. monuit in Ex-
 ercīt. p. 224. pro vulg. ἐπὶ Κύπρω. Invenit scil. W. in marg.
 Ald. (ita W. in edit. pecul. signavit, quiddid postmodum in Oxf.
 per Collect. var. lect. in marg. Ald. adscript. a Fannorio vult
 intelligi) lectionem prope accedentem ἐπὶ Τάφρω. R. quidem
 censuit praeferendum Κάπρω, & memoriam Plutarchi lapsus ac-
 cusandam, quo duo proelia temporibus locisque propinqua sibi
 confuderit. Nuisch. vertit: in dem Treffen bey Taphrus;
 Kaltw. bey Kapros.

2 R. monente, numerus est nimius. Anno decimo septimo
 aut octavo, post primam prodicionem deprehensus fuit Aristocra-
 tes alteram agitans, meritasque poenas dedit, ab Arcadibus
 acervo lapidum obrutus.

3 De Lycisco & clade Orchomeniorum nihil constat.

4 Voss. & Harl. omitunt τῷ πόδε, quod abesse nequit.

5 Post γὰρ inserunt in Turn. V. Bong. Coll. Schott. Harl.
 quae Ionica forma est. W.

6 Turn. V. Bong. nec non, W. notante, Coll. Schott. &
 marg. Ald. ἐπιδεῖν, quod W. amplectendum censet, at usita-
 tum in rebus gravioribus.

ἤρξε¹ τῶν ἀποσφαγέντων² ἐκείνων. ὃθεν Εὐριπίδης
ἀποπος, εἰς ἀποτροπήν κακίας τέτοις χρώμενος³.

Οὗτοι προσελθῶσ' ἢ δίκη σε⁴. μὴ τρέσης,
Πάσει πρὸς ἧπαρ, ἀδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν

Τὸν

1 R. ad haec notat: „Ne ipsos quidem nepotes eorum, qui Cylonio tumultu perierant, vidisse poenas a piaculi reis sumtas, quod tradat Plutarchus, id vehementer miror. Nam ab ipsis sceleratis, non ab eorum posteris, poenae fuerunt paucis a patrato scelere annis expeditae. Cylo cum factione perit A. 1. Olymp. 45. Expiatum, auctore Solone, fuit illud scelus anno quinto post, Olymp. 46, 2. eo, quod sceleratorum, qui tum supereissent, patria exigerentur, defunctorum ossa Attico solo exturbarentur. — Dicas forsitan, Nostrum ad Alcmaeonidarum illam exactiorem respicere, cuius auctor fuit rex Spartanus, Cleomenes, ann. I. Olymp. 68. Atqui vivebant tum piaculo contaminatorum nepotes, parumque efficax & vix memoranda fuit illa exactio: nam paullo post redierunt Alcmaeonidae, neque tum egesta humo & extra solum patrium egesta fuerunt criminoforum ossa.“ W. in adnot. ed. pecul. ut lumen loco accendat, haec cum antecedentibus conjungit, & de Lycisci sociis intelligit, ut sit sententia: *Quid enim solatii attulit Orchomeniis, qui liberos & amicos Lycisci proditione amiserunt, quod ille longo post tempore contabuit: quin ejus & sociorum exterminationem cadaverum Athenis factam neque nepotes eorum qui occisi sunt viderunt.* Scilicet Lyciscum, perpetrata Orehome-niorum proditione, Athenas concessisse suspicatur, & ejus socio-rumque sceleris hujus cadavera, post mortem eorum, criminis contagionisque detestandae causa, ab Atheniensibus extra fines esse projecta: quod Orchomeniorum, qui hac proditione perierunt, posteris, ob loci intervallum videre non potuerunt.

2 Turn. V. Bong. in ind. Frst. τῶ ἀποσφαγέντων, pro quo W. ex iisdem, Coll. Schott. & marg. Ald. ἀποσφαγέντων notat.

3 Depromti sunt hi versus ex deperdita quadam Euripidis fabula.

4 Vulgo ἠδίκησε. Xyl. legendum conjecit ἢ δίκη σε, quod suo codice corroboratum invenit. Idem exhibuit Grotius in Florileg. Stobaei p. 121. & R. probavit, dedique cum W. id recipiente ex Voss. Venet. Mosq. 1. 2. Coll. Muret. Jannot. Mez.

Τὸν ἄδικον ¹, ἀλλὰ σίγα καὶ βραδεῖ ποδί

Στείχουσα, μαρψει ² τὰς κακὰς, ὅταν τύχη.

ἔ γὰρ ἄλλα δὴ πρ, ταῦτα δ' αὐτὰ τὰς κακὰς εἰκός
ἔσιν ἑαυτοῖς ³ διακελευομένους καὶ παρεγγυῶντας, ἐπι-
χειρεῖν ⁴ τοῖς παρανομήμασιν, ὡς τῆς ἀδικίας τὸν μὲν
καρπὸν εὐθύς ὠραῖον καὶ πρᾶπτον ἀποδιδάσσης, τὴν δὲ
τιμωρίαν ὀψὲ καὶ πολὺ τῆς ἀπολαύσεως καθυσερεῖσαν.

III. Ταῦτα τῷ Πατροκλέεσ διελθόντος, ὑπολα-
βῶν ⁵ ὁ Ὀλυμπικός· Ἐκεῖνο δὲ, (εἶπεν) ὦ Πατρο-
κλέα, πηλίκον αἰ περὶ ταῦτα τῷ θεῖς διατριβῆ καὶ μελ-
λήσεις ἄτοπον ἔχουσι, ὅτι τὴν πίσιν ἢ βραδύτης ἀφαι-
ρεῖ ⁶ τῆς προνοίας, καὶ τὸ μὴ παρ' ἑκασον ἀδίκημα
τοῖς πονηροῖς ἐπακολοθεῖν κακὸν, ἀλλ' ὕπερον, εἰς ἀτυ-
χήματος χώραν τιθέμενοι, καὶ συμφορὰν, ἐ τιμωρίαν,
ὀνομάζοντες, ἐθὲν ὠφελῆνται, τοῖς μὲν συμβαίνουσι
ἄχθόμενοι, τοῖς δὲ πεπραγμένοις μὴ μεταμελόμενοι;
καθάπερ γὰρ ἵππον ⁷ ἢ παραχρῆμα τὸ πλῆϊσμα καὶ
τὴν

1 R. *supr.* τιν' ἄδικον, *neque reliquorum hominum quendam improbum.* Idem deinde cum Xyl. & Salmaf. legendum probavit σίγα, quod, jam a Valckenar. receptum, cum W. dedi, accedente Mez. Vulgo σιγαῖ.

2 Sic ex Ald. & Basf. restitui, quod R. probavit, & W. dedit ex A. Venet. Mosq. 1. 2. Vulgo μάρψη. Grotius dedit μάρπηα, quod R. minus probat.

3 Turn. V. Bong. nec non marg. Ald. κακῶς; Voss. ἑαυτὰς.

4 Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. ἐπιχειρίαν; Harlei. deinde παρανομήμασιν.

5 Ald. Basf. ἐπιβαλῶν. Turn. V. Bong. marg. Ald. Coll. Schott. ἐπιλαβῶν. Dedi Ὀλυμπικός cum W. ex Harl. hoc loco & infra, quale nomen legitur Sympof. II. 6. pro vulg. Ὀλυμπιακός.

6 Turn. V. Bong. marg. Ald. Coll. Schott. ἀφαιρεῖται, quod W. ut usitatus probat. Paulo ante Voss. μελήσεις pro μελήσας.

7 Audacius forsitan egi, dando, quod R. conjecit, ἵππον pro vulg. ἢ πεινῆ. At omnis loci sensus id mihi postulasse videtur,

τὴν ἀμαρτίαν διώκῃσα πληγὴ καὶ νύξιος ἐπανορθοῖ καὶ
 μετάγοι πρὸς τὸ θεόν, οἱ δὲ ὕστερον καὶ μετὰ χρόνου
 σπαραγμοὶ καὶ ἀνακρήσεις καὶ περιψοφῆσεις, ἕτερα τι-
 νὸς ἕνεκα μᾶλλον δοκῶσι γίνεσθαι ἢ διδασκαλίας. διὸ τὸ
 λυπεῦν ἄνευ τῆ παιδεύειν ἔχουσιν. ἔτι καὶ ἡ κατ' ἑμάσον,
 ἃν πλᾶσει καὶ προσπίπτει, ῥαπιζομένη καὶ ἀνακρομένη
 τῷ κολάζεσθαι κακία, μάλιστα ἂν ¹ γένοιτο σύννεκ καὶ τα-
 πεινὴ καὶ κατάφοβος πρὸς τὸν θεόν, ὡς ἐφεσῶτα τοῖς
 ἀνθρώποις πράγμασι καὶ πάθεσιν ἔχ ὑπερήμερον δι-
 καιωτήν. ἢ δ' ἀτρέμα καὶ βραδεῖ ποδὶ, κατ' Εὐριπίδην,
 καὶ ὡς ἔγυχευ ἐπιπίπτῃσα δίκη τοῖς πονηροῖς, τῷ αὐτο-
 μάτῳ μᾶλλον, ἢ τῷ ² κατὰ πρόνοιαν ὅμοιον ἔχει τὸ
 πεπλανημένου καὶ ὑπερήμερον καὶ ἄτακτον. ὡς ἔχ ὄρω,
 τί χρησίμου ἔνεσι τοῖς ὀψέ δὴ τέτοις ἀλείν λεγομένοις
 μύλοις ³ τῶν θεῶν, καὶ ποιῶσι τὴν δίκην ἀμαυρᾶν, καὶ
 τὸν φόβον ἐξίτηλον τῆς κακίας.

IV. Ῥηθέντων ἔν τέτων, καὶ μὲ πρὸς αὐτὸν ⁴ ὄν-
 τος, ὁ Τίμων. Πότερον (εἶπεν) ἐπιθῶ καὶ αὐτὸς ἤδη
 τῷ λόγῳ ⁵ τὸν κολαφῶνα τῆς ἀπορίας, ἢ πρὸς ταῦτα
 ἐάσω πρότερον αὐτὸν διαγωνίσασθαι; τί γὰρ (ἔφημ ἐγὼ)
 δεῖ

tur, probatque ipse W. ex singulis periodi verbis πλᾶσμα, νύ-
 ξιος, σπαραγμοὶ, ἀνακρήσεις, περιψοφῆσεις, — quae proprie de
 equis dicuntur — nam velut equum (ita quoque hominem,
 vel peccatum erroremve) procius excipiens lapsum & deli-
 ctum plaga flagello, aut baculo, incussa corrigit & ad offi-
 cium revocat. Vertunt idem Nuisch. & Kaltw.

¹ W. susp. μάλιστα ἂν.

² Restituit τῷ pro τὸ, quod e Frft. in R. transit.

³ Dicitio proverbialis, e versu, qui legitur apud Sext. Em-
 piric. contr. mathematic. L. I. p. 279, desumpta — ὀψέ θεῶν
 ἀλείνσι μύλοις, ἀλείνσι δὲ λεπτά.

⁴ Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. πρὸς αὐτὸν. R.
 leg. susp. πρὸς αὐτοῖς, vel πρὸς αὐτά, cum in bis effem,
 cum haec tecum reputarem. W. defendi posse putat πρὸς αὐ-
 τὸν, vel legi πρὸς αὐτῷ.

⁵ Sic cum W. dedi e Turn. V. Bong. accedentibus Voff.
 Venet. Pol. Leonic. Schott. Mez. pro vulg. τῷ λογισμῷ.

δεῖ τὸ τρίτον ἐπενεγεῖν κῦμα, καὶ προσκατακλιῦσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ πρῶτα μὴ δυνατὸς ἔσαι διώταθαι, μηδ' ἀποφυγεῖν, ἐγκλήματα; πρῶτον ἔν ὡσπερ ἀφ' ἐσίας ἀρχόμενοι πατρώας ¹, τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐλαβείας τῶν ἐν ² ἀκαδημία Φιλοσόφων, τὸ μὲν ὡς εἰδότες τι λέγειν περὶ τέτων, ἀφοσιωσόμεθα. πλέον γάρ ἐσι τῆ περιμεισιῶν ἀμύσεως, καὶ πολεμικῶν ἀσρατεύτης διαλέγεσθαι, τὸ τὰ θεῖα καὶ δαιμόνια πράγματα διασηοπεῖν, ἀνθρώπων ὄντας, οἷον ἀτέχνως τεχνιτῶν διάνοιαν ἀπὸ δίξης καὶ ὑπονοίας ³ κατὰ τὸ εἶδος μετιόντας. ἔ γάρ ἰατρῆ μὲν ἰδιώτην ὄντα συμβαλεῖν λογισμὸν, ὡς πρότερον ἔκτεμεν, ἀλλ' ὕστερον, ἐδὲ χθὲς ἔλασεν, ἀλλὰ σήμερον, ἔργον ἐστὶ περὶ θεῶν δὲ ⁴, θνητὸν ῥάδιον ἢ βέβαιον εἰπεῖν ἄλλο, πλὴν ὅτι τὸν καιρὸν εἰδὼς ἄριστα τῆς περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας, ὡς φάρμακον ἐκάσω προσφέρει τὴν κόλασιν, ἔτε μεγέθως μέτρον κοινόν, ἔτε χρόνον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐπὶ πάντων ἔχουσαν. ὅτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρεία, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη, πασῶν ἐσι τεχνῶν μεγίστη, πρὸς μυρίοις ἑτέροις καὶ Πίνδαρος ⁵ ἔμαρτύρησεν, ἀριστοτέχναν ἀνακαλέμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἀπάντων θεῶν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν, ἢ προσήκει, τὸ πότε καὶ πῶς καὶ μέχρι πόσῃ κολασέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν, ὀρίζειν. καὶ ταύτης

Φησὶ

¹ Vulgo ante πατρώας fuit comma, quod, R. monente, retraxi — ut a *Lave quodam inquilino*, vel, ut a *Vesta quadam patria*.

² Turn. V. Boug. inferunt μὲν post τῶν, quod W. suo loco restituendum putat, & paulo ante legendum πρῶτον μετ' ἐν.

³ Dedi sic e correctione Mez. probante W. pro vulg. υπονοίας.

⁴ Voss. Coll. Schott. Harl. marg. Ald. περὶ θεῶν δὲ. Mox pro ἔχουσαν Voss. ἔχουσα.

⁵ Cf. Schneideri fragm. Pindar. p. 70. item Hesych. in v. ἀριστοτέχνης cum nota. Hoc Pindari dictum memorat saepius Plutarchus v. c. Sympos. I, in Praec. reip. ger. in lib. adv. Stoicos, & suppresso Pindari nomine, de facie Iuliae.

Φησὶ τῆς τέχνης ὁ Πλάτων υἱὸν ἄντα τῷ Διὸς γεγονέναι τὸν Μίνω¹ μαθητὴν, ὡς ἐ δυνατόν² ἐν τοῖς δικαίοις κατορθῆν, ἐδ' αἰθάνεσθαι τῷ κατορθῆντος, τὸν μὴ μαθόντα, μηδὲ κησάμενον τὴν ἐπιστήμην. ἐδὲ γὰρ ἕς ἄνθρωποι νόμους τίθενται, τὸ εὐλογον ἀπλῶς ἔχουσι καὶ πάντοτε³ φαινόμενον, ἀλλ' ἔνια καὶ δοκεῖ κομιδῇ γελοῖα τῶν προσταγμάτων. οἷον, ἐν Λακεδαίμονι κηρύττεισιν οἱ ἔφοροι παριόντες εὐθύς εἰς τὴν ἀρχὴν, μὴ τρέφειν μύσακα⁴, καὶ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, ὡς μὴ χαλεποὶ ᾧσιν αὐτοῖς. Ῥωμαῖοι δὲ, ἕς ἂν εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρῶνται, κάρφος αὐτῶν λεπτὸν ἐπιβάλλουσι τοῖς σώμασιν⁵. ὅταν δὲ διαδήκας γράφωσιν, ἑτέρους μὲν ἀπολείπωσι κληρονόμους, ἑτέροις⁶ δὲ πωλῶσι τὰς ἐσίας· ὃ δοκεῖ παράλογον εἶναι. παραλογώτατον δὲ τὸ τῷ Σόλωνος, ἄτιμον εἶναι τὸν ἐν σάσει πόλεως μηδετέρα μερίδι προσδόμενον, μηδὲ συσασιάσαντα⁷. καὶ ὅπως πολλὰς ἂν τις ἐξείποι νόμων ἀτοπίας, μήτε τὸν λόγον ἔχων τῷ νομοθέτῃ, μήτε τὴν αἰτίαν συνιεὶς ἐκίσει τῶν γραφομένων. τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ, τῶν ἀνθρωπίνων ἕτως ἡμῖν ὄντων ἐυσθεωρήτων, ἐν εὐπορόν ἐσι τὸ περὶ τῶν θεῶν εἰπεῖν, ᾧτινι λόγῳ τὰς μὲν ὑπερον, τὰς δὲ πρότερον τῶν ἀμαρτανόντων κολάζουσιν;

V.

¹ e forma Atticis propria; reliqui Graeci Μίνωα & Μίνωα frequentabant. Voss. Μίνωα; Harl. Μίνωνα. W.

² Harl. ἐδίνα, quod, etsi non ineptum, tamen vulgatae non praeferendum monet W.

³ W. maluit πάντοσε.

⁴ Idem memorat Plut. Vol. V. in vit. Cleomenis, cap. IX.

⁵ *manumissionem* significat *per vindictam*. Testamentum autem intelligit *per aes & libram*, sive *per familiae emptionem*.

⁶ Dedi sic e R. mente pro vulg. ἕτεροι — aliis vero vendunt facultates. Consentunt Amlot. & Mez. & probat W.

⁷ Cf. Plut. Vol. I. in vit. Solon. c. 20. Harl. *σασιάσαντα*; & paulo ante pro ἄτιμον Turn. V. Bong. habent *ατιμώρητον*, quod, W. monente, explicatio cujusdam esse videtur, qui per ἄτιμον in hac lege eum significari putabat, qui non vindicatur.

V. Ταῦτα δ' ἐκ ἀποδράσεως πρόφασίς ἐσιν, ἀλλὰ συγγνώμης αἰτησις· ὅπως ὁ λόγος, οἷον εἰς λιμένα καὶ καταφυγὴν ἀποβλέπων, εὐθαρσέστερον ἐξαναφέρει¹ τῷ πιθανῷ πρὸς τὴν ἀπορίαν. ἀλλὰ σκοπεῖτε πρῶτον, ὅτι κατὰ Πλάτωνα πάντων καλῶν ὁ θεὸς ἑαυτὸν ἐν μέσῳ παράδειγμα θέμενος, τὴν ἀνθρωπίνην ἀρετὴν, ἐξομοίωσιν ἔσαν ἀμωσγέπως πρὸς αὐτὸν, ἐνδίδωσι τοῖς ἐπειθαι θεῷ δυναμένοις. καὶ γὰρ ἡ πάντων φύσις ἀτακτος ἔσα, ταύτην ἔχε τὴν ἀρχὴν τῆ μεταβαλεῖν², καὶ γενέσθαι κόσμος, ὁμοιότητι καὶ μεθέξει τιμῆς περὶ τὸ θεῖον ἰδέας καὶ ἀρετῆς. καὶ τὴν ὄψιν αὐτὸς ἔτος ἀνὴρ³ ἐνάψαι φησὶ τὴν φύσιν ἐν ἡμῖν, ὅπως ὑπὸ θεῆς τῶν ἐν ἕρανῷ φερομένων καὶ θαύματος ἀσπάζεσθαι⁴ καὶ ἀγαπᾶν ἐπιζομένη τὸ εὐχρημον ἢ ψυχὴ καὶ τεταγμένον, ἀπεχθάνηται τοῖς ἀναρμόσοις καὶ πλανητοῖς πάθεσι, καὶ φεύγει τὸ εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ὡς κακίας καὶ πλημμελείας ἀπάσης γένεσιν. ἔ γάρ ἐσιν, ὅτι μείζον ἀνθρωπος ἀπολαύσειν θεῶ πέφυκεν, ἢ τὸ μιμήσει καὶ διώξει τῶν ἐν ἐκείνῳ καλῶν καὶ ἀγαθῶν εἰς ἀρετὴν καθίστασθαι. διὸ καὶ τοῖς πονηροῖς ἐν χρόνῳ καὶ χολαίως τὴν δίκην ἐπιτίθεισιν, ἐκ αὐτὸς τινα τῆ ταχὺ κολάζειν ἀμαρτίαν δεδιώς, ἢ μετάνοιαν, ἀλλ' ἡμῶν τὸ περὶ τὰς τιμωρίας

3η-

1 Elegans, w. docente, & rare obvius usus verbi ἐξαναφέρειν, quo notat erigere, attollere se, animum non despondere. Plutarchi mens est, ut probabilitate freia atque suffulta nostra oratio, animosius se contra difficultates quaestionis, erigere possit. R. vertit: vestra ad assentiendum facilitate & propensione confidentior factus eo majore fiducia se ad refutandum hoc dubium accingat. Xyl. MS. τὸ πιθανόν, vulgata in margine annotata.

2 Turn. & Bong. μεταβάλλειν. V. simplex βάλλειν.

3 W. maluit αὐτὸς αὐτὸς ἀνὴρ vel ὁ αὐτὸς ἔτος α'. Pro ἐνάψαι Ald. Bas. nec non Coll. Schott. Harl. marg. Ald. ἀνάψαι.

4 Ald. Bas. Voss. ἀσπάζεσθαι; Turn. V. Bong. μαίγ. Voss. ἀσπάζεσθαι; Coll. Schott. & marg. Ald. ἀσπάζεσθαι & ἀρετῆς ζεῖσθαι.

Θηρώδες καὶ λάβρον ἀφαιρῶν, καὶ διδάσκων, μὴ συν ὀργῇ, μηδ' ὅτε μέλινα φλέγεται καὶ σφιδάζει

Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω ¹, καθάπερ δίψαν, ἢ πείναν, ἀποπιμπλάντας, ἐπιπηδῶν τοῖς λελυπηκόσιν, ἀλλὰ μιμημένους τὴν ἐκεῖνε πρόοιητα καὶ τὴν μέλλησιν, ἐν τάξει καὶ μετ' ἐμμελείας ², τὸν ἥμισα μετανοοῖα προσοισόμενον χρόνον ἔχοντας σύμβηλον, ἀπτεσθαι τῆς δίκης. ὕδατι γὰρ τεταραγμένω προσπεσόντα χρῆσθαι δι' ἀκρασίαν, ἤτ' ἰόν ἐσι κανόν, ὡς Σωκράτης ἔλεγεν, ἢ θολερὸν ὄντα καὶ δικάπλεων τὸν λογισμὸν ὀργῆς καὶ μαυρίας, πρὶν ἢ κατασῆναι καὶ γενέσθαι κατάρων, ἐμφορεῖσθαι τιμωρίας συγγενῆς καὶ ὁμοφύλης σώματος ³. ἔ γὰρ ἐγγυτάτω τὸ ἀμύνεσθαι τῷ παθεῖν ⁴, (ὡς Θεκυδίδης ἔλεγεν) ἀλλὰ μᾶλλον ἀπωτάτω κείμενον, ἀπολαμβάνει τὸ προσῆκον. ὡς γὰρ ὁ θυμὸς, κατὰ τὸν Μελάουσιον,

Τὰ δεινὰ πράττει τὰς φρένας μετοικίσας ⁵.

ἔτω καὶ ὁ λογισμὸς τὰ δίκαια πράττει καὶ μέτρια, τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν ἐκποδῶν θέμενος. ὅθεν ἡμερῶνται καὶ τοῖς ἀνθρώποις παραδείγμασιν, ἀκούοντες, ὡς Πλάτων τε τὴν βακηρίαν ἀνακτεϊνάμενος ⁶ τῷ παιδί, πολὺν ἔση

¹ Versus, W. iudice, Euripidi tribuendus.

² Sic dando, W. sum secutus ita ex Venet. recipientem. Potuissim quoque dare e cod. Xyl. ἐμμελεία, quod W. in editione peculiari hujus libelli exhibuerat. Ad hanc vocem prope quoque accedit lectio Turn. V. Bong. ἐπιμειλεία, quam habent simul Coll. Schott. & marg. Ald. Vulgo μεταμειλεία. Deinde Harl. προσθησόμενον pro προσοισόμενον.

³ Quanquam non damnet W. σώματος, malit tamen hoc loco αἵματος.

⁴ Ald. Bas. nec non Harl. τῷ ἀμύνεσθαι τὸ παθεῖν. Xyl. correxit.

⁵ Eundem versum laudat in lib. de cohibenda ira Vol IX. p. 425.

⁶ R. mavult ἐπανακτεϊνάμενος. Cf. Seneca de ira l. 3. c. 12. Pro τε post Πλάτων Harl. ποτέ.

ἔση χρόνου (ὡς αὐτὸς ἔφη) τὸν θυμὸν καλᾶζων· καὶ Ἀρχύτας οἰκετῶν τινα πλημμέλειαν ἐν ἀγρῷ καὶ ἀταξίαν καταμαθῶν, εἶτα ἑαυτῆ συναιθανόμενος ἐμπαθέσθαι ἔχοντας καὶ τραχύτερον πρὸς αὐτὰς, ἐδὲν ἐποίησεν, ἀλλ' ἢ τοσούτον, ἀπίων; Εὐτυχεῖτε, (εἶπεν) ὅτι ὀργίζομαι ὑμῖν. εἴπερ ἔν ἀνδρῶν λόγοι μνημονευόμενοι καὶ πράξεις λεγόμεναι τὸ τραχὺ καὶ σφοδρὸν ἀπαρύττωσι ἰ τῆς ὀργῆς, πολὺ μᾶλλον εἰκὸς ἡμᾶς τὸν θεὸν ὀρῶντας, ἢ θεὸς ἐδὲν, ἐδὲ μτάνοια πράγματος ἐδενός, ὅμως ἐν τῷ μέλλοντι τὴν τιμωρίαν κατατιθέμενον, καὶ περιμένοντα τὸν χρόνον, εὐλαβεῖς περὶ τὰ τοιαῦτα γίνεσθαι, καὶ θεῖον ἠγεῖσθαι μόριον ἀρετῆς, τὴν πραότητα καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἣν ὁ θεὸς ἐνδείκνυται, τῷ μὲν κολάζειν ὀλίγως ἐπανορθῶσαν, τῷ δὲ βραδέως πολλὰς ὠφελῶσαν καὶ νεθετῶσαν.

VI. Δεύτερον τοίνυν τῆτο διανοηθῶμεν, ὡς αἰ μὲν δικαιοῦσαι αἰ παρὰ ἀνθρώπων μόνον ἔχουσι τὸ ἀντιλυπῆν, καὶ ἐν τῷ κακῶς τὸν δεδρακότα παθεῖν ἴσανται, περαιτέρω δ' ἐκ ἐξικνῶνται διὰ τοῖς ἁμαρτήμασι κυνὸς δίκην ἐφυλακῆσα κατακολεθῶσι, καὶ τὰς πράξεις ἐκ ποδὸς ἐπιδιώκωσι· τὸν θεὸν δ' εἰκὸς, ἥς ἔν ἐφάπληται τῇ δίκῃ ψυχῆς νοσήσης, τὰ τε πάθη διορᾶν, εἰ πη τι καμπλόμενα πρὸς μετάνοιαν ἐνδίδωσι, καὶ χρόνον γε πρὸς ἐπανόρθωσιν, οἷς ἐκ ἀκρατος ἐδ' ἄτρεπτος ἢ κακία πέφυκε, προσιζάνειν ἄ.

ἄρε-
 1 Elegans, w. iudice, & raro obvius usus verbi ἀπαρύταν, de leniendis animi affectibus.

2 R. & W. legendum monent τῷ μὲν ταχέως vel ταχύ κολάζειν, cum non de poena & remissione sermo sit, sed de celeri & tarda poena.

3 Ald. & Bas. vitiose νόμον. Xyl. correxit e MS. Deinde pro ἔχουσι Turn. V. Bong. nec non Coll. Schott. Harl. & Xyl. MS. ἔχουσι, quod forte legendum adnotat Xyl. omisso proxime sequenti καί.

4 In edit. peculiari W. adnotat, videri excidisse verbum δι-
 PLVT. T. X. P. δίναμ

ἀρετῆς ἀπ' αὐτῆ Φερόμεναι πρὸς γένεσιν αἱ ψυχαὶ βα-
 δίζουσι, καὶ τὸ γενναῖον ὡς ἰχυρὸν αὐταῖς καὶ ἐκ ἐξι-
 τηλον ἐμπέφυκεν, ἐξανθεῖ¹ δὲ παρὰ φύσιν τὴν κακίαν
 ὑπὸ τροφῆς² καὶ ὀμιλίας Φαύλης Φθειρόμενον, εἴτα
 θεραπευθὲν ἐνίοις καλῶς, ἀπολαμβάνει τὴν προσήμεσαν
 ἕξιν, ἐ πᾶσι κατεπάγει³ τὴν τιμωρίαν ὁμοίως· ἀλλὰ
 τὸ μὲν ἀνήμεσον εὐθύς ἐξεῖλε τῆ βίᾳ καὶ ἀπέκονεν,
 ὡς ἑτέροις γε πάντως βλαβερόν⁴, αὐτῷ τε βλαβερώ-
 τατον, ἀεὶ συνεῖναι μετὰ πονηρίας⁵. οἷς δὲ ὑπ' ἀγνοίας
 τῆ καλῆ μᾶλλον, ἢ προαιρέσει τῆ αἰχρῆ, τὸ ἀμαρτη-
 τικὸν εἶδος ἐγγεγονέναι, δίδωσι μεταβαλέσθαι χρόνον.
 εἰ δ' ἐπιμένουσι, καὶ τέτοις ἀπέδωκε τὴν δίκην· ἐ γὰρ
 πε δέδιε, μὴ διαφύγῃσι⁶. σκόπει δὲ, ὅσαι μεταβο-
 λαὶ γεγύνασιν εἰς ἦθος ἀνδρῶν καὶ βίου· ἢ καὶ τρό-
 πος ὀνομάδη τὸ μεταβάλλον αὐτῆ καὶ ἦθος, ὡς⁷ πλεί-
 σον αὐτῆ ἐνδύεται τὸ ἦθος, καὶ κρατεῖ μάλιστα κατὰ πρῶ-
 μενον. οἶμαι μὲν ἔν, καὶ τὸν Κέκροπα διφυῖ προσ-
 αγορεῦσαι τὸς παλαιῶς, ἐχ (ὡς ἐνίοι λέγουσιν) ἐκ χρη-
 σῆ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον,
 ἔπειτα

δόναυ αὐτ χαρίζεσθαι, Xyl. quoque vertente *tempus correctionis largiri*. In ed. autem Oxf. corrigendum censet προσπίφουκεν, ὀρίζαν, & vertit: *tempusque correctionis definire eis, quibus non meta ἐ incurabilis inolevit nequitia*. Mez. πέφυκε, πορίζειν. Venet. additum habet a manu secunda δίδοναι post χρόνον γε; W. autem iudice, a correctore potius quam auctore videtur esse.

¹ Turn. V. Bong. nec non Coll. Schott. marg. Ald. ἐξαν-
 θεῖν.

² Ald. Bas. (sic notatur in ind. Var. nota R. & in W. ani-
 madv. ed. peculiaris) Voff. Coll. Schott. τροφῆς. At ego in
 meis utriusque editionis exemplaribus perspicue lego τροφῆς.

³ Ald. Bas. Voff. Harl. καταπαίγει. R. dubius est, utrum
 sit praefendum. W. probat vulgatam.

⁴ R. desiderat ὄν post βλαβερόν.

⁵ R. mavult συνεῖναι πονηρίᾳ.

⁶ Turn. V. Bong. Coll. Schott. ἀποφύγῃσι.

⁷ R. susp. καὶ ἦθος, ὅτι ὡς πλείον.

ἄλλὰ τέναυτιον ἐν ἀρχῇ σκολιὸν ὄντα καὶ Φοβερόν, εἶθ' ὕπερον ἄρξαντα πρῶως καὶ Φιλανθρώπως. εἰ δὲ τῶτ' ἄδηλον, ἀλλὰ Γέλωνά γ' ἴσμεν ¹ καὶ Ἰέρανα, τῆς Σικελιώτας, καὶ Πεισίερατον τὸν Ἰπποκράτης, ὅτι πονηρία κησάμενοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἄρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημωφελεῖς ἄρχοντες· οἱ μὲν εὐνομίαν τε πολλὴν καὶ γῆς ἐπιμέλειαν παραχόντες, αὐτὰς τε σώφρονας ² τῆς πολιτας καὶ Φιλεργὰς, ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων κατασκευάσαντες. Γέλων δὲ καὶ προπολεμήσας ³ ἄριστα καὶ κρατήσας μάχη μεγάλη ⁴ Καρχηδονίων, ἔπρωτερον εἰρήνην ἐποιήσατο πρὸς αὐτὰς δεομένους, ἢ καὶ τῶτο ταῖς συνθήκαις περιλαβεῖν, ὅτι παύσουται τὰ τέναυα τῷ Κρίνω καταθύοντες ⁵. ἐν δὲ Μεγάλῃ πόλει ⁶ Λυδιῶδας ἦν τύραννος, εἶτ' ἐν αὐτῷ τῷ τυραν-

P 2

νεῖν

¹ marg. Ald. notante W. Γέλωνά πως ἴσμεν, & paulo post τιμαρῖα pro πονηρία.

² Post σώφρονας Turn. V. Bong. nec non Coll. Schott. & marg. Ald. inserunt καί.

³ scil. τῶν πολιτῶν αὐτῆς πατρίδος. Legi sic maluit R. & dedi cum W. id recipiente e Venet. pro vulg. προσπολεμήσας, ad quod e proximo subaudiendum fuisset τοῖς Καρχηδονίοις.

⁴ Addidi μεγάλη cum W. ex Ald. Bas. Xyl. Harlei. A. Venet. Moiq. 1. 2. Colleg. Nov. Vulgo abest. Locum ipsam autem omnem W. ita reſingendum putat: ἄρχοντες· ἔ μόνον αὐτὰς σώφρονας ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτας Φιλεργὰς ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων παραχόντες. Γέλων δὲ καὶ εὐνομίαν τε πολλὴν καὶ γῆς ἐπιμέλειαν κατασκευάσας· καὶ προπολεμήσας &c.

⁵ Cf. Aporith Vol. VIII pag. 38. Diodorus Sic. XI. 26. post -xproſitam inſignem Geloni partam a Carthaginienſibus ad Himmeram victoriam, de pace narrans compoſita, conditionis huius non tantum nullam facit mentionem, ſed etiam XX, 14. claris verbis teſtatur, Carthaginienſes ad Agathoclis aetatem usque non deſiſſe liberos ſuos Saturno immolare. R. De immanitate huius ſacrificii v. Plut. de ſuperſtitione c. XII. Vol. VIII. p. 79. 80.

⁶ Megalopoli Arcadiae. Pro Λυδιῶδας Turn. V. Bong. Λυδιδας.

νεῖν μεταβαλλόμενος ¹, καὶ δυσχερένας τὴν ἀδικίαν, ἀπέδωκε μὲν τὰς νόμους τοῖς πολίταις, μαχόμενος δὲ πρὸς τὰς πολεμίας ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐπιφανῶς ἐπεσεν ². εἰ δέ τις ἢ τύραννον ἀπέκλεινε Μιλτιάδην ἐν Χερρόνησῳ πρότερον, ἢ Κίμωνα συνόντα τῇ ἀδελφῇ διώξας εἶλεν, ἢ Θεμιστοκλέας ἐφ' οἷς ἀσελγαίνων ἐνώμαζε καὶ ὕβριζε δι' ἀγορᾶς, ἀφείλετο τὴν πόλιν, ὡς ὕπερον Ἀλκιβιάδου, γραψόμενος, ἄρ' ἐκ αὐτῶν ἀπολώλεισαν ἡμῖν οἱ Μυρκαθῶνες; οἱ Εὐρυμέδοντες; τὸ καλὸν ³

Ἀρτεμισίον, ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο

Φαιεννῶν κρηπίδ' ἐλευθερίας ⁴;

ἔθεν γὰρ αἱ μεγάλαι φύσεις μικρὸν ἐμφέρασιν, ἐδ' ἀρ-
γεῖ δι' ὀξύτητα τὸ σφοδρὸν ἐν αὐταῖς καὶ δραστήριον,
ἀλλ' ἐν σάλῳ διαφέρονται, πρὶν εἰς τὸ μόνιμον καὶ
καθεστηκὸς ἦθος εἰλθεῖν. ὥσπερ ἐν ὁ γεωργίας ἀπειρος
ἐκ αὐτῶν ἀσπᾶσαιτο χώραν ἰδὼν λόχμης ἔμπλεαν δασείας
καὶ φυτῶν ἀγρίων, καὶ θηρίων πολλὰ καὶ ρέυματα καὶ
πολὺν ἔχεσαν πηλόν, ἀλλὰ τῷ μεμαθηκότι διαιδάνεσθαι
καὶ κρίνειν αὐτὰ ταῦτα, τὴν ἰσχὺν καὶ πάνθ' ὅσα ⁵
ὑποδείκνυσι, καὶ τὴν μαλακότητα τῆς γῆς ἔτως ἄτο-
πα

ιδίαι. Sic quoque Coll. Schott. marg. Ald. nec non in marg. MS. Xyl. scribi notatur. Locus hic, teste R., e Polyb. II. 44. est depromptus.

¹ Dedi sic e Voff. pro vulg. μεταβαλλόμενος.

² Cf. Vita Cleomen. Plut. Opp. Vol. V. p. 161. neo non Vlt. Arati Vol. VI. c. 37. p. 329. quo leco Λυσιαίδης dicitur.

³ W. susp. τό τε καλόν.

⁴ Pindari dictam, quo victoriam ad Artemisium celebravit. Cf. Plut. Opp. Vol. I. p. 287. Schneid. fragm. Pindar. p. 71. E Harl. enotantur a W. Χερρόνησῳ pro Χερρόνησῳ, h. l. & paulo infra; Ἀρυμέδοντες pro Εὐρυμέδοντες, & Φαιεννῶν pro Φαιεννῶν.

⁵ absunt a Xyl MS. item a Coll. Schott. καὶ πάνθ' ὅσα. R. ordinem vocum ita struendum susp. μεμαθηκότι, καὶ Δι', αἰδάνεσθαι (licet non damnet vulgatam διαιδάνεσθαι) καὶ κρίνειν γῆν αὐτὰ ταῦτα τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν μαλακότητα τῆς γῆς, καὶ πάνθ' ὅσα, ὑποδείκνυσιν. In distione καὶ πάντων ὅσα subaudiri monet ἀγαθὰ αὐτῇ ἐνεσι.

πα πολλα καὶ Φαῦλα προξανθῆσιν αἱ μεγάλαι Φυσεῖς, ὧν ἡμεῖς μὲν εὐθύς τὸ τραχὺ καὶ νύττον & Φέροντες, ἀποκόπτειν οἴομεθα δεῖν καὶ κολάειν· ὁ δὲ βελτίων κριτῆς, καὶ ἀπὸ τέτων ἐνορῶν τὸ χρηστὸν καὶ γενναῖον, περιμένει λόγῳ καὶ ἀρετῆς συνεργὸν ἡλικίαν καὶ ὥραν, ἣ τὸν οἰκῆτον ἢ Φύσις καρπὸν ἀποδίδωσι.

VII. Ταῦτα μὲν ἐν ταύτῃ τὸν δ' ἐν Αἰγύπτῳ νόμον ἄρ' ἐκ εἰκότως ὑμῖν ἀπογράψαθαι ¹ δοκῶσιν ἐνιοι τῶν Ἑλλήνων, ὃς κελεύει τὴν ἔγκυον, ἂν ἀλῶ θανάτῳ, μέχρι τέκῃ, φυλάττειν; Πάνυ μὲν ἐν, ἔΦασαν εἶπον ἐν ἐγῶ. Εἰ δὲ παιδία μὴ κῆ τις, ἀλλὰ πρῶξιν ἢ βελήν ἀπόρρητον εἰς Φῶς ἡλικίαν δυνατὸς ἢ προαγαγεῖν χρόνῳ καὶ ἀναδειξαι, κακόν τι μηνύσας λαυθάνου, ἢ σωτηρίῳ γνώμῃς γενόμενος ² σύμβουλος, ἢ χρείας εὐρετῆς ἀναγκαίας, ἐκ ἀμείνων ὁ περιμένει τῆς τιμωρίας τὸ χρηστὸν ³ τῷ προανελόντος; Ἐμοὶ μὲν γὰρ (ἔΦην ⁴) δοκεῖ. Καὶ ἡμῖν ⁵, ὁ Πατροκλέας εἶπεν. Ὁ, θῶς, ἔΦην ⁶. σκόπει γὰρ, εἰ Διονύσιος ἐν ἀρχῇ τῆς τυραννίδος ἔδωκε δίκην, ὡς ἐδεῖς ἂν Ἑλλήνων ὤκει Σικελίαν ἀνάτατον ὑπὸ Καρχηδονίων γενομένην, ὡσπερ

P 3

1. *Sumtam ex Aegyptiorum legibus in suas retulisse.* R. E Voss. notatur ἔγγυον pro ἔγκυον.

2 R. mavult γενέσθαι. W. tuetur vulgatam.

3 R. docente, potest vulgata exponi: *expectans tempus, quo illum hominem puniri sibi expediat*; sententia tamen flagitat: *perimēnαι καὶ προτιμῆσαι τῆς τιμωρίας τὸ χρηστὸν, moram indulgens & praeroneus poenae utilitatem ab ejusmodi homine expectandam, aut perimēnαι προτιρεῖν τῆς τιμ. τὸ χρ. πορῶα indulta efficiens, ut utilitas ab eo homine prius percipiatur, quam poenas ipse det.*

4 Ald. & Bas. ἔΦη. Xyl. e MS. correxit.

5 Ald. & Bas. ὑμῖν. Xyl. correxit. Est ἡμῖν quoque in Schott. & marg. Ald.

6 Sic Xyl. legi voluit pro vulg. ἔΦη; deditque R. nec non recepit W. — *recte vero, agebam, censetis.* Turn. V. Bong. Coll. Schott, & marg. Ald. ὀρθῶς ἔχα.

ἔδ' Ἀπολλωνίαν ¹, ἔδ' Ἀνακτόριον, ἔδδ' τὴν Λευκαδίαν
 κερβόνησον ἦκεν Ἑλληνας, εἰ Περιάνδρος ἐκολάσθη μὴ ²
 μετὰ πολὺν χρόνον. οἶμαι δὲ καὶ Κασκάνδρω γενέσθαι
 τῆς δίκης ἀναβολὴν, ὅπως αἱ Θῆβαι συνοικῶνται πάλιν ³.
 τῶν δὲ τατὶ τὸ ἱερὸν συγκαταλαβόντων ξένων ⁴ οἱ πολ-
 λοὶ Τιμολέοντι συνδιαβάντες εἰς Σικελίαν, ὅτε Καρχη-
 δονίης ἐνίκησαν καὶ κατέλυσαν τὰς τυραννίδας, ἐξώλον-

το

¹ R. ad haec: „Apolloniam Illyricam & Anactorium & Leu-
 cadem a Colonis Corinthiorum, simulque Corcyraeorum, par-
 tim & Ambraciotarum, fuisse conditas, auctores sunt multi. —
 At qui Periandri auspiciis ea loca Graecis colonis excolta fuisse
 tradat, praeter Plutarchum hic loci, neminem alium novi.
 Verfatum tamen in illis terrarum traſibus fuisse, & arma Cor-
 cyraeis & Epidamniis contulisse, ex Herodot. III, 49. sqq. pa-
 tet. Fortassis tamen non Periandrum Corinthium Cypseidam
 significat noster, sed Periandrum, Ambraciotarum tyrannum,
 illo vetere aliquanto recentiore.“ W. monet, loquit Plutar-
 chum de Periandro, Corinthiorum tyranno, & ἐκολάσθη non
 per se significare violentam mortem, sed de aliis Periandri ca-
 lamitatibus accipi posse.

² Turn. V. Bong. Xyl. MS. εἰ μὴ Περιάνδρος ἐκολάσθη με-
 τὰ π. χ. quam leſionem Xyl. concinnioreſem putat.

³ Si Plutarchus de Cassandri immanitate & perfidia in genus
 Alexandri loquitur, non recte, R. norante, temporum obser-
 vavit ordinem. Thebas enim restituit Cassander Olymp. CXVI.
 Ann. 2. odio Alexandri M., cujus familiam interjecto demum
 aliquo tempore interfecit. At, W. monente, Plutarchus non
 ad vexationem stirpis regiae, sed ad necem Alexandri M., quae
 Cassandro quoque tribuitur, & Thebarum restitutionem prae-
 cessit, respexit.

⁵ Nimirum Delphicum templum, in quo disputationem hanc
 habitam esse fingit Plutarchus, bello sacro Phoenſium duces
 Philomelus & Onomarchus, mercenariis militibus occupaverunt
 & exſpoliaverunt. Hi postea, magnam partem, Dionysium
 debellatum cum Timoleonte in Siciliam trajecerunt: cujus ibi
 auspiciis multis iisque praeclaris partis victoriis, tandem ipſi
 paulatim variis modis abſumpti perierunt. R. & W. Cf. Diod.
 Sic. XVI. 56. 65. nec non Plut. Vit. Timoleont. Vol. II.
 c. 30.

το κακοὶ κακῶς ¹ ὕπερον. ἐνόις γὰρ ἀμέλει καὶ κολα-
 σαῖς ἐγέρων πονηρῶν, οἷον δημοκόνοις, ἀπεχρήσατο τὸ
 δαιμόνιον, εἴτ' ἐπέτριψε, καὶ Ἰάπερ (οἶμαι) τὰς πλεί-
 στας τυράννας. ὥσπερ γὰρ ὑάλινης χολῆ, καὶ Φώκης πυ-
 τία, Θηρίων τᾶλλα μιαρῶν, ἔχασί τι πρὸς τὰς νόσας
 χρήσιμον, ἔτως ἐνόις δηγμῶ δεομένοις καὶ κολάσεως,
 ἐμβυλῶν ὁ θεὸς πικρίαν τινὰ τυράννε δυσμελικίον, καὶ
 τραχύτητα χαλεπὴν ² ἄρχουτος, ἐ πρότερον ἐξεῖλε τὸ
 λυπεῦ καὶ ταράττον, ἢ τὸ νοσῶν ³ ἀπαλλάξαι καὶ καθῆ-
 ραι. τοιοῦτο καὶ Φάλαρις ἦν Ἀκρῶγαυτίνοις Φάρμακον,
 καὶ Ῥωμαίοις Μάριος ⁴. Σιμυωνίοις δὲ καὶ διαβρῆθην
 ὁ θεὸς προεῖπε, μασιγονόμων δεῖσθαι τὴν πόλιν, ὅτι ⁵
 Τεληγίαν παῖδα σεφανέμενον ἐν Πυθίοις ἀφαιρέμενος
 Κλεωναίων, ὡς ἴδιον πολίτην, διέσπασαν. ἀλλὰ Σιμυω-
 νίοις μὲν Ὀρθαγόρας ⁶ γενόμενος τύραννος, καὶ μετ'
 ἐκεῖνον οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλειθένην, τὴν ἀκολασίαν
 ἔπαυσαν. Κλεωναῖοι δὲ, τῆς αὐτῆς ἐ τυχόντες ἰα-
 τρείας, εἰς τὸ μηδὲν ἦκασι ⁷. καὶ Ὀμήρῳ δὲ πε λέ-
 γουτος ἀκέετε

P 4.

Τξ

¹ Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. ἐξώλοντο καὶ αὐ-
 τοὶ κακῶς.

² Turn. V. Bong. Coll. Schott. Harl. λεπτήν.

³ Bas. τὸν νοσῶντα. Xyl. e scripto correxit τὸ νοσῶν, quod
 in Ald. legitur.

⁴ Turn. V. Bong. Κάριος, Coll. Schott. Γάριος: quo nomine
 intelligi *Cajum Caligulam*, a scriptoribus simpliciter *Cajum*
 dictum, W. monet.

⁵ Ald. Bas. Voss. ὅτι. Pro Τεληγίαν Voss. Τελεσίαν. Te-
 letiae, aut hujus omnino facti, nulla est apud alios mentio.

⁶ Orthagorae, Sicyoniorum tyranni, W. notante, meminit
 Aristot. de Rep. L. V. c. 12. eumque, priusquam tyrannidem ca-
 pesseret, coquum fuisse constat ex Libanio. Posterī ejus per
 centum annos ab eo acceptam tenuerunt tyrannidem, quorum
 in primis feruntur Myron & ejus nepos Clisthenes, Soloni
 aequalis.

⁷ Cleonae, Achaiae civitas, antiquissimis temporibus adeo
 floruerunt, ut ab Homero (Iliad. II, 570.) εὐκτιμίονα, bene
 habi-

Τὸ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος, υἱὸς ἀμεινῶν
Παντοίην ἀρετὴν ¹.

καίτοι λαμπρὸν ἔδεν, ἐδ' εὐπρεπὲς ² ἔργον ἀκείνος ὁ τῷ
Κοπρέως παρεχεν. ἀλλὰ τὸ Σισύφου καὶ τὸ Αὐτολύκου
καὶ τὸ Φλεγυος γένος ἠνθισεν ἐν δόξαισι καὶ ἀρεταῖσι με-
γάλων βασιλέων. γέγονε δὲ καὶ Περικλῆς Ἀθηναῖον
ἐναγῆς οἰκίας ³. καὶ Πομπήϊος Μάγνος ἐν Ῥώμῃ Στρά-
βωτος ⁴ ἦν υἱὸς, ἔ τὸν νεκρὸν ὁ Ῥωμαίων δῆμος ὑπὸ
μίσους ἐξέβαλε καὶ κατεπάτησε. Τί ἔν ἄτοπον, εἰ,
καθάπερ γεωργὸς ἐκ ἐκκόπτει τὴν ἀκανθάν, ἂν μὴ λά-
βῃ τὸν ἀσπάραγον ⁵, ἐδ' οἱ Λίβυες τὸ Φρύγανον ἐπι-
καίσει πρότερον, ἢ τὸ λήθανον ἀπ' αὐτῆ συναγαγεῖν,
ἕτως ὁ θεὸς ἐνδόξε καὶ βασιλικῆ γένους ῥίζαν ποιηρᾶν καὶ
τραχεῖαν ἐκ ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ Φῦναι τὸν προσήκοντα
καρπὸν ἀπ' αὐτῆς; μυρίας γὰρ Ἴφίτες βῆς καὶ Ἰπτες
ἔπολέθαι κρεῖττον ἦν Φωκεῦσι, καὶ πλείονα χρυσὸν ἐκ
Δελφῶν οἴχεσθαι καὶ ἄργυρον, ἢ μήτ' Ὀδυσσεά, μήτ'
Ἀσκληπιὸν Φῦναι ⁶, μήτε τὰς ἄλλας ἐκ κακῶν καὶ πο-
νηρῶν ἀνδρας ἀγαθὰς καὶ μεγαλῶφελεῖς γενομένους.

VIII.

habitatae vocarentur; & bello Achaico virtute ac potentia va-
luerunt. Verum seniore aetate paulatim ad nihilum reciderunt,
& Luciani certe temporibus ne vestigium quidem superabat. W.
Pro ἰατρείαις Harl. Θεραπείαις.

¹ Hom. Iliad. XV, 632.

² W. leg. falsp. ἐκπρεπὲς.

³ Ejus nimirum majores Cylonio se scelere inquinaverant,
ut narrat Thucyd. I, 127.

⁴ Cf. Plut. vit. Pompeji c. I. Vol. IV. Vellej. Paterc. 2, 21.
Appian. de bell. civ. I, 68.

⁵ Voff. τὴν ἀσπάραγον.

⁶ W. ad haec: „Quid Ulyssi cum Iphiti bovis, quos ab
Hercule abactos esse constat? Error videtur esse aut librarii, aut
ipsius Plutarchi, & pro Ὀδυσσεά legendum Ἡρακλέα aut Ἡρα-
κλῆν. Nec Aesculapii ratio plane expedita est. Forte ad ejus
avum maternum Phlegyam respicitur; is enim templum Delphis
incendit.“

VIII. Τὸ δ' ἐν καιρῷ καὶ τρόπῳ προσήκοντι ἰ
 γενέσθαι τὰς τιμωρίας, ἔ βέλτιον εἶναι τῷ ταχὺ καὶ πα-
 ραχρήμα νομίζετε ²; οἷόν ἐστι τὸ κατὰ Κάλλιππον, ὡ
 ξιφιδίῳ Φίλος εἶναι δοκῶν ἀπέκλεινε Δίωνα, τέττα πάλιν
 αὐτὸν ὑπὸ τῶν Φίλων ἀποθανεῖν καὶ τὸ, Μίτις τῷ
 Ἀργεῖς ³ κατὰ εἴσιν ἀναιρεθέντος, ἀνδρίκντα χαλικῶν
 ἐν ἀγορᾷ, θεᾶς ἔσης, ἐμπεσεῖν τῷ κλείναντι τὸν Μί-
 τιον, καὶ ἀνελεῖν. καὶ τὰ περὶ τὸν Βέσσον τὸν Παί-
 να, καὶ Ἀρίωνα, τὸν Οἰταῖον ξεναγόν ⁴, οἶδα δὴ πε-
 θεν, ὡ Πατροκλέα. Μὰ Δι' (εἶπεν) ἀλλὰ δέομαι μα-
 θεῖν. Ὁ μὲν Ἀρίων (ἔφη ⁵) τὸν Ἐριφύλης κόσμον
 ἐνταῦθα κείμενον καθελὼν τῶν τυράννων διδόντων, ἐκό-
 μισε τῇ γυναικὶ δῶρον. ὁ δ' υἱὸς αὐτῆ πρὸς τὴν μη-
 τέρα διοργισθεὶς ἐκ τινος αἰτίας, ὑφῆψε τὴν οἰκίαν, καὶ
 πάντα ἐν τῷ αὐτῷ κατέκαυσεν ⁶. ὁ δὲ Βέσσος (ὡς

P 5

ἔσι-

¹ Turn. V. Bong. τῷ προσήκοντι.

² Recepti νομίζετε ex W. mente pro vulg. νομίζαν. Mez. εἶ-
 νομαι mutavit in δεῖ. R. post νομίζαν deesse censuit ἀβέλτερον,
 vel ἀβελτέρων, aut ἀναιδήτων ἐσιν. Quem Callippum Plutar-
 chus, eum alii Callicratem appellant.

³ Meminit ejusdem rei Aristot. de Poëtica IX. ubi legitur
 Μίτις. Alia ejusdem superstitionis exempla vid. apud Dion.
 Chryf. Or. 33. Theocrit. Idyll. 23. Callimachi Epigr. VII.

⁴ Sic e MS. legi maluit Xyl. dedique pro vulg. ξεναγωγόν.
 Idem haud dubie, uti ex annotatione colligere licet, dare vo-
 luit W. consentientibus Venet. Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. Harl.
 Voff. Coll. Muret. Schott. At remansit in textu vulgata.

⁵ Sic Xyl. & R. legendum monuerunt pro vulg. ἔφη, & de-
 δι cum W. accedente Mosq. 1.

⁶ Initio belli sacri Phocenses, duce Philomelo, Delphicum
 templum occupaverunt: occupatum Philomeli, qui in pugna
 cum Thebanis ceciderat, successor depraedatus est Onomarchus.
 In hoc templo cum infinita erat vis auri, argenti & pretiosae
 vestis, quam inde ab innumeris annis & Graeci & Barbari Apol-
 lini consecraverant, tum Eriphyles etiam ornamenta & monile,
 quae ei Polynices donarat, ut maritum Amphiaraum impelle-
 ret ad ineundam secum contra Thebanos militiae societatem. Hoc
 ita-

ἔοικεν) ἀπεκλιονῶς τὸν πατέρα τὸν ἑαυτῆ, πολὺν χρόνον ἔλανθανεν, ὕπερον δὲ πρὸς ξένους ἐπὶ δεῖπνον ἐλθὼν, χελιδόνων τινὰ νεοσιῶν τῇ λόγῃ νύξας κατέβαλε, καὶ τὰς νεοσιῶς διέφθειρε. λεγόντων δὲ (οἷον εἰκὸς) τῶν παρόντων· Ἄνθρωπε, τί παθὼν ἔργον ἔτιως ἀλλόκοτον ¹ ἔπραξας; Οὐ γὰρ (ἔφη) με πάλαι καταμαρτυρῆσιν αὐταὶ ψευδῶς καὶ καταβοῶσιν, ὡς ἀπεκλιονότος τὸν πατέρα; Θαυμάσαντες δὲ οἱ παρόντες τὸν λόγον, ἐμήνυσαν τῷ βασιλεῖ, καὶ τῷ πράγματι ἐξελεγχθέντος, ἔτισεν ὁ Βέσσοσ τὴν δίκην.

IX. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν (ἔφη ²) ἡμεῖς λέγομεν, ὥσπερ ἠξιώται, γίνεσθαι τινὰ τῆσ τιμωρίας ἀναβολὴν, ὑποθέμενοι ³ τοῖσ πονηροῖσ· τὰ λοιπὰ δὲ Ἡσιόδωσ χρηνομίζειν ⁴ ἀκροῶσθαι, λέγοντος, ἐχ ἧ Πλάτων ἀκόλουθον εἶναι τιμωρίαν ἀδικίας πάθειν ⁵, ἀλλ' ἠλικιῶτιν ἐκ τῆσ

itaque monile Phayllus Onomarchi collega abstulit, & Aristonis Oetaei uxori, cui in amoribus erat, dono dedit: quae cum muliebri levitate diu se hoc ornamento jactasset, incensis aedibus a minore filio furore correpto, ignibus absumpta periiit. Cur filius tam gravem in matrem conciperet iram, causa fuisse videtur, quod illa patri mortem machinaretur. W. Cf. Parthenius Erotic. XXV. Diod. Sic. XVI. 64. Athenaeus L. VI.

1 Hirundinem laedere, nefas habebatur; vid. Aeliani H. A. I, 58. Eadem & ignota voce loqui & reconditas res significare putabatur; ob eamque causam Pythagorici eam averfabantur. De Besso hoc nil proditum est. Bassum Corinthium parricidam memorat Philostratus V. A. L. IV. c. 26. Apollonius Ep. 36. 37. W.

2 Sic R. dari voluit pro vulg. ἔφη, dedique cum W. Id e Xyl. & Colleg. Nov. fumente.

3 W. transposito vocum ordine legi vult λέγομεν ὑποθέμενοι, ὥσπερ ἠξιώται, γίνεσθαι —.

4 R. iudice, νομίζαν est delendum. Ruhnken. corrigit χρηνομὶ νομίζω ἀκροῶσθαι.

5 Sic Xyl. e Platon. Leg. V. Vol. VIII. p. 206. ed. Bip. legendum monuit pro παθεῖν, quod est in Ald. & Bas. dedique cum W. accedente Venet. a secunda manu. Habet idem a prima

τῆς αὐτῆς ὁμόθεν ¹ χώρας καὶ ῥίζης συνυποφουομένην.

Ἡ γὰρ κακὴ [Φησί] βελὴ τῶ βελεύσαντι κακίση ².

καί·

Ὅς δ' ἄλλω κακὰ τεύχει, ἐῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.

ἡ μὲν γὰρ κανθαρίς ἐν αὐτῇ λέγεται τὸ βοηθητικὸν ἐκ
 τινος ἀντιπαθείας ἔχειν συγκεκραμένον· ἡ δὲ πονηρία
 συγγενῶσα τὸ λυπῶν ἑαυτῇ καὶ κολάζον, ἐχ ὕπερον,
 ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ὕβρει, τὴν δίκην τῷ ἀδικεῖν δίδωσι· καὶ
 τῶ μὲν σώματι τῶν κολαζομένων ἕκαστος κακέργων ³ ἐκ-
 φέρει τὸν αὐτὸν σκυρόν· ἡ δὲ κακία τῶν κολαστηρίων
 ἐφ' ἑαυτὴν ἕκαστον ἐξ αὐτῆς τεκταινεται, δεινὴ τις ἔσα
 βίς δημιοργὸς οἰκίρῃ, καὶ σὺν αἰχύνῃ ⁴ φόβος τε πολ-
 λὸς καὶ πάθη χαλεπὰ καὶ μεταμελείας καὶ παραχὰς
 ἀπαύσεως ἔχοντος. ἀλλ' ἐδὲν ἐνιοὶ διαφέρουσι παιδαρίων,
 ἔ τὰς κακέργας ⁵ ἐν τοῖς θεάτροις θεώμενα πολλάνις
 ἐν χιτῶσι διαχρύσοις καὶ χλαμυδίαις ἀλεργοῖς ⁶ ἐσεφα-
 νωμένους καὶ πυρρὶ χιτῶνι, ἄγαται καὶ τέθηπεν, ὡς
 μακαρίους· ἀχρὶς ⁷ κεντέμενοι καὶ μασιγέμενοι καὶ πῦρ
 ἀνιέντες ἐκ τῆς ἀνθιπῆς ⁷ ἐκείνης καὶ πολυτελεῖς ἐδῆτος
 ὀφθῶσιν. οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν πονηρῶν οἰκίας περιβεβλη-
 μένοι

μα παθεῖν cum Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. Harl. A Stephano
 est, quod vulgo legitur τῶ παθεῖν.

¹ W. monente, eodem tempore.

² Op. & d. v. 264. Sequens versus est 263. cum aliqua im-
 mutatione. Ab Aristot. Rhetoric. L. III. p. 631. tribuitur De-
 mocrito Chio. Eustathii auctoritate Callimacho vindicatur a Ku-
 stero ad Suld. v. πάγας; in ejusque fragmenta relatus est a Bent-
 lejo p. 521. Sine auctoris nomine laudatur ab Aeliano H. A.
 VII. 11.

³ Vulgo cum artic. τῶν κακέργων. Delevi τῶν ex R. men-
 te cum W. accedente Venet. Cf. Lips. de cruce II, 5.

⁴ Ald. Bas. οἰκίρας καὶ σ. αἰ. Xyl. e MS. notat οἰκίρῃ, σὺν
 αἰ. Steph. dedit οἰκίρῃ.

⁵ R. haec intelligi vult de martyribus Christianis, in *causis*
molestis fomentibus. Sagittar. de cruciat. martyrum X, 15.

⁶ Voss. ἀλεργεῖς, unde recentior manus correxit ἀλεργεῖσι.

⁷ Voss. ἀνθιπῆς; Harl. ἀνθιπῆς. Vulgata magis est usitata,

μένοι μεγάλας, καὶ ἀρχὰς καὶ δυνάμεις περιφανεῖς, λανθάνουσιν, ὅτι κολάζονται, πρὶν ἂν ὀφθῶσιν ¹ ἄποσφαγάντες ἢ κατακρημνισθέντες· ἅπερ ἂν τις ἐ τιμωρίαν εἴποι, πέρας δὲ τιμωρίας καὶ συντέλειαν. ὡσπερ γὰρ Ἡρόδικον τὸν Σηλυμβριακὸν ², εἰς Φθίῳσιν, ἀνήκεσον πάθος, ἐμπесόντα, καὶ μίξαντα πρῶτον ἀνθρώπων γυμνασικὴν ἰατρικῇ, Φησὶν ³ ὁ Πλάτων, μακρὸν ⁴ ποιῆσαι τὸν θάνατον αὐτῷ καὶ τοῖς ὁμοίως νοσῶσιν· ἔγω καὶ τῶν πονηρῶν ὅσοι τὴν παραυτίκα πληγὴν ἐκφυγεῖν ἔδοξαν, ἐ μετὰ πλείονα χρόνον, ἀλλ' ἐν πλείονι χρόνῳ, τιμωρίαν μακροτέραν, ἐ βραδυτέραν τίνασιν· ἐδὲ γηράσαντες ἐκολάθησαν, ἀλλ' ἐγήρασαν κολαζόμενοι. λέγω δὲ πρὸς ἡμᾶς τὸν πολὺν χρόνον· ἐπεὶ τοῖς γε θεοῖς πᾶν ἀνθρώπινον βίη διέστημα τὸ μηδὲν ἐστὶ καὶ τὸ νῦν, ἀλλὰ μὴ ⁵ πρὸ ἐτῶν τριάκοντα, τοιῦτόν ἐστιν, οἷον τὸ δειλής, ἀλλὰ μὴ πρῶτ', σρεβλῆν ἢ κρεμαννύουσαι τὸν πονηρόν· ἄλλως τε καὶ φρεσόμενον ἐν τῷ βίῳ, κατὰπερ εἰρηκῆ, μηδεμίαν μετανάστασιν ἐχέσῃ, μηδὲ διάφευξιν, εὐωχίας δὲ πολλὰς διὰ μέσῃ καὶ πραγματείας καὶ δόσεις ⁶ καὶ χρίτας ἀμέλει καὶ παιδίῳ, ἅσπερ ἐν δεσμοτηρίῳ κυβεύοντων ἢ πετλευόντων, ὑπὲρ κεφαλῆς τῆ χοινίᾳ κρεμαμένῃ ⁷.

X. Καίτοι τί κωλύει, μηδὲ τὰς ἐπὶ θανάτῳ κατὰ
εἰργυ-

1 Ald. Bas. πρὶν ἀναφθῶσιν.

2 Cf. Plat. de Rep. L. III. Vol. VI. p. 301. ed. Bip.

3 Vulgo parenthetica ὡς Φησὶν ὁ Πλάτων. R. ὡς cum signis parenthesisos deleri voluit. Probat W. delevitque auctoritate Venet.

4 Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. μακρὰν; perperam, W. iudice.

5 Voss. in margine pro var. leſt. ἀλλὰ μὴν π. ἔ. τ. & deinde ἄλλως τε μὴ πρῶτ', quod manus recentior eodem modo, quo in vulgatis legitur, correxit.

6 R. mavult διαδόσεις, scil. κυλίπων, aut λύσεις, solutiones vinculorum, aut διαχύσεις, gaudia.

7 alluditur ad historiam Damoclis. Cic. Tusc. V, 21. Horat. Carm. III, 1. 17.

πιρρυνόμενες Φάναι κολάζεσθαι, μέχρις ἢ τις ἀποκόψῃ¹ τὸν τράχηλον; μηδὲ τὸν πεπωκότα τὸ κύνειον, εἴτα περιϊόντα καὶ προσμένοντα βάρος ἐγγενέσθαι τοῖς σέλεσιν αὐτῆ, πρὶν ἢ τὴν συνάπλυσαν ἀναιδησίᾳ σβέσειν καὶ πῆξι καταλαβεῖν; εἰ τὸν ἔχατον τῆς τιμωρίας καιρὸν ἠγάμεθα τιμωρίαν. τὰ δ' ἐν μέσῳ παθήματα καὶ Φόβος καὶ προσδοκίας καὶ μεταμελείας, οἷς ἀδικήσας ἕκαστος ἐνέχεται τῶν πονηρῶν, παραλείπομεν. ὥσπερ ἰχθῦν καταπεπωκότα τὸ ἀγνιστρον ἐ Φάσκοντες ἐαλωμένοι, πρὶν ὑπὸ τῶν μαγείρων ὀπλίωμενον ἴδωμεν ἢ κατατεμνόμενον. ἔχεται γὰρ ἕκαστος ἀδικήσας τῇ δίκῃ, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀδικίας, ὥσπερ δέλεαρ, εὐθύς ἐξεδήλοκε· τὸ δὲ συνειδὸς, ἐγκείμενον ἔχων καὶ ἀποτίνον²,

Θύνηος βολαῖος πέλαγος ὡς διασροβεῖ³.

ἢ γὰρ ἰταμότης ἐπένη καὶ τὸ θρασὺ τῆς κακίας ἐχρητῶν ἀδικημάτων ἰχυρῶν ἐσι καὶ πρόχειρον, εἴτα τῆ κάθως ὥσπερ πνεύματος ὑπολείποντος, ἀθενὲς καὶ ταπεινὸν ὑποπίπτει τοῖς Φόβοις καὶ ταῖς δεισιδαιμονίαις. ὥστε πρὸς τὰ γινόμενα καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποπλάττεσθαι⁴ τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐνύπνιον τὸν Στῆσίχορον, ἔτωσί πως λέγοντα·

Τῆ-

1 Voss. ἀποκόψῃ; idem infra καταπεπωκότα δε ἴδωμεν.

2 Secutus sum W. ita recipientem e Venet. pro vulg. ἀποτίνων; ad quod R. notaverat, aut nonnulla deesse, si bene habeat, aut legendum videri κατατεῖνον; W. autem, licet accipi posse vulgatam pro poenas luens monuit, maluerat ἐπιτεῖνον, intendens sc. poenas, aut intentans flagellum.

3 Versus ex deperdita vel Aeschylī vel Sophoclis fabula de promptus. Citatur quoque in vit. Lucull. Vol. III. p. 276. Βολαῖος, W. docente, duplicem admittit sensum, vel incisatus, vel vulneratus, sive tridente percussus. Etiam sensus versus ipsius est anceps: sive enim cum mari confertur mala conscientia, quod thynni moi agitur (sic Xyl. vertit) sive cum irretito aut vulnerato thynno comparatur, qui fervido cursu per mare rapitur.

4 R. e Erst, διαπλάττεισθαι. Restituendam consul priorem λέξιονεμ.

Τὰδε δράκων μὲν ἔδοξε μολεῖν βεβροτωμένος ἄκρον ¹,
 Ἐκ δ' ἄρα τῆ βασιλεὺς Πλειθενίδας ἐΦάνη.
 καὶ γὰρ ὄψεις ἐνυπνίων, καὶ Φάσματα μεσημερινὰ, καὶ
 χρησμοί, καὶ καταβασίαι ², καὶ ὅ τι δόξαν ἔχεν αἰ-
 τία θεῶν περαίνεσθαι, χειμῶνας ἐπάγει καὶ φόβος τοῖς
 ἄτω διακειμένοις. οἷον Φασίν Ἀπολλόδωρον ³ ποτε κα-
 τὰ τὰς ὑπνους ὄραν ἐκδερόμενον ἑαυτὸν ὑπὸ Σκυθῶν ⁴,
 εἶτα καθεψόμενον, τὴν δὲ καρδίαν ἐκ τῆ λέβητος ὑπο-
 Φθεγγομένην καὶ λέγεσσαν. Ἐγὼ σοι τέτων αἰτία· καὶ
 πάλιν τὰς θυγατέρας διαπύρας καὶ Φλεγόμενας τοῖς σώ-
 μασι κύκλω περὶ αὐτὸν περιτρεχέσας ⁵. Ἴππαρχον
 δὲ τὸν Πεισιρράτη, μικρὸν ἔμπροσθεν τῆς τελευτῆς, αἰ-
 μα προσβαλῶσαν αὐτῷ τὴν Ἀφροδίτην ἐν τινος Φιάλης
 πρὸς τὸ πρόσωπον ⁶. οἱ δὲ Πτολεμαῖοι τῆ Κεραυνῆ
 Φίλοι καλέμενον αὐτὸν ἐώρων ἐπὶ δίκην ὑπὸ Σελεύκῃ ⁷,
 γυπῶν

¹ Dedi hunc versum, qualem W. recepit ex Valckenarii cor-
 rectione, a Mez. confirmata. Vulgo λέγοντα τὰδε. Δράκων
 ἔδόκησε μολεῖν κίρα βεβροτωμένος ἄκρον. R. jam legendum
 monuit τῆ δε, illi vero, scil. Clytemnestrae, draco apparuit.
 Voluit deinde omitti μολεῖν, retento κίρα — *sumptum carnis
 humano simile habens*. Quod autem annotat, in Basil. non pro-
 stare μολεῖν, fallitur. Per Πλειθενίδας v. seq. significatur Ore-
 stes, Pliththenis nepos.

² *fulgura*. Turn. V. Bong. Voff. Harl. καταβασίαι, quae,
 W. iudice, communior forma est; illa Ionibus propria vide-
 tur. In continenti divisim legendum monuit R. cum Xyl. ὅ
 τι, ὅ quodcumque, non, ut vulgo, ὅτι; id quod in ipsa ejus
 editione observatur.

³ tyrannus Cassandriae, qui circa Olymp. 120. vixit, adeo
 crudelis, ut passim a scriptoribus cum Phalaride conjungatur.
 V. Interpp. ad Polyaen. VI, 7. Aelian. V. H. 14, 41. Diod.
 Sic. III. 562. 563. Nicol. Heins. ad Ovid. ex Ponto II. 9, 43.

⁴ J. Lips. ad Senec. Ir. L. II. 5. legi voluit σκυτέων, a co-
 stariis, cerdonibus. Non probat hanc correctionem W.

⁵ absunt ab Harl. τοῖς σώμασι — περιτρεχέσας.

⁶ Aliud somnium Hipparchum vidisse, nocte antequam occi-
 deretur, refert Herodot. V, 56. W.

⁷ Ptolemaeus Ceraunus Seleucum, conditorem illustrissimae
 Seleucidarum in Asia gentis, dolo & perfidia peremit. R.

ηυπῶν καὶ λύκων δικαζόντων, καὶ κρέα πολλὰ τοῖς πο-
λεμίοις διανεμόντα ¹. Πausανίας δὲ Κλεονίην ἐν Βυ-
ζαντίῳ παρθένον ἐλευθέραν ὕβρει ² μεταπεμφάμενος,
ὡς ἔξων διὰ νυκτὸς, εἶτα προσῆσαν ἕκ τινος ταραχῆς
καὶ ὑποψίας ἀνελὼν, εἴρα πολλάκις ἐν τοῖς ὕπνοις λέ-
γασαν αὐτῶν.

Βαῖνε δίκης ἄσπον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις·
ἐ παυμένε δὲ τῆ Φάσματος, ὡς ἔθηκε, πλεύσας ³ ἐπὶ
τὸ ψυχοπομπεῖον εἰς Ἡράκλειαν ⁴, ἰλασμοῖς τισι καὶ
χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης· ἐλθῆσα δ' εἰς
ὄψιν, εἶπεν, ὅτι παύσεται τῶν κακῶν, ὅταν ἐν Λακε-
δαίμονι γένηται· γενόμενος δὲ, εὐθύς ἐτελεύτησεν.

XI. "Ως", εἰ μηδὲν ἐστὶ ⁵ τῇ ψυχῇ μετὰ τὴν τε-
λευτήν, ἀλλὰ καὶ χάριτος πέρας ἀπάσης καὶ τιμωρίας
ὁ θάνατος, μᾶλλον ἂν τις εἴποι τοῖς ταχὺ κολαζόμε-
νοις τῶν πονηρῶν καὶ ἀποθνήσκουσι μαλακῶς καὶ ῥαθύ-
μως χρῆσθαι τὸ δαιμόνιον. καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο Φαίη
τις ἂν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ χρόνῳ ⁶ τῶν πονηρῶν παρέχειν ⁷
κακὸν,

1 R. & W. *supr.* διανεμόντων.

2 R. *supr.* ἔφ' ὕβρεα, quod W. probat. De re ipsa cf. Plut. in vit. Cimonis Vol. III. p. 252. nec non Pausan. Lacom. p. 90.

3 Turn. V. Bong. *πέμφασ.*

4 R. dubium esse notat, quam designet auctor Heracleam, eamne, quae in Bithynia, seu agro Maryandenorum, sita fuit, a Megarensibus condita; an eam, quae olim Perinthus dicta, recentioribus temporibus Heraclea vocitari coepit. Idem de posteriore accipiendum existimat, quod propius Byzantium, ubi tum agebat Pausanias, posita fuit. W. consentit. Pausan. *Φιγάλααν* scribit.

5 Voss. *ἔσαμ.* Deinde Turn. V. Bong. pro *χρηθῶν* habent *χαρίζεται*, mendose haud dubie pro *χαρίζεσθαι*.

6 Ald. Bas. Voss. Harl. *Φαίη τις ἐν τῷ β. κ. τ. χρ.* Marg. Ald. *Φαίη τις ἂν τῷ β. κ. τ. χρ.* Steph. eumque secutae edd. *Φαίη τις ἂν τῷ χρόνῳ*; Coll. Schott. *ἂν ἐν τῷ βίῳ καὶ τῷ χρ.* Ita dedi cum W. ut sit pro *ἐν τῷ τῷ βίῳ καὶ τῷ χρ.*

7 R. monet, posse hic loci a communi repetitum subaudiri τὸ δαιμόνιον; sed posse quoque infinitivum hunc sic nude & im-
per-

κακὸν, ἀλλ' ἐξελεγχομένης ¹ τῆς ἀδικίας, πραγματο-
 τος ἀκάρπια καὶ ἀχαρίσια, καὶ χρηστὸν ἄδὲν ἐδ' ἄξιον
 σπεδῆς ἀναφέροντος ἐκ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀγώνων, ἢ
 αἰδησις αὐτῶν ἀνατρέπει τὴν ψυχὴν. οἷον ἰσορῶσι δῆ-
 πια Λυσίμαχον ὑπὸ δίψης ἐκβιασθέντα, καὶ παραδόν-
 τα τοῖς Γέταις τὸ σῶμα καὶ τὴν δύναμιν, ὡς ἔπιεν
 ὑποχείριος γενόμενος, εἰπεῖν· Φεῦ τῆς ἐμῆς κακίας,
 ἔς δι' ἡδονὴν ἔτω βραχεῖαν ἐσέρημαι βασιλείας τηλικαύ-
 της ². καίτοι γε πρὸς Φυσικὴν πάθος ἀνάγκην ἀντι-
 βῆναι, παγχάλεπόν ἐστιν. ὅταν δ' ἀνθρώπος ἢ χρη-
 μάτων ἔνθεον πλεονεξίας, ἢ Φθίνῳ ³ πολιτικῆς δόξης
 καὶ δυνάμεως, ἢ δι' ἡδονὴν τινα συνείας, ἔνομον ἔρ-
 γον ἐργασάμενος καὶ δεινὸν, εἶτα τῷ πάθῳ ἀφισίς τὰ
 διψῶδες καὶ μανικὸν, ἐν χρόνῳ καθορᾷ τὰ αἰσχρὰ καὶ
 φοβερὰ τῆς ἀδικίας πάθη παραμένοντα, χρησίμων δὲ
 μηδὲν, μηδ' ἀναγκαῖον, μηδ' ὄνησιφόρον, ἄρ' ἐκ εἰκὸς
 ἐμπίπτειν αὐτῷ πολλὰς λογισμὸν, ὡς ὑπὸ κενῆς δό-
 ξης, ἢ δι' ἡδονὴν ἀνελεύθερον καὶ ἀχαρίσον, ἀνατρέ-
 ψας τὰ κάλλιστα καὶ μέγιστα τῶν ἐν ἀνθρώποις δικαίων,
 ἐμπέπληκεν αἰσχύνης καὶ ταραχῆς τὸν βίον; ὥσπερ γὰρ

personaliter positum videri pro παρῖνα, vel ἐκγίγνεσθαι, aut
 περιεῖνα; eoque admissio, latere se autē tacite supplendum; pos-
 se denique corrigi τὸν χρόνον πονηροῦς παρέχων. Etiam W. τοῖς
 πονηροῖς vel τῷ πονηρῷ legendum putavit, subintelligendo τὸ δαι-
 μόνιον: praefert tamen multum conjecturam Ruhnkensii ὑπάρ-
 χων corrigentis pro παρέχων.

¹ Post hanc vocem Turn. & Bong. item Coll. Schott. infe-
 runt πᾶ, haud dubie pro πᾶ enclit. sumendum. V. ἄν. Hinc
 W. sup. ἔ. γὰρ τ. ἄ. i. e. *saltem*. Pro ἀδικίας Harl. male
 ἀληθείας. Eleganter dicitur ἀνατρέπει τὴν ψυχὴν de iis, qui,
 cognitis circumstantibus se malis, terrentur & ab animi statu
 dejiciuntur.

² Idem memorat Plut. in lib. de sanitate tuenda, Vol. VII.
 p. 382. & Apophth. Vol. VIII. p. 109. Cf. Diodor. Sic. II.
 559.

³ W. notat conjecturam πείθῳ pro φθίνῳ; tuetur vulgatam,
 Mox Voss. ἀφισίς pro ἀφισίς.

ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε παίζων, τὴν τῷ ἀργυρίῳ κιβωτὸν εὐ-
ρίσκειν αἰεὶ πλήρη, τὴν δὲ τῶν χαρίτων κενὴν ¹, ἕτως
οἱ πονηροὶ τὴν κακίαν ἐν ἑαυτοῖς διορῶντες, δι' ἡδονῆς
μὲν εὐθὺς κενὴν χάριν ἐχέουσι, ἐλπίδος ἔρημον ² εὐ-
ρίσκουσι, Φόβων δὲ καὶ λυπῶν καὶ μνήμης ἀτερπῆς καὶ πρὸς
τὸ μέλλον ὑποψίας, ἀπιστίας δὲ πρὸς τὸ παρὸν αἰεὶ γέ-
μισαν. ὡς περ τῆς Ἰνῆς ³ ἐν τοῖς θεάτροις λαβῆσης
ἀκούομεν, ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης·

Φίλοι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἄθιμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
Δράσασα μηδέν;

ταῦτα ⁴ ἐκίεε τῶν πονηρῶν εἰκὸς τὴν ψυχὴν ἀναπο-
λεῖν ἐν αὐτῇ, καὶ διαλογίζεσθαι· Πῶς ἂν ἐκβᾶσα τῆς
μνήμης τῶν ἀδικημάτων, καὶ τὸ συνειδὸς ἐξ ἑαυτῆς ἐκ-
βαλεσα, καὶ καθαρὰ γενομένη, βίον ἄλλαν ἐξ ἀρχῆς
βιώσειεν. ἔ γάρ ἐστι θεῶν ἀλέων, ἐπ' αὐτοῦ, ἐδὲ μό-
νιμον καὶ βέβαιον, ἐν οἷς προαιρεῖται τὸ πονηρὸν· εἰ
μὴ νῆ Δία σοφῆς τινος εἶναι φήσομεν τὰς ἀδικήσασα-
σιν· ὅπερ φιλοπλετία καὶ φιληδονία περιμάχητος καὶ
φθόρος ἀκρατος ἐνοικίεσθαι μετὰ δυσμενείας ἢ κακοη-
θείας, ἐν ταῦθ' αὖ καὶ δεισιδαιμονίαν σκοπῶν ἂν εὐρησῶν ⁵
ὑπο-

1 V. de curiositate c. 10. h. vol. p. 140.

2 R. *supr.* διορῶντες ἡδονῆς μὲν μετῆν, εὐθὺς κενὴν χάριν
ἐχέουσι, ἐλπίδος δ' ἔρημον. W. *contentit*, & ita pergit: εὐρίσκου-
σι μὲν φόβων καὶ πρὸς τὸ μέλλον ὑποψίας, μνήμης δ' ἀτερπῆς
πρὸς τὰ προσηνόμενα, ἀπιστίας δὲ καὶ λυπῶν πρὸς τὸ παρὸν αἰεὶ
γέμισαν.

3 *Restitui* Ἰνῆς, R. *jubente*, cum W. ex consensu omnium
librorum pro vulg. Οἰνῆς, quod Steph. *invexerat*. Depromtū
sunt hi versus ex Euripidis *deperdita* fabula *Ino*. V. Fabric.
Bibl. Gr. T. I. p. 650. & 652. Pro ὡς περ R. *maluit* ὡς γάρ.
W. *supr.* καὶ ὡς περ.

4 W. *mauvait* ταύτη, ut melius respondeat τῷ ὡς περ. Mox
sequens *eikōs* abest ab Ald. Bas. Harl.

5 Ald. Bas. ἂν εὐρήσασιν. Hinc W. leg. *monet* cum Voss. &
Coll. Schott. ἀνευρήσασιν; Harl. ἀνεύρησιν.

ὑπικαθημένην, καὶ μαλακίαν πρὸς πόνον, καὶ δειλίαν πρὸς θάνατον, καὶ μετάπλωσιν ὀξεῖαν ὀρμῶν, καὶ χανύτητα πρὸς δόξαν ὑπὸ ἀλαζονείας· καὶ τὰς ψέγοντας φοβῶνται, καὶ τὰς ἐπαινῶντας δεδίασιν, ὡς ἀδικημένους τῇ ἀπάτῃ, καὶ μάλιστα τοῖς κακοῖς πολεμῶντας, ὅτι τὰς δοκῶντας ἀγαθὰς ἐπαινῶσι προθύμως. τὸ γὰρ σκληρὸν ἐν κακίᾳ, καθάπερ ἐν Φαύλῳ σιδήρῳ, σαθρὸν ἔστι, καὶ τὸ ἀντίτυπον εὐθραυσον ¹. ὁθεν ἐν χρόνῳ πολλῷ μᾶλλον ὡς ἔχουσιν αὐτὰς καταμανθάνοντες, ἄχθονται καὶ δυσκολεύονται, καὶ προβάλλονται τὸν ἑαυτῶν βίον. ² γὰρ δὴ πᾶ παρακαταθήκην μὲν ἀποδοῦς, καὶ γνώριμον ἐγγυησάμενος, ³ καὶ πατρὶδι μετὰ δόξης καὶ φιλοτιμίᾳ ἐπιδοῦς καὶ συνεισνεγκῶν ὁ Φαῦλος ³, εὐθύς ἐστιν ἐν μεταμελείᾳ, καὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀνιάται, διὰ τὸ πάντῃ εὐμετάπλωτον αὐτῷ καὶ πλανώμενον τῆς γνώμης· καὶ κροτέμενοι τινες ἐν τοῖς θεάτροις, εὐθύς τένευσιν, ὑπονοσῶσης τῆς φιλοδοξίας εἰς τὴν φιλαργυρίαν· οἷδ' ἀ καταθύοντες ἀνθρώπους ἐπὶ τυραννίσιν καὶ συναμοσίαις, ὡς Ἀπολλόδωρος, καὶ χρήματα φίλων ἀποσερῶντες, ὡς Γλαῦκος ⁴ ὁ Ἐπικύδης, ἢ μετενόον, ἐδ' ἔμισαν ἑαυτὰς, ἐδ' ἠνιῶντο τοῖς γεγενημένοις. ἐγὼ μὲν ⁵ (εἰ θέμις ἐστὶν εἰπεῖν) ἤτε τινὸς θεῶν, ἢ τ' ἀνθρώπων, δεῖδαι νολεῖν νομίζω τὰς ἀνοσιεργῶντας, ἀλλὰ τὸν βίον αὐτῶν ἐξαριεῖν ὑπὸ τῆς κακίας διεφθαρμένον ὅλον καὶ συνταταραγμένον.

XII.

¹ Voss. & Harl. εὐθραυσον.

² R. monente, hoc ē, & quod paulo infra sequitur ante μετενόον, cum interrogatione esserendum est, idemque valet, atque ἔχι, κολλη, vel ριγασθε, eos non poenituisse? Deinde Voss. & Harl. παραθήκην.

³ W. corrigendum censet Φιλάργυρος, cum de avaris sermo sit.

⁴ Herodot. VI. 86. Pausan. II, 18.

⁵ Tarn. V. Bong. Coll. Schett. marg. Ald. post μὲν inferant γὰρ, quod W. in textum edit. pecul. recepit. Voss. ἐγὼ μὲν ἢ θ. =

XII. Ἄλλὰ σκοπεῖτε τὸν λόγον, (ἔφην) μὴ τῷ καιρῷ πορρωτέρω πρόεσι. καὶ ὁ Τίμων· Τυχόν (ἔφην) πρὸς τὸ μέλλον καὶ τὸ λειπόμενον αὐτῷ μῆνος. ἤδη γὰρ ὡσπερ ἔφεδρον ¹ ἀνίστημι τὴν τελευταίαν ἀπορίαν, ἐπεὶ ταῖς πρώταις διεγώνισαι μετρίως. ἃ γὰρ Ευριπίδης ἐγκαλεῖ καὶ παρρησιάζεται πρὸς τὰς θεάς, τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τὰς ἐγγόνους τρέποντας ², αἰτιζομαι νόμιζε καὶ τὰς σιωπῶντας ἡμῶν. εἴτε γὰρ οἱ δράσαντες αὐτοὶ δίκην ἔδοσαν, ἔθεν ἔτι δεῖ κολάζειν τὰς μὴ ἀδικήσαντας, ὅπως δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἡδὲ τὰς δράσαντας δίκαιον· εἴτε ῥαθυμία καταπροέμενοι τὴν τιμωρίαν ἐν τοῖς πονηροῖς, ὅψα παρὰ τῶν ἀναιτίων εἰσπρίττωσιν, ἐκ εὖ τῷ ἀδίκως τὸ ³ βραδέως ἀναλαμβάνουσιν. οἷον ἐνταῦθα δὴπερὲν λέγεται ἐλθεῖν Αἴσωπον ⁴, ἔχοντα παρὰ Κροίσου χρυσοῖον, ὅπως τε θύσεται ⁵ τῷ θεῷ μεγαλοπρεπῶς, καὶ Δελφῶν ἐκάσῃ διανείμῃ μνάς τέσσαρας. ὀργῆς δὲ τινος (ὡς ἔοικε ⁶) καὶ διαφορᾶς αὐτῷ γενομένης πρὸς τὰς αὐτόθι, τὴν μὲν θυσίαν ἐποίησατο, τὰ δὲ χρήματα ἀπέπεμψεν ⁷ εἰς Σάρδεις, ὡς ἐκ ἀξίων ὄντων ὠφελήθηται τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ συνθέντες αἰτίαν ἐπ' αὐτὸν ἱεροσυλίας, ἀπέκλειναν, ὡσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ἣν Ἰάμπειαν καλεῖσιν.

Q 2

ἐκ

¹ Ad vim hujus vocis noscendam observat W. ἔφεδρον fuisse in athleticis certaminibus succenturiatum, sive tertiarium, qui sedens expectabat, ut, duobus foculis victis, ipse tertius cum victore certamen iniret.

² Respicit ad Euripidis versum ex deperdita fabula *Alcmaeone*. Stobae. S. LXXVII. p. 454.

³ Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. τῷ pro τὸ. Harl. τὸ ἀδίκως τῷ βρ.

⁴ de Aesopi injusta nece v. Interpp. ad Aelian. V. H. XI, 5. & Fabric. B. Gr. T. I. p. 392.

⁵ W. mavult ex Harl. θύσῃ.

⁶ a Voss. abest ὡς ἔοικε; Harl. transposite ὡς ἔοικεν αὐτῷ καὶ διαφορᾶς.

⁷ Voss. ἀπέπεμψεν; Harl. ἀπέπεμψεν.

ἐκ δὲ τότε λέγεσθαι μηνίσαι ¹ τὸ θεῖον αὐτοῖς, ἀφάρ-
 ριαν τε γῆς ἐπαγαγεῖν, καὶ νόσων ἀτόπων ἰδέαν πᾶ-
 σαν, ὡσεὶ περιόντας ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πανηγύρεσι
 κηρύσσειν καὶ καλεῖν αἰεὶ τὸν βελλόμενον ὑπὲρ Αἰσάπῃ
 δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν. τρίτη δὲ γενεῆ Σάμιος Ἰό-
 μων ² ἀφίκετο, γένει μὲν ἑδὲν Αἰσάπῃ προσήκων, ἀπό-
 γονος δὲ τῶν πριαμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγονώς. καὶ
 τέτῳ τινὰς δίκας δόντες οἱ Δελφοί, τῶν κακῶν ἀπὴλ-
 λάγησαν. ἐξ ἐκείνης δὲ Φασι καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν
 ἱεροσύλων ἐπὶ τὴν Ναυπλίαν ³ ἀπὸ τῆς Ἰαμπείας με-
 τατεθῆναι. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἑδὲ οἱ πάνυ Φιλῶν-
 τες (ὧν ἑσμέν καὶ ἡμεῖς) ἐπαινῶσι, τὸ Βραγχιδῶν ⁴
 ἄστῳ συγχεάντα, καὶ διαφθείραντα πᾶσαν ἡλικίαν δ' αὖ
 τὴν γενομένην τῆ περὶ Μίλητον ἱερῆ προδοσίαν ὑπὸ τῶν
 προπάππων αὐτῶν. Ἀγαθοκλῆς δὲ, ὁ Συρακουσίων τύ-
 ραννος, καὶ σὺν γέλωτι χλευάζων Κερκυραῖες ⁵ ἐρω-
 τῶντας, διὰ τί πορθοίη τὴν νῆσον αὐτῶν. Ὅτι νῆ Δία
 (εἶπεν) οἱ πατέρες ὑμῶν ὑπεδέξαντο τὸν Ὀδυσσεά. καὶ
 τῶν Ἰθακησίων ὁμοίως ἐγκαλόντων ⁶, ὅτι πρόβρατα λαμβαν-
 νουσι

1 R. mavult μηνίσαν, in partie.

2 Herodot. II. 134. unde Plut. hanc historiam depromsit, con-
 stanter Ἰάδμουσα appellat. Valckenar. ad locum istum etiam
 hic Ἰάδμων reponendum censet.

3 Turn. V. Bong. Coll. Schott. Ναυλίαν; Harl. Αὐλίαν. W.
 fufp. Δαυλίαν. Etiam pro Hyampeja reponi voluit Hyampolin
 e J. Palmer. Exercit. p. 665.

4 Branchidae Xerxi ab illa formidolosa expeditione, qua
 Asiam minorem & Graeciam obruerat, domum redeuntii sacras
 Apollini Didymaeo apud Miletum opes prodiderant, & metu
 poenae cum eo aufugerant. Cujus beneficii gratia Xerxes ipsis
 urbem de ipsis appellatam in Sogdiana condidit, quam multo
 tempore post Alexander M. odio prodicionis destruxit. R.

5 Agathoclis in Corcyram, a Callandro obsessam, expeditio
 incidit in an. 4. Olymp. 119. v. Diodor. Sic. in Eclog. L.
 XXI. R.

6 Cf. Apophth. Vol. VIII. p. 93.

υβσιν·αὐτῶν οἱ στρατιῶται. Ὁ δὲ ὑμέτερος (ἔφη) βασι-
 λεὺς ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς, καὶ τὸν ποιμένα προσεξετύ-
 φλωσεν. ἄρ' ἔν ἐκ ἀτοπώτερος τέτων ὁ Ἀπόλλων, εἰ
 Φενεάτας ἀπόλλυσι τὰς νῦν ¹, ἐμφράξας τὸ βέραθρον
 καὶ κατακλύσας τὴν χώραν ἅπασαν αὐτῶν, ὅτι πρὸ
 χιλίων ² ἐτῶν (ὡς Φασιν) ὁ Ἡρακλῆς ἀνασπάσας ³ τὸν
 τρίποδα τὸν μαντικὸν εἰς Φενεὸν ἀπήνεγκε; Συβαρίταις
 δὲ φράζων ἀπόλλυσιν τῶν κακῶν, ὅταν τρισὶν ὀλέθροις ⁴
 ἰλάσωνται τὸ μῆνιμα τῆς Λευκαδίας Ἡρας; καὶ μὴν ἔ-
 πολὺς χρόνος, ἀφ' ἧς Λοκροὶ πέμποντας εἰς Τροίαν πέ-
 παυνται ⁵ τὰς παρθένους,

Αἱ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσίν, ἤντε δῶλαι,
 Ἡοῖαι ⁶ σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμῶν,
 Νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἰκάνοι

Q 3

διὰ

1 nam Plutarchi aetate vetus Pheneum, urbs Arcadiae, de-
 structa fuerat, & nova in alium locum vicinum translata, ubi
 tamen ne vel sic quidem restagnantis aquae incommoda (quae
 vulgari opinione Apollini auctori tribuebantur) effugere poter-
 rant, obstructis barathris, ab Hercule factis, per quae aqua
 olim defluere consueverat. Interpres hujus loci est Pausan.
 VIII, 14. R.

2 Plat. pro certo numero posuit infinitum. Ab eo enim tem-
 pore, quo censendus est Hercules ex agro Pheneatarum stagna
 dedaxisse, & Apollinis Delphi. i tripodem illuc transtulisse, us-
 que ad Plat. aetatem plus quam mille anni effluxerunt.

3 W. mavult ἀναρπάσας. Marg. Ald. Δελφικὸν pro μαν-
 τικόν.

4 R. observat, Sybarin a Crotoniatis bis fuisse everfam Ol.
 68. An. 1. restitutam Ol. 81. An. 4. iterum everfam Ol. 83.
 An. 1. neque postea restitutam. De Junone Sybaritis insensa
 consulendus est Athenaeus L. XII. p. 520. sq.

5 Harl. ἐπαύσαντο.

6 Sic Xyl. & R. legendum monuerunt — *matutinae* — & dedi-
 cum W. Idem e Mez. recipiente. Vulgo Ἡοῖαι. Capta Troja,
 Ajax Locrus Palladis sacerdoti Cassandrae vi vitium intulit.
 Cujus sceleris non ipse solum luit poenas, naufragio obrutus
 scopulisque adfixus, verum & contagio in insontes ejus cives
 Locros redundavit, qui morbis & calamitate misere vexati sunt.

Haec

διὰ τὴν Αἴαντος ἀκολασίαν. πᾶ δὴ ταῦτα τὸ εὐλογον ἔχει καὶ δίκαιον; ἐδὲ γὰρ Θρᾷκας ἐπαινῶμεν, ὅτι εἰζῶσιν ἄχρι νῦν ¹, τιμωρῶντες τῷ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας ². ἐδὲ τὰς περὶ Ἡριδανὸν βαρβάρους, μελανοφιδῶντας ἐπὶ πένθει τῷ Φαέδοντος, ὡσπερ λέγουσιν ³. ἔτι δ' ἐν (οἶμαι) γελοϊότερον ἦν, εἰ, τῶν τότ' ἀνθρώπων, ὅτε διεφθαρῆ Φαέδων, παραμελησάντων, οἱ πάντες γενεαῖς ἢ δέκα τῷ πάθει ὑστερον γεγονότες, ἤρξαντο τὴν ἐδῆτα μεταβάλλειν ἐπ' αὐτῷ καὶ πενθεῖν. καίτοι τῷτο ἀβελτηρίαν μὲν ἔχει μόνον, ἐδὲν δὲ δεινόν, ἐδ' ἀνήκεσον. αἱ δὲ τῶν θεῶν ὄργαι τίνι λόγῳ παραχρῆμα δυόμεναι, καθάπερ ἔνιοι τῶν ποταμῶν, εἴτα ὑστερον ἐπ' ἄλλας ἀναφερόμεναι, πρὸς ἐχάτας συμφορὰς κποτελευτῶσιν ⁴;

XII.

Haec mala cum, quomodo effugerent, oraculum consultarent, responsum fuit, Ajacis scelus ipsis expiandum esse, mittendis per mille continuos annos duabus virginibus Trojam, quae in aedibus Minervae servili fungerentur ministerio. Atque hanc illi religionem, quae bello Phocensi demum desinit, totum illud tempus sancte & constanter observaverunt. Sic Scholiastes Lycophron. v. 1135. Versus hos ipsos W. cum Toupio Epist. erit p. 162. & Valckenario tribuit *Euphorioni*.

¹ Harl. ἄχρι τῆ νῦν.

² W. ad haec: „Orpheum a Thressis interfectum fuisse, in eo omnes qui de ejus morte aliquid prodiderunt, unanimiter consentiunt: sed pauci admodum ad hanc originem Thracum mulieres pungendi morem referunt. Quin utriusque rei vera ratio fabulosae antiquitatis obvoluta est tenebris. Cum Plutarcho tamen pulchre facit *Phanocles*, qui suavissimo carmine Orphes amores & fata cecinit, cujus partem servavit Stobaeus S. LXII. p. 399. — Sed diuturna consuetudine, pictura, quae in poenae atque ignominiae notam instituta fuerat, in honorem atque ornamentum concessit, ut constat ex Herodot. L. V. c. 6.“

³ Fabula de Phaëtonis fororibus, quae, dolore fraternae calamitatis, ad ripas Eridani in arbores conversae, electrum & aurum stillant, satis est nota. W. cf. Polyb. II, 16. Ovid. metam. II. 1. sqq.

⁴ Harl. τελευτῶσιν.

XIII. Ὡς δὲ πρῶτον ἐπέχε, δεισας ἐγὼ, μὴ πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐπαγάγη πλείονας καὶ μαιζονας ἀτοπίας, εὐθὺς ἤρομην αὐτόν. Εἶεν (ἔφην) ταῦτα γὰρ πάντα ἀληθινὰ ἦγῃ; κῆκεῖνος· Εἰ δὲ μὴ πάντα, (εἶπεν) ἀλλ' ἓνια ¹, τὴν αὐτὴν ἀπερίαν ἔχειν ἢ νομίζεις τὸν λόγον; Ἴσως (ἔφην ἐγὼ) καὶ τοῖς σφόδρα πυρέτῃσι, εἴαν τε ἐν ἱμάτιον, εἴαν τε πολλὰ περιβεβλημένοι τυγχάνωσι, ταῦτ' οὐ καῦμα καὶ παραπλήσιον, ὅμως δὲ δεῖ ² εἰς παραμυθίαν ἀφελεῖν τὸ πλῆθος· εἰ δὲ μὴ βέλῃ ³, τῆτο μὲν ἕασον· καίτοι ⁴ τὰ πλεῖστα μύθοις ἔοικε καὶ πλάσμασιν· ἀναμνήθητι δὲ, τῶν ἔναγχος, τῶν ⁵ θεοξενίων, καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιρῶντες ⁶, τὰς Πινδάρου κηρύτῃσι λαμβάνουσιν ἀπογόνους· ὡς σοι τὸ πρᾶγμα σεμνὸν ἐφάνη καὶ ἡδύ. τίς δ' ἐκ αὐ (εἶπεν) ἠθεῖη τῇ χέριτι τῆς τιμῆς, ἕτως Ἑλληνικῶς καὶ ἀφελῶς ἀρχαϊζέσης; εἰ μὴ μέλαιναν καρδίαν κεχάλευται ψυχρᾶ Φλογί, κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ⁷. Ἐὼ τοίνυν (ἔφην) ὁμοίου ἐν Σπάρτῃ κήρυγμα τέτω τὸ Μετὰ

Q 4

Λέσ-

1 scil. ἀληθῆ ἔσιν. R. — Harl. paulo ante εἰ καὶ μὴ π.

2 Vulgo ὅμως δεῖ. R. inferi voluit δὲ, quod recepi cum W. id ex Mosq. 2. & Venet. fumente.

3 scil. τῆτο ἐξετάζεσθαι, εἰ ἀληθῆ ταῦτα πάντα ἐστίν, ἢ μῆ. W. mavult εἰ δὲ δὴ βέλῃ — at si placet, haec omit-
tamus; etsi nullo negotio refelli possunt, cum plurima fa-
bulis sint simillima.

4 W. susp. καὶ γὰρ; non tamen necesse esse adnotat, sen-
sa priori admisso.

5 Hoc τῶν deleri vult R. Consentit W. Festum, cujus h. l. fit mentio, sacrum erat primum θεοῖς ξενικοῖς. deinde aliis etiam Diis. Delphis certe θεοξενία celebrata fuisse, constat etiam ex Athenaeo L. IX. p. 372. Singulare est, quod ex hoc loco discimus, fuisse adhuc Plutarchi aetate, qui genus a Pindaro ducerent. Qualis autem ea fuerit portio, haud constat.

6 W. mavult ἐξαιρῶντες.

7 Extant haec in fragmento, quod debemus Athenaeo L. XIII. p. 601. Cf. Schneid. fragm. Pindar. p. 14. sq.

Λέσβιον ᾠδὸν ¹, ἐπὶ τιμῇ καὶ μνήμῃ Τερπάνδρου τῆ παλαιᾷ κηρυττόμενον· ὁ γὰρ αὐτὸς ἐστὶ λόγος. ἀλλ' ὑμεῖς γε δὴ πᾶ πλέον ἔχειν ἐτέρων ἐν τε Βοιωτοῖς Ὀφελτιάδαι γένος ὄντες ἀξιάτε ², καὶ παρὰ Φωκεῦσι, διὰ Δαΐφαντου ³, ἐμοὶ δὲ καὶ παρήτε καὶ συναλαμβάνετε πρῶτον, ὅτε Λυκορμαίοις καὶ Σατιλαίοις ⁴ τὴν πάτριον Ἑρακλειδῶν μετιῖσι τιμὴν καὶ τεΦανηφορίαν συνανασώζων, ἔλεγον, ὅτι δεῖ μέλιςα τοῖς ἀφ' Ἑρακλέως γεγονόσι τὰς τιμὰς ὑπάρχειν βεβαίως καὶ τὰς χάριτας, ὡν τὰς Ἑλληνας εὐεργετήσας, ἐκ ἔτυχεν αὐτὸς ἀξίας χάριτος, ἐδ' ἀμοιβῆς. καλῶ γε (εἶπεν) ἡμᾶς ἀγῶνος καὶ Φιλοσοφίας πρέποντος ⁵ μάλα ἀνέμνησας. Ἄφες ἔν, (εἶπον) ᾧ τᾶν, τὸ σφοδρὸν τῆτο τῆς κατηγορίας, καὶ μὴ φέρε πικρῶς, εἰ κολάζονται τινες ἐκ κακῶν γεγονο-

1 Cf. Aellan. V. H. XII, 50. Suid. in μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, & Erasmi. Adag. p. 473. Terpander fuit patria Lesbios, ex oppido Antissa. Vixit vel tempore Lycurgi ipsius, vel paulo post.

2 Vulgo ἐν τε Βοιωτοῖς ᾧ Φιλτιάδαι γένος ὄντες ἀξία. Locum hunc vitiatum ita correxit Xylander, uti nunc dedi cum W. Nobiles in Boeotis sunt habiti, qui ab Ophelta genus ducabant, rege, quem cum subditis e Thessalia in Boeotiam traduxit Peripoltas. cf. Plut. in vit. Climon. Vol. III. p. 244. Pausan. Boeot. p. 723. ἀξιάτε sensus ipse & constructionis ratio poseit; γένος in suo scripto fuisse primo scriptum, Xyl. notat. Eandem quoque conjecturam R. proponit ἀλλ' ὑμεῖσ μὲν δὴ πᾶ πλέον — ἀξιάτε.

3 De Daiphanto vid. lib. de mulierum virtutibus, Vol. VIII. p. 266. sq. Est Δαΐφάνης Pausaniae p. 800. Ald. Coll. Schott. Δαΐφαντον.

4 Ald. & Bas. Λυκόρμας καὶ Σατιλαῖοι. E scripto Xyl. notat Σατελαῖοι. R. susp. πρώην, ὅτε Λυκόρμα καὶ Σατέλα, addens, Lycormas esse nomen Phocicum e Pausan. p. 814. W. quaerit, an Λυκορμαίοις? Fuit Lycoria oppidum prope Delphos. Obscurior est ratio Satillaeorum.

5 Ald. Bas. Φιλοσοφίας πρέποντας. Harl. Φιλοσοφίας πρέποντες. Xyl. correxit Φιλοσοφία e scripto, superne σ alio atramento notato.

Θ γονότες ἢ πονηρῶν, ἢ μὴ χαίρει μηδ' ἐπαίνει τιμωμέ-
νης εὐγενείας. δεῖ γὰρ, εἰ τὴν χάριν ἐν τῷ γένει τῆς
ἀρετῆς ἀνασώζομεν, εὐλόγως μηδὲ τὴν κόλασιν οἶσθαι
δεῖν ἀπαυδᾶν καὶ προαπολείπειν ἐπὶ ταῖς ἀδικίαις, ἀλλὰ
συνεκτρέχειν ¹ ἐπεινῆ τὸ κατ' ἀξίαν ἀντιτρόφως ἀποδι-
δόση. ὁ δὲ τὰς ἀπὸ Κίμωνος ² ἠδέως ὄρων Ἀθήνησι
τιμωμένους, τῶν δὲ Λαχάρου ³ ἢ Ἀρίωνος ⁴ ἐυγόνων
ἐλαυνομένων, ἀχθόμενος καὶ ἀγανακτῶν, ὑγρός ἐστὶ λίαν
καὶ ῥέθυμος, μᾶλλον δὲ Φιλαίτιος ὅπως καὶ δύσκολος
πρὸς τὸ θεῖον. ἐγκαλῶν μὲν, ἂν ἀνδρὸς ἀδίκου καὶ πο-
νηρῆ παιδὸς ἐκ παιδῶν εὐτυχεῖν δοκῶσιν, ἐγκαλῶν δὲ
πάλιν, ἂν τὰ γένη κολήηται καὶ ἀφανίζηται τῶν Φαύ-
λων. αἰτιώμενος δὲ τὸν θεόν, ὁμοίως μὲν, ἂν χρηστῶ
πατρὸς τέκνα πρᾶτλη κακῶς, ὁμοίως δὲ, ἂν πονηρῆ.

XIV. Καὶ ταῦτα μὲν (ἔφην) ὡςπερ ἀντιφράγμα-
τά σοι κείδω πρὸς τὰς ἄγαν πιερὰς καὶ κατηγορικὰς
ἐκείνας. ἀναλαβόντες ⁵ δ' αὖτις ὡςπερ ἀρχὴν κλωστή-
ρος, ἐν σκοτεινῷ καὶ πολλὰς ἐλιγμὸς καὶ πλάνας ἔχον-
τι τῷ περὶ τῆς θεῆς λόγῳ, καθοδηγῶμεν αὐτὰς μετ' εὐ-
λαβείας ἀτρέμα πρὸς τὸ εἶδος καὶ πιθανόν. ὡς τόγος
σαφὲς καὶ τὴν ἀλήθειαν, εἰδ' ἐν οἷς αὐτοὶ πρᾶτλομεν,

Q 5

ἀσφα-

¹ *eiusdem esse cum aliquo magnitudinis.* W. Susp. idem
deinde ἀποδιδῶσαν.

² De Cimonis in patriam meritis vid. Diad. Sic. XI. Cor-
nel. Nep. & alios multos auctores.

³ Lachares patriam suam Athenas auctoritate & copiis Caf-
fandri in servitutem redegit, postea a Demetrio fuit expulsus.
v. vit. Demetr. Vol. VI. c. 33.

⁴ R. legi vult Ἀρισίωνος. Fuit Atheniensis philosophus, ab
aliis Epicuri scholae, ab aliis Stoicae sectae adscriptus. Lega-
tus Mithridatis regis, tyrannidem in patria occupavit an. 1.
Olymp. 173. & anno deinceps proximo a Sylla obsessus fuit,
cui tandem se dedit.

⁵ Sic R. legendum monuit, & restitui ex Ald. & Bas. cum
W. pro ἀναλαβόντος, quod in rell. edd. vitiose extat. Com-
paratio ab Ariadne filio desumpta esse videtur.

ἀσφαλῶς εἰπεῖν ἔχομεν. οἶον, διὰ τί τῶν ὑπὸ Φθίσεως ὁ
ἢ ὑδέρη διαφθαρέντων τὰς παῖδας εἰς ὕδωρ τῶ πόδε βρέ-
χοντας καθίζεσθαι κελεύομεν, ὥς ἂν ὁ νεκρὸς κατα-
καῖ; δοκεῖ γὰρ ἔτω τὸ νόσημα μὴ μεθίστασθαι, μηδὲ
προσπελάζειν αὐτοῖς. ἢ πάλιν, δι' ἣν αἰτίαν, αἰγὸς
τὸν ἡρυγγίτην ¹ λαβύσης εἰς τὸ σῶμα, ὅλον ἐφίσταται
τὸ αἰπόλιον, ἄχρις ἂν ἐξέλῃ προσελθὼν ὁ αἰπόλος;
ἀλλὰ τὴ δυνάμεις ἀφ' ἧς ἔχουσι καὶ διαδόσεις ἀπίστος ²
ὀξύτησι καὶ μήκεσι δι' ἑτέρων εἰς ἕτερα περαίνουσι. ἀλλ'
ἡμεῖς τὰ κατὰ τὰς χρόνας διαλείμματα θαυμάζομεν, ἔ
τὰ κατὰ τὰς τόπας. καίτοι θαυμασιώτερον ³, εἰ, πά-
θης ἐν Αἰθιοπία λαβόντος ἀρχὴν, ἀνεπλήθησαν αἱ Ἄ-
θῆναι ⁴, καὶ Περικλῆς ἀπέθανε, καὶ Θεκυδίδης ἐνόση-
σεν, ἢ εἰ, Δελφῶν καὶ Συβαριτῶν γενομένων πονηρῶν ⁵,
ἢ δίκη Φερεμένη περιῆλθεν εἰς τὰς παῖδας. ἔχουσι γὰρ
τινας αἱ δυνάμεις ἀναφορὰς ἀπὸ τῶν ἐχάτων ἐπὶ τὰ πρῶ-
τα καὶ συνάψεις. ὧν ἡ αἰτία, καὶ ὕφ' ἡμῶν ἀγνοῆται,
σιωπῆ περαίνει τὸ οἰκεῖον.

XV. Οὐ μὴν ἀλλὰ γε ⁶ τὰ δημόσια τῶν πόλεων
μηνύματα τὸν τῆ δικαίᾳ λόγον ἔχει πρόχειρον. ἐν γὰρ
τι

¹ Plat. Sympof. VII. 2. Aristot. Hist. anim. IX. 3. Turn-
τὸν ἡρύγγιον; marg. Ald. νηρύτην.

² Xyl. mavult ἀπίστος, ut posterioribus cohaereat. Deinde
Ald. & Bas. μηκέτι, pro quo Xyl. e scripto, cui consentiunt
Voff. & Coll. Schott., legendum monuit μήκεσι.

³ R. mavult καίτοι τί θαυμασιώτερον, utrum est mirabi-
lius?

⁴ respicit ad pestem, quae bello Peloponnesiaco Athenas in-
vasit. Thucyd. II, 47.

⁵ respicit ad Delphorum scelus in Aesorum admiffum, &
Sybaritarum sacrilegium, qui Leucadiam Junonem abstulerant.
Utrumque supra jam attigit. Harl. εἰ ἐκ Δελφῶν.

⁶ Sic Xyl. e MS. legit, & dedi pro ε μὴν ἀλλὰ τε, quod
Ald. & Bas. exhibent. Dedit idem W. consentientibus A.
Mosq. I. 2. Colleg. Nov. Harlei. Schott. Vulgo legitur ε μὴν
ἀλλὰ πρὸς γε τ. δ. unde R. conjecit ε μὴν ἀλλὰ τὰ θεῶν
πρὸς γε.

τι πράγμα καὶ συνεχές ἡ πόλις, ὥσπερ ζῶον ἐκ ἐξι-
τάμενον αὐτῆ ¹ ταῖς καθ' ἡλικίαν μεταβολαῖς, ἐδ' ἕτε-
ρον ἐξ ἑτέρου τῶ χρόνῳ γινόμενον, ἀλλὰ συμπαθές ἀεὶ
καὶ οἰκεῖον αὐτῷ ², καὶ πᾶσαν, ἣν πρᾶττει κατὰ τὸ
κοινόν, ἢ ἔπραξεν, αἰτίαν καὶ χάριν ἀναδεχόμενον,
μέχρις ἂν ἡ ποιῆσα ³ καὶ συνδέσσα ταῖς ἐπιπλοκαῖς
κρινωνία, τὴν ἐνότητα διαφυλάττει. τὸ δὲ πολλὰς πό-
λεις διαιρᾶντα τῷ χρόνῳ ποιεῖν, μᾶλλον δ' ἀπείρας,
ὅμοιον ἐστὶ τῷ πολλὰς τὸν ἕνα ποιεῖν ἄνθρωπον, ὅτι νῦν
πρεσβύτερός ἐστι, πρότερον δὲ νεώτερος, ἀνωτέρω δὲ μει-
ράκιον ἦν. μᾶλλον δὲ ὅλως ταῦτά γε τοῖς Ἐπιχαρ-
μείοις ⁴ ἔοικεν, ἐξ ἧν ὁ αὐξόμενος ἀνέφυ τοῖς σοφι-
ταις λόγος· ὁ γὰρ λαβὼν πάλαι τὸ χρέος, νῦν ἐκ
ὀφείλει γεγονώς ἕτερος· ὁ δὲ κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ἐχθρὸς,
ἀκλητος ἦκει τήμερον· ἄλλος γάρ ἐστι. καίτοι μείζο-
νός

1 Sic Xyl. legi maluit, nec non R. & W. cum Mez. dedi-
que pro vulg. αὐτῆς. Turn. V. Bong. αὐταῖς ταῖς.

2 Dedi sic ex Harl. probante W. pro vulg. αὐτῆ. Ald.
quoque & Bas. αὐτῶ.

3 Vulgo μέχρισ ἂν ἡ ποιῆσα. R. e Bas. restitui voluit ἡ
ποιῆσα. Idem in Ald. legitur, & dedi cum W. id e Xyl. &
Mosq. 1, 2. sumente. Corrigendum insuper censet W. ἡ ἐπι-
ῆσα — conjunctio civitatis, quae semper nova generatione re-
cens accedit — vel cum Ruhnkenio ἡ ἐνοποιῆσα. Mez. simili-
ter ἡ ἐν ποιῆσα.

4 R. notat: „In vita Epicharmi, quam Diog. Laërt. VIII,
78. tradit, nihil invenio, unde colligatur, eum captiosis argu-
mentationibus, qualis est ὁ αὐξόμενος λόγος, operam dedisse,
cujus disputandi generis patrem ferunt Euclidem Megaricum.“
W. docente, fuit Epicharmus Siculus antiquissimus comoediae
poëta & philofophus, qui cum omnes res perpetua mutatio-
num ferle ita statueret versari, ut nunquam, quae heri fuissent,
eadem hodie manerent, causam & exemplum praebuit diale-
cticis, argumentandi cujusdam generis, quod αὐξόμενον λόγον
vocarent. Cf. Vit. Thef. Vol. I. c. 23. Harl. αὐξανόμενος λό-
γος, & mox χθρὸς & σήμερον.

νάς γε ¹ παραλλαγὰς αἱ ἡλικίαι περὶ ἑκασον ἡμῶν ποιῶ-
 σιν, ἢ κοινῇ περὶ τὰς πόλεις. γνοίη γὰρ ἂν τις ἰδῶν
 τὰς Ἀθήνας ἔπει τριακοσῶν² καὶ τὰ νῦν ἡΐδη, καὶ κι-
 νήματα, παιδιαὶ τε καὶ σπεδαὶ καὶ χάριτες καὶ ὄργανα
 τῆ δῆμος πένυ γε τοῖς παλαιοῖς εἰκόασι· ἀνθρώπου δὲ
 μόλις ἂν τις οἰκῆος ἢ Φίλος ἐντυχῶν διὰ χρόνος μορ-
 Φὴν γνωρίσειεν· αἱ δὲ τῶν ἡΐδων μεταβολαὶ παντὶ λό-
 γῳ καὶ πόνῳ καὶ πάθει καὶ νόμῳ ῥαδίως τρεπόμεναι,
 καὶ ² πρὸς τὸν ἀεὶ συνόντα τὴν ἀτοπίαν καὶ τὴν και-
 νότητα θαυμαστὴν ἔχουσιν. ἀλλ' ἀνθρώπος· τε λέγεται
 μέχρι τέλους εἰς ἀπὸ γενέσεως, πόλιον τε τὴν αὐτὴν
 ὡσαύτως διαμένεσσαν ἐνέχεσθαι ³ τοῖς οὐεῖδεσι τῶν προ-
 γόνων ἀξιῶμεν ⁴, ἢ δικαίῳ μέτεσιν αὐτῇ δόξης τε τῆς
 ἐκείνων καὶ δυνάμεως· ἢ λήσομεν εἰς τὸν Ἡρακλείτειον
 ἅπαντα πράγματα ποταμὸν ⁵ ἐμβαλόντες, εἰς δὲ Φη-
 σι δὶς ἐμβῆναι, τῷ πάντα κινεῖν καὶ ἑτεροῖεν τὴν φύ-
 σιν μεταβάλλασαν.

XVI. Εἰ δ' ἔσι τι ⁶ πόλις ἐν πρᾶγμα καὶ συνε-
 χές, ἔσι δῆπε καὶ γένος ἐξηρητημένον ἀρχῆς μιᾶς, καὶ ⁷
 δύνα-

¹ Sic R. legi voluit, aut addendum καὶ Φανερωτέρας, pro
 vulg. μείζονάς τε. Idem γε W. cum Voff. dandum censuit, &
 recepit deinde e Venet.

² Deleri vult R. hoc καὶ, aut addi μεταβαλλόμεναι, vel si-
 mile verbum.

³ Sic Xyl. e MS. legit pro ἔχεσθαι, quod in Bas. legitur.
 Ald. enim habet ἐνέχεσθαι.

⁴ Subsaudiendum, R. monente, τῷ αὐτῷ δικαίῳ, eodem ju-
 re, quo partem gloriae majorum ferunt. Harl. ἀξιῶτε.

⁵ Heraclitus, princeps eorum philosophorum, qui nihil cer-
 tam atque definitam existentiam habere, sed omnia continua
 mutatione agitari dicerent, rerum naturam cum fluvio compa-
 rabat, in quem idem homo non bis posset descendere, quod
 nunquam eadem, semper alia ejus esset aqua. cf. Menage ad
 Diog. Laërt. IX, 8. p. 397. & Gataker ad M. Antonin. phi-
 losoph. IV, 43.

⁶ Delendum censet R. τι.

⁷ R. legi vult καὶ ἐς δύναμιν, aut alias deesse censet ἐπὶ τὰ
 ἔχοντα post διαπεφυκυῖαν.

δυναμίν τινα καὶ κοινωνίαν διαπεφυκυῖαν ἀναφωρέσης· καὶ τὸ γεννηθῆν ἔχ ὡς τι δημιέργημα παποποιημένου ἀπήλλακται τῷ γεννήσαντος· ἐξ αὐτῆ γὰρ, ἔχ ὑπ' αὐτῆ, γέγονεν· ὡς ἔχει τι καὶ φέρεται τῶν ἐκείνα μέρος ἐν ἑαυτῷ, καὶ κολαζόμενον προσηκόντως καὶ τιμώμενον· εἰ δὲ μὴ δόξαιμι παίζειν ἐγὼ, φαίην ἂν ἀνδριάντα Κασάνδρου καταχαλκευόμενον ¹ ὑπ' Ἀθηναίων πάχειν ἀδικώτερα ². καὶ τὸ Διονυσίε σῶμα μετὰ τὴν τελευταίην ἐξοριζόμενον ὑπὸ Συρακυσίων, ἢ τὰς ἐγγόνους αὐτῶν δίκην τίνοντας. τῷ μὲν γὰρ ἀνδριάντι τῆς Κασάνδρου φύσεως ἐθὲν ἐστὶ ³, καὶ τὸν νεκρὸν ἢ Διονυσίε ψυχὴ προλέλοιπε. Νυσαίῳ δὲ καὶ Ἀπολλοκράτει καὶ Ἀντιπάτρῳ καὶ Φιλίππῳ ⁴ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως παισὶ ⁵ τῶν πονηρῶν τὸ κυριώτατον ἐμπέφυκε καὶ πάρεσι μέρος, ἔχ ἡσυχαῖον, ἐδ' ἀργόν, ἀλλὰ ζῶσιν αὐτῷ καὶ τρέφονται, καὶ διοικῶνται καὶ φρονῶσι. καὶ ἐθὲν δεινὸν ἐδ' ἄσπον, ἂν ἐκείνων ὄντες ἔχωσι τὰ ἐκείνων· καθόλα δ' εἰπεῖν ⁶, ὡς περ ἐν ἰατρικῇ τὸ χρήσιμον καὶ δίκαιόν ἐστὶ, καὶ γαλοῖός ὁ φάσκων ἀδικου εἶναι, τῶν ἰσχυίων πονούντων, καλεῖν τὸν ἀντίχειρα, καὶ τῷ ἥπατος ὑπέλαβε γεγονότος, ἀμύσσειν τὸ ἐπιγάστριον, καὶ τῶν βοῶν, ἂν εἰς τὰς χηλὰς μαλακίῳσι, προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κεράτων· ἔτως

δ

¹ R. monente, accipi debet pro καταχωνευόμενον, confluat in aeneam suppellectilem fuisse. W. sup. ἀνδριάντα χαλκῶν καταχωνευόμενον.

² Ald. Bas. ἀδικώτατα.

³ R. mavult ἐνεσι, aut μίτεσι.

⁴ Nysaeus & Apollocrates filii erant Dionysii senioris; Antipater & Philippus filii Cassandri, quorum ille paulo post patrem tabe fuit extinctus, hic fratri successit, & matrem Thesalonicensem peremit, pariterque ab Alexandro fratre, aut a Demetrio, aut a socero Lyfimacho, nam diversa tradunt auctores, sublatus est.

⁵ Harl. Coll. Schott. marg. Ald. παῶσι.

⁶ Secutus sum W. ita dantem u Venet. pro vulg. καθόλα δ' ἔπον.

ὁ περὶ τὰς κολάσεις ἄλλο τι δίκαιον, ἢ τὸ θεραπεύειν ¹ τὴν κακίαν, ἠγόμενος, καὶ ἀγανακτῶν, εἴαν τις δι' ἐτέρων ἐφ' ἐτέρας ἀναφέρῃ τὴν ἰατρειάν, (ὥσπερ οἱ τὴν φλέβα διαιρῶντες, ἵνα τὴν ὀφθαλμίαν κενώσωσιν) ἐδὲν ἔοικε περαιτέρω τῆς αἰδήσεως ἐφορᾶν· ἐδὲ μνημονεύει ², ὅτι καὶ διδάσκαλος παιδῶν ἐνὸς καθικόμενος, ἐτέρας ἐμ-
 θέτησε, καὶ στρατηγὸς ἐκ δεκάδος ἀνελῶν ἕνα, πάντας ἀνέστρεψε ³. καὶ ἕτως ἐ μέρει διὰ μέρους ⁴ ἐτέρα μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ψυχῇ διὰ ψυχῆς, γίνονται τινες διαθέ-
 σεις καὶ κακώσεις καὶ ἐπανορθώσεις, μᾶλλον ἢ σώματι διὰ σώματος. ἐκεῖ μὲν γὰρ (ὡς ἔοικε) τὸ αὐτὸ δεῖ πάθος ἐγγίνεσθαι καὶ τὴν αὐτὴν μεταβολὴν· ἐνταῦθα δ' ἡ ψυχὴ ταῖς φαντασίαις ἀγομένη, κατὰ τὸ θάρ-
 ρεῖν καὶ δεδιέναι χειρὸν ἢ βέλτιον διαγιγνεσθαι πέ-
 φυκεν.

XVII, Ἐτι δέ με λέγοντος, ὑπολαβὼν ὁ Ὀλυμ-
 πικὸς ⁵. Ἐοικας (ἔφη) τῷ λόγῳ μεγάλην ὑπόθεσιν ὑποτίθεσθαι, τὴν ἐπιμονὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὑμῶν γε (εἶπον ἐγὼ) διδόντων, μᾶλλον δὲ δεδωκότων. ὡς γὰρ τῷ θεῷ τὸ κατ' ἀξίαν νέμοντος, ἡμῖν ὁ λόγος ἐξαρχῆς δεῦρο προσήλυθε. κακείνους· Εἶτα δ' (ἔφη) νομίζεις, ἔπεσθαι τῷ τὰς θεῶν ἐπιβλέπειν καὶ νέμειν ἕκαστα τῶν κατ' ἡμῶν, τὸ τὰς ψυχὰς ὑπάρχειν ἢ ἀμπεῖν ἀφ' ἄρ-
 τας, ἢ χρόνον τινὰ μετὰ τὴν τελευτὴν ἐπιμενέσας ⁶;

Οὐκ

¹ R. mavolt θεραπεῦον.

² R. mavolt μνημονεύειν, cum pendent ab ἔοικε.

³ reduxit eos in rectam viam. R. maluit ἀνέστρεψε, quod W. e Voss. notat, vel ἐπέστρεψε.

⁴ W. mavolt μέλα διὰ μέλεις.

⁵ Dedi iterum Ὀλυμπικὸς cum W. ex Venet. pro vulg. Ὀλυμπιακός. vid. supra c. 3.

⁶ Voss. μενέσας. Pythagoraei & Platonici animas in aeternum duraturas statuebant: Stoici eas diu quidem permanere, at aliquando interire putabant.

Οὐκ, ὦ γὰρ θεέ, (εἶπον) ἀλλὰ ¹ μικρὸς ἔτω καὶ κενό-
 σπαδος ὁ θεός ἐστιν, ὥστε μηδὲν ἡμῶν ἐχόντων θεῖον ἐν
 αὐτοῖς, μηδὲ προσόμοιον ἀμωσγέπως ἐκείνῳ, καὶ διαρ-
 μιὰς καὶ βέβαιον, ἀλλὰ φύλλοις (ὡς Ὀμηρος ² ἐφη)
 παραπλησίως ἀπομαραινόμενων παντάπασι, καὶ φθινόν-
 των ἐν ὀλίγῳ, ποιεῖσθαι λόγον τούτου, ὥσπερ αἱ τὰς
 Ἀδωνίδος κήρας ἐπ' ὀφρύοις τισὶ τιθηνόμεναι καὶ θε-
 ραπεύσαι γυναῖκες ³. ἐφημέρας ψυχὰς ⁴ ἐν σαρκὶ
 τρυφερὰ καὶ βίβριζαν ἰχυρὰν ἐ δεχομένην βλασανέσας,
 εἶτα ἀποσβεννυμένας εὐθύς ⁵ ὑπὸ τῆς τυχέσεως προφά-
 σεως. εἰ δὲ βέλει, τὰς ἄλλας θεὰς εἰσάσας, σκόπει τε-
 τονὶ τὸν ἐνταυθοῖ τὸν ἡμέτερον, εἴ σοι δοκεῖ, τὰς ψυ-
 χὰς τῶν τελευτώντων ἀπολλυμένας ἐπιστάμενος εὐθύς,
 ὥσπερ ὀμίχλας ἢ καπνὸς ἀποπνεύσας τῶν σωματίων,
 ἴλασμέες τε πολλὰς προσφέρειν ⁶ τῶν κατοικομένων, καὶ
 γέρα μεγάλα καὶ τιμὰς ἀπαιτεῖν τοῖς τεθνηκόσιν, ἐξ-
 απατῶν καὶ φευακίζων τὰς πισεύοντας. ἐγὼ μὲν γὰρ
 ἐκ ἂν προείμην τῆς ψυχῆς τὴν διαμονὴν, εἰ μὴ τις, ὥσ-
 περ ὁ Ἡρακλῆς, ὑφελὼν τὸν τρίποδα τῆς Πυθίας, ἀν-
 αιρήσῃ καὶ διαφθεῖρῃ τὸ χρηστήριον. ἄχρι δὲ τῆ ⁷ πολ-
 λὰ

¹ R. pro ἀλλὰ voluit ἄμα — non tam minutus est Deo animus idemque in vano negotiosus. W. monet, ne quem offendat forma, quæ usus est Plutarchus, cum sit elegans, sed raro obvia ironia.

² Iliad. VI, 146. 199.

³ Horti Adonidis proverbii vim habent, & de rebus immaturis ac brevi perituris dicuntur.

⁴ Pendere hos accusativos. R. monet, & deesse censet vel τιθέντα, aut περιέποντα, aut mutandos esse eos cum genitiuis ἐφημέρας ψυχῆς — βλασανέσεως, εἶτα ἀποσβεννυμένης. W. in edit. peculiari posterius probat, genitivos plurales præferens, ut pertineant ad φθινόντων & ἀπομαραινόμενων; in edit. Oxf. excidisse ei videtur φυτεύσαι, vel εἰδῶς.

⁵ Ald. Basf. Harl. αἰεὶ pro εὐθύς.

⁶ R. fufp. προσφέρειν κελεύειν ταῖς ψυχῆς (vel ταῖς εἰδώλοις) τῶν κατοικομένων. W. quaerit, num προστάτην?

⁷ Recepti δὲ e R. mente, cui Mez. favet, & quam W. probat. Vulgo ἄχρι τῆ. In edit. peculiari W. voluit ἄχρι γὰρ τῆ.

λὰ τοιαῦτα προθεσπίζεσθαι καὶ καθ' ἡμᾶς, οἷα καὶ Κό-
 ρακι τῷ Ναξίῳ χρηθῆναι λέγουσιν, ἔχ' ὅσιόν ἐστι τῆς
 ψυχῆς καταγινῶναι θάνατον. καὶ ὁ Πατροκλέας· Τί
 δ' ἦν (ἔφη) τὸ χρηθῆν, ἢ τίς ὁ Κόραξ ἔτος; ὡς ἐμοὶ
 καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα ξένον ¹. Οὐδαμῶς (εἶ-
 πον) ἀλλ' αἴτιος ἐγὼ, παρωνύμῳ χρησάμενος ἀντὶ τῆ
 ἑνύματος. ὁ γὰρ ἀποκλείνας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἄρχι-
 λοχον ἀκαλεῖτο Καλλώνδης, (ὡς εἴκειν) ἦν δ' αὐτῷ Κό-
 ραξ ἐπωνύμιον ². ἐκβληθεὶς δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς
 Πυθίας, ὡς ἱερὸν ἄνδρα τῶν Μισσῶν ἀνηρηκὸς, εἴτα χρη-
 σάμενος λιταῖς τισὶ καὶ προτροπαῖς μετὰ δικαιολογίας,
 ἐκελεύθη πορευθεὶς ἐπὶ τὴν τῆ Τέτλιγος οἴκησιν, ἰλά-
 σασθαι τὴν τῆ Ἄρχιλόχε ψυχὴν. τῆτο δ' ἦν ὁ Ταί-
 ναρος· ἐκεῖ γὰρ Φασιν ἐλθόντα μετὰ σόλης Τέτλιγα τὸν
 Κρήτα, πόλιν κλίσσαι, καὶ κατοικῆσαι παρὰ ³ τὸ ψυχο-
 πομπεῖον. ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάταις χρηθῆν ἰλάσα-
 σθαι τὴν Πausanias ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντες
 οἱ ψυχαγωγοί, καὶ θύσαντες, ἀπεσπίασαντο τῆ ἱερῆ τὸ
 εἶδωλον ⁴.

XVIII. Εἰς ἔν ἐσιν (ἔφη) λόγος ὁ τῆ θεῆ τὴν
 πρόνοιαν ἅμα καὶ τὴν διαμονὴν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς
 βεβαίων, καὶ θάτερον ἐκ ἑσιν ἀπολιπεῖν, ἀναιρῶντα θά-
 τερον. ἔση δὲ τῇ ψυχῇ μετὰ τὴν τελευταίην μᾶλλον εἰκὸς ἐσὶ
 καὶ τιμὰς ἀποδίδοσθαι καὶ τιμωρίας. ἀγωνίζεται γὰρ,
 ὡσπερ ἀθλητῆς, κατὰ ⁵ τὸν βίον· ὅταν δὲ διαγωνί-
 σῆται

¹ Vulgo τὸ ὀνομαζόμενον, ξένον. Xyl. notat, ridiculum hoc esse
 mendum pro ὄνομα ξένον. Hoc legendum monuerunt R. & W.
 & dedi.

² Harl. ἐπώνυμον; id. deinde ἐξιλιάσασθαι.

³ Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. περί.

⁴ Xyl. vertit: *facto sacrificio simulacrum templo auvelle-
 runt.* Eum Nyschel. sequitur. Kaltw. non probat, & cum
 Ricardo vertit: *welche verm tzelst gewisser Opfer Pausanias
 Schatten aus dem Heiligthum herauslocksen.*

⁵ abest κατὰ ab Ald. & Bal.

σῆται, τότε τυγχάνει τῶν προσηκόντων. ἀλλὰ ὡς μὲν ἐκεῖ καθ' ἑαυτὴν ἴσα κομίζεται τῶν προβεβιωμένων χάριτας, ἢ τινος κολάσεις¹, ἐθέν εἰσι πρὸς ἡμᾶς τὰς ζῶντας, ἀλλ' ἀπισῶνται καὶ λανθάνουσιν· αἱ δὲ διὰ τῶν παιδῶν ἴσαι καὶ διὰ γένους, ἐμφανεῖς τοῖς δεῦρο γενόμεναι, πολλὰς ἀποτρέψαι καὶ συέλθαισι τῶν πονηρῶν· ὅτι δ' ἐκ ἔσιν αἰχλῶν, ἐδὲ λυπῶσα μᾶλλον ἑτέρα κόλασις, ἢ τὰς ἐξ ἑαυτῶν κακὰ πάχοντας δι' αὐτὰς ὄραν, καὶ ὅτι ψυχὴν ἀνδρὸς ἀσεβῆς καὶ παρανόμου μετὰ θάνατον ἐφορῶσαν ἐκ ἀνδριάντας, ἐδὲ τιμὰς τινος ἀνατραπομένης, ἀλλὰ παιδας, ἢ φίλους, ἢ γένος οἰκείου² αὐτῆς ἀτυχήμασι χρωμένους μεγάλοις δι' αὐτήν, καὶ δίκην τίνοντας, ἐδεῖς³ ἂν ἀγαπήσειεν αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς τῷ Διὸς τιμαῖς, ἀδικῶν γενέσθαι καὶ ἀκόλαστον. ἔχω μὲν τινα καὶ λόγον εἰπεῖν, ἐναγχος ἀκηκῶς, ὄνῳ δὲ, μὴ Φανῆ μῦθος ὑμῖν· μόνῳ ἔν χρωῶμι τῷ εἰκότι. Μηδαμῶς· (εἶπεν ὁ Ὀλυμπικός) ἀλλὰ δίστατε κἀκεῖνον. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ τῶν ἄλλων δεομένων· Ἐάσατε (εἶπεν) ἀποδέσθαι με τῷ λόγῳ τὸ εἶκος⁴. ὕστερον δὲ τὸν μῦθον, εἰ δὲ δόξη, κινήσωμεν, εἴ γε δὴ μῦθος ἐστίν.

XIX. Ὁ γὰρ Βίῳ τὸν θεόν, κολάζοντα τὰς παιδας τῶν πονηρῶν, γλοιοτέρου εἶναι Φησιν ἰατρῆ, διὰ νόσον πάππας καὶ πατρὸς, ἔκγονον ἢ παιδα Φαρμακεύοντος. ἔστι δὲ πῆ μὲν ἀνόμοια τὰ πράγματα, πῆ δ' εἰκότως

1 W. fufp. χάριτας ἢ τιμὰς καὶ κολάσεις.

2 Vulgo ἢ γένος, ἢ οἰκείου. Delevi ἢ auctoritate Coll. Schott. & Harl. R. voluit ἢ οἰκείας.

3 Locum hunc mancum ita fupplendum cenfet R. τίνοντας, καὶ δάνειδας (vel σφόδρα λυπεῖδας) ἐνθυμηθεῖς ταῦτα ἐδεῖς ἂν. W. fufp. ἰδῶν τις ἐδεῖς ἂν — ἀδικῶν γενέσθαι καὶ ἀκόλαστον. Etiam R. mavult ἀδικῶν δε ἀκόλαστον. πρὸς δὲ τῷ εἰκότι ἔχω μὲν.

4 W. mavult τὸ συνεχές, ἰ. e. reliquum, continuiationem.

κότα καὶ ὅμοια ¹. νόσος μὲν γὰρ ἄλλος ἄλλον ἐπαίει
 θεραπευόμενος, ἀδὲ βέλτιόν τις ἔχει τῶν ὀφθαλμιόντων,
 ἢ πυρετῶντων, ἰδὼν ἄλλον ὑπαλειφόμενον ἢ καταπλατ-
 τόμενον· αἱ δὲ τιμωραὶ τῶν ποιηρῶν διὰ τῆτο δαίνυν-
 ται πᾶσιν, ὅτι δίκης κατὰ λόγον περαιομένης ἔργου
 ἐστίν, ἐτέρως δι' ἐτέρων κολαζόμενων ἐπιχεῖν. ἢ δὲ
 προσέειπε τῷ ζητημένῳ τὸ παραβαλλόμενον ὑπὸ τῷ Βίω-
 νος ² ἔλαθεν αὐτόν· ἤδη γὰρ ἀνδρὸς εἰς νόσημα μοχ-
 θηρὸν, ἐ μὴν ἀνίατον, ἐμπροσθέντες, εἴτ' ἀκρασία καὶ
 μαλακία προερένε τῷ πάθει τὸ σῶμα καὶ διαφθαρέντος,
 υἶδον ἐ δοκῆντα νοσεῖν, ἀλλὰ μόνον ἐπιτηδείως ἔχοντα
 πρὸς τὴν αὐτὴν νόσον, ἰατρὸς, ἢ οἰκείος, ἢ ἀλείπτῃς
 ἡαταραθῶν, ἢ δεσπότης χρησὸς, ἐμβαλὼν εἰς διαίταν
 αἰσηρᾶν, καὶ ἀφελῶν ὄψα καὶ πέμματα καὶ πότους καὶ
 ἴνωνα, Φαρμακείαις δὲ χρῆσάμενος ἐνδεδεχέσι, καὶ
 διαπονήσας τὸ σῶμα γυμνασίοις, ἐσκέδασε καὶ ἀπέκμη-
 ψε, μεγάλην πᾶθες σπέρμα μικρὸν ἐκ εἰσας εἰς μέγε-
 θος προελθεῖν. ἢ γὰρ ἔχ ἔτω παρακελευόμεθα, προσ-
 ἔχειν ἄξιόντες ἑαυτοῖς ³ καὶ παραφυλάττεσθαι, καὶ μὴ
 παραμελεῖν, ὅσοι γεγόνασιν ἐκ πατέρων ἢ μητέρων νο-
 σηματιῶν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξωθεῖν τὴν ἐγκεκραμένην ἀρ-
 χὴν εὐκίνητον ἔσαν καὶ ἀπροσφαλῆ προκαταλαμβάνον-
 τας. Πάνυ μὲν ἔν, ἐφασαν. Οὐ τοίνυν ἄτοπον, (εἴ-
 πον) ἀλλ' ἀναγκαῖον, ἀδὲ γελοῖον, ἀλλ' ὠφέλιμον πρᾶγ-
 μα ποιᾶμεν, ἐπιληπτικῶν παισὶ καὶ μελαγχολικῶν καὶ
 ποδαγωγικῶν γυμνάσια καὶ διαίτας καὶ Φάρμακα προσά-
 γοντες, ἐ νοσῶσιν, ἀλλ' ἕνεκα τῷ μὴ νοσῆσαι. τὸ γὰρ
 ἐκ

¹ absunt ab Harl. πῆ δὲ εἰκότα καὶ ὅμοια. Voss. πῆ δὲ εἰ-
 κότως ὅμοια. W. quaerit, an ἐπεικῶς ὅμοια?

² Glottam sapere ὑπὸ τῷ Βίωνος, notat W. qui prius pro
 αὐτόν corrigere tentabat ἄν τινα, ut sit sensus: quia vero ra-
 tione Bionis comparatio cum postea quaestione conveniat, la-
 tere quem posset.

³ Ita legendum monuit R. dedique cum W. idem ex Venet.
 recipiente pro vulg. ἐαυτοῖς.

ἐκ πονηρῆ σώματος γινόμενον σῶμα τιμωρίας μὲν ἀδε-
μιᾶς, ἰατρείας δὲ καὶ Φυλακῆς, ἄξιόν ἐστιν· ἦν εἴ τις,
ὅτι τὰς ἡδονὰς ἀφαιρεῖ, καὶ δηγμὸν ἐπάγει καὶ πόνον,
τιμωρίαν ὑπὸ δειλίας καὶ μαλακίας ἀποκαλεῖ, χαίρειν
ἑατέον. Ἄρ' ἔν σῶμα μὲν ἔκγυσον Φαύλα σώματος ἄξιόν
ἐστὶ θεραπεύειν καὶ φυλάττειν, κακίας δὲ ὁμοιότητα ουγ-
γενικὴν ἐν νέῳ βλασάνυσαν ἤθει καὶ ἀναφυσομένην ἔξν δεῖ,
καὶ περιμένειν καὶ μέλλειν, ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα τοῖς πά-
θεσιν ἐμφανῆς γένηται κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων
καρπὸν ¹; ὡς Φησι Πίνδαρος.

XX. Ἡ κατὰ τῆτο μὲν ὁ θεὸς ἰδὲν τῆ Ἡσιόδῳ
σοφώτερος, διακελευομένη καὶ παρεγγυῶντος,

Μηδ' ἀπὸ δυσήνοιο τάφα ἀπονοσήσαντα

Σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς ²,

ὡς ἔ κακίαν μόνον ἐδ' ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ λύπην καὶ
χαρὰν καὶ πανθ' ὅσα ἀναδεχομένης τῆς γενέσεως, ἰλα-
ρὸς καὶ ἡδέϊς καὶ διακεχυμένως ἄγειν ³ πρὸς τὴν τέ-
νωσιν. ἐκεῖνο δ' ἐκ ἐστὶ, καθ' Ἡσιόδου ⁴, ἐδ' ἀνθρω-
πίνης ἔργον σοφίας, ἀλλὰ θεῶ, τὸ διορῆν καὶ διαιδάνε-
σαι τὰς ὁμοιοπαθείας καὶ τὰς διαφορὰς, πρὶν εἰς μεγά-
λα τοῖς πάθεσιν ἐμπεσῆσας ⁵ ἀδικήματα, γενέσθαι κα-
ταφανεῖς. ἄρκλων μὲν γὰρ ἔτι νήπια, καὶ λύκων τέκνα
καὶ πιθήκων, εὐθύς ἐμφαίνει τὸ συγγενὲς ἦθος, ὑπὸ
μηδενὸς ὑπαμπεχόμενον, μηδὲ καταπλαττόμενον· ἡ δ'
ἀνθρώπου φύσις, εἰς ἔθνη καὶ δόγματα καὶ νόμους ἑαυτὴν

R 2

ἐμ-

¹ Dedi sic e Ruhnkenii emendatione, w. probata, & ex parte codicis auctoritate firmata. Vulgo κακόφρονα τὸν ἀμφανῆ πρ. κ. R. sup. κακόφρονα κεύθματα τὸν ἀμφανῆ πραπίδων καρπὸν. Est ἀμφάνη pro contracto ἀναφάνη, proferat, edat. Harl. αφανῆ. Venet. τ' ἐμφανῆ. Schneid. fragm. Pindar. p. 71.

² Op. & d. v. 733.

³ R. monente, ἄγειν cohaeret cum διακελευομένη καὶ παρεγγυῶντος, jubente & adhortante, ut opus generationis aggrediamur.

⁴ non est opus, quod praeceptis Hesiodicis perficiatur. R.

⁵ R. mavult ἐκπεσῆσας.

ἐμβαλῆσα, κρύπτει τὰ Φαῦλα, καὶ τὰ καλὰ μιμεῖται πολλάνικis, ὡς ἡ παντόπασιν ἐξαλεῖψαι καὶ διαφυγεῖν ἐγγενῆ κηλῖδα τῆς κακίας, ἢ διαλαθεῖν πολὺν χρόνον, οἷον ἔλυτρόν τι ἑαυτῇ τὴν πανεργίαν περιβαλῆσαν. διαλαθεῖν δὲ ἡμᾶς, τὰς ὡσπερ ὑπὸ πληγῆς ἢ δῆγματος ἐκάσθε τῶν ἀδικημάτων μόλις αἰδανόμενες τῆς κακίας, μᾶλλον δὲ ὅπως τότε γίνεσθαι νομίζοντας ἀδίκας, ὅτε ἀδικῶσιν, ἀκολάστες, ὅτε ὑβρίζουσιν, καὶ ἀνάνδρες, ὅτε φεύγουσιν· ὡσπερ εἴ τις οἴοιτο, τοῖς σκορπίοις ¹ ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον, ὅτε τύπῃσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰόν, ὅτε δάκνυσιν· εὐήθως οἴομενος ². ἔ γὰρ ἅμα γίνεσθαι καὶ φαίνεται τῶν πονηρῶν ἕκαστος· ἀλλ' ἔχει μὲν ἐξ ἀρχῆς τὴν κακίαν, χρῆται δὲ, καιρῶ καὶ δυνάμει ἐπιλαβόμενος, τῷ κλέπτειν ὁ κλέπτης, καὶ τῷ παρανομεῖν ὁ τυραννικός. ἀλλ' ὁ θεὸς ³ ἔτ' ἀγνοεῖ δῆπερ τὴν ἐκάσθε διάθεσιν καὶ φύσιν, ἅτε δὴ ψυχῆς μᾶλλον ἢ σώματος αἰδιάνεσθαι πεφυκώς, ἔτ' ἀναμένει τὴν βίαν ἐν χερσὶ γενομένην, καὶ τὴν ἀναίδειαν ἐν φωνῇ, καὶ τὴν ἀκολασίαν ἐν αἰθεροῖς κολάζειν. ἔ γὰρ ἀμύνεται τὸν ἀδικήσαντα κακῶς παθῶν, ἐδ' ὀργίζεται τῷ ἀρπάσαντι βιαθεῖς, ἐδὲ μισεῖ τὸν μοιχὸν ὑβριθεῖς· ἀλλ' ἰατρείας ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ἀδικητικὸν κολάζει πολλάνικis, ὡσπερ ἐπιληψίαν, τὴν κακίαν, πρὶν ἢ καταλαβεῖν, ἀναιρῶν.

XXI. Ἡμεῖς δ' ἀρτίως μὲν ἠγανακτῆμεν, ὡς ὀψὲ καὶ βραδέως τῶν πονηρῶν δίκην δίδόντων· νῦν δὲ, ὅτι καὶ πρὶν ἀδικεῖν ἐνίκε ⁴, τὴν ἕξιν αὐτῶν κολέει καὶ τὴν διάθεσιν, ἐγκαλέμεν, ἀγνοῶντες, ὅτι τῷ γενομένῃ πολλάνικis τὸ μέλλον, καὶ τὸ λανθάνον τῷ προδήλῃ, χεῖρόν ἐστι

¹ R. *supr.* οἴοιτο, τότε τοῖς σκορπίοις.

² Salmaf. *suadet* οἴομένους.

³ Coll. Schott. *marg.* Ald. ἀλλ' ὁ δὲ θεός; Hinc W. *supr.* ἀλλ' ὁ γὰρ θεός.

⁴ Sic R. *legi* voluit, *dedique* cum W. *id* ex Venet. *recipiente*, pro vulg. *ἐνίων*.

ἔστι καὶ φοβερώτερον· ἐδυνάμενοι δὲ συλλογίζεσθαι τὰς αἰτίας, δι' ἧς ἓνίεος μὲν καὶ ἀδικήσαντας ἔχον βέλτιόν ἐστιν, ἓνίεος δὲ καὶ διανοσθέντος προκαταλαμβάνειν· ὡσπερ ἀμέλει καὶ φάρμακα ἓνίεοις μὲν ἔχον ἀρμόζει νοσῆσιν, ἓνίεοις δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ νοσῆσιν, ἐπισφαλέςτερον ἐκείνων ἔχουσιν. ὅθεν ἔδὲ πάντα τὰ τῶν τεκνόντων σφάλματα εἰς τὰς ἐκγόνους οἱ θεοὶ τρέψουσιν, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἐκ φαύλης γένηται χρῆσις, ὡσπερ εὐελκιδὸς ἐκ νοσώδους, ἀφεῖται τῆς τῆς γένεος ποιότητος, οἷον ἐκποιότητος¹ τῆς κακίας γενόμενος. νέω² δ' εἰς ὁμοιότητα κοχθηρῶ γένεος ἀναφερομένω προσήκει δῆπερθεν, ὡς χρέα κληρονομίας, διαδέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν. ἐ· γὰρ Ἀντίγονος³ γε διὰ Δημήτριον, ἐδὲ τῶν πονηρῶν⁴ Φυλεύς δι' Αὐγέαν, ἐδὲ Νέσωρ διὰ Νηλέα⁵ δίκας ἔδωκαν· ἐκ κακῶν μὲν γὰρ, ἀγαθοὶ δ' ἦσαν· ἀλλ' ὅσων ἡ φύσις ἐσερξῆε καὶ προσήκατο τὸ συγγενές, τῶν ἡ δίκη διώκυσσα τὴν ὁμοιότητα τῆς κακίας διεξῆλθεν⁶. ὡς γὰρ ἀπροχορδόνες καὶ μελάσματα καὶ φακοὶ πατέρων ἐν παισὶν ἀφανιθέντες, ἀνέκυψαν ὕπερον ἐν υἱωνοῖς καὶ θυγατρίδοις· καὶ γυνὴ τις Ἑλληνίς τεκῆσσα βρέφος μέ-

R 3

λαν,

¹ Sic R. suspicatus est — *tanquam e familia pravitatis, cujus veluti filius genuinus est, in familiam virtutis adoptatum datus & transcriptus* — dedique cum W. Favet correctioni Mez. Vulgo ἐκ ποιότητος. Turn. V. Bong. ἐκποιότητος. Coll. Schott. ἐπόητος.

² Ald. Bas. Harl. νόσφ. W. quaerit, num τέκνω vel υἱῶ?

³ Antigonus Gonnatas, filius Demetrii Poliorcetae, significatur. R.

⁴ Mez. delet τῶν πονηρῶν. Ruhnken. consentit. R. corrigit τῶν πάλαις ἡρώων.

⁵ Phyleus a patre Augia ejectus, Dulichium concessit. Nestor, Nelei filius, propterea quod cum patre fratribusque in furtum bouum Herculis non consensisset, expulsus a patre fuerat, & solus fratrum servatus ab Hercule Messeniam sui juris faciente, patriaeque imperio donatus fuit.

⁶ R. & W. malunt ἐπεξῆλθεν, *ultra fuit*,

λαν, εἶτα κρινομένη μοιχείας, ἐξανεύρεν αὐτὴν Αἰθίοπος ἕσαν γενεὰν τετάρτην. τῶν δὲ Πύθωνος τῆ Νισιβέως παίδων, ὃς ἐναγχος τέθνηκε, λεγομένα τοῖς Σπαρτοῖς ¹ προσήκειν, ἐξανήνεγκε λόγχης ² τύπον ἐν τῷ σώματι, διὰ χρόνων τασέτων ἀναχέσεως καὶ ἀναδύσεως, ὥσπερ ἐκ βυθῶ, τῆς πρὸς τὸ γένος ὁμοιότητος· ἔτω ποδάκις ἤθη καὶ πόδη ψυχῆς αἱ πρῶται κρύπτεται γενέσεις καὶ καταδύσιν· ὕστερον δὲ ποτε καὶ δι' ἑτέρων ἐξήνθησε καὶ ἀπέδωκε τὸ οἰκεῖον εἰς κακίαν καὶ ἀρετὴν ἢ Φύσιν.

XXII. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησα, διαμειδίχσας Ὀλυμπικός. Οὐκ ἐπαινῶμέν σε, (εἶπεν) ὅπως μὴ δόξωμεν ἀφιέναι τὸν μῦθον, ὡς τῶ λόγῳ πρὸς ἀπόδειξιν ἰκανῶς ἔχοντος, ἀλλὰ τότε δώσομεν τὴν ἀπόφασιν, ὅταν κἀκεῖνον ³ ἀκέσωμεν. Οὕτως ἔν ἔφην, ὅτι ὁ Σολεὺς Θεσπείσιος ⁴, ἀνὴρ ἐπέειπε τῶ γυνομένη μεθ' ἡμῶν ⁵. ἐνταῦθα Πρωτογένεος οἰκειὸς καὶ φίλος, ἐν πολ-

λῆ

¹ Cadmi focii, qui ex terra fati ac procreati traduntur, vocantur Σπαρτοί, *fati*. Horum posterii notam genitivam, hactae signum, in humero habebant.

² R. *supr.* ἐξανήνεγκέ τις λόγχης τύπον. Pro λόγχης Harl. male λόχμης.

³ Sic R. legendum conjecit, dedique cum W. id e Venet. recipiente. Vulgo κἀκεῖνα.

⁴ aut sic aut ὅτι Θεσπείσιος ὁ Σολεὺς legendum monuit R. Quod dedi, recepit quoque W. consentiente Mez. Vulgo Σολεὺς ὁ Θεσπείσιος. *Thespeus Solensis*, e Solis, urbe Ciliciae, oriundus. Particulam ὅτι delendam censuit W. ut a librario male intrusam, cum Graeci fabularum narrationes particula ἔτω ordiri soleant. *Thespeus* tunc temporis nomen erat usitatum. V. Fabric. B. Gr. T. IV. p. 438. Fabulam autem ipsam a Plutarcho additam esse, Platonem imitante L. X. de rep. (Vol. VII. p. 322. ed. Bip.) monet W.

⁵ Vulgo μεθ' ἡμῶν, quod haud dubie vitiosum est. R. corrigendum censuit τῶ μεθ' ἡμῶν — *ejus, qui nobiscum hic versatus fuit* —. Dedi ἡμῶν. Mez. consentit, nec non Xyl. versio. Turn. καθ'

λῆ βιώσας ἀκολασίᾳ τὸν πρῶτον χρόνον, εἶτα ταχὺ τὴν ἑστίαν ἀπολέσας, ἤδη χρόνον τινὰ καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην ἐγένετο πονηρὸς, καὶ τὸν πλεῖστον ἐκ μετανοίας διώκων, ταῦτὸ τοῖς ἀκολάστοις ἔπαχε πάθος, οἱ τὰς γυναῖκας ἔχοντες μὲν ἐ Φυλάτῃσι ¹, προέμενοι δὲ πειρῶσιν αὐθις ἀδίκως ἐτέροις συνέσας διαφθεῖρειν. ἄδενδός ἔν ἀπ-εχόμενος αἰχρῆ Φέρουτος εἰς ἀπόλαυσιν ἢ κέρδος, ἑστίαν μὲν ἐ πολλῆν, δόξαν δὲ πονηρίας ἐν ὀλίγῳ πλείετην συν-ἤγαγε· μάλινα δ' αὐτὸν διέβαλεν ἀνενεχθεῖσά τις ἐξ Ἀμφιλόχε μαντεία ². πέμψας γὰρ (ὡς ἔοικεν) ἠρώ-τα τὸν θεόν, εἰ βέλτιον βιώσεται τὸν ἐπίλοιπον βίον· ὁ δ' ἀνεῖλεν, ὅτι πράξει βέλτιον ³, ὅταν ἀποθάνῃ. καὶ δὴ τρόπον τινὰ τῆτο μετ' ἐ πολὺν χρόνον αὐτῷ συνέ-πεσε. κατενεχθεῖς γὰρ ἐξ ὕψους τινός εἰς τράχηλον, ἐ γενομένης τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε ⁴, καὶ τριταῖος ἤδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε, τα-χὺ δὲ ῥωθεῖς, καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενος, ἄπιστόν τινα τῆ βίῃ τὴν μεταβολὴν ἐποίησαν ⁵. ἔτε γὰρ δικαιοτέρου περὶ τὰ συμβόλαια γινώσκουσιν ἕτερον Κίλικες ἐν τοῖς τότε χρόνοις γινόμενον, ἔτε πρὸς τὸ θεῖον ὀσιώτερον, ἔτε λυπηρότερον ἐχθροῖς, ἢ βεβαιότερου Φίλοις· ὡσε καὶ ποθεῖν τὰς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ ⁶ τὴν αἰτίαν ἀκῆ-

R 4

σαι

καθ' ἡμᾶς. Aut hoc aut illud voluit W. *Protogenes Cilix*, ignotus ceteroquin, per aliquod tempus Delphis apud Plutarchum commoratus fuit, ut patet ex *Amatorio*.

¹ W. conjici posse monet Φιλῆσι, vulgatam tamen non damnans.

² Amphiloche], filii Amphiarai, oraculum apud Mallum, Ciliciae urbem, celebre erat, praesertim aetate Plutarchi & Pausaniae, paene aequalium. Pausan. pag. 84.

³ W. susp. ἠρώτα τὸν θεόν, εἰ βέλτιον πράξει τὸν ἐπίλ. βίον· ὁ δ' ἀνεῖλεν, ὅτι βιώσεται βέλτιον.

⁴ in animi deliquium incidit, non mortuus est. W.

⁵ Harl. ἐποίησ.

⁶ Cum W. restitui αὐτῷ ex Ald. Bas. accedentibus Xyl. A. Mscq. 1. 2. Mez. pro vulg. αὐτῶ. Posse quidem hoc quoque servari, R. notat, ut sit pro ἀπ' αὐτῶ, ab ipso edente audire.

σαι τῆς διαφορᾶς, ἐκ ἀπὸ τῆ τυχόντος οἰομένους γεγενῆσθαι διακόσμησιν ¹ εἰς ἥθους τσσαύτην, ὅπερ ἦν ἀληθές, ὡς αὐτὸς διηγείτο, τῶ τε Πρωτογένει καὶ τοῖς ὁμοίως ² ἐπεικᾶσι τῶν Φίλων. ἐπεὶ γὰρ ἐξέπεσε τὸ Φρονῆν τῆ σώματος, οἷον ἂν τις ἐκ πλείων κυβερνήτης εἰς βυθὸν ἀπορρίφει πάσαι τοπρῶτον, ἕτως ὑπὸ τῆς μεταβολῆς ἔχεν· εἶτα μικρὸν ἐξαρθεῖς, ἔδοξεν ἀναπνεῖν ὄλος ³, καὶ περιορᾶν πανταχόθεν, ὥσπερ ἐνὸς ὀμματος ⁴ ἀνοιχθείσης τῆς ψυχῆς. ἑώρα δὲ τῶν προτέρων ἐθῶν, ἀλλ' ἢ τὰ ἄσπρα καμμεγέθη, καὶ ἀπέχοντα πλῆθος ἀλλήλων ἀπλετον ⁵, αὐγὴν τε τῆ χροιά θυμασὴν ἀφίεντα καὶ τόνον ἔχασαν· ὡσε τὴν ψυχὴν ἐποχεμένην, λείως οἷον ὥσπερ ⁶ ἐν γαλήνῃ τῶ Φωτὶ ῥαδίως πάντη καὶ ταχὺ διαφέρεσθαι. τὰ δὲ πλείστα τῶν θεαμάτων παραλιπὼν, ἔφη, τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων κάτωθεν ἀνίσσας πομφόλυγα φλογοσιδῆ ποιεῖν ἐξισταμένε τῶ ἀέρος, εἶτα ῥηγνυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος, ἐκβαίνε τὸν τύπον ἐχέσας ἀνθρωποσιδῆ, τὸν δ' ὄγκον εὐσταλεῖς κινεμένους δ' ἐχ ὁμοίως, ἀλλὰ τὰς μὲν ἐκπηδῶν ἐλαφρότητι

¹ Vulgo τῆς διαφορᾶς διακόσμησιν. Hinc R. conjecit τῆς διαφορᾶς (vitae corruptae & flagitiosae) διακόσμησιν εἰς ἥθους χρῆσιν τσσαύτην. At praestat conjicere, τῆς διαφορᾶς male iteratum esse ex antecedentibus. Omisi cum W. auctoritate Jannot. Schott. Mez. Post γεγενῆσθαι inserant Turn. V. Bong. ἔχα τὸ.

² Ald. & Bas. ὁμοίους. Paulo ante W. mavult ejesto ὡς sententiam ita accipere, quasi dixerit, διηγείτο αὐτοῖς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

³ Sic cum W. restitui ex Ald. Bas. consentientibus Xyl. Mosq. 1. 2. Colleg. Nov. & var. lect. A. pro vulg. ὄλος.

⁴ Ald. Bas. σώματος, quod Xyl. corrigendum monuit. Est etiam in Voss. σώματος; reliqui autem, W. notante, recte ὀμματος.

⁵ R. susp. ἀλλ' ἀπέχοντα ἀλλήλων μήκος ἀπλετον.

⁶ R. susp. λείως, οἷον ναῦν ἐν γαλήνῃ, quod probat W. in edit. peculiari; in Oxf. haec adnotat: „Mez, delet οἷον. Reiskius corrigit ὥσπερ ναῦν.“ Ald. & Bas. λείως οἷον per comma & seqq. sejungunt.

τητι θαυμασῆ, καὶ διάτλειν ¹ ἐπ' εὐθείας ἄνω, τὰς δὲ, ὡσπερ οἱ ἄτρακτοι, περιτρεφόμενας ἅμα νύκτωρ καὶ τριτὴ μὲν κάτω, τοτὲ δ' ἄνω ῥεπέσας μικρὴν τινα φέρεσθαι καὶ τεταραγμένην κίνησιν ², καὶ πολλῶν πάνυ χρόνω καὶ μόλις ἀποκαθισταμένην. τὰς μὲν ἐν πολλὰς ἡγνύει, τίνες εἰσὶ δύο δὲ ἢ τρεῖς ἰδῶν γνωρίμια ἐπειράτο προσμῆξαι καὶ προσεπεινῶν. αἱ δ' ἔτ' ἦσαν, ἔτ' ἦσαν παρ' ἑαυταῖς, ἀλλ' ἐκφρονες καὶ διεπλησμένοι, πᾶσαν ἔψιν ἀπεφύγουσαι καὶ ψαῦσιν, ἐρρέμβοντο πρῶτον αὐταὶ κατ' ἑαυτὰς, εἶτα πολλαῖς ὁμοίως διακειμέναις ἐντυγχάνουσαι καὶ περιπλεκόμεναι ³, Φορὰς τε πάσας πρὸς ἐδὲν ἀκρίτως ἐφέροντο, καὶ Φωνὰς ἴεσαν ἀσήμιας, οἷον ἀλαλαγμῶς ⁴, θρήνα καὶ φόβη μεμιγμένας. ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν ἐν ἄκρῳ ⁵ τῷ περιέχοντος, ἐφθῆναι τε Φαιδραὶ, καὶ πρὸς ἀλλήλας ὑπ' εὐμενείας θαμὰ πελάζουσαι, τὰς δὲ θορυβώδεις ἐκείνας ἀκηρεπόμεναι, δισημαίνον (ὡς ἔοικεν) συσολῆ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχεραῖνον, ἐκπετάσει ⁶ δὲ καὶ διαχύσει ⁷ τὸ χαῖρον καὶ προσιέμενον. ἐνταῦθα μίαν ἔφη συγγενῆς τινος ἰδεῖν ⁸, ἐ μέντοι σαφῶς ἀπο-

R 5

θαυσεῖν

1 Turn. V. Bong. διατάτλειν.

2 abest κίνησιν a Voss. & Harl.

3 Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. ἐντυγχάνουσαι καὶ περιπλεκόμεναι. Voss. ἐντυγχάνουσαι; Harl. ἐντυγχάνουσαι, retento dativo partic. alterius in utroque.

4 Turn. V. Bong. ἀλαλαγμοί; Harl. Φόνη pro Φόβη.

5 Turn. V. Bong. Harl. ἐν κερῶ. Pro seq. Φαιδραὶ Harl. σφοδραὶ.

6 Turn. Bong. ἐκπετάσει; Ald. Bas. ἐκπετάσει. Sic saltem in ind. var. notatur; in meo autem Bas. exempl. legitur ἐκπετάσει.

7 Sic R. legendum monuit, dedique cum W. id ex A. & Venet. recipiente, pro vulg. διαλύσει.

8 Vulgo deest ἰδεῖν, quod e Turn. & Bong. recepi. R. desideravit ἐπιγνώσκειν post σαφῶς. W. in edit. pecul. notat ἰδεῖν simul ex Coll. Schott. & marg. Ald. sed id facile abesse posse monet, cum oratio pendeat ab εἰπεῖν, & pro σαφῶς mavult σαφῆ. In Oxf. autem recepit ἰδεῖν ex Coll. Muret. Jannot. Pol. & Mez. idem ex libro vetere annotante.

Θανεῖν γάρ, ἔτι παιδὸς ὄντος· ἀλλ' ἐκείνην προσανα-
 γασαν¹ ἐγγυς, εἰπεῖν· Χαῖρε, Θεσπέσιε. Θαυμάσαν-
 τος δ' αὐτῆ, καὶ Φήσαντος, ὡς ἔ Θεσπέσιος, ἀλλ' Ἀ-
 ριδαῖός ἐστι². Πρώτερόν γε, (Φάναι,) τὸ δ' ἀπὸ τῆ-
 δε³ Θεσπέσιος. ἔδ᾽ αὖ γάρ τοι τέθνηκας, ἀλλὰ μοῖρα τι-
 νὶ θεῶν ἤκεις δεῦρο τῷ Φρονῶντι· τὴν δ' ἄλλην⁴ ψυ-
 χὴν, ὥσπερ ἀγκύριον, ἐν τῷ σώματι καταλέλοιπας· σύμ-
 βολον δέ σοι καὶ νῦν καὶ αὔθις⁵ ἔσω τὸ τὰς ψυχὰς
 τῶν τεθνηκότων μήτε σκιάν ποιεῖν, μήτε σκαρδαμύττειν.
 ταῦτ' ἀκέσας ὁ Θεσπέσιος, ἤδη τε μᾶλλον ἑαυτὸν τῷ
 λογίζεσθαι συνήγαγε, καὶ διαβλέψας, εἶδεν ἑαυτῷ μὲν ὁ
 συναιωρημένην ἀμυδράν τινα καὶ σιῶδη γραμμὴν, ἐκεί-
 νας δὲ περιλαμπομένης κύκλῳ καὶ διαφανεῖς ἐντός⁷,
 ἔ μὴν ὁμοίως ἀπαντας· ἀλλὰ τὰς μὲν, ὥσπερ ἡ καθα-
 ρωτάτη πανσέληνος, ἐν χρῶμα λεῖον καὶ συνεχές καὶ
 ὁμαλῶς ἰέντας· ἐτέρων δὲ Φολίδας τινὰς διατρεχέσας⁸,
 ἦ

1 R. mavult προσαναγωγῶσαν, ut accesserat propius.

2 W. conjicit, eum, cum prius Aridaeus vocaretur, com-
 mutata vitae ratione Thespisii nomen assumpsisse, ut veteris ma-
 litiæ infamiam absconderet, ex more veteribus frequentè.

3 marg. Ald. τὸ δὲ ἀπὸ τέτυ.

4 W. susp. scriptum fuisse antiquitus ἄλογον, ut eam ani-
 mae partem a τῷ Φρονῶν, quod alias νῆς vocatur, distinguat.
 Pro ἀγκύριον idem notat, Ruhkenium maluisse οἰκρον.

5 Vulgo σοι καὶ νῦν αὔθις. Hinc R. susp. σοι νῦν καὶ αὔ-
 θις, aut σοι καὶ νῦν καὶ αὔθις, ἔ· nunc ἔ· deinceps. Poste-
 rius dedi cum W. id ex Venet. Colleg. Nov. Moiq. 2. reci-
 piente.

6 Vulgo post μὲν legitur τινα. Delendum id monuit W. &
 delevi. Mox seq. τινα abest ab Hari. quod W. in edit. pecul.
 deleri voluit.

7 W. mavult ὄντας in edit. peculiari, in nota autem textui
 subjecta, & in edit. Oxf. susp. ἐκτός. Pro ὁμοίως Voss. ὁμοίως.

8 W. monente, aut ita accipienda haec sunt, quasi scripsit-
 set δὲ ἐτέρων δὲ Φ. τ. τρεχέσας, ut ἐπιτρέχων alias usurpatur,
 aut legendum ἐτεροῖαν δὲ τινὰς, i. e. esse autem quasdam ani-
 mas, quas varias reddant percurrentes squamæ. &c.

ἢ μῶλωπας ἀραιάς· ἄλλες δὲ κομιδῇ ποικίλης καὶ ἀτόπας τὴν ὄψιν, ὡσπερ οἱ ἔχεις, μελάσμασι κατεσιγμένους· ἄλλες δὲ τινὰς, ἀμβλίας ἀμυχὰς ἔχοντας. ἔλεγεν ἔν τεσσα Φράζων ὁ τῷ Θεσπεσίᾳ συγγενῆς, (ἐδὲν γὰρ ἔτω κωλύει τὰς ψυχὰς ὀνόματι τῶν ἀνθρώπων προσκαγορεύειν) ὡς Ἀδράσεια μὲν, Ἀνάγκης καὶ Διὸς θυγάτηρ, ἐπὶ πᾶσι τιμωρὸς ἀνωτάτω τέτακται τοῖς ἀδικήμασι· καὶ τῶν πονηρῶν ἔτε μέγας ἐδίδε, ἔτε μικρὸς ἱ γέγονεν, ὡς ἢ λαθῶν διαφεύγειν, ἢ βιασάμενος· ἄλλη δὲ ἄλλη τιμωρία² τριῶν ἐσῶν Φύλακι καὶ χειρουργῷ προσήκει. τὰς μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν σώματι καὶ διὰ σωματίων κολαζομένης μεταχειρίζεται ποινὴ ταχεῖα, πρῶτον τινὶ τρόπῳ καὶ παραλείποντι πολλὰ τῶν καθαρμῶν δεομένων· ὧν δὲ μεῖζόν ἐστιν ἔργον ἢ περὶ τὴν κακίαν ἰατρεία, τέτες Δίκη μετὰ τὴν τελευταίην ὁ δαίμων παραδίδωσι· τὰς δὲ πάντα ἀνιάτας ἀπώσαμένης τῆς Δίκης, ἢ τρίτη καὶ ἀγριωτάτη τῶν Ἀδρασειᾶς ὑπαργῶν, Ἐρινύς, μεταθέσσα πλανωμένους καὶ περιφεύγοντας ἄλλον ἄλλως, οἰκίρως τε καὶ χαλεπῶς ἄπαντας ἠφάνισεν καὶ κατέδυσεν εἰς τὸ ἄρρητον καὶ ἀόρατον. τῶν δ' ἄλλων (ἔφη) δικαίωσων, ἢ μὲν ὑπὸ τῆς ποινῆς ἐν τῷ βίῳ, ταῖς βαρβαρικαῖς ἔτικεν³. ὡς γὰρ ἐν Πέρσαις τῶν κολαζομένων τὰ ἱμάτια καὶ τὰς τιάρας ἀποτίλλεσι καὶ μακιγῆσιν, οἱ δὲ παύσασθαι δακρύοντες ἀντιβολῆσιν· ἔτως

α!

¹ R. deesse susp. ἔτω δανὸς post μικρὸς. W. monet, esse in hoc loco ellipsin τῷ ἔτως, Graecis frequentem.

² Sic R. dedit cum jot. subscripto, cum vulgo legatur: ἄλλη δὲ ἄλλη τιμωρία — alia autem anima aliam ad Poenam pertinet. Sunt enim Poenae tres, Adrasteae apparitores velut & exsecutores mandatorum ejus. W. in edit. pecul. recepit posterius ἄλλη; in Oxī. autem dedit prius ἄλλη; & Xyl. dedisse notat ἄλλη δὲ ἄλλη.

³ W. susp. Plutarchum scripsisse ἢ μὲν μετὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ ποινὴν, τ. β. 7. De more Persarum, cujus sit mentio, vid. Plut. Opp. Vol. VIII. p. 85.

αἱ διὰ χρημάτων καὶ διὰ σωμάτων κολάσεις ἀφῆν ἐν ἔχουσι ὀριμείαν, ἐδ' αὐτῆς ἐπιλαμβάνονται τῆς κακίας, ἀλλὰ πρὸς δόξαν αἱ πολλαὶ καὶ πρὸς αἰδῆσι αὐτῶν¹ εἰσιν. ὅς δ' ἂν ἐκείθεν ἀκόλαστος ἐνταῦθα καὶ ἀκάθαρτος ἐξίηται, τῆτον ἢ Δίκη διαλαβῆσα² τῇ ψυχῇ καταφανῆ γυμνόν, εἰς ἐδὲν ἔχοντα καταδύναι καὶ ἀποκρύψασθαι καὶ περισεῖλαι τὴν μοχθηρίαν, ἀλλὰ πανταχόθεν καὶ ὑπὸ πάντων καὶ πάντα³ καθαρῶμενον, ἐδειξῆ πρῶτον ἀγαθοῖς γονεῦσιν, ἄνπερ ὧσι, προγόνοις⁴ αὐτῆ πρόσπυσσον ὄντα καὶ ἀνάξιον. ἐὰν δὲ φαῦλοι, κολαζόμενος ἐπίδων⁵ ἐκείνος καὶ ὀφθεῖς, δικαῖται πολὺν χρόνον ἐξαιρέμενος⁶ ἕκαστον τῶν παθῶν ἀλγηδόσι καὶ πόνοις, οἱ τούτῳ μεγέθει καὶ σφοδρότητι τὰς διὰ σαρκοῦς ὑπερβάλλουσιν, ὅσω⁷ τὸ ὕπαρ ἂν εἴη τῆ ὀνειράτος ἐναργέστερον. ἔλαι δὲ καὶ μάλωπες ἐπὶ τῶν παθῶν ἐκάσει τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς δὲ ἦσσαν. ὅρα δὲ (εἶπε) τὰ ποικίλα ταῦτα καὶ παντοδαπὰ χρώματα τῶν ψυχῶν· τὸ μὲν ὄρφνιον· καὶ ῥυπαρὸν, ἀνελευθερίας ἀλοιφῆν καὶ πλεονεξίας· τὸ δὲ αἱματωπὸν καὶ διάπυρον, ὀμότητος καὶ πικρίας· ὅπερ δὲ τὸ γλαυκίνον ἐσιν, ἐντεῦθεν ἀκρασία τις περὶ ἡδονὰς ἐκτέτριπται μόλις· κακίνοια δ' ἐνῶσα⁸ μετὰ φθόνας τετὶ τὸ ἰώδες καὶ ὕπελον,

1 W. susp. ἄλλων pro αὐτῶν.

2 R. susp. ἢ δίκη ἰδίᾳ λαβῆσα. W. consentit, quanquam nec vulgata inepta sit, & commode de iudice accipi possit, qui reum vinciri iubet & inquirat. Post καταφανῆ cum W. desidero καί).

3 R. deleri vult καὶ πάντα aut legi καὶ κατὰ πάντα.

4 R. mavult καὶ προγόνοις.

5 Harl. ἀπιδῶν. Vulgata praeferat.

6 Turn. V. Bong. Coll. Schott. ἐξαιρέμενος; marg. Ald. ἐκκενύμενος.

7 Turn. V. Bong. Coll. Schott. ὅσον.

8 Vulgo κακὸν οἶα δανὸν ἔσα. Turn. V. Bong. marg. Ald. pro δανὸν ἔσα exhibent δινῆσα; Voss. marg. μόλις καὶ ἀδίνουσα.

λον, ὡσπερ αἱ σηπίαι τὸ μέλαν, ἀΦίησιν. ἐκαὶ γὰρ ἡ μὲν ¹ κακία τῆς ψυχῆς τρεπομένης ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ τρεπάσης τὸ σῶμα τὰς χροάς ἀναδίδωσιν, ἐνταῦθα δὲ καθαρμῶ καὶ κολάσεως πέρας ἐστὶ, τάτων ἐκλευανθέντων, ὡσε ² παντάπασι τὴν ψυχὴν αὐγοειδῆ καὶ σύγχευ γίνεσθαι. μέχρι δὲ ³ ταῦτα ἔνεσι, γίνονται τινες ὑποτροπαὶ τῶν παθῶν, σφυγμὸς ἔχουσαι καὶ πήδησιν, ἐνίαις μὲν ἀμυδρὰν καὶ ταχὺ κατασβεννυμένην, ἐνίαις δὲ νεανικῶς ἐντείνουσαν. ὧν αἱ μὲν πάλιν καὶ πάλιν ³ κολαθεῖσθαι τὴν προσήκουσαν ἔξιν καὶ διάθουσιν ἀναλαμβάνουσι. τὰς δ' αὖτις εἰς σώματα ζῶων ἐξήνεγκε βιαιοτήτης ἀμυθίας καὶ Φιληδονίας εἶδος ⁴. ἡ μὲν γὰρ ἀδενεία λόγος καὶ δι' ἀργίαν τῆ θρωρεῖν ⁵, ἐρρέψε τῶ πρακτικῶ πρὸς γένεσιν. ἡ δ' ὄργανος τῆ ἀκολάσε ⁶ δεομένη, ποθεῖ τὰς ἐπιθυμίας συρράψαι ταῖς ἀπολαύσεσι, καὶ συνεπαίρεσθαι διὰ σώματος. ἐνταῦθα γὰρ ἐδέν, ἡ σικία

τις

σα. Correctio, quam vestigiis literarum satis commendatam, cum W. recepi, debetur R. Paulo ante W. in edit. pecul. legendum coniecit ὅτι δὲ ἀκρασία τις περὶ ἡδονάς ἐστιν (vel ἔνεσι) ἐνταῦθα τὸ γλαυκινὸν ἐντέτριπται μάλιστα. Deinde Harl. τὸ τοι αὐτὸν pro τατὶ τὸ ἰῶδες; & Bas. ὡσπερ ἐν σηπίας pro ὡσπερ αἱ σ.

1 Sic dedi e R. correctione pro vulg. ἡ τε.

2 Vulgo πέρας ἐστὶ. τάτων ἐκλευανθέντων, τὴν ψυχὴν. Hinc R. post αὐγοειδῆ inferendum putavit διῖ. Ego sequi malui W. conjecturam.

3 Harl. semel tantum πάλιν habet; mox omiſſis καὶ διάθ. ἀνάλαμβ. praebet ἔχουσαι. Absit quoque ἀνάλαμβ. a Voss. Pro βιαιοτήτης Jun. βιαιοτάτης.

4 R. susp. ἐχούσαι.

5 Vulgo ἀδενεία in nomin. R. susp. καὶ, καὶ Δι' ἀργίαν τῆ θρωρεῖν, aut ἡ γὰρ ἀδενεία τῆ λόγος καὶ ἀμβλύτης δι' ἀργίαν ἀπεχομένη (vel ἀλλότριος ἔσσα) τῆ θρωρεῖν. W. in ed. pecul. dedit ἀδενεία, quam lesionem exprimit Kaltw. nec ego sequi dubitavi, cum Ald. & Bas. favere videantur, dando ἀδενεία.

6 R. mavult τῶ ἀκολάσῃ, instrumento habes opus, quod pars sui ad libidines prona exerceat.

τις ἀτελής καὶ ὄναρ ἡδονῆς πλήρωσιν ἐκ ἐχέσης, πάρεσι. ταῦτα δ' εἰπὼν, ἤγευ αὐτὸν ταχὺ μὲν, ἀπλετον δέ τινα τόπον (ὡς ἐφαίνεται) διεξιόντα ῥαδίως καὶ ἀπλαγῶς ¹, οἷον ὑπὸ πτερῶν τῶν τῷ Φωτὸς αὐγῶν ἀναφερόμενον· μέχρις ἔπρὸς τι χάσμα μέγα καὶ κάτω διήκον ἀφικόμενος, ὑπὸ τῆς ἐχέσης ἀπελείφθη δυνάμει, καὶ τὰς ἄλλας ψυχὰς εἴωρα τῶτο ² παρῆσας ἐκεῖ· συγκαθόμεναι γὰρ, ὡσπερ αἱ ὄρνιθες, καὶ καταφερόμεναι, κύκλω τὸ χάσμα περιήσαν· ἀντικρυς δὲ περᾶν ἐκ ἐτόλμων. εἴσω μὲν ὀφθῆναι, τοῖς βακχικοῖς ἐντροῖς ὁμοίως ἕλη καὶ χλωρότητι καὶ χλόαις ἀνθέων ἀπάσαις διαπεποικιλμένον ³. ἐξέπνει δὲ μαλακῆν καὶ πραεῖαν αὔραν, ὀσμὰς ἀναφέρουσαν ἡδονῆς ⁴ τε θαυμασίας, καὶ κρᾶσιν, οἶαν ⁵ ὁ οἶνος τοῖς μεθύσκομένοις, ἐμποιοῖσαν· εὐωχόμεναι γὰρ αἱ ψυχαὶ ταῖς εὐωδαίαις, διαχέοντό τε καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐφιλοφρονῶντο· καὶ τὸν τόπον ἐν κύκλω κατεῖχε βακχεία καὶ γέλωσ, καὶ πᾶσα μῦσα παιζόντων καὶ τερπόμενων. ἔλεγε δὲ ταύτη τὸν Διόνυσον εἰς θεὰς ἀνελθεῖν, καὶ τὴν Σεμέλην ἀνάγειν ὑπερονκαλεῖσθαι δὲ λήθης τὸν τόπον ⁶. ὅθεν ἐδὲ διατρίβειν βεβλόμενον εἶα τὸν Θεσπέσιον, ἢ ἀφείλκε ⁷ βία, διδάσκων ἅμα καὶ λέγων, ὡς ἐκλήμεται καὶ ἀνυγραίνεται τὸ Φρονῶν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς· τὸ δ' ἄλογον καὶ σωματοειδὲς ἀρδόμενον καὶ σαρκύμενον ⁸, ἐμποιοῖ τῷ σώματος μνήμην, ἐκ δὲ τῆς μνήμης ἕμερον καὶ πόθον ἔλκοντα πρὸς γένεσιν, ἣν ἔτως

ἀνο-

1 Ald. Bas. Voss. Coll. Schott. ἀπαλῶς.

2 W. susp. τ' αὐτό.

3 abesse ab hoc loco ἦν, W. bene monet.

4 Turn. V. Bong. Coll. Schott. ἡδονάς.

5 Dedi οἶαν e Mez. & R. mente, W. probante. Vulgo οἶον.

6 Voss. λήθης τόπον, omisso artic. τόν; idem paulo ante ταύτην pro ταύτη.

Inferi deinde vult R. ἐκεῖ post διατρίβειν. 7 Dedi sic e R. mente, quam Xyl. expressit vertendo ἀβσταξίς pro vulg. ἀφείλο. W. probat correctionem.

8 Xyl. mavult ναρκύμενον.

ὠνομάθαι νεῦσιν ἐπὶ γῆν ἔσαν ¹, ὑγρότητι βαρυνομένης τῆς ψυχῆς. ἄλλην ἔν τσαύτην διελθὼν ὁδὸν, ἔδοξεν ἀφορᾶν ² κρατῆρα μέγαν, εἰς δὲ τῆτον ἐμβάλλοντα ρεύματα, τὸ μὲν, ἀφρῶ θαλάσσης ἢ χιόνος λευκότερον, τὸ δὲ ³, ὅποιον ἴρις ἔξανθῆ τὸ ἀκρῶν, ἄλλα δ' ἄλλαις βαφαῖς ⁴ κεχρωσμένα, πρόσωθον ἴδιον ἐχέσαις φέγγος ὡς δὲ πλησίον ἦλθεν, ὁ κρατῆρ ἐκεῖνος, ἀφανιδέντος μᾶλλον ⁵ τῆ περιέχοντος, τῶν τε χρωμάτων ἀμαυρωμένων, τὸ αἰθρῶτερον ἀπέλειπε, πλὴν τῆς λευκότητος. ἑώρα δὲ τρεῖς δαίμονας ὁμῶ καθημένους ἐν χήματι τριγώνῳ, πρὸς ἀλλήλους τὰ ρεύματα μέτροις τισὶν ἀνακερανούοντας. ἔλεγεν ἔν ὁ τῆ Θεσπεσίε ψυχοκομπὸς, ἀχρι τέτε τὸν Ὀρφέα προσελθεῖν ⁶, ὅτε τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς μετῆει, καὶ μὴ καλῶς διαμνημονεύσαντα λόγον εἰς ἀνθρώπους κίβδηλον ἐξενεγκεῖν, ὡς κοινὸν εἶη μαντεῖον ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος καὶ Νυκῆος· ἔδενος γὰρ Ἀπόλλωνι νύκτα κοινωνεῖν· ἀλλὰ τῆτο μὲν (ἔφη) Νυκῆς ἐστὶ καὶ Σελήνης μαντεῖον κοινόν, ἔδαμῶ τῆς γῆς περαῖνον ⁷, ἐδ' ἔχον ἔδραν μίαν, ἀλλὰ πάντη πλανητῶν ἐπὶ τὰς ἀνθρώπους ἐνυπνίαις καὶ εἰδάλοις· ἐκ τέτε γὰρ οἱ ὕνειροι μιγνύμενοι ⁸ (ὡς ὄρας) τῶ ἀπατηλῶ

1 Sic R. legendum monuit, dedique cum W. adficiente Mez. pro vulg. νεῦσιν ἐπιτείνεσαν.

2 e longinquo conspiciere. R.

3 Ald. Bas. τὸν δὲ; deinde Voff. ἔξανθῆ.

4 marg. Ald. μορφαῖς; deinde Turn. V. Bong. ἴδοι pro ἴδιον; Harl. ἴδοις.

5 in ind. var. affertur lectio monitrosa ἀφανῆς χλωμαυλον, adjectis hisce: „Sic duo vet. cod. T. V. B.“

6 W. legendum monet προσελθεῖν.

7 Vulgo περαῖνον μαντεῖον, pro quo R. voluit περαῖνον μαντεῖον, quidd nusquam terrarum, h. e. in nullo certo & constante loco, vaticinationem exercet. W. deleuit μαντεῖον, auctoritate Venet. notans simul, in A. deletum esse. Eum sum secutus.

8 Turn. Bong. Coll. Schott. μιγνύμενον.

τηλῶ καὶ ποικίλῳ τὸ ἀπλῆν καὶ ἀληθῆς παραλαμβάνου-
 τες ¹, διασπείρουσι. τὸ δ' Ἀπόλλωνος ἢ κάτοιιδας, (εἶ-
 πεν) ἀδὲ κατιδεῖν ἔση ² δυνατός· ἀνωτέρῳ γὰρ ἐκ ἐπι-
 δίδωσιν, ἀδὲ χαλᾶ τὸ τῆς ψυχῆς ἐπίγειον, ἀλλὰ κα-
 τατείνει τῷ σώματι προσηρητημένον. ἅμα δ' ἐπειράτο ³
 προσάγων ἐπιδεικνύειν αὐτῷ τὸ Φῶς ἐκ τῆ τρίποδος (ὡς
 ἔλεγε) διὰ τῶν κόλπων τῆς Θέμιδος ἀπερειδόμενον εἰς
 τὸν Παρνασσόν· καὶ προθυμέμενος ⁴ ἰδεῖν, ἐκ εἶδεν ὑπὸ
 λαμπρότητος, ἅλλ' ἤκεε παριῶν Φωνῆν ὀξεῖαν γυναι-
 κός, ἐν μέτρῳ φράζεσθαι ἄλλα τέ τινα, καὶ χρόνον
 (ὡς εἶπε) τῆς ἐκείνης τελευτῆς. ἔλεγε δὲ ὁ δαίμων,
 τὴν Φωνῆν εἶναι Σιβύλλης· ἄδειν γὰρ αὐτὴν περὶ τῶν
 μελλόντων ἐν τῷ προσώπῳ τῆς σελήνης περιφερομένην ⁵.
 βεβλόμενος ἔν ἀπροᾰθῆαι πλείονα, τῇ ῥύμη τῆς σελήνης
 εἰς τὸναυτίον, ὡς περ ἐν ταῖς δίναις, ἐξεῶθη, καὶ βρα-
 χέα κατήκασεν· ὧν ἦν καὶ τὸ περὶ τὸ Βέσβιον ὄρος
 καὶ τὴν Δικαιαρχείας ὑπὸ πυρὸς Φορᾶν ⁶ γενησομέ-
 νην· καὶ τι καμμάτιον περὶ τῆ τότε ἡγεμόνος ⁷, ὡς
 Ἐθλὸς ἔων, νόσω τυραννίδα λείψει. μετὰ δὲ ταῦτα
 πρὸς τὴν θῆαν τῶν κολαζομένων ἐτρέποντο. καὶ τὰ
 μὲν

1 R. mavult συμπαραλαμβάνοντες.

2 Turn. V. Bong. Coll. Schott. marg. Ald. ἔσει. Deinde
 Harl. ὑπόγυον pro ἐπίγειον.

3 Bas. ἐπαράτο. Xyl. e MS. correxit.

4 Turn. V. Bong. Coll. Schott. προθυμέμενος ἔν ἰδεῖν. Voss.
 deinde omittit τε post ἄλλα.

5 Sibyllam esse illam, quae in luna, quem appellamus,
 vultum efficiat, credebant veteres. Cf. de Pyth. orac. Vol. IX.
 p. 261.

6 Vulgo καὶ τὴν Δικαιαρχείαν ὑπὸ πυρὸς Φορᾶ γενησομένην.
 In his corrigendis R. conjecturam, W. quoque probatam, sum
 amplexus. Ald. Voss. pro Βέσβιον exhibent Λέσβιον. Eadem
 lectio Basileensi falso tribuitur. Marg. Ald. pro var. lect. Οὐε-
 σάιον. Voss. omittit καὶ post ὧν ἦν.

7 Significat Vespasianum, qui aeger in aquis Cutililis exspi-
 ravit. vid. Sueton. Vespas. 24. R.

μὲν πρῶτα, δυσχερεῖς καὶ οἰκίρας εἶχον ὄψεις μόνου· ἐπεὶ δὲ ¹ καὶ Φίλοις καὶ οἰκείοις καὶ συνήθεσι ὁ Θεσπέσιος ἐκ ἑν προσδοκήσας κολαζομένοις ἐνετύγχανε, οἱ καὶ δεινὰ παθήματα καὶ τιμωρίας ἀχήμενας καὶ ἀλγεινὰς ὑπομένοντες, ἠκλίζοντο πρὸς ἐκεῖνον καὶ ἀνεκλαίοντο· τέλος δὲ τὸν πατέρα τὸν ἑαυτῷ κατεῖδεν ἐκ τινος βαρῆθρε σιγμάτων καὶ ἐλῶν μεσὸν ἀναδυόμενον, ὀρέγοντα τὰς χεῖρας αὐτῷ, καὶ σιωπᾶν ἐκ ἑώμενον, ἀλλ' ὁμολογεῖν ἀναγκασζόμενον ὑπὸ τῶν ἐφωσῶτων ταῖς τιμωρίαις, ὅτι περὶ ξένους τινὰς μιαιρὸς γενόμενος χρυσίου ἔχοντας, Φαρμάκοις διαφθεύρας, καὶ ἐκεῖ διαλαθῶν ἔκταντας, ἐνταῦθ' ἐξελυγθεῖς, τὰ μὲν ἤδη πέπενθε, τὰ δ' ἄγεται πεισόμενος· ἰκατεύειν μὲν ἔν, ἢ παραιτεῖσθαι, περὶ τῷ πατρὸς ἐκ ἐτόλμα, δι' ἐκπληξιν καὶ δέος· ὑποσρέψαι ² δὲ καὶ Φυγεῖν βεβλόμενος, ἐκ ἔτι τὸν πρῶτον ἐκεῖνον εἴρα καὶ οἰκτεῖον ξυναγόν, ἀλλ' ὑφ' ἐτέρων τινῶν Φοβεῶν τὴν ὄψιν εἰς τὸ πρόθεον ὠθέμενος, ὡς ἀνάγκην ἔσαν ἔτω διεξελθεῖν ³, ἐθεᾶτο τῶν μὲν γνωρίμων ⁴ πονηρῶν γενομένων, ἢ κολαδέντων αὐτόφθι τὴν σιάν ἐκ ἔτ' εἶναι χαλεπῶς, ἐδ' ὁμοίως τριβομένην ἀτελῆ περὶ τὸ ἄλογον καὶ παθητικόν, ἐπίκουρον ἔσαν ⁵. ὅσοι δὲ πρόχημα καὶ δόξαν ἀρετῆς περιβαλ-

1 R. legi voluit ἔκταντα δέ, aut ἐπεὶ accipiendum esse monet pro ἔκταντα; aut, si ἐπεὶ h. l. *prostruam* significet, deinceps pro οἱ καὶ legendum οἶδε, *bi*. Baf. ἐπεὶ καὶ absque δέ, quod Xyl. e MS. inferendum monuit.

2 Turn. V. Bong. & Schott. ἀποσρέψαι. Paulo ante Baf. διαμαθῶν pro διαλαθῶν. Xyl. correxit.

3 Haec ὡς ἄν. — διεξ. Xyl. non vertit, & w. sunt suspensa.

4 Sic e R. mente, w. probata & a Xyl. expressa, dedi pro vulg. γνωρίμων — qui aperte mali fuerant. R. deinde pro ἢ maluit καὶ.

5 Locus haud dubie affectus. R. susp. ἐκ ἔτι χαλεπῶς, ἐδ' ὁμοίως (scil. ὡς ἐν τῷ ζῆν) τριβομένην ἀτελῆ περὶ τὸ ἄλογον

βαλλόμενοι διεβίωσαν κακίᾳ λανθανέση, τάτῃς ἰ ἐπι-
πόνως καὶ ὀδυνηρῶς ἠνάγκαζον ἕτεροι περιεσῶτες ἐκ-
τρέπεσθαι τὰ ἐντὸς ἔξω τῆς ψυχῆς, ἰλυσπαμένους πα-
ρὰ Φύσιν καὶ ἅμα καμπτομένους ², ὥσπερ αἱ θαλάττιαι
σκολόπενδραι καταπιῶσαι τὸ ἄγκιστρον, ἐπιρέπεσιν ἑαυ-
τάς· ἐνίς δ' ἀναδέροντες αὐτῶν καὶ ἀναπίύσσουτες,
ἀπεδείκνυσαν ὑπέλας καὶ ποικίλας, ἐν τῷ λογιστικῷ καὶ
κυρίῳ τὴν μοχθηρίαν ἔχοντας. ἄλλας δ' ἔφη ψυχὰς
ιδεῖν, ὥσπερ τὰς ἐχίδνας περιπεπλεγμένας σύνδου καὶ
σύντρεις καὶ πλείονας, ἀλλήλας ἐδιέσας ὑπὸ μνησικα-
κίας καὶ κακοθυμίας ³ ὧν ἔπαθον ἐν τῷ ζῆν ἢ ἔδρα-
σαν. εἶναι δὲ καὶ λίμνας παραλλήλας, τὴν μὲν χρυσῆ
περιζέοντος ⁴, τὴν δὲ μολίβδου ψυχροτάτην, ἄλλην δὲ
τραχειᾶν σιδήρου· καὶ τινὰς ἐφεσῆναι δαίμονας, ὥσπερ
οἱ χαλκεῖς ὀργάνοις ἀναλαμβάνοντες καὶ καθιέντες ἐν
μέρει τὰς ψυχὰς τῶν δι' ἀπλησίαν καὶ πλεονεξίαν πο-
νηρῶν. ἐν μὲν γὰρ τῷ χρυσῷ διαπύρεος καὶ διαφανεῖς
ὑπὸ τῆ Φλέγεσθαι γενομένας, ἐνέβαλλον εἰς τὴν τῆ
μολίβδου βάπτοντες· ἐκπαγείσας δ' αὐτόθι καὶ γενομέ-
νας σκληρὰς, ὥσπερ αἱ χάλαζαι, πάλιν εἰς τὴν τῆ σι-
δήρου μετίσασαν· ἐνταῦθα δὲ μέλαιναί τε δειῶς ἐγέ-
νον

καὶ παθητικὸν, εἰκῆ πονῶσαν. W. in adnot. ad edit. pecul.
observat, ingeniosam quidem esse hanc conjecturam, sed non item
necessariam, cum vulgata eandem sententiam efficiat: accipit
ἐκέτι pro simpliciter ἐκ, & ἐμοίως ad eos referri vult, qui διε-
βίωσαν κακίᾳ λανθανέση, neque ad orationis integritatem aliud
quid desiderat, quam τριβὴν post τριβομένην. Vertit locum:
eorum qui aperte mali fuerant, aut in vita poenas dederant,
animadvertit umbram non ita jam difficilem subire poenam, sed
fere irrita ac laboriosa versari cupiditate partis animae irratio-
nalis & affectibus subjectae.

1 Sic R. dandum monuit, dedique cum W. e Mez. & Venet. id recipiente' pro vulg. τάτοι.

2 Jun. Mez. ἀνακαμπτομένους pro ἅμα καμπτῶ.

3 abfuerunt a R. ἀλλήλας — κακοθυμίας.

4 R. fufp. περιζέσαν.

νευτο, και περικλώμεναι διὰ σκληρότητα, και συντριβόμεναι, τὰ εἶδη μετέβαλον· εἶθ' ἔτω πάλιν εἰς τὸν χρυσοῦν ἐκομίζοντο, δεινὰς, ὡς ἔλεγεν, ἐν ταῖς μεταβολαῖς ἀλγηδόνας ὑπομένεσαι. πάντων δὲ πάχειν ἔλεγεν οἰκλήροτατα τὰς ἤδη δοκῶσας ἀφείδαι τῆς Δίκης, εἶτ' αὖθις συλλαμβανομένας· αὐται δ' ἦσαν, ὧν εἰς τινὰς ἐγγόνους ἢ παῖδας ἢ ποιῆ περιήλθεν. ὁπότε γὰρ τις ἐκεῖνων ἀφίκοιτο και περιτύχοι, προσέπιπτεν ὀργῇ και κατεβόα, και τὰ σημεῖα τῶν παθῶν ἐδείκνυεν, οὐκ εἰδίζεσα και διώκεσα ¹ Φεύγειν και ἀποκρούπτεσθαι βελομένην, ἢ δυναμένην δέ. ταχὺ γὰρ μετέθεον οἱ νολῶσαι πρὸς τὴν Δίκην, και ἐξ ἀρχῆς ἠπειγον ² ὀλοφυρομένας, τῷ προγινώσκειν τὴν τιμωρίαν. ἐνίας ³ δὲ και πολλὰς ἅμα τῶν ἐγγόνων ἔλεγε συνηρτῆσθαι, και ⁴ καθάπερ μελίττας ἢ νυκτερίδας ἀτεχνῶς ⁵ ἐχομένας και τριγυίας ὑπὸ μνήμης και ὀργῆς, ὧν ἔπαθον δι' αὐτάς· ἔχματα ⁶ δὲ ὀρῶντος αὐτῆ τὰς ἐπὶ δευτέραν γένεσιν τρεπομένας ψυχὰς, εἰς τε ζῶα παντοδαπὰ καμπλομένας

S 2

βία

¹ Sic Xyl. & R. legendum monuerunt, & habent Turn. V. Bong. dedique cum W. adfentiente Mez. pro vulg. δοκῶσα. Restitui deinde ex Ald. & Bas. cum eodem βελομένην & δυναμένην pro vulg. βελομένη & δυναμένη. R. voluit βελομένης & δυναμένης.

² W. transpositione & levi mutatione corrigendum censet και πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς Δίκην ἀπῆγον; vel, quod in edit. pecul. adnotavit, και ἐξ ἀρχῆς ἐπῆγον πρὸς τὴν Δίκην ὀλοφ. vel ἐξ ἀρχῆς προσεπῆγον τὴν Δίκην, monens, verae lectionis vestigia restare in Voss. qui pro ἠπαγον praebeat ἠπῆγον.

³ R. mavult ἐνίας. W. susp. deinde τῶν προγόνων ἔλεγεν εἰρηρτῆσαι.

⁴ abest και a Coll. Schott. quod W. probat.

⁵ R. monente, post ἀτεχνῶς desideratur ἐαυτῶν aut ἀλλήλων. Kaltw. pro ἐχομένης legendum suspicatur ἐδομένης, & vertit: an die sich viele Seelen ihrer Nachkommen, gleich den Bienen oder Fledermäusen angehängt hatten, und sie schwitzend zernagten. Cf. Homer. Odyss. 24, 5. ἰσθ.

⁶ Turn. V. Bong. ἐχάτας.

βίᾳ καὶ μεταχρηματιζόμενας ὑπὸ τῶν ταῦτα δημιουργέ-
των ὀργάνοις τισὶ καὶ πληγαῖς, τῶν μὲν ὅλα τὰ μέ-
ρη συναυλούντων, τὰ δ' ¹ ἀποσπρόντων, ἕνια δ' ἐκ-
λεινόντων καὶ ἀφανιζόντων παντάπασιν, ὅπως ἐΦαρ-
μόσειεν ἐτέροις ἢ ἑσσι καὶ βίοις. ἐν ταύταις Φανῆσαι
τὴν Νέρωνος ψυχὴν τὰ τ' ἄλλα κακῶς ἔχουσαν ἤδη,
καὶ ² διαπεπαρμένην ἤλοις διαπύροις. προεχειρισμένων
δὲ καὶ ταύτῃ ³ τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶ-
δος, ἐν ᾧ κηθεῖσα καὶ διαφαγῆσα τὴν μητέρα βιώσει-
θαι ⁴, Φῶς ἐΦασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα, καὶ
Φωνὴν ἐκ τῆ Φωτὸς γενέσθαι, προστίτησαν εἰς ἄλλο
γένος ἡμερώτερον μεταβαλεῖν, ᾧδικόν τι ⁵ μηχανησαμέ-
ως παρὰ Ἐλη καὶ λίμνας ζῶον ⁶. Ἰὼν μὲν γὰρ ἠδίκη-
σε, δέδωκε δίκας· ὀφείλεσθαι δέ τι καὶ χρῆσθον αὐτῷ
παρὰ θεῶν, ὅτι τῶν ὑπηκόων τὸ βέλτερον καὶ θεοφιλέ-
σατον γένος ἠλευθέρωσε, τὴν Ἑλλάδα ⁷. μέχρι μὲν
ἂν τέτων εἶναι ⁸ θεατῆς· ὡς δ' ἀνασρέφειν ἐμελλεν,
ἐν παντὶ γενέσθαι κακῶ διὰ φόβον ⁹. γυναῖκα γὰρ τινα
λαβο-

1 Turn. V. Bong. Coll. Schott. τῶν δ' ἀποσπ.

2 W. mavult ἔχουσαν καὶ δὴ καί.

3 Dedi ταύτῃ e R. mente, W. probata, pro vulg. ταύτην —
cum huic animae, Neronis puta, decrevisset & jam para-
rent. Quid sit Pindarica vipera, se ignorare W. fatetur. Aut
Pindarum, si vera est lectio, de tali vipera cecinisse oportet,
quod Neroni maximo Lyricorum amator! notum erat; aut, si
falsa est lectio, in Pindaricis viperarum generis nomen latere
putat W.

4 R. mavult βιώσειται.

5 Respicitur ad studium, quo musicam proferebatur Nero.
Turn. V. Bong. Harl. ᾧδικόν vi.

6 Turn. Bong. Voss. ζῶων. V. ζῴων.

7 Nero Graeciae & praesertim Aethiopiae tributa remisit, & ejus
jura amplificavit.

8 Hoc ordine vocum legi voluit R. dedique cum W. ita
sumente ex Venet. & Mosq. r. 2. Vulgo εἶναι τέτων. Refe-
rendum τέτων ad μέχρι, non ad θεατῆς.

9 Cum ἐν παντὶ εἶναι jam notet in maximo timore esse, W.
voces διὰ φόβον ab annotatore addita esse suspicatur.

λαβομένην αὐτῆ, θαυμαστὴν τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος·
 Δεῦρο δὲ (εἶπεν ¹) ἕτος, ὅπως ἕκαστα μᾶλλον μνημο-
 νεύσης. καὶ τι ² ῥαβδίον, ὡσπερ οἱ ζωγράφοι, διάκτυ-
 ρον προσάγειν, ἐτέραν δὲ κωλύειν· αὐτὸν δὲ ὡσπερ
 ὑπὸ ³ σύριγγος ἐξαιφνης σπαδέντα πνεύματι νεανικῷ
 σφόδρα καὶ βιαίῳ, τῷ σώματι προσπεσεῖν, καὶ ἀνα-
 βλέψαι σχεδὸν ⁴ ἀπ' αὐτῆ τῆ μνήματος.

¹ W. mavult εἰπεῖν.

² Ald. & Bas. καὶ τοι. Respicitur deinde, R. monente, ad pisturam encausticam.

³ R. susp. διὰ — se tanquam per fistulam tractum. W. non probat, cui in mentem venerat ὡσπερ ἀπὸ μηρίνδα, tanquam fune tractum.

⁴ W. legendum monet ἀπ' αὐτῆ τῆ μν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ 1.

Τὰ περὶ τῆς Εἰμαρμένης δοκῶντα ἡμῖν, ὡς οἶόν τε σαφῶς καὶ συντόμως πειράσομαι ἐπιτεῖλαι σοι, Φίλτατε Πείσω, ἐπειδὴ σὺ τῆτο ἠξιώσας, ἐκ ἀγνοῶν, ἦν ἔχω πρὸς τὸ γράφειν εὐλάβειαν.

I. Πρῶτον τοίνυν ἴθι, ὅτι Εἰμαρμένη διχῶς καὶ λέγεται καὶ νοεῖται. ἡ μὲν γὰρ ἔστιν ἐνέργεια, ἡ δ' ἐσία. πρῶτον μὲν ἐν ἐνέργειαν τύπῳ ὑπέγραψεν ὁ Πλάτων, ἐν τε τῷ Φαίδρῳ 2 λέγων. Θεσμός τε Ἀδρασείας ὅδε 3, ἧτις ἐν ψυχῇ θεῶν ζυνοπαδὸς γενομένη ἐν τε 4 τῷ Τιμαίῳ. Νόμος, ἔς ἐπὶ τῇ τῷ παντός φύσει ὁ θεὸς εἶπε ταῖς ἀθανάτοις ψυχαῖς· ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ· Ἀνάγκης θυγατρὸς Κόρης Λαχέσεως λόγον φησὶν εἶναι τὴν Εἰμαρμένην, ἐ τραγικῶς, ἀλλὰ θεολογικῶς, τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀποφαινόμενος. εἰ δὲ κοινότερον ἐθέλοι τις ταῦτα μεταλαβῶν ὑπογράψαι 5, ὡς μὲν ἐν

Φαί-

1 Libellus, (ut W. verbis utar, ceterorum iudicio satis firmatis) corruptissimus, ut quovis fere versu menda progressam legentis impediunt. Kaltw. monente, aut falso tribuitur Plutarcho, aut ineram operis majoris & copiosioris continet adumbrationem, vel epitomen ab alio quodam confectam. Hoc quidem verosimile videtur, quod Lamprias in Catalogo scriptorum paternorum pro. 56. opus de *faiso* jam nunc deperditum commemorat, quod e duobus libris constabat.

2 Cf. Plut. Opp. X. ed. Bip. p. 324. & in seqq. IX. p. 326. & VII. p. 329.

3 Petav. ὅδε. Idem omittit deinde ψυχῇ.

4 Petav. Ald. Bas. ἐν δὲ.

5 a Petav. abest ταῦτα. Pro ὑπογράφῃ Turn. & V. ὑπαγράφῃ. Bene corrigit & ordinat haec W. conjectura: εἰ δὲ κοιν. ἴθι. τις ταῦτα μεταλαβεῖν, λέγοιτ' ἂν ὡς, μὲν ἐν Φαίδρῳ ὑπογράφεται ἡ Εἰμαρμένη —.

Φαίδρω, λέγοιτ' ἔν ἡ εἰμαρμένη, λόγος Θεῶς ἀπαρ-
 βατος δι' αἰτίαν ἀνεμπόδισον ὡς δ' ἐν τῷ Τιμαίῳ,
 νόμος ἀκόλεθος τῇ τῶ παντὸς Φύσει, καθ' ὃν διεξά-
 γεται ¹ τὰ γινόμενα. τῆτο γὰρ ἡ Λάχεσις ἐργάζε-
 ται, ἡ τῆς Ἀνάγκης ἀληθῶς θυγάτηρ, ὡς καὶ πρότε-
 ρον παρελάβομεν, καὶ ὕστερον ἔτι μᾶλλον εἰσόμεθα ἐν
 τοῖς κατὰ χολήν λόγοις. ἥδε μὲν ἔν ἡ κατ' ἐνέργειαν
 εἰμαρμένη.

II. Ἡ δὲ κατ' ἑστίαν ² ἔοικεν εἶναι σύμπασα ἡ
 τῶ κόσμῳ ψυχῇ τριχῇ διανεμηθεῖσα, εἰς τε τὴν ἀπλα-
 νῆ μοῖραν, καὶ εἰς τὴν πλανᾶσθαι νομιζομένην, καὶ τρί-
 την εἰς τὴν ὑπερλίαν τὴν περὶ γῆν ³ ὑπάρχουσαν. ἔν
 ἡ μὲν ἀνωτάτω, Κλωθῶ προσαγορεύεται. ἡ δὲ μετ' αὐ-
 τήν, Ἀτροπος. ἡ κατωτάτω δ' αὖ, Λάχεσις, δεχο-
 μένη μὲν τὰς ἑραυίας τῶν ἀδελφῶν ἐνεργείας, συμπλέ-
 κουσα δὲ καὶ διαδιδῶσα ⁴ ταύτας εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς τε-
 ταγμένα τὰ ἐπιγεια. δυνάμει μὲν ἔν εἴρηται, ὁποῖα
 χρῆ λέγεσθαι περὶ τῆς κατ' ἑστίαν εἰμαρμένης. καὶ γὰρ
 ἦτις ἐστὶ, καὶ πόση τις, καὶ ὁποῖα, καὶ ὅπως τέταται, καὶ
 ὅπως ἔχει αὐτὴ τε πρὸς ἑαυτὴν καὶ δὴ καὶ πρὸς
 ἡμᾶς, ὡς ἐν ἐπιτομῇ εἴρηται. τὰ δὲ καθ' ἑκάστα περὶ
 τούτων, ὁ ἕτερος μῦθος ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ ⁵ μετρίως αἰ-

S 4

νίτ.

¹ Petav. καθ' ὃν δ' ἐξάγεται.

² Vulgo junguntur haec cum praecedentibus ita: ἥδη μὲν ἔν
 ἡ κατ' ἐνέργειαν εἰμαρμένη τῇ κατ' ἑστίαν. W. separavit, prius
 fumendo ex V. Turn. Xyl. posterius ex Anon. consentientibus
 in utroque versione Turn. & Amiot. E Petav. notatur ἥδη-
 μεν ἔν. Xyl. post εἰμαρμένη deesse monuit εἴρηται, εἰρήδω,
 aut simile, & deinde legendum τῇ δὲ κατ' ἑ.

³ R. cum aric. τὴν γῆν, quem e consensu edd. priorum de-
 levi. Fuit haud dubie mendum ed. Frft. τὴν τὴν γῆν exhiben-
 tis, quod editor ita corrigendum censuit.

⁴ Secutus sum W. ita dantem e marg. Venet. pro vulg. δι-
 δῶσα. Deinde Turn. V. Bong. Petav. ἐπ' αὐτῆς pro ὑπ' αὐτ.

⁵ Referenda videntur haec ad Vol. VII. p. 322. sq. Kaltw.

νίττεται, καὶ ἡμεῖς εἰς δύναμιν σοι ταῦτα ἐπειράξομεν ἐξηγήσασθαι.

III. Πάλιν γε μὴν τὴν κατ' ἐνέργειαν εἰμαρμένην ἀναλαβόντες λέγωμεν ¹. περὶ γὰρ ταῦτα τὰ πολλὰ ζητήματα Φυσικὰ τε καὶ ἠθικὰ καὶ διαλεκτικὰ τυγχάνει ὄντα. τίς μὲν ἔν ἐσιν, ἐπιεικῶς ἀφώρισται ὅποια δὲ ἔσιν, ἐξῆς ῥητέον, εἰ καὶ πολλοῖς ἄτοπον φαίνεται ἀπειρων γὰρ ἐξ ἀπειρα, καὶ εἰς ἀπειρον τῶν γινομένων ², τὰ πάντα περιβαλῶσα ἐν κύκλῳ ἢ εἰμαρμένη, ἐκ ἀπειρος, ἀλλὰ πεπερασμένη ἔσιν. ἕτε γὰρ νόμος, ἕτε λόγος, ἕτε τι θεῖον ἀπειρου ἂν εἴη. ἔτι δ' ἂν μάθοις τὸ λεγόμενον, νοήσας τὴν τε ὅλην περίοδον, καὶ τὸν σύμπαντα χρόνον, ὅταν τῶν ὀκτῶ περιόδων ³ (ὡς Φησὶν ὁ Τιμαῖος) τὰ προσάθληλα συμπερανθέντα τάχῃ καὶ κερφαλῆν, τῶ ταύτῃ καὶ ὁμοίως ἰόντος ἀναμετρηθέντα κύκλῳ. ἐν γὰρ τῷ τῶ λόγῳ, ὠρισμένῳ τε ἄντι καὶ θεωρημένῳ, πάντα, ὅσα τε κατ' ἕρανόν, ἢ τ' ⁴ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξ ἀνάγκης ἀνωθεν συνίσταται, πάλιν μὲν εἰς τὸ αὐτὸ καταστήσεται ⁵, πάλιν δ' ἐξ ἀρχῆς ὅλα κατὰ ⁶ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀποδοθήσεται. μόνη γὰρ ἢ κατ' ἕρανόν χέσις, αὐτὴ τε πρὸς ἑαυτὴν κατὰ πάντα ⁷ ταταγμένη πρὸς τε τὴν γῆν καὶ πρὸς τὰ ἐπίγεια πάντα, διὰ μακρῶν περιόδων πάλιν ἐπανήξει ποτὶ αἴτε μετ' αὐτὴν ἐφεξῆς καὶ ἐχόμεναι, ἀλλήλαις ⁸ ἐχομένως, παρ-

έσου-

¹ Dedi sic e Turn. praesente W. idem recipiente pro vulg. λέγωμεν.

² W. legendum fufp. εἰς ἀπειρον ὄντων τῶν γινομένων.

³ Pro περιόδων dant ποδῶν Pet. Ald. Baf. σφαιρῶν Turn. V. Bong.

⁴ W. corrigendum censet ὅσα τ'.

⁵ Baf. καίται, σήσεται. Petav. σήσεται.

⁶ Vulgo ὅσα καίται. A Petav. Ald. Baf. abest ὅσα. Secutus sum W. ὅλα κατὰ dantem.

⁷ Vulgo καίται πάντα. Iterum W. dedit κατὰ. Fayet correctioni V. E Turn. notatur κατακαίται.

⁸ Petav. Ald. Baf. ἀλλήλων.

έσονται, εκάστη ¹ τὰ αὐτῆς ἐξ ἀνάγκης Φέρουσαι. ἔτω ² δὲ πρὸς τὸ σαφές τῶν περὶ ἡμᾶς νῦν ὄντων, ὅτι ἐ συμβαίνει ἀπὸ τῶν ³ ἔραυίων, ὡς παντως ⁴ αἰτιῶν ὄντων, καὶ τὸ ἐμὲ γράφειν νυνὶ τάδε, καὶ ᾧδὶ σέ τε πράττειν, ἄπερ καὶ ὅπως τυγχάνεις πράττων· κάλιυ τοίνυν ἐπειδὴν ἡ αὐτῆ ἀφίκεται αἰτία, τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως, οἱ αὐτοὶ γενόμενοι πράξομεν. ἔτω δὲ καὶ πάντας ἄνθρωποι, καὶ τὰ γε ἐξῆς κατὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν γενήσεται καὶ πραχθήσεται, καὶ πάνθ' ὅλα καὶ κατὰ ⁵ μίαν τὴν ὅλην περίοδον καὶ καθ' ἐκάστην τῶν ὅλων ὡσαύτως, ἀποδοθήσεται. Φανερόν τοίνυν ἤδη, ὅτι ἔφαμεν, τὴν εἰμαρμένην, ἄπειρον τρόπον τινὰ ἔσαν, μὴ ἄπειρον εἶναι, καὶ τό γε ῥηθῆν, "ι: κύκλος τις ἐστὶ, μετρίως πρὸς κατῶπται· ὡς γὰρ καὶ ἡ τῆ κύκλου κίνησις, ὃ τε ταύτην παραμετρῶν χρόνος ⁶ κύκλος τις ἐστίν, ἔτω καὶ τῶν κατὰ κύκλου γινομένων ὁ λόγος, κύκλος ἂν νομιθεῖη.

S 5

IV.

¹ Vulgo παρέχονται, & εκάστη in Frft. & R. Secutus sum W. ita vertentem: *quique illi exli habitui proximi deinceps sunt habitus, unus alteri continuatus, sua quisque cessario adferens eventa & effectus, aderunt.* Proxime accedit Grotii versio: *advenient, quaque ex necessitate res suas secum ferent.*

² W. mutandum censet In νοεῖδω.

³ Dedl ἀπὸ τῶν cum W. ex Turn. V. Bong. quibus Leonie. accedit pro vulg. αὐτῶν. Notat quidem W. codd. hos exhibere ἀπὸ αὐτῶν. Non autem sic legitur in ind. Var. Frft. Addit. Schott. habere ἀπὸ sine αὐτῶν. Xyl. pro αὐτῶν legit ἄνευ τῶν & vertit: *non sine efficacitate celestium.* Esm Kaltw. sequitur. Notat porro W. ad ἐ συμβαίνει, negationem delere Schott. Leonie. Anon Xyl. Turneb. Vertit idem, *non efficacitate celestium, ut causurum unicarum.* Grot. *fieri nequit ut non ego scribam hac.*

⁴ Petav. πάντων. Id. deinde γινόμενοι pro γινόμε.

⁵ Vulgo πάνθ', ὅσα κίται, κατὰ μίαν. A Petav. Ald. Bas. abest κατὰ. Secutus sum W. uti paulo ante.

⁶ Secutus sum W. ita dantem pro vulg. χρόνα.

IV. Σχεδὸν μὲν ἔν καὶ τῆτο δηλοῖ ¹, ὁποῖόν τι τυγχάνει ἢ ² εἰμαρμένη, πλὴν ἔχ ἦγε κατὰ ³ μέρος, ἐδ' ἢ καθ' ἕκασα. ποῖα τις ἔν καὶ ἦδε κατὰ τόδε ⁴ τὸ εἶδος τῆ λόγῃ. ἔσι τοίνυν, ὡς ἂν τις εἰκάσαι, οἷος ὁ πολιτικὸς νόμος· πρῶτον μὲν τὰ πλεῖστα, εἰ ⁵ καὶ μὴ πάντα, ἐξ ὑποθέσεως προστάττει· ἔπειτα μὴ καθόλα τὰ πόλει προσήκοντα εἰς δύναμιν περιλαμβάνει· πάλιν δὲ ⁶ τῶτων ἐκάτερον ὁποῖόν τι ἐσὶ, σιεπτέρον· ἀκολάθως τοίνυν ὁ πολιτικὸς νόμος περὶ τ' ἀριεῶς καὶ λειποτάκτε διαλέγεται, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· ἀλλ' ἔ περὶ τῶδε, ἢ τῶδε ⁷ νέμιμόν ἐσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν καθόλα, προηγεμένως· τὰ δὲ ὑποπίπτοντα τῶτων, ἐπομένως· καὶ γὰρ τὸ τιμῆσαι τόνδε τινὰ ἠρισευκότα, καὶ τὸ κολάσαι τόνδε τινὰ λειποτακτήσαντα νόμιμον ἂν Φῆσαιμεν, ὡς δυνάμει καὶ περὶ τῶτων διατεταγμένως τῶ νόμῃ· ὅν τρόπον ὁ ἰατρικὸς ⁸ καὶ ὁ γυμνασικὸς ὡς εἰπεῖν νόμος, δυνάμει τὰ καθ' ἕκασα τοῖς ὅλοις συμπεριλαμβάνει· ἔτω δὲ καὶ ὁ τῆς Φύσεως νόμος τὰ μὲν καθόλα, προηγεμένως, τὰ δὲ καθ' ἕκασα, ἐπομένως· ἔσι τε εἰμαρμένα τρόπον τινὰ καὶ ταῦτα πάντα ⁹ ἐκείνοις συνειμαρμένα· τάχχα δ' ἂν τις τῶν ἄγαν ἀκριβολογεμένων τὰ τοιαῦτα, καὶ τέναυτιον Φαίη προ-

¹ Xyl. legit δῆλον. Turn. τῶτω δῆλον. W. vertit vulgatum: fere id quoque ostendit.

² Vulgo τυγχάνει καὶ. Secutus sum W. ἢ dantem e Venet.

³ Vulgo κεῖται μέρος. W. κατὰ e Turn. & V. recepit vertitque: nec iamem, qualis sit res Fatium particulare, & singularate.

⁴ Vulgo καθ' αὐτὸ δέ. W. de suo correxit κατὰ τόδε.

⁵ Abest εἰ a Petav. Paulo ante w. legendum monet νόμος, ὅς πρῶτον.

⁶ Recepi δὲ pro vulg. δῆ cum W. ex Turn. V. Anon.

⁷ W. legendum ceniet τῶδε, ἢ νόμιμόν ἐσιν, nec non καθόλα pro ἀκολάθως.

⁸ Petav. ὁ ἰατρὸς.

⁹ W. suscp. ἔντα ἐκείνοις. Turn. τινὰ ταῦτα καὶ πάντα.

προηγόμενα συντετάχθαι τὰ ¹ καθ' ἑκαστα, εἶναι τε τῶν ἑνεκα καὶ τὸ καθόλου, προηγείσθαι ² δὲ τῶν ἑνεκά τε ³ τὸ ἔ ἑνεκα. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἐν ἄλλοις σκεπτέον. ὅτι δ' ἔ πάντα καθάρως ἐδὲ διαφρήδην ἢ εἰμαρμένη περιέχει, ἀλλ' ὅσα καθόλου, τῶτο δ' ἐν τῷ παρόντι ῥηθέν, πρὸς τε τὸν ἐξῆς λόγον, καὶ τὸν ὀλίγον ἔμπροσθεν, χώραν ἔχει. τὸ μὲν γὰρ ἄριστόν οἰκείον τῇ θεῖα φρονήσει, ἐν τῷ καθόλου μᾶλλον θεωρεῖται τοιοῦτος καὶ ὁ θεῖος νόμος. ὁ μόντοιγε πολιτικὸς ⁴, τὸ δ' ἄπειρον ἐν τῷ καθ' ἑκαστα. μετὰ δὲ ταῦτα, οἷον μὲν ἐστὶν ἐξ ὑποθέσεως ὅτι δὲ τοιοῦτον καὶ ἢ εἰμαρμένη, οἶδω ⁵. ἐξ ὑποθέσεως δὲ ἔφικμεν τὸ μὴ καθ' ἑαυτὸ τιθέμενον, ἀλλὰ πρὸς ἑτέρω ⁶ τινὶ ὡς ἀληθῶς ὑποτεθέν, ὅποσα ⁷ ἀκόλουθον σημαίνει. Θεσμός τ' Ἀδρασείας ὅδε ἦτις ⁸ ἂν ψυχὴ συνοπαδὸς γενομένη κατέβη τι τῶν ἀληθῶν ⁹ μέχρι τῆς ἑτέρας περιόδου, εἶναι ἀπήμωνα. καὶ ἀεὶ δύνηται τῶτο ποιεῖν, ἀβλαβὴ εἶναι. τοιοῦτον μὲν δὲ τὸ ἐξ ὑποθέσεως ἅμα καὶ καθόλου. ὅτι ἐὰ καὶ ἢ εἰμαρμένη τοιοῦτον τυγχάνει ὄν, ἔκ τε τῆς ἐσίας αὐτῆς, καὶ ἐκ τῆς προσηγορίας δήλον. εἰμαρμένη τε γὰρ προσαγορεύεται, ὡς ἂν εἰρομένη τις. Θεσμός δὲ καὶ νόμος ὑπάρχει, τῷ τὰ ἀκόλουθα τοῖς γινόμενοις πολιτικῶς διατετάχθαι.

V.

¹ Pro τὰ Petav. καὶ. Recipiendo deinde εἶναι τε W. sum fecutus, qui ita dedit pro vulg. ἔν τε. R. pro hisce vocalis dederat ex Turn. et V. καὶ.

² Sic W. dedit pro vulg. προηγείται.

³ Sic Petav. dedique cum W. accedentibus Ven. & Anon. pro vulg. ἑνεκά σκ. Turn. V. ἑνεκα τῆ.

⁴ W. legi vult τοιοῦτος μόντοιγε ὁ θεῖος νόμος καὶ ὁ πολιτικός, reddentibus in hanc sententiam Turn. Amiot. Xyl.

⁵ W. mavult οἶδω vel νοεῖδω.

⁶ W. mavult σπας ἑτέρω pro πρὸς ἑτ.

⁷ Subesse quid vitii in ὅποσα, monet W.

⁸ Turn. V. εἰ τις ἂν. Locī hujus initium supra fuit allatum.

⁹ Ita W. ex Platone sumfit. Vulgo ἀληθῶς.

V. Ἐξῆς δὲ σκεπτέον καὶ τὰ κατὰ τὸ πρὸς τι, πῶς μὲν πρὸς τὴν πρόνοιαν ἢ εἰμαρμένη ἔχει, πῶς δὲ πρὸς τὴν τύχην, καὶ τό γε ἐφ' ἡμῖν, καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ¹, καὶ ὅσα τοιαῦτα. πρὸς δὲ τῷ διωριδίῳ, πῆ μὲν ἀληθές, πῆ δὲ ψεῦδος, τὸ πάντα καθ' εἰμαρμένην. εἰ μὲν ἔν τὸ ἐν τῇ εἰμαρμένῃ πάντα περιέχεσθαι δηλοῖ, συγχωρητέον εἶναι ² ἀληθές· εἴτε ὅσα περὶ ἀνθρώπων, εἴτε περὶ γῆν ἅπαντα, εἴτε κατ' ἕρπονόν γινόμενα, βέλεται τις ἐν τῇ εἰμαρμένῃ τίθεσθαι, καὶ ταῦτα ὡς πρὸς τὸ παρὸν συγκεχωρηθῶν. εἰ δ', ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐμφαίνει, τὸ καθ' εἰμαρμένην ἔχει ἅπαντα, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ³ τὸ ἐπόμενον αὐτῷ σημαίνει, ἢ πάντα ῥητέον καθ' εἰμαρμένην (ἐδ' εἰ καθ' εἰμαρμένην πάντα. ⁴) ἐδὲ γὰρ νόμιμα, ἐδὲ κατὰ νόμον πάντα, ὅποσα περιεβλήφεν ὁ νόμος· καὶ γὰρ προσδοσίαν, καὶ λειποταξίαν, καὶ μοιχείαν, καὶ πολλὰς ἕτερα τοιαῦτα περιλαμβάνει, ἃν ἐδὲν ἂν τις εἴποι νόμιμον· ὁπότε οὐδὲ τὸ ἀριεῦσαι, ἢ τυραννοκτονῆσαι, ἢ τι ἄλλο κατορθῶσαι, φαίην ἔν ἔγωγε νόμιμον. τὸ μὲν γὰρ δὴ νόμιμον, πρόσταγμα νόμου ἐστὶ τὰ δ' εἴπερ ⁵ ὁ νόμος προστάττει, πῶς ἐκ ἂν ἀπειθοῦν καὶ παρανομοῦν οἱ γε μὴ ἀριεῦοντες, καὶ τυραννοκτονῶντες, καὶ ὅσοι τὰ τοιαῦτα μὴ κατορθῶσιν; ἢ πῶς, εἰ παράνομοι οἶδε, ἢ δίκαιον κολάζειν τὰς τοιάτας; εἴ γε μὴν ταῦτα λόγον ἐκ ἔχει, μόνον ῥητέον νόμιμά τε καὶ κατὰ

¹ Ald. Bas. Petav. τὸ ἐπιδεχόμενον.

² Petav. εἶναι καὶ ἀληθές.

³ Recerpi μόνον e Xyl. mente, a Grotio quoque expressa. Vulgo μένον.

⁴ Uncis hæc includendo W. sum secutus, qui ea, ab Amiot. quoque omiffa, ex proxime antecedentibus temere repetita & corrupta esse monet, ita ut varix lectionis instar exstiterit: δεῖ καθ' Εἰμαρμένην πάντα λέγειν, indeque in hanc deformitatem abierit.

⁵ Turn. τὸ δὲ ὅπερ. W. susp. omiffum esse quid & ita scriptum fuisse: τὸ δὲ ἀριεῦειν καὶ τυραννοκτονεῖν εἴπερ ὁ νόμος

κατὰ νόμον τὰ ὑπὸ τῷ νόμῳ ὀριζόμενα ἐπὶ τοῖς ὁπωσῶν
πραττομένοις· μόνα δὲ εἰμαρμένα καὶ κατ' εἰμαρμέ-
νην, τὰ ἀκόλαθ' αὖ τοῖς ἐν τῇ θείᾳ διατάξει προηγησα-
μένοις. ὥστε πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἢ εἰμαρμένη
περιλαμβάνει, πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ, καὶ σχεδὸν ὅσα
προηγεῖται, ἐκ ὀρθῶν λέγειν ¹ κατ' εἰμαρμένην.

VI. Τέτων δὲ ἕτως ἐχόντων, ἐξῆς ῥητέον, ἕως
τό γ' ἐφ' ἡμῖν καὶ ἡ τύχη, τό τε δυνατόν καὶ τὸ
ἐνδεχόμενον, καὶ τὰ τέτων συγγενῆ ταχθέντα ἐν τοῖς
προηγουμένοις, ταῦτά τε ² σώζοιτ' ἂν, καὶ τὴν εἰ-
μαρμένην σώζοι. ἢ μὲν γὰρ εἰμαρμένη πάντα περι-
έχει, καθάπερ καὶ δοκεῖ· τὰ δ' ἐκ ἐξ ἀνάγκης γε-
νήσεται, ἀλλ' ἕκαστον αὐτῶν, οἷον καὶ πέφυκεν εἶναι.
πέφυκε δὲ τὸ δυνατόν, ὡς γένος προῦφασάναι τῷ ἐν-
δεχομένῳ· τὸ δ' ἐνδεχόμενον, ὡς ἕλη τῶν ἐφ' ἡμῖν
προῦποκεῖσθαι· τὸ δ' ἐφ' ἡμῖν, ὡς κύριον χρῆσθαι τῷ
ἐνδεχομένῳ· ἢ δὲ τύχη παρεμπίπτει τῷ ἐφ' ἡμῖν διὰ
τὴν ἐφ' ἐκότερα ῥοπήν τῷ ἐνδεχομένῳ. μάθους δ' ἐν
τὸ λεγόμενον σαφῶς ἐνόησας, ὡς τὸ γινόμενον ἅπαν
καὶ ἡ γένεσις αὐτῇ, ἔ δίχα δυνάμεως, ἢ δὲ δύναμις,
ἐκ ἄνευ ἐσίας. οἷον, ἀνθρώπος εἴτε γένεσις ³, εἴτε
γενητὸν, ἐκ ἄνευ τῆς δυνάμεως· αὐτῇ δὲ περὶ ἄν-
θρωπον, ἐσία δὲ ὁ ἀνθρώπος. ἀπὸ δὲ τῆς δυνάμεως
μεταξὺ ἐσης, ἢ μὲν ἐσία δυνάμενον, ἢ δὲ γένεσις καὶ
τὸ γινόμενον, ἄμφω δυνατό. τριῶν τοίνυν τέτων, δυ-
νάμεως

¹ Secutus sum W. ita dantem ex Anon. & Exempl. Turn.
pro vulg. ὀρθολογεῖν. In ind. var. edd. Gr. lat. mendose e
Turn. & V. notatur ὀρθῶν λόγον.

² W. legendum monet αὐτά τε.

³ Xyl. ad haec: „Qui hucusque nullam orationis defectum
senferunt (in quibus meum nomen nollm profiteri) ii viden-
tur mihi nihil hic quoque debuisse desiderare. Satis enim re-
spectu reliquorum & continua & comoda atque apta videtur
esse ratiocinatio.“ Abest nimirum in Bas. ἀνθρώπος, uti a Turc.
V. Bong. Petav. ejusque loco asteriscus est positus.

ναμειως και δυναμένη και δυνατῆ, δυνάμειως μὲν ὡς τὸ εἶναι προϋπόκειται ¹ τὸ δυνάμενον, δυνατῆ δὲ ἢ δύναμις προϋφίσταται. σαφές μὲν ἔν^ο και ἔτω τὸ δυνατόν· τύπῳ δ' ἂν ἀφοριθεῖη, κοινότερον μὲν, τὸ κατὰ δύναμιν πεφυκὸς γίνεσθαι· κυριότερον δὲ, ταυτὸ τῆτο, ὁπόταν μηδὲν ἐξώσθην ἔχη πρὸς τὸ γίνεσθαι ἐμποδίων. τῶν δὲ δυνατῶν τὰ μὲν ἐκ ἂν καλυθεῖη ποτὲ, ἕσπερ τὰ κατ' ἕρανόν, ἀνατολαὶ και δύσεις και τὰ τέτοις παραπλήσια· τὰ δὲ οἷα τε καλυθῆναι εἰσιν, ὡς πολλὰ μὲν τῶν ἀνθρωπίνων, πολλὰ δὲ και ² τῶν μεταρσίων. τὰ μὲν ἔν προτέρα ὡς ἐξ ἀνάγκης γινόμενα, ἀναγκαῖα προσαγορεύεται· τὰ δὲ πρὸς τέναντίον ἐπιδέχεται, ἐνδεχόμενα ³. ἀφορίζοιτο δ' ἂν και ταῦτα· τὸ μὲν ἀναγκαῖον δυνατόν, τὸ ἀντικείμενον ⁴ ἀδυνατόν· τὸ δ' ἐνδεχόμενον δυνατόν, ἔ και τὸ ἀντικείμενον δυνατόν ⁵. τὸ μὲν γὰρ καταδύναι τὸν ἥλιον, ἀναγκαῖον τε ἅμα και δυνατόν. ἀντίκειται ἀδύνατον ⁶ τὸ μὴ καταδύναι. τὸ δὲ, καταδύντας ἥλις, ἔμβρον γενέσθαι, και μὴ γενέσθαι, ἀμφοτέρα δυνατὰ και ἐνδεχόμενα. πάλιν δὲ και ἐπὶ τῆ ἐνδεχομένη, τὸ μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ, τὸ δὲ, ὡς ἐπ' ἔλαττον, τὸ δὲ ὡς ἐπίσης, και ὁπότερον ἐτυχεν· τῆτο μὲν ⁷ Φανερόν ὡς αὐτὸ αὐτῶ ἀντιτέτακται· τὸ δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ και ἐπ' ἔλαττον ἀλλήλοισ· και ταῦτα μὲν ἐπὶ τῆ Φύσει τὸ πλεί-

1 Petav. πρόκειται.

2 Abest και a Petav.

3 Turn. ἐπιδεχόμενα. W. pro τὰ δὲ πρὸς leg. susp. τὰ δὲ, ὅτι. Equidem conjeceram, τὰ δὲ, ᾱ.

4 Post τὸ ἀντικείμενον in Petav. statim sequitur τὸ μὲν γὰρ καταδύναι, omiffis intermediis.

5 Ald. Basf. ἀδύνατον. Xyl. corrigendum movuit, quod res ipsa poscit.

6 Turn. δυνατόν. Mox absunt a [Petav. Ald. Basf. και] μὴ γενέσθαι.

7 Abest μὲν a Petav. Mox idem ἐπιτοπολὺ.

πλείστον, ἐφ' ἡμῖν τε τὸ ἐπίσης. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κούρα καῦμα, ἢ ψύχος, ἂν τὸ μὲν ¹ ἄς ἐπιτοπολύ, τὸ δ' ἄς ἐπ' ἔλαττον, τῇ φύσει ἀμφω ὑποτέτανται· τὸ δὲ περιπατεῖν καὶ μῆ, καὶ ὅσα ταιαῦτα, ἂν ἐκότερον ἐπὶ ² τῇ ἀνδραπίνῃ ὀρμῇ ὑποτέτανται, ὃ δὴ ἐφ' ἡμῖν καὶ κατὰ προαίρεσιν λέγεται. γενικώτερον δὲ μᾶλλον τὸ ἐφ' ἡμῖν. δύο γὰρ εἶναι ³ εἶδη, τὸ τ' ἐκ πάθους καὶ θυμῆ, ἢ ἐπιθυμίας, τὸ τ' ἐξ ἐπιλογισμῶ, ἢ διανοίας, ὅπερ ἦδη κατὰ προαίρεσιν τις εἶποι. ἔχει δὲ λόγον μὴ ⁴ τὸ δυνατὸν καὶ ἐνδεχομενον τᾶτο, ὅπερ κατ' ὀρμὴν καὶ ἐφ' ἡμῖν εἴρηται, μὴ τὸ αὐτὸ ⁵ κατ' ἄλλο λέγεται. κατὰ μὲν γὰρ τὸ μέλλον, δυνατὸν τε καὶ ἐνδεχόμενον, κατὰ δὲ τὸ παρὶν, ἐφ' ἡμῖν τε καὶ κατ' ὀρμὴν. ἀφορίζοιτο δ' ἂν ἄδε· τὸ μὲν ἐνδεχόμενον, ὅπερ αὐτὸ τε καὶ τὸ ἀντικείμενον· τὸ δ' ἐφ' ἡμῖν, θάτερον μέρος τῆ ἐνδεχομένης τὸ κατὰ τὴν ἡμετέραν ὀρμὴν ἤδη γινόμενον. ὅτι μὲν ἂν τὸ κυριότερον τῆ ἐνδεχομένης πρότερον τῇ φύσει, τὸ δ' ἐνδεχόμενον τῆ ἐφ' ἡμῖν προϋφίσταται, καὶ εἶον αὐτῶν τυγχάνει ὃν ἕκαστον, καὶ πόθεν ὀνομάζεται, καὶ τὰ γε παρακείμενα αὐτοῖς, σχεδὸν εἴρηται.

VII.

1 Inferendo ἂν τὸ μὲν, quae vulgo absunt, secutus sum W. ἂν de suo addentem, τὸ μὲν autem sumentem a Leonic. Schott. Anon. In ind. var. falso τὸ μὲν ex Ald. & Bas. affertur.

2 W. corrigendum censet ὅσα ταιαῦτα τῶν ἐκατέρων ἐς, τῇ &c. Petav. omittit καὶ ante ὅσα.

3 W. legendum monet δύο γὰρ ἔχει εἶδη.

4 W. haec se minus expedire notat. Quaerit, an ἔχει δὲ καὶ λόγον, i. e. habet etiam τὸ ἐφ' ἡμῖν proportionem seu differentiam graduum, qua — an potius ἔχει δὲ λόγον χρόνου. Certe autem μὴ mataudum in ἦ censet. Sententiam ita exprimit: *Habet idem nominis diversitatem, qua hoc possibile est contingens, et id quod in nostra potestate est atque appetitu nostro incitante fit, non eodem modo de rebus diversis dicitur.* Turn. τῶ μὲν δυνατῶ καὶ ἐνδεχομένῳ.

5 Turn. τὸν αὐτὸν. Petav. post ὅπερ κατ' ὀρμὴν omittit, quae sequuntur usque ad ἀφορίζοιτο.

VII. Περὶ δὲ τῆς τύχης καὶ τῆ αὐτομάτης, καὶ εἴ τι παρὰ ¹ ταῦτα θεωρεῖται, νῦν ἡμῖν λεκτέον. αἷτιον μὲν δὴ ἡ τύχη. τῶν δ' αἰτίων τὰ μὲν καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκός· οἶον, οἰκίας, ἢ νεώς, καθ' αὐτὸ μὲν αἷτιον τὸ οἰκοδομικόν, καὶ τὸ ναυπηγικόν. κατὰ συμβεβηκός δὲ, τὸ μασικόν, ἢ γεωμετρικόν, καὶ πᾶν, ὃ τι ἂν τῷ οἰκοδομικῷ ἢ ναυπηγικῷ εἴξει συμβεβήκη, εἴτε κατὰ σῶμα, εἴτε κατὰ ψυχὴν, εἴτε κατὰ τὰ ἐκτός. ὅθεν καὶ δῆλον, ὡς τὸ καθ' αὐτὸ, ὠρισμένον καὶ ἔν. τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκός, ἔχ ἔν τε, καὶ ἀόριστον· πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ ἐνὶ ὑπάρχει παντάπασιν ἀλλήλων διαφέροντα. τὸ μέντοι κατὰ συμβεβηκός, ὅταν μὴ μόνον ἐν τοῖς ἔνεκά τε γίννηται, ἀλλὰ καὶ ἐν οἷς ἡ προαίρεσις, τότε δὴ καὶ τὸ ἀπὸ τύχης προσαγορεύεται· οἶον, τὸ εὐρεῖν χρυσίον σιάπτοντα, ἢνα φυτεύσῃ, ἢ παθεῖν τι ἢ δρᾶσαι τῶν παρὰ τὸ ἔθος φεύγοντα, ἢ διώκοντα, ἢ ἄλλως βαδίζοντα, ἢ αὐτὸ μόνον ἐπιστραφέντα, ἢ τέτε ἔνεκα, ὅπερ συνέπεσεν, ἀλλ' ἑτέρε τινας χάριν. διὸ καὶ ἀπρονόητον αἷτιον καὶ ἀδῆλον ἀνθρώπινω λογισμῷ τὴν τύχην ἀπέδοσαν τῶν παλαιῶν ² ἔνιοι. κατὰ δὲ τὰς ἀπὸ Πλάτωνος, ἔγγιον ἔτι προσιόντας αὐτῆς τῷ λόγῳ, ἔτως ἀφώριται ἡ τύχη, αἷτια κατὰ συμβεβηκός τῶν ἔνεκα τε ἐν τοῖς κατὰ προαίρεσιν· ἔπειτα ἤδη καὶ τὸ ἀπρονόητον καὶ τὸ ἀδῆλον ἀνθρώπινω λογισμῷ προστιθέασιν καίτοι γε κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τὸ σπάνιον καὶ παράλογον ἐμφαίνεται τῷ κατὰ συμβεβηκός· οἶον δὲ ἐστὶ τῆτο, εἰ ³ καὶ μὴ ἐν τῶν ἀντιρρήθέντων, ἀλλ' ἐν γε τῶν ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένων, σαφέστατα προσπίπτει.

¹ Turn. *perì*. Mox Petav. *συμβεβήκας*.

² Petav. *τῶν πάλας*.

³ Hand dubitavi, e Turn. V. Petav. *si recipere pro vulg. ἢ, & in sequente dare ἔκ γε pro vulg. ἔκ τε*. Utrumque Xyl. exprimit. Plenius quidem w. legendum monet *εἰ καὶ μὴ ἐν τῶν ἀρτι ρηθέντων, ἀλλ' ἔκ γε τ. ἰ. τ. Φ.*

πλει. γέγραπται δὲ ὡς 1. Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης
 ἔρα ἐπύθοντο ² ὃν τρόπον ἐγένετο; Ναί. ταῦτα μὲν
 ἡμῖν ἠγγειλέ τις· καὶ ἐθαυμάζομεν γε, ὅτι, πάλαι
 αὐτῆς γενομένης, ὑπερον φαίνεται ἀποθανών· τί ἦν
 τῆτο, ὦ Φαίδων; Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συν-
 ἔβη. ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα
 ἐσεμμένη τῆ πλοῖα, ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπασιν 3.
 ἐν γὰρ τάτοις τὸ συνέβη ἕκ ἀντὶ τῆ γέγονεν ἀκασέον,
 ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκ συνδρομῆς τινος αἰτιῶν ἀπέβη,
 ἄλλε πρὸς ἄλλο γεγονότος. ὃ μὲν γὰρ ἱερεὺς ἔταφε τὸ
 πλοῖον ἄλλε χάριν, ἀλλ' ἐ Σωκράτης. οἱ δὲ δι' ἑτέρε 4
 κατεψηφίσαντο αὐτῆ· αὐτὸ δὲ τὸ ἀποβάν, παράλο-
 γον καὶ τοῖστο ἀπέβη, οἷον κὰν ἐκ προνοίας ἐγγύονε
 ἦτοι 5 ἀνθρωπίνε τινός, ἢ τῶν ἔτι κρείττονων. καὶ
 περὶ μὲν τῆς τύχης ταῦτα ἱκανά, * ὡς ὁ συνυφίστασθαι
 ἀνάγκη, τὸ μὲν ἀπ' αὐτῆ παρωνύμως καὶ τῆ ἐφ' ἡμῖν
 προῦποκειῖσθαι ἐλέχθη. τὸ δ' αὐτόματον, ἐπὶ πλείον τῆς
 τύχης· εἰ γὰρ καὶ αὐτὴν περιλαβόν ἔχῃ, καὶ πολλὰ
 τῶν ἄλλοτε ἄλλως συμπίπτειν πεφυκότων. ἔστι δὲ κατ'
 ὄνομα, ὅπερ αὐτόματον λέγεται τὸ πεφυκὸς ἄλλε ἕνακα,
 ἔταν μὴ ἐκεῖνο παρ' 7 * ἐπεφύκει. οἷον δοκεῖ τὸ ὑπὸ
 κύνεα

1 Locus est Vol. I. ed. Bip. p. 130.

2 Turn. ἐπίθετε; mendose sane pro ἐπύθετε. Petav. deinde ἐγένοντο.

3 Cf. Thea. vit. c. 23. & 25. Vol. I.

4 W. susp. δι' ἕτερον, ut margo Venet.

5 Petav. ἢ τι.

6 Turneb. delenda monet ὡς συνυφίστασθαι usque ad ἐλέχθη. W. iudice pauca excludisse videntur, magis transponendo quam addendo supplenda, ita fere, — ἱκανά, οἷς το συνυφίστασθαι αὐτὴν ἀνάγκη καὶ τῆ ἐφ' ἡμῖν προῦποκειῖσθαι· τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆς παρωνύμως ἐλέχθη — atque haec de Fortuna sufficienter dicta, & quibuscum una subsistere eam necesse est & ante eam subsistere id quod in Nostra est Potestate. Id vero quod ab ea efficitur eodem nomine Fortuna appellatur.

7 Corrigeuda haec monet W. ex Aristot. Physic. II. 6. unde
 PLVT. T. X. T de

κῦνα ψύχος. πότε γὰρ ψύχος ἐμάτην, ἐδὲ * τὸ ἐπ' ὄλον, ὡς τὸ ἐφ' ἡμῖν μέρος τῆ ἐνδεχομένης, ἕτως ἢ τὴν αὐτομάτην. ἔστι δὲ ἑκατέρωθεν ἑκάτερον σύμπλωμα· τὸ μὲν αὐτόματον τῆ ἐνδεχομένης· ἢ δὲ τύχη τῆ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τὰτε ἔχ' ἄπαντος, ἀλλ' ὅπερ ἂν καὶ κατὰ προαίρεσιν ἢ, ὡς προείρηται. διὸ καὶ τὸ μὲν αὐτόματον, κοινὸν ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων· ἢ δὲ τύχη ἴδιον ἀνθρώπων, ἢ δὴ πράττειν δυναμένη. τεκμήριον δὲ, ὅτι τὸ εὐτυχεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν ταυτὰ εἶναι δοξάζεται¹. ἢ δὲ εὐδαιμονία, εὐπραξία τις· ἢ δ' εὐπραξία περὶ μόνον καὶ τέλειον ἀνθρώπων.

VIII. Καὶ τὰ μὲν ἐντὸς τῆς εἰμαρμένης, τοιαῦτα, τὸ τ' ἐνδεχόμενον καὶ δυνατόν, ἢ τε προαίρεσις, καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν· ἢ τε τύχη, καὶ τὸ αὐτόματον, τὰ τε παρακείμενα αὐτοῖς, ὧν καὶ τὸ τάχα, καὶ το ἴσως. ἂ δὴ πάντα περιέχει μὲν ἢ εἰμαρμένη, ἐδὲν δ' αὐτῶν ἔστι καθ' εἰμαρμένην· λοιπὸν δ' ἂν εἴη καὶ περὶ προνοίας εἰπεῖν, ὡς αὐτὴ γε περιείληθε τὴν εἰμαρμένην.

IX. Ἔστιν ἔν προνοία, ἢ μὲν ἀνωγάτω καὶ πρώτῃ, τῆ πρώτῃ θεῶ νόησις, εἴτε καὶ βέλησις ἔσα, εὐεργέτις ἁπάντων, καθ' ἣν πρώτως ἕκαστα τῶν θεῶν διαπαντὸς ἄριστά τε καὶ κάλλιστα κειόσμηται. ἢ δὲ δευτέρα, δευτέρων θεῶν τῶν κατ' ἄραν ἰόντων, καθ' ἣν τὰ τε θυητὰ γίνεται τεταγμένως, καὶ ὅσα πρὸς διαμονὴν καὶ σωτηρίαν ἕκαστων τῶν γενῶν. τρίτη δ' ἂν εἰκότι² ῥηθεῖη προνοία τε καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων Φύλακες

de sumta sunt, forte hoc modo: "Ἔστι δὲ κατ' ὄνομα ὅπερ αὐτὸ μάτην γένηται" ὅταν τὸ πεφυκὸς ἄλλα ἔνεκα μὴ ἐκείνο πρᾶξι, ἢ ἔνεκα ἢ καὶ ἐπεφύκει· οἷον δοκεῖ τὸ ὑπὸ κῦνα ψύχος· πότε γὰρ τὸ ψύχος μάτην ἐδὲ ὅτε πέφυκεν γέγονεν. Τὸ δὲ ὄλον. E Turn. lacuna haec ita expletur παρ' ἣ ἢ ἔνεκα ἐπεφύκα. An fuisse videtur παρ' ἣ?

1 Petav. ταῦτα εἶναι δοξάζει.

2 Turn. εἰκότως.

λακές τε καὶ ἐπίσκοποι εἰσι. τριττῆς τοίνυν τῆς προνοίας θεωρημένης, κυριώτατα δὲ καὶ μάλιστα τῆς πρώτης λεγομένης, ἐκ ἂν ὀκνησάμεν εἰπεῖν, εἰ καὶ φιλοσόφοις ἀνδράσι τὰναντία λέγειν δόξαμεν, ὡς πάντα μὲν κατ' εἰμαρμένην καὶ κατὰ πρόνοιαν, ἔ μὴν καὶ κατὰ Φύσιν· ἅλλα ἕνια μὲν κατὰ πρόνοιαν, καὶ ἅλλα γε κατ' ἅλλην, ἕνια δὲ κατ' εἰμαρμένην¹. καὶ ἡ μὲν εἰμαρμένη πάντως κατὰ πρόνοιαν, ἡ δὲ πρόνοια ἑδαμῶς κατ' εἰμαρμένην. ἔσω δὲ ὁ λόγος ταυῶν περὶ τῆς πρώτης καὶ ἀνωτάτω. τὸ μὲν κατὰ τι ὕπερον ἐκείνης, κατ' ὃ τι ἂν καὶ λέγεται· οἷον τὸ κατὰ νόμον, τῷ νόμῳ, καὶ τὸ κατὰ Φύσιν, τῆς Φύσεως· ἔτω δὲ καὶ τὸ κατ' εἰμαρμένην, τῆς εἰμαρμένης νεώτερον ἂν εἴη. ἡ δ' ἀνωτάτω πρόνοια πρᾶσβύτατον ἀπάντων, πλὴν ἑπὲρ ἐσιν εἴτε βέλῃσις, εἴτε νόησις, εἴτε καὶ ἐκάτερον. ἔσι δ', ὡς πρότερον εἴρηται, τὰ πάντων πατρός τε καὶ δημιουργῶ. λέγωμεν γὰρ δὴ, (Φησὶν ὁ Τίμκιος²) δι' ἣντινα αἰτία γενέσιν καὶ τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυνοίας ξυπέσῃσεν. ἀγαθὸς ἦν³. ἀγαθῷ δὲ ἐδεῖς ἐδέποτε περὶ ἐδένος ἐγγίνεταί Φθόνος. τέτα δ' ἐκῶς ὦν, πάντα ὅτι μάλιστα ἐβελήθη γενέσθαι παραπλήσια ἑαυτῷ. ταύτην δὴ γενέσεως καὶ κόσμου μάλιστα ἂν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρὰ ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος⁴, ὀρθάτατα ἀποδέχοιτ' ἂν. βελήθεις γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φαῦλον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, ἔτω δὴ πᾶν, ὅσον ἦν ὀρατῶν, παραλαβῶν, ἐχ' ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ κινέμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγεν ἐκ τῆς

T 2

ἀτα-

1 Haec, W. iudice, & ipsa sibi & Plutarchae disputationi repugnancia, ita restituenda videntur: ὡς πάντα μὲν τὰ κατ' εἰμαρμένην, καὶ κατὰ πρόνοιαν· ἔ μὴν καὶ τὰ κατὰ Φύσιν πάντα. καὶ κατ' εἰμαρμένην· ἀλλὰ πάντα μὲν κατὰ Πρόνοιαν, καὶ ἄλλο γε κατ' ἄλλην, ἕνια δὲ κατ' εἰμαρμένην.

2 Platon Opp. Vol. IX. p. 304. Pro λέγωμεν Petav. λέγωμεν.

3 Petav. Ald. Bas. ὦν προ ἦν. Pro seq. δὲ Petav. γαρ.

4 Petav. παραδεχόμενος.

ἀταξίας, ἠγησάμενος ἐκεῖνο τῷδε πάντως ἄμεινον. Θέ-
 μισ δὲ ἐτ' ἦν, ἕτε ἐσὶ τῷ ἀρίστῳ ὄρᾳ ἄλλο, πλὴν τὸ
 κάλλισον. ταῦτα μὲν ἔν καὶ τὰ τέτων ἐχόμενα μέχρη
 ψυχῶν ἀνθρωπίνων, κατὰ πρόνοιαν νομισέον τὴν γε ¹
 πρώτην συνεσηκέναι· τὰ δὲ ἐντεῦθεν, ἕτω λεγόμενα ²,
 Ξυσήσας δὲ τὸ πᾶν, ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις ἔταξε, διεί-
 λε τε ψυχὰς ἐκάστην πρὸς ἕκασον, καὶ ἐμβιβάσας ὡς
 εἰς ὄχημα, τὴν τῷ παντὸς Φύσιν ἐδειξε, νόμους τε τὰς
 εἰμαρμένους εἶπεν αὐταῖς ³. ταῦτα δὲ τίς ἐκ ἂν διαρ-
 ῥήδην καὶ σαφέστατα οἰηθείη τὴν εἰμαρμένην δηλᾶν, ὡς-
 περ τινα βάσιον, καὶ πολιτικὴν νομοθεσίαν, ταῖς ἀνθρω-
 πίναις ψυχαῖς προσήκουσας, ἧς δὴ καὶ τὴν αἰτίαν ἐξῆς
 ἐπιφέρει; τὴν δὲ δευτέραν πρόνοιαν ᾧδὲ πως ἐπισημαί-
 νεται λέγων ⁴, διαθεσμοθετήσας πάντα αὐτοῖς, ἵνα τοῖς
 ἔπειτα εἴη κακίας ἐκάστων ἀναίτιος, ἔσπειρε τὰς μὲν εἰς
 τὴν γῆν ⁵, τὰς δ' εἰς τὴν σελήνην, τὰς δ' εἰς τὰ ἄλλα
 ὄργανα χρόνου. τὸ δὲ μετὰ τὸν σπόρον τοῖς νέοις παρ-
 ἔδωκε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητὰ, τὸ τ' ἐπιλοιπον,
 ὅσον ἐσὶ ψυχῆς ἀνθρωπίνης δέον προσγενέσθαι, τῆτο,
 καὶ πάντα, ὅσα ἀκόλως ἐκείνοις, ἀπεργασαμένους ἄρ-
 χειν καὶ κατὰ δύναμιν ὅτι κάλλιστα καὶ ἄριστα τὸ θνη-
 τὸν διακυβερνεῖν ζῶον, ὅτι μὴ κακῶν αὐτὸ αὐτῷ γίνοιτο
 αἴτιον. ἐν γὰρ τέτοις τὸ μὲν, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κα-
 κίας ἀναίτιος ἐκάστω, σαφέστατην αἰτίαν σημαίνει τῆς εἰ-
 μαρμένης· ἡ δὲ τῶν νέων θεῶν τάξις καὶ δημιουργία
 τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ· καὶ πως καὶ τρίτης παρ-
 εφάπτεσθαι δοικεν, εἴ γε δὴ τέτα· χάριν ἢ θεσμοθεσία,
 ἵνα

¹ Secutus sum W. ita dantem e var. lect. Venet. pro vulg.
 τὴν τε πρ.

² Plat. l. c. p. 326.

³ absunt a Petav. Ald. Bas. εἶπεν αὐταῖς.

⁴ Plat. l. c. p. 328.

⁵ Apud Platonem est εἰς τὸν ἥλιον, quod etiam Kaltw. cum
 Xyl. exprimit.

ἵνα τῆς ἐπειτα ¹ εἴη κακίας ἐκάστῳ ἀναίτιος. Θεὸς δὲ κακίας ἀμοιβος, ἕτε νόμων, ἕτε εἰμαρμένης ἐπιδέοιτ' ἂν, ἀλλὰ τῇ προνοίᾳ τῆ γεννήσαντες, συνεπισπώμενος ἕκαστος αὐτῶν πράττει τὰ αὐτῆ· ταῦτα δ' ἀληθῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ Πλάτῳ, Φανερά μοι δοκεῖ μαρτύρια εἶναι ², τὰ πρὸς τῆ νομοθέτε ἐν τοῖς νόμοις ἕτω λεγόμενα· ἐπεὶ ταῦτα εἰ ποτέ ³ τις κύνθρωπων, Φύσει ἰκανός, θεῖα μοῖρα γεννηθεῖς, παραλαβεῖν δυνατὸς εἴη, νόμων ἐδὲν ἂν δέοιτο αὐτῆ ἀρξόντων· ἐπισήμης γὰρ ἕτε νόμος ⁴, ἕτε τάξις ἐδεμῖα κρείττων, ἐδὲ θεμῖς ἐσι νῦν ⁵ ἐδενὸς ὑπήκοον, ἐδὲ δῆλον, ἀλλὰ πάντων ⁶ ἀρχοντα εἶναι, ἐάνπερ ἀληθινὸς ⁷ ἐλεύθερός τε ὄντως ἢ κατὰ φύσιν.

X. Ἐγὼ μὲν ἔν τὰ πρὸς τῆ Πλάτωνος ταύτη τῇ παροιμίᾳ ⁸ λαμβάνω. τριτῆς γὰρ ἕσης τῆς προνοίας, ἢ μὲν, ἕτε γεννήσασα τὴν εἰμαρμένην, τρόπον τινὰ αὐτῆν περιλαμβάνει· ἢ δὲ συγγεννηθεῖσα τῇ εἰμαρμένη, πάντως αὐτῇ συμπεριλαμβάνεται· ἢ δὲ ὡς ὕστερον τῆς εἰμαρμένης γενομένη ⁹, κατὰ τὰ αὐ-

T 3

τὰ

1 Turn. Bong. τοῖς ἕπειτα.

2 Transponenda haec. W. monente, ita: Ταῦτα δὲ ἀληθῆ καὶ ἀρέσκοντα τῷ Πλάτῳ εἶναι, Φανερά μοι δοκεῖ μαρτύρια τὰ —.

3 Sic Turn. & V. dedique cum W. accedente Anon. pro vulg. ἕτε τί ποτε. Est ita quoque apud Platon. Leg. IX. Vol. IX. ed. Bip. p. 48.

4 Sic dedi e Plat. cum W. pro νόμων, quod vulgo legitur.

5 Vulgo abest νῦν, & datur ἐσὶν ἐδενός. Exhibent hanc vocem Turn. & V. dedique e Platone ipso.

6 Sic Turn. & V. & est in ipso Plat. dedique pro vulg. πάντα.

7 Petay. ἀληθινός. Id. deinde ὄντως.

8 Turn. τῆ τῷ προοιμίῳ. W. ita corrigenda haec censet τὰ τῆ Πλάτωνος περὶ τῆς Προνοίας ταύτη λαμβάνω.

9 Sic cum W. dedi e Turn. V. Bong. Accedunt var. lect. Venet. Anon. Leonic. Schott. item Versiones Amiot. Turneb. Xyl. qui ipse τῆς εἰμαρμένης γενομένη legendum monuit. Vulgo τὴν Εἰμαρμένην γενομένη. E Turn. quoque γενομένην affertur.

τὰ δὴ ἐμπεριέχεται ὑπ' αὐτῆς, καθὰ καὶ τὸ ἐφ' ἡμῶν καὶ ἡ τύχη εἴρηται. οἷς γὰρ ἂν συλλαβῆται τῆς συνουσίας ἢ ¹ τῶ δαιμονίᾳ δύναμις, ὡς Φησι Σωκράτης, μονουαχί Θεσμόν τινα καὶ τοιοῦτον Ἀδρασιαίας διεξιῶν πρὸς τὸν Θείγην ², ἔτοι εἰσιν, ὧν καὶ σὺ ἤδησαι. ταχὺ γὰρ παραχρῆμα ἐπιδιδόασιν. ἐκὼν ἐν τάτῳ, τὸ μὲν συλλαμβάνειν τισὶ τὸ δαιμόνιον, κατὰ τὴν τρίτην πρόνοιαν ἀναθετόν ³. τὸ δὲ ταχὺ παραχρῆμα ἐπιδιδόναι, κατ' εἰμαρμένην. τὸ δὲ ὅλον ἐκ ἄδηλον ⁴, ὡς αὐτὸ τῆτο εἰμαρμένη τις ἔστιν. τάχα δ' ἂν ἔτω ⁵ πολὺ πιθανώτερον δόξεις καὶ τὴν δευτέραν πρόνοιαν ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης περιέχεσθαι, καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ γινόμενα εἶγε καὶ ἡ κατ' ἑστίαν εἰμαρμένη ὀρθῶς ἡμῖν εἰς τὰς τρεῖς μοίρας διανευέμηται, καὶ ὁ τῆς ἀλύσεως λόγος τὰς περὶ ἕρανὸν περιόδους τοῖς ἐξ ὑποθέσεως ἀποβαίνουσι συγκαταλέγει. ἀλλὰ περὶ μὲν τάτων ἐκ ἔγωγ' ἐπὶ πλεον διερεχθεῖν πρότερον ἐξ ὑποθέσεως λεγόμενα, ἢ ὡς μᾶλλον σὺν εἰμαρμένη προκατάρχοντος ⁶ αὐτῆς τῆς εἰμαρμένης εἰμαρμένα.

XI. Ὁ μὲν ⁷ ἔν ἡμέτερος λόγος, ἐπὶ κεΦαλαίων εἰπεῖν, τοιοῦτός τις ἂν εἴη. ὁ δὲ τάτων ἐναντίας ἔ μόνον

¹ Vulgo ἢ τῆς ἑστίας τῶ δ. Quae nunc, W. praesente, leguntur, reposita sunt ex Platon. Theag. Vol. II. p. 22.

² Sic Xyl. dandum monuit pro vulg. Θεατῆν, dedique cum W. Turn. paulo ante καὶ τοι εἰ τὸν Ἀδρ. & Petav. διεξιῶν.

³ W. legendum censet vel κατὰ τὴν τρίτην Πρόνοιαν Θετόν, vel τῇ τρίτῃ Προνοίᾳ ἀναθετόν.

⁴ Petav. ἐκ εὐδήλον.

⁵ W. susp. τάχα δ' ἂν αὖ τῷ.

⁶ W. susp. πρότερον τὰ Ἐξ Ἰποθέσεως εἰμαρμένα, ἢ μᾶλλον συναμαρμένα, ὡς προκατάρχοντος — utrum ea, quae cum conditione fiunt, fatalia sunt, an potius confatalia, ita ut ipsium Fatum causam fatalem sequatur. E Turn. V. Bong. haec enotatur conjectura: πρότερον ἐξ ὑποθέσεως λεγόμενα εἰ, vel εἴη αἰ.

⁷ abest μὲν a Petav.

πον ἐν εἰμαρμένῃ, ἀλλὰ καὶ κατ' εἰμαρμένῃν πάντα τί-
 θεται· πάντα δὲ θάτερον συνάδει· τὰ δὲ τῶ ἑτέρῳ
 συνωδᾷ, δῆλον, ὅτι καὶ θάτερον ¹. κατὰ μὲν ἔν τόνδε
 τὸν λόγον τὸ ἐνδεχόμενον εἴρηται· καὶ τό γ' ἐφ' ἡμῖν
 δεύτερον· καὶ τρίτον, ἢ τε τύχη καὶ τὸ αὐτόματον,
 καὶ ὅσα κατ' αὐτά ². ἔπαινος δὲ καὶ ψόγος, καὶ τὰ
 τέτων συγγενῆ, τέταρτα. πέμπτον δὲ καὶ ἐπὶ πᾶσιν
 εὐχαὶ θεῶν καὶ θεραπεῖαι λαγέδω· ἀργοὶ ³ δὲ καὶ θε-
 ρίζοντες λόγοι, καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένῃν ὀνομαζόμε-
 νος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς κατὰ τῆτον τὸν λόγον τυγ-
 χάνει ὄντα· κατὰ δὲ τὸν ἐναντίον, μάλισα μὲν καὶ
 πρῶτον εἶναι δόξειε, τὸ μηδὲν ἀναίτιως γίνεσθαι, ἀλλὰ
 κατὰ προηγημένας αἰτίας· δεύτερον δὲ, τὸ φύσει διοι-
 κεῖσθαι τόνδε τὸν κόσμον, σύμπαν καὶ συμπαθῆν αὐτὸν
 αὐτῶ ὄντα· τρίτον δὲ, τὰ πρὸς ⁴ τέτοις μαρτύρια μάλ-
 λον ἔοικεν εἶναι, μαντικῆ μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις εὐδό-
 κισμος ὡς ἀληθῶς θεῶ ⁵ ὑπάρχουσα· ἢ δὲ τῶν σοφῶν
 πρὸς τὰ συμβαινόντα εὐαρέσεις, ὡς πάντα κατὰ μοί-
 ραν γιγνόμενα δεύτερα· τρίτον δὲ τὸ πομπυθρύλλητον
 τῆτο, ὅτι πᾶν ἀξίωμα ἢ ἀληθές ἐσιν, ἢ ψευδές· τέ-
 των γε μὴν ἐπὶ τὸσῶτον ἐμνήθημεν, ἵνα ὡς ἐπὶ βρα-
 χὺ τὰ τῆς εἰμαρμένης ⁶ * ἢ χρὴ διερευνησάσθαι, κα-

T 4

τὰ

1 Turn. V. θάτερον. Kaltw. cum Grot. & Ricard. e versio-
 ne omittit πάντα δὲ — θάτερον, quasi aliena a sententia au-
 thoris. W. nexum bene sic statuit: *alteri item (id est Stoi-
 cae) ad omnia congruit.*

2 Petav. καὶ ὅλα κατ' αὐτά.

3 Petav. Ald. Basf. ἀργοὶ, pro quo Xyl. e Cls. de Fato allis-
 que restituendum monuit ἀργοὶ. Sophismata, quae hic nomi-
 nantur, mala fati interpretatione nitentur.

4 W. susp. ἢ πρὸς τ.

5 W. susp. θεῶν.

6 Levi supplemento restituendum locum W. monet, ita:
 Εἰμαρμένης κεφάλαια δηλωθεῖη· ἢ χρὴ διερ.

τὰ τὴν ἀκριβῆ βάσανον ἑκατέρω τῶν λόγων, τὰ δὲ καθ' ἕκαστα τῶν ἐσαυθίς μέτιμεν. * λείπει ¹.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΣΩΚΡΑΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ².

Ἀρχίδαμος.

Ζωγράφου τινός, ᾧ Καφείσια ³ * περὶ τῶν Θεωμένων τὰς γεγραμμένους πίνακας λόγον ἐ Φαῦλον ἀκέσας ἐν εἰκόνι λελεγμένον. ἔφη γὰρ, εἰπέναι τὰς μὲν ιδιώτας καὶ ἀτέχνους Θεατὰς ὄχλον ὁμῶς πάλιν ἀσπασζομένοις ⁴, τὰς δὲ κομψὰς καὶ Φιλοτέχνους καθ' ἕκαστον ἰδίᾳ τῶν ἐντυγχανόντων προσαγορεύσει. τοῖς μὲν γὰρ ἐκ ἀκριβῆς, ἀλλὰ τύπῳ τινὶ γίνεσθαι μόνον ἢ τῶν ἀποτελεσ-

¹ Hoc, W. monente, a librario magis e conjecturae vanitate, quam rei veritate, appositum videtur. W. consentiente Turn. nil deesse putat, & ἐσαυθίς esse alio tempore docet.

² Personae Colloquii primae seu narrationis sunt Caphisias, Archidamus, Lyfithides, Timotheus, Archini filii, alique familiares. Personae secundae seu actionis sunt Thebanorum exules eorumque amici, Thebanorum Tyranni e Laconum partibus, Lyfianoridas Praefectus Laco, Custos carceris. Scena dramatis, vel colloquii, est Athenis.

³ Lacunam, in libris editis & scriptis hic loci obviam, Xyl. suppleendam coniecit verbo μέμνημαι, aut simili tali. R. iudice post ἀκέσας, quod sequitur, excidit ἄγαμαι vel ἐθαύμισα, vel simile quid. W. hoc ἀκέσαι mutandum suspicatur in ἠκασα, & huc transportandum. Annon id ipsum aliquam veri speciem obtinet corrupta voce, quae e Turn. affertur ἠκούσαι?

⁴ Sic cum W. e Bas. Xyl. Turn. iubente R. reposui pro vulg. ἠσπασζομένους.

τελασμάτων σύνοψις· τὰς δὲ τῇ κρίσει κατὰ μέρος τὸ ἔργον διαλαμβάνοντας, ἐδὲν ἀθάτατον ἐδ' ἀπροσφώνητον, ἐκφεύγει τῶν καλῶς ἢ τὲναυτίων γεγονότων. οἶμαι δὲ καὶ περὶ τὰς ἀληθινὰς πράξεις ὁμοίως τῶν μὲν ἀργότεραν τῇ διανοίᾳ ¹ ἐξαρκεῖν πρὸς ἰσορίαν, εἰ ² τὸ καφάλαιον αὐτὸ καὶ τὸ πέρασ πύθειντο τῷ πράγματι· τῶν δὲ Φιλοτίμων καὶ Φιλοκάλων τὸν ὑπὲρ ἀρετῆς, ὡσπερ τέχνης μεγάλης, ἀπειργασμένον θεατὴν ³, τὰ κατ' ἑκάστα μᾶλλον εὐφραίνειν, τῷ μὲν τέλος πολλὰ κοινὰ πρὸς τὴν τύχην ⁴ ἔχοντος, τῷ δὲ ταῖς αἰτίαις, καὶ τοῖς * μέρεσ ἀγῶνας ἀρετῆ πρὸς τὰ συντυγχάνοντα, καὶ τόλμασ ἐμφρονασ παρὰ τὰ δεινὰ καθορῶντα ⁵, καιρῶ καὶ

T 5

πά-

1 Dedi sic • R. mente, quam W. probavit. Vulgo τὴν διάνοιαν.

2 Turn. *eis*. Recepti deinde πύθειντο, cum pertineat ad ἀργότερον, e R. mente. Turn. & V. *πυθίδαι*.

3 R. legendum *supr.* τὸν δὲ Φιλότιμον καὶ Φιλόκαλον τῶν ἐπ' ἀρετῆς, ὡσπερ τέχνης μεγάλης, ἀπειργασμένων θεατὴν, *at pulchri honestique & elegantiae studiosum contemplatorem rerum a virtute, velus a magna quadam arte, perfectarum.* Consentit W.

4 Sic Xyl. & R. legi voluerunt, dedique cum W. id ex B. & E. recipiente, pro vulg. *τέχνην*.

5 R. hunc locum sic integrandum coniecera: τῷ δὲ ταῖς αἰτίαις ὁμιλῶντος καὶ τοῖς τῶν πράξεων τρόποις καὶ σκοποῖς, καὶ συμπλάμασι τὰς ἐπὶ μέρεσ ἀγῶνας ἀρετῆς — καθορῶντος — *exitus rerum multa cum fortuna habet communia; at ille, qui causas & modos & fines casusque rebus concurrentes noscitur, perspicit certamina virtutis cum fortuitis casibus particularia, & audacia, sed prudentiae conjuncta facinora ratiocinii, simul ab opportunitate rerum praesentium & ab affectu interno moti.* W. conjectura haec est: τῷ δὲ ταῖς αἰτίαις καὶ τοῖς ἐπιγενήμασι ἀκολουθεῖν ἐφισάνοντος αὐτὸν τοῖς πράγμασι ὡς παρῶσι, τὰς γεγενημένους ἐπὶ μέρεσ ἀγῶνας ἀρετῆς — quam vertendo ita exprimit: *causarum autem effectuumque contemplatio spectatorem rebus gestis veluti praesentem constituit, cernentem Virtutis habita certamina adversus subitos casus, prudentemque in periculis audaciam, & Rationem cum*

πάθει μειγμένε λογισμῷ. τότε δὴ τῷ γένεσ τῶν Θεα-
τῶν καὶ ὑμᾶς ¹ ὑπολαμβάνων εἶναι, διελθέτε ² τὴν
πράξιν ἥτις ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἐπράχθη, καὶ τῷ λόγῳ, *
γενέσθαι * παρόντος, ὡς ἐμῷ μηδ' ἂν εἰς Θήβας ἐπὶ
τάτῳ ³ κατοκνήσαντος ἐλθεῖν, εἰ μὴ καὶ νῦν Ἀθηναίους
πέρα τῷ δέοντος ἐδόκων βοιωτίζειν.

ΚαΦεισίας. Ἄλλὰ ἔδει μὲν, ὦ Ἀρχίδαμε, σὲ
δι' εὐνοίαν, ἔγω προθύμως τὰ πεπραγμένα μαθεῖν σπα-
δάζοντας, ἐμὲ καὶ ἀχολίας ὑπέρτερον θεῖσθαι (κατὰ Πίν-
δαρον) τὸ δεῦρο ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν διήγησιν· τὸ δὲ, πρεσ-
βείας ἀφιγμένους ἔνεκα, καὶ χολὴν ἄγοντας, ἄχρις ἔ-
τας ἀποκρίσεις τῷ δῆμῳ λάβωμεν, ἀντιτείνειν καὶ ἀγρο-
κίζεσθαι πρὸς εὐγνώμονα καὶ Φιλέταϊρον, δοκεῖν ⁴ ἀνε-
γχεῖν τὸ κατὰ Βοιωτῶν ἀρχαῖον εἰς μισολογίαν ἀνειδος
ἤδη ⁵ μαραινόμενον παρὰ Σωκράτη τὸν ὑμέτερον· ἡμεῖς
δὲ παρὰ δυσὶ τῶν ἱερῶν σπεδάζοντες, ἔγω διεφάνημεν ⁶.
ἄλλ'

temporis affectu commixtam. Dando καὶ τοῖς pro vulg. καὶ
τῆς eundem sum secutus, ita ex E. recipientem. Turn. & V.
ταῖς αἰτίας καὶ τὰς ἐπὶ μέγας ἀγῶνας ἀρετῆς.

1 Xyl. vertit nos. Kaltw. eum sequitur.

2 Vulgo διέλθετε. R. duobus vocabulis legendum monuit,
cum unum alloquatur Caphefiam. Idem, quod dedi, a W.
fuit receptum. R. deinde legit: ἥτις ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ὡς
ἐπράχθη, καὶ τὰς λόγους, ἔς τότε συνέβη γενέσθαι, σὲ παρόν-
τος. Turn. post ἀρχῆς adjicit καὶ; Ex eodem porro & V. no-
tatur τῷ λόγῳ τὴν ἀφορμὴν, ἣν συνέβη γενέσθαι τῷ, vel σὲ
παρόντος. W. conjicit καὶ τὰς λόγους, ἔς εἰκὸς γενέσθαι σε
παρόντος.

3 scil. ὅπως ἀκέσω σε ταῦτα, persuasus futurum nihil fuisse,
quare tardarem ejus rei audiendae causa vel Thebas venire. R.

4 R. susp. δοκῆ ἂν, vel δοκοῖν ἂν; Turn. dat δοκεῖ; W.
corrigen- dum censet Φιλέταϊρον ἀκροατὴν δοκεῖ. Xyl. vertit *ami-
cum auditorum.*

5 Turn. V. εἰ δὴ pro ἤδη. lid. deinde παρὰ Σωκράτη τῷ
ὑμέτερω.

6 R. susp. ἡμεῖς μὲν ἔν περιουσίαις τῶν ἱερῶν σπεδάζοντες
ἔγω δὲ ἐφάνημεν, nos quidem post operam obsequiis & iustan-
dis

ἀλλ' ὄρα τὰς παρόντας, εἰ πρὸς ἀκρόασιν ἅμα πράξεων ¹ καὶ λόγων τοσούτων εὐκαιρῶς ἔχασιν. ἢ γὰρ βραχὺ μῆκος ἐστὶ τῆς διηγήσεως, ἐπεὶ σὺ καὶ τὰς λόγους προσπεριβαλέθαι καλεῖσιν.

Ἄρχιδ. Ἄγνοεῖς, ὦ Καφείσια, τὰς ἀνδρας. ἢ μὴν ² ἀξιον εἰδέναι, πατέρων ὄντας ἀγαθῶν, καὶ πρὸς ὑμᾶς οἰκείως ἐχόντων. ὁδὶ μὲν ἐσὶν ἀδελφιδῶς Θρασυβέλα, Λυσιθείδης· ὁδὶ δὲ Τιμόθεος, Κόνωνος υἱός· ἔστι δ' Ἄρχιν ³ παῖδες· οἱ δ' ἄλλοι τῆς ἐταιρίας τῆς ⁴ ἡμετέρας πάντες· ὥστε σοὶ θεάτρον εὖεν καὶ οἰκείαν ἔχον τὴν διήγησιν ⁵.

Καφ. Εὐ λέγεις· ἀλλὰ τίς ἂν ὑμῖν μέτριος ἀρχὴ γένοιτο τῆς διηγήσεως, πρὸς ἃς ἴσε πράξεις;

Ἄρχιδ. Ἡμεῖς, ὦ Καφείσια, χεδόν, ὡς εἶχον αἱ Θῆβαι πρὸ τῆς καθόδοις τῶν Φυγάδων ἐπιστάμεθα. καὶ γὰρ, ὡς οἱ περὶ Ἄρχιαν καὶ Λεοντίδην Φοιβίδαυ πείσαντες ἐν σπονδαῖς καταλαβεῖν τὴν Καδμείαν, τὰς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, τὰς δὲ Φόβῳ κατεῖργον, ἄρχον-

τες

dis templis datam, in conspectum vestrum tandem venimus. Kältw. quidem hanc conjecturam vertendo exprimit, monens tamen, non omnem loci difficultatem sublatam esse videri, sed excidisse potius quaedam. Praestat certe, quod W. conjicit: Σωκράτη τὸν ὑμέτερον, ᾧ ἡμεῖς γε παρὰ δύο τῶν ἐταίρων σπαδάζοντες ὄντας διεφάνημεν — cui nos per duos discipulos reventa differendi studiosi visi sumus.

¹ Sic, R. iudice, recte dedit Bas. & restitui cum W. accedente Xyl. & Exempl. Turn. pro vulg. ἀναπράξεων. Turn. Bong. ἂν πράξεων.

² Turn. V. καὶ μὴν, quod R. maluit — atqui tamen dignum est eos nosse. Bas. deinde ὄντων: hinc e Turn. & Bong. in ind. enotatum fuisse videtur ὄντας.

³ Cf. Vol. IX. p. 98. not. 2.

⁴ Vocula τῆς abest ab Ald. & Bas. rellcta lacuna. Turn. vitiose τὰς.

⁵ R. susp. ὥστε σοὶ θεάτρον εὖεν καὶ οἰκείον ἴδι ἔχων πρὸς τὴν διήγησιν, quare scito, te habere theatrum tibi favens ~~ρηναίται~~ ad accipiendam narrationem.

τες αὐτοὶ παρανόμως καὶ βιαίως, ἐγνωμεν ἑνταῦθα τῶν περὶ Μέλωνα καὶ Πελοπίδαν (ὡς οἶδα) ἰδιόξενοι γενόμενοι, καὶ παρ' ὃν χρόνον ἔφευγον ἀεὶ συνδιατρίβου-
τες αὐτοῖς· καὶ πάλιν ὡς Λακεδαιμόνιοι Φοιβίδα μὲν ἐζημίωσαν ἐπὶ τῷ τὴν Καδμείαν καταλαβεῖν, καὶ τῆς εἰς Ὀλυμπον στρατηγίας ἀπέστησαν, Λυσανορίδαν δὲ τρίτον αὐτὸν ἀντ' ἐκείνη πέμψαντες, ἐγκρατέστερον ἐφρά-
ρην τὴν ἄκραν, ἠκέσαμεν· ἐγνωμεν δὲ καὶ τὸν Ἴσμη-
νίαν ἐ τῷ βελτίστῳ θανάτῳ τυχόντα εὐθύς ἀπὸ τῆς δίκης περὶ αὐτῶ ¹ γενομένης, Γοργίδα πάντα τοῖς Φυγάσι δεῦ-
ρο διὰ γραμμάτων ἐξαγγείλαυτος· ὥστε σοι λείπεται τὰ περὶ τὴν κάθοδον αὐτῶν ² τῶν Φίλων, καὶ τὴν ἄλωσιν τῶν τυράννων διηγείθαι.

II. ΚαΦ. Καὶ μὴν ἐκείναις γε ταῖς ἡμέραις, ὧ Ἀρχίδαμε, πάντες οἱ τῶν πραττομένων μετέχοντες εἰώθειμεν εἰς τὴν Σιμμίε συνιόντες οἰκίαν, ἐκ τινος πλη-
γῆς περὶ τὸ σιέλος ἀναλαμβάνοντες αὐτὸν, ἐντυγχάνειν μὲν ἀλλήλοις, εἴ τε δεήσει ³, Φανερώς δὲ διατρίβειν ἐπὶ λόγοις καὶ Φιλοσοφίᾳ, πολλὰ κίς ἐφελκόμενοι τὸν Ἀρ-
χίαν καὶ τὸν Λευτίδαν εἰς τὸ ⁴ ἀνύποπτον, ἐκ ὄντας ἀλλοτρίως παντάπασι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. καὶ γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺν χρόνον ἐπὶ τῆς ξένης γεγωνῶς, καὶ πεπλανημένος ἐν ἀλλοδαποῖς ἀνθρώποις, ὀλίγω πρόσθεν εἰς Θήβας ἀφῆλτο, μύθων δὲ παντοδαπῶν καὶ λόγων βαρβαρικῶν ὑπόπλευς ὢν, ὁπότε ⁵ τυγχάνει χολὴν ἔγων
ὁ

¹ R. *supr.* εὐθύς ἀπὸ τῶν δεσμῶν δίκης περὶ αὐτῶ, *statim postquam in carcerem cohibitus fuisset, iudicio de eo habito dielique sententia.* Cf. Xenoph. Hist. Gr. V, 2. §. 25.

² R. *maluit αὐτήν.* Pro Φίλων Anon. notante W. Φυγάδων.

³ Ald. *δεήσας*; Bas. *δεήσαι.*

⁴ Vulgo *τὸ* absque *εἰς.* Id inferendo W. *sum secutus, ita ex E. dantem.* Xyl. legit *διὰ τὸ ἀνύπ.* R. *maluit πρὸς τὸ ἀνύπ.* e Furn. & V.

⁵ R. *supr.* ὑπόπλευς ὢν, *διηγείτο, ὢν, ὁπότε* — W. *legendaum monet μύθων γε — ὑπόπλευς ὢν ὁπότε.*

ὁ Ἀρχίας, ἠδέως ἠκροῶτο συγκαθεῖς ¹ μετὰ τῶν νέων, καὶ βεβλόμενος ἡμᾶς ἐν λόγοις διάγειν μᾶλλον, ἢ προσέχειν τὸν νέον, οἷς ἔπραττον ἐκεῖνοι. τῆς δὲ ἡμέρας ἐπεινῆς, ἐν ἣ σιότης ἔδει γενομένης τὰς Φυγάδας ἤκειν κρύφα πρὸς τὸ τεῖχος, ἀφικνεῖται τις ἐνθάδε, Φερηνίκε πέμψαντος, ἀνδρωπος, ἔδενί, ἢ Χάρωνι, τῶν παρ' ἡμῶν γνώριμος· ἐδήλω δὲ, τῶν Φυγάδων ὄντας δώδεκα τὰς νεωτάτας μετὰ κυνῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα Σηρεῦσαι, ὡς πρὸς ἐσπέραν ἀφικομένους ². αὐτὸς δὲ πεμφθῆναι ταῦτα προερῶν, καὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κρυβήσονται παρελθόντες, ὅς παρέξει, γνωσόμενος, ὡς ἂν εἰδότες εὐθύς ἐκεῖ βαδίζοιεν. ἀποραμμένων δὲ ἡμῶν καὶ σκοπέντων, αὐτὸς ὡμολόγησεν ὁ Χάρων παρέξειν. ὁ μὲν ἔν ἀνδρωπος ἔγνω πάλιν ἀπελθεῖν σπευδῆ πρὸς τὰς Φυγάδας.

III. Ἐμὲ δὲ ὁ μάντις Θεόκριτος τὴν χεῖρα πιέσας σφόδρα, καὶ πρὸς τὸν Χάρωνα βλέψας προερχόμενον· Οὗτος, (εἶπεν) ὦ Καφείσια, Φιλόσοφος ἔκ εἶσιν, ἐδὲ μετελλήφε παιδείας διαφόρα καὶ περιττῆς, ὥσπερ Ἐπαμεινώνδας ³, ὁ σὸς ἀδελφός· ἀλλ' ὀρᾷς, ὅτι φύσει πρὸς τὸ καλὸν ὑπὸ τῶν νόμων ἀγόμενος, τὸν μέγιστον ὑποδέεται κίνδυνον ἐκασίως ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἐπαμεινώνδας δὲ Βοιωτῶν ἀπάντων τῶ πεπαιδευθῆναι πρὸς ἀρετὴν ⁴ ἀξίων διαφέρειν, ἀμβλύς ἐστίν, καὶ ἀπρόθυμος ⁵. * τὸσῶτον ἂν τινα βέλτιονα καιρὸν αὐτῷ πε-

Φυκό-

1 R. defendi posse monet συγκαθεῖς subauditō εαυτὸν; mavult tamen συγκαθεῖσας. Aut hoc aut συγκαθεῖσας supr. W. notans ex E. συγκαθεῖσας.

2 R. mavult ἀφιζομένους.

3 Sic dando hoc nomen secutus sum W. a quo scriptura Ald. Bas. Xyl. ubique eadem, a Steph. autem in Ἐπαμεινώνδας mutata, retinetur.

4 Ald. & Bas. pro τῷ πεπαιδ. exhibent τῶν πεπαιδ. Hinc Xyl. deesse monet δοκέντων.

5 Lacunam hanc, de qua ex ingenio supplenda R. desperat, W.

Φυκῶτι καὶ παρεσκευασμένῳ καλῶς ἔτῳ χρησόμενος. καὶ γὰρ πρὸς αὐτόν· Ὡ προθύμοτατε (εἶπον) Θεόκριτε, τὰ δεδομένα πράττομεν ἡμεῖς. Ἐπαμεινώνδας δὲ μὴ πείθων, ὡς οἶεται βέλτιον εἶναι ταῦτα μὴ πράσσειν, εἰκότως ἀντιτείνει πρὸς ἃ μὴ πέφυκε, μηδὲ δοκιμάζει ¹ παρακαλούμενος. ἐδὲ γὰρ ἰατρὸν, ἀνευ σιδήρε καὶ πυρὸς ὑπιχνέμενον τὸ νόσημα παύσειν, εὐγνωμονοίης ἂν, οἶμαι, τέμνειν, ἢ ἀποκαίειν ², βιαζόμενος * ἐκ ἔν καὶ ἔτος * δὴ περὶ μηδὲ διὰ τῶν πολιτῶν ³ * ἄκριτον, ἀλλὰ καὶ αἵματος ἐμφυλῆς καὶ σφαγῆς τὴν πόλιν ἐλευθεροῦσι συναγωνισθῆναι προθύμως ⁴. ἐπεὶ δ' ἔπειθει τὰς πολλὰς, ἀλλὰ ταύτην ὠρμήκαμεν τὴν ὁδόν, ἔκῃ αὐτὸν κελεύει Φόνα κατάρων δυτα καὶ ἀναίτιον ἐφασῶναι τοῖς και-

W. sic supplendam suspicatur: ἀπρόθυμος* εἰ μὴ εἰς τῆτον, ἐκ τῆνα βελτίονα — nisi ad praesens tempus, ad quodnam tandem melius tempus usurus illis naturae & institutionis subfidiis?

¹ W. se hand scire notat, an legendum πέφυκε μὲν, μὴ δοκιμάζει δὲ.

² Ufittatius esse ἐπικαίειν, notat R.

³ Turn. V. ἰδία τινὰ τῶν πολιτῶν ἀποπληνεῖ Φησιν.

⁴ R. locum hunc ita resarciendum suspicatur: βιαζόμενος. ἐκῃ καὶ ἔτος δὴπερὶ μηδὲ αὐτὸς τοῖς μὴ μόνον διὰ τολμῶν ἀκρίτων, ἀλλὰ καὶ αἵματος ἐμφυλῆς καὶ σφαγῆς τὴν πόλιν ἐλευθεροῦσι συναγωνισθῆναι πρόθυμος, propterea neque ipse quoque promptus & paratus est operam illis sociam praestare atque discrimen adire, qui non solum facinoribus inconsultis audendis, sed etiam caedibus civium patrandis, civitatem liberatum eunt. W. duce, lacuna in hunc fere modum est explenda: βιαζόμενος, τὸ πιπνοῦός· ἐκῃ καὶ ἔτος λόγῳ καὶ παιδοῖ ταῦτα διαπραττέσθαι διανοόμενος, καὶ δοκιμάζων δὴπερὶ μηδὲνα τῶν πολιτῶν κτείναν ἄκριτον, ἐκ ἔστιν ἐπίδοξος τοῖς διὰ βίας ἅμα καὶ αἵματος ἐμφυλῆς καὶ σφαγῆς τὴν πόλιν ἐλευθεροῦσι συναγωνισθῆναι προθύμως — igitur & Epaminondas ratione & oratione institutum opus perficiendum iudicans, nec probans ut quisquam unus civis indistincta causa interficiatur, non sane socium se ipsis adjungat promptum qui patriam civili sanguine ac caedibus liberare volunt.

καιρῶς, μετὰ τῆ δικαίᾳ καὶ ¹ τῶ συμφέρουσι προσοισί-
μενον. ἐδὲ γὰρ ὄρον ἔξειν ² τὸ ἔργον, ἀλλὰ Φερένει-
κον μὲν ἴσως καὶ Πελοπίδαν ἐπὶ τὰς αἰτίας μάλιτα τρέ-
ψεται, καὶ πονηρῶς. Εὐμολπίδαν δὲ καὶ Σαμίδαν ³,
ἀνθρώπους διαπύρους πρὸς ὀργὴν καὶ θυμοειδεῖς, ἐν νυκτὶ
λαβόντας ἐξέσιαν, ἐκ ἀποθήσεσθαι τὰ ξίφη, πρὶν ἐμ-
πλήσαι τὴν πόλιν ὅλην φόνων, καὶ διαφθεῖραι πολλὰς
τῶν διαφερόντων.

IV. Ταῦτά με διαλεγόμενος πρὸς τὸν Θεόκριτον,
διακῶν ὁ Ἀναξίδωρος ⁴, ἐγγὺς γὰρ * καὶ Λυσανορί-
δαν τὸν Σπαρτιάτην ἀπὸ τῆς Καδμείας, ὡς περ εἰς ταυ-
τὸν ἡμῖν σπεύδοντας. ἡμεῖς μὲν ἔν ἐπέχομεν. ὁ δ'
Ἀρχίας καλέσας τὸν Θεόκριτον, καὶ τῶ Λυσανορίδῃ
προσαγαγὼν ἰδίᾳ, λαλεῖ πολὺν χρόνον ἐκνεύσας τῆς οὐδ'
μικρὸν ὑπὸ τὸ Ἀμφιον ⁵. ὡδ' ἡμᾶς ἀγωνιᾶν, μὴ τις
ὑπόνοια προσπέπῳκεν, ἢ μήνυσις αὐτοῖς, περὶ ἧς ἀνα-
κρίνεσι τὸν Θεόκριτον. ἐν τῷ Φυλάιδας (ὃν οἶδα ⁶,
ἢ Ἀρχίδαμος) τότε τοῖς περὶ τὸν Ἀρχίαν πολεμαρχῶ-
σι γραμματεῶν ⁷ * ἔξειν καὶ τῆς πράξεως μετέχων
λαβό-

¹ Hoc καὶ delevit W.

² Sic R. legi voluit ob seq. τρέψεται, dedique cum W. no-
tante, ita Xyl. edidisse & vertisse, nec non Amiot.

³ Sic R. legendum conjecit, dedique, praeunte W.

⁴ R. cum Salmaf. susp. Γαλαξίδωρος, quale nomen infra
aliquoties occurrit. Lacunam sequentem ita censet explendam:
(ἐγγὺς γὰρ παρίστατο) προϊέντας ἀγγέλλας Ἀρχίαν καὶ Λυσανα-
ρίδαν; W. autem ita corrigit: Γαλαξίδωρος, ἐγγὺς γὰρ ἦν,
Φυλάτιδαι ἐκίλευε Ἀρχίαν καὶ Λυσανορίδαν —.

⁵ R. dubitat, resteno habeat forma Ἀμφιον pro Ἀμφι-
πειον, aedícula Amphionis. Hoc legendum susp. W.

⁶ Vulgo οἶδας. Hinc R. legendum monuit aut οἶδας, aut
οἶδα, aut οἶδα σύ, ὡ Ἀρχ. Dedi οἶδα cum W.

⁷ Torn. & V. γραμματεῶντα, & deinde ἦκεν. De lacuna
explenda Xyl. monuit, deesse εἰδῶς τὰς φυγάδας ἦσαν, aut ta-
le aliquid; R. probat hanc conjecturam, licet ipse suspicatus sit
legendum, γραμματεῶν, ἡμῖν δὲ τῆς πρ. μετ. W. mavult
γραμ-

λαβόμενος με τῆς χειρὸς, ὡσπερ εἰώθει, Φανερώς ἐσκιώθη τὰ γυμνάσια καὶ τὴν πάλην. εἶτα πόρρω τῶν ἄλλων ἀπαγαγὼν ¹ ἐπυροδύνατο περὶ τῶν Φυγάδων, εἰ τὴν ἡμέραν φυλάττεισιν. ἐμῆ δὲ Φήσαντος· Οὐκὲν (εἶπεν) ὀρθῶς ἐγὼ τὴν ὑποδοχὴν παρεσκευάσκα σήμερον, ὡς δεξόμενος Ἀρχίαν, καὶ παρέξων ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ τοῖς ἀνδράσι εὐχείρωτον. Ἄριστα μὲν ἔν, (εἶπον) ὦ Φυλλίδα, καὶ πειράσθητι πάντας ἢ πλείους ² εἰς ταυτὸ τῶν ἐχθρῶν συναγαγεῖν. Ἄλλ' ἐ βῆδιον, (εἶφη) μᾶλλον δ' ἀδύνατον· ὁ γὰρ Ἀρχίας ἐλπίζων τινὰ τῶν ἐν ἀξιώματι γυναικῶν ἀφίξειν τῆνικαῦτα πρὸς αὐτὸν, ἐ βέλεται παρεῖναι τὸν Λεοντίδην· ὡθ' ἡμῖν δίχα διαιρετέον αὐτὰς ἐπὶ τὰς οἰκίας· Ἀρχίε γὰρ ἅμα καὶ Λεοντίδα προκαταληφθέντων, οἶμαι, τὰς ἄλλας ἐκποδῶν ἐσεσθαι Φεύγοντας, ἢ μενεῖν μεθ' ἡσυχίας, ἀγαπῶντας, ἔν τις διδῶ τὴν ἀσφάλειαν. Οὕτω (εἶφη) ποιήσομεν. ἀλλὰ τί πρᾶγμα τέτοις πρὸς Θεόκριτόν ἐσιν, ὑπὲρ ἧ διαλέγονται; καὶ ὁ Φυλλίδας ἐ σαφῶς εἶπεν, ἐδὲ ὡς ἐπιστάμενος· ἤκουον δὲ σημεῖα ³ καὶ μαντεύματα δυσχερῆ καὶ χαλεπὰ προστίθεσθαι τῇ Σπάρτῃ ⁴. * Φειδολαός ὁ Τίος ⁵ ἀπαντήσας· Μικρὸν (εἶπεν) ὑμᾶς ἐνταῦ-

γραμματεῦον, πρὸς ἡμᾶς ἤκειν τῆς πράξεως μετέχων, καὶ λαβόμεν. Nomen Phyllidae varie hic & in Vit. Pelopidae (Vol. II. p. 236. not. 1) scriptum legitur.

¹ Ald. ἀπαγωγὴν.

² R. *supr.* ἢ τὰς γε πλείους.

³ W. *leg. supr.* οὐ σαφῶς, εἶπεν, ἔχω εἶπεῖν ἐδ' ὡς ἐπιστάμενος. R. *voluit* ἤκουον δὲ λεγόντων, εἶφη, σημεῖα — *respondere ad haec Phyllidas nihil certi, neque ut homo, qui rem exploratam haberet, sed dicebat, se audivisse dicentes, portenta ἢ oracula aetocia Spartaee ingruere.*

⁴ R. *supplendum* censet Σπάρτη. ἐν τᾷτῳ δὲ Φαιδολαός. W. *consentit.*

⁵ Xyl. *legendum* monuit ὁ Ἀλιάρτιος. Probat W. Alcmaeae monumentum fuisse apud Hallartios, perhibet Plut. in vit. Lyfan-

ταῦθα περιμεῖναι ¹ Σιμμίας. ἐντυγχάνει γὰρ διὰ Λεοντίδην περὶ Ἀμφιδέξ παραιτέμενος μεῖναι τὸ διαπράξασθαι Φυγὴν ἀντὶ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ.

V. Καὶ Θεόκριτος. Εἰς καιρὸν ² (ἔφη) καὶ ὥσπερ ἐπίτηδες· καὶ γὰρ ἐβελόμην πυθέσθαι, τίνα ἦν τὰ εὐρεθέντα, καὶ τίς ὅπως ἢ ὄψις τῆ Ἀλκμήνης τάφῳ παρ' ὑμῖν ἄνοιχθέντος· εἰ δὲ ³ παρεγένετο καὶ αὐτός, ὅτε πέμψας Ἀγησίλαος εἰς Σπάρτην τὰ λείψανα μετενόμιζε. καὶ ὁ Φειδύλαος. Οὐ γὰρ (ἔφη) παρέτυχον, καὶ πολλὰ δυσαναχετῶν καὶ ἀγανακτῶν πρὸς τὰς πολιτάς ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτῶν. εὐρέθη δ' ἐν * σώματος, ψέλλιον δὲ χαλκῶν ⁴ ἔμμεσα καὶ δύο ἀμφορέες κεράμειαι, γῆν ἔχοντες ἐντός ὑπὸ χρόνῳ λελιθωμένην ἤδη καὶ συμπεπηγυῖαν, * τῆ μνήματος * πίναξ ⁵ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γινῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν εἶδεν ⁶ παρεῖχε,

Lysandri c. 28. (Vol. III. p. 170.) licet in vita Romuli c. 28. (Vol. I. p. 81.) aliam de Alcmenae metamorphosi commemoret famam.

¹ Ald. & Bas. περιμεῖναισι. R. fusr. ἐνταῦθα κελεύει περιμεῖναι· ἐντυγχάνει γὰρ ἰδίᾳ Λεοντίδην περὶ Ἀμφιδέξ, παραιτέμενος, οἶμαι, καὶ σκεδάσθω διαπράξασθαι. Consentit fere W. ita corrigens: περιμεῖναι κελεύει Σιμμίας. ἐντ. γ. ἰδ. Α. π. Ἀμφιδέξ, παραιτέμενος διαπράξασθαι φ. α. θ. τ. α.

² R. fusr. εἰς καιρὸν ἢ καιεῖ ἔφη; & deinde ἐβελόμην σὲ πυθέσθαι.

³ pro εἰ δὲ Ald. ἤδη.

⁴ Vulgo ψέλλι δὲ χ. Cum W. jubente R. recepi ψέλλιον, quod in Bas. & Xyl. exhibetur absque δὲ, & e Turn. notatur cum partic. δὲ. Consentit E. Quae defunt, R. sic restituenda censuit: εὐρέθη δ' ἐν μετὰ τῆ σώματος ψέλλιον χαλκῶν; W. autem εὐρέθη δ' εἶδεν τι λείψανον σώματος, ψέλλιον δὲ.

⁵ R. fusr. συμπεπηγυῖαν, ἐπὶ δὲ τῆ μνήματος ἔκειτο πίναξ. W. ὑπὸ δὲ τῆ τῆ μνήματος βίασι ἦν πίναξ.

⁶ Sic e Bas. restitui voluit R. pro vulg. εἶδεν, dedique cum W. accedentibus Xyl. Leonic. Schott. — nihil potuit ex iis cognosci.

καίπερ ἐμφανέντα τῷ χαλκῷ καταπλυθέντος, ἀλλ' ἰδίως τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτῆρων ἐμφερέετος Αἰγυπτίοις· διὸ καὶ Ἀγησίλαος (ὡς ἔφασαν) ἐξέπεμψεν ἀντίγραφος¹ τῷ βασιλεῖ, δεδόμενος δεῖξαι τοῖς ἱερεῦσιν, εἰ ξυνήσεσιν. ἀλλὰ περὶ τέτων μὲν ἴσως ἂν ἔχοι τι καὶ Σιμμίας ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, κατ' ἐκείνον του χρόνου πολλὰ τοῖς ἱερεῦσι διὰ Φιλοσοφίαν συγγενόμενος. Ἀλιάρτιοι δὲ τὴν μεγάλην ἀφορίαν καὶ τὴν ἐπίβασιν τῆς λίμνης ἔκ ἀπὸ ταυμοτάτε γενέσθαι νομίζουσιν, ἀλλὰ μῆνιμα² τῷ τάφῳ τῆτο περιελθεῖν ἀναχομένους ὀρυττόμενον. καὶ ὁ Θεόκριτος μικρὸν διαλιπών· Ἀλλ' ἔδ' αὐτοῖς (ἔφη) Λακεδαιμονίοις ἀμῆνιτον εἶκεν εἶναι τὸ δαιμόνιον, ὡς προδείκνυσι τὰ σημεῖα, περὶ ὧν ἄρτι Λυσαννορίδας ἡμῖν ἐκοινῶτο· καὶ νῦν ἀπεισιν εἰς Ἀλιάρτον ἐπιχώσων αὐθις τὸ σῆμα καὶ χοῶς ποιησόμενος Ἀλιμῆνης καὶ Ἀλέω³, κατὰ δὴ τινα χρησμὸν, ἀγνῶν τὸν Ἀλεον, ὅστις ἦν· ἐπανελθὼν δ' ἐκείθεν, οἷός ἐστι τὸν Δίρκης⁴ ἀναζητεῖν τάφον, ἀγνῶστον ὄντα τοῖς Θηβαίοις, πλὴν τῶν ἱππαρχηκότων. ὁ γὰρ ἀπαλλαττόμενος τὸν παραλαμβάνοντα τὴν ἀρχὴν μόνος ἄγαν μόνον ἔδειξε νύκτωρ, καὶ τινὰς ἐπ' αὐτῷ δράσαντες ἀπύργος⁵ ἱεραργίας, ὧν τὰ σημεῖα συγχέουσι καὶ ἀφανίζουσιν, ὑπὸ σκότος⁶ ἀπέρχονται χωριθέντες. ἐγὼ δέτ * μὲν,

¹ R. ἀντίγραφα mavult.

² Sic Xyl. legendum monuit pro vulg. μῆνιμα. Consentit R. auctoritate Turn. & Salm. Favent correctioni V. & Bong. dedique cum W. idem e B. E. Leonie. Schott. Anon. recipiente —. Sed ea re deos iram suam ob mortui sepulcrum prodidisse in eos, qui passi fuissent id effringi & violari. Salm. af. deinde voluit τῆτε pro τῆτο. Turn. V. Bong. ἀνασκινιαζόμενοι pro ἀναχομένους.

³ cf. Plut. opp. Vol. III. p. 170.

⁴ cf. Apollod. Bibl. L. 3. c. 5.

⁵ Ald. Bas. ἀπείργος. Xyl. correxit.

⁶ i e. monente R. si bene habet, pondum oborto die, quod Graecae didioni convenientius exprimi solet ἐτι σκότος ὄντος, aut

ὦ Φειδόλας, * καλῶς ἐξευρήσειν αὐτὰς νομίζω ἰ. Φεύγει γὰρ οἱ πλείοι τῶν ἱππαρχηκότων νομίμως, μᾶλλον δὲ πάντας, πλὴν Γοργίως καὶ Πλάτωνος, ὧν ἐδ' ἂν ἐπιχειρήσειαν ἐκπυλῆνεσθαι δεδιότες τὰς ἀνδρας· οἱ δὲ νῦν ἔρχοντες ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸ δόρυ καὶ τὴν σφραγιδα παραλαμβάνουσιν, ἕτ' εἰδότες ἐδὲν, ἕτε 2 *

VI. Ταῦτα τῷ Θεοκρίτῃ λέγοντος, ὁ Λεοντίδης ἐξήκει μετὰ τῶν Φίλων· ἡμεῖς δ' εἰσελθόντες ἠσπαζόμεθα τὸν Σιμμίαν ἐπὶ τῆς κλίνης καθεζόμενον, ἔκατατευχότα 3 τῆς δεήσεως, οἶμαι, μάλα σύννευ καὶ διαλελυπημένον 4 ἀποβλέψας τε 5 πρὸς ἅπαντας ἡμᾶς· Ὡς Ἡράκλεις (εἶπεν) ἀγρίων καὶ βαρβάρων ἡθῶν· εἶτ' ἔχ' ὑπέρευ Θαλῆς 6 ὁ παλαιὸς ἀπὸ ξένης ἐλθὼν διὰ χρόνου, τῶν Φίλων ἐρωτῶντων, ὅ τι καινότατον ἰσορήκοι, Τύραννον, ἔφη, γέροντα. καὶ γὰρ ᾧ μηδὲν ἰδίᾳ 7 συμβέβηκεν ἀδικεῖσθαι, τὸ βῆρος αὐτὸ καὶ τὴν σκληρότητα τῆς ὀμιλίας 8 δυσχεραίνων, ἐχθρὸς ἐστὶ τῶν ἀνόμων

V 2

μουν

αὐτ' ἔτι κνεφαῖοι. Quaerit idem, num ὑπεφασκίσης, sc. τῆς ἡμέρας. sub diluculum.

1 R. fufp. ἐγὼ δὲ τῆτον (scil. Dirces tumultum) μὲν, ὦ Φειδόλας, χαλεπῶς ἐξευρήσειν αὐτὰς νομίζω. Consentit W. pro τῆτον μὲν commendans τὸν μὲν τάφον. Cum eodem dedi νομίζω, auctoritate B. & E. Vulgo νομίζω.

2 R. deesse monet πυθόμενοι, vel ἰσορήσαντες, vel simile quid. W. fufp. ἕτε μανθάνοντες.

3 Sic, R. jubente, dedi, pro vulg. κατατευχότα, e Turn. & V.

4 Sic dando secutus sum W. Ita fumentem ex B. & E. Vulgo διαλυπησόμενον. R. voluit διαλυπῆ γινόμενον. Turn. V. διαλυπῆ ὁ μὲν ἐν ἀποβ.

5 Bas. pro τε dat γὰρ; Ald. τὸ.

6 Sic R. legi voluit ex edit. Bas. (in qua quidem exhibetur ὑπὲρ εὐ Θαλῆς) versione Xyl. & Salmast. emendatione. Dedit idem W. ex Bas. Xyl. B. E. Vulgo ὑπὲρ Εὐθαλῆς.

7 Sic R. legendum monuit, dedique pro vulg. μηδενὶ ἰδίᾳ, cum W. idem ex B. & E. recipiente.

8 Subaudi, R. momento, τῶν ἀνόμων δυναστῶν.

μων καὶ ἀνυπερβύτων δυνασσιῶν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως θεῶ μελήσει· τὸν δὲ ξένον ἴτε τὸν ἀΦιγμένον, ὦ Καφεισία, πρὸς ὑμᾶς, ὅσις εἶνι; Οὐκ οἶδα, (εἶφην ἐγὼ) τίνα λέγεις. Καὶ μὴν, εἶφην, Λεοντίδης Φησίον ἀνδρα-
πον ὤφθαι παρὰ τὸ Δύσιδος ¹ μνημεῖον ἐκ νυκτῶν ἀνι-
τάμενον, ἀκλεθρίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σοβαρὸν, αὐ-
τόστι κατηλισμένον ἐπὶ τριβάδων. Φαιεσθαι γὰρ ἄγνε
καὶ μυρίκης χαμεύνας, εἶτι δ' ἐμπύρων λείψανα, καὶ
χρᾶς γάλακτος. ἔωθεν δὲ πυρθάνεσθαι τῶν ἀπαντῶντων,
εἰ τὲς Παλύμνιος παῖδας ἐνδημῶντας εὐρήσει. Καὶ τίς
ἐν (εἶπον) ὁ ξένος εἶη; περιτῶ γὰρ, ἀφ' ὧν λέγεις,
τινὶ καὶ ἐκ ιδιότη προσέοικεν.

VII. Οὐ γὰρ ἔν, (εἶπεν ὁ Φειδόλαος) ἀλλὰ τῶ-
τον μὲν, ὅταν ἦν πρὸς ἡμᾶς, ἐξεόμεθα. νυνὶ δὲ ὑπὲρ
ἧν ἀρτίως ἠπορέμεν, ὦ Σιμμία, γραμμάτων, εἰ τι γι-
νώσκεις πλείον, ἐξάγγελον ἡμῖν· λέγονται γὰρ οἱ κατ'
Αἴγυπτον ἱερεῖς ² τὰ γράμματα συμβαλεῖν τῷ πίνακος,
καὶ ³ παρ' ἡμῶν ἔλαβεν Ἀγησίλαος, τὸν Ἀλκμήνης τέ-
φον ἀνασκευασάμενος. καὶ ὁ Σιμμίας εὐθὺς ἀναμνη-
θεῖς· Οὐκ οἶδα ⁴ (εἶφην) τὸν πίνακα τῶτον, ὦ Φειδό-
λαος. γράμματα δὲ πολλὰ παρὰ Ἀγησίλαος κομίζων
Ἀγητορίδας ὁ Σπαρτιάτης ἦκεν εἰς Μέμφιν ὡς Χόνα-
φιν τὸν προφήτην. * ποτὲ ⁵ συμφιλοσοφῶντες διστρί-
βομεν ἐγὼ καὶ Πλάτων καὶ Ἐλλοπίων ὁ Πεπαρήθιος.
ἦκε δὲ, πέμψαντος βασιλέως, καὶ κελεύσαντος τὸν Χέ-
ναφιν,

¹ De Lyfide Pythagorico vid. Fabr. B. Gr. T. I. p. 506. Paulo ante e Xyl. versione, W. probante, inferui Φησίον, quod vulge abest.

² Sic Turn. & V. dedique cum W. accedente Anon. pro vulg. ἱερεῖσι.

³ R. maluit ὄν, quam tabulam. Probat W. vertendoque exprimit Xyl.

⁴ R. monente, pro εἶδον — non vidi — fumendum, nisi hoc ipsum sit praesferendum.

⁵ Xyl. legit προφήτην, ὅπε τότε; Salmaf. προφήτην ὅτε; R. nil nisi ἔ deesse monet; W. sup. προφήτην, παρ' ἣ δὴ ποτε.

νεΦιν, εἴ τι συμβῆλοι τῶν γεγραμμένων, ἐρμηνεύσα-
 τα ταχέως ἀποσεῖλαι· πρὸς ἑαυτὸν δὲ τρεῖς ἡμέρας
 ἀναλεξόμενος βιβλίων τῶν παλαιῶν παντοδαπῆς χαρα-
 κτῆρας, ἀντέγραψε τῷ βασιλεῖ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἔφρα-
 σεν, ὡς Μῆσαις ἀγῶνα κελεύει συντελεῖσθαι τὰ γράμ-
 ματα· τὰς δὲ τύπας εἶναι τῆς ἐπὶ Πρωτεῖ βασιλεύου-
 τι γραμματικῆς ¹. Ἡρακλέω δὲ τὸν Ἀμφιτρώωνος ἐκ-
 μαθεῖν· ὑφηγεῖσθαι μέντοι καὶ παραινεῖν τοῖς Ἑλλησι
 διὰ τῶν γραμμάτων τὸν Θεὸν ἄγειν χολὴν καὶ εἰρήνην,
 διὰ Φιλοσοφίας ἰγωνιζόμενας αἰεὶ, Μῆσαις καὶ λόγῳ δια-
 κρινομένους περὶ τῶν δικαίων, τὰ ὄπλα καταθέντας.
 ἡμεῖς δὲ καὶ τότε λέγειν καλῶς ἠγάμεθα τὸν ΧόνηΦιν,
 καὶ μᾶλλον ὀπηνίκα κομιζομένοις ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου πε-
 ρὶ Καρίαν Δηλίων τινὲς ἀπήνητησαν, δεόμενοι Πλάτω-
 νος ὡς γεωμετρικῆ, λύσαι χρησμὸν αὐτοῖς ἄτοπον ὑπὸ
 τῷ Θεῷ προβεβλημένον. ἦν δὲ χρησμὸς, Δηλίοις καὶ
 τοῖς ἄλλοις Ἑλλησι παῦλαν τῶν παρόντων κικῶν ἔσε-
 θαι διπλασιῶσασιν τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. ἔτε δὲ ² τὴν
 δίκνοϊαν ἐκεῖναι συμβῆλαι δυνάμενοι, καὶ περὶ τὴν τῷ
 βωμῷ κατασκευὴν γελοῖα πάχοντες, (ἐκάσης γὰρ τῶν
 πεσσάρων πλευρῶν διπλασιαζομένης, ἔλαθον τῇ αὐξή-
 σει τόπαν σερεὸν ὀκλαπλάσιον ἀπεργασάμενοι, δι' ἀπει-
 ρίαν ἀναλογίας, ἢ τῷ μήκει διπλάσιον παρέχεται) Πλά-
 τωνα ³ τῆς ἀπορίας ἐπεκαλῶντο βιηθόν. ὁ δὲ, τῷ Αἰ-
 γυπτιῷ μνηθεῖς, προσπαίξειν ἔφη τὸν Θεὸν Ἑλλησιν,
 ὀλιγοῦσι παιδείας, οἷον ἐφυβρίζοντα τὴν ἀμαθίαν ἡμῶν,
 καὶ κελεύοντα γεωμετρίας ἄπειθαι μὴ παρέργως ⁴. καὶ
 γὰρ ται Φαῦλον ⁵ εἰδ' ἔμβλυ διανοίας δρώσης, ἄκρωσ

V 3.

¹ Turn. & V. γραμματικῆς. Post Ἡρακλέω omittunt Bal.
 & Ald. δὲ; hinc Xyl. deesse monuit καὶ ταῦτα τῶν.

² Turn. V. Bong. ἔτε δὲ.

³ Turn. V. Bong. post Πλάτωνα inserunt ἔν.

⁴ Sic R. legi voluit, dedique cum W. idem ex B. E. fa-
 mente pro vulg. παρέργως. Turn. μὴ ἐκ παρέργως.

⁵ Ald. Φαῦλος; Bal. Φαύλωσ.

δὲ ¹ τὰς γραμμὰς ἡσκημένης ἔργον εἶναι, καὶ δυοῖν μέσων ² ἀνάλογον λῆψιν. ἢ μόνῃ διπλασιάζεται καὶ ἡμα κυβικῶ σώματος, ἐκ πάσης ὁμοίως αὐξόμενον δικτάσεως· τῆτο μὲν ἔν Εὐδοξοῦ αὐτοῖς τὸν Κνίδιον, ἢ τὸν Κυζικηκὸν Ἑλικῶνα, συντελέσειν· μὴ τῆτο δὲ οἶσθαι ³ χρῆναι ποθεῖν τὸν θεόν, ἀλλὰ προστάσειν Ἑλλησι πᾶσι, πολέμῃ καὶ κακῶν μαθημέναις, Μήσικις ὀμιλεῖν, καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ μαθημάτων τὰ πάθη καταπραΰνοντα, ἀβλαβῶς καὶ ὠφελίμως ἀπὸ ἀλλοῖς συμφέρεσθαι.

VIII. Μεταξὺ δὲ τῶ Σιμμίε λέγοντος, ὁ πατήρ ἡμῶν, Πολύμνις, ἐπεισῆλθε, καὶ καδίσας παρὰ τὸν Σιμμίαν· Ἐπαμεινώνδας (ἔφη) καὶ σὲ καὶ τέττα παρακαλεῖ πάντας, εἰ μὴ τις ἀχολία μείζων, ἐνταῦθα περιμεῖναι· βεβλόμενος ἡμῖν γνωρίσαι τὸν ξένον, ἄνδρα γενναῖον μὲν αὐτὸν ⁴ * μετὰ γενναίας καὶ καλῆς ἀφειγμένου τῆς προαιρέσεως· * ἐξ Ἰταλίας ⁵ τῶν Πυθαγορικῶν· ἀφίκηται δὲ Λύσιδι τῷ γέροντι χοὰς χεάσθαι περὶ τὸν τάφον, ἐκ τινῶν ἐνυπνίων (ὡς φησι) καὶ Φασμάτων ἐναργῶν· συχρὸν δὲ κομίζων χρυσίον, οἶεται

1 Post haec Turn. inserit *περὶ*, V. autem τῆς *περὶ*.

2 Ald. Basf. μέσον; Idem esse in Xyl. B. E. — μέσων Steph. sumfisse a Leonic. & Schott. notat W. addens, Xyl. καὶ mutasse in τὴν, forte ex proximo antecedenti ortum; quibus verbis haud dubie significare voluit R. conjecturam εἶναι τὴν δυοῖν μέσων, assumptionem proportionum lineae inter duas mediae. Ipse W. susp. δυοῖν μέσων ἀνάλογον λῆψιν.

3 Dedit sic e R. mente, W. probata, pro vulg. μὴ τῆτο οἶσθαι — *at non oportere illos existimare deum hoc effectum habere velle.* Ald. deinde & Basf. προστάσειν.

4 Xyl. nil deesse monet, si post γενναίας inseratur δὲ; Turn. V. μετὰ δὲ γενναίας. R. legendum susp. αὐτὸν ὄντα, ἢ δὲ; W. αὐτὸν ὄντα, μετὰ γενναίας δὲ κ. κ.

5 Xyl. legit *ἐστὶ δὲ τις ἐξ Ἰτ.* Turn. & V. ἐξ Ἰταλίας δὲ κ. R. susp. προαιρέσεως ἐξ Ἰταλίας, ἕνα ὄντα τῶν Πυθαγορικῶν, vel ἀπεσπασμένον ὑπὸ τῶν Πυθ. aut ἐξ ἐπιστολῆς τῶν Πυθ. *justitiae Pythagoreorum*; W. *ἔστι γὰρ εἷς ἐξ Ἰταλ.*

ται δεῖν Ἐπαμεινώνδα τὰς Λύσιδος γηροτροφίας ἀπο-
 τίνειν, καὶ προθυμότητός ἐστιν, ἔ δεομένων ἐδὲ βελο-
 μένων ἡμῶν τῇ πενία βοηθεῖν. καὶ ὁ Σιμμίας ἠθροί-
 Πάνυ θυμαστόν γε λέγεις (εἶπεν) ἄνδρα καὶ φιλοσο-
 φίας ἄξιον· ἀλλὰ τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐκ εὐδύς ἦκει
 πρὸς ἡμᾶς; Ἐκείνου ¹, εἶφη, συνηρεύσαντα περὶ τὸν
 ταφον, ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν Λύσιδος ἦγεν Ἐπαμεινώνδα
 πρὸς τὸν Ἴσμηνόν ² ἀπολασόμενον, εἴτ' ἀφίξονται δεῦρο
 πρὸς ἡμᾶς· πρὶν δ' ἐντυχεῖν ἡμῖν, ἐνηυλίστατο τῷ τά-
 φῳ, διανοόμενος ἀνελεῖσθαι τὰ λείψανα τῆ σῶματος
 καὶ κομίζειν εἰς Ἰταλίαν, εἰ μὴ τι νύκτωρ ὑπεναυτιω-
 θεῖη δαιμόνιον. ὁ μὲν ἔν πατήρ ταῦτ' εἰπὼν ἐσιώ-
 πησεν.

IX. Ὁ δὲ Γαλαξίδωρος· Ὡς Ἡράκλεις, (εἶπεν)
 ὡς ἔργον ἐστὶν εὐρεῖν ἄνδρα καθαρῶντα τύφῳ καὶ δει-
 σιδαιμονίας. οἱ μὲν γὰρ ἄκοντες ὑπὸ τῶν παθῶν τέ-
 των ἀλίσκονται δι' ἀπειρίαν ἢ δι' ἀδένειαν· οἱ δὲ, ὡς
 θεοφιλεῖς καὶ περιττοὶ τινες εἶναι δοκοῦεν, ἐπιθειάζουσι
 τὰς πράξεις, ὄνειράτα καὶ φάσματα, καὶ τοιῶτον ἄλλον
 ὄγκον προΐσάμενοι τῶν ἐπὶ νῦν ἰόντων. ὁ πολιτικοῖς
 μὲν ἀνδράσι, καὶ πρὸς αὐθάδη καὶ ἀκόλαστον ἔχλον
 ἠναγκασμένοις ζῆν, ἐκ ἄχρηστον ἴσως ἐστὶν, ὥσπερ ἐκ
 χαλινῶ τῆς δεισιδαιμονίας πρὸς τὸ συμφέρον ἀντισπᾶσαι
 καὶ μεταστῆσαι τὰς πολλὰς· φιλοσοφίας ³ δ' ἔ μόνον
 ἔοικεν ἀχρήμων ὁ τοιοῦτος εἶναι χηματισμός, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν ἐναντίος ⁴, ἢ πᾶν ἐπαγγελιαμένη

V 4

λόγω

¹ W. corrigendum censet ἐκεῖ.

² Dedi sic cum W. ex Baf. & Xyl. pro vulg. Ἴσμηνίαν.

³ R. mavult φιλοσοφίας.

⁴ Sic R. ob praecedens ἀχρήμων legendam censuit, licet
 vulg. ἐναντίον per se non sit malum, dedique cum W. id ex B.
 & E. recipiente. Eundem sum secutus dando εἰ & ἐπαναχω-
 ρεῖ, prius sumentem a Xyl. posterius ex B. & E. pro vulg. ἢ
 (Ald. Baf. ἦ) & ἐπαναχωρεῖν — siquidem professa bonum ἐστὶ
 κατὰ

λόγω τὰγαθὸν καὶ τὸ συμφέρον διδάσκαιν, εἰς θεὸς ἐπι-
 αναχωρεῖ τῆς τῶν πράξεων ἀρχῆς, ὡς τῶ λόγῳ κατα-
 φρονῶσα, καὶ τὴν ἀπόδειξιν, ἣ δοκεῖ διαφέρειν, ἀτι-
 μάσσα, πρὸς μαντεύματα τρέπεται καὶ ὄνειράτων ὄψεις·
 ἐν οἷς ὁ Φαυλότατος ἔχῃ ἤτιον τῶ κατατυγχάνειν πολ-
 λῆκις φέρεται τῶ κρατίστῃ. διὸ καὶ Σωκράτης ὁ ὑμέ-
 τερος ¹, ὦ Σιμμία, δοκεῖ μοι φιλοσοφώτερον χαρκακῆ-
 ρα παιδείας καὶ λόγῳ περιβάλλεσθαι ², τὸ ἀφελὲς τῶ-
 το καὶ ἀπλασον, ὡς ἐλευθέριον καὶ μέλιτα φίλον ἀλη-
 θείας ἐλόμενος· τὸν δὲ τύφον, ὥσπερ τινὰ καπνὸν φι-
 λοσοφίας, εἰς τὰς σοφιστικὰς ἀποσκευάσας. ὑπολαβὼν δὲ
 ὁ Θεόκριτος· Τί γὰρ, (εἶπεν) ὦ Γαλαξίδωρε; καὶ σὲ
 Μέλιτος πέπεικεν, ὅτι Σωκράτης ὑπερέωρα τὰ θεῖα;
 τῆτο γὰρ αὐτῷ ³ πρὸς Ἀθηναίους κατηγορήσεν. Οὐδα-
 μῶς (εἶφη) τὰ γε θεῖα· φασμάτων δὲ, καὶ μύθων,
 καὶ δεισιδαιμονίας ἀνάπλεω ⁴ φιλοσοφίαν ἀπὸ Πυθαγό-
 ρα * Ἐμπεδοκλῆες δεξάμενος, εὖ μάλα βεβακχευμέ-
 νην εἶδισεν ὥσπερ τὰ πράγματα ⁵ πεπνύθαι καὶ λόγῳ
 νήφοντι μετεῖναι τὴν ἀλήθειαν.

X.

*utile ratione docere, deinde ab hoc actionum initio se ad deos
 refert. R. sup. διδάσκαιν καὶ εἰς θεὸς ἐπιαναχωρεῖν τῆς τῶν
 πράξεων ἀρχῆς aut ταῖς τῶν πράξ. ἀρχαῖς, quae profectu utile
 docere, atque quorumcumque institutorum initia ad deos re-
 fert. Turn. V. Bong. καὶ εἰς θεὸς.*

¹ R. monente, vocab. ὑμέτερος non significat, Simmiam
 fuisse Atheniensem, nam Thebanus erat, sed fuisse familiarem
 Socratis.

² R. mavult περιβαλλέσθαι.

³ Vulgo post αὐτῷ legitur καὶ. Id delevi, R. illud aut de-
 lendum, aut ante τῆτο collocandum, monente.

⁴ R. mavult ἀνάπλεων. Idem deinde cum Salmas. ad lacu-
 nam exulendam nil nisi καὶ deesse suspicatur. Hoc ipsum ex-
 primum Xyl. At W. legendum conjicit Πυθαγόρου, ἀπὸ δὲ Ἐμ-
 πεδοκλῆος.

⁵ D. vox πράγματα suspecta. W. quaerit, an corrigendum
 αὐτὴν περὶ τὰ πράγματα? B. E. [habent ὥσπερ πρὸς τὰ πράγ. Ver-
 tit

X. Εἶεν, (εἶπεν ὁ Θεόκριτος) τὸ δὲ δαιμόνιον, ὧ βέλτερε, τὸ Σωκράτες, ψεῦδος, ἢ τί Φαμέν; ἐμοὶ γὰρ ¹ ἑδὲν ἔτω μέγα τῶν περὶ Πυθαγόρου λεγομένων εἰς μαντικὴν ἔδοξε καὶ θεῖον· ἀτεχνῶς γὰρ οἶον Ὀμηρος Ὀδυσσεὶ παποιήμα τὴν Ἀθηναῶν ἐν πάντεσσι πύνοισι παρισκαμένην ², τοιαύτην ἔοικε τῷ Σωκράτει τῆ βίε προποδηγὸν ἐξ ἀρχῆς τινα συνάψαι τὸ δαιμόνιον ὄψιν ³, ἢ μόνη τοι πρόθεν ἴσα, τίθει Φάος ἐν πράγμασιν ἀδήλοισι, καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην ἀσυλλογίσις Φρόνησιν, οἷς ⁴ αὐτῷ συνεφθέγγετο πολλάκις τὸ δαιμόνιον ἐπιθειάζον ταῖς αὐτῆ προαιρέσεσι. τὰ μὲν ἔν πλείονα καὶ μεζονα Σιμμία χρηὴ καὶ τῶν ἄλλων ἐκπυθάνεσθαι Σωκράτες ἐταίρων· ἐμὲ δὲ παρόντος, ὅτε πρὸς Εὐθύφρονα τὸν μάντιν ἤκον ⁵, ἔτυχε μὲν, ὧ Σιμμία, (μέμνησαι γὰρ) ἄνω πρὸς τὸ Σύμβολον ⁶ Σωκράτης καὶ τὴν οἰκίαν τὴν Ἀυδοκίδου βαδίζων, ἅμα τε διερωτῶν καὶ διασειῶν τὸν Εὐθύφρονα μετὰ παιδιᾶς· ἄφνω δ' ἐπίσας καὶ συμπείσας ⁷ προσέχευ ἔτω συχρὸν χρόνον·

V 5

είτ'

tit W. *assuefecit eam ad rerum prudentiam & veritatis indagacionem sobria ratione peragendam.* Ad μετεῖναι observat R. idem esse atque μετεῖναι, *persequi, consecrari.*

1 Quae sequuntur ἑδὲν ἔτω — ἀτεχνῶς γὰρ, vulgo defant. W. recepit ex B. & E.

2 Cf. loca Hom. ad quae alluditur, Illad. X, 279. Odyss. XIII, 300.

3 R. observat, posse ὄψιν rectum videri, *speciem quandam apparenem & in conspectum se dantem*, sed ejus loco potius Φάσμα dici. Mavult ὄμφην, *vocem divinam veridicam.*

4 Secutus sum W. ita dantem ex B. & E. pro vulg. οἷα, licet ipse amplius contrigendum putet ἐν οἷς.

5 R. mavult ἤκουεν.

6 R. quaerit, an recte habeat σύμβολον? Kaltw. susp. fuisse aedes mercatorum conventu quotidiano celebratas, eine Börse. Deinde Ald. & Bas. Σωκράτης, quod Xyl. correxit.

7 R. susp. ἐπισὰς καὶ τῷ χεῖλε συμπείσας, *meditabundus, compressis labiis, cum in eo statu persistis*, addens, posse quidem

dem

εἶτ' ἀνατρέψας ἐπορεύετο τὴν διὰ τῶν κιβωτοποιῶν, καὶ τὰς προσεχωρηκίτας ¹ ἤδη τῶν ἐταίρων * γεγεμέναι τὸ δαιμόνιον. οἱ μὲν ἔν πολλοὶ συνανέσρεφον, ἐν οἷς καὶ γὰρ τῷ Εὐθύφρονος ἐχόμενος. ναυσινοὶ δὲ τινες τὴν εὐθείαν βιάζοντες, ὡς δὴ τὸ Σωκράτης ἐλέγξοντες δαιμόνιον, ἐπεσπάσαντο Χέριλλον τὸν αὐλητὴν, ἦκοντα καὶ αὐτὸν μετ' ἐμῆ εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέβητα· πορευόμενοι δ' αὐτοῖς διὰ τῶν ἑρμογλυφίῶν ² παρὰ τὰ δικαστήρια, οὗτοι ἀπαντῶσιν ἀθροοὶ βορβόρη περίπλεοι, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠθόμεναι διὰ πλήθος· ἐκτροπῆς δὲ μὴ παρέσης, τὰς μὲν ἀνέτρεψαν ἐμβαλῆσαι, τὰς δ' ἀνεμόλυναν. ἦκεν ἔν καὶ ὁ Χέριλλος οἴκαδε, τί τε σκέλη καὶ ἰμάτια βορβόρη μεσὸς, ὡς' αἰεὶ ³ τῷ Σωκράτης δαιμόνιος μεμνηθῆαι μετὰ γέλωτος ⁴ * θαυμάζοντας, εἰ μῆδαμῆ προλείπει ⁵ τὸν ἄνδρα, μῆδ' ἀμελεῖ τὸ θεῖον αὐτῷ.

XI. Καὶ ὁ Γαλαξίδωρος· Οἷσι γὰρ, (ἔφη) Θεόκριτε, τὸ Σωκράτης δαιμόνιον ἰδίαν καὶ περιττὴν ἐχῆκεναι δύναμιν; ἐχὶ τῆς κοινῆς μόριόν τι ἀνάγκης ⁶ τὸν ἄνδρα

dem συμπίστας defendi dicendo, idem esse atque συμπίστας. W. fufp. σιωπήστας. Pro seq. ἔτω idem legendum monet αὐτῷ.

¹ Turn. καὶ πρὸς τὰς προσεχωρηκίτας. Idem cum V. post ἐταίρων addit αὐτῷ ἔφη. De lacuna ipsa Xyl. monet, sensum esse: Socrates jam progressos socios revocavit, & indicavit, se a suo genio monitum alio divertere. R. fufp. ἀνεκαλεῖτο, ἐμποδῶν οἱ φάσκων γεγεμέναι τ. δ. — W. ἀνεκαλεῖτο, φάσκων αὐτῷ γέγ. Consentit Amiot.

² R. mavult ἑρμογλύφων, aut ἑρμογλυφείων, licet vulgata defendi possit.

³ Sic Turn. & V. dedique cum W. idem ex B. E. Anon. fumente pro vulg. ἄν.

⁴ Asteriscum ante θαυμάζοντας Xyl. haud probavit. R. judice, nihil aliud videtur deesse quam ἡμᾶς; W. fufp. μετὰ γέλωτος ἡμᾶς, ἅμα καὶ. Turn. & V. γέλωτος πάντων ἐνταῦθα θὰ θαυμαζόντων.

⁵ Dedi sic e R. mente, W. probata. Vulgo προλείπει.

⁶ R. fufp. ἐχὶ δὲ (vel ἀλλ' ἐχὶ) τῆς κοινῆς μόριόν τι ἐχῆκεναι τὸν ἄνδρα. Consentit W. in voce ἀρχικρίας.

ἄνδρα πείρα βεβαιωσάμενον, ἐν τοῖς ἀδήλοισι καὶ ἀτεκ-
 μάρτοις τῷ λογισμῷ ῥοπήν ἐπάγειν ¹; ὡς γὰρ ὅλη ἓ μία
 καθ' ἑαυτὴν ἐκ ἄγει τὸν ζυγὸν, ἰσοῤῥοπέυντι δὲ βάρει
 προστιθεμένη κλίνει τὸ σύμπαν ἐφ' ἑαυτὴν ². ἔτις ἐφ-
 αρμόσει κληδῶν, ἢ τι τοιοῦτον σύμβολον ³. * καὶ κῆ-
 Φον, ἐμβριθεῖ διάνοιαν ἐπισπάσασθαι πρὸς πρᾶξιν· οὐοῖν
 δ' ἐναντίων λογισμῶν διατέρω προσελθῶν ⁴, ἔλυσε τὴν
 ἀπορίαν, τῆς ἰσότητος ἀνααιρεθείσης, ὡσεὶ κίνησις γίνε-
 θαι καὶ ὀρμήν· ὑπολαβὼν δὲ ⁵ ὁ πατήρ· Ἄλλὰ μὴν
 (ἐφῆ) καὶ αὐτὸς, ὧ Γαλαξίδωρε, Μεγαρίκῃ τινος ἦκα-
 σα, (Τερψίωνος δὲ ἐκεῖνος) ὅτι τὸ Σωκράτης δαιμόνιον
 πιαρμὸς ἦν, ὃ τε παρ' αὐτῆ καὶ ὁ παρ' ἄλλων· ἐτέ-
 ρη μὲν πιαρόντος ὁ ἐκ δεξιῶς, εἴτ' ὀπίθεν, εἴτ' ἔμ-
 προθεν, ὀρμῶν αὐτὸν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν· εἰ δ' ἐξ ἄρι-
 σερῶς, ἀποτρέπεσθαι· τῶν δ' αὐτῆ πιαρμῶν τὸν μὲν
 ἔτι μέλλοντος βεβαιῶν, τὸν δ' ἤδη πρᾶσσοντος ἐπέχειν
 καὶ κωλύειν τὴν ὀρμήν. ἄλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ διαμα-
 ρῶν,

1 R. mavult ἐπαγαγεῖν.

2 R. docente, Plutarchi mens est, subobscura quidem &
 nimis breviter prolata: „ ut ὅλη unius lancis (pondus, quod
 unī lanci imponitur) si aequalis sit τῇ ὅλῃ, vel ponderi al-
 terius lancis, eam non deducit, aut praegravat, sed tum so-
 lummodo id facit, cum ponderum in aequilibrio positorum unī
 adjicitur; sic —“.

3 R. locum sic integrandum susp. ἐφ' αὐτῆ ὀρμήσει, κληδῶν
 καὶ σύμβολον, ἄτε ἀδινές καὶ κῆΦον ὄν, ἐμβριθεῖ διάνοιαν ἐπι-
 σπάσασθαι εἰ δύναται πρὸς πρᾶξιν, ominosa vox aut aliud tale
 signum, ut res exigua & levis, per se nequit gravem men-
 zemi ad id agendum pertrahere, ad quod eam impellit. W.
 corrigiit: ἔτις ἐκ ἀρκέσει κληδῶν ἢ τι τοιοῦτον σύμβολον, καθ'
 αὐτὸ μικρὸν ὄν καὶ κῆΦον. Turn. & V. post σύμβολον haec
 addunt μὴ γὰρ δύναται καθέλκυαν vel καθέλκων κενόν.

4 referendum ad remotius κληδῶν. R.

5 Xyl. susp. Τερψίων δὲ ἦν, nisi quid desit.

6 Sic R. cum Xyl. & Menag. ad Diog. Laërt. p. 243. le-
 gendum monuit, dedique cum W. Correctioni fayer E. Val-
 zo παρίντοι.

εὐν, εἰ πῆαρμῶ χρώμενος, ἐ τῆτο τοῖς ἐταίροις, ἀλλὰ
 δαιμόνιον, εἶναι τὸ κωλύον ¹, ἢ κελεύον, ἔλεγε· τὸ
 Φε γὰρ αὐτίνος, ὡ Φίλε, κενῶ, καὶ κόμπη τὸ τοῖδ-
 τον, ἐκ ἀληθείας καὶ ἀπλότητος, οἷς τὸν ἄνδρα μέγαν
 ὡς ἀληθῶς καὶ διαφέροντα τῶν πολλῶν γεγονέναι δο-
 κῆμεν, ὑπὸ Φωνῆς ἐξῶθεν ἢ πῆαρμῶ τίνος, ὀπηνίκα
 τύχοι, θορυβόμενον ἐκ τῶν πράξεων ἀνατρέπεσθαι, καὶ
 προῖεσθαι ² τὸ δεδομένον. αἱ δὲ Σωκράτες αὐτὸ ὄρ-
 μαί ³ τὸ βέβαιον ἔχουσαι καὶ σφιδρότητα φαίνονται
 πρὸς ἅπαν, ὡς ἂν ἐξ ὄρθης καὶ ἰχυρῶς ἀφειμέναι κρί-
 σεως καὶ ἀρχῆς. πενία γὰρ ἐμμεῖναι παρὰ πάντα τὸν
 βίον ἐκασίως, σὺν ἡδονῇ καὶ χάριτι τῶν διδόντων ἔχειν
 δυνάμενον· καὶ φιλοσοφίας μὴ ἐκτεῖναι πρὸς τοσαῦτα
 κωλύματα· καὶ τέλος εἰς σωτηρίαν καὶ φυγὴν αὐτῶ
 σκεδῆς ἐταίρων καὶ παρασκευῆς εὐμηχάνη γενομένης,
 μήτε καμφθῆναι λιπαρῶσι, μήτε ὑποχωρῆσαι τῷ θα-
 νάτῳ παίζοντι ⁴, χρῆσθαι δ' ἀτρέπτῳ τῷ λογισμῶ πρὸς
 τὸ δεινὸν, ἐκ ἔσιν ἄνδρος ἐκ κληδόνων ἢ πῆαρμῶν με-
 ταβαλλομένην ⁵ ὅτε τύχοι γνώμην ἔχοντος, ἀλλ' ὑπὸ
 μείζονος ἐπισασίας καὶ ἀρχῆς ἀγομένε πρὸς τὸ καλόν.
 ἐκῶ δὲ καὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως
 φθ.

¹ Ald. Baf. κωλύον. Xyl. correxit. Paulo ante R. voluit
 εἶ τῆτον, cum redeat ad πῆαρμῶ; & deinde ἂν ἦν pro αὐ.

² Sic Xyl. legendum monuit, dedique, R. probante, cum
 W. Vulgo προῖεσθαι.

³ Dedi sic e Xyl. mente, W. probata, pro uno vocabulo
 ἀφορμαί. Vulgo deinde post τὸ fuit lacuna. Satius duxi eam
 explere voce βέβαιον e Turn. & V. sumta. Xyl. susp. deesse
 ἐμβριδῆς vel tale quid. R. mavult τόνον, quod W. lectioni τὸ
 βέβαιον, nisi forte e scripto fit libro, praefendum duxit.

⁴ R. mavult πλῆσιάζοντι. Aut idem leg. susp. W. aut παί-
 ζοντα δὲ χρῆσθαι ἀτρέπτῳ τ. λ. Xyl. susp. παίζοντι δὲ χρῆσθαι
 καὶ ἀτρ.

⁵ Sic Salmaf. & R. legendum monuerunt, dedique cum W.
 idem ex B. & E. recipiente, pro vulg. μεταβαλλομένη. Sal-
 maf. simul pro ὅτε voluit ἔργ.

Φθορὰν προσοικεῖν αὐτὸν ἐνίοις τῶν Φίλων. καὶ πρότερον ἔτι τῶν Πυριλάμπης ὁ Ἀντιφῶντος ἀλὲς ἐν τῇ δίαξει περὶ Δῆλιον ὑφ' ἡμῶν δορατῶν τετραμένος, ὡς ἤκουσε τῶν ἐπὶ τὰς σπονδὰς ἀφικομένων Ἀθήνηθεν, ὅτι Σωκράτης μετ' Ἀλκιβιάδου καὶ Λάχηςτος¹ ἐπὶ Ῥητίσης καταβάς ἀπονενοσῆκοι, πολλὰ μὲν τῆτον ἀνεκαλέσατο, πολλὰ δὲ Φίλων² τινὰς καὶ λοχίτας, οἷς συνέβη μετ' αὐτῶν παρὰ τὴν Πάρνηθα³ Φεύγειν παρὰ τῶν ἡμετέρων ἵππων ἀποθανεῖν, ὡς τῶ Σωκράτης δαιμονίᾳ παρηνέσαντας, ἐτέραν ὁδὸν, ἐχ' ἦν ἐκείνος ἤγε, στροπομένους ἀπὸ τῆς μάχης. ταῦτα δ' οἶμαι καὶ Σιμμίαν ἀκηκούσαι. Πολλάκις (ὁ Σιμμίας εἶφη) καὶ πολλῶν διεβόηθη γὰρ ἐν ἡμέμα τὸ Σωκράτης Ἀθήνησιν ἐκ τέτων δαιμόνιον.

XII. Τί ἐν (ὁ Φειδόλαος εἶπεν) ὦ Σιμμία, Γαλαξίδωρον ἐκσωμεν παίζοντα καταβάλλειν τσοῦτο μαντείας

1 Sic omnino fuit legendum, teste Platone in Lachete (Vol. V. ed. Bip. p. 165.) nec non Cicerone de Divinat. I, 54. & sic exhibent Turn. V. Bong. dedique cum W. adficientibus Schott. Anon. pro vulg. Πάχηςτος. De pugna apud Delium, Boeotiae oppidum, facta vid. Thucyd. L. IV. c. 93. sq. Diodor. L. XII. c. 69. De via, qua Socrates Athenas redierit, nihil extat apud scriptores, qui virtutem ejus in hac pugna demonstratam praedicant. Hinc obscurum manet, quod apud Nostrum legitur, ἐπὶ Ῥητίσης. Non minus incertum, quod W. ex B. & E. notat ἐπὶ Ῥηγίσης. Xyl. observat, locum notari videri, qui vocetur Ῥητίση. Turn. V. ἐπιρατῆς. Si liceat hanc vocem dividere in ἐπὶ ῤανῆς: — nonne lucis aliquid loco nostro afferri possit? Est apud Suid. ῤανῆς, ὄνομα τόπων, (sive ex mente annotatoris ὄνομα ποταμῶ) καὶ ἔθνος; & apud Hesych. ῤανῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο εἰσὶν οἱ πρὸς τῇ Ἐλευσίῃ ῤανῆς, ἕως μοι, καὶ ὁ μὲν πρὸς τῇ Θαλάττῃ τῆς πρεσβυτέρας δεῦ νομίζεται, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἄστυ, τῆς νεωτέρας, ὅθεν τὰς λατρῆς ἀγνίζουσι, τὰς διαίσεις.

2 Bas. Φίλων. Pro seq. λοχίτας R. mavult λοχιτῶν.

3 Alii nimirum per montem Parnethem domum redibant, alii ναῖ, alii per Oropum. Turn. V. Bong. παρὰ τὴν Πάρνηθα

τείας ἔργον εἰς πλῆρμὸς καὶ κληθόνας ¹, οἷς καὶ οἱ πολλοὶ καὶ ἰδιῶται περὶ μικρὰ προσχρῶνται καὶ παίζοντες; ὅταν δὲ κίνδυνοι βαρύτεροι καὶ μείζονες καταλάβωσι πράξεις, ἐκεῖνο γίνεται τὸ Εὐριπίδειον·

Οὐδεὶς σιδήρεα ταῦτα μωραίνει πέλας.

καὶ ὁ Γαλαξίδωρος· Σιμίε μὲν, ἔφη, Φειδόλαε, περὶ τέτων, εἴ τι Σωκράτης αὐτὸς λέγοντος ἤκουσεν, ἔτοιμος ἀκροῶσθαι καὶ πείθεσθαι ² μεθ' ὑμῶν· τὰ δ' ὑπὸ σῆ λελεγμένα καὶ Πολύμνιος, ἐ χαλεπὸν ἀνελεῖν. ὡς γὰρ ἐν ἰατρικῇ σφυγμὸς ἢ Φλύκλαινα, μικρὸν, ἐ μικρῶ δὲ σημειῖόν ἐστι· καὶ κυβερνήτη πελάγος Φθόγγος, ἢ ὄρνιθος ³, ἢ διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιᾶς, πνεῦμα σημαίνει καὶ κίνησιν τραχυτέραν θαλάσσης· ἔτω μαντικῇ ψυχῇ πλῆρμὸς ἢ κληθῶν, ἐ μέγα καθ' αὐτὸ, μεγάλῃ δὲ σημειῖον συμπλήρωματος ⁴. ἔδεμιᾶς γὰρ τέχνης κταφρονεῖται τὸ μικροῖς μεγάλα καὶ δι' ὀλίγων πολλὰ προμηνύειν. ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις ἄπειρος γραμμάτων δυνάμειος, ὀρῶν ὀλίγα πλήθει καὶ Φαῦλα τὴν μορφήν, ἀπιστοῖη, ἄνδρα γραμματικὸν ἐκ τέτων ἀναλέγεσθαι πολέμους μεγάλους, οἱ τοῖς πάλαι συνέτυχον, καὶ κήϊσιν πόλεων, πράξεις τε καὶ παθήματα ⁵ βασιλέων, εἴτα Φανῆσαι ὁμοίον τι μηνύειν καὶ καταλέγειν ἐκείνῳ τῶ ἰσορικῶ

¹ Ald. Baf. ἀληθόνας. Xyl. correxit.

² Sic dare pro vulg. Φείδεσθαι, e Xyl. mente, R. & W. probata, haud dubitavi.

³ Ald. Baf. πελάγος Φθόγγος ὄρνιθος, absque partic. ἢ. Hinc Xyl. susp. πελαγία, nisi si quid desit vel ad πελάγος vel ad ὄρνιθος pertinens. R. susp. κυβερνήτη ἐκ πελάγος Φθόγγος ὄρνιθος.

⁴ Vulgo post αὐτὸ est lacuna. Explendam eam censui illis vocibus, quas omnia reponendas suadent — *μεγάλα δὲ σημειῖον* —. Consentiant Xyl. Salmaf. R. W.

⁵ Secutus sum sic dando W. *παθήματα* recipientem ex Schott. & Leonie. Valuit idem R. ducente eo var. lect. Turn. & Bong. *τιδήματα*, & V. *πυθήματα*. Vulgo *μαθήματα*.

ρικῶν τέτων ἕκασον ¹, ἠδὺς ἂν, ὦ Φίλε, γέλωσ σοὶ τῆ
 ἀνθρώπου τῆς ἀπειρίας ἐπέλθοι. ἔτω σκόπει, μὴ καὶ
 ἡμεῖς, τῶν μαντικῶν ἕκασε τὴν δύναμιν ἀγνοῦντες, ἢ
 συμβάλλει πρὸς τὸ μέλλον, εὐήθως ἀγανακτῶμεν, εἰ νῦν
 ἔχων ἀνθρώπος ἐκ τέτων ἂν ἀποφαίνεται ² τι περὶ τῶν
 ἀδήλων, καὶ ταῦτα, φάσκων αὐτὸς ³ ἔπαρμόν ἐδὲ
 φωνὴν ἀλλὰ δαιμόνιον αὐτῷ τῶν πράξεων ὑφηγεῖσθαι.
 μέτειμι γὰρ ἤδη πρὸς σέ, ὦ Πολύμνι, Σωκράτης, ἀνδρὸς ἀτυφία καὶ ἀφελεία μάλιστα δὴ φιλοσο-
 φῶν ἐξανθρωπίσαντος ⁴, εἰ μὴ παρμόν μηδὲ κληδόνα
 τὸ σημεῖον, ἀλλὰ τραγιῶς πάλιν τὸ δαιμόνιον ἠνόμα-
 ζεν. ἐγὼ γὰρ ἂν τῆναντίον ἐθαύμαζον ἀνδρὸς ἄκρη δια-
 λέγεσθαι καὶ κρατεῖν ὀνομάτων, ὡσπερ Σωκράτης, εἰ
 μὴ τὸ δαιμόνιον, ἀλλὰ τὸν παρμόν ⁵, αὐτῷ σημαίνειν
 ἔλεγεν. ὡσπερ εἴ τις ὑπὸ τῆ βέλως φαίῃ τεγρῶσθαι,
 μὴ τῷ βέλει ὑπὸ τῆ βαλόντες, μεμετρηῆσθαι δ' αὖ τὸ
 βάρος

¹ W. locum hunc ita refingit: εἶτα φαίῃ δαιμόνιον τι μνη-
 νῆσαν ἐκείνων τῶν ἱστορικῶν τέτων ἕκασον — *affirmaretque Genium
 significare illi unamquamque rerum gestarum*, addens, aliam
 rationem secutos esse Xyl. Amiot. R. & Gataker. de Stilo N.
 T. p. 59. Pro φωνῆσ Turn. & V. φωνῆ; pro ὁμοίον τι,
 quod Steph. ex Schott. Leonic. Anon. dedit, est in Ald. Bsf.
 Xyl. ὁμόντι, in B. & E. ὁμύοντι. Xyl. verterat: juraretque
 potius istam memoriter haec recitare, quam istis contenta li-
 teris enunciare. R. susp. εἶτα μάχοιτο ὁμύοντι μνηνῆσ καὶ
 καταλέγαν ἐκείνον τὸν ἱστορικὸν τέτων ἕκασον, *ideo iuraretur
 cum altero, vel jurante, historicum illum eas res omnes nar-
 rare atque enumerare.* Idem deinde pro φίλε susp. Φαδύλασ.

² Dedit sic e R. mente pro vulg. ἀποφαίνεται. W. susp. αὖ
 ἀποφαίνεται.

³ Sic R. legendum monuit, deditque pro vulg. αὐτῷ. Re-
 cepit Idem W. sensu flagitante.

⁴ Sic R. legendum monuit pro vulg. φιλοσοφία ἐξανθρωπή-
 σαντος — *qui humanam & homine dignam ejusque rationi-
 bus accommodatam reddidit philosophiam*, deditque cum W.
 Prius est in B. E. Bsf. Xyl. Turn. — posterius in E. & suavit
 Salm.

⁵ Ald. εἰ μὴ τὸν παρμόν, ἀλλὰ τὸ δαιμόνιον.

βάρος ὑπὸ τῆ ζυγῆ, μὴ τῷ ζυγῷ ὑπὸ τῆ ἰσάντος. ἔ
γὰρ τῆ ὄργανα τὸ ἔργον, ἀλλ' ἔ καὶ τὸ ὄργανον, ὃ
χρηταὶ πρὸς τὸ ἔργον· ὄργανον δέ τι καὶ τὸ σημεῖον, ὃ
χρηταὶ τὸ σημαῖνον· ἀλλ' (ὅπερ εἶπον) εἴ τι Σιμμίας
ἔχει λέγειν, ἀκρίβειον, ὡς εἰδότες ἀκριβέτερον.

XIII. Καὶ ὁ Θεόκριτος· Πρῶτερον (ἔφη) τὰς
εἰσιόντας, οἵτινες εἰσιν, ἀποσκευασμένοις ¹. μᾶλλον δὲ
τὸν ξένον ἔοικεν ἡμῖν Ἐπαμεινώνδας ὁδὶ νομίζειν ².
ἀποβλέψαντες ἔν πρὸς τὰς θύρας, ἐωρῶμεν ἠγάμενον
μὲν τὸν Ἐπαμεινώνδαν καὶ συνεσῶτων φίλων ³ Ἴσμη-
νόδωρον καὶ Βακχυλίδαν, καὶ Μέλισσον τὸν αὐλητὴν,
ἐπόμενον δὲ τὸν ξένον, ἐκ ἀγενῆ ⁴ τὸ εἶδος, ἀλλὰ
πράοτητα καὶ Φιλοφροσύνην τῆ ἡθικῆς ὑποφαίνοντα, καὶ
σεμνῶς ἀμπεχόμενον ⁵ τὸ σῶμα. καθίσαντος ἔν ἐκεί-
νῃ ⁶ μὲν παρὰ τὸν Σιμμίαν, τῆ δ' ἀδελφῆ παρ' ἐμὰ,
τῶν δ' ἄλλων, ὡς ἕκαστος ἔτυχε, καὶ γενομένης σιω-
πῆς, ὁ Σιμμίας τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν καλέσας· Εἶπεν,
(εἶπεν) ὃ Ἐπαμεινώνδα, τίνα χρὴ τὸν ξένον, καὶ
πῶς, καὶ πόθεν προσαγορεύει; ἀρχὴ γάρ τις ἐντυ-
χίας ⁷ καὶ γνώσεως αὐτῆ συνήθησ· καὶ ὁ Ἐπαμει-
νώνδας· Θεάνωρ, (εἶπεν) ὃ Σιμμία, ὄνομα μὲν, γέ-
νος

¹ Turn. & V. ἀποσκευασμένοις.

² Sic dando w. sum fecutus, ὁδὶ νομίζων recipientem ex
B. & E. pro vulg. διακομίζων.

³ R. (supr. καὶ) σὺν αὐτῷ τῶν φίλων, αὐτ συνεσιόντας αὐτῷ.
W. (supr. τῶν συνεσῶτων, conjurationis sociorum).

⁴ Turn. & V. ἐκ ἀγενῆ.

⁵ Sic R. cum Salmaf. e Turn. & Baf. legendum monuit,
dedique cum w. & Xyl. pro vulg. ἀμπεχόμενον.

⁶ Vulgo ὑπ' ἐκείνῃ. R. ὑπὸ delendum monuit. Abest quo-
que a Baf. & Turn. Delevi cum w. consentientibus B. E. Xyl.
Significat vocab. ἐκείνῃ Pythagoreum ex Italis appulsum.

⁷ Vulgo ἐντυχίας. R voluit cum Salmaf. ἀρχὴ γάρ τῆς ἐν-
τυχίας — nam ab hac formula contrahendae noetitiae & fu-
miliaritatis initium capi solet. Dedi ἐντυχίας cum w. e Baf.
Xyl. B. E. Leonie. Schott. — ἐντυχίαν dant Turn. V. Bong.

νος δὲ Κροτωνιάτης, τῶν ἐκεῖ Φιλοσόφων, ἔ καταιχύνων τὸ μέγα Πυθαγόρου κλέος· ἀλλὰ καὶ νῦν ἤκει δεῦρο μακρὰν ὁδὸν ἐξ Ἰταλίας, ἔργοις καλοῖς καλὰ δόγματα βεβαιῶν. ὑπολαβὼν δὲ ὁ ξένος· Οὐκὲν (ἔφη) σὺ κωλύεις, ὦ Ἐπαμεινώνδα, τῶν ἔργων τὸ κάλλισον. εἰ γὰρ εὔ ποιεῖν Φίλος καλόν, ἐκ αἰσχρὸν εὔ πάχειν ἀπὸ Φίλων· ἢ γὰρ χάρις ἐχ ἤτηρον δεομένη τῷ λαμβάνοντος, ἢ τῷ δίδοντος, ἐξ ἀμφοῖν τελειῖται πρὸς τὸ καλόν· ὁ δὲ μὴ δεξάμενος, ὥσπερ σφαιῖραν εὔ Φερομένην κατήχυνεν ἀτελῆ πεσῶσαν. ποῖε γὰρ ἔτω σκοπῆ βάλλουσα καὶ τυχεῖν ἠδὲ, καὶ διαμαρτάνειν ἄνιστον, ὡς ἄνδρὸς εὔ παθεῖν ἀξίε δια χάριτος ἐφιεόμενος; ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ὁ τῷ σκοπῆ μένοντος ἀτυχῆσας, σφάλλεται δι' αὐτόν· ἐνταυτοῖ δὲ ὁ παραιτέμενος, καὶ ὑποφεύγων ἀδικεῖ τῆν χάριν εἰς ὃ ἔσπευκε μὴ περαινέσασιν. σοὶ μὲν ἔν τὰς αἰτίας ἤδη διήλθον, ὑφ' ὧν ἐπλευσα δεῦρο· βάλωμαι δὲ καὶ τέτοις ¹ διελθὼν χρήσασθαι πρὸς σε δικασαῖς. ἐπεὶ γὰρ ἐξέπεσον αἱ κατὰ πόλεις ἐταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν εἴσασι κρατηθέντων, τοῖς δ' ² ἔτι συνεσῶσιν ἐν Μεταποντίῳ συνεδρεύασιν ἐν οἰκίᾳ πῦρ οἱ Κυλώνειοι ³ περιένησαν καὶ διέφθειραν ἐν τῷ πάντας, πλὴν Φιλόλαος καὶ Λύσιδος, νέων ὄντων ἐτι βίωμη, καὶ καθόρητι διωσαμένων τὸ πῦρ, Φιλόλαος μὲν εἰς Λευκανὸς Φυγῶν, ἐκεῖθεν ἐσώθη πρὸς τὰς ἄλλας Φίλος ἤδη πάλιν ἀθροισομένους

¹ Dedi sic R. monente cum W. e. Bas. Turn. Xyl.

² R. monet, aut expungendum esse δὲ, aut deesse aliquid, e. c. διεσπάρησαν πανταχῆ γῆς post κρατηθέντων — quaquaversum dissipabantur, qui autem adhuc individui manebant apud Metapontum. illis Cylonii circumstruebant ignem — utpote quod maxime pateat ex eo, quod infra sequatur πρὸς τὰς ἄλλας Φίλος ἤδη πάλιν ἀθροισομένους. Pro ἐν οἰκίᾳ Bas. ἐν οἰκίᾳ.

³ Sic hoc loco & infra dandum monuit R. cum Menag. ad Diog. Laërt. II, 46. & Palmer. Exerc. p. 224. dedique cum W. idem ex B. & E. recipiente pro vulg. Κυκλώνειοι & Κυκλωνείων. Pro ἐν τῷ malim cum W. ἐν ταύτῳ.

νας καὶ κρατᾶντας τῶν Κυλωνείων. Λύσις δὲ ὅπερ γέγονεν, ἠγνοεῖτο πολὺν χρόνον· πλὴν γε δὴ Γοργίας ὁ Λεοντίνος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀναπλέων εἰς Σικελίαν, ἀπήγγειλε τοῖς περὶ Ἄρκεσον βεβαίως, Λύσιδι συγγεγονέναι διατρίβουσι περὶ Θήβας. ὤρμησε δὲ ὁ Ἄρκεσος πύθω τῷ ἀνδρὸς αὐτοῦ, ὡς εἶχε, πλεῦσαι· νομιδῆ δὲ διὰ γῆρας καὶ ἀθένειαν ἐπέλειπεν, ἐπέσηψε ¹ μάλιστ' αὖ μὲν ζῶντα νομίσαι τὸν Λύσιν εἰς Ἰταλίαν, εἰ δὲ μὴ ², τὰ λείψανα τεθνηκός. οἱ δ' ἐν μέσῳ πόλεμοι, καὶ εἰσεῖς, καὶ τυραννίδες ἐκώλυσαν αὐτῷ ζῶντι συντελεσθαι τὰς Φίλας τὸν ἄθλον. ἐπεὶ δὲ ἡμῖν τὸ Λύσιδος δαιμόνιον ἤδη τεθνηκός ἐναργῶς προῦπέφαινε τὴν τελευτήν, καὶ τὰς παρ' ἡμῖν, ὦ Πολύμνι, Σερραπείας καὶ διαίτας τῷ ἀνδρὸς οἱ σαφῶς εἰδότες ἀπήγγελλον, ὅτι πλεσσίας ἐν οἴκῳ πένητι γηροκομίας τυχῶν, καὶ τῶν υἱῶν πατῆρ ἐπιγραφεῖς ³, οἴχοιτο μακαριστός, ἀπεσάλην ἐγὼ νέος καὶ εἰς ὑπὸ πολλῶν καὶ πρεσβυτέρων, ἐχόντων ἐκ ἔχρασι χρήματα διδόντων, πολλὴν ⁴ χάριν καὶ Φιλίαν ἀντιλαμβάνοντων. Λύσις δὲ καὶ κεῖται καλῶς ὑφ' ἡμῶν; καὶ τάφα καλῶ κρείττων αὐτῷ χάρις ἐκλινομένη Φίλοις ὑπὸ Φίλων καὶ οἰκείων.

XIV. Ταῦτα τῷ ξένῳ λέγοντος, ὁ μὲν πατὴρ ἐπεδάκρυσε τῇ μνήμῃ τῷ Λύσιδος πολὺν χρόνον· ὁ δ' ἀδεῖλ-

¹ Excidisse verba τοῖς Φίλοις, notat Xyl. — R. vult subintelligi τοῖς ἑαυτῷ Φίλοις.

² Voculas δὲ μὴ, quae a reliquis absunt, inserui e Xyl. mente cum W. Pro εἰ Turn. & V. exhibent ἦ. R. voluit εἰ δὲ μὴ, τὰ γε λείψ. vel εἰ δὲ μὴ γε, τὰ λ.

³ Vulgo καὶ τῶν υἱῶν ἐπιγραφεῖς, quod Xyl. expressit, filiisque adscriptus: quod R. non probat, cum, si Plut. sensus hic esset, dicendum fuisset τῶν υἱῶν (scil. εἰς) γραφεῖς. Mavult idem ἐπιτραπείας, rector filiorum tuorum constitutus. Inferendo πατῆρ W. sum fecutus, vocem hanc ex B. & E. addeuntem.

⁴ R. mavult πολλὴν δὲ χ. Paulo ante pro χρήματα Ald. & Baf. γράμματα. Xyl. correxit.

ἀδελφὸς ὑπομειδῶν, ὥσπερ εἰώθει, πρὸς ἐμέ· Πῶς (ἔφη) ποιῶμεν, ὦ Καφεισία; προϊόμεθα τὴν πενίαν τοῖς χρήμασι, καὶ σιωπῶμεν; "Ἡμῖς" (ἔφη ἐγὼ) τὴν Φίλην καὶ ἀγαθὴν κερατρόφον· ἀλλ' ἄμυνε· σὸς γὰρ ὁ λόγος. Καὶ μὴν ἐγὼ, (εἶπεν) ὦ πάτερ, ταύτη μόνη τὴν οἰκίαν ἐδεδίειν ἀλώσιμον ὑπὸ χρημάτων εἶναι, κατὰ τὸ Καφεισίε σῶμα, καλῆς μὲν ἐδῆτος δεόμενον, ἵνα τοῖς ἐρασαῖς ἐγκαλλωπίσῃται ¹ τούτοις ἔσιν, ἀφθόνως δὲ καὶ πολλῆς τροφῆς, ἵν' ἀντέχη πρὸς τὰ γυμνάσια καὶ πρὸς τὰς ἐν ταῖς παλαισραῖς ἀγῶνας· ὀπηνῖκα δὲ ἔτος ἐ προδίδωσι τὴν πενίαν, ἐδὲ ὡς βαφὴν ἀνίησι τὴν πάτριον πενίαν, ἀλλὰ, καίπερ ὦν μεϊράκιον, εὐτελεία καλλωπίζεται καὶ εἴργει τὰ παρόντα, τίς ἂν ἡμῖν γένοιτο τῶν χρημάτων διάθεσις καὶ χρῆσις; ἤ πε καταχρυσώσομεν τὰ ὄπλα, καὶ τὴν ἀσπίδα πορφύρα συμμεμιγμένη πρὸς χρυσίον, ὥσπερ Νικίας ὁ Ἀθηναῖος, διαποικιλῶμεν; σοὶ δὲ, ὦ πάτερ, Μιλησίαν χλαμύδα, τῇ δὲ μητρὶ παραλεργὸν ὠνησόμεθα χιτῶνιον; ἐ γὰρ εἰς γαστέρα δήπε καταχρησόμεθα τὴν δωρεάν, εὐωχῆντες αὐτὰς πολυτελέερον, ὥσπερ ξένον ὑποδεδεγμένοι βαρύτερον τὸν πλῆτον. Ἄπαγε, (εἶπεν ὁ πατήρ) ὦ παῖ· μηδέποτε τοιαύτην ἐπίδοιμι μετακόσμησιν τῆ βίβη ἡμῶν. Καὶ μὴν ἐδ' ἄργον (ἔφη) καθισόμεθα Φρερῆντες ² οἴκοι τὸν πλῆτον· ἀχαρις γὰρ ἂν ἔτως ἡ χάρις καὶ ἄτιμος ἡ κλῆσις. Ἐπὶ τί μὴν ³; εἶπεν ὁ πατήρ. Οὐκῆν

X 2

(ἔφη

¹ Sic cum Salmaf. legendum monuit R. dedique cum W. idem ex B. & E. recipiente. Vulgo ἐγκαμπίσσηται. Baf. Xyl. ἐγκομπίσσηται; Turn. V. Bong. ἐγκομπάσηται.

² Sic. R. jubente, restitui e Baf. cum W. adfentlentibus Xyl. B. E. Vulgo Φρερῆντες. Paulo ante Turn. ἔφην pro ἔφη Vertit idem Xyl.

³ R. mavult ἄτιμος ἡ κλῆσις εἶη. Τί μὴν — Ea ratione gratuita careret ea gratificatio, & injucunda foret possessio. Respondet Polymnis: quidni foret?

(ἔφη ὁ Ἐπαμεινώνδας) Ἰάσωνι μὲν τῷ Θετῆαλῶν ἱ τα-
 γῶ πέμψαντι δεῦρο πολὺ χρυσίον ἔναγχος πρὸς ἡμᾶς
 καὶ δεομένῳ λαβεῖν, ἀγροικότερος ἐφάνη ἀποκρινομένος,
 ἀδίκων χειρῶν αὐτὸν ² κατάρχειν, ὅτι μοιραρχίας ὄν
 ἐρασίης, ἀνδρα δημότην ἐλευθέρας καὶ αὐτονομῆς πίστεως
 ἐπέειρα διὰ χρημάτων. σὲ δ', ὦ ξένε, τὴν μὲν προθυ-
 μίαν, καλὴ γὰρ καὶ φιλόσοφος, δέχομαι καὶ ἀγαπῶ δα-
 φερóντως· ἦκεις δὲ φάρμακα φίλοις μὴ νοσῶσι κομί-
 ζων. ὡσπερ ἔν εἰ πολεμεῖσθαι πυθόμενος ἡμᾶς, ἐπλευ-
 σας ὄπλοις καὶ βέλεσιν ἡμᾶς ἠφελήσων, εἶτα Φιλίαν
 καὶ εἰρήνην εὔρες, ἐκ ἂν ὡς δεῖν ἐκείνα δίδόναι καὶ ἀπο-
 λείπειν μὴ δεομένοις· ἔτω σύμμαχος μὲν ἀφίξει πρὸς
 πενίαν ὡς ἐνοχλημένοις ὑπ' αὐτῆς, ἣ δ' ἐστὶ ἕρξη φέ-
 ρειν ἡμῖν, καὶ Φίλη σύνεικος. ἐκὲν δεῖ χρημάτων ἐδὲ
 ὄπλων ἐπ' αὐτῇ, μηδὲν ἀνῴσαν· ἀλλ' ἀπέγγελε τοῖς
 ἐκεῖ γνωρίμοις, ὅτι κάλλιπα μὲν αὐτοὶ πλεῖτω χρωταί,
 καλῶς δὲ πενίᾳ χρωμένους αὐτότε φίλος ἔχουσι, τὰς δὲ
 Λύσιδος ἡμῖν τροφὰς καὶ ταφὰς αὐτὸς ὑπὲρ αὐτῶ Λύ-
 σις ἀπέδωκε, τὰ τ' ἄλλα καὶ πενίαν διδάξας μὴ δυσ-
 χεραίνειν.

XV. Ὑπολαβῶν δὲ ὁ Θεάνωρ· Ἄρ' ἔν, ἔφη,
 τὸ πενίαν δυσχεραίνειν ἀγενές ἐστι; τὸ δὲ πλεῖτον δεδι-
 ναι καὶ Φεύγειν ἐκ ἄτοπον, εἰ μὴ λόγῳ ³ τις αὐτὸν,
 ἀλλὰ χηματιζόμενος, ἣ δι' ἀπειροκαλίαν, ἣ τίφον τι-
 νὰ, διωθεῖται; καὶ τίς ἂν, ἔφη, λόγος ἀπειρογοί τὴν ἐκ
 καλῶν καὶ δικαίων κτῆσιν, ὡς ὁ Ἐπαμεινώνδας ⁴; μάλ-
 λον

1 Sic dedi e R. mente pro vulg. Θετῆαλῶν. Favet correctio-
 ni Turn, e quo notatur Θετῆάλων.

2 injuriam mihi ab ipso oriri. Ald. Bas. αὐτῶν.

3 R. voluit legi ἔργῳ, si aliquis non ipsa re, sed sapientia per
 simulationem — divitiis repudiet. Bene W. monet, respon-
 sionem Epaminondae cum interrogatione Theanoris consuliam
 esse, & legendum: ἐκ ἄτοπον; ἄτοπον, ἔφη, εἰ μὴ λόγῳ —.

4 R. post ὁ Ἐπαμ. subaudiendum monet κέληται. Etiam
 huc loco W. conjectura optime consulit: ὁ Ἐπαμεινώνδας; μάλ-
 λον

λον δὲ (πρότερον γὰρ ἢ τῷ Θετλαῶ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις ἐνδίδεσσαι ὑπὲρ τέτων) εἶπέ μοι, πρότερον ἢ γῆ, δόσιν μὲν εἶναι τινα χρημάτων ὀρθῆν, λῆψιν δὲ μηδελίαν; ἢ καὶ τὰς δίδοντας ἀμαρτάνειν πάντως ¹ καὶ τὰς λαμβάνοντας; Οὐδαμῶς. (εἶπεν ὁ Ἐπαμεινώνδας) ἄλλ' ὡσπερ ἄλλε τινὸς ἐγὼ καὶ πλέτε χάριν τε καὶ κῆρσιν εἶναι νομίζω, τὴν μὲν αἰσχρὰν, τὴν δ' ἀσειάν. Ἄρ' ἔν (ἔφη ὁ Θεάνωρ) ὁ δ', ἅ τις ὀφείλει ², διδὸς ἐκασίως καὶ προθύμως ἔ καλῶς δίδασιν; ὡμολόγησεν ³. ὁ δ', ἅ τις καλῶς δίδωσι, δεξάμενος, ἔ καλῶς εἴληφεν; ἢ γένοιτ' ἂν δικαιότερα χρημάτων λῆψις τῆς παρὰ τῷ δικαίως δίδοντος; Οὐκ ἂν (ἔφη) γένοιτο. δυοῖν ἄρα Φίλων, (εἶπεν) ὦ Ἐπαμεινώνδα, εἰ πατέρω δοτέον, πατέρω δῆπε ληπλέον. ἐν μὲν γὰρ ταῖς μάχαις τὸν εὖ βάλλονται ⁴ τῶν πολεμίων ἐκκλιτέον, ἐν δὲ ταῖς χάρισι τὸν καλῶς δίδοντα τῶν Φίλων ἔτε φεύγειν, ἔτ' ἀπω-

X 3

Ἰεῖ-

λον δὲ (πρότερον γὰρ —. R. pro ἢ conjecerat καὶ, quod e Turn. & V. notatur, ita vertendo: *immo, ut rectius dicam, responde tu mihi, o Epaminonda, (nam & olim, quum Thestalus Jaso vobis divitias offerret, tu pro his (patre tuo & fratre) verba faciebas) responde igitur mihi, existimasne —?* addens, ὑπὲρ τέτων posse quoque de divitiis accipi — his de rebus, dignaene sint opes & facultates, quae accipiantur. nec ne. Turn. simul πρότερον pro πρότερον, & ἐδίδε pro ἐνδίδε.

¹ R. mavult πάντας, omnes, qui dant —.

² Vulgo ὁ δ' ἅ τις ὀφείλων. R. voluit ὁ μὲν, ἅ τις ὀφείλασ. W. susp. ὁ γ' ἂν τις ἄφραλεν, vel ὁ γ', ἅ τινι ἄφραλεν. Necessie duxi, aliquam correctionem, vulgatae proximam, recipere.

³ Subaudi Epaminondas. R.

⁴ Secutus sum W. ita dantem & leviter corrigentem ex βάλλονται, quod B. & E. exhibent. Vulgo τὸν εὖ πατέρω τῶν πολ. Raf. post εὖ habet ποιήσαντα, quod Xyl. exprimit & R. probat, locum ita constituendo: τὸν εὖ ποιήσαντα πατέρω τῶν π. *in bello duorum adversariorum aliter ab eo manus abstinere debet, a quo beneficia acciperit.* Ald. τὸν εὖ πατέρω; Turn. V. τῶν πολεμίων τὸν εὖ ποιήσαντα.

δεῖσθαι δίκαιον· εἰ γὰρ ἡ πενία μὴ δυσχερὲς, ἐδ' αὖ
 πάλιν ὁ πλετος ἕτως ¹ ἄτιμος καὶ ἀπόβλητος. ἔ γὰρ
 ἔν, (εἶπεν ὁ Ἐπαμεινώνδας) ἀλλ' ἔστιν ὅτῳ μὴ δίδονται
 τὸ καλῶς διδόμενον τιμιώτερον ὑπάρχει καὶ κάλλιον·
 ἔτῳσι δ' ² ἐπίσκεψαι μεθ' ἡμῶν. εἰσὶ δὴ κηθεῖν ἐπίθυ-
 ραίαι πολλαί, καὶ πολλῶν ἔναιαι μὲν ἔμφυτοι λεγόμεναι,
 καὶ περὶ τὸ σῶμα βλασάνεσαι, πρὸς τὰς ἀναγκαίας ἡδο-
 νὰς· αἱ δὲ ἐπήλυδες, αἱ ἔνεκεν κενῶν δοξῶν, ἰσχὺν δὲ
 καὶ βίαν ὑπὸ χρόνου καὶ συνηθείας ἐν τροφῇ μοχθηρῶ
 λαβῆσαι, πολλὰκις ἔλκεσι καὶ ταπεινᾶσι τὴν ψυχὴν ἐρ-
 ῶμενέστερον τῶν ἀναγκαίων· ἔθει δὲ καὶ μελέτη πολὺ
 μὲν τις ἤδη καὶ τῶν ἐμφύτων ἀπαρῦσαι παθῶν τῷ λό-
 γῳ παρέχε· τὸ δὲ πᾶν τῆς ἀσκήσεως κράτος, ὧ φί-
 λη ³, ταῖς ἐπεισοδίοις καὶ περιτλαῖς προσαγαγόντας ἐπι-
 θυμιαίς, ἐκπονεῖν χρῆ, καὶ ἀποκόπτειν αὐτὰς ἀνείρξε-
 σι καὶ κατοχαῖς ⁴ ὑπὸ τῆ λόγε κολαζομένας. εἰ γὰρ
 δίψαν ἐκβιάζεται καὶ πείναν ἢ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν
 ἀντίβασις τῆ λογισμῆ, μακρῶ δὴ κη ῥῆζόν ἐσι φιλοπλε-
 τίαν κολῆσαι καὶ φιλοδοξίαν, ἀποχαῖς, ὧν ἐφίενται,
 καὶ ἀνείρξεσιν εἰς τέλος καταλυθείσας. ἦ ἔ δοκεῖ σοι;
 ὡμολόγησεν ὁ ξένος. Ἄρ' ἔν [ἔφη] διαφορὰν ὄρεσ
 ἀσκήσεως καὶ τῆ πρὸς ἅ ἀσκησις ἔργε; καὶ καθάπερ
 ἀθλητικῆς ἔργον μὲν ἄν εἴποις τὴν τῆ τεφάνε ⁵ πρὸς
 τὸν

1 Turn. V. ἕτος.

2 Quae post ἀλλ' ἔστιν usque ad ἔτῳσι δ' sequuntur, in vul-
 gatis absunt. Ea recipiendo secutus sum W. ex B. & E. ea
 fumentem, monentemque, δίδόντι videri mutandum in λαβόν-
 τι — accidit tamen nonnulliquam, ut beneficium recte du-
 ctum, rectius & honestius sit non accipere: sed rem nobiscum
 sic perpende. R. voluit ἐπισκέψασθαι.

3 Sic R. e Baf. restituit pro vulg. ὧ φίλας. Idem dedit
 W. e Baf. & Xyl.

4 W. susp. ἀποχαῖς, quod paulo infra legitur.

5 R. mavult τὴν ὑπὲρ τῆ σιφ. Etiam W. legendum mo-
 net vel παρὶ vel ὑπὲρ τ. σ.

τὸν ἀντίπαλον ἄμιλλαν, ἀσκησιν δὲ, τὴν ἐπὶ τῷτο¹ διὰ τῶν γυμνασίων παρασκευῆν τῷ σώματος· ἔτω καὶ ἀρετῆς ὁμολογεῖς τὸ μὲν ἔργον εἶναι, τὸ δ' ἀσκησιν. ὁμολογήσαντος δὲ τῷ ξένου· Φέρε τοίνυν πρῶτον εἰπὲ², τῆς ἐγκρατείας τὸ τῶν αἰχρῶν καὶ παρανόμων ἡδονῶν ἀπέχεσθαι, πότερον ἀσκησιν, ἢ μᾶλλον ἔργον καὶ ἀπόδειξιν ἀσκήσεως εἶναι νομίζεις; Ἔργον (εἶπεν) ἐγὼ³ καὶ ἀπόδειξιν. ἀσκησιν δὲ⁴ καὶ μελέτην μετὰ ἐγκρατείας, ἐχ⁵ ἥπερ ἔτι νῦν ἐφείλκευθε πάντες ὑμεῖς⁵, ὅταν γυμναζόμενοι, καὶ κινήσαντες, ὡσπερ ζῶα, τὰς ὀρέξεις, ἐπισῆτε λαμπραῖς τραπέζαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι πολὺν χρόνον, εἶτα ταῦτα τοῖς οἰκέταις ὑμῶν εὐωχεῖσθαι παραδόντες, αὐτοὶ τὰ λιτὰ καὶ ἀπλᾶ προσφέρηθε, κεκολασμέναις ἤδη ταῖς ἐπιθυμίαις· ἢ γὰρ, ἐν οἷς ἔξεσιν, ἀποχῆ τῶν ἡδονῶν ἀσκησίς ἐστι, πρὸς ἃ κενιάλονται. Πάνυ μὲν ἔν, εἶπεν. ἔστιν ἔν τις, ὧ φίλε, καὶ δικαιοσύνη⁶ πρὸς Φιλοπλετίαν καὶ Φιλαργυρίαν ἀσκησις, ἐ τὸ μὴ κλέπτειν ἐπιόντα νύκτωρ τὰ τῶν πέλας,

X 4

μηδὲ

1 Sic R. legendum censuit, dedique cum W. ita ex E. sumente pro vulg. ἐπὶ τῷτο.

2 W. legendum monet εἶπεν.

3 Sic est in Bas. & vertit Xyl. & R. legendum monuit pro vulg. ἔργον (εἶπον ἐγὼ) καὶ ἄ. — Ego quidem, agebar Theoprot, hoc ipsum exercitium abstinentiae specimenque ejus editum esse existimo — Dedi cum W.

4 Verba sunt Epaminondae. R.

5 R. μετὰ expungendum censet, & pro ἐχ legendum ἐκείνην, & sequentia ita corrigenda: ἐφ' ἥπερ ἔτι νῦν ἐφείλκευθε πάντας ὑμεῖς — exercitationem autem & meditationem continentiae illam esse, ob quam adhuc hodie neminem non vestitum in amorem penetrabitis & ad vos allicitis. Etiam W. ad ἐφείλκευθε notat, non esse sincerum, & susp. ἐπιδείκνυθε vel ἐφη, δείκνυθε, mutando ἥπερ in ἦνπερ, & delendo μετὰ. R. deinde mavult γυμνασάμενοι pro γυμναζ.

6 Dedi cum W. cum jota subscripto, quod vulgo abest. R. aut idem dandum monuit, aut καὶ δικαιοσύνης, aut καὶ δικαιοσύνη, etiam in justitia.

μηδὲ λωποδυτεῖν· ἕδ' εἰ μὴ προδίδωσί τις πατρίδα καὶ
 Φίλων δι' ἀργύριον, ἔτος ἀσκει¹ πρὸς Φιλαργυρίαν
 (καὶ γὰρ ὁ νόμος ἴσως ἐνταῦθα καὶ ὁ φόβος ἀπείργει
 τὴν πλεονεξίαν τῷ ἀδικεῖν) ἀλλὰ ὁ τῶν δικαίων καὶ συγ-
 κχωρημένων ὑπὸ τῷ νόμῳ κερδῶν πολλακίς ἀφισᾶς ἐαυ-
 τὸν ἐκασίως, ἀσκει καὶ προσεθίζεται, μακρὰν εἶναι παν-
 τὸς ἀδίκης καὶ παρανόμου λήμματος. ἔτε γὰρ ἐν ἡδοναῖς
 μεγάλας μὲν, ἀτόποις δὲ καὶ βλαβεραῖς, οἷον τε τὴν
 διάνοιαν ἡρεμεῖν, μὴ πολλακίς ἐν ἐξέσει τῷ ἀπολαύειν
 καταφρονήσασαν, ἔτε λήμματα μοχθηρὰ καὶ πλεονεξίας
 μεγάλας εἰς ἐφικλῶν² ἠκέσας ὑπερβῆναι ῥάδιον, ἵτινι
 μὴ πόρρωθεν ἐνδέδωκε³ καὶ κενόλασαι τὸ φιλοκερδές,
 ἄλλαις ἔξεσιν ἀναίδην εἰς τὸ κερδαίνειν ἀνατετραμμένον,
 ὁ γὰρ σπαργᾶ περι τῆς ἀδικίας⁴ μάλα μόλις καὶ χαλεπῶς
 τῷ πλεονεκεῖν ἀπεχόμενον. ἀνδρὶ δὲ μὴ Φίλων προΐα-
 μένω χάρισι, μὴ βασιλέων δωρεαῖς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τύ-
 χης κλήρου ἀπειπαμένω, καὶ θησαυρῷ φανέντος ἐπιπη-
 δῶσαν ἀποσήσαντι τὴν φιλοπλετίαν, ἐκ ἐκάνισται⁵
 πρὸς τὰς ἀδικίας, ἕδὲ θορυβεῖ τὴν διάνοιαν· ἀλλ' εὐ-
 κόλως

1 Turn. V. ἀσκειται.

2 Sic R. dandum monuit pro vulg. μεγάλας ἐφισὸν ἠκέσας, dedique cum W. idem ex E. fumente. Turn. quoque & V. exhibent ἐφικλῶν — commoditates magnas, quantum facultas tibi facta fuerit.

3 Secutus sum W. ita ex E. dantem pro vulg. ἐνδέδοται. R. voluit ἐνδέδεταί, constriatum est.

4 Corrupta haec R. ita corrigenda susp. τὸ φιλοκερδές μακρᾶς ἔξεσιν (est in Bas. ἔξεσιν, & Xyl. vertit aliis habitibus) ἀνείδην εἰς τὸ κερδαίνειν ἀνατετραμμένον. καὶ γὰρ σπαργᾶ — W. legit ἀλλ' αἰς — ὅταν σπαργᾶ περι τὰς ἀδικίας — sed apud quem licitis utilitatibus affectum enutritum ad lucrum facieuntum fertur, cum injusto appetitu excitatum turget, difficulte ab injusta captivitate abstinetur. Restitui cum W. ἀνατετραμμένον, pro ἀνατετραμμ. quod in tribus Graeco-latinis & R. edd. legitur. Pro περι Turn. & V. παρὰ.

5 W. mavult ἐκάνισται, subaudiendo τὸ φιλοκερδές τὴν διάνοιαν ἀνδρὶ —.

κόλως χρῆται πρὸς τὸ καλὸν αὐτῷ μέγα Φρονῶν, καὶ τὰ κάλλιστα τῇ ψυχῇ συνειδώς. τέτων ἐγὼ καὶ Καφείσας ἐρασαί τῶν ἀνθρώπων ἵ ὄντες, ὧ φίλα Σιμμία, παραιτέμεθα τὸν ξένον ἐᾶν ἡμᾶς ἰκανῶς ἐγγεγυμνάσαι ἡ πενία πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐκείνην.

XVI. Ταῦτα τῷ ἀδελφῷ διελθόντος, ὁ Σιμμίας ἅ δις ἢ τρίς ἐπινεύσας τῇ κεφαλῇ. Μέγας, (ἔφη) μέγας ἀνὴρ ἐσίν Ἐπαμεινώνδας· τέτα δ' αἴτιος ἐξ ἀρχῆς ἔτοσι Πολύμνις, τὴν ἀρίστην τροφὴν ἐν Φιλοσοφίᾳ τοῖς παισὶ παρασκευασόμενος. ἀλλὰ περὶ μὲν τέτων αὐτὸς διαλύεσθαι πρὸς αὐτὰς ἡ ξένη· τὸν δὲ Λύσιν, ἡμῖν εἰ θέμις ἀκῆσαι, πότερον ἄρα κινεῖς ἐκ τῆ τάφου καὶ μετοικίσεις ἡ εἰς Ἰταλίαν, ἢ καταμένειν ἐνταῦθα παρ' ἡμῖν ἑάσεις ἡ εὐμενέσι καὶ φίλοις, ὅταν ἐκεῖ γενώμεθα, συνοίκοις χρησόμενοι; καὶ ὁ Θεάνωρ ἐπιμειδίξας· Ἔοικεν (ἔφη) Λύσις, ὧ Σιμμία, φιλοχωρεῖν, ἕδενός τῶν καλῶν ἐνδεῆς γεγονώς δι' Ἐπαμεινώνδαν. ἐσι γάρ τι γενόμενον ἰδίᾳ περὶ τὰς ταφὰς τῶν Πυθαγορικῶν ὅσιον, ἢ μὴ τυχόντες, ἢ δοκῆμεν ἀπέχειν τὸ μακαριστὸν καὶ οἰκειὸν τέλος. ὡς ἔν ἐγνωμεν ἐκ τῶν ὀνειρῶν τὴν Λύσιδος τελευτὴν (διαγινώσκου-

X 5

μεν

1 R. mavult ἀγῶνων.

2 W. suspr. ἐγγυμνάσαι. Ald. Bas. ἐγγυμνάσαι.

3 Vulgo ὅσον ὁ Σιμμ. R. ὅσον aut delendum censuit, aut post Σιμμίας collocandum. Prius obseřvani, cum ὅσον a Bas. & Xyl. abfit. Posterius commendat W.

4 R. voluit αὐτοὶ διαλύεσθε πρὸς αὐτὰς, vos inter vosmet ipsos hac de re transigite absque nostro interventu. Turn. αὐτὸ διαλύεσθε. V. αὐτοὶ διαλύεσθαι. Equidem addiderem δύνησθ, nisi malis cum W. διαλύεσθαι mutari in διαλύσαι.

5 Aut sic legendum monuit R. — si nobis fas est hoc audire — quod dedi cum W. id ex B & C. sumente pro vulg. ἡμῖν. aut τὸν δὲ Λύσιν, εἰπὲ ἡμῖν, εἰ θέμις ἀκῆσαι, dic nobis. si fas sit audire, sistite tecum Lysin ablaturus.

6 Turn. & V. μετοικίσεις.

7 R. mavult ἐξῆς.

μεν δὲ σημείω τινὶ Φαινομένῳ κατὰ τὰς ὕπνας, εἴτε τεθυνητός, εἴτε ζώντος εἰδωλόν ἐσιν) ἔννοια πολλοῖς ἐπεισῆλθεν, ὡς ἐπὶ ξένης ὁ ¹ Λύσις ἄλλως κекηδευται, καὶ κινητός ἐσιν, ἡμῖν, ὅπως ἐκεῖ μεταλλάχῃ τῶν νομιζομένων. τοιαύτη δὲ διανοία παραγεγόμενος, καὶ πρὸς τὸν τάφον εὐθύς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀδηγηθεὶς, ἐσπέρας ἤδη χόας ἐχεόμεν, ἀνακαλέμενος τὴν Λύσιδος ψυχὴν κατελθεῖν, ἀποθεσπίσασαν, ὡς χρῆ ταῦτα πράσσειν. προέσσης δὲ τῆς νυκτός, εἶδον μὲν ἐδέν, ἀκῶσαι δὲ Φωνῆς ἔδοξα, τὰ ἀκίνητα μὴ κινεῖν. ὁσίως γὰρ ὑπὸ τῶν Φίλων κекηδεῦθαι τὸ Λύσιδος σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν ἤδη κекριμένην ἀφείθαι πρὸς ἄλλην γένεσιν, ἄλλῳ δαίμονι συλλαχῆσαν. καὶ μέντοι καὶ συμβαλὼν ἔωθεν Ἐπαμεινώνδα, καὶ τὸν τρόπον ἀέσας, ὡ θάψειε ² Λύσιν, ἐπέγνων, ὅτι καλῶς ἄχρι τῶν ἀποβροχῶν πεπαιδευμένος ὑπ' ἐκείνα τ' ἀνδρὸς εἴη, καὶ χρῶτο ταυτῷ ³ δαίμονι πρὸς τὸν βίον, εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τευμήραθαι τῷ πλῶ τὸν κυβερνήτην. εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἄτραποι βίον, ὀλίγοι δὲ, ὡς δαίμονες ἀνθρώπων ἀγασιν. ὁ μὲν ἐν Θεάωνω ταῦτ' εἰπὼν τῷ Ἐπαμεινώνδα προσέβλεψεν, οἷον ἐξ ὑπαρχῆς ἀναθεώμενος αὐτῆ τὴν φύσιν καὶ τὸ εἶδος ⁴.

XVII.

¹ Vulgo ἢ Λύσις. R. aut ἢ delendum censuit, aut cum ὁ mutandum. Hoc idem est apud W. Eum deinde fecutus sum, ex B & C. κινητός dantem pro vulg. κινητός.

² Sic R. e Bas. reponendum putavit, dedique cum W. accedente Xyl. Vulgo θάψειε.

³ Eodem, quo scil. Lysis fuerat usus. [Mavult tamen R. καλῶ vel ἀγαθῶ.

⁴ Particulam καὶ, quae vulgo abest, Turn. consentiente, nec non Xyl. versione, inserendam duxit R. aut potius legendum τὴν φύσιν ἐκ τῶ εἶδός. W. quoque καὶ addidit, Schott. Leon. Anon. accedentibus. Paulo ante Ald. Bas. ἀναθεώμενος. E Turn. V. Bong. vitiose datur ἀναθεώμενος.

XVII. Ἐν τῷ δὲ ὁ μὲν ἰατρὸς προσελθὼν πα-
 ριέλωσε τῷ Σιμμίῳ τὸν ἐπίδεσμον, ὡς θεραπεύσων ἰ
 τὸ σῶμα. Φυλλίδα δ' ἐπεισελθὼν μεθ' Ἴπποθρευεί-
 δε², καὶ κελεύσας ἐμὲ καὶ Χάρωνα καὶ Θεόκριτον
 ἐξαναστῆναι, προσῆγεν εἰς τινὰ γωνίαν τῷ περισύλε
 σφύδρα τετραραγμένους, ὡς διεφαίνετο τῷ προσώπῳ. κά-
 μῃ. Μή τι καινότερον, ὦ Φυλλίδα, προσπέπτωκεν
 εἰπόντος. Ἐμοὶ μὲν ἄδὲν (ἔφη) καινόν, ὦ Καφεισία·
 καὶ γὰρ προῆδειν καὶ πρᾶλεγον ὑμῖν τὴν Ἴπποθρευείδα
 μαλακίαν, δεόμενος μὴ ἀνακοινῆσαι, μηδὲ παραλαμ-
 βάνειν εἰς τὴν πρᾶξιν. ἐκπλαγέτων δὲ τὸν λόγον
 ἡμῶν, ὁ Ἴπποθρευείδας. Μὴ λέγε πρὸς θεῶν, (ἔφη)
 Φυλλίδα, ταῦτα. μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἴο-
 μενος, ἀνατρέψης καὶ ἡμᾶς καὶ τὴν πόλιν. ἄλλ' ἔα-
 σον ἀσφαλῶς (εἴπερ εἵμαρται) καταλθεῖν τὰς ἀνδρας.
 καὶ ὁ Φυλλίδας παροξυνόμενος. Εἶπέ μοι, (φησὶν) ὦ
 Ἴπποθρευείδα, πόσος οἶε μετέχειν τῶν ἀπαρρήτων εἰς
 τὴν πρᾶξιν ἡμῖν; Ἐγὼ μὲν (εἶπεν) ἔτι ἐλάσσης, ἢ
 τριάκοντα γινώσκω. Τί ἔν, (ἔφη) τοσάτων τὸ πλῆθος
 ὄντων, τὰ πᾶσι δόξαντα μόνος ἀνήρηκας καὶ διακεκώ-
 λυκας, ἐκπέμψας ἰππέα πρὸς τὰς ἀνδρας ἤδη κατ'
 ὁδὸν ὄντας, ἀνατρέφειν κελεύσας καὶ μὴ κατατεῖναι σή-
 μερον, ὅτε τῶν³ πρὸς τὴν κἀθοδὸν αὐτοῖς τὰ πλεῖστα
 καὶ τὸ αὐτόματον⁴ συμπαρασκευάσεν. εἰπόντος δὲ
 ταῦτα τῷ Φυλλίδῃ, πάντες μὲν δισταράχθημεν. ὁ δὲ
 Χάρων τῷ Ἴπποθρευείδῃ πάνυ σκληρῶς τὴν ὄψιν ἐνερεί-
 σας. Ὡ μοχθηρὲ (εἶπεν) ἀνθρώπε, τί δάδρακας ἡμᾶς;
 Οὐδὲν,

1 Post θεραπεύσων V. inserit καί. Pro τὸ σῶμα R. suspr. τὸ τραῦμα.

2 R. voluit Ἴπποθρευείδα, quod & infra vulgo datur. In editis variatur in hoc nomine. Cum W. ubique recepi ei.

3 Sic R. legendum monuit pro vulg. ὅτι τὸν, dedique, Bal' τῶν exhibente. Etiam W. recepit τῶν, adfentientibus Anon. Xyl. B. E. & probavit ὅτι pro ὅτι. Idem paulo ante pro κατατεῖναι suspicatur κατεῖναι.

4 R. suspr. καὶ κυριώτατα τὸ αὐτόμα.

Οὐδὲν, ἔφη, δεινὸν, ὃ Ἰπποδεδείδας, εἰ ἀνείς ἰ τὴν τραχύτητα τῆς Φανῆς, κιδρὸς ἡλικιώτε καὶ πολιὰς παρὰ πλησίως ἔχοντος λογισμῶν μεταχῆς. εἰ μὲν γὰρ εὐψυχίαν φιλοκίνδυνον ἀποδείξαθαι τοῖς πολίταις καὶ θυμὸν ὀλιγωρῶντα τῷ βίῃ προηρήμεθα, Φυλλίδα, πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας μῆκος ἔτι καὶ τὴν ἑσπέραν μὴ περιμένωμεν, ἀλλ' ἤδη βαδίζομεν ἐπὶ τὰς τυράννας τὰ ξίφη λαβόντες. ἀποκτεινώμεν, ἀποθνήσκωμεν, ἀφειδῶμεν ἑαυτῶν. εἰ δὲ ταῦτα μὲν ἔτε δρᾶσαι χαλεπὸν ἔτε παθεῖν, ἐξελέδει δὲ τὰς Θήβας ὄπλων, τούτων πολεμίων περιεχόντων, καὶ τὴν Σπαρτιατῶν Φερρὰν ἀπόσαθαι ὄσπιν νεκροῖς ἢ τρισὶν ἢ ῥᾶδιον. (ἡδὲ γὰρ τισῶτον εἰς τὰ συμπόσια καὶ τὰς ὑποδοχὰς παρεσκευάσθη Φυλλίδας ἄκρατον, ὥστε τὰς χιλίους καὶ πεντακοστικὰς Ἀρχία μεθυθῆναι δορυφόρους. ἀλλὰ κἄν ἐκείνον ἀνάλωμεν, ἐφειδρῶναι τῇ νυκτὶ νήφων Ἐρμιππίδας καὶ Ἀρκεσος².) τί σπεύδομεν κατάγειν Φίλους καὶ οἰκείους ἀνδρας ἐπὶ πρᾶπτου ὄλεθρου; καὶ τῆτο, μὴδ' ἀγνοούντων τῶν ἐχθρῶν παντάπασιν τὴν κἀδοδόν. διὰ τί γὰρ Θεσπιεῦσι μὲν παρήγγελται τρίτην ἡμέραν ταύτην ἐν τοῖς ὄπλοις εἶναι, καὶ προσέχειν, ὅταν οἱ Σπαρτιατῶν ἡγεμόνας καλῶσιν; Ἀμφίθεον δὲ σήμερον, ὡς πυρθάνομαι, μέλλουσιν ἀνακρίνοντες, ὅταν Ἀρχίας ἐπανέλθῃ, διαφθερεῖν. ἢ μεγάλα ταῦτα σημεῖα τῷ μὴ λανθάνειν ἢ τὴν πρᾶξιν; ἢ κράτισον ἐπιχειρῆν χρόνον ἔχει πολὺν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσαθαι τὰ θεῖα; καὶ γὰρ οἱ μάντιες τῇ Δημήτρῃ τὸν βῆν θύοντες, πολὺν θόρυβον καὶ κίνδυνον λέγε-

1 Ald. Bas. εἰς εἰς.

2 Vulgo Κριπίδας. [Dedi nomen, quale in fine libelli legitur. R. voluit Ἐρμιππίδας. W. notat, forte aliquanto rectius esse in Vlt. Pelop. (Vol. II. p. 244.) Ἐρμιππίδαν καὶ Ἀρκεσσον, praefereus tamen Ἐρμιππίδας. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 22. probat Ἐρμιππίδαν.

3 Vulgo τῷ λανθάνειν absque μή, quod recte legi in Bas monet R. Id revocavi cum W. assentientibus Ald. Xyl. B. E.

λέγασσι δημόσιον ¹ ἀποσημαίνειν τὰ ἔμπυρα. καὶ τὸ σοὶ πλείους δεόμενον, ὧ Χάρων, εὐλαβείας ἐχθρὸς ἐξ ἀγρῆ μοι συνοδεύων Ἰπατόδαρος ὁ Ἐριάνθης, χρηστὸς μὲν ἄλλως καὶ οἰκείος ἀνὴρ, ἐδὲν δὲ τῶν προεσομένων ² συνειδώς. Ἔσι σοι (Φησὶν) ὧ Ἴπποθενεΐδα, Χίρων ἐταῖρος, ἐμοὶ δ' ἐ πάνυ συνήθης· ἐὰν ἔν δοκῆ σοι, Φράσον αὐτῷ φυλάττεσθαι τινα κίνδυνον ἐξ ἐνυπνία μάλα δυσερῆς καὶ ἀτόπης· τῆς γὰρ ἄλλης νυκτὸς ἔμην κατ' ἐ τὴν οἰκίαν ἰδέναι, ὥσπερ κύβαν· αὐτὸν δὲ καὶ τὰς Φίλας συναγωνιῶντας εὐχεσθαι, καὶ κύκλω παρεῖναι· τὴν δὲ μυκᾶσθαι, καὶ ἀφίεναι Φανίας τινος ἀνάρθρου, τέλος δὲ πῦρ λάμψαι ³ πολὺ καὶ δεινὸν ἐξ αὐτῆς ἐνδοθεν, ὡς τὰ πλείστα τῆς πόλεως φλέγεσθαι, τὴν δὲ Καδμείαν καπνῷ μόνῳ περιέχεσθαι ⁴, τὸ δὲ πῦρ ἄνω μὴ ἐπιπολάζειν ⁵. ἡ μὲν ἔν ὄψις, ὧ Χάρων, ἦν ὁ ἀνθρώπος διεξήλθε, τοιαύτη τις ἦν. ἐγὼ δὲ καὶ παραχρῆμα ⁶ κατέδεισα, καὶ πολὺ μᾶλλον, ἀκέσας σήμερον, ὡς εἰς τὴν σὴν οἰκίαν οἱ Φυγάδες καταίρειν μέλλουσιν, ἀγωνιῶ, μὴ μεγάλων κακῶν ἐμπλήσωμεν ἡμᾶς αὐτὲς, ἐδὲν ἀξιόλογον τὰς πόλεμικας δράσαντες, ἀλλ' ὅσον διαταράξαντες ⁷. τὴν γὰρ πόλιν πρὸς ἡμῶν τίθεμαι, τὴν δὲ Καδμείαν, ὥσπερ ἐστὶ, πρὸς ἐκείνων.

XVIII.

¹ R. mavult τῷ δημοσίῳ.

² R. mavult aut τῶν ἔσομένων, aut τῶν προεχειρισμένων; W. προεγνωσμένων vel προεχρησμένων.

³ R. mavult ἐκλάμψαι aut ἀναλάμψαι.

⁴ Sic R. legendum monuit, dedique cum W. id ex Xyl. B. E. fumente, pro vulg. περιολέσθαι.

⁵ Dedi sic, R. iubente, e Turn. & V. pro vulg. περιπολάζειν.

⁶ R. post παραχρῆμα deesse susp. διεξιόντος.

⁷ R. mavult aut ὅσον διαταράξαι, aut ὅσον μόνον διαταράξαντες.

XVIII. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Θεόκριτος, καὶ κατα-
 χῶν τὸν Χάρωνα, βεβλόμενον εἰπεῖν τι πρὸς τὸν Ἴπ-
 ποθνείδα. Ἄλλ' ἔμοιγε (εἶπεν) ἀπ' ἰδενὸς ἔτας
 ἐδέποτε θάρβῃσαι πρὸς τὴν πρᾶξιν, ὧ Ἴπποθνείδα,
 παρέστη ¹, καίπερ ἱεροῖς ἀεὶ χρησαμένῳ καλοῖς ὑπὲρ
 τῶν Φυγάδων, ὡς ἀπὸ τῆς ὄψεως ταύτης· εἶγε Φῶς
 μὲν πολὺ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ πόλει λέγεις ἐξ οἰκίας
 Φιλῆς ἀναχεῖν, καπνῷ δὲ συμμελανθῆναι τὸ τῶν πο-
 λεμίων οἰκητήριον, ἐδὲν ἐδέποτε δακρύων καὶ ταραχῆς
 Φέροντι κρεῖττον· ἀσήμες δὲ Φωνὰς ἐκφέρεσθαι παρ'
 ἡμῶν, ἄσε καὶ εἴ τις ἐπιχειρῇ κατηγορεῖν περὶ Φω-
 νῆς, ἢ' ἀσαφῆ ² καὶ τυφλὴν ὑπόνοιαν ἢ πρᾶξις λα-
 βῆσα μόνου ἅμα καὶ φανήσεται καὶ κρατήσῃ. δυσιο-
 ρεῖν δὲ γε θύοντας εἰκός· ἢ γὰρ ἀρχὴ καὶ τὸ ἱε-
 ρεῖον ³ ἐ δημόσιον, ἀλλὰ τῶν κρατέντων ἐστίν. ἔτι δὲ
 τῷ Θεοκρίτῳ λέγοντος, λέγω πρὸς τὸν Ἴπποθνείδα.
 Τίνα πρὸς τὰς ἀνδρας ἐξαπέσειλας; εἰ γὰρ ἐ πολὺ
 προεἰληφας ⁴, διωξόμεθα. καὶ Ἴπποθνείδας· Οὐκ
 οἶδ', (εἶπεν) ὧ Καφισία, (δεῖ γὰρ ὑμῖν τάληθῆ λέ-
 γειν) εἰ καταλάβοις ἂν τὸν ἄνθρωπον ἔπρω χρώμενον
 τῶν ἐν Θήβαις κρατίσῳ· γιάρμιος δ' ὑμῖν ὁ ἄνθρωπός
 ἐστίν, τῶν Μέλανος ἀρματηλατῶν ἐπιστάτης, καὶ διὰ Μέ-
 λωνα

¹ Sic cum W. dedi e Turn. adfentientibus B. E. Anon.
 Vulgo πάρεσι.

² R. susp. κατηγορεῖν, περιφώνησιν ἀσαφῆ, ut sit περιφώνη-
 σις idem, atque περιφύφησις, περιδέπησις, circumstrepitatio,
 sonus auribus obstrepens & eas undique seriens. W. susp. περὶ
 Φωνῆς ἡμᾶς, ἀσαφῆ. Nonne licet περὶ Φωνῆς τινος conjicere?

³ Voces has δὲ γε θύοντας — ἱερεῖον, quae vulgo deside-
 rantur, reposuit W. ex B. & E. — Jam illud non perli-
 tare baruspices, sane consentaneum est; nam nec victima nec
 magistratus sunt civitatis sed tyrannorum. R. bene sensit
 deesse quaedam.

⁴ Si haec vulgata defendatur, R. subaudiendum monet τῷ
 καιρῷ ἐν τῷ πτόματι, nisi dudum ante, quam nunc colloquimur,
 bovineum illum expedire occurrasti. Mavult tamen προεἰληφε.

λωνα τὴν πρᾶξιν ἀπαρχῆς συνειδώς. καὶ γὰρ κατιδὼν τὸν ἀνδρωπον· Ἄρ' ἐ Χλιδάνα λέγεις, ὡ Ἴπποθνείδα, τὸν κέλητι τὰ Ἑραῖα¹ νικῶντα πέρυσιν; Ἐκεῖνον μὲν ἔν αὐτὸν, εἶπτε. Καὶ τίς ἔτος (εἶπην) ἐστίν, ὃ πρὸς ταῖς αὐλείοις θύραις ἐφesyς πάλαι, καὶ προσβλέπων ἡμῖν; ἐπισρέψας ἔν ὃ Ἴπποθνείδας· Χλιδῶν (εἶφη) νῆ τὸν Ἑρακλέα· Φεῦ, μὴ τι χαλεπώτερον συμβέβηκε; καὶ κεῖνος, ὡς εἶδεν ἡμᾶς προσέχοντας αὐτῷ, ἀπὸ τῆς θύρας ἡσυχῆ προσῆγε. τῆ δ' Ἴπποθνείδα νεύσαντος αὐτῷ, καὶ λέγειν κελεύσαντος εἰς ἅπαντας². Οἶδ' (εἶφη) τὰς ἀνδράς ἀκριβῶς, Ἴπποθνείδα· καὶ σε μήτε κατ' οἶκον εὐρῶν, μήτ' ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τέτας ἐτεκμαιρόμην ἦκειν, καὶ συνέτεινον εὐθὺς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε τῶν γεγονότων. ὡς γὰρ ἐκέλευσας τάχει παντὶ χρησάμενον ἐπὶ τῆ ὄρας ἀπαντῆσαι τοῖς ἀνδράσιν, εἰσῆλθον οἴκαδε ληψόμενος τὸν Ἴππον· αἰτῶντι δέ μοι τὸν χαλινὸν ἐκ εἶχεν ἢ γυνὴ δῆναι, ἀλλὰ διέτριβεν³ ἐν τῷ ταμείῳ πολὺν χρόνον· ὡς δὲ ζήτησα καὶ σκαιωρεμένη⁴ τὰ ἔνδον, ἱκανῶς ἀπολαύσασά με, τέλος ὡμολόγησε κερηκέναι τῷ γείτονι τὸν χαλινὸν ἐσπέρας, αἰτησαμένης αὐτῆ γυναικός⁵. ἀγανακτῶντος δ' ἐμᾶ καὶ κακῶς αὐτὴν λέγοντος, τρέπεται πρὸς δυσφημίας ἀποτροπαίας, ἐπαρωμένη κακὰς ὁδὰς, κακὰς δ' ἐπανόδους· ἢ νῆ Δία πάντα τρέψειαν εἰς αὐτὴν ἐκείνην

¹ Festum Junoni sacrum.

² Vulgo post ἅπαντας est lacuna. At Xyl. & R. nil deesse monent. W. quoque consentit, notans: „Lacuna in scriptis & editis, excepto Xyl. Sane vetus librarius in hoc libro lacunarum spatia subinde temere fecisse videtur.“ Ald. deinde & Bas. εὐρον pro εὐρῶν.

³ Sic e Xyl. versione legendum probavit R. dedique cum W. pro vulg. διέτριβον.

⁴ R. mavult σκαιωρεμένη.

⁵ R. & W. desiderant articulum τῆς.

νην θεοί· τέλος δὲ μέχρι πληγῶν ¹ προαχθεῖς ὑπ' ὀργῆς, εἶτα ὄχλα γειτόνων καὶ γυναικῶν συνδραμόντος, αἰχίσα ποιήσας καὶ παθῶν, μόλις ἀφίγμαι πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἄλλον ἐκπέμπητε πρὸς τὲς ἄνδρας, ὡς ἐμῶ παιτάσιν ἐκπαικῶς ἐν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος.

XIX. Ἡμῶς δὲ τις ἔχεν ἄτοπος μεταβολὴ τῆ πάθης. μικρὸν γὰρ ἔμπροσθεν τῷ κενωλίδαι ευχεραίνοντες, πάλιν διὰ τὴν ὀξύτητα τῆ καιρῶ καὶ τὸ τάχος, ὡς ἐκ ἔσης ἀναβολῆς, εἰς ἀγωνίαν ὑπηγόμεθα καὶ φόβον. ἔ μὴν ἄλλ' ἐγὼ προσαγορεύσας τὸν Ἴπποδευεῖδαν καὶ δεξιωσάμενος, ἐθάρρουνον, ὡς καὶ τῶν θεῶν παρακαλόντων ἐπὶ τὴν πρῆξιν. ἐκ δὲ τέτα Φυλλίδας μὲν ὤχετο τῆς ὑποδεχῆς ἐπιμελησόμενος, καὶ τὸν Ἀρχίαν εὐθύς ἐυσείσων εἰς τὸν πότον ². Χάρων δὲ τῆς οἰκίας ³, * ἐγὼ δὲ καὶ Θεόκριτος πάλιν πρὸς τὸν Σιμμίαν ἐπανήλθομεν, ὅπως τῷ Ἐπαμεινώνδα καιρὸν λαβόντες ἐντύχοιμεν.

XX. Οἱ δ' ἦσαν πρόσω ζητήσεως ἐκ ἀγεννῆς ἤδη ⁴, ἄλλ' ἦς ὀλίγον ἔμπροσθεν οἱ περὶ Γαλαξίδαρον καὶ Φεδόλαον ἤψαντο διαπορῶντες, τίνος ⁵ ἕσις καὶ
δυνα-

¹ Ald. & Bas. μέχρι πλατῶν. Xyl. conjecit vertitque πυλῶν. Steph. dedit πληγῶν.

² Ald. Bas. εἰς τὸν τόπον. Steph. dedit πότον.

³ Xyl. locum integrum esse censuit. R. quoque monet, forsitan nil deesse, cum facile subaudiri possit ἐπιμελησόμενος: si quid tamen desit, hanc fere esse sententiam: ὡς δεξιόμενος τὰς Φυγάδας, aut ὅπως εὐτρεπῆ πάντα παρ' αὐτῶ πρὸς ὑποδεχὴν τῶν Φυγάδων εἶη. W. judice, sensus quid desiderat, & spatium in B. & E. extat praeter Ald. & Bas. & excidisse videtur τῆς οἰκίας τῆς αὐτῆ τὰ ἀναγκαῖα παρασκευάσων, ὡς δεξιόμενος τὰς Φυγάδας.

⁴ R. monente, si rectum est ἤδη, debet legi ἐκ ἀλλογενῆς ἤδη, non jam alienae a superiore disputatione: si autem ἀγεννῆς bene habet, legi oportet ἐκ ἀγεννῆς, ἢ Δί', ἀλλ' ἦς — non sane degeneris, aut ipsis indignae.

⁵ Sic R. jubente, dedit e Turn. & V. cum W. idem ex iisdem & Xyl. reponente pro vulg. τις ἕσις.

δυνάμειος εἶη τὸ Σωκράτης λεγόμενον δαιμόνιον. ἔ-
 μὲν ἔν πρὸς τὸν Γαλαξιδῶρα λόγον ἀντεῖπεν ὁ Σιμ-
 μίας, ἔκ ἠκέσασμεν· αὐτὸς δὲ Σωκράτην μὲν εἶφη
 περὶ τέτων ἐρόμενός ποτε, μὴ τυχεῖν ἀπεκρίσεως, διὸ
 μηδ' αὔθις ἐρέσθαι· πολλὰκις δ' αὐτῷ παραγενέσθαι
 τὰς μὲν δι' εἴψεως ἐντυχεῖν θείῳ τινὶ λέγοντας, ἀλα-
 ζονας ἠγεμένῳ, τοῖς δ' ἀκῆσαι τινος Φωνῆς Φάσκεισι
 προσέχοντι ¹ τὸν νῦν, καὶ διαπυρραινόμενῳ μετὰ σπυ-
 ρῆς. ὅθεν ἡμῖν παρίστατο, σκοπεμένοις ἰδίᾳ πρὸς ἀλ-
 λήλας, ὑπονοεῖν, μήποτε τὸ Σωκράτης δαιμόνιον ἐκ
 ὄψις, ἀλλὰ Φωνῆς τινος αἰθῆσις, ἢ λόγος ² νήσις
 εἶη, συνάπτουτος ἀτόπῳ τινὶ τρόπῳ πρὸς αὐτόν· ὡσπερ
 καὶ καθ' ὑπνον ἐκ ἔσι Φωνῆ, λόγων δὲ τινῶν δόξας
 καὶ νοήσεις λαμβάνοντες, εἴονται φθραγομένων ἀκῆειν·
 ἔλλα τοῖς μὲν ὡς ἀληθῶς ὄναρ ἢ τοιαύτη σύνεσις γί-
 νεται, δι' ἡσυχίαν καὶ γαλήνην τῶ σώματος, ὅταν κα-
 θεύδωσι ³. * μάλιστα ἐπήκουον ἔχουσι τὴν ψυχὴν τῶν
 κρειττόνων. καὶ πεπνυγμένοι ⁴ γὰρ θορύβῳ τῶν πα-
 ρῶν, καὶ περιαγωγῇ τῶν χρεῶν, εἰσακῆσαι καὶ πα-
 ραχεῖν τὴν δῖανόειαν ἐ δύνανται τοῖς δηλημένοις. Σω-
 κράτει δὲ ὁ νῦν καθαρὸς ὢν καὶ ἀπαθής ⁵ τῷ σώματι
 μικρὰ

¹ Turn. & V. vitiose προσέχοντα & διαπυρραινόμενον; uti paulo ante Ald. & Bas. φασκίσης.

² Pro ἢ λόγος Ald. Bas. ἀλόγος; Turn. & V. καὶ λόγος.

³ R. iudice, excidisse videtur οἱ δ' ἐρηγορότες δι' ἡμέρας. Consentit fere W. suspicans, καθεύδωσι, οἱ δὲ καὶ ἐρηγορότες, μάλιστα —.

⁴ Vulgo πεπνυμένοι. Hinc R. susp. καὶ πεπνυγμένοι θορύβῳ τε τ. π. Cod. Turn. dare voluisse videtur πεπνυγμένοι, e quo asfertur vox corrupta πινυγμένοι. Recepi istud cum W. monente, e vulgata corrigi quoque potuisse πεπνημένοι. Ad hanc vocem proxime accedit Bas. πεπνημένοι, eamque legisse videtur Xyl. vertens *defuitigati*.

⁵ Ald. pro ὢν dat ᾧ; V. καὶ ἀπαθής ὢν; Turn. ἀπαθής καὶ τῷ σώματι.

μικρὰ ¹ τῶν ἀναγκαίων χάριν καταμιγνύς αὐτὸν, εὐ-
 αφῆς ἦν καὶ ληπτὸς ὑπὸ τῆ προσπεσόντος ὀξέως ²
 μεταβαλεῖν· τὸ δὲ προσπίπτου, ἔ Φθόγγου, ἀλλὰ λι-
 γου ἂν τις εἰκάσειε δαίμονος, ἄνευ Φωνῆς ἐφαπτόμενον
 αὐτῶ τῷ δηλημένῳ τῆ νοῦτος. πληγῇ γὰρ ³ ἡ Φα-
 νὴ προσέεικε τῆς ψυχῆς, δι' ὧτων βία τὸν λόγον εἰς-
 δεχομένης, ὅταν ἀλλήλοις ἐντυγχάνωμεν. ὁ δὲ τῆ
 κρείττονος νῆς ἄγει τὴν εὐφυᾶ ψυχὴν, ἐπιθιγγάνων τῷ
 νοηθέντι, πληγῆς μὴ δεομένην· ἡ δ' ἐνδίδωσιν αὐτῷ
 χαλῶντι καὶ συντείνοντι τὰς ὀρμὰς, ἔ βιαίως ⁴ ὑπὸ
 παθῶν ἀντιτεινόντων, ἀλλ' εὐσρόφως καὶ μαλακὰς ὡσπερ
 ἡλιάς ἐνδέσας ⁵. ἔ δεῖ δὲ θαυμάζειν ὀρῶντας, τῆτο
 μὲν, ὑπὸ μικροῖς οἷαξι μεγάλαν περιαγωγὰς ὀλιγάδων,
 τῆτο δὲ, τροχῶν κεραμικῶν δίνησιν ἄκρα παραψαύσει
 χειρὸς ὀμαλῶς ⁶ περιφερομένων· ἀψυχα μὲν γὰρ,
 ἀλλ' ὅμως τροχαλὰ ταῖς κατασκευαῖς ὑπὸ λειότητος
 ἐνδίδωσι πρὸς τὸ κινῆν ῥοπῆς γενομένης. ψυχὴ δ' ἀι-
 θρώπε μυρίαῖς ὀρμαῖς, οἷον ὕσπληξιν, ἐντεταμένη,
 μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστιν, ἂν τις κα-
 τὰ λόγον ἄπτηται, ῥοπὴν λαβῆσα πρὸς τὸ νοηθέν κι-
 νεῖσθαι· ἐταυθθα γὰρ εἰς τὸ νοῦν αἱ τῶν παθῶν καὶ
 ὀρμῶν κατατείνουσι ἀρχαί· τέττε δὲ σειθέντος, ἐλκί-
 μεναι σπῶσι καὶ συντείνουσι τὸν ἀνθρώπου. ἡ καὶ
 μάλισα τὸ νοηθέν ἡλίην ἔχει ῥώμην, καταμαθεῖν δι-
 δωσιν·

1 Vulgo σώματι μὴ μικρὰ. R. notat, variis modis facile
 locum restitui posse, ut μὴ, ἢ μικρὰ, vel μηδέν, ἢ μικρὰ,
 aut σώματι, εἰ μὴ μικρὰ, quod etiam Bryano ad Plut. Corio-
 lanum visum fuit, aut tandem deleri posse μὴ ad exempl. Ba-
 fil. Delevi cum W. Consentit Xyl.

2 Sic R. legendum monuit, dedique cum W. idem ex B.
 & E. recipiente. Vulgo ἀξίως.

3 Abest γὰρ ab Ald. & Bas. In iisdem deinde εἰσδεχομένοις.

4 R. mavult βιαίως, aut βιαίως more Attico.

5 R. mavult ἐνδέσας, cum redeat ad ψυχῆ. W. iustur
 vulgatam, referens ἐνδέσας ad ὀρμὰς.

6 Ald. ἔ καλῶς; Bas. καλῶς.

δωσιν· ὅσα γὰρ ἀναίδητα καὶ νεῦρα καὶ σάρκες ὑγρῶν
περίπλεαι, καὶ βαρὺς ὁ ἐν τέτων ὄγκος ἡσυχάζων καὶ
κείμενος, ἅμα τῷ τὴν ψυχὴν ἐν νῷ τι ¹ βαλέδαι,
καὶ πρὸς αὐτὸ κινήσαι τὴν ὀρμὴν, ὅλος ἀνατὰς καὶ
συνταθείς, πᾶσι τοῖς μέρεσιν οἷον ἐπτερωμένος φέρε-
ται πρὸς τὴν πρᾶξιν. ἀδὲ ὁ τῆς κινήσεως καὶ συνεν-
τάσεως καὶ παρατάσεως τρόπος χαλεπὸς, ἢ παντε-
λῶς ἄπορος συνοφθῆναι, καθ' ὃν ἡ ψυχὴ τοῖσασα
ἐφέλκεται ταῖς ὀρμαῖς τὸν ὄγκον, ἀλλ' ἐν ὄσῳ μά-
λα δίχα Φωνῆς ἐνοηθεῖς κινεῖ λόγος ἀπραγμόνως, ἕτως
ἐκ ἂν (οἶμαι) δυσπείτως ἔχοιμεν ὑπὸ νῦ κρείσσονος
νεῦ καὶ ψυχῆς θειοτέρας ἀγαγέδαι θύραθεν ἐφαπτο-
μένη, ἣ πέφυκεν ἐπαφῆν ὁ λόγος ἔχειν πρὸς λό-
γον, ὡσπερ Φῶς ἀνταύγειαν ². τῷ γὰρ ὅτι τὰς μὲν

Υ 2

ἀλλή-

¹ Vulgo τὴν ψυχὴν ἐν νηθείᾳ βαλέδαι. R. susp. ἅμα τῷ
τὴν ψυχὴν ἐνοίας ἐμβαλέδαι καὶ πρὸς αὐτὸν (scil. τὸν τῶν
σαρκῶν ὄγκον) κινήσαι τὴν ὀρμὴν, quam primum animia cogi-
tationis aliquas concipit, & impetum suum versus eum mo-
vet (scil. carniam apparatus, vel corpoream molem). W.
legendum putat ἐνοήματος λαβέδαι, vel ἐν νῷ τι βαλέδαι.
Posterius reponere haud dubitavi, cum Turn. quoque & V.
pro ἐν νηθείᾳ dent ἐν νῷ, vel εἰς νῦν.

² Variis loci difficultatibus R. conjiciendo sic mederi vo-
luit: Pro συνεντάσ. καὶ παρατ. susp. συντάσεως καὶ παρασπά-
σεως; ad ἐν ὄσῳ monet, si bene habeat, significare ὡσπερ, cui
respondeat sequens ἕτως; δυσήνως ἔχοιμεν, quod vulgo post οἶμα
legebatur, se non expedire fatetur, sententia flagitante ἐκ
ἀπεικότως πιεύοιμεν, aut ἀποφαινοίμεθα; deinde legendum
censet καὶ ψυχὴν ψυχῆς (subaud. ὑπὸ) & animam ab anima
diviniori duci, foris ἐφαπτομένης, ἢ πέφυκε, eam tangendo
eo modo, quo ratio rationem tangere potest; denique ὡσπερ
Φῶς πρὸς ἀνταύγειαν. W. monente, turbata oratio ita fere
constituenda videtur: Εἰ δὲ ὁ τῆς κινήσεως — ταῖς ὀρμαῖς τὸν
ὄγκον, ἀλλ' ὅμως σῶμα δίχα Φωνῆς ἐνοηθεῖς κινεῖ λόγος —
ψυχῆς θειοτέρας ψυχὴν ἂν ἀγάδαι θύραθεν ἐφαπτομένης ἢ πέ-
φυκεν ἐπαφῆν λόγος ἔχειν πρὸς λόγον ὡσπερ Φῶς ἀνταύγειαν —
quod si aut omnino nequit, aut adeo difficulter potest, cerni
modus motionis istius atque intentionis & excitationis, quo
ani-

ἀλλήλων νοήσεις οἷον ὑπὸ σκότῳ διὰ Φωνῆς Ψηλαφᾶν-
τες γνωρίζομεν· αἱ δὲ τῶν δαιμόνων Φέγγος ἔχουσαι,
τοῖς δυναμένοις ¹ ἐλάμπουσιν, ἢ δεόμεναι ἱημάτων ἐδ'
ὀνομάκταν, οἷς χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι
συμβόλοις εἶδωλα τῶν νοημένων καὶ εἰκόνας ὀρῶσιν,
αὐτὰ δ' ἢ γινώσκουσι, πλὴν οἷς ἔπασιν ² ἰδίῳ τι καὶ
δαιμόνιον (ὡσπερ εἶρηται) Φέγγος. καίτοι τὸ περὶ
τὴν Φωνὴν γινόμενον, ἔστιν ἧ παραμυθεῖται τὰς ἀπι-
εῦντας ³. ὁ γὰρ ἄηρ Φόγγοις ἐνάρθροις τυπωθεὶς
καὶ γινόμενος δι' ὄλκ' λόγος καὶ Φωνὴ πρὸς τὴν ψυ-
χὴν τᾶ ἀκρωμένους περαίνει τὴν νόησιν. ὡσα θαυμά-
ζειν ἄξιον, εἰ καὶ κατὰ τῆτο τὸ νοηθὲν ὑπὸ τῶν
ἄμει ⁴ * ὁ ἄηρ τρεπόμενος δι' εὐπάθειαν, ἐνοσημαί-
νετα

*animus intelligens aliquid, appetitionibus suis corpus secum
trahit: & tamen sine voce oratio mente concepta nullo nego-
tio corpus movet; sic, puto, non difficulter nobis persuaderi
patiemur, a mente praestantiori foris attingente mentem, &
ab anima diviniore animam, cieri, attingentibus quidem eo
tactu, quo oratio divinius orationem humanam movet, ut
lux resplendescantiam. Dando δυσπείτως ἔχομεν W. secutus
sum, posterius de suo mutantem pro ἔχει μὲν, prius ab E.
fumentem pro δυσήνωσ. Turn. habet ἰφαπτομένη pro ἰφαπτο-
μένη.*

¹ R. legi vult τοῖς κατανοεῖν (vel αἰδάνεσθαι vel δέχεσθαι)
δυναμένοις.

² Posse ἔπασιν defendi R. monet, & accipi pro περίεσι, su-
perat, superest, prae aliis peculiare est; mavult tamen ἐντι.

³ Ille modus, quo vox ad aures nostras allapsa mentem
nostram ferit, habet aliquid, quo illos refuzemus & convin-
camus, qui divinam mentem ope soni, aut cogitationum inte-
stinarum, cum humana communicare posse, quod nos statui-
mus, inficiantur. R.

⁴ R. legendum censet θαυμάζειν ἂν ἄξιον, εἰ καὶ κατὰ τῆ-
το τὸ νοηθὲν ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων δεζόμενος ὁ ἄηρ, τρεπόμενος —
quare admirandum non est, aërem, quippe qui facile flucti-
tatur & mutatur, accepta gravidum immortalium deorum co-
gitatione, divinis & excellentibus hominibus significare sen-
sientiam

νεται τοῖς θεοῖς καὶ περιττοῖς ἀνδράσι τὸν τῷ νοήσαν-
τος λόγον. ὥσπερ γὰρ αἱ πληγαὶ τῶν * ὄντων ἰ
ἀσπίσι χαλκαῖς ἀλίσκονται διὰ τὴν ἀντήχησιν, ὅταν ἐκ
βύθου ἀναφερόμεναι προσπέσωσι, τῶν δ' ἄλλων ² ἀδή-
λως διακινδύνασαι λανθάνουσιν. ἔτως οἱ τῶν δαιμόνων
λόγοι διὰ πάντων φερόμενοι, μόνοις ἐνηχῶσι τοῖς ἀπό-
ρυτον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχὴν. ὅς δὲ
καὶ ἱερός ³ καὶ δαιμονίως ἀνθρώπος καλεῖται. οἱ δὲ
πολλοὶ καταδαρῶσιν οἴονται τὸ δαιμόνιον ἀνθρώποις
ἐπιθειάζειν. εἰ δ' ἐργηγορότας καὶ καθεστῶτας ἐν τῷ
φρονεῖν ὁμοίως κινῶσι, θαυμαστὸν ἡγῶνται καὶ ἄπιστον.
ὥσπερ ἂν εἴ τις οἴοιτο, τὸν μερικὸν ἀνειμένη τῇ λύρα
χρῶμενον, ὅταν συστῇ τοῖς τόνοις ἢ καθαρῶδη, μὴ
ἄπτεσθαι μηδὲ χρῆσθαι. τὸ γὰρ αἴτιον ἐσυννοῶσι, τὴν
ἐν αὐτοῖς ἀναρμῶσιν καὶ ταραχῇ, ἧς ἀπήλλακται ⁴
Σωκράτης, ὁ ἑταῖρος ἡμῶν. ὥσπερ ὁ δοθεὶς ἐτι παι-
δὸς ὄντος αὐτῷ τῷ πατρὶ χρησμὸς ἀπεθεσπισεν. εἰ
γὰρ αὐτὸν ἐκέλευσεν, ὅ τι ἂν ἐπὶ νῦν ἴη πράττειν, καὶ
μηδὲ βιάζεσθαι, μηδὲ παρῆγειν, ἀλλ' ἐφίεσθαι τὴν ὀρ-
μὴν τῷ παιδὸς, εὐχόμενον ὑπὲρ αὐτῷ Διὶ ἀγοραίῳ, καὶ
Μέσαις, τὰ δ' ἄλλα μὴ πολυπραγμονεῖν περὶ Σωκρά-
της, ὡς κρείττονα δὴπεθεν ἔχοντες ἐν αὐτῷ μυρίαν δι-
δασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἡγεμόνα πρὸς τὸν βίον.

Y 3

XXI.

sententiam ejus, a quo ea sententia profecta est. Turn. habet
ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων. W. probat ἐκ ἀξίου cum Amiot. & deinde
leg. *fulp.* ἀμεινόνων ψυχῶν ὁ αἴθρ, vel δαιμόνων ὁ αἴθρ, vel εἰ
κατὰ τὸ αὐτὸ τὸ νοηθὲν ὑπὸ τῶν δαιμόνων ἀναλαβῶν ὁ αἴθρ.

1 Xyl. legit τῶν ἀκόντων, ἀσπίσι. R. *fulp.* τῶν μεταλλευ-
όντων, nam ut *ictus eorum, qui sub terra profundos agunt
cuniculos, deprehenduntur per scuta aenea superficiei terrae
applicata.* Idem cum R. vel simile quid conjicit W.

2 Scil. σκευῶν, per alias res, vasa, terrae, quae subter
excavatur, imposita transit absque sensu.

3 Turn. V. ἐξ ἔ, vel ἐς καὶ δὲ ἱερός; Ald. nimirum pro ἐς
habet ἔ.

4 R. mavult ἀπήλλακτο. Consentit W.

XXI. Ἡμῖν μὲν, ὦ Φειδόλα, καὶ ζῶντος Σωκράτους καὶ τεθνηκότος, ἕτως ἐννοεῖν περὶ τῆς δαιμονίας παρίσεται, τῶν κληδόνας, ἢ πταρμῆς, ἢ τι τοῖστων ἄλλο εἰρηκότων ¹ καταφρονῶσιν· ἃ δὲ Τιμάρχῃ τῷ Χαιρωνέως ἠκέσαμεν ² ὑπὲρ τῆς διεξιόντος, ἐκ οἷδα μὴ μύθῃς, * λογίσονται ³, σιωπᾶν ἄμεινον. Μηδαμῶς· (εἶπεν ὁ Θεόκριτος) ἀλλὰ διέλθε αὐτά· καὶ γὰρ εἰ μὴ λίαν ἀκριβῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅπη ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες· πρότερον δὲ, τίς ἦν ἕτος ὁ Τιμάρχος, Φράσσον· ἔ γὰρ ἔγνω τὸν ἄνθρωπον. Εἰκότως γε, (εἶπεν ὁ Σιμμίας,) ὦ Θεόκριτε· νέος γὰρ ἂν κομιδῇ ἀτελεύτησε ⁴, καὶ τῷ Σωκράτους δεηθεὶς ταφῆναι παρὰ Λαμπροκλέα, τὸν Σωκράτους υἱόν, ὀλίγαις ⁵ πρότερον ἡμέραις αὐτῷ τεθνηκότα, Φίλον καὶ ἠλικιωτήν γενόμενον. ἕτος ἔν πτωχῶν γυνῶναι τὸ Σωκράτους δαιμόνιον ἦν ἔχει δύναμιν, ἅτε δὴ νέος ἐκ ἐγενῆς, ἄρτι γεγευμένος Φιλοσοφίας, ἐμοὶ καὶ Κέβητι κοινωσάμενος μόνοις εἰς Τροφῶνις κατήλθε, δράσας τὰ νομιζόμενα περὶ τὸ μαντεῖον, ἐμμείνας δὲ βύο νύκτας κάτω καὶ μίαν ἡμέραν, τῶν ποτῶν ἀπεγνωκότων αὐτὸν ἤδη, καὶ τῶν οἰκείων ὀδυρομένων, πρῶτ' ἄλλα Φαιδρὸς ἀνῆλθε προσκυήσας δὲ τὸν θεόν, ὡς πρῶτον διέφευγε τὸν ὄχλον, διηγείτο ἡμῖν θαυμάσια ποτῶν καὶ ἰδεῖν καὶ ἀκῶσαι.

XXII. Ἐφη δὲ, καταβὰς εἰς τὸ μαντεῖον, περιτυχεῖν σκότῳ ποτῶν τὸ πρῶτον, εἶτ' ἐπευξάμενος κείθαι πολὺν χρόνον, ἔ μάλα συμφρονῶν ἑναργῶς, εἶτ' ἐγρή-

¹ Ab Ald. & Bas. abest τῶν εἰρηκότων; Turn. V. λεγόντων.

² R. mavult ἠκασα μὲν duobus vocabulis.

³ Xyl. legit μὴ μύθῃς λογίσωνται, ὡς σιωπᾶν ἄμ. R. sup. ἐκ οἷδα δὲ, εἰ μὴ μύθῃς ἐνοι λογίσονται; W. μύθῃς οἱ πολλοὶ λογίσονται, καὶ —.

⁴ Abest ἀτελεύτησε ab Ald. & Bas.

⁵ Sic R. consentiente Bas. & Xyl. versione legi voluit, dedique cum W. pro vulg. ταῖς, quod Steph. a Schott. & Leonis. habet. Ald. dat αἷς.

ἐγρήγορεν, εἴτ' ὠνειροπόλοι· πλὴν δόξαι γε, τῆς κε-
 Φαλῆς ἅμα ψόφῳ προσπεσόντι πληγέσις, τὰς ῥαφὰς
 διασάσας μεθιέναι τὴν ψυχὴν. ὡς δ' ἀναχωρῶσα κατα-
 μίγνυτο πρὸς ἀέρα διαυγῆ καὶ καθαρὸν ἀσμένη, πρῶ-
 τον μὲν ἀναπνεῦσαι τότε δοκεῖν διὰ χρόνον συχυνῆ, τει-
 νομένην ¹ τέως καὶ πλείονα γίνεσθαι τῆς πρότερον, ὡς-
 περ ἰσὶον ἐκπεταννύμενον ². ἔπειτα κατακίειν ἑμαυ-
 ρῶς ῥοίξῃ τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένης Φωνῆν
 ἠδεῖαν ἰέντος· ἀναβλέψας δὲ, τὴν μὲν γῆν ἑδαμῆ καθ-
 ορῶν, νήσας δὲ λαμπομένης μαλακῶ πυρὶ, κατ' ἀλλή-
 λων ³ ἐξαιμβέσας ἄλλην ἄλλοτε χρόαν, ὡσπερ βαφῆν,
 ἄγειν ⁴ τῷ φωτὶ ποικιλλομένῳ κατὰ τὰς μεταβολὰς·
 φαίνεσθαι δὲ, πλήθει μὲν ἀναρίθμης, μεγέθει δὲ ὑπερ-
 φυεῖς, ἐκ ἴσας δὲ πάσας, ἀλλ' ὁμοίως κυκλοτερεῖς· οἶ-
 θαι δὲ ταύταις τὸν αἰθέρα κύκλῳ φερομέναις ⁵ ὑποῤ-
 ροῖζεῖν· εἶναι γὰρ ὁμολογημένην ⁶ τῇ τῆς κινήσεως λειό-
 τητι τὴν προτότητα τῆς Φωνῆς ἐκείνης ἐκ πασῶν συνηρ-
 μοσμένης. διὰ μέσθ' αὐτῶν θάλασσαν, ἢ λίμνην, ὑπο-
 κεχύθαι ⁷ τοῖς χρώμασι διαλάμπυσαν διὰ τῆς γλαυκό-

Υ 4

τητος

¹ R. *supr.* συντανομένην, *constitutam*, *compressam*; W. *supr.*
 χρόνος, στενοχωρημένην.

² Vulgo ἐκτεταννύμενον. R. voluit aut ἐκπεταννύμενον, aut
 ἐκτεταμένον. Cum prius fit in Bas. & Turn. dedi cum W. idem
 ex Bas. & Xyl. reponente.

³ R. κατ' ἀλλήλων *supradictum*. Legendum conjicit καὶ ἀλ-
 λήλων ἔχομένης, ἐξαιμβέσας.

⁴ R. quaerit, num προσάγαν, accessisse? W. *supr.* ἅμα.

⁵ Sic R. legendum monuit, dedique cum W. id ex Leonic.
 samente Consentit Xyl. versio. Vulgo φερομένης. Post ὑποῤ-
 ροῖζεῖν vulgo est lacunae signum. R. & W. iudicibus, nil de-
 esse ad sensum videtur. A Xyl. quoque abest asteriscus.

⁶ R. *supr.* ὁμολογῶσαν, *consentientem*, *concinentem*, *con-
 spirantem*.

⁷ Sic dādo secutus sum W. ita samentem ex B. & E. pro
 vulg. ὑπερκεχύθαι. R. voluit ὑπεκεχύθαι. Bas. ὑπερκεχύ-
 θαι pro ὑπερκεκεχύθαι, ut R. monet.

τητος ἐπιμιγνυμένοις· καὶ τῶν νήσων ὀλίγας μὲν ἐκπλεῖν κατὰ πόρον, καὶ διακομίζεσθαι πέραν τῆ ρεύματος, ἄλλας δὲ πολλὰς * ἐφέλικεσθαι τῇ * χερδὸν ὑποφερομένης ¹. εἶναι δὲ τῆς θαλάσσης πῆ μὲν πολὺ βάθος κατὰ νότον, μάλιστα δ' ἀραιὰ τευάγη ² καὶ βραχέα, πολλὰ καὶ δὲ καὶ ὑπερχειῖσθαι ³, καὶ ἀπολιπεῖν αὐτῆς ἐ μεγάλας ἐκβολὰς λαμβάνουσιν, καὶ τὰς χροάς, τὸ μὲν ἄκρατον καὶ πελάγιον, τὸ δ' ἐ καθαρόν, ἀλλὰ συγκεχυμένον καὶ λιμνωδες ⁴. τῶν δὲ ῥοθίων τὰς νήσους ἅμα περαινομένας ἐπανάγειν, ἐδὲν εἰς ταῦτὸ ⁵ συνάπτειν τὸ πέραν τῆ ἀρχῆς, ἐδὲ ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσυχῆ παραλλάσσειν τὰς ἐπιβολὰς, ἕλικα ποιήσας μίαν ἐν τῷ περιτρέφεσθαι. τέτων δὲ πρὸς τὸ μέσον μάλιστα περιέχοντος καὶ μέγισον ⁶ ἐγκυλίεσθαι τὴν θαλάσσαν ὀλίγω τῶν ὀκλῶ μερῶν τῆ παντὸς ἕλαττον, ὡς αὐτῷ ⁷ κατεφαίνετο· δύο δ' αὐτὴν ἔχειν ἀνασθμώσεις πρὸς ἐμβαλόντος ⁸ ἐναν-

¹ Ita R. legi voluit, dedique cum W. Vulgo ὑποφερομένοις; B. E. ὑποφερομένης. R. lacunas ita explendas censet πολλὰς ἐφέλικεσθαι τῇ ρύμῃ χερδ. ὑποφ. — aliaque post se trahere, quae partim ab eo absint, ut violentia attractionis vietas & abieritae ultra suos terminos efferantur. W. suspr. πολλὰς συνφέλικεσθαι τῇ ρύμῃ σχ. ὑποφ.

² W. corrigendum putat κατὰ νότον μάλιστα, κατὰ δὲ ἀρκίον τευάγη.

³ Turn. V. ὑπερχειῖσθαι.

⁴ Sic e Bas. restituendum monuit R. dedique cum W. accedentibus Xyl. B. E. pro vulg. λιμνωδες. Deinde R. legi voluit τὸ δὲ ῥοθίον. Bas. exhibente τῶν δὲ ῥοθίων; W. autem τῶν δὲ ῥοθίων δὲ ὧν τὰς νήσους, & pro περαινομένας manuit περαινομένης.

⁵ R. legi vult ἀδεμίαν δ' εἰς ταῦτὸ.

⁶ W. suspr. τέτων δὲ πρὸς τὸ μέσον καὶ μάλιστα τῆ περιέχοντος μέγισον.

⁷ Dedi sic, R. jobente, e Turn. V. Bong. cum W. accedentibus Xyl. Leonie. Schott. Anon. Vulgo αὐτὸ.

⁸ W. suspr. ἐμβαλότας, monens tamen, ne sic quidem purgari locum.

ἐναντίας ποταμὸς δεχομένης, ὡς ἐπὶ πλείστον ἀνακοπι-
 μένην κολάζειν ¹ καὶ ἀπολευκαίνεσθαι τὴν γλαυκότητα,
 ταῦτα μὲν ἔν ὄρῳν τερπόμενος τῇ θεᾷ· κάτω δ' ἀπ-
 ιδόντι φαίνεσθαι χάσμα μέγα τρογγύλον, οἷον ἐπτεμη-
 μένης σφαίρας, φοβερόν δὲ δεινῶς καὶ βαθύ, πολλᾶ
 σκοτίας πληρὸς ἔχ ἡσυχάζοντος, ἀλλ' ἐκταρατισμένῃ καὶ
 ἀνακλύζοντος πολλᾶκις· ὅθεν ἀνέσθαι μυρίας μὲν ἰρυ-
 γὰς καὶ εσσαυγμῶς ζώων, μυρίων δὲ κλαυθμῶν βρεφῶν,
 καὶ μεμιγμένῃς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὀδυρμῶς, ψόφου δὲ
 παντοδαπῆς, καὶ θορύβου ἐκ βέβητος πόρρωθεν ἀμυδρῆς
 ἀναπεμπομένης· οἷς ἔ μετρίως αὐτὸς ἐκπεπλήχθαι.
 χρόνος δὲ προϊόντος, εἰπεῖν τινα πρὸς αὐτὸν ἔχ ὀρώμε-
 νον· Ὡ Τίμαρχε, τί ποθεῖς πυθέσθαι; φράσαι δὲ αὐ-
 τὸν ² ὅτι, πάντα, τί γὰρ ἔ θαυμάσιον; ἀλλ' ἡμῖν,
 φάναι, τῶν ἄνω μέτεσι μικρόν· ἄλλων γὰρ θεῶν ἐκεῖ-
 να· τὴν δὲ Φερσεφόνου μοῖραν, ἣν ἡμεῖς διέπομεν, τῶν
 τετάρτων μίαν ἔσαν, ὡς ³ ἡ Στύξ ὀρίζει, βελομένῃ
 σοὶ σκοπεῖν πάρεσιν· ἐρομένη δ' αὐτῆ, τίς ἡ Στύξ ἐστίν;
 ὁδὸς εἰς ἄδα, φάναι, καὶ πρόεισιν ἐναντίας αὐτῇ χρίζε-
 σα, τῇ κερυφῇ τὸ φῶς ⁴. ἀνατείνεσσα δ' (ὡς ὄρας)
 ἐκ τῆ ἄδα κάτωθεν ἢ ψαύει περιφερομένη καὶ τῆ φω-
 τὸς ⁵, ἀφορίζει τὴν ἐσχάτην μερίδα τῶν ὄλων· τέσσα-
 ρες δὲ εἰσὶν ἀρχαὶ πάντων ⁶. ζωῆς μὲν ἡ πρώτη, κι-
 νήσεως δὲ ἡ δευτέρα, γενέσεως δὲ ἡ τρίτη, φθορᾶς δὲ
 ἡ τελευταία· συνδεῖ δὲ, τῇ μὲν δευτέρῃ τὴν πρώτην
 Μοῦσας κατὰ τὸ ἀόρατον, τὴν δὲ δευτέραν τῇ τρίτῃ Νῆς
 καθ' ἥλιον, τὴν δὲ τρίτην πρὸς τετάρτην Φύσιν κατὰ

Υ 5

σελή-

1 R. legi vult καχλάζαν. W. probat.

2 Vulgo πρὸς αὐτὸν. Delendo πρὸς, secutus sum W. ita dantem ex E.

3 R. legi vult aut ἄε, aut ἄν ἢ Στ.

4 R. sup. ὁδὸς πρόεισιν ἐναντίας, αὐτῇ χρίζεσα τῇ κερυφῇ τὸ φῶς; W. ἐξ ἐναντίας, αὐτῇ χρίζ. τ. κορ. τ. φ.

5 W. sup. ψαύει ἐπιφερομένη τῆ φωτὸς.

6 Ald. Bas. πάσης; Turn. V. πάσαι.

σελήνην· τῶν δὲ συνδέσμων ἐκάστω Μοῖρα κλειδῆχος Ἀνάγκης θυγάτηρ κέθηται, τῆ μὲν πρώτῃ Ἄτροπος, τῆ δὲ δευτέρῃ Κλωθώ, τῆ δὲ πρὸς Σελήνην Λάχαισις, περὶ ἣν ἡ καμπὴ τῆς γενέσεως. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι νῆσοι θεῶς ἔχουσι· σελήνη δὲ, δαιμόνων ἐπιχθονίων ἕσα, Φεύγει τὴν Στύγα μικρὸν ὑπερφέρουσα· λαμβάνεται δὲ ἅπαξ ἐν μέτροις δευτέροις ἑκατὸν ἐβδομήκοντα ἐπὶ ἅ· καὶ τῆς Στυγὸς ἐπιφερομένης αἱ ψυχαὶ βοῶσι δειμαίνουσαι· πολλὰς γὰρ ὁ ζῆθος ἀφαρπάζει περιολιθινέσας· ἄλλας δ' ἀνακομίζεται κάτωθεν ἢ σελήνη προσηγομένης, αἷς εἰς καιρὸν ἢ τῆς γενέσεως τελευτῆ¹ ἐπέπεσε, πλὴν ὅσαι μιαιραὶ καὶ ἀκάρτοι· ταύτας δ' ἀεράπτουσα καὶ μυκωμένη φοβερόν ἐκ ἔξω πελάζειν, ἀλλὰ θρηῆσαι τὸν ἑαυτῶν πότμον ἀποσφαλλόμεναι φέρονται κάτω πάλιν ἐπ' ἄλλην γένεσιν, ὡς ὄρας. Ἄλλ' ἐδὲν ὄρω, τὸν Τιμαρχον εἰπεῖν, ἢ πολλὰς ἀστέρας περὶ τὸ χάσμα παλλομένης, ἐτέρας δὲ καταδυομένης εἰς αὐτὸ, τὰς δὲ λάμποντας² αὐτὴν κάτωθεν· αὐτὰς ἄρα, Φάναι, τὰς δαίμονας ὄρων ἀγνοεῖς· ἔχει γὰρ ὧδε· ψυχὴ πᾶσα νῆ μετέχει. ἄλογος δὲ καὶ ἄνευ³ ἐκ ἔσιν· ἄλλ' ὅσον ἂν αὐτῆς σαρκὶ μιχθῆ καὶ πάθεισιν, ἀλλοιόμενον τρέπεται κατ' ἡδονὰς καὶ ἀλγηδύνας εἰς τὸ ἄλογον⁴. μίγνυται δ' ἐν πᾶσα τὸν αὐτὸν τρόπον· ἄλλ' αἱ μὲν⁵ ὅλαι κατέδυσαν εἰς σῶμα, καὶ δι' ὅλων ἀνακραθεῖσαι⁶ τὸ σύμ-

παν

¹ R. mavult εἰς καιρὸν τῆς γενέσεως ἢ τελευτῆ. Vertit idem Xyl.

² R. monet, hanc lectionem deberi Stephano, assumtam e loco, paulo infra sequente, ubi est τὰς δὲ οἷον ἀναλάμποντας, addens, e lectione Ald. & Bas. ἀπόντας efficiendum fuisse ἀτρυτας, *exfiliantes*, ententes agili cum levitate & velut subitu.

³ Sic R. legendum monuit pro vulg. ἀνθρώποις, dedique cum W. id ex B. & E. reponente.

⁴ Ald. & Bas. ἄγγελον. Xyl. correxit.

⁵ abest μὲν ab Ald. & Bas.

⁶ Non est dubium, hanc vocem sensui magis convenire, quam

παν ὑπὸ παθῶν διαφέρονται κατὰ τὸν βίον· αἱ δὲ πῆ μὲν ἀνεκράθησαν, πῆ δ' ἔλιπον ἔξω τὸ κατάρωτατον, ἔκ ἐπισπώμενον, ἀλλ' οἶον ἀκρόπλεν ἐπιψαῦον ἐκ κεφαλῆς τῆ ἀνθρώπου, κατὰπερ ἐν βυθῷ δεδυκός ἀρισμα κορυφαῖον ὀρθαμένης ¹ περὶ αὐτὸ τῆς ψυχῆς ἀνέχον, ὅσον ὑπακίει καὶ ἐκρατεῖται τοῖς πάθεσι. τὸ μὲν ἔν ὑποβρύχιον ἐν τῷ σώματι φερόμενον Ψυχὴ λέγεται· τὸ δὲ φθορᾶς λειφθὲν, οἱ πολλοὶ Νῦν καλῶντες, ἐντὸς εἶναι νομίζουσιν αὐτῶν, ὡσπερ ἐν τοῖς ἐσόπλοις τὰ φαινόμενα κατ' ἀνταύγειαν· οἱ δ' ὀρθῶς ὑπονοῶντες, ὡς ἐκλῆς ὄντα, Δαίμονα προσαγορεύουσι. τὰς μὲν ἔν ἀποσβέννυθαι δοκῶντας ἀσέρας, Φάναι, τὰς εἰς σῶμα καταδυομένας ὅλας ψυχὰς ὀρᾶν νόμιζε· τὰς δὲ οἶον ἀναλάμποντας πάλιν καὶ ἀναφαινομένους κάτωθεν, ἀχλὺν τινα καὶ ζοφον, ὡσπερ πηλὸν, ἀποσειομένους, τὰς ἐκ τῶν σωμάτων ἐπαναπλεάσας μετὰ τὸν θάνατον· οἱ δ' ἔνω διαφερόμενοι δαίμονες εἰσι τῶν νῦν ἔχειν λεγομένων ἀνθρώπων. πειράζητι δὲ κατιδεῖν ἐκάστω τὸν σύνδεσμον, ἧ τῆ ψυχῆ συμπέφυκε. ταῦτ' ἀκῆσας αὐτὸς ² ἀριβέτερον προσέχειν καὶ θεῶδαι τῶν ἀσέρων ἀποσκαλεύοντας, τὰς μὲν ἦτην, τὰς δὲ μᾶλλον, ὡσπερ τὰς τὰ δίπλωα διατημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσῃ φελλὰς ὀρᾶμεν ἐπιφερομένους· ἐνίης δὲ τοῖς κλωθόμενοις ἀτράκτοις ὁμοίως ἐγκατατεταραγμένην ³ καὶ ἀνώμαλον ἔλκοντας, ἐδυναμέ-

νυς

quam vulg. ἀναταραχθεῖσαι. Eam commendat & W. conjectura & codd. Turn. V. e quibus notatur ἀνακρατεῖσαι vitiose, sicut deinde in Bas. exhibetur ἀνεκράθησαν pro bene recepta voce ἀνεκράθησαν.

¹ Sic recte e Bas. legendum monuit R. — in erecto statu conservata & stante ibi anima — dedique cum W. idem e Bas. & Xyl. reponente. Vulgo ὀρθαμένοις. Turn. V. ἀρτωμένης.

² R. subaudiendum monet ἔφη, aut potius addendum.

³ R. sup. ὁμοίως ὄγκον τεταραγμένον — similiter, atque oculi visis, vacillanti, & motum suum in statu recto lineaque

νας καταστῆσαι τὴν κίνησιν ἐπ' εὐθείας. λέγειν δὲ τὴν Φωνὴν, τὰς μὲν εὐθεΐαν καὶ τεταγμένην κίνησιν ἔχοντας, εὐνηίοις ψυχαῖς χρῆσθαι διὰ τροφὴν, καὶ παιδεύουσιν ἀσειαν, ἐκ ἄγαν ¹ πῆλινον καὶ ἄγριον παρεχομέναις τὸ ἄλογον· τὰς δ' ἄνω καὶ κάτω πολλάκις ἀνωμάλως καὶ τεταραγμένως ἐγκλίνοντας, οἷον ἐκ δεσμῶ σπαραττομένους, δυσπειθέσι καὶ ἀναγώγοις ² δι' ἀπαιδευσίαν ζυγομαχεῖν ἤθεσι, πῆ μὲν κρατῶντας, καὶ περιέχοντας ἐπὶ δεξιάν, πῆ δὲ καμπητομένους ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ συνεφελκομένους τοῖς ἀμαρτήμασιν, εἶτα πάλιν ἀντιτείνοντας καὶ βιαζομένους· τὸν μὲν γὰρ σύνδεσμον οἷα χαλιβὸν τῷ ἀλόγῳ τῆς ψυχῆς ἐμβεβλημένον, ὅταν ἀντισπᾶσῃ, τὴν λεγομένην μεταμέλειαν ἐπάγειν ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ τὴν ἐπὶ ταῖς ἡδοναῖς, ὅσαι παράνομοι καὶ ἀκρατεῖς, αἰχύνην, ἀλγηδόνα καὶ πληγὴν ἴσαν ἐνθένδε τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῆ κρατῶντος καὶ ἄρχοντος ἐπισομιζομένης ³· μέχρις ἂν ἔτω κολαζομένη, πειθήνιος γένηται καὶ συνήθης, ὡσπερ θρέμμα πρῶτον, ἄνευ πληγῆς καὶ ἀλγηδόνας ὑπὸ συμβόλων ὀξέων καὶ σημείων αἰθανομένη τῆ δαίμονος· αὐταὶ μὲν ἔν ὀφέ ποτε καὶ βραδέως ἄγονται, καὶ καθίστανται πρὸς τὸ δέον. ἐκ δὲ τῶν εὐνηίων ἐκείνων καὶ ⁴ κατηκόων εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ γενέσεως τῆ οἰκείῃ δαίμονος, καὶ τὸ μαντικόν ἐσι καὶ θεοκλυτέμενον γένος· ὧν τὴν Ἑρμοδώρα ⁵ τῆ Κλαζομένης ψυχὴν ἀκή-

κοας

que recta semper servare nequeunt, quia opus trahunt, intus in vesi tumultuans, et modo in hanc partem, modo in illam procumbens.

¹ Vulgo ἔ κατὰ γαίαν. R. primo suspicatus ἔ κατὰ γαίαν, ἐλὲ πῆλινον, praetulit deinde lectionem Turn. & V. Eam dedi cum W. Accedit Anon.

² Sic iterum R. e Turn. & V. legendum censuit, dedique eum W. accedente Anon. pro vulg. ἀναλώτοις.

³ Sic R. legendum monuit, dedique eum W. e Bas. Xyl. Turn. Vulgo ἐπισομιζομένοις.

⁴ Inserui καὶ e Turn. monente R. Vulgo abest.

⁵ Hermotimum vocari a Plin. VII, 52. nec non a Luciano

in

κοας δὴπεθεν, ὡς ἀπολείπῃσα παντάπασι τὸ σῶμα νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ¹ ἐπλανᾶτο πολὺν τόπον, εἴτ' αὖθις ἐπανήει, πολλοῖς τῶν μακρὰν λεγομένων καὶ πραττομένων ἐντυχῶσα καὶ παραγενομένη· μέχρις ἔ τὸ σῶμα, τῆς γυναικὸς προδόσης, λαβόντες οἱ ἐχθροὶ ψυχῆς ἔρημον οἶκον κατέπησαν. τότε μὲν ἔν ἐκ ἀληθῆς ἐστίν· ἔ γὰρ ἐξέβαινεν ἡ ψυχὴ τῷ σώματι, ὑπέκισσα δ' αἰεὶ καὶ χαλῶσα τῶν δαίμονι τὸν σύνδεσμον ἐδίδοε περιδρομὴν καὶ περιφοιτήσιν, ὥσε πολλὰ συνορῶντα ² καὶ κατακένοντα τῶν ἐκτὸς εἰσαγγέλλειν· οἱ δ' ἀφανίσαντες τὸ σῶμα κοιμωμένους, μέχρι νῦν δίκην ἐν τῷ ταρτάρῳ τινασι. ταῦτα δ' εἶση (Φάναι) σαφέστερον, ὧ νεανία, τρίτῳ μηνί· νῦν δ' ἔπιθι. παυσαμένης δὲ τῆς Φωνῆς, βέλεσθαι μὲν αὐτὸν, ὁ Τιμάρχος ἔφη, θεάσασθαι περιστρέφοντα, τίς ὁ φθεγγόμενος εἶη· σφόδρα δὲ τὴν κεφαλὴν αὖθις ἀλγῆσας, καθάπερ βία συμπιεθεῖσαν, ἐδὲν ἔτι γινώσκειν, ἐδ' αἰδιάνεσθαι τῶν κατ' ἑαυτὸν. εἶτα μέντοι μετὰ μικρὸν ἀνενεγκῶν, ὄραν αὐτὸν ἐν Τροφῶνι παρα τὴν εἴσοδον, ἔπερ ἐξ ἀρχῆς κατεκλιθῆ, κείμενον.

XXIII. Ὁ μὲν ἔν Τιμάρχει μῦθος ἔτος. ἐπεὶ δ' ἄλλῶν Ἀθήναζε τρίτῳ μηνί κατὰ τὴν γενομένην Φωνὴν ἐτελεύτησεν, ἡμεῖς δὲ Σωκράτει θαυμάζοντες ἀπηγγέλλομεν, ἐμέμψατο Σωκράτης ἡμᾶς, ὅτι μὴ, ζῶντος ἔτι τῷ Τιμάρχει, διήλθομεν· αὐτῷ γὰρ ἂν ἠδέως ἐκείνους πυθέσθαι καὶ προσανακρινῆσαι σαφέστερον. Ἀπέχεις, ὧ Θεόκριτε, μετὰ τῷ λόγῳ τὸν μῦθον· ἀλλ' ὄρα, μὴ καὶ τὸν ξένον ἡμῖν παρακλητέον ἐπὶ τὴν ζήτησιν·

in muscae encomio, notat Xyl. Consentit R. e Jonsio S. H. P. I, 10. 2. & W.

¹ Dedi sic e Turn. & V. momente R. Vulgo κατ' ἡμέραν.

² Sic Xyl. lectionem Bas. συνορῶντα censuit corrigendam. Probat R. & habent Turn. & V. dedique cum W. adficientibus B. E.

τησιν· οἰκεία γὰρ πάνυ καὶ προσήμισα θείοις ἀνδράσι· τί δ', εἶπεν, Ἐπαμεινώνδας ἐ συμβάλλεται γνώμην ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀναγόμενος ἡμῖν; καὶ ὁ πατὴρ μειδιάσας· Τοιοῦτον (εἶφη) τὸ ἦθος, ὧ ξένη, τὸ τέτα¹, σιωπηλὸν, καὶ πρὸς τὰς λόγους εὐλαβὲς, ἄκλῆσον δὲ τῆ μανθάνειν καὶ ἀκροᾶσθαι· διὸ καὶ Σπίνδαρος ὁ Ταραντῖνος ἐν ὀλίγον αὐτῷ συνδιατρίψας ἐνταῦθα² χρόνον, αἰεὶ δῆπε λέγει, μηδεὶ πε τῶν κατ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων ἐντετυχέναι, μήτε πλείονα γινώσκοντι, μήτ' ἐλάττονα φθουρογγομένῳ· σὺ ἐν ᾧ φρονεῖς αὐτὸς διέλιθε περὶ τῶν εἰρημένων· Ἐγὼ τοίνυν (εἶφη³) τὸν μὲν Τιμάρχει λέγον, ὡσπερ ἱερὸν καὶ ἄσυλον, ἀνακειῖσθαι τῷ θεῷ φημι χρῆναι· θαναμάζω δ', εἰ τοῖς ὑπὸ Σιμμίε λεγομένοις αὐτῶ⁴ δυσπισήσασί τινες, κύνας μὲν⁵ ἱερὰς, καὶ δράκοντας, καὶ κύνας, καὶ ἵππους ὀνομάζοντες, ἀνθρώπους δὲ θεῖους εἶναι καὶ θεοφιλεῖς ἀπισῶντες, καὶ ταῦτα, τὸν θεὸν ἐφίλορνιν, ἀλλὰ φιλόανθρωπον, ἡγόμενοι· κατὰπερ ἐν ἀνῆρ Φίλιππος ἐ πάντων ὁμοίως ἐπιμελεῖται τῶν ὑπ' αὐτὸ τὸ γένος, ἀλλ' αἰεὶ τινα ἄριστον ἐξαίρων καὶ ἀποκρίνων, κατ' αὐτὸν ἀσκει, καὶ τρέφει, καὶ ἀγαπᾷ διαφερόντως· καὶ ἡμῶν⁶, οἱ ὑπὲρ ἡμᾶς, τὰς βελτίους οἶον ἐξ ἀγέλης χαράξαντες, ἰδίας τινὸς καὶ περιττῆς παιδαγωγίας ἀξιῶσι, ἐχ' ὑφ' ἡνίας, ἐδὲ βυτήρων, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐδύοντες· ὧν οἱ πολλοὶ καὶ ἀγελαῖοι

1 Turn. V. τὸ ἦθος τῆ ξένη τέτα.

2 R. iudice, ἐνταῦθα vitiosum est, cum Theanor primum eum diem Thebis egerit & paene in Graecia. Suspicatur legendum ἐν Ἰταλίᾳ — haud dubie indutus distinctione, quae vulgo exhibetur. Supra enim vulgo junguntur εἶπεν ὁ Ἐπαμεινώνδας, ut hic dicere videatur, quae nunc Theanori tribuntur cum Xyl. & W.

3 scil. Theanor.

4 R. susp. περὶ αὐτῶ, de eo, scil. Timarcho. Consentit W.

5 Vulgo post μὲν legitur γὰρ. Id delevi, R. iubente.

6 R. mavult ἄτω καὶ ἡμῶν. Consentit Anon. Non opus esse monet W.

λαῖοι παντάπασιν ἀπειρώς ἔχουσιν. ἔδὲ γὰρ οἱ πολλοὶ κύνες τῶν θηρατικῶν σημείων, ἔδὲ οἱ πολλοὶ ἵπποι τῶν ἵπτικῶν συνίασιν· ἀλλ' οἱ μεμαθηκότες, εὐθὺς ἀπ' αἰγμῆ τῆς τυχόντος, ἢ ποππυσμῆ, τὸ προσταγόμενον αἰθάνομενοι, ῥαδίως εἰς ὃ δεῖ καθίστανται. Φαίνεται δὲ γινώσκων καὶ Ὅμηρος ἢν λέγομεν διαφορὰν ἡμεῖς· τῶν γὰρ μάντεων οἰωνοπόλης τινὰς καλεῖ, καὶ ἱερεῖς, ἐτέρους δὲ τῶν θεῶν αὐτῶν διαλεγομένων συνιέντας, καὶ συμφρονῶντας, ἀποσημαίνειν οἶεται τὸ μέλλον, ἐν οἷς λέγει ¹.

Τῶν δ' Ἑλενος Πριάμοιο φίλος παῖς ξύνθετο θυμῷ Βελήν, ἢ ῥα θεοῖσιν ἐφήδανε μητιόσσι. καὶ

Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκησα θεῶν αἰεὶ γενεάων.

ὥσπερ γὰρ τῶν βασιλέων καὶ τῶν στρατηγῶν τὴν διανοίαν οἱ μὲν ἐκτὸς αἰθάνονται καὶ γινώσκουσι πυρσοῖς τισι καὶ κηρύγμασι, καὶ ὑπὸ σαλπίγγων, τοῖς δὲ πιστοῖς καὶ συνήθεσιν αὐτοὶ φράζουσιν· ἔτω τὸ θεῖον ὀλίγοις ἐντυγχάνει δι' αὐτῆς καὶ σπανίως, τοῖς δὲ πολλοῖς σημεῖα δίδωσιν, ἐξ ὧν ἡ λεγομένη μαντικὴ συνέστηκε. θεοὶ μὲν γὰρ ἐν ὀλίγων ἀνθρώπων κοσμοῖσι βίον, ἔς ἐν ἄκρως μακαρίας τε καὶ θείας ὡς ἀληθῶς ἀπεργάσασθαι ² βεληθῶσιν· αἱ δ' ἀπηλλαγμένοι γενέσεως. ψυχαί, καὶ χολάζουσαι τὸ λοιπὸν ἀπὸ σώματος, οἷον ἐλεύθεραι πάμπαν ἀφιέμεναι, δάιμονές εἰσιν ἀνθρώπων ἐπιμελεῖς, καθ' Ἡσίοδον ³. ὡς γὰρ ἀθλητὰς καταλύσαντας ἀσκησιν ὑπὸ γῆρας, ἐτελέως ἀπολείπει τὸ φιλέετιμον καὶ φιλοσώματον ⁴, ἀλλ' ἐτέρους ἀσκῶντας ὀρῶντας ἡδοναί, καὶ

παρα-

¹ Cf. ad haec: Hom. Iliad. I, 69. VI, 76. VII, 44. 50. Pro συμφρονῶντας Ald. Bas. συμφρονῶντας. Eaedem in ult. versu omittunt αἰεὶ.

² Sic, jubente R. dedi e Turn. cum W. adsentiente E. pro vulg. ἀπεργάσασθαι.

³ Op. & d. 120. 19.

⁴ curam corporis exercendi, & in sanitate, robore atque artium quadam lubricitate conservandi, voluptatemque, quae

παρακαλῆσι, καὶ συμπαραθέξουσιν· ἕτως οἱ πεπαυμένοι τῶν περὶ τὸν βίον ἀγῶνων δι' ἀρετὴν ψυχῆς γενόμενοι δαίμονες, ἐ παντελῶς ἀτιμάζουσι τὰ ἐνταῦθα πράγματα ¹ καὶ λόγους καὶ σπαράξας· ἀλλὰ τοῖς ἐπὶ ταυτὸ γυμναζομένοις τέλος εὐμενεῖς ὄντες, καὶ συμφιλοτιμήμενοι πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἐγκηλεύονται καὶ συνεξορμῶσιν, ὅταν ἀγγύς ἤδη τῆς ἐλπίδος ἀμιλλωμένους καὶ ψαύοντας ὀρῶσιν. ἐ γὰρ οἷς ἔτυχε συμφέρεται τὸ δαιμόνιον· ἀλλ' οἶον ἐπὶ τῶν νηχομένων ἐν θαλάτῃ, τὰς μὲν πελαγίους ἔτι καὶ πρόσω τῆς γῆς φερομένους οἱ ἐπὶ γῆς ἐσῶτες σιωπῇ θεῶνται μόνον, τὰς δ' ἐγγύς ἤδη παραθέοντες καὶ παρεμβαίνοντες, ἅμα δὲ χειρὶ καὶ φωνῇ βοηθεῖντες ἀνασώξουσιν· ἕτως, ὧ * τῆ δαιμονίᾳ ὁ τρόπος ². * ἡμᾶς βαπτιζομένους ὑπὸ τῶν πραγμάτων, καὶ σώματα πολλὰ, καθάπερ ὀχήματα, μεταλαμβάνοντας, αὐτὰς ἐξαμιλλᾶσθαι, καὶ μακροθυμεῖν ³, δι' οἰκείας πειρωμένους ἀρετῆς σώζεσθαι, καὶ τυγχάνειν λιμένος. ἦτις δ' ἂν ἤδη διὰ μυρίων γενέσεων ἠγωνισμένη μακρὰς ἀγῶνας, εὖ καὶ προθύμως ψυχὴ τῆς περιόδου συμπεραινομένης κινδυνεύουσα, καὶ φιλοτιμημένη περὶ τὴν ἔμβασιν ⁴ ἰδρῶτι πολλῷ ἄνω προσφέρηται, ταύτη τὸν οἰκεῖον ἐ νεμεσῶ δαίμονα βοηθεῖν ὁ θεός, ἀλλ' ἀφίησι τῷ προθυμωμένῳ προθυμεῖται δ' ἄλλος ἄλλην ἀνασώζειν ἐγκηλευόμενος· ἢ δὲ

ex adspectu vegetorum & valentium atque torosorum corporum percipiunt. R.

¹ Vocem πράγματα inferendo W. sum secutus, eam ex B. & E. addentem. Vulgo abest.

² R. haec ita explenda censet ἕτως, ὧ φίλος, τῆ δαιμονίᾳ ὁ τρόπος· ἀνέχεται vel ἐξ ὀρῶν ἡμᾶς βαπτιζομένους. E. Turn. & V. notatur: ἕτως, ὧ ζῆτε, τῆ δαιμονίᾳ ὁ τρόπος. ἐξ μὲν γὰρ ἡμᾶς. W. iudice, sententia quidem univérse facilis ad explendum, ut Anon. Turn. V. — Non recepit autem, ut e conjectura, nota e libro profectum.

³ R. mavult μακροθυμεῖ, fert nos patienter tentantes, nisi quid possimus postea virtute servari.

⁴ Ald. Bas. περὶ τὴν ἔμβασιν.

δὲ συνακῆαι διὰ τὸ πλησιάζειν, καὶ σώζεται· μὴ πει-
θομένη δέ, ἀπολιπόντος τῷ δαίμονος, ἐκ εὐτυχῶς ἀπ-
κλάσσει.

XXIV. Τέτων εἰρημένων, ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀπο-
βλέψας εἰς ἐμέ· Σοὶ μὲν, (εἶπεν) ὦ ΚαΦεισία, χα-
δὸν ὤρα βαδίζειν εἰς τὸ γυμνάσιον ἤδη, καὶ μὴ ἀπο-
λείπειν τὰς συνήθει· ἡμεῖς δὲ Θεάνορος ἐπιμελησόμε-
θα, διαλύσαντες, ὅταν δοκῇ, τὴν συνουσίαν. Καὶ γὰρ
ἔφην· Πράττωμεν ¹ ταῦτα· ἀλλὰ μικρὸν οἶμαι τι μετ'
ἐμῆ καὶ Γαλαξιδῶρος βέλεται σοι διαλεχθῆναι ἔτοσι ὁ
Θεόκριτος· Ἄγαθῇ τύχῃ (εἶπε) διαλεγέσθω. καὶ προ-
ῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ ἐπικάμπειον τῆς σοῆς. καὶ ἡμεῖς
περιχρόντες αὐτὸν ἐπεχειρῶμεν παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν πρᾶ-
ξιν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἡμέραν ἔφη πάνυ σαφῶς εἶδέναι
τῆς καθόδου τῶν Φυγάδων, καὶ συντετάχθαι μετὰ Γορ-
γίδα τὰς Φίλους ² πρὸς τὸν καιρὸν· ἀποκλιθεῖν δὲ τῶν
πολιτῶν ἀκριτον εἶδέναι, μὴ μεγάλης ³ ἀνάγκης γενομέ-
νης· ἄλλως δὲ καὶ πρὸς τὸ πλήθος ἀρμάζειν τὸ Θη-
βαίων εἶναι τινὰς ἀναιτίους καὶ καθαρὰς τῶν πεπραγμέ-
νων· καὶ μᾶλλον ⁴ ἔξεσιν ἀνυπόπτως τὸν δῆμον ὡς
ἀπὸ τῆ βελτίστες παραινῶντες. εἰδοὺσι ταῦτα ἡμῖν. κα-
κεῖνος μὲν ἀνεχώρησεν αὐθις ὡς τὰς περὶ τὸν Σιμμίαν·
ἡμεῖς δὲ καταβύντες εἰς τὸ γυμνάσιον ἐντυγχάνομεν
τοῖς φίλοις, καὶ διαλαμβάνων ⁵ ἄλλος ἄλλον ἐν τῷ
σύμ-

¹ Malim cum W. πράττωμεν.

² R. susp. συντετάχθαι μετὰ Γοργίδα τοῖς φίλοις, & se una cum Gorgida caeterisque amicis impetio amito tempus oppo-
titi.

³ Vulgo μὴ μετὰ μεγάλης ἀ. Delendum censui μετὰ cum
Bas. Delevit quoque W. accedente E. & Xyl.

⁴ Ald. & Bas. πεπραγμένων, μᾶλλον. Hinc Xyl. deesse
monet οἵτινες, vel ἔτοι γάρ. W. susp. οἱ μᾶλλον, & deinde
ἀνυπόπτον. R. voluit πρὸς τὸν δῆμον.

⁵ Ante καὶ διαλαμβ. deesse aliquid, monet Xyl.

συμπαλαίειν, τὰ μὲν ἐπυρθάνετο, τὰ δ' ἔφραζε, καὶ συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἐαυρῶμεν δὲ καὶ τὰς περὶ Ἀρχίαν καὶ Φιλίππου ἀθλημιμένους ἀπίοντας ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὁ γὰρ Φυλλίδας, δεδιώς, μὴ τὸν Ἀμφίθεον προανέλωσιν, εὐθύς ὑπὸ τῆς Λυσανορίδα προπομπῆς τὸν Ἀρχίαν δεξάμενος, καὶ περὶ τῆς γυναικὸς, ἧς ἐπιθυμῶν ἐτύγχανεν, εἰς ἐλπίδας ἐμβαλὼν, ὡς ἀφιξιούσης εἰς τὸν τόπον ¹, ἔπεισε πρὸς ῥαθυμίαν καὶ ἀνεσιν τραπέδαι μετὰ τῶν εἰωθότων αὐτῷ συνακλασάειν.

XXV. Ὅψε δ' ἤδη τότε ² ψύχος ἐπέτεινε πνεύματος γενομένης, καὶ διὰ τῆτο τῶν πολλῶν τάχιον εἰς τὰς οἰκίας ἀνακεχωρηκότων, ἡμεῖς μὲν τοῖς ³ περὶ Δαμοκλείδαν καὶ Πελοπίδαν καὶ Θεόπομπον ἐντυχόντες, ἀνελαμβάνομεν, ἄλλοι δ' ἄλλας· ἐχίδθησαν γὰρ εὐθύς ὑπερβάλλοντες τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ παρέχεν αὐτοῖς ὁ χειμῶν τὰ πρόσωπα συγκεκαλυμμένοις ἀδεῶς διαλθεῖν τὴν πόλιν· ἀνίοις δ' ἐπήσραψε δεξιὸν ἄνευ βροντῆς εἰσιῆσι διὰ τῶν πυλῶν· καὶ τὸ σημεῖον ἐδόκει καλὸν πρὸς ἀσφάλειαν καὶ δόξαν, ὡς λαμπρῶν, ἀκινδύνων δὲ τῶν πράξεων ἔσομένων.

XXVI. Ὡς ἔν ἅπαντες ἔνδον ἤμεν, πεντήκοντα ἡμεῖς θεόντες, ἤδη τῷ Θεοκρίτῃ κατ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίῳ τιμὴ σφαγιαζομένης, πολὺς ἦν τῆς θύρας ἀραγμός· καὶ μετὰ μικρὸν ἦκέ τις, ἀγγέλων, ὑπηρέτας τῷ Ἀρχίῃ δύο κόπτειν τὴν αὐλειον, ἀπεσαλμένους σπεδῶ πρὸς Χάρωνα, καὶ κελεύειν ἀνοίγειν, καὶ ἀγανακτεῖν, βραδίων ὑπακούοντων. Θουρηθῆεις ἔν ὁ Χάρων, ἐκείνοις μὲν εὐθύς ἀνοιγνύναι προσάταξεν, αὐτὸς δ' ἀπαντήσας, ἔχων

τέφα-

¹ R. cum Salmat. mavult εἰς τὸν σῆτον, spe facta, eam esse advenituram ad comprozationem post epulas petactas. Cum isdem & Annot. idem legendum monet W.

² R. duobus separatis vocabulis legi vult τό τε ψ. & frigus.

³ R. mavult τὰς, cum cohaereat cum ἀνλαμφ.

τέφανον, ὡς τεθυκῶς καὶ πίνων, ἐπυνηθάνετο τῶν ὑπη-
 ρετῶν, ὃ τι βέλαιντο. λέγει δὲ ἄτερος· Ἄρχιδας καὶ
 Φίλιππος ἐπεμψαν ἡμᾶς κελεύοντες ὡς τάχις αἴκειν
 πρὸς αὐτάς. ἐρομένε δὲ τῷ Χάρωνος, τίς ἢ σπευδῆ τῆς
 τηνικαῦτα μεταπέμψεως αὐτοῖς ¹, καὶ μὴ τι καινότε-
 ρον· Οὐδὲν ἴσμεν (ὁ ὑπηρέτης ἔφη) πλέον· ἀλλὰ τί
 λέγωμεν αὐτοῖς; ὅτι νῆ Δία (εἶπεν ὁ Χάρων,) θεῖς
 τὸν τέφανον ἤδη, καὶ λαβὼν τὸ ἱμάτιον, ἔπομαι· μεθ'
 ὑμῶν γὰρ τηνικαῦτα βαδίζων διαταράξω τινὰς, ὡς ἀγό-
 μενος. Οὕτως (ἔφησαν) ποίει· καὶ γὰρ ἡμᾶς δεῖ τοῖς
 ὑπὸ πόλιν ² Φρεροῖς κομίσαι τι πρόσταγμα παρὰ τῶν
 ἀρχόντων. ἐκείνοι μὲν ἔν ὤχευτο. τῷ δὲ Χάρωνος
 εἰσελθόντος πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα φράσαντος, ἐκπληξίς
 ἔπαυται ἔχεν, οἰομένους μεμνηνύθαι· καὶ τὸν Ἴπποθε-
 ναῖδαν ὑπενόων οἱ πλεῖστοι, κωλύσαι μὲν ἐπιχειρήσαντα
 τὴν κάθοδον διὰ τῷ Χλιδωνος, ἐπεὶ δ' ἀπέτυχεν, καὶ
 συνῆπται τῷ καιρῷ τὸ δεινὸν, ἐξεννηνοχένοι πιθανὸν ὄν-
 τα τὴν πρᾶξιν ὑπὸ δέεας· εἰ γὰρ ἀφίκετο μετὰ τῶν
 ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἔλας ἐδόκει πονηρὸς γεγο-
 νέναι καὶ καλίμβολος. εἰ μὴν ἀλλὰ τὴν γε Χάρωνα
 πάντες ὠόμεθα χρῆναι βαδίζειν, καὶ ὑπακίσειν τοῖς ἔρ-
 χεσι καλέμενον. ὁ δὲ κελεύσας τὸν υἱὸν ἐλθεῖν, κάλ-
 λισον ὄντα Θηβαίων, ὃ Ἄρχίδαμε, παῖδα καὶ Φιλο-
 πονώτατον περὶ τὰ γυμνάσια, πεντεκαιδεκαέτη μὲν χε-
 δὸν ³, πολὺ δὲ ῥώμη καὶ μεγέθει διαφέροντα τῶν ὀμη-
 λίκων· Οὗτος, (εἶπεν) ὢ ἄνδρες, ἐμοὶ μόνος ἐσὶ, καὶ
 ἀγαπητὸς, ὥσπερ ἴσθε· τῆτον ὑμῖν παραδίδωμι· πρὸς
 θεῶν ἅπασιν, πρὸς ⁴ δαιμόνων, ἐπισκῆπτων ⁵, εἰ φα-
 νεῖην ἐγὼ πονηρὸς περὶ ὑμᾶς, ἀποκτείνετε, μὴ φείση-

Z 2

20

1 Ald. Bas. αὐτῆς.

2 R. susp. τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν Φρεροῖς.

3 Turn. V. addunt ὄντα post χεδόν.

4 R. mavult πρὸς τοὺς δαιμόνων.

5 Ald. Bas. ἐπισκῆπτων. Xyl. correxit.

δε ¹ ἡμῶν· τὰ δὲ λοιπὸν, ὡς ἄνδρες ἀγαθοί, πρὸς τὸ συμπόσιον ² ἀντιτάξαθε, μὴ πρόηθε τὰ σώματα διαφθεῖραι τοῖς αἰχίσοις ³ ἀνάνδρως καὶ ἀκλεῶς, ἀλλ' ἀμύναθε, τὰς ψυχὰς ἀητήγητες τῇ πατρίδι φυλάττοντες. ταῦτα τῷ Χάρωνος λέγοντος, τὸ μὲν Φρόνημα καὶ τὴν καλοκαγαθίαν ἐθαυμάζομεν, πρὸς δὲ τὴν ὑπόψιν ἡγανακτῶμεν, καὶ ἀπάγειν ἐκελεύομεν τὸν παῖδα. τὸ δ' ὕλον (εἶπεν ὁ Πελοπίδας) ἐδ' εὖ βεβεκεῦσθαι δοκεῖς ἡμῖν, ὡς Χάρων, μὴ μετασησάμενος εἰς οἰκίαν ἑτέραν τὸν υἱόν· τί γὰρ αὐτὸν δεῖ κινδυνεύειν μεθ' ἡμῶν ἐγκαταλαμβάνομενον; καὶ νῦν ἐκπεμπλέος, ἴν' ἡμῖν, εἴαν τι πάχωμεν, εὐγενὴς ὑποτρέφῃται ⁴ τιμωρὸς ἐπὶ τὰς τυράννας. Οὐκ ἔστιν, (εἶπεν ὁ Χάρων) ἀλλ' αὐτῷ παραμνεῖ, καὶ κινδυνεύσει μεθ' ὑμῶν· ἐδὲ γὰρ τέτρω ⁵ καλὸν ὑποχείριον γενέσθαι τοῖς ἐχθροῖς· ἀλλὰ τόλμα παρ' ἡλικίαν, ὡς παῖ, γευόμενος ἄθλων ἀναγκαίων, καὶ κινδύνους μετὰ πολλῶν καὶ ἀγαθῶν πολιτῶν ὑπὲρ ἑλευθερίας καὶ ἀρετῆς· πολλῇ δ' ἐλπίς ἐτι λείπεται· καὶ πε τίς ἐφορᾷ θεῶν ἡμᾶς ἀγωνιζομένους περὶ τῶν δικαίων.

XXVII. Δάκρυα πολλοῖς ἐπήλθευ, ὡς Ἀρχίδαμει, πρὸς τὰς λόγους τῷ ἀνδρὸς. ἔτος ⁶ δ' ἄδακρυς καὶ

¹ R. mavult φείσασθαι.

² Vocem συμπόσιον a praesenti negotio valde abhorrere, jam Xyl. monuit, pro ea commendans συμβῆσον; R. susp. τὸ δὲ λοιπὸν ὡς ἄνδρες ἀγαθοί πρὸς τὸ συμπόσιον, aut πρὸς τὸ συμβῆσόμενον, ad casum futurum nobis imminuement. Probat W. συμβόσιον.

³ W. susp. ἐχθροῖς.

⁴ in locum nostrum successurus crescat, velut ἔφεδρος & succedaneus. R. In Ald. & Bas. est ὑποτρέφεται. Hinc Xyl. notat, ferri quidem posse, at se malle ὑποτρέφοιτο ex vit. P. lop.

⁵ Sic dando secutus sum W, ita reponentem ex B. & E. pro vulg. τέτρω.

⁶ R. mavult αὐτὸς.

καὶ ἀτακτός, ἐγχειρίσας Πελοπίδα τὸν υἱὸν, ἐχώρει
 διὰ θυρῶν δεξιόμενος ἕκαστον ἡμῶν καὶ παραθάρβυναν.
 ἔτι δὲ μᾶλλον ἂν ἠγάσω τῷ παιδὸς αὐτῷ τὴν Φαιδρότη-
 τα καὶ τὸ ἀδεές ¹ πρὸς τὸν κίνδυνον, ὡς περ τῷ Νεοπτο-
 λέμῃ, μὴτ' ὠχρίσσαντος, μὴτ' ἐκπλαγέντος, ἀλλ' ἔλ-
 κούτος τὸ ξίφος τῷ Πελοπίδῃ, καὶ καταμανθάνουτος.
 ἐν τῷ τῷ, Κηφισοδώρῳ Διότονος ² εἰς τῶν φίλων, παρῆν
 πρὸς ἡμᾶς ξίφος ἔχων, καὶ θάρρακα σιδηρῶν ὑπενδεδυ-
 μένος· καὶ πυθόμενος τὴν Χάρωνος ὑπ' Ἀρχίῃς μετά-
 πεμφθῆναι, ἠγιάτο τὴν μέλλουσιν ἡμῶν, καὶ παρώξυνεν ἐπὶ
 τὰς οἰκίας βαδίζειν· φθῆσεθαι γὰρ ἐμπροσθέντας αὐτοῖς·
 εἰ δὲ μὴ, βέλτιον εἶναι προελθόντας ³ ἐν ὑπαίθρῳ, συμ-
 πλέκεσθαι πρὸς ἀλλήλους ⁴ ἀσυντάκτως καὶ σκοράδας, ἢ
 μένειν ἐν οἰκίσκῳ καθεύδοντες αὐτὰς, ὡς περ σμῆνος
 ἐξαιρηθησομένης ὑπὸ τῶν πολεμίων. ἐνῆγε δὲ καὶ ὁ
 μάντις Θεόκριτος, ὡς τῶν ἱερῶν σωτηρίων καὶ καλῶν, καὶ
 πρὸς ἀσφάλειαν ἐχεγγύων αὐτῷ γεγονότων.

XXVIII. Ὀπλιζόμενων δὲ ἡμῶν, καὶ συνταττο-
 μένων, αὖθις ⁵ ἀφικνεῖται Χάρων ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ
 καὶ μειδιῶν καὶ προσβλέπων εἰς ἡμᾶς, θάρρειν ἐκέλευεν,
 ὡς θειῶ μηδεὸς ὄντος, ἀλλὰ τῆς πράξεως οὐδὲ βαδι-
 ζέσης. ὁ γὰρ Ἀρχίας (ἔφη) καὶ ὁ Φίλιππος, ὡς ἠκε-
 σαν, ἤκειν ἐμὰ κεκλημένον, ἤδη βαρεῖς ὑπὸ τῆς μέθης
 ὄντες, καὶ συνειληλυμένοι τοῖς σώμασι τὰς ψυχὰς, μό-

Z 3

¹ Lubentissime recepi e Bas. jubente R. ἀδεές, quod W. simul
 e Xyl. notat, pro vulg. ἀδαεί.

² R. susp. leg. Διότονος. Turn. V. διάτονος.

³ προγεσθός. Sic e R. mente dandum censui pro vulg. προσ-
 ελθόντας. Idem W. ex B. dare voluisse videtur, pro quo vul-
 gata in textu remansit.

⁴ Xyl. ἀλλήλους aut tollendum censuit, aut in ἄλλους mu-
 tandum, vel αὐτὰς. W. quoque susp. ἄλλους vel αὐτὰς.

⁵ Vulgo συνταττομένων αὐτοῖς, ἀφικνεῖται. R. voluit αὖ-
 θις, quod dedi cum W. e Turn. V. Anon.

λις διακυβάντες ¹, ἔξω προῆλθον ἐπὶ τὰς θύρας. εἰπόντος δὲ τῷ Ἀρχίῳ· Φυγάδας, ὦ Χάρων, ἀπόμομεν ἐν τῇ πόλει κρύπτεσθαι παρειασελθόντας· ἔ μετριῶς ἐγὼ διαταραχθεῖς· Πᾶ δ' (εἶπον) εἶναι λέγονται, καὶ τίνας; Ἄγνοῶμεν· (ὁ Ἀρχίας εἶπε) καὶ σε τέτε χάριν ἐλθεῖν ἐκελεύσαμεν, εἰ δὴ τι τυγχάνοις σαφέτερον ἀκηκοώς. καὶ γὰρ μικρὸν, ὥσπερ ἐκ πληγῆς ² ἀναφέρων τὴν διάνοιαν, ἀλογισζόμεν, λόγον εἶναι τὴν μήνυσιν, ἔ βέβαιον; ἐδὲ ὑπὸ τῶν συνειδότεων ἐξενηρέχθαι τὴν πρᾶξιν ἐδενός· ἔ γὰρ ἀγνοεῖν τὴν οἰκίαν αὐτῆς, εἴ τις εἰδώς ἀκριβῶς ἐμήνυεν· ἄλλως δὲ ὑποψίαν ἢ λόγον ἄσημον ἐν τῇ πόλει περιφερόμενον ἦκειν εἰς ἐκείνας. εἶπον ἔν πρὸς αὐτὸν, ὅτι, ζῶντος μὲν Ἀνδρουλείδου, πολλῶν ἐπίσταμαι φήμας τοιαύτας ῥυεῖσας διακενῆς καὶ λόγους ψευδεῖς ἐνοχλήσαντας ἡμῖν. Νυνὶ δὲ (ἔφη) ἔδὲν ἀκήκοα τοιῆτον, ὦ Ἀρχία· σιέψομαι δὲ τὸν λόγον, εἰ κελεύεις· καὶ νὺν πύθωμαι τι φροντίδος ἄξιον, ἔ λήσεται ὑμᾶς. Πάνυ μὲν ἔν, ὁ Φυλαίδας εἶπεν, μηδέν, ὦ Χάρων, ἀδιερεύνητον, μηδ' ἄπυσον ³ ὑπὲρ τέτων ἀπολίπης. τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν, ἔλλα πάντα φυλάττεσθαι, καὶ προσέχειν; καλὸν δὲ ἢ πρόνοια, καὶ τὸ ἀσφαλές. ἄμα δὲ τὸν Ἀρχίαν ὑπολαβὼν ⁴, ἀπῆγεν εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ πίνοντες τυγχάνουσιν. Ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν, ἄνδρες, (ἔφη) προσευξάμενοι δὲ τοῖς θεοῖς ἐξίωμεν. ταῦτα τῷ Χάρωνος εἰπόντος, εὐχόμεθα τοῖς θεοῖς, καὶ παρακαλῆμεν ⁵ ἄλλήλους.

XXIX.

1 R. *fulp.* μόλις, νῆ Δι', ἀναστάντες. Defendit tamen vulgatam, usu ejusdem vobis infra cap. 30. obviae.

2 Praetulit R. hanc lectionem e Turn. & V. sumtam vulgatae ἐκπλαγῆς, dedique cum W. accedente Anon.

3 *inexploratum* — Sic R. cum Salmf. legi maluit, pro vulg. ἄπιστον, dedique cum W. idem ex E. & Xyl. famente.

4 *humervis suis suffultum ducens.* R.

5 R. *manvult εὐχόμεθα & παρακαλῆμεν.*

XXIX. Ὡρα μὲν ἦν ἦν, καὶ ἦν ἄνθρωποι μά-
 λιστα περὶ δεῖπνόν εἰσι· τὸ δὲ πνεῦμα μᾶλλον ἐπιτεῖνον
 ἤδη νιφετὸν ὑπεκίβει ¹ ψεκᾶδι λεπτῇ μεμιγμένον· ὡς
 πολλὴν ἐρημίαν εἶναι διὰ τῶν στυγερῶν διεξιῶσιν. οἱ μὲν
 ἦν ἐπὶ Λεοντίδην καὶ τὸν Ἰπάτην ² ταχθέντες ἐγγυς
 ἀλλήλων οἰκῶντας ³, ἐν ἱματίοις ἐξήεσαν, ἔχοντας ἐδὲν
 ἕτερον τῶν ἄπλων ἢ μάχαιραν ἕκαστος. ἐν δὲ τέτοις ἦν
 καὶ Πελοπίδας, καὶ Δαμοκλείδας, καὶ Κηφισόδωρος.
 Χίρων δὲ καὶ Μέλων, καὶ αἱ μετ' αὐτῶν ἐπιτίθεσθαι
 τοῖς περὶ Ἀρχίαν μέλλοντες, ἡμιθωράκια ἐνδεδυμένοι,
 καὶ σφάντες δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύ-
 κης, ἔνιοι δὲ καὶ χιτῶνια τῶν γυναικῶν ἀμπεχόμενοι,
 μεθύοντας ⁴ ἀπομιμῶμενοι κόμῳ χρωμένους μετὰ γυναι-
 κῶν. ἡ δὲ χεῖρων, ὧ Ἀρχίδαμει, τύχη καὶ τὰς τῶν
 πολεμίων μαλακίας καὶ ἀγνοίας ταῖς ἡμετέραις ἐπανισῶ-
 σα τόλμαις καὶ παρασκευαῖς, καὶ καθάπερ δρᾶμα τὴν
 πρᾶξιν ἡμῶν ἐπ' ἄρχῆς διαποικίλλασα κινδυνώδεσιν ἐπ-
 εισοδίαις εἰς αὐτὸ συνέδραμε τὸ ἔργον, ὅξυν ἐπιφέρουσα
 καὶ δεινὸν ἀνελπίζε περιπετείας ἀγῶνα. τῆ γὰρ Χά-
 ρωνος, ὡς ἀνέπεσε τοῖς ⁵ περὶ Ἀρχίαν καὶ Φίλιππον,
 ἀναχωρήσαντος οἴκαδε, καὶ διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν
 πρᾶξιν, ἦμεν ἐνθάδε παρ' ὑμῶν ἐπισολὴ παρ' Ἀρχίαι,
 τῆ ἱεροφάντα, πρὸς Ἀρχίαν ἐκεῖνον, ὄντα φίλου αὐτῷ
 καὶ ξένου, (ὡς εἴκειν) ἐξαγγέλλασα τὴν κάθοδον καὶ τὴν
 Ζ 4 ἐπι-

¹ Aut sic, aut ἀπέκρινε, R. legi voluit. Dedi prius cum W. idem ex B. & E. fumente pro vulg. ὑπεκρίνα.

² Sic cum Salmas. dandum monuit R. dedique cum W. id e Xyl. fumente. Consentit Plut. in Pelop. Vol. II. p. 242.

³ Sic R. dandum monuit, dedique cum W. id e Xyl. fu-
 mente. Consentit Plut. l. c. Vulgo οἰκῶντας.

⁴ Sic e Bas. jubente R. restitui pro vulg. μεθύοντα. De-
 dit idem W.

⁵ R. mavult ὡς ἀνέπεσε τὰς περὶ Ἀρχ. postquam fucum so-
 ciffet Archiae aique persuasisset, ut fidem rumoribus ad se
 allatis non haberet. W. suscp. ἐνέπαισε vel ἐνέπαιξε.

ἐπιβελῆν τῶν Φυγάδων, καὶ τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν παρεληλύθεισαν, καὶ τὰς συμπράττοντας αὐτοῖς. ἤδη δὲ καὶ τῇ μέθῃ κατακεικλασμένος ὁ Ἀρχίας, καὶ ¹ τῇ προσδοκίᾳ τῶν γυναικῶν ἀνεπισημένος, ἐδέξατο μὲν τὴν ἐπιστολὴν, τῷ δὲ γραμματοφόρῳ Φήσαντος, ὑπὲρ τῶν σπεδαίων ² αὐτῷ γεγράψαι. Τὰ σπεδαῖα τοίνυν εἰς αὐρίον, ἔφη. καὶ τὴν μὲν ἐπιστολὴν ὑπέδηκεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον· αἰτήσας δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν, καὶ τὸν Φυλάιδαν ἐξέπεμπε συναχῶς ἐπὶ θύρας σκεψόμενον, εἰ τὰ γύναια πρόσσειι ³.

XXX. Τοιαύτης δὲ τὸν πότον ⁴ ἐλπίδος διαπαιδαγωγησάσης, προσμιζαντες ἡμεῖς καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ευθύς ὡσάμενοι πρὸς τὸν ἀνδρῶνα, μικρὸν ἐπὶ ταῖς θύραις ἔστημεν, ἐφορῶντες τῶν κατακειμένων ἕκασον. ἡ μὲν ἔν τῶν σεφάνων καὶ τῆς ἐδῆτος ὄψις παραλογιζομένη τὴν ἐπιδημίαν ⁵ ἡμῶν, σιγῆν ἐποίησεν· ἐπεὶ δὲ πρῶτος ὁ Μέλων ὤρμησε διὰ μέσση, τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τῷ ξίφος ἐπιβεβληκῶς, Καβίριχος ⁶, ὁ κυάμισος ἄρχων, τῷ βραχίονος αὐτὸν παραπορευόμενον ἀντισπᾶσας, ἀνεβόησεν· Οὐ Μέλων ἔτος, ὦ Φυλάδα ⁷; τέτε μὲν ἔν ἐξέκρυσσε τὴν ἐπιβολὴν ⁸ ἅμα τὸ ξίφος ἀνέλκων, δι-

¹ Dedi καὶ, R. jubente, e Turn. & V. cum W. accedente Anon. pro vulg. καὶν.

² R. mavult aut ὑπὲρ σπεδαίων, aut ὑπὲρ πραγμάτων σπεδαίων.

³ Secutus sum W. ita ex B. & E. dantem pro vulg. προσείη. R. voluit προσίη. In Bas. legitur πρόσσε τι. Hinc Xyl. legendum monet πάρεσι.

⁴ Restitui sic cum W. ex Ald. Bas. Xyl. Favent lectiōni B. & E. Vulgo σίθον.

⁵ Xyl. se non probare notat vulgatam; mavult ἐπιδημίαν.

⁶ Ald. Καβίριτος; Turn. V. Χαβίριχος.

⁷ Restitui ὦ Φυλλ. ex Bas. R. jubente, pro vulg. τῷ Φυλλ. Dedit idem W. ex B. E. Bas. Xyl. Post ἔτος Turn. & V. inserunt ἢ ἔλεξε.

⁸ *institutum*, destinationem, vel etiam *injectionem manus*, coh-

ανισαμενον δὲ χαλεπῶς τὸν Ἀρχίαν ἐπιδραμῶν ἐκ ἀνη-
 κε καίαν, ἕως ἀπέκλειψε. τὸν δὲ Φίλιππον ἔτρωσε
 μὲν Χάρων παρὰ τὸν τράχηλον· ἀμυνόμενον δὲ τοῖς
 παρακειμένοις ἐκπώμασι, ὁ Λυσίθεος ἀπὸ τῆς κλίτης
 χαμαὶ καταβαλὼν ἀνεῖλε. τὸν δὲ Καβίριχον ἡμεῖς κατ-
 επραύνομεν, ἔξιόντες, μὴ τοῖς τυράννοις βοηθεῖν, ἀλ-
 λά τὴν πατρίδα συνελουθεῖν, ἱερὸν ὄντα, καὶ τοῖς
 θεοῖς καθωσιωμένον ὑπὲρ αὐτῆς. ὡς δὲ καὶ διὰ τὸν
 οἶνον ἐκ ἧν εὐπαρακόμιστος τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμ-
 φέρον, ἀλλὰ μετέωρος καὶ τεταραγμένος ἀνίστατο, καὶ
 τὸ δόρυ προσβάλλετο κατ' αἰχμὴν, (ἕπερ ἐξ ἔθους ἀεὶ
 φορᾶσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἄρχοντες) ἐγὼ μὲν ἐκ μέσσε δια-
 λαβὼν τὸ δόρυ, καὶ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐβόων
 ἀφείναι, καὶ σώζειν ἑαυτὸν, εἰ δὲ μὴ, πεπλήξεσθαι·
 Θεόπομπος ¹ δὲ παραστὰς ἐκ δεξιῶν, καὶ τῷ ξίφει πα-
 τάξας αὐτόν· Ἐνταῦθα (ἔφη) κείσο μετὰ τέτων, ἕς
 ἐκολάκευες· μὴ γὰρ ἐλευθέραις τεφανώσαιο ταῖς Θή-
 βαις, μηδὲ θύσειας ἔτι τοῖς θεοῖς, ἐφ' ἧν κατηράσω
 πολλὰ τῇ πατρίδι πολλὰκις ὑπὲρ τῶν πολεμίων εὐχό-
 μενος. πετόντος δὲ τῆ Καβίριχου, τὸ μὲν ἱερὸν δόρυ
 Θεόκριτος παρὼν ἀνῆρπασεν ἐκ τῆ Φόνης· τῶν δὲ θε-
 ραπόντων ὀλίγες, τολμήσαντας ἀμύνασθαι, διεφθείραμεν
 ἡμεῖς· τὰς δὲ ἡσυχίαν ἄγοντας εἰς τὸν ἀνδρῶνα κατ-
 εκλείσαμεν, ἔβηλομενοι διαπετόντας ἐξαγγεῖλαι τὰ πε-
 πραγμένα, πρὶν εἰδέναι, καὶ τὰ τῶν ἐταίρων ² εἰ κα-
 λῶς κεχώρηκεν.

XXXI. Ἐπράχθη δὲ κἀκεῖνα τέτον τὸν τρόπον·
 ἔκοψαν οἱ περὶ Πηλοπίδαν τῆ Λεοντίδα τὴν αὐλείου,

Z 5

ἡσυ-

cohibitionem. R. sic dari voluit, dedique pro vulg. ἐπιβελην,
 W. probante.

¹ Dedi sic cum W. e Xyl. mente. Ejusdem fit mentio in
 vit. Pelop. Vol. II. p. 236. Vulgo Θεόπος.

² Sic e Turn. & V. dandum monuit R. dedique cum W.
 accedentibus Leonic. Schott. Anon. Vulgo ἐτέρων.

ήσυχῆ προδελθόντες, καὶ πρὸς τὸν ὑπακίβαντα τῶν οἰκειῶν, ἔφασαν, ἦκαιν Ἀθήνηθεν, γράμματα Λευτιδῆ παρὰ Καλλιστράτε καμίζοντες. ὡς δ' ἀπαγγείλας καὶ κελουθεῖς ἀναῖξαι τὸν μοχλὸν ἀφεῖλε, καὶ μικρὸν ἐνέδωκε τὴν θύραν, ἐμπροσθέντες ἄθροοι, καὶ ἀνατρέψαντες τὸν ἄνθρωπον, ἴεντο δρόμῳ διὰ τῆς αὐλῆς ἐπὶ τὸν θάλαμον. ὁ δ' εὐθύς ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἐξενεχθεὶς τῆ ὑπονοίᾳ, καὶ σπασάμενος τὸ ἐγχειρίδιον, ὤρμησε πρὸς ἔμμανα, ἄδικος μὲν ἀνὴρ καὶ τυραννικός, εὐρωτος δὲ τῆ ψυχῆ, καὶ κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος· ἔ μὴν ἔγνω γε τὸν λύχνον καταβαλεῖν, καὶ διὰ σκότους συμμίξαι τοῖς ἐπιφερομένοις, ἀλλ' ἐν φωτὶ καθρώμενος ὑπὸ τέτων ἅμα τῆς θύρας ἀνοιγομένης, παῖει τὸν Κηφισόδωρον εἰς τὸν λαγῶνα· καὶ δευτέρῳ τῷ Πελοπίδᾳ συμπεσὼν, μέγα βῶν ἀνεκαλεῖτο τὰς θεράποντας. ἀλλ' ἐκαίνε μὲν οἱ περὶ τὸν Σαμίδα ἀνεῖργον, ἔ παρακινδυνεύοντας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀνδράσι ἐπιφανεστέοις τῶν πολιτῶν, καὶ κατ' ἀλήθην διαφέρουσιν. ἀγὼν δ' ἦν τῷ Πελοπίδᾳ πρὸς τὸν Λευτιδῆν, καὶ διαξίφισμός ἐν ταῖς θύραις τῆ θάλαμους γενεῖς ἔσαις, καὶ τῆ Κηφισοδώρῃ παπῳκότης ἐν μέσοις αὐτοῖς, καὶ θνήσκοντος, ὥστε μὴ δύνασθαι τὰς ἄλλας προσβοηθεῖν. τέλος δ' ὁ ἡμέτερος λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν ἔ μέγα τραῦμα, δὲς δὲ πολλὰ, καὶ καταβαλὼν τὸν Λευτιδῆν, ἐπέσφαξε θερμῷ Κηφισοδώρῳ. καὶ γὰρ εἶδε πίπτοντα τὸν ἐχθρὸν ὁ ἀνὴρ, καὶ τῷ Πελοπίδᾳ τὴν δεξιὰν ἐνέβηχε· καὶ τὰς ἄλλας ἀσπασμάματος ἅμα ἴλεως ἐξέπνευσε. γενόμενοι δ' ἀπὸ τέτων, ἐπὶ τὸν Ἰπάτην¹ τρέπονται, καὶ τῶν θυρῶν ὁμοίως αὐτοῖς ἀνοιχθεῖσῶν, φεύγοντα Ἰπάτην ὑπὲρ τέγες τινὸς εἰς τὰς γείτονας ἀποσφάττουσιν.

XXXII.

¹ I Ita bis dandum fuit cum W. e Xyl. pro vulg. Ἰπάτην. Vide supra pag. 359.

XXXII. Ἐκείθεν δὲ πρὸς ἡμᾶς ἠπειγόντο, καὶ συμβάλλασιν ἡμῖν ἔξωθεν παρὰ τὴν¹ πολύσυλον. ἄσπασάμενοι δ' ἀπῆλθε καὶ συλλαλήσαντες, ἔχωρᾶμεν ἐπὶ τὸ δεσμοτήριον. ἐγκαλέσας² δὲ τὸν ἐπὶ τῆς εἰρηλῆς ὁ Φυλλίδας· Ἄρχιλας (ἔφη) καὶ Φίλιππος κελεύσαί σε³ ταχέως ἄγειν ἐπ' αὐτὰς Ἀμφίθεον. ὁ δὲ ὄρων καὶ τῆς ὥρας τὴν ἀτοπίαν, καὶ τὸ μὴ κατ'εστηκότα λαλεῖν αὐτῷ τὸν Φυλλίδα, ἀλλὰ θερμὸν ὄντα τῷ ὄγωνι καὶ μετέωρον, ὑπειδόμενος τὸ πάλαισμα· Πότε, (ἔλεγεν) ὦ Φυλλίδα, τηνικαῦτα μετεπέψαντο δεσμοῦ τῆν οἱ πολέμαρχοι; ποτε δὲ διὰ σῆ; τί δὲ κομίζεις παράσημον; ἅμα δὲ τῷ λόγῳ ξυστὸν ἵππικὸν ἔχων διῆκε⁴ τῶν πλευρῶν, καὶ κατέβαλε πονηρὸν ἄνθρωπον, ὦ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπενέβησαν καὶ προσέπλυσαν ἐκ ὀλίγαι γυναῖκες. ἡμεῖς δὲ τὰς θύρας τῆς εἰρηλῆς καταχίσσαντες ἐκαλέμεν ὀνομασί, πρῶτον μὲν τὸν Ἀμφίθεον, εἶτα τῶν ἄλλων πρὸς ὃν ἕκαστος ἐπιτηδείως εἶχεν. οἱ δὲ τὴν Φωνὴν γνωρίζοντες ἀπεπήδων⁵ ἐκ τῶν χαμευνῶν ἄσμενοι τὰς ἀλύσεις ἐφέλκοντες· οἱ δὲ τὰς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι τὰς χεῖρας ἑρέγοντες ἐβόων, δεόμενοι μὴ ἀπολειφθῆναι. λυομένων δὲ τέτων, ἤδη πολλοὶ προσεφέροντο⁶ τῶν ἐγγύς οἰκόντων, αἰθανόμενοι τὰ πραττόμενα⁷ καὶ χαίροντες. αἱ δὲ γυναῖκες, ὡς ἐκίσθη περὶ τῶ προσήκον-

¹ Vulgo παρὰ τὸν. R. legendum monuit περὶ τὴν πολυ. subaudiendo σοῖν. Dedi τὴν cum W. id ex B. & E. samente.

² Vulgo post ἐγκαλέσας est lacuna. Ad eam supplendam sumfi δὲ τὸν e Turn. — R. idem dandum censet, vel ἔν pro δι. Etiam W. probat.

³ In Frst. & R. legitur κελεύσαί τε. Priores edd. habent σε, quod restitui, dando simul κελεύσαι, R. utrumque legendum monente, cum W.

⁴ scil. Phyllidas.

⁵ W. susp. ἀνεπήδων.

⁶ Ald. Bas. προσφέροντο.

⁷ Vulgo absque articulo τὰ. Dedi eum, R. monente, cum W. eundem ex B. samente.

κοντος ¹ ἤκεισεν, ἐκ ἐμμένεσαι τοῖς Βοιωτῶν ἡθεσιν ², ἐξέτρεχον πρὸς ἀλλήλας, καὶ διεπυθάνοντο παρὰ τῶν ἀπαντάντων· αἱ δ' ἀνευρεῖσαι πατέρας ἢ ἀνδρας αὐτῶν ἠκολούθηον· ἑδείς δ' ἐκώλυε· ῥοπή γὰρ ἦν μεγάλη πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας, ὁ παρ' αὐτῶν ἔλεος, καὶ δάκρυα καὶ δεήσεις σωφρόνων γυναικῶν ³.

XXXIII. Ἐν δὲ τῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, πυθόμενος τὸν Ἐπαμεινώνδαν ἐγὼ καὶ τὸν Γοργίδαυ ἤδη μετὰ τῶν Φίλων συναθροίζεσθαι περὶ τὸ τῆς Ἀθηναῶν ἰερὸν, ἐπορευόμενῃ πρὸς αὐτάς· ἤκουον δὲ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν πολιτῶν ὁμῶς, καὶ συνέρρεον ἀεὶ πλείονες. ὡς δ' ἀπήγγειλα κατ' ἕκαστον αὐτοῖς τὰ πεπραγμένα, καὶ παρεκάλειν βοηθεῖν ἐλθόντας εἰς τὴν ἀγορὰν, ἅμα πάντες εὐθὺς ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν ἐκήρυττον τὰς πολίτας· τοῖς δὲ τότε ὄχλοις τῶν συνισαμένων ὄπλα παρεῖχον αἱ τε σοαὶ ⁴ πλήρεις ἔσαι παντοδαπῶν λαφύρων, καὶ τὰ τῶν ἐγγύς οἰκόντων ἐργασήρια μαχαιροποιῶν. ἦκε δὲ καὶ Ἴπποθενεΐδας μετὰ τῶν Φίλων καὶ οἰκετῶν ⁵ τὰς ἐπιδεδημηκότας κατὰ τύχην πρὸς τὰ Ἡράκλεια σαλπικηλῆς παραλαμβάνων. εὐθέως δὲ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐσήμαινον, οἱ δὲ κατ' ἄλλας τόπους, πανταχόθεν ἐκταράττοντες τὰς ὑπεναντίας, ὡς πάντων ἀφεςώτων, οἱ μὲν καὶ καπνίζοντες ⁶ * τὴν Καδμείαν ἔφευγον ἐπι-
σπα-

¹ R. legendum censet *πράγματος*.

² W. iudice, praestat *ἡθεσιν*.

³ Locum hunc *ῥοπή* — *γυναικῶν sanum esse*, W. notat, modo accipiatur, ut ipse verterit: *neque prohibebat quisquam: mulierum enim ad obvium veniam impetrandam cum ipsorum commiseratio valebat, tum lacrymae, et obsecrationes castarum mulierum*.

⁴ Vulgo αἱ *ῥ* ἐσίαι. Reponendum censui, quod ex Turn. notatur, & in vit. Pelop. c. 12. Vol. II. p. 243. legitur. Probat W.

⁵ W. mavult *Φίλων καὶ οἰκειῶν*.

⁶ Turn. & V. *καπνίζοντες ἐπὶ* vel *εἰς τὴν Καδμ.* R. *fulp.*
οἱ

σπασάμενοι καὶ τὰς κρείττους λεγομένους, εἰωθότας δὲ
περὶ τὴν ἄκραν κάτω¹ νυκτερεύειν· οἱ δ' ἄνω, τῶν
μὲν ἀτάκτως καὶ τεθορυβημένως ἐπιχειρομένων, ἡμᾶς δὲ
περὶ τὴν ἀγορὰν ἀφορῶντες, ἕδενός μέρους ἡσυχάζοντος,
ἀλλὰ πανταχόθεν ψόφων καὶ θορύβων ἀναφερομένων,
καταβαίνειν μὲν ἐ διενοῶντο, καίπερ περὶ πεντακίχι-
λίας τὸ πλῆθος ὄντες· ἐκπεπληγμένοι δὲ τὸν κίνδυνον,
ἄλλως προφασίζοντο Λυσανορίδαν· παραμένειν γὰρ *
ἢ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· διο καὶ τῶτον μὲν ὕστερον (ὡς
πυρθανόμεθα) χρήμασιν² ἐν ὀλίγοις ἐζημίωσαν τῶν Λα-
κεδαιμονίων οἱ γέροντες· Ἐρμιπίδαν δὲ καὶ Ἄρκεσον
ἀπέκλεισαν εὐθύς ἐν Κορίνθῳ λαβόντες, τὴν δὲ Καδ-
μείαν ὑπόσπονδον παραδόντες ἡμῖν, ἀπὸ ἀπλάστου³ μετὰ
τῶν στρατιωτῶν.

ΠΛΟΥΤ-

οἱ μὲν ἔν Λακωνίζοντες ἐς τὴν Καδμείαν συνίθουγον; W. autem
οἱ δὲ καὶ κεννίζοντες αὐτὰς ἐφόβαν, ἕως ἐπὶ τὴν Καδμείαν
ἴθουγον.

1 Sic R. legendum monuit, dedique e Turn. & V. pro vulg.
καὶ τῶ cum W. accedente Anon.

2 Quae sequuntur ἐν ὀλίγοις — Ἄρκεσον, quae vulgo ab-
sunt, W. somisit ex B. E. Monuit jam Xyl. locum esse lace-
rum, sensumque hunc e vita Pelop. assumsit: Lyfanoridam
multatam Peloponneso abiisse, reliquos duos harmoitas a Spar-
tanis capitali supplicio de iudicium sententia affectos. Ita R.
quoque legendum duxit χρήμασιν ἐζημίωσαν, τὰς δ' ἄλλας ἄρ-
μοικὰς ἀπέκλι. Alia lacuna, quae supra post γὰρ adest, R ita
supplenda videbatur: περιμέναν γὰρ αὐτὸν, ὀφείλοντα παραμ-
εῖδαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, nam illum se frustra expectasse,
qui debuisset illo ipso die (qui noctem praecesserat, qua libe-
ratae sunt Thebae) e Sparta cum novis supplementis adesse.
Omni hujus loci difficultati optime occurrit conjectura W. ita
cum collocantis: Λυσανορίδαν παραμέναν ἐπανήξοντα· ἡμῶν δὲ
κρατερώς αὐτὰς πολιορκητῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τέλος τὴν
Καδμείαν ὑπόσπονδον παραδόντες ἡμῖν ἀπὸ ἀπλάστου μετὰ τῶν
στρατιωτῶν. Διὸ καὶ τῶτον μὲν ὕστερον, ὡς πυρθανόμεθα, χρή-
μασιν ἐν ὀλίγοις ἐζημίωσαν τῶν Λακεδαιμονίων οἱ γέροντες· Ἐρ-
μιπίδαν δὲ καὶ Ἄρκεσον ἀπέκλεισαν εὐθύς ἐν Κορίνθῳ λαβόντες.

3 R. manvult ἀπὸ ἀπλάστου, ut W. supra.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΦΥΓΗΣ.

Τῶν λόγων ἀρίστας καὶ βεβαιωτάτας, ὥσπερ τῶν Φίλων, Φασὶν εἶναι τὰς ἐν ταῖς συμφοραῖς παρόντας ὠφελίμως καὶ βοηθῶντας· ἐπεὶ πάροισί γε πολλοὶ καὶ προσδιαλέγονται τοῖς ἐπ' αἰμοσίην, ἀλλ' ἀχρήστως, μᾶλλον δὲ βλαβερῶς· καθάπερ ἀκόλυμβοι κνιγομένοις ἐπιχειρῶντες βοηθεῖν, περιπλεκόμενοι καὶ συγκαταδύοντες ¹. δεῖ δὲ τὸν παρὰ τῶν Φίλων καὶ τῶν βοηθῶντων λόγων παρηγορίαν εἶναι, μὴ συνηγορίαν, τῆ λυπῆτος. ἢ γὰρ συνδακρυσύντων καὶ συνεπιθρηνάντων, ὥσπερ χορῶν τραγικῶν, ἐν τοῖς ἀβελήτοις, χρεῖαν ἔχομεν, ἀλλὰ παρρησιαζομένων, καὶ διδασκόντων, ὅτι τὸ λυπεῖσθαι καὶ τὸ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ἐπὶ παντὶ μὲν ἄχρηστὸν ἐστὶ καὶ γινόμενον κενῶς καὶ ἀνοήτως· ὅπερ δ' αὐτὰ τὰ πράγματα δίδωσιν ὑπὸ τῆ λόγου ψηλαφῆθέντα καὶ ἀνακαλυφθέντα πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν.

Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῆ· κομιδῇ γελοῖόν ἐστι, μὴ τῆς σαρκοῦς πυνθάνεσθαι, τί πέπονθε ², μηδὲ τῆς ψυχῆς, εἰ διὰ τὸ σὺμπλωμα τῆτο χείρων γέγονεν, ἀλλὰ τοῖς ἔξωθεν συναχθόμενοις καὶ συναγανακτῆσι, διδασκάλοις χρῆσθαι τῆς λύπης.

II. Ὅθεν αὐτοὶ καθ' αὐτὰς γινόμενοι περὶ τῶν συμπλωμάτων, ὥσπερ φορτίων, ἐκάστη τὸν θυμὸν ³ ἐξετάζομεν. τὸ μὲν γὰρ σῶμα πιέζεται τῷ τῆ βαρύνοντος ἄχθει, ἢ δὲ ψυχὴ τοῖς πράγμασι πολλᾶκις τὸ βά-

ροσ

¹ R. *manant συγκαταδύντες*, ut *usitatus*. Idem corrigendum W. monet, e G. notans *συγκαταδύοντες*.

² R. *supr. εἴ τι πέπονθε, numquid ei adversi consigeris*.

³ R. *supr. ἔγκον*; W. *autem εαθμὸν ἐξετάζομι*.

ρὸς ἐξ αὐτῆς προστίθῃσιν. ὁ λίθος Φύσει σκληρὸς, ὁ κρύσαλλος Φύσει ψυχρὸς ἐσιν, ἐκ ἔξωθεν εἰκῆ ταύτας τὰς ἀντιτυπίας ἐπιφέρουτες καὶ τὰς πῆξις· Φυγὰς δὲ καὶ ἀδοξίας καὶ τιμῶν ἀποβολὰς, ὡσπερ αὖ τὰναντία, σεφάνης καὶ ἀρχὰς καὶ προεδρίας, ἐ τὴν αὐτῶν Φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν μέτρον ἔχοντα τῷ λυπεῖν καὶ εὐφραίνειν, ἕκαστος ἑαυτῷ κῆΦα καὶ βαρέα καὶ ῥῆξια Φέρειν ποιεῖ· καὶ τὰναντίον ¹. ἔξεσι δ' ἀκέειν τῷ μὲν Πελουναίικας ἀποκρινομένε πρὸς τὸ ἐρώτημα τῆτο ².

Τί τὸ σέρεθαι πατρίδος; ἢ κακὸν μέγα;

Μέγισον· ἔργω δ' ἐσι μεῖζον, ἢ λόγῳ·

τῷ δ' Ἀλκμᾶνος, ὡς ὁ γράψας τὸ ἐπιγραμμᾶτιον πεποίηκε·

Σῆρδιες ³, ἀρχαῖος πατέρων νομὸς, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν

Ἐτρεφόμεν, κέλσας, ἢ τίς ἀνὴρ μακέλας

Χρυσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμᾶν

Οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμί πολίτης,

Καὶ Μάσας ἐδάην Ἑλληνίδας, αἶ με τυράννων

Θῆμαν Δασκύλεω κρείσσονα καὶ Γύγεω.

τὸ γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα τῷ μὲν εὐχρησον ἢ δόξα, κατὰ-
περ νόμισμα δόκιμον, τῷ δὲ ⁴ δύσχρησον καὶ βλαβερόν
ἐποίησεν.

III.

1 R. monente, idem est ac si dixisset καὶ χαλεπὰ Φέρων.

2 Eurip. Phoeniss. 391. 392.

3 In his versibus, W. notante, libri editi & scripti consentiunt. Cum eodem dedi νομὸς pro vulg. νόμος. Ita quoque Xyl. e Fulv. Ursino notavit, hoc carmen fragmentis Alcmanis a se congestis praefigente. Secundum versum Salmas. ita dedit κέρνας ἢ τι σ' ἂν ἢ μακέλας; Ursin. κέλμεις, ἢ τίς ἀνὴρ βακέλας. Versu tertio pro ῥήσσων Mezir. ῥήσσω, W. iudice, haud male. Versu quarto pro πολίτης Salmas. πολυτρίποδος; Ursin. καὶ Σπάρτας εἰμί πόλιως ναίτης; Mez. εἰμί καλῆς πολίτης. Versu quinto pro Ἑλληνίδας Salmas. Ἑλικωνίδας. Cf. Reisk. Anthol. Constantini Cephalae p. 256. non multo quidem melioribus lectionibus, quod W. monet, ibi servatis.

4 Vulgo τὸ μὲν, τὸ δὲ. R. corrigendum monuit — illi qui-

III. Ἔσω δὲ δεινόν, ὥσπερ οἱ πολλοὶ λέγουσι καὶ ἄδυσιν, ἢ Φυγή. καὶ γὰρ τῶν βρωμάτων πικρὰ πολλὰ καὶ δριμέα καὶ δάκνοντα τὴν αἰδοῖσιν εἰσιν· ἀλλὰ μιγνύοντες αὐτοῖς ἕνια τῶν γλυκέων καὶ προσηκῶν, τὴν ἀηδίαν ἀφαιρῶμεν. ἔσι δὲ καὶ χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, πρὸς ἃ γίνεται τὸ συγχεῖσθαι καὶ μαραυγεῖν διὰ σκληρότητα καὶ βίαν κίνητον. εἰ τοίνυν ἴαμα τῆς δυσχρησίας ἐκείνης ἐμίξαμεν τὴν σκιάν αὐτοῖς, ἢ τὴν ὄψιν ἀπεσρέψαμεν ἐπὶ τι τῶν χλοερῶν καὶ προσηκῶν, τῆτο ἔξει ποιεῖν καὶ πρὸς τὰ συμπύματα, κεραννύοντας αὐτοῖς τὰ χρήσιμα καὶ Φιλάνθρωπα τῶν νυνὶ σοι παρόντων, εὐπορίαν, Φίλος, ἀπραγμοσύνην, τὸ μηδὲν ἐνδεῖν¹ τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν βίον. ἔ γὰρ οἶμαι πολλὰς εἶναι Σαρδιανῶν², οἳ μὴ τὰ σὰ πράγματα καὶ μετὰ Φυγῆς μᾶλλον ἐθέλησασιν αὐτοῖς ὑπάρχειν, καὶ ἀγαπήσασιν ἐπὶ ξένης ἔτω διάγοντες, ἢ, καθάπερ οἱ κοχλῆαι τοῖς δεράκοις συμφυεῖς ὄντες, ἄλλο δὲ μηδὲν ἀγαθὸν ἔχοντες, τῶν οἴκοι μετέχειν ἐλύπως.

IV. Ὡσπερ ἂν ἐν κωμῳδίᾳ τις ἡτυχηκότα Φίλον παρρηεῖν καὶ τὴν τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένη, τίνα τρόπον, ἀποκρίνεται· Φιλοσόφως· ἔτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα Φιλοσοφῶντες ἀξίως·

Τὸν Δία δὲ πῶς ἕντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς³; πῦρ ζητῶμεν, βαλανεῖον, ἰμάτιον, τέγγην· καὶ γὰρ ἐχθόμενοι καθήμεθα, ἐδὲ κλαίμεν. καὶ σοὶ τοίνυν παρ' ὄντιναῦν ἐστὶ τὸ κατεψυγμένον τῆτο τῆ βίε μέρος ἀναζαυρεῖν καὶ ἀναθάλλειν, ἐτέρων βοηθημάτων μὴ δεόμενον,

quidem, Alcmāni, commodum, huic autem, Polynici, intolerabile. — Dedi cum W. Favent correctioni Pol. Jannot. Jun. Mez.

¹ Sic R. dandum censuit, dedique cum W. idem e Xyl. Mez. E. G. fumente pro vulg. ἐνδεῖν.

² Apparet hinc, eum hominem, ad quem scriptus fuit & missus hic libellus, Sardinum fuisse. R.

³ Ut Senarium ab reliqua oratione distinxit W. cum Mez.

μενον, ἀλλὰ χρώμενον εὐλογίῳ τοῖς παρῆσιν. αἱ μὲν γὰρ ἰατρικαὶ σικύαι τὸ Φαυλότατον ἐκ τῶ σώματος ¹ ἀναλαμβάνουσαι, καθύψουσι καὶ σώζουσι τὸ λοιπόν· οἱ δὲ Φιλόλυποι καὶ Φιλαίτιαι τῶ τὰ χεῖρις τῶν ἰδίων συνάγειν ἀεὶ καὶ διαλογίζεσθαι καὶ προστετημέναι τοῖς ἀνιάρῳις, ἔχρησα καὶ τὰ χρήσιμα ποιῶσιν ἑαυτοῖς, ἐν ᾧ μάλιστα καιρῷ βοηθεῖν πέφυκε. τὰς γὰρ δοῖας Πίθας, ᾧ Φίλε, ἔς Ὅμηρος ἔφη ² κηρῶν ἐμπλείας ἐν ἕρανῶ κεῖσθαι, τὸν μὲν ἀγαθῶν, τὸν δὲ Φαύλων, ἐχ ὁ Ζεὺς ταμιεύων κἀθήται, καὶ μεθιεῖς τοῖς μὲν ἥπια καὶ μεμιγμένα, τοῖς δ' ἀκρατα βέβρυχτα τῶν κακῶν· ἀλλὰ ἡμῶν αὐτῶν οἱ μὲν νῦν ἔχοντες ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῖς κακοῖς ἐπαρυτόμενοι τὸν βίον ποιῶσιν ἡδίω καὶ ποτιμώτερον· τοῖς δὲ πολλοῖς, ὡσπερ ἡθμοῖς, ἐμμένει καὶ προσίχεται τὰ Φαυλότατα, τῶν βελτιούνων ὑπεκρέοντων.

V. Διὸ κἄν ἀληθῶς κακῶ τινι καὶ λυπηρῶ περιπέσωμεν, ἐπέχεσθαι δεῖ τὸ ἰλαρὸν καὶ τὸ εὐθυμον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ὑπολειπομένων ἀγαθῶν, τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον ἐκλεαίνοντας· ὧν δὲ ἡ Φύσις ἐδὲν ἔχει κακόν, ἀλλὰ ὄλον καὶ πᾶν τὸ λυκῆν ἐκ κενῆς δόξης ἀναπέπλασαι, τέτων δεῖ, καθάπερ τοῖς δεδοισίσι τὰ πρωπεῖα παιδίσις, ἐγγυς καὶ ὑπὸ χεῖρα ποιῶντες καὶ ἀνατρέφοντες ἐθίζομεν καταφρονεῖν, ἔτως ἐγγυς ἀπλομέυης καὶ συνερείδοντας τὸν λογισμόν, τὸ σαθρὸν καὶ τὸ κενὸν καὶ τετραγωδημένον ἀποκαλύπτειν. οἷον ἔστιν ἡ νῦν σοι παρῆσα κατάστασις ³ ἐκ τῆς νομιζομένης πατρίδος. Φύσει γὰρ ἐκ ἓτι πατρὶς, ὡσπερ ἐδ' οἶκος, ἐδ' ἀγρός, ἐδὲ χαλκεῖον, ὡς Ἀρίστων ἔλεγεν, ἐδ' ἰατρεῖον.

ἀλλὰ

¹ Pol. Jannot. αἵματος.

² alludatur ad Hom. Iliad. XXIV, 525. sq.

³ Xyl. maluit μεταστάσις, nisi Plut. molli vocabulo usus fuerit, non observata nimis diligenter proprietate, sed sermone ad affectionem ejus, cui scribebat, accommodato. Probant R. & W. μεταστάσις.

ἀλλὰ γίνεται, μᾶλλον δ' ὀνομάζεται καὶ καλεῖται τέτων
 ἕκαστον ἀεὶ πρὸς τὸν οἰκῶντα καὶ χρώμενον. ὁ γὰρ ἄν-
 θρωπος (ἢ Φησιν ὁ Πλάτων) Φυτὸν ἐκ ἔγγειον, ἐδ' ἀκί-
 νητον, ἀλλ' ἐράνιον ἐσιν, ὡσπερ ἐκ ρίζης τὸ σῶμα τῆς
 κεφαλῆς ὀρθὸν ἰσῆσης, πρὸς τὸν ἔρανον ἀνεστραμμένον¹.
 ὅθεν ὁ μὲν Ἑρακλῆς εἶπεν².

Ἄργεῖος, ἢ Θηβαῖος. — ἔ γὰρ εὐχόμεαι

Μιᾶς. ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων, πατρίς.

ὁ δὲ Σωκράτης βέλτιον, ἐκ Ἀθηναῖος, ἐδὲ Ἑλλην,
 ἀλλὰ κόσμιος εἶναι Φήσας, ὡς ἂν τις³ Ῥόδιος εἶπεν, ἢ
 Κορίνθιος. ὅτι μηδὲ Σενίω, μηδὲ Ταινάρω, μηδὲ τοῖς
 Κεραυνίοις, ἐνέκλεισεν ἑαυτόν.

Ὅρξας τὸν ὑψὲ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις⁴;

ἔτοι τῆς πατρίδος ἡμῶν ὄροι εἰσὶ, καὶ ἐδεῖς ἔτε Φυγὰς
 ἐν τέτοις, ἔτε ξένος, ἔτ' ἀλλοδαπὸς, ὅπῃ τὸ αὐτὸ πῦρ,
 ὕδωρ, ἀήρ, ἄρχοντες οἱ αὐτοὶ καὶ διοικηταὶ καὶ πρυ-
 τάνεις, ἥλιος, σελήνη, Φωσφόρος. οἱ αὐτοὶ νόμοι πᾶ-
 σι, ὑφ' ἐνὸς τάγματος καὶ μιᾶς ἡγεμονίας τροπαὶ βό-
 ρειοι, τροπαὶ νότιοι, ἰσημερία⁵, πλειὰς, ἀρκιῆρος,
 ὥραι σπόρων, ὥραι Φυτειῶν. εἰς δὲ βασιλεὺς καὶ ἄρ-
 χων, θεὸς, ἀρχὴν τε καὶ μέσα καὶ τελευτήν ἔχων τῷ
 παντὸς, εὐθεῖα περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος.
 τῷ δὲ ἔπεται Δίκη τῶν ἀπολειπομένων τῷ θεῷ νόμῳ τι-
 μωρὸς⁶, ἢ χρώμεθα πάντες ἄνθρωποι φύσει πρὸς πάντας
 ἀνθρώπους, ὡσπερ πολίτας.

VI.

1 R. mavult ἀνεστραμμένον, obversum coelo.

2 R. voluit καλῶς εἶπεν, cum opponatur ὁ δὲ Σωκρ. βέλτιον.
 W. e Stob. Tit. XXXVIII. p. 230. notat εὖ μὲν ὁ Ἑρακλῆς.

3 Hic loci aliquid subesse corruptelae, vel certe obscurita-
 tis, notat W.

4 Secutus sum W. ita dantem e Xyl. Jannot. Mez. pro vulg.
 ἔχοντα ὑγραῖς ἀγκάλαις. R. voluit ἔχονθ' ἐν ὑγρ. ἀγκ.

5 R. voluit ἰσημερία, cum bis per annum contingat aequi-
 noctium.

6 Haec de Deo & iustitia sunt Platon. de Leg. IV. Ed. Bip.
 Vol. VIII. p. 185.

VI. Τὸ δὲ σε μὴ κατοικεῖν Σάρδεις, ἔθεν ἐσιν. ἐδὲ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες κατοικῆσι Κολυτῶν, ἐδὲ Κορίνθιοι Κράνειον, ἐδὲ Πιτάνην Λάικωνες. ἄρα ἔν ξένοι καὶ ἀπόλιδες εἰσὶν Ἀθηναίων οἱ μετασύντες ἐκ Μελίτης εἰς Διωμίδα ¹, ὅπερ καὶ μῆνα Μεταγεινιῶν^α καὶ Δυσίαν ἐπώνυμον ἄγχοι τῷ μετοικισμῷ τὰ Μεταγεῖνια ², τὴν πρὸς ἑτέρας γεινῖασι εὐκόλως καὶ ἠλαρῶς ἐνδεχόμενοι καὶ ἐέργοντες; ἐκ ἄν εἴποις. τί ἔν τῆς οἰκισμένης μέρος ἢ τῆς γῆς ἀπάσης ἕτερον ἕτερον μακρὰν ἐσιν, ἢν ὑποδεικνύουσιν οἱ μαθηματικοὶ σημεία λόγον ἔχασαν ἀδιασάτε ³ πρὸς τὸν ἕρανόν; ἀλλ' ἡμεῖς, ὡσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται, μυρμηκίᾳς μίχς ἢ κυψέλης, ἐκπεσόντες ἀδημυῶμεν καὶ ξενοπαθῶμεν, ἐκ εἰδότες οἰκίᾳ ⁴ πάντα ποιεῖσθαι καὶ νομίζειν, ὡσπερ ἐσί. καίτοι γελῶμεν τὴν ἀβελτηρίαν τῷ Φάσκοντος, ἐν Ἀθήναις βελτίονα σελήνην εἶναι τῆς ἐν Κορίνθῳ· τρόπον τινὰ τὸ αὐτὸ πάσχοντες, ὅταν ἀμφιγνοῶμεν ἐπὶ ξένης γενόμενοι τὴν γῆν, τὴν θάλατταν, τὸν ἀέρα, τὸν ἕρανόν, ὡς ἕτερα καὶ διαφέροντα τῶν συνήθων. ἢ μὲν γὰρ Φύσις ἐλευθέρως ἡμῶς καὶ λελυμένως ἀφίησιν· ἡμεῖς δ' αὐτοὶ συνδέομεν ἑαυτὰς, συστενοχωρῶμεν, ἐγκατοικοδομῶμεν, εἰς μικρὰ καὶ γλίχρα συελαύνομεν. εἶτα τῶν μὲν Περσῶν βασιλέων καταγελῶμεν, εἶγε δὴ ἀληθές, ὅτι τὸ τῷ Χοάσπε μόνον ὕδωρ πίνοντες, ἀνυδρον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιῆσιν οἰκισμένην· ὅταν δὲ μετασῶμεν εἰς ἕτερα χωρία, τῷ Κηφισῷ γλιχόμενοι, καὶ τὸν Εὐρώταν, ἢ τὸν Ταύγετον, ἢ τὸν Παρνασσὸν ἐπιποθῶντες, ἀπολίην καὶ κοίκτηον αὐτοῖς τὴν οἰκισμένην ποιῶμεν.

VII. Αἰγυπτῶν μὲν ἔν οἱ δι' ὀργὴν τινα καὶ χαλεπότητα τῷ βασιλέως εἰς Αἴθιοπίαν μετοικιζόμενοι, πρὸς τὰς δεομένους ἐπανελθεῖν ἐπὶ τέκνα καὶ γυναῖκας,

Αα 2

ἐπι-

1 Melita & Diomis nomina sunt tribuum Atticarum, R.

2 festum Apollini sacrum.

3 id est, R. docente, ἔδὲν ἔχοντος διάστημα, cuius spatium, vel dimensio, ad coelum comparata, nulla est.

4 Stob. & Damascen. MS. εἰδίτες ἀδὲ μεμαθηκότας οἰκίᾳ.

ἐπιδεικνύντες τὰ αἰδοῖα κυνικώτερον, ἔτε γάμων ἔφασσαν ἔτε παίδων ἀπορήσειν, ἄχρις ἔ ταῦτα μεθ' ἑαυτῶν ἔχουσιν ¹. εὐπρεπέστερον δὲ ἐστὶ καὶ σεμνότερον εἰπεῖν, ὡς, ὅπερ καὶ ὄτω μετρίων πρὸς τὸν βίον εὐπορεῖν συμβέβηκεν, ἐνταῦθα ἔτος ἔτ' ἀπολις, ἔτ' ἀνέσιος, ἔτε ξένος ἐστὶ μόνον ἔχειν δεῖ πρὸς τέτοις νῦν καὶ λογισμὸν, ὡςπερ ἀγκυραν καὶ ² κυβερνήτην, ἵνα παντὶ χρῆσθαι λιμῆνι προσορμιθεῖς δύνηται. πλεῖστον μὲν γὰρ ἀποβαλόντα, ῥῆζον ἐκ ἐστὶ ³ καὶ ταχέως συναγαγεῖν· πατρίς δὲ γίνεται πᾶσα πόλις εὐθύς ἀνθρώπων χρῆσθαι μεμαθηότι, καὶ ῥίζας ἔχοντι πανταχῶς ζῆν τε καὶ τρέφεσθαι καὶ παντὶ τόπῳ προσφύεσθαι δυναμένως· οἷας εἶχε Θεμισοκλῆς, οἷας Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. ἔτος μὲν γὰρ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ τὴν Φυγὴν, πρῶτος ἀν τῶν Πτολεμαίει Φίλων, ἔ μόνον αὐτὸς ἐν ἀφθόνοις διήγεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις δωρεῶς ἔπεμπε. Θεμισοκλῆς δὲ χορηγία βασιλικῇ πρυτανευόμενος ⁴ εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὰς παῖδας· Ἀπωλόμεθα ἂν, εἰ μὴ ἀπωλόμεθα. διδὸ καὶ Διογένης ὁ Κύων πρὸς τὸν εἰπόντα· Σιωπεῖς σε Φυγὴν ἐκ Πόντου κατέγνωσαν· Ἐγὼ δὲ (εἶπεν) ἐκείνων ἐν Πόντῳ μονῆν,

Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνῃ Πόντου ⁵.

Στρατόνικος δὲ τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν, ἐφ' ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων Φυγὴ τέτακται παρ' αὐτοῖς ἐπιτίμιον· ἀνέσας δ', ὅτι τὰς ῥαδικρῆς Φυγαδεύεσσι· Τί ἔν (εἶπεν) ἐκ ἐραδιάρρησας, ὅπως ἐκ τῆς σενοχωρίας ταύτης μετασῆς; ὅπερ Φησὶν ὁ κωμικὸς τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ⁶, ὅσων δεῖ, τὴν νῆσον.

VIII.

1 Herodot. II, 30. Diodor. Sic. I, 67.

2 Inferui καὶ, R. iubente. Vulgo abest.

3 R. susp. ῥῆζον ἐκ ἐστὶ τοσῶτον καὶ ταχέως.

4 cum ageret Prytanem, h. e. cum publico sumtu aleretur. Prytanes epulabantur in Prytaneo sumtu reipublicae. R.

5 Versus Euripidis in Iphig. Taur. v. 253. Salmaf. εὐξείνῃ πόρῃ. Etiam R. notat, Euripidem dixisse εὐξείνῃ πόρῃ, sed nihil impedivisse, quo minus πόντου adhibuerit Diogenes, quem nihil cogebat carmine loqui.

6 R. susp. καὶ πάντα ἐπιπόνως ἔχον, ομπιασμε, quibus opus est, insulam habere aegerime,

VIII. Ἄν γὰρ σκοπῆς ἄνευ κενῆς δόξης τὴν ἀλήθειαν, ὁ μίαν ἱ πόλιν ἔχων, ξένος ἐστὶ τῶν ἁλίων ἁπασῶν καὶ ἀλλότριος. ἢ γὰρ δοκεῖ καλόν, ἐδὲ δίκαιον εἶναι, καταλιπόντα τὴν ἑαυτῶ, νέμειν ἑτέραν. Σπάρταν ἔλαχες, ταύτην κόσμει καὶ ἄδοξος ἦ, καὶ νουσιώδης, καὶ ταράτληται εἰσεσιν ὑφ' ἑαυτῆς καὶ πράγμασι μὴ ὑγιαίνουσιν. ἔ δὲ ἡ τύχη τὴν ἰδίαν ἀφῆρηται, τέτω δίδωσιν ἔχειν τὴν ἀρέσασαν. τὸ γὰρ καλὸν ἐκεῖνο παράγγελμα τῶν Πυθαγορείων, Ἐλῶ βίου ἄριστον, ἠδὲν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει, καὶ ταῦτα σοφὸν ἐστὶ καὶ χρῆσιμον. Ἐλῶ πόλιν τὴν ἀρίστην καὶ ἠδίστην, πατρίδα δ' αὐτὴν ὁ χρόνος ποιήσει καὶ πατρίδα μὴ περισπῶσαν, μὴ ἐνοχλῶσαν, μὴ προστάτῃσαν. Εἰσενεγκι, πρέσβευσον εἰς Ῥώμην, ὑπόδεξι τὸν ἡγεμόνα, λειπέρησον. ἂν γὰρ τέτων τις μνημονεύη Φρένας ἔχων καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος, αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν Φυγὰς γενόμενος, Γυαρον, ἢ Κίναρον ἢ σκληρὰν, ἄκαρπον, καὶ φυτεύεσθαι κακὴν, ἐκ ἀθυμῶν, ἐδ' ὀδυρόμενος, ἐδὲ λέγων ἐκεῖνα τὰ τῶν παρὰ Σιμωνίδη γυναικῶν.

Ἴχει δὲ με πορφυρέας ἄλως ἀμφιταρασσομένους ἰρυμαδός.

Ἄλλὰ μᾶλλον τὸ τῶ Φιλίππε λογίζομενος. πεσὼν γὰρ ἐν παλαίστρᾳ, καὶ μεταστροφείς, ὡς εἶδε τῶ σώματος τὸν τύπον. Ὡς Ἡράκλειος, (εἶπεν) ὡς μικρῶ μέρεσ τῆς γῆς φύσει μετέχοντες, ὅλης ἐφίμεθα τῆς οἰκωμένης.

A a 3

IX.

1 Restitui sic, R. monente, e Bas. & Xyl. versione. Dedit idem W. e consensu omnium librorum, excepto Stephano & qui eum sequuntur, ubi vitiose extat ὁμοίαν.

2 abest hic infin. ab ed. Steph. & eam sequentibus. Restitui cum W. probante R.

3 Nomen Κίναρον Xylandro fuit suspectum. Recenset hanc insulam Plin. H. N. IV, 22. in numeris Sporadum. Verba sequentia σκληρὰν — κακὴν Xyl. & W. Poetae Senarium esse conjiciunt.

IX. Οἶμαι σε τῆς Νάξου γεγονέναι Σαατήν· εἰ δὲ μὴ, τῆς Θαρίας.¹ ἐνταῦθα πλησίον ἔσης. ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἐχώρει τὸν Ἐφιάλτην καὶ τὸν Ὄττον, αὕτη δὲ τῷ Ὀρίωνος ἦν οἰκητήριον. ὁ δ' Ἀλκμαίων ἴδὼν νεοπαγῆ τῷ Ἀχελῷσι προσχωρῶντος ἐπέκησεν ὑποφεύγων τὰς Εὐμενίδας, ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι· ἐγὼ δὲ κἀκεῖνον εἰκάζω, Φεύγοντα πολιτικὰς ἀρχὰς καὶ εἴσεις, καὶ συνοφαντίας ἐρινυώδεις, ἐλέθαι βραχὺ χωρίον ἀπραγμάτως ἐν ἡσυχίᾳ κατοικεῖν. Τιβέριος δὲ Καῖσαρ ἐν Καπρέαις ἐπὶ ἅ ἔτη διηγήθη μέχρι τῆς τελευταίας· καὶ τὸ τῆς οἰκημένης ἡγεμονικὸν ἱερὸν, ὥσπερ εἰς καρδίαν συνηγμένον, ἔδαμῃ μετέστη τοσούτου χρόνου. ἀλλ' ἐκείνων μὲν αἱ τῆς ἡγεμονίας Φροντίδες ἐπιχεόμεναι καὶ προσφερόμεναι πανταχόθεν, ἔκαθαρξεν παρεῖχον ἐδ' ἀκύματα τῆν νησιῶτιν ἡσυχίαν. ἢ δ' ἔξισιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον, ἔ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, ἔτος ἄθλιός ἐστι, μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ, μηδ' ἐπάδων πολλαίς,

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον Φιλέειν,

Ἐἴην δὲ νομὸν Κρήτας περιδαίων.²

Ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γὰρ δέδοται,

Ὄθεν ἄδρυς³, πενθέων δὲ ἔκ ἐλαχον, ἐδὲ σασίων.
ἐδὲ

¹ R legendum monuit Ἰρίας. *Hyría* erat prope Tanagram, vicus Boeotiae sic dictus ab Hyrico, patre Orionis, qui ambo reges Tanagrae fuerunt. Idem W. notat ex L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 337. corrigens, quod ibi legitur ὁ Ἰρίας, in γ' Ἰρίας.

² Xyl. monente, Pindarica haec mendis laborant. De Cyparisso notat R. esse nomen oppidi Phocidis, ibique vitae partem egisse videri Pindarum: ἔλαφρὰν dici ideo, quod leviter ibi viveretur, absque magnis rerum & curarum turbis, exiguo apparatu. Pro περιδαίων R. suscp. περιδαίων aut πυριδαίων, *bellicosum*, aut *ardentem bellis*; W. autem cum Mez. & Amiot. Παριδαίων.

³ R. quaerit, num ὄθεν ἄδρυς, unde glans mihi venit, ut glandem pro victu dixerit, quia veteres glandibus visitabant —

ἔδὲ προσταγμάτων ἡγεμονικῶν, ἔδὲ ὑπεργῶν ἐν πολιτικαῖς χρεαῖς, καὶ λειτεργῶν δυσπαραιτήτων.

X. Ὅπως γὰρ ἐ Φαύλως δοκεῖ λέγειν ὁ Καλλιμαχος, τὸ,

Μὴ μετρεῖν ¹ χοίνοισι Περσίδι τὴν σοφίην,
ἦπε τὴν εὐδαιμονίαν χοίνοισι καὶ παρασάγγαις μετρεῦντες,
ἐὰν νῆσον οἰκῶμεν διακοσίων σαδίων, ἀλλὰ μὴ τεσσαράρων ² ἡμερῶν, (ὥσπερ ἡ Σικελία) περίπλευν ἔχουσαι,
ὄδυνῶν ἑαυτὰς καὶ θρηγεῖν ὀφείλομεν, ὡς κακοδαιμονῶντες; τί γὰρ ἡ πλατεῖα χώρα πρὸς τὸν ἄλυτον βίον; ἢ κ' ἀκίεσι τῷ Ταυτάλῃ λέγοντος ἐν τῇ τραγηδίᾳ ³.

Σπεῖρω δ' ἄρξεν δώδεκα ἡμερῶν ὄδον,

Βερεκύνθα χῶρον, —

εἶτα μετ' ὀλίγον λέγοντος·

Θυμὸς δέ ποθ' ἄμους ⁴ ἔρανῶ κυρῶν ἔνω,

Ἔραζε πίπτει, καὶ με προσφωνεῖ τάδε,

Γίνωσκε τὰνθρόπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Ἄ δὲ Ναυσίθοος τὴν εὐρύχωρον Ἑπέρειαν καταλιπὼν διὰ τὸ γειννῆῶν τὰς Κύκλωπας αὐτῆ, καὶ μεταστὰς εἰς νῆσον

— ἐκὰς ἄλλων ἀλφησιῶν ⁵,

καὶ κατοικῶν ἀνεπίμιχτος

Ἄνθρόπων ἀπάνευθε, πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,

τὸν ἥδιστον παρεσκευάσθε βίον τοῖς ἑαυτῷ πολιταῖς. τὰς

A a 4

δὲ

aut num ἔθεν ἀδρός, scil. γίνωμαι, unde robustus fio, vel ἀδρυσμαι ab ἀδρύνειναι? — W. probat ἀδρός. Schn. in fragm. Pindar. p. 67. inf. ἀδακρυς, quod sequitur Kaltw.

¹ abest μετρεῖν ab Ald. & Bas. Utraque deinde σοφίαν.

² R. monente, τεσσαράρων non satis est, & τεσσαράκοντα nihil.

³ Versus hi sunt ex Aeschyli Niobe. Cf. Strab. XII. in fine.

⁴ R. mavult τόθ' ἑμὸς, tuus meus, monens, ἔρανῶ accipere posse pro πρὸς ἔρανόν, ad coelum, aut κυρῶν pro συγκυρῶν, conveniens, coniungens.

⁵ Homer. Odyss. VI, 4. sq. Pro ἄλλων W. mavult ἀνδρῶν ex Hom.

δὲ Κυκλάδας πρότερον μὲν αἱ Μίνω παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ Κόδρος καὶ Νειλεω κατώκησαν· ἐν αἷς τανῦν οἱ ἀνόητοι Φυγάδες οἴονται κολάζεσθαι. καίτοι ποία Φυγαδικὴ νῆσος ἐκ ἑσὶ πλατυτέρα τῆς Σικιλιαντίας χώρας, ἐν ἣ Ἔσνοφῶν μετὰ τὴν στρατείαν τὸ λιπαρὸν εἶδε γῆρας; ἢ δ' Ἀκαδημία, τριχιλίων δραχμῶν χωρίδιον ἐωνημένον, οἰκητήριον ἦν Πλάτωνος καὶ Ἔσνοκράτης καὶ Πολέμωνος, αὐτόφι χολαζόντων καὶ καταβιόντων τὸν ἅπαντα χρόνον· πλήν μίαν ἡμέραν, ἐν ἣ Ἔσνοκράτης κατ' ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῆει Διουσιῶν καινοῖς τραγωδαῖς ἐπικοσμῶν, ὡς ἔφασκον, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοτέλην δὲ καὶ λειοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χῖος ¹, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δίαίταν ἀγαπήσας,

— εἴλετο ναεῖν

Ἄντ' Ἀκαδημίας Βορβόρα ἐν προχραῖς.

ἔστι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλην, ὃν Μικεδόνες Βόρβερον καλεῖσι. τὰς δὲ νῆσας ὡσπερ ἐπίτηδες ὑμῶν καὶ συνισὰς ἡμῖν ὁ ποιητὴς ².

Λῆμμον δ' εἰσαφίκανε πόλιν Τελοιο Θάουτος. καὶ

Ὅσσον Λέσβος ἄνω μακάρων ³ ἔδος ἐντὸς ἐέργει·

καὶ

Σιῦρον ἐλὼν αἰπειῶν Ἐνυῆος πτολίεθρον. καὶ

Οἱ δ' ἐκ Δελιχίσιο Ἐχινάων θ' ἱεράων

Νήσων, αἱ ναεῖσι πέρην ἄλλος Ἡλίδος ἄντα.

καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν νῆσον οἰκεῖν Φασὶ τὸν Θεοφιλέσατον Αἰόλον, τὸν σοφώτατον Ὀδυσσεά, τὸν ἀνδρειότατον Αἰάντα, τὸν φιλοξενώτατον Ἀλκίον.

XI.

¹ Hoc de Chio Theocrito vid. Casaub. ad Diog. Laërt. 5. II. & Valesium ad Excerpta Peiresciana p. 4. R. Epigramma ipsam refert integrum ex Aristotele Eusebius libro προπαρασκ. XV. Quod inest acuminis, observa in dupli i sensu vocis βόρβορος. Denotat fluvium, & coenium, lutum.

² Cf. ad haec Hom. Iliad. XIV, 230; XXIV, 544; IX, 665; II, 625. Add. ad seqq. Odyss. X, 1. sq. VI.

³ R. & W. legendum monent Μάκαρος ex Hom. cum Mez. ad Ovid. Ep. p. 262. T. I.

XI. Ὁ μὲν ἔν Ζήνων, πυθόμενος, ἦν ἔτι λοιπὴν εἶχε ναῦν μετὰ τῶν Φορτίων καταπεπομένην ὑπὸ τῆς Θαλάσσης· Εὐγε, (εἶπεν) ὦ τύχη, ποιεῖς, εἰς τρίβωνα καὶ βίον Φιλόσοφον συνελαύνεσα ἡμᾶς. ἀνὴρ δὲ, μὴ τετυφωμένος παντάπασι, μηδ' ὀχλομανῶν, ἐκ αὐτῶν (οἶμαι) τὴν τύχην μέμφαιτο συνελαυνόμενος εἰς νῆσον, ἀλλ' ἐπαινέσειεν, ὅτι τὸν πολὺν ἔλυν καὶ ῥέμβον ἑαυτῷ, καὶ πλάνας ἐν ἀποδημίαις, καὶ κινδύνους ἐν Θαλάσσῃ, καὶ θορύβους ἐν ἀγορᾷ περιελθεῖσα, μόνιμον καὶ χολαῖον καὶ ἀπερίσπαστον καὶ ἴδιον βίον ὡς ἀληθῶς δίδωσι, κέντρῳ καὶ δικσῆματι περιγράψασα τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν ¹. ποῖα γὰρ νῆσος οἰκίαν ἐκ ἔχει, περὶπατον, λατρὸν, ἰχθῦς, λαγῶδες, ἄγρα καὶ παιδιᾶ χρῆσθαι βελομένοις; τὸ μέγιστον, ἡσυχίας, ἧς διψῶσιν ἕτεροι, σοὶ πολλακίς τυχεῖν ἕνεσιν ². ἀλλὰ πετρεῖον τῆς καὶ ἀποκρυπτομένης οἴκοι συκοφάνται καὶ πολυπράγμονες ἐξιχνεύοντες καὶ διώκοντες ἐκ τῶν προασειῶν καὶ τῶν κήπων, εἰς ἀγορὰν καὶ εἰς αὐλὴν βία κατέγχεσιν· εἰς δὲ νῆσον ἐκ ἐνοχλῶν τις, ἐκ αἰτῶν, ἐ δανειζόμενος, ἐκ ἐγγυήσασθαι παρακαλῶν, ἐ συναρχαιρεσιάζει, δι' εὐνοίαν δὲ καὶ πόθου οἱ βέλτιστοι τῶν ἀναγκαίων καὶ οἰκείων πλέσσειν. ὁ δ' ἄλλος βίος ἄσυλος καὶ ἱερὸς ἀνεῖται τῷ βελομένῳ καὶ μεμαθηκῶτι χολάζειν. ὁ δὲ τὰς περιτρέχοντας ἔξω, καὶ τὰ βίε τὸ πλείστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθητοῖς ἀναλίσκοντας εὐδαιμονίζων, ὁμοίος ἐστὶ τῷ τὰς πλάνητας οἰζόμενῳ τῶν ἀπλανῶν ἀσέβρων πράττειν ἄμεινον· καίτοι τῶν πλανήτων ἕνατος ἐν μίᾳ σφαίρᾳ, καθάπερ ἐν νήσῳ, περιπολῶν, διαφυλάττει τὴν τάξιν· ἥλιος γὰρ ἐκ ὑπερβήσεσθαι μέτρα ³. (Φησὶν ὁ Ἡράκλειτος) εἰ δὲ, μὴ Ἐρινύες μιν Δίκης ἐπίμακροι ἐξευρήσασιν.

Αα 5

XII.

¹ R. manult τῇ τῶν ἀναγκαίων χρεῖᾳ.

² R. sup. ἧς διψῶσιν ἕτεροι πολλακίς, σοὶ τυχεῖν ἕνεσιν· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἄμα πετρεῖον τῆς.

³ R. manult τὰ μέτρα.

XII. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ Φίλε, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ἐκεῖνας λέγωμεν, κἀκείνοις ἐπάδωμεν, οἷς εἰς νῆσον ἀπωρισμένοις ἀνεπίμητᾶ ποιῶσι τὰ ἄλλα

Πόντος ἄλλος, ὃ πολλοῖς ἀέκοντας ἐρύκει ¹.

σοὶ δ' ἐχ' ἐνὸς δεδομένα μόνον, ἀλλὰ ἀπειρημένα τόπων ², πασῶν ἐσιν ἐξῆσια πόλεων ἢ μιᾶς κώλυσις. ἀλλὰ μὴν πῶ· Οὐκ ἄρχομεν, ἐδὲ βεβλεύομεν, ἐδ' ἀγωνοθετῆμεν· ἂν ³ ἀντιθῆς τὸ Οὐ σασιάζομεν, ἐκ ἀναλίσκομεν, ἐδὲ προσηρητῆμεθα θύραις ἡγεμόνος· ἐδὲ νῦν μέλει ⁴ ἡμῖν, ὅσις ὁ κεκληρωμένος τὴν ἐπαρχίαν ἐσιν, εἰ ἀκρόχολος, εἰ ἐπαχθῆς. ἀλλ' ἡμεῖς ⁵ καθάπερ Ἀρχιλάχος τῆς Θύρας τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον, διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπών·

— Ἦδε δὲ ὡς' ὄντι βράχισ

Ἔσηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπισηφῆς,

ἔτω τῆς Φυγῆς πρὸς ἐν μέρος τὸ ἄδιξον ἐντεινόμενοι, παρορῶμεν τὴν ἀπραγμοσύνην καὶ τὴν χαλὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. καίτοι τὸς γε Περσῶν βασιλέας ἐμακάριζον, ἐν Βαβυλῶνι τὸν χειμῶνα διάγοντας, ἐν δὲ Μηδίᾳ τὸ θέρους, ἐν δὲ Σύροις τὸ ἡδισον τῆ ἔαρος. ἔξεσι δὲ ⁶ πε καὶ τῷ μεθεσῶτι, μυσηρίοις ἐν Ἐλευσίνι διατρίβειν, Διονυσίοις ἐν Ἀργεῖ ⁷ πανηγυρίζειν, Πυθίων ἀγομένων, εἰς

¹ Hom. Iliad. XXI, 59.

² R. manvlt ἐχ' ἐνὸς δεδομένα, ἀλλὰ μόνον ἀπειρημένα τόπων, non uno affixuato, sed solutimmodo interdixto loco.

³ R. hoc ἂν delendum censuit — opponus, suadeo, illis honoribus magistratus gerendi, & edendorum ludorum, quibus excidisti, vel caveres, tranquillitatem, qua frueris, contentiombus civitibus non implicitis, non coactis impens aet reipublicae impendere. Deesse ἀναπόδοσιν ad ἀντιθῆς, notavit Xyl.

⁴ Baf. μέλλοι. Xyl. correxit. R. voluit ἐδὲν ἐν μέλας.

⁵ Vulgo ἐπαχθῆς, ἀλλ' ὡς ἡμεῖς. R. voluit ἐπαχθῆς ἄλλως, ἀλλ' ἡμεῖς. Delevi ὡς cum W. auctoritate Baf. & Xyl.

⁶ R. legendum monet δέ.

⁷ Vulgo in edd. Graeco-latinis & R. ἐν ἀρχῇ. Dedi lectio-nem

εἰς Δελφὸς παρελθεῖν, Ἰθμίων, εἰς Κόρινθον, ἄνπερ ἦ Φιλοθάωρος· εἰ δὲ μὴ, χολή, περίπατος, ἀνάγνωσις, ὕπνος ἀθροῦβητος· τὸ τῷ Διογένης· Ἀριστοτέλης ἀριστῶ, ὅταν δοκῇ Φιλίππῳ, Διογένης, ὅταν Διογένης· μήτε πραγματείας, μήτ' ἄρχοντος, μήτε ἡγεμόνος τῆν συνήθη δίαίταν περισπῶντος.

XIII. * Διὰ τῶτο τῶν Φρονιμωτάτων καὶ σοφωτάτων ὀλίγος ἂν εὔροις ἐν ταῖς ἑαυτῶν πατρίσι κεκηδευμένους· οἱ δὲ πλείοσι, μηδενὸς ἀναγκάζοντος, αὐτοὶ ἰ τὸ ἀγκύριον ἀράμενοι, μεθαρμίσαντο τὰς βίβας, καὶ μετέβησαν, οἱ μὲν εἰς Ἀθήνας, οἱ δ' ἐξ Ἀθηνῶν. τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτῆ πατρίδος ἐγκώμιον τοιῶτον, οἶον Εὐριπίδης ² ;

Ἡ πρῶτα μὲν λεῶς ἐκ ἐπαυλῆς ἄλλοθεν,
 Αὐτόχθονος δ' ἐφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις
 Πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς,
 Ἀλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγωγίμοι.
 Εἰ δὲ πάρεργον χρῆ τι κομπάσαι, γύναι,
 Οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ συγκεκραμένον·
 Ἴν' ἔτ' ἄγαν πῦρ, ἔτε χεῖμα συμπιτυεῖ.

*A

nem priorum edd. cum W. bene monente, excidisse supplementum sententiae, quae ita desiderat scribi, ἐν ἄσαι, Νεμείοις ἐν Ἀργα. R. voluit ἐν ἄσαι.

1 Secutus sum W. ita ex Venet. dantem pro vulg. αὐτὸ.

2 Xyl. notat: „Versus hi Euripidei de Athenarum laudibus partim sunt ex Erechtheo, & referuntur a Lycurgo in oratione contra Leocratem. Pro διαφορηθεῖσαι βολαῖς, quod expungere nolui, ibi est διαφοραῖς ἐκλισμέναι. Mihi postea magis placet lectio. Est autem omnino scribendum εἰσαγωγίμοι, ut & ratio poscit, & isthic legitur. Reliqui εἰ δὲ πάρεργον, aliunde sunt adducti & mutili. Legendum εἰ δὴ, & κεκραμένον, amoto σύν.“ R. mavult εἰ δὲ τοι πάρεργον, probat εὖ κεκραμένον, nec non deinde supr. legendam κάλλισα γῆς, δέλεαρ ἔχοντες ταῦτα (vel πάντα) συνθηρεύομεν. W. nil mutavit, cum nec codices Plutarchei quid mutarint. Probat Musgravium corrigentem Ἄδ' Ἑλλάς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλισ' αἰεῖ: item — τῆς γῆς, non item εὖ θηρεύομεν. T. III. p. 562.

Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τε τρέφει κάλλιμα,

τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρέομεν·

ἀλλ' ὁ ταῦτα γράψας εἰς Μακεδονίαν ὤχθητο, καὶ παρ' Ἀρχελάω κατεβίωσεν. ἀκήκοας δὲ ἐπιῶν¹ καὶ τατὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον·

Αἰχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τότε κεῦθει

Μυῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας².

καὶ γὰρ καὶ ἔτος εἰς Σικελίαν ἀπῆρε, καὶ Σιμωνίδης πρῶτον. τὸ δὲ, Ἡροδότῃ³ Ἀλικαρνασσέως ἰσορῆς ἀπέδειξις ἦδε, πολλοὶ μεταγράψασιν, Ἡροδότῃ Θερίας μετώκησε γὰρ εἰς Θέρκας⁴, καὶ τῆς ἀποικίας ἐκείνης μετέχε. τὸ δὲ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον

Ἐν Μέσαις πνεῦμα, Φρυγίας κοσμήτορα μάχας,

Ὅμηρον, ἢ τῆτο πεποιήκας πολλαῖς ἀμφισβητήσιμον πόλεσιν, ὅτι μὴ μίᾳς ἐσιν ἐγκωμιαστῆς; καὶ ξενία Διὸς πολλὰί τιμαὶ⁵ καὶ μεγάλαι.

XIV. Εἰ δὲ Φῆσαι τις, ὅτι δόξεν ἔτοι καὶ τιμὰς ἐθήρευον, ἐπὶ τὰς σοφὰς ἐλθὼν, καὶ τὰς σοφὰς Ἀθηναῖοι χολὰς καὶ διατριβὰς ἀναπέμπασαι τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν Στοᾶν, τὸ Παλλάδιον, τὸ Ὠδεῖον. εἰ τὴν Περιπατητικὴν ἀσπάζῃ μάλιστα καὶ τεθαύμακας, Ἀριστοτέλης ἦν ἐν Σταγείρων, Θεόφραστος ἐξ Ἐρέσσης⁶, Στράτων ἐκ Λαμφάκης, Γλύκων ἐκ Τρωά-

¹ Est sane, cur de' ἐπιῶν W. mirus probet. Mavult δὲ δῆπερ.

² Salmas. πυροφόρος πρὸ Γέλα. Turn. Bong. omittunt, quae post πυροφόροιο sequuntur, statimque exhibent ἀποδείξας.

³ De Herodoto Plinius L. XII. c. IV. Strab. L. XIV. Xyl. cf. Diodor. Bibl. XII, 10. sq. R. mavult Ἡροδότῃ τῷ Ἀλικ.

⁴ Xyl. habet Θερίας. In roll. Θέρκας.

⁵ R. mavult πολλαὶ παρ' αὐτῶν αἱ τιμαί.

⁶ Restituit Ἐρέσση e Bas. cum W. jubente R. pro vulg. Ἐφέσση. Turn. V. Bong. ἐξ Ἐρέσσης. Cf. Fabric. B. Gr. T. II. p. 234. Observandum praeterea, R. notante, Plutarchum hic loci seriem praecipuorum scholae Peripateticae & Stoicae magistrorum, qua sibi successerunt, contexere.

Τρωάδος ¹, Ἀρίων ἐκ Κέω ², Κριτόλαος, Φασηλίης εἰ τὴν Στωϊκὴν, Ζήνων, Κιτιεύς· Κλεάνθης, Ἀσσιος ³. Χρῦσιππος, Σολεύς· Διογένης, Βαβυλώνιος· Ἀντίπατρος, Ταρσεύς· ὁ δ' Ἀθηναῖος ⁴ Ἀρχέδημος εἰς τὴν Πάρθων μεταῶς, ἐν Βαβυλῶνι Στωϊκὴν διαδοχὴν ἀπέλιπε. τίς ἔν τέττας ⁵ ἐδίωξεν; ἐδέξ· ἀλλ' αὐτοὶ διάκουτες ἡσυχίαν, ἧς ἐ πάνυ μέτεσιν τοῖς ἡν·ιναῶν δόξαν ἢ δύναμιν ἔχουσι, τὰ μὲν ἄλλα ⁶ λόγοις, τὰ το δ' ἔργοις ἡμῶς διδάσκουσι. καὶ γὰρ νῦν οἱ δοκιμώτατοι καὶ κράτιστοι ζῶσιν ἐπὶ ξένης ⁷, ἐ μετασθέντες, ἀλλὰ μετασάντες, ἐδὲ Φυγαδεδέντες, ἀλλὰ Φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμὸς καὶ ἀχολίας, ἕς αἰπατρίδες Φέρεσι· καὶ γὰρ τοῖς παλαιοῖς (ὡς ἔοικεν) αἱ Μῆσαι τὰ κάλλιστα τῶν συνταγμάτων καὶ δοκιμώτατα, Φυγὴν λαβῆσαι συνεργὸν, ἐπέταλέσαν. Θεκυδίδης Ἀθη·
νχιος

¹ Nomen Γλύκων Xyl. improbat, & pro eo Λύκων reponendum censet. At R. notat, hunc ipsum *Lycouem* ob eloquentiam dictum fuisse *Glyconem*, cum Casaub. ad Diog. Laërt. 5, 66.

² Xyl. pro Κέω reposuit Χίος. Idem deinde correxit εἰ pro εἰς, quod in Bas. legitur, emendata simul interpunctione, ibidem vitiose obvia.

³ Ald. Bas. dant Λύσιος, quod falsum Xyl. notavit, susp. Λύκιος, aut potius Ἀσσιος, quod Steph. dedit.

⁴ R. observat, Menag. ad Diog. Laërt. p. 282. ex Ἀθηναῖος effecisse Ταρσηνῶν, non tamen probat hanc formam vocis, & præfert Lipsii conjecturam, duos fuisse Archedemos Stoicos, unum Atheniensem, alterum celebriorem Tarfensem: vel potius statuit, Tarfensem & Atheniensem eundem fuisse, Tarfensem ab origine, Atheniensem a sede scholæ, deinceps in Babyloniā translata.

⁵ Restitui τέττας e Bas. pro vulg. τοιάντας. Aut idem dari voluit R. aut legendum censuit τίς ἔν τοιέττας ὄντας αὐτάς ἐδίωξε. Idem sumsit w. a Stob. & Damasc. MS. qui habent τέττας ἐδίωξεν ἐδέξ.

⁶ w. susp. καὶ τὰ μὲν ἄλλα: meo quidem sensu, præter necessitatem.

⁷ Ald. Bas. εἰς ξένοις.

ναῖος συνέγραψε τὸν πάλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Σκαπτήν ὕλην· Ξενοφῶν, ἐν Συναδῶντι τῆς Ἠλείας· Φίλιπος ¹ ἐν Ἠπειρῷ· Τιμακίος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἐν Ἀθήναις· Ἀνδροτίων ² Ἀθηναῖος, ἐν Μεγάροις· Βακχυλίδης ὁ ποιητῆς ³, ἐν Πελοποννήσῳ. πάντες ἔτοι καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν πατρίδων ἐπεσόντες, ἐκ ἀπέγνωσαν, ἐδ' ἔρριψαν ἑαυτὰς, ἅλλ' ἐχρήσαντο ταῖς εὐφυΐαις, ἐφόδιον παρὰ τῆς τύχης μὲν ⁴ τὴν Φυγὴν λαβόντες, δι' ἣν πανταχῆ καὶ τεθνηκότες μνημονεύονται· τῶν δ' ἐκβαλόντων καὶ σασιασάντων ἐδὲ εἰς λόγος ἐδεδνὸς ἀπολέλειπται ⁵.

XV. Διὸ καὶ γελοῖος ἐστὶν ὁ νομίζων ἀδοξίαν τῇ Φυγῇ προσεῖναι. τί λέγεις; ἀδοξός ἐστι Διογένης; ὃν ἰδὼν Ἀλέξανδρος ἐν ἡλίῳ καθήμενον, ἐπιστὰς ἠρώτησεν, εἴ τινος δεῖται· τῷ δὲ μηδὲν ἄλλ' ἢ σμικρὸν ἀποσκοτίσαι καλεύσαντος· ἐκπλαγεῖς τὸ Φρόνημα, πρὸς τὰς Φίλας εἶπεν· Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. ἠδόξει δὲ Κάμιλλος ἐκ τῆς Ῥώμης ἐλαυνόμενος, ἧς δεύτερος κλίσης νῦν ἀναγορεύεται; καὶ μὴν Θεμισοκλῆς ἐ τὴν ἐν τοῖς Ἑλλῆσι δόξαν Φυγῶν ἀπέβαλεν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς βαρβάροις προσέλαβε· καὶ ἐδεῖς ἐστὶν ἔτως ἀφιλότιμος, ἐδ' ἀγεννής, ὃς μᾶλλον ἂν ἐβέλετο Λεωβάτης ὁ γράψάμενος, ἢ Θεμισοκλῆς ὁ Φυγαδευθεῖς, εἶναι· καὶ Κλώδιος ὁ ἐκβαλὼν, ἢ Κικέρων ὁ ἐκβληθεῖς· καὶ Ἀριστοφῶν ὁ κατηγορήσας, ἢ Τιμόθεος ὁ μεταστὰς ἐκ τῆς πατρίδος.

XVI.

¹ Ald. & Bas. Φίλιππος. Xyl. corrigendum censuit Φίλιπος, & Steph. dedit. R. mavult Φίλιπος ὁ Συρακῆσος.

² Androtio, praeter opus de Agricultura Varroni & Columellae laudatum, etiam Ἀτθίδας, seu antiquitates Atticas scripsit. R.

³ R. sup. Βακχυλίδης ὁ Κεῖος.

⁴ Hoc μὲν delendum censet R.

⁵ Sic in R. datum extat, quod W. ex E. & G. sumsit pro vulg. ἀπολίλιπται.

XVI. 'Αλλ' ἐπεὶ πολλὰς τὰ τῆ Εὐριπίδα κινεῖ δυνατῶς τῆς Φυγῆς κατηγορεῖν δοκῶντος, ἴδωμεν, ἃ λέγει καὶ ἕκαστον ἐρωτῶν καὶ ἀποκρινόμενος·

Τί τὸ σέρεσθαι πατρίδος; ἢ καιὸν μέγα;

Μέγισον. ἔργῳ δ' ἐστὶ μείζον, ἢ λόγῳ.

Τίς ὁ τρόπος αὐτῆ; τί Φυγάσι τὸ δυστυχές;

Ἐν μὲν μέγισον· ἐκ ἔχειν¹ παρρησίαν.

Δέλεα τὸδ' εἶπας, μὴ λέγειν, ἃ τις Φρονεῖ.

Τὴν τῶν κρατέντων ἀμαθίαν Φέρειν χρεῶν.

ταῦτα πρώτως² ἐκ ὀρθῶς ἐδ' ἀληθῶς ἀξιῶται. πρώτου μὲν γὰρ ἐδέλεα, τὸ μὴ λέγειν, ἃ τις Φρονεῖ, ἀλλὰ νῦν ἔχοντος ἀνδρὸς ἐν καιροῖς καὶ πράγμασιν ἐχεμυθίας καὶ σιωπῆς δεομένοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπαχόδι βέλτιον εἶρηκε·

Σιγῶν δ', ὅπως δεῖ, καὶ λέγειν, ἴν' ἀσφαλές³.

ἔπειτα τὴν τῶν κρατέντων ἀμαθίαν ἐκ ἡτῆλον οἴκοι μένοντας ἢ Φεύγοντας ἀνάγκη Φέρειν· ἀλλὰ καὶ μᾶλλον πολλάνισ οἱ μένοντες τῶν ἀπαλλοαγόντων τὰς ἰχθύνοντας ἐν πόλεσιν ἀδίκως τῶ στυχοφαντεῖν, ἢ βιάζεσθαι, δεδίασι. τὸ δὲ μέγισον καὶ ἀτοπώτατον, εἰ παρρησίαν τῶν Φυγάδων ἀφαιρεῖται. Θαυμαστὸν γὰρ, εἰ Θεόδωρος⁴ ἀπαρρησίαςος ἦν, ὅς, Λυσιμάχῃ τῆ βασιλέως εἰπόντος πρὸς αὐτόν· Ἡ πατρίς σε τοῖσιν ὄντα ἐξέβαλε; Ναί, (εἶπε) μὴ δυναμένη Φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Διόνυσον. ἐπιδείξαντος δ' αὐτῷ Τηλεσφόρον⁵ ἐν γαλακ-

γρα

1 R. voluit ἔχαν, dedique ex ipso Eurip. Phoeniss. 399. sqq. pro vulg. ἔχα.

2 Secutus sum W. ita ex E. & marg. G. dantem pro vulg. πρώτος. R. sup. ταῦτα ὀρθῶς ὡς ἐκ ὀρθῶν.

3 Versus e fabula deperdita Ino sumtus, supra jam obivus pag. 108.

4 Significat Theodorum Atheum. v. Cic. Tusc. I, 43. R.

5 R. monente, non videtur Telesphorum, Antigoni ducem, de quo Diod. Sic. L. 19. passim memorat, sed alium significare. Atheneaeus eandem rem narrat p. 616. Paulo an-

γρα τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορωρυγμένον, καὶ περιεκομμένον τὴν ῥίνα καὶ τὰ ἄτα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτετμημένον, καὶ εἰπόντος· Οὕτως ἐγὼ διατίθῃμι τὰς κακῶς με ποιῶντας ¹. τί δέ, Διογένης ἐκ εἶχε παρρησίαν; ὃς εἰς τὸ τῷ Φιλίππῳ στρατόπεδον παρελθὼν, ὀπηνίκα μαχόμενος ἐχώρει τοῖς Ἑλλήσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναχθεὶς, ὡς κατάσκοπος, ναὶ κατάσκοπος, ἔφη, τῆς ἀπληθείας ἀφ᾽ ἰχθῶν αὐτῶ καὶ τῆς ἀφρεσύνης, ἦκοντος ἐν βραχεῖ καιρῷ διακυβεῦσαι περὶ τῆς ἡγεμονίας ἅμα καὶ τῆ σώματος. τί δέ; Ἄντιβας ὁ Καρχηδόνιος ἐκ ἐχρήτο παρρησίᾳ πρὸς Ἄντιοχον ², βασιλέα ὄντα, Φυγὰς ὄν; ὀπηνίκα, καιρῶ δίδοντας, ἐκέλευεν αὐτὸν ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις· τῷ δὲ θυσταμένῳ καὶ τὰ σπλάγγχνα κωλύειν φάσκοντος, ἐπετίμησεν, εἰπὼν· Σύ τι κρέας λέγει ποιεῖς, ἢ τι νῦν ἔχων ἄνθρωπος ³. ἅλλ' ἐδὲ γεωμετρῶν Φυγὴ παρρησίαν, ἐδὲ γραμμικῶν ἀφαιρεῖται, περὶ ὧν ἴσασι καὶ μεμαθήκασι διαλεγομένων. πόθεν γε δὴ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ τὸ ἀγεννὲς πανταχῶ τὴν Φωνὴν ἐμφράττει, τὴν γλῶσσαν ἀποσρέφει, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ· τὰ δ' ἐξῆς τῷ Εὐριπίδῳ ποῖα τινὰ ἔστιν;

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι Φυγάδας, ὡς λόγος.

Καλοῖς βλέπεσι γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.

καὶ τῷτο τῆς ἀβελτηρίας ἔγκλημα μᾶλλον ἢ τῆς Φωνῆς ἔστιν. ἔ γὰρ οἱ μαθόντες, ἐδ' ἐπιστάμενοι χρῆθαι τοῖς

te pro τὸν Διόνυσον Kaltw. legendum conjicit τὸν Δία, id quod sane fabula de Semele desiderat.

1 Excidit responsum Theodori, de quo consulas Cicero. I. supra cit.

2 Pro Antiocho Prusiam nominat Cicero de divin. 2, 24.

3 Bern. Mart. var. lect. I, 25. hoc dictum impugnat, quasi minus elegans & concinnum, si id contuleris cum eo, quod Cicero loco vix citato refert, & reponendum censet ποιεῖς μᾶλλον, ἢ νῦν ἔχοντ' ἄνθρωπον. R. huic conjecturae non subscribit, vulgatam sanam judicans, quasi paulo latius dictum fuisset: ποιεῖς, ἢ τι λέγει ἄνθρωπος νῦν ἔχων.

τοῖς παρῶσιν, ἀλλ' οἱ αἰεὶ τῷ μέλλοντος ἐκκρεμάμενοι,
καὶ γλιχόμενοι τῶν ἀπόντων, ὡς ἐπὶ χεδίας διαφέρον-
ται τῆς ἐλπίδος, καὶν μηδέποτε τῷ τείχεος ἐκτὸς προ-
έλθωσι.

Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' ἐκ ὠφέλεον;

Εὖ πράσσει· τὰ Φίλων δ' ἔδδεν, ἦν τις δυστυχῆ.

Οὐδ' εὐγένειά σ' ἤρην εἰς ὕψος μέγα;

Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος δ' ¹ ἐκ ἔβρασε μέν.
σαῦτ' ἤδη καὶ ἀχάρισα τῷ Πολυδαίμης, ἀτιμίαν μὲν εὐ-
γενείας, ἀφιλίαν δὲ τῆς Φυγῆς κατηγοροῦντος, ὃς διὰ τὴν
εὐγένειαν ἤξιώθη μὲν Φυγὰς ὠν-γάμων βασιλικῶν· Φί-
λων δὲ συμμαχία καὶ δυνάμει τοσαύτη πεφραγμένως ἐστρά-
τευσεν, ὡς αὐτὰς μετὰ μικρὸν ὁμολογεῖ.

Πολλοὶ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι

Πάρεσι, λυπρὸν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἔμοι

Διδόντες.

Ἔμοια δὲ καὶ τὰ τῆς μητρὸς ὀλοφυρομένης·

Ἐγὼ δέ σοι ἔτε πῦρ ἀνῆψα γόνιμον ² ἐν γάμοις,

*Ανυμέναια δ' Ἴσμηνὸς ἐκηδέουθη

Λατροφόρε χλιδᾶς. —

ταύτην ἔδει χαίρειν καὶ ἀγαπᾶν πυρ-θανομένην ναίοντα
βασίλεια τηλικαῦτα τὸν υἱόν· ἡ δὲ Ἰρηνῆσα τὴν ἐκ ἀνα-
φθεΐσαν λαμπάδα καὶ τὸν ἐ παραχούτα λατρὸν Ἴσμη-
νὸν, ὡς ἐν Ἀργεὶ μῆτε ὕδωρ τῶν γαμέντων, μῆτε πῦρ
ἔχόντων, τὰ τῷ τύφῳ κακὰ καὶ τῆς ἀβελτηρίας τῇ φυ-
γῇ περιτίθησιν.

XVII. Ἄλλ' ἐπονείδισον ὁ Φυγὰς ἐσι; παρά γε
τοῖς ἄφροσιν, οἱ καὶ τὸν πῶχόν λαιδόρημα πομπῆται,
καὶ

¹ Particulam δ' delendam censet R. Versus hi iterum ex
Eurip. Phoeniss. depromti sunt.

² R. commendat γόνιμον, ex Eurip. Phoen. & Xyl. verten-
do exprimit pro more. At Valcken. ad Eurip. p. 113. tue-
tur γόνιμον.

καὶ τὸν Φαλακρὸν, καὶ τὸν μικρὸν, καὶ, νῆ Δία, τὸν
 ξένον, καὶ τὸν μέτοικον. ἀλλὰ μὴν οἱ μὴ τέτοις ὑπο-
 φερόμενοι θαυμάζουσι τὰς ἀγαθὰς, καὶν πένητες ὄντι,
 καὶν ξένοι, καὶν Φυγάδες. ἀλλ' ἐχ' ὀρώμεν, ὡσπερ τὸν
 Παρθενῶνα καὶ τὸ Ἐλευσίνιον, ἔτω καὶ τὸ Θεσιῶν
 ἅπαντας προσκυνοῦντας; καὶ μὴν ἔφυγε Θεσεύς ἐξ Ἀθη-
 νῶν, δι' ὃν οἰκῆσι νῦν εἰς Ἀθήνας ἀνδραποιοί¹, καὶ πό-
 λιν ἀπέβαλεν, ἦν ἐκ ἔχεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐποίησε. τῆ
 δ' Ἐλευσίῃ τι λείπεται καλὸν, ἂν αἰχυνώμεθα τὸν
 Εὐμόλπον, ὃς ἐκ Θράκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μουεῖ τὰς
 Ἑλλάδας; Κόδρος δὲ τίνας ἂν ἐβασίλευσεν; ἢ Μελάν-
 θε Φυγάδος ἐκ Μεσσήνης; τὸ δὲ τῷ Ἀντιθένας ἐκ
 ἐπαινεῖς; πρὸς τὸν εἰπόντα, ὅτι Φρυγία σε ἐστὶν ἡ μῆ-
 τηρ. Καὶ γὰρ ἡ τῶν Θεῶν. τί ἔν ἐ καὶ σὺ λοιδοροῦ-
 μένος Φυγὰς, ἀποιρίνη. καὶ γὰρ ὁ τῷ Ἡρακλέες τῷ
 καλῶνίκε πατὴρ Φυγὰς ἦν, καὶ ὁ τῷ Διονύσει πάππος,
 ὃς ἐξεπέμφθη τὴν Εὐρώπην ἀνευρεῖν, ἐδ' αὐτὸς² ἐπ-
 ἀνήλθε.

Φοίνιξ πεφυκῶς, ἐκ δ' ὀρίζεται γένος³,
 εἰς τὰς Θήβας παραγενόμενος, Εὐῖον ὀρσιγυναῖκα Διό-
 νυσον μαινομέναις ἀνδρόντα τιμαῖς⁴. καὶ περὶ μὲν ὧν
 Αἰχύλος ἠνέξατο καὶ ὑπεδήλωσεν, εἰπῶν·

Ἄγνόν τ' Ἀπέλλωνος Φυγάδ' ἀπ' ἑρανῆ Θεόν⁵,

εὐσο-

¹ Non plane sanum, W. iudice. Quaerit, num μετοικῆσι?

² R. mavult εἰδὲ αὐτίς ἐπανάλθε.

³ R. susp. γένος, ὃς εἰς τὰς Θήβας παραγενόμενος γονεῖ
 Εὐῖον, e gente sua exsul egit, qui impulsus ad Thebas genuit
 (scil. per Semelen) Bacchum. Valcken. notante W. γένος in
 χθονὸς mutandum censuit ad Eurip. Phoen. p. 596.

⁴ Leguntur haec, e Poëta desumpta, in libello de Fi apud
 Delphos. Cf. Vol. IX. p. 229. ubi nota 5. Valcken. correctio
 affertur. Ut facile apparet, exciderunt Plutarchi verba, qui-
 bus duo illi poetarum loci jungantur. Xyl. e suo ingenio fa-
 ctis apte ad sensum vertit: Thebas profectus, ubi mulieres fu-
 ribundae Bacchum ab eo genus ducentem sacris venerantur.

⁵ Vulgo ἄγνόν τ' Ἀπέλλωνος Φυγάδ' ἑρανῆ Θεόν. Etiam
 Val

εὐτομά μοι κείθω, καὶ Ἡρόδοτον. ὃ δ' Ἐμπεδοκλῆθ
ἐν ἀρχῇ τῆς Φιλοσοφίας προαναφωνήσας·

Ἔστι τ' ¹ ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν,
εὖ τέ τις ἀμπλακίησι φόνω φίλα γυῖα μίγη ²,
δαίμονες οἳ τε μακραινέες λελόγχασι βίοιο.

Τρεῖς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάληθαι ³.

Τὴν ⁴ καὶ ἐγὼ νῦν εἶμι φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης·
εἴ με ἐαυτὸν, ἀλλ' ἀφ' ἐαυτῆ πάντας ἀποδεικνυσι μετα-
νασὰς ἐνταῦθα καὶ ξένος καὶ φυγάδας ἡμᾶς ὄντας·
ὃ γὰρ αἶμα (Φησὶν) ἡμῖν ἐδὰ πνεῦμα συγκρατῆν, ὡ
ἄνθρωποι, ψυχῆς ἐσίαν καὶ ἀρχὴν παρέχεν, ἀλλ' ἐκ
τέτων τὸ σῶμα συμπέπλασαι, γηγενές καὶ θνητόν· τῆς
δὲ ψυχῆς ἀλλαχόθεν ἠκέσθης δεῦρο, τὴν γένεσιν ἀπο-
δημίαν ὑποκορίζεται, τῶ πραοτάτῳ τῶν ὀνομάτων· τὸ
δ' ἀληθέστατον, φεύγει ⁵ καὶ πλανᾶται θεοῖσι ἐλαυνο-
μένη δόγμασι καὶ νόμοις· εἴτα, ὡσπερ ἐν νήσῳ σάλον
ἐχέσῃ πολὺν, κατὰ περ Φησὶν ὁ Πλάτων, ὄσρεε τρό-

B b 2

πον

Baf. habet Ἀπόλλωνος, inserit autem ἀπ'. Hinc Xyl. notat, se legisse Ἀπόλλωνι ut constaret fenarius, & simul sententia, R. fufp. ἀγνόν τ' Ἀπόλλω, τὸν φυγάδ' ἐραῦ; Salmaf. Ἀπόλλων φυγάδ' ἀπ' ἐραῦ θεόν. Restitui versum, qualis legitur Vol. IX. p. 323, lin. 1. cum W. consentientibus Xyl. Mez. & partim Ald. Baf. Venet. in ἀπ'.

¹ Secutus sum W. ita dantem cum Mez. pro vulg. ἔστι τῆς ἀνάγκης. Proxime accedit ad veterem lectionem ἔστι τι ἀνάγκης, quod habent Ald. Baf. Xyl. E. G. Ex eadem R. efficiendum censuit ἔστιν ἀνάγκης, est necessitas inevitabilis, vetusto deorum fancita decreto.

² Baf. φόνω pro φόνω, & μιν pro μίγη.

³ Hunc versuum ordinem R. dandum censuit ἔστιν ἀνάγκης — εὖ τέ τις — τρεῖς μιν — δαίμονες οἳ τε — τὴν καὶ ἐγὼ — aberrare a beatis aversum, & quotquot genii longi aevi ducunt vitam, addens, δαίμονες οἳ τε idem esse atque καὶ τῶν δαιμόνων, ὅσοι λελόγχασι, nec non versum δαίμονες posse quoque inter versum primum & secundum collocari.

⁴ W. τὴν in ἴον mutandum censet cum Mez.

⁵ Ald. Baf. φεύ. Xyl. correxit.

πον ἔνδεκαμῆνη τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ μνημοσύειν μὴδ' ἀναφέρειν ^I,

Ἐξ οἷος τιμῆς τε καὶ ὄσσε ² μήκεος ὄλβε μεθέστηκεν, ἔ Σάρδεων Ἀθήνας, ἔδδ Κορίνθε Λῆμον ἢ Σκυρον, ἀλλ' ἔρανῶ καὶ σελήνης γῆν ἀμειψαμένη καὶ τὸν ἐπὶ γῆς βίον, ἔαν ³ μικρὸν ἔνταῦθα τόπον ἐκ τόπε παραλλάξῃ, δυσαναχετεῖ καὶ ξενοπαθεῖ, καθάπερ φυτὸν ἀγεννῆς ⁴ ἀπομαραινομένη. καίτοι φυτῷ μὲν ἐστὶ τις χώρα μᾶλλον ἐτέρας ἐτέρα πρόσφορος, ἐν ἣ τρέφεται καὶ βλαστάνει βέλτιον· ἀνθρώπων δ' ἀδεις ἀφαιρεῖται τόπος εὐδαιμονίαν, ὡσπερ ἐδ' ἀρετήν, ἔδδ φρόνησιν. ἀλλ' Ἀναξαγόρας μὲν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὸν τῆ κύβητε τετραγωνισμὸν ἔγραφε, Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει, καὶ παρεκάλει φιλοσοφεῖν τὰς συνήθεις, εὐδαιμονίζόμενος ὑπ' αὐτῶν· τὸν δὲ Φαίδουτα καὶ τὸν Τάνταλον, εἰς τὸν ἔρανὸν ἀναβάνας, οἱ ποιηταὶ λέγουσι ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιπεσεῖν διὰ τὴν ἀφροσύνην.

^I Dubitat R. possitne ἀναφέρειν simplex pro ἀναφέρειν εἰς τὴν ἔνοιαν usurpāri, & aut id aut simile deesse existimat.

² Secutus sum W. ὄσσε dantem e Stob. pro vulg. ὄσα.

³ Secutus sum W. ἔαν sumentem a Stob. & Dāmasc. qui ceterum non recte ἔαν μικρὸν δὲ ἔνταῦθα. Vulgō ἔνα. R. μακρὸν ἔνα κατὰ μικρὸν αὐτ' ἔνα χρόνον μικρὸν.

⁴ R. mavult εὐγενής.

Π Λ Ο Τ Τ Α Ρ Χ Ο Τ

ΠΑΡΑΜΥΘΗΤΙΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Πλάταρχος τῇ γυναικί εὖ πράττειν. Ὁν ἐπεμψας ἀπαγγελλόντα περὶ τῆς τῆ παιδὸς τελευταίας, ἕοικα διημαρτημέναι καθ' ὁδὸν εἰς Ἀθήνας πορευόμενος· ἐγὼ δ' εἰς Τάναγραν ἐλθὼν ἐπυθόμην περὶ τῆς θυγατριδῆς ¹. τὰ μὲν ἔν περὶ τὴν ταφὴν ἤδη νομίζω γεγονέναι. γεγονότα δ' ἐχέτω, ὡς σοι μέλει καὶ νῦν ἀλυπότατα καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἔξειν. εἰ δέ τι βελομένη μὴ πεποίηκας, ἀλλὰ μένεις τὴν ἐμὴν γνώμην, οἷε δὲ καθότερον οἴσειν γενομένα ². καὶ τῆτο ἔσαι δίχρα πάσης περιεργίας καὶ δεισιδαιμονίας· ὧν ἦμισά σοι μέτεσι.

II. Μόνον, ὦ γύναι, τήρει καὶ μὲ τῶ πάθει καὶ σεαυτὴν ἐπὶ τῆ καθεστῶτος. ἐγὼ γὰρ αὐτὸ ³ μὲν οἶδα καὶ ὀρίζω τὸ συμβεβηκὸς ἡλικίαν ἐσίν· ἂν δέ σε τῶ δυσφορεῖν ὑπερβέβησσαν εὖρω, τῆτο μοι μάλλον ἐνοχλήσει τῆ γεγονότος. καίτοι ἄδ' αὐτὸς ἀπὸ δρυὸς, ἐδ' ἀπὸ πέτρης ἐγενόμην· οἶδα δὲ καὶ αὐτὴ, τασάτων μοι τέκνων ἀνατροφῆς κοινωνῆσα, πάντων ἐκτετραμμένων οἴκοι δι' αὐτῶν ἡμῶν. ταύτην ⁴ δὲ ὅτι καὶ σοι ποθῆ-

B b 3

ση

¹ R. legendum monuit θυγατρός. Rectius de hujus loci vitio W. videtur sentire. Non sincerum esse notat, nec in praepositione, nec in nomine. Probat, quod Vindob. cod. habet, παρά; nescit autem, quid alteri faciat. Quaerit, an μητραδελφῆς, vel simile? Amiot. nec non Kaltw. & Nuifch. plane omiserunt.

² Xyl. mavult παραγενομένα.

³ R. mavult αὐτός.

⁴ Dedi ταύτην, R. jubente, pro vulg. ταύτη, & infra ἀγαπητήν — γενομένην pro vulg. ἀγαπητὸν γεόμενον. Sic quoque Xyl. vertit; posterius probat simul W. Notat hic, Mez. ταύτην mutasse in τῆτο, nec non οἶδα in οἶδα cum Amiot.

ση θυγάτηρ μετὰ τέσσαρας υἱὰς ἐγαννήθη, καὶ μοι τὸ σὸν ὄνομα ¹ θέδαι παρέχεν ἀφορμὴν, οἶδα ἀγαπητὴν διαφερόντως γενομένην. πρόσσει δὲ καὶ δριμύτης ἰδίαι τις τῷ πρὸς τὰ τηλικαῦτα Φιλοσόργῳ ², τὸ εὐφραίνειν αὐτῆς καθαρὸν τε ἐν ἀτεχνῶς, καὶ πάσης ἀμιγῆς ὀργῆς καὶ μέμψεως. αὐτῇ δὲ καὶ φύσει θαυμαστὴν ἔχεν ἀχολίαν ³ καὶ πραότητα, καὶ τὸ ἀντιφίλῃν καὶ χαρίζομενον αὐτῆς, ἠδονὴν ἅμα καὶ κατανόησιν τῆ Φιλανδρωπῆ παρεῖχεν. ἔ γὰρ μόνον βρέφεσιν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ σκεύεσιν, οἷς ἐτέρπετο, καὶ παιγνίοις, τὴν τιτθὴν δίδοναι καὶ προσφέρειν τὸν μαθὸν προεκαλεῖτο, καθάπερ ⁴ πρὸς τράπεζαν ἰδίαν ὑπὸ Φιλανδρωπίας μεταδίδουσα τῶν καλῶν, ἧν εἶχε, καὶ τὰ ἠδιστα κοινωμένη τοῖς εὐφραίνουσιν αὐτήν.

III. 'Αἰ' ἔχ ὀρῶ, γύναι, διὰ τί ταῦτα καὶ τὰ σοιαῦτα ζώσης μὲν ἔτερπεν ἡμᾶς, νυνὶ δ' ἀνιάσει καὶ συνταράξει, λαμβάνοντας ἐπίνοιαν αὐτῶν. ἀλλὰ δέδια πάλιν, μὴ συνεκβάλωμεν τῷ λυπᾶντι τὴν μνήμην, ὡσπερ ἡ Κλυμένη λέγεται ⁵.

— Mi-

1 Timoxena appellabatur Plutarchi uxor.

2 R. post Φιλοσόργῳ deesse aliquid suspicatur, e. c. οἶδας δὲ κα). Kaltw. locum ita vertit: aber die Zärtlichkeit, so groß sie auch unter solchen Umständen zu seyn pflegt, wurde durch jene reine, von keinem Zorn und Unwillen getrübe Freude, die uns das Kind verursachte, noch um vieles erhöht. Aliter Nuisch. cum Xyl. — Das Andenken an das Vergnügen, an das reine, von Unwillen und Klagen ungetrübe Vergnügen, das sie uns schon gewährte, muß freylich eine Seele, die Kinder mit der innigsten Zärtlichkeit liebt, mit einem befondern Schmerz durchdringen.

3 Bas. ἀχολίαν. Hinc Xyl. correxit ἀχολίαν. Suspectum est hoc R, ut vocabulum rarissimi usus. Mavult εὐκολίαν, quod eam animi facilitatem significet, quae nulla re offenditur, omnibus acquiescit, omnia probat, aut benigne interpretatur.

4 R. mavult τὸν μαθὸν κελύεσα, προεκαλεῖτο καθάπερ περ

5 apud Eurip. in fabula deperdita, Phaëtonte dicta. Cf. Strab. I, 23. Phaëtonis mater fuit Clymene, Oceani filia.

— Μισῶ δ' εὐάγκαλον

Τόξον κρανείας, γυμνάσια δ' οἴχοιτο ¹.

ἀεὶ Φεύγεσα καὶ τρέμεσα τὴν ὑπόμνησιν τῆ παιδός, ὅτι συμπαρῶσαν αὐτὴν ² εἶχεν· πᾶν γὰρ ἡ Φύσις Φεύγει τὸ δυσχεραίνόμενον. δεῖ δὲ, ὡσπερ αὐτὴ πάντων ἡδίστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θάλαμα καὶ ἄκισμα παρεῖχεν ἑαυτὴν, ἔτω καὶ τὴν ἐπίνοιαν αὐτῆς ἐνδικιτᾶσαι καὶ συμβιβῆν ἡμῖν πλέον ἔχουσαν, μᾶλλον δὲ πολλαπλάσιον ³, τὸ εὐφραῖνον ἢ τὸ λυπῶν· εἴπερ ἄρα τι τῶν λόγων, ἕς πολλαίαις εἰρήκαμεν πρὸς ἑτέρας, εἰκός ἐστι καὶ ἡμῖν ὄφελος ἐν καιρῷ γενέσθαι, καὶ μὴ καθῆσθαι, μηδ' ἐγκαλεῖσθαι πολλαπλάσιας ταῖς ἡδοναῖς ἐκείναις λύπαις ἀνταποδιδόντας·

IV. Καὶ τῆτο λέγουσιν οἱ παραγενόμενοι, καὶ θαυμάζουσιν, ὡς ἑδὲ ἰμάτιον ἀνεληφας πένθιμον, ἑδὲ σαυτῇ τινὰ προσήγαγες ἢ θεραπεύουσιν ἀμορφίαν καὶ αἰκίαν· ἐδ' ἦν παρασκευὴ πολυτελείας πανηγυρικῆς περὶ τὴν ταφήν, ἀλλ' ἐπράττετο κοσμίως πάντα καὶ σιωπῇ μετὰ τῶν ἀναγκαίων. ἐγὼ δὲ τῆτο μὲν ἐκ ἐθαύμαζον, εἰ μηδέποτε κατὰ πειρασμένη περὶ θάλατρον ἢ κομπήν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονὰς ἄχρηστον ἠγησαμένη τὴν πολυτέλειαν, ἐν τοῖς σκυθραποῖς διεφύλαξας τὸ ἀσφαλές ⁴ καὶ λιτόν. ἔ γὰρ ἐν βακχεύμασι ⁵ δεῖ μόνον τὴν σώφρονα μένειν ἀδιάφορον, ἀλλὰ μηδὲν οἶσθαι ἦτον τὸν ἐν πένθεσι σάλου, καὶ τὸ κίνημα τῆ πάθος ἐγκρατείας δεῖσθαι διαμαχομένης ἔ πρὸς τὸ φιλόσογον, ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀκόλαστον τῆς

B b 4

ψυ-

¹ Salmaf. μισῶ δ' ἄγκυλον Τόξον κρανείας, γυμνάσια δ' οἴχοιτ' αἰεὶ.

² W. desiderat quid, ex. g. συμπαρῶσαν ἀνίφ αὐτὴν.

³ Ald. Bas. πολυπλάσιον.

⁴ R. legendum monet τὸ ἀφελές. Consentiant Bryan. ad Plut. Vit. T. II. p. 564. & W.

⁵ Allusio ad Eurip. Bacch. 317. 318.

ψυχῆς. τῷ μὲν γὰρ Φιλοσόργῳ χαριζόμεθα τὸ πο-
θεῖν, καὶ τὸ τιμᾶν καὶ τὸ μεμνηθῆαι τῶν ἀπογενομένων.
ἡ δὲ Θρήνων ἀπλητος ἐπιθυμία, καὶ πρὸς ὀλοφύρσεις
ἐξάγασα καὶ κοπετὲς, αἰχρὰ μὲν ἔχ ἤτλον τῆς· περὶ
τάς ἡδονὰς ἀκρασίας, λόγῳ δὲ ¹ συγγνώμης ἔτυχεν, ὅτι
τὸ λυπηρὸν αὐτῆς καὶ πικρὸν ἀντὶ τῆς τερπνῆς τῷ αἰχρῷ
πρόσσει. τί γὰρ ἀλογώτερον, ἢ τὸ γέλωτος μὲν ὑπερ-
βολὰς καὶ περιχαρείας ἀφαιρεῖν, τοῖς δὲ κλαυθμῶν καὶ
ὄδουρμῶν ρεύμασιν ἐκ μιᾶς πηγῆς φερομένων εἰς ἅπαν
ἐφιέναι; καὶ περὶ μύρα μὲν ἐνίκα καὶ πορφύρας διαμά-
χεσθαι ταῖς γυναίξι, κερὰς δὲ συγχωρεῖν πενθίμας,
καὶ βαφὰς ἐδῆτος μελαίνης, καὶ καθίσσεις ἀμόρφας,
καὶ κατακλίσεις ἐπικόνους· καὶ, ὃ δὴ πάντων ἐστὶ χα-
λεπώτατον; ἂν οἰκέτας ἢ θεραπαινίδας κολάζωσιν ἀμέ-
τρως καὶ ἀδίκως, ἐνίστασθαι καὶ κωλύειν αὐτάς, ὑφ'
ἑαυτῶν δ' ὡμῶς κολαζόμενας καὶ πικρᾶς, ἵπριορᾶν ἐν
πάθεσι καὶ τύχαις ῥαζώνης καὶ Φιλανθρωπίας δεομέ-
ναις;

V. Ἀλλὰ ἡμῖν γε, γύναι, πρὸς ἀλλήλους ἔτ' ἐκεί-
νης ἐδέησε τῆς μάχης, ἕτε ταύτης οἶμαι δεήσασιν. εὐ-
ταλεία μὲν γὰρ τῇ περὶ τὸ σῶμα καὶ ἀθρυψία τῇ περὶ
δίκαιαν ἔδειξεν ἐστὶ τῶν Φιλοσόφων, ὃν ἐκ ἐξέπληξας ἐν
ὁμιλίᾳ καὶ συνηθείᾳ γενόμενον ἡμῖν· ἕτε τῶν πολιτῶν,
ὧ μὴ θεάμα παρέχεις ² ἐν ἱεροῖς καὶ θυσίαις καὶ θεά-
τροις τὴν σεαυτῆς ἀφέλειαν. ἤδη δὲ καὶ περὶ τὰ τοιαῦ-
τα πολλὰν εὐστάθειαν ἐπεδείξω, τὸ πρεσβύτερον τῶν
τέκνων ἀποβαλῶσα· καὶ πάλιν, ἐκείνη τῆς καλῆς Χά-
ρωνος ³ ἡμᾶς προλιπόντος. μέμνημαι γὰρ ἀπὸ θαλάσ-
σης ξένος μοι συνοδεύσαντας, ἀπηγγελημένης τῆς τῆ παι-
δίου

¹ R. legi vult ἕδενι λόγῳ δὲ, aut ἀλόγως δὲ.

² Xyl. mavult πάρετχας.

³ Xyl. legit Χαίρωνος, credens, Chaeronensem a Chaerone, urbis instauratorem, filio nomen dedisse, collato loco lib. περι πολυπρ. ab Init.

θία τελευταίης, καὶ συνελθόντας ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν οἰκίαν· ἐπεὶ δὲ πολλὴν κατάσασιν ἐώρων καὶ ἡσυχίαν, (ὡς ὕπερον διηγῶντο καὶ πρὸς ἐτέρους) ἴκοντο, μηδὲν εἶναι δεινόν, ἀλλὰ κενὸν ἄλλως ἐξηγητέον λόγον. ἔτω σωφρόνως κατεκόσμησας τὸν οἶκον, ἐν καιρῷ πολλὴν ἀποσμίας ἐξέσιαν δίδοντι. καίτοι τῷ σεαυτῆς ἐκεῖνον ἰμωθῶ ἐξέδρεψας, καὶ τομῆς ἠνέχεε τῆς θηλῆς περιθλασιν λαβύσης. γυναιῖα γὰρ ταῦτα καὶ Φιλόσοφα.

VI. Τὰς δὲ πολλὰς ὀρῶμεν μητέρας, ὅταν ὑπ' ἄλλων τὰ παιδιά καθαρθῆ καὶ γανωθῆ², καθάπερ παιγνία λαμβανύσας εἰς χεῖρας, εἴτ' ἀποθανόντων ἐκχεομένης εἰς κενὸν καὶ ἀχάρισον πένθος, ἐχ' ὑπ' εὐνοίας (εὐλόγησον γὰρ εὖνοια καὶ καλὸν) ἀλλὰ μικρῷ τῷ Φυσικῷ πάθει πολὺ συγκεραυνύμενον τὸ πρὸς κενὴν δόξαν³, ἄγρια ποιεῖ καὶ μαυικῆ καὶ δυσεξίλασα πένθη⁴. καὶ τῆτο φαίνεται μὴ λαθεῖν Αἴσωπον· εἶπε γὰρ ἔτος, ὅτι, τῆ Διδος τὰς τιμὰς διανέμοντος τοῖς θεοῖς, ἦται καὶ τὸ Πένθος. ἔδωκεν ἔν αὐτῷ, παρὰ τοῖς αἰρεμένοις δὲ μόκοις καὶ θέλαισι. ἐν ἀρχῇ μὲν ἔν ἔτω τῆτο γινόμενόν ἐστιν⁵. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος εἰσάγει τὸ πένθος ἐφ' ἑαυτόν· ὅταν δὲ ἰδρυνθῆ χρόνῳ, καὶ γένηται σύντροφον καὶ σύνοικον, ἐδὲ πάλιν⁶ βελομένῳ ἀπαλλάττεται. διὰ

B b 5

δεῖ

¹ Sic R. dari voluit, dedique cum W. Idem ex Vindob. & Xyl. vers. fumente, pro vulg. ἰκίνο.

² absunt a Bas. καθαρθῆ καὶ γανωθῆ. Hinc quoque Xyl. partic. ὅταν se expunxisset notat.

³ scil. ἀποταῖνον, monente R.

⁴ R. mavult cum artic. τὰ πένθη. In seqq. cf. Consol. ad Apollon. Vol. VII. p. 343.

⁵ R. susp. ἐν ἀρχῇ μὲν ἔν, ἔπει ἐντός (vel ἐχυρὸν) γενόμενον, εὐάπασον (vel εὐαπόκρασόν) ἔστιν· in initio quidem nondum admissus in animi recessus, aut nondum viribus ausus, licetis facili negotio potest arceri, aut excuti. W. quaerit, an γινόμενον, ἰδαίν ἔστιν?

⁶ Venet. ἐδὲ πάνθ.

δεῖ μάχεσθαι περὶ θύρας αὐτῶν, καὶ μὴ προσίεσθαι.¹ Φροντίζαν δὲ ἐδῆτος ἢ κερῆς, ἢ τινος ἄλλης τῶν τοιούτων, ἢ κατ' ἡμέραν ἀπαντῶντα καὶ δυσωπῶντα, μικρὰν καὶ τελευτήν καὶ ἀνέξοδον καὶ ἀμειλικλον καὶ ψοφοδεῆ ποιεῖ τὴν διάνοιαν· ὡς ἔτε γέλωτος αὐτῇ μετὸν, ἔτε φωτός, ἔτε Φιλανθρώπου τραπέζης, τοιαῦτα περικειμένη καὶ μεταχειριζομένη διὰ τὸ πένθος. ἀμέλειαι δὲ σώματος ἔπονται τῷ κακῷ τέτρω, καὶ διαβολαὶ πρὸς ἀλείμμα καὶ λειπρὸν καὶ τὴν ἄλλην διαίταν· ὧν πᾶν τέναυτιον, ἔδει τὴν ψυχὴν πονῆσαν αὐτὴν βοηθεῖσθαι διὰ τῷ σώματος ἐβρωμένη. πολὺ γὰρ ἀμβλύνεται καὶ χαλᾷται τῷ λυπέντος, ὡσπερ ἐν εὐδία κύμα, τῇ γαλήνῃ τῷ σώματος διαχωρῶμενα. εἰάν δ' αὐχμὸς ἐγγένηται καὶ τραχύτης ἐκ Φαύλης διαίτης, καὶ μηδὲν εὐμενὲς μηδὲ χρηστὸν, ἀναπέμπη τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ, πλὴν ὀδύνας καὶ λύπας, ὡσπερ τινὰς πικρὰς καὶ δυσχερεῖς ἀναθυμιάσεις, ἐδὲ βελομένοις ἔτι βραδίως ἀναλαβεῖν ἐστὶ. τοιαῦτα λαμβάνει πάθη τὴν ψυχὴν ἔτω κακωθεῖσαν.

VII. Καὶ μὴν, ὄγε μέγιστον ἐν τέτρω καὶ Φοβηρώτατόν ἐστιν, ἐκ ἧν² Φοβηθεῖν κακῶν γυναικῶν εἰσόδος καὶ Φωνὰς καὶ συνεπιθρηνήσεις, αἱ ἐκλήριβσι καὶ παραθήγησι τὴν λύπην, ἐθ' ὑπ' ἄλλων, ἔτ' αὐτὴν ὑφ' ἑαυτῆς, εἴωσαι μαρνανθῆναι. γινώσκω γὰρ, ποίους ἐναγχοῦς ἀγῶνας ἠγωνίσω, τῇ Θεάνος ἀδελφῇ βοηθεῖσα, καὶ μαχομένη ταῖς μετὰ ὀλοφυρμῶν καὶ ἀλαλαγμῶν ἔξωθεν ἐπιέσαις, ὡσπερ ἀτεχνῶς πῦρ ἐπὶ πῦρ Φερέσαις. τὰς μὲν γὰρ οἰκίας τῶν Φίλων ὅταν καιομένας ἴδωσι, σβενύουσιν ὡς ἔχει τάχως ἕκαστος ἢ δυναμειος, τὰς δὲ ψυχὰς

¹ R. mavult προσίεσθαι, non omitttere, vel prodere custodiam, vigilem observationem.

² R. susp. ἐκ ἧν εἰπεῖν Φοβηθεῖν — quod in hac re maximi momenti maximeque formidandum est, id appellare nullus dubito, scilicet iniuovius malarum mulierum.

χὰς Φλεγομένας αὐτοῖς ¹ προσΦέρουσιν ὑπεκκνώματα. καὶ τῷ μὲν ὀφθαλμιῶντι τὰς χεῖρας ἐκ ἑῷσι προσάγειν τὸν βεβλόμενον, ὑδὲ ἀπλονται ² τῷ Φλεγμαίνοντος· ὁ δὲ πνεύων κάθηται παντὶ τῷ προστυχόντι παρέχων ὡσπερ ῥεῦμα ³ κινεῖν καὶ διαγριαίνειν τὸ πάθος, ἐκ μικρῷ τῷ γαργαλίζοντος καὶ κινεῦτος, εἰς πολλὴν καὶ δυσχερῆ κάκωσιν ἀναξηραίνομενον ⁴. ταῦτα μὲν ἔν οἷδ' ὅτι Φυλάξῃ.

VIII. Πειρῶ δὲ τῇ ἐπινοίᾳ μεταΦέρουσα σεαυτὴν ἀποκαθιστάσαι πολλάνικ εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ, μηδέπω τῷ παιδίᾳ τέτε γεγονότος, μηδὲν ἔγκλημα πρὸς τὴν τύχην εἶχομεν· εἶτα τὸν νῦν καιρὸν τέτον ἐκείνω συνάπλεις, ὡς ὁμοίω πάλιν τῶν περὶ ἡμᾶς γεγονότων. ἐπεὶ τὴν γένεσιν, ᾧ γύναι, τῷ τέκνῳ δυσχεραίνειν δόξομεν, ἀμεμπτότερα πειθόντες αὐτοῖς τὰ πρὶν ἐκείνην γενέσθαι πράγματα. τὴν δ' ἐν μέσῳ διετίαν ἐξαιρεῖν μὲν ἔδει τῆς μνήμης, ὡς δὲ χάριν καὶ ἀπόλαυσιν παρασχῆσαν, ἐν ἡδονῇ τίθεσθαι· καὶ μὴ τὸ μικρὸν ἀγαθὸν, μέγα νομίζειν κακόν· μηδὲ ὅτι τὸ ἐλπίζομενον ἔπροσέθημεν ἢ τύχῃ, καὶ περὶ τῷ δοθέντος ἀχαρισεῖν. αἱ μὲν γὰρ ἢ περὶ τὸ θεῖον εὐφημίᾳ καὶ τὸ πρὸς τὴν τύχην ἴλεων καὶ ἀμεμφές, καλὸν καὶ ἡδὺν ἀποδίδωσι καρπὸν· ἐν δὲ τοῖς τοιάτοις, ὁ μάλιστα τῆς μνήμης τῶν ἀγαθῶν ἀπαρυτόμενος ⁵, καὶ τῷ βίᾳ πρὸς τὰ Φωτεινὰ καὶ λαμ-

πρὸς

¹ R. legi vult ταῖς δὲ ψυχαῖς Φλεγομέναις αὐτοὶ προσΦέρουσιν. Ad accusativum quidem subintelligi potest ὅταν ἴδωσιν, ut Xyl. vertit, cum animam vident ardere: at pro αὐτοῖς legendum videtur aut αὐτοὶ, aut αὐταῖς.

² R. susp. ἀπλονται, non tamen improbens vulgatam.

³ Kaltw. leg. susp. τραῦμα (idque vertendō exprimit) nisi per ῥεῦμα malum quoddam rheumaticum indicetur.

⁴ R. legi vult ἀναξηραίνομενον, scalpendo & sollicitando deducit in latam & immedicabilem corrosionem. W. probat.

⁵ Vulgo ἀπαρυτόμενος. Bas. ἀπαρυπτόμενος. R. susp. τῇ μνήμῃ τῶν ἀγαθῶν ἀπαρυτόμενος, per memortiam, ore memoriae,

πρὸ μετασρέφων καὶ μεταφέρων ἐκ τῶν σκοτεινῶν καὶ ταρακτικῶν τὴν διάνοιαν, ἢ παντάπασιν ἔσβησε τὸ λυπῶν, ἢ τῇ πρὸς τὸναντίον μίξει μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἐποίησεν. ὡς περ γὰρ τὸ μύρον αἰεὶ μὲν ευφραίνει τὴν ὄσφρησιν, πρὸς δὲ τὰ δυσώδη φάρμακόν ἐστιν· ἕτως ἢ ἐπίνοια τῶν ἀγαθῶν ἐν τοῖς κακοῖς καὶ ¹ βοήθηματος ἀναγκαῖα παρέχεται χρεῖαν τοῖς μὴ Φεύγει τὸ μεμνηθῆναι τῶν χρησῶν, μηδὲ πάντα καὶ πάντως μεμφομένοις τὴν τύχην. ὅπερ ἡμῖν παθεῖν ἐπροσῆκει, συκοφαντήσιν τὸν ἑαυτῶν βίον, εἰ μίαν ἔχθημεν ὡς περ βιβλίον ἀλοιφήν ἐν πᾶσι καθχροῖς καὶ ἀκροατοῖς τοῖς ἄλλοις.

IX. "Οτι μὲν γὰρ ἐξ ὀρθῶν ἐπιλογισμῶν εἰς εὐταθῆ διάθεσιν τελευτώντων ἤρτηται τὸ μακάριον, αἱ δ' ἀπὸ τῆς τύχης τροπαὶ μεγάλας ἀπεκλίσεις ἐποιῶσιν, ἐδ' ἐπιφέρουσι συντυχικὰς ² ὀλιθῆσεις τῆ βίῃ, πολλὰς κίημοας. εἰ δὲ δεῖ καὶ ἡμᾶς, καθ' ἕπερ οἱ πολλοί, τοῖς ἔξωθεν κυβερνεῖσθαι πράγμασι, καὶ τὰ παρὰ ³ τῆς τύχης ἀπαριθμεῖν, καὶ κριταῖς χρῆσθαι πρὸς εὐδαιμονίαν τοῖς ἐπιτυχέσιν ἀνθρώποις, μὴ σκόπει τὰ νῦν δάκρυα καὶ τὰς ἐπιθρηνήσεις τῶν εἰσιόντων, ἔθει τινὶ Φαύλῳ περαιομένῳ πρὸς ἕκασον, ἀλλ' ἐννοεῖ μάλλον, ὡς ζηλωμένη διατελεῖς ὑπὸ τῶν, ἐπὶ τέκνοις, καὶ οἴκῳ καὶ βίῳ· καὶ δεινόν ἐστιν, ἑτέρως μὲν ἠδέως ἀν ἐλέθει τὴν σὴν τύχην, καὶ τότε προσόντος, ἐφ' ᾧ νῦν ἀνιώμεθα, σὲ δ' ἐγκαλεῖν καὶ δυσφορεῖν παρήσης, καὶ μηδ' ἀπ' αὐτῆ

tlae, fruetus bonis, & eorum velut cremorem auferens, tanquam si quis de lacte cremorem, aut pinguedinem de jusculo auferat cochleari. Dedit ἀπαρυτόμενος cum W. idem ex A. sumente. Saltem melius est vulgato, eodem iudice, & corrigendum suspicante ἐπαρυτόμενος, vel ἀπαρτώμενος.

¹ Delendum censet hoc καὶ R.

² R. legendum censet συγχυτικὰς ὀλιθῆσεις, ruinas, quae vitam nostram confundunt & turbant.

³ Sic R. legi voluit pro vulg. περι, dedique cum W. idem ex Vindob. sumente — a fortuna tribuita.

τῆ τῆ δάκνοντος αἰδάνεσθαι, πηλίκας ἔχει τὰ σωζόμενα χάριτας ἡμῖν· ἀλλ' ὡσπερ οἱ τὰς ἐκεφάλας καὶ κείρατας ἹΟμήρου εἶχες ἐκλέγοντες, τὰ δὲ πολλὰ καὶ μεγάλα τῶν πεπονημένων ὑπέρευ προροῶντες, ἔτως ἐξακριβῶν καὶ συκοφαντεῖν τῆ βίᾳ τὰ Φαῦλα, τοῖς δὲ χρηστοῖς ἀνάρθρως καὶ συγκεχυμένως ἐπιβάλλουσιν, ὅμοιον τι τοῖς ἀνελευθέροις καὶ Φιλαργύροις πάχειν, οἱ πολλὰ συνάγοντες ἔ χραῖνται παρῶσιν, ἐλλὰ θρηνησι καὶ δυσφορῶσιν ἀπολομένων. εἰ δ' ἐκείνης ἔχεις οἶκον ἀγάμης καὶ ἀπαιδος οἰχομένης, αὐτῆς ἔχεις ἐπ' ἄλλοις ἡδῶ σεαυτὴν ποιεῖν, μηδενὸς τέτων ἀτελῆ μηδ' ἀμοιρον γενομένην ¹. ἔ γάρ ἐσι ταῦτα μεγάλα μὲν τοῖς σερομένοις ἀγαθὰ, μικρὰ δὲ τοῖς ἔχουσιν. ἐκείνη δ' εἰς τὸ ἄλυπον ἦμεσα, λυπεῖν ἡμᾶς ἔ δεῖται· τί γὰρ ἡμῖν ἀπ' ἐκείνης κακὸν, εἰ μηδὲν ἐκείνη νῦν ἐσι λυπηρόν; καὶ γὰρ αἱ τῶν μεγάλων σερήσεις ἀποβάλλουσι τὸ λυπὲν εἰς τὸ μὴ δεῖσθαι· παραγεγόμεναι ². Τίμοξένα δὲ ἡ σὴ μικρῶν μὲν ἀσερήται· (μικρὰ γὰρ ἔγνω, καὶ μικροῖς ἔχαιρε) ὧν δ' ἔτ' ἀθήσιν ἔχεν, ἔτ' εἰς ἐπίνοιαν ἤλθεν, ἔτ' ἔλαβεν ἐπίνοιαν ³, πῶς ἂν σερεσθαι λέγοιτο;

X. Καὶ μὴν ἔ τῶν ἄλλων ἀκείεις, οἱ παῖδες πολ-
λὰς, λέγοντες, ὡς ἐδὲν ἔδαμῆ τῷ διαλυθέντι κακὸν,
ἔδὲ λυπηρόν ἐσιν, οἶδα, ὅτι κωλύει σε πισεύειν ὁ πά-
τριος λόγος καὶ τὰ μυθικὰ σύμβολα τῶν περὶ τὸν Διό-
νυσον

1. W. fufp. ἀτελεῖς μηδὲ ἀμοίρε γενομένης, aut vulgatam, si quidem sana fit, eodem sensu accipiendam monet, quem latine reddiderit. Ita autem vertit: *alia habes, quibus te consolentur, quorum nullius non particeps & compos fuit filiola.* Nostrates ita interpretantur: so hast du auch in diesem Falle sehr gute Trostgründe, besonders diesen, das du selbst jener beiden Vorzüge nicht hast entberren dürfen.

2 R. legi vult περιγεγόμεναι.

3 R. aut delenda censuit verba ἔτ' ἔλαβεν ἐπίνοιαν, ut idem cum proxime praemissis significantia, aut legendam, ἔτ' ἔλαβεν ἐπισυμμίαν, neque concupivit. Posterius probat W.

νυσον ὀργισμῶν, ἃ σὺνισμεν ἀλλήλοις οἱ κοιωνῦντες, ὡς ἐν ἄφθαρτον ἔσαν τὴν ψυχὴν διανοῶ ταὐτὸ ταῖς ἀλισκομέναις ὄρνισι πάχειν. ἐν μὲν γὰρ πολὺν ἐντραφῆ τῷ σώματι χρόνον, καὶ γένηται τῷ βίῳ τέτρω τιθασσὸς ὑπὸ πραγμάτων πολλῶν καὶ μακρᾶς συνηθείας, αὐτίς καταίρῃσα ¹, πάλιν ἐνδύεται, καὶ ἐκ ἀνίησιν ἐδδὲ λήγει τοῖς ἐνταῦθα συμπλεκομένη πάθεσι καὶ τύχαις διὰ τῶν γενέσεων. μὴ γὰρ οἷε, λοιδορεῖσθαι καὶ κακῶς ἀκίβειν τὸ γῆρας, διὰ τὴν ῥυσσοτήτα ² καὶ τὴν πολιάν, καὶ τὴν ἀδένειαν τῆ σώματος· ἀλλὰ τῆτο αὐτῆ τὸ χαλεπώτατόν ἐστιν, ὅτι τὴν ψυχὴν ἐωλόν τε ποιεῖ ταῖς μνήμαις τῶν ἐκεῖ, καὶ λιπαρῆ περι ταῦτα, καὶ κάμπῃσι καὶ πιέζει τὸν χηματισμόν, ὃν ἔχεν ὑπὸ τῆ σώματος ἐν τῷ πεπονθέναι, διαφυλάττεισα ³. ἢ δὲ ληφθεῖσα
μὲν

1 R. docente, rursus accedens per novam generationem, ad hanc vitam obeundam abdit & immergit se in corpus. Καταίρειν, appellere (propriam id navi in portum appellenti) dicitur homo ad vitam vivendam accedens, h. e. modo in lucem editus; ἀπαίρειν autem, evehi e portu dicitur homo vita decedens. Addit R. patere ex hoc loco multisque aliis, ut ex historia Timarchi in lib. de Socratis genio, & ex hist. Thespesil de fera Numinis vindicta, Plutarchum Pythagoreorum addictam sectae, credidisse, animas a corpore solutas denuo nasci, & in corpora humana immitti ad novum vitae orbem decurrendum.

2 Subaud. μόνον, quod saepius abesse solet. R.

3 R. susp. ἐν τῷ προσπεπονθέναι, διαφυλάττεισαν — *tenentem servantem illam formam, quam a corpore accepit cum, quum illi amore per familiaritatem contracto conjuncta esset.* Lacunam autem, quae sequitur, ita explendam censet: ἢ δὲ ληφθεῖσα μὲν ὑπὸ χειρῶν, ἀνεθεῖσα δὲ μετ' ὀλίγον, ῥαδίως πάλιν ὑπὸ χρεῖτόνων ἔχεται — deinde autem legendum πέφυκε, λαβῆσα — *at quae invenita quidem & detenta a deterioribus aliquando, brevi autem post rursus emissā fuit, ea facile reconciliatur melioribus, nasci veluti reflexionem ad eam indolem, quae ipsi a natura indita est.* W. ita vult corrigi: διαφυλάττεισαν. ἢ δὲ ληφθεῖσα μὲν, μινῆσα δὲ βραχὺν ἐν τῷ
σώματι

μὲν * ὑπὸ κρείττωνων ἔχεται, κατὰ περ ἐκ καμπῆς ὑγρᾶς καὶ μαλθακῆς ἀναχαίτισμα, πρὸς ὃ πέφυκεν. ὡσπερ γὰρ τὸ πῦρ ἂν τις ἀποσβέσας εὐθύς ἐξάπῃ, πάλιν ἀναρρίπίζεται, καὶ ἀναλαμβάνει ταχέως ¹ * ὅπως ὤκισα πύλας αἶδαο περῆσαι, πλὴν ἔρωτα πολὺν ἐγγενέσθαι τῶν αὐτόθι πραγμάτων, καὶ μαλαχθῆναι πρὸς τὸ σῶμα, καὶ συντακῆναι κατὰ περ ὑπὸ Φαρμάκων.

XI. Τοῖς δὲ πατρίοις καὶ παλαιοῖς ἔθεσι καὶ νόμοις ἐμφαίνεται μᾶλλον ἢ περὶ τῶν ἀληθεία. τοῖς γὰρ αὐτῶν νηπίοις ἀποθανῶσιν ἔτε χοῶς ἐπιφέρουσιν, ἔτ' ἄλλα δρῶσι περὶ αὐτὰ, οἷα εἰκὸς ὑπὲρ θανόντων ποιεῖν τὰς ἄλλας. ἔ γὰρ μέτεσι γῆς ἐθῆν, ἔτε τῶν περὶ γῆν αὐτοῖς. ἐδ' αὐτὰ περὶ ταφῆς καὶ μνήματα, καὶ προθέσεις νεκρῶν φιλοχωρεῖσι καὶ παρακάλεινται τοῖς σώμασιν. ἔ γὰρ ἔωσιν οἱ νόμοι τὰς τηλικάτας, ὡς ἔχ' ὅσιον εἰς ² βαλτιόνα καὶ θειοτέραν μοῖραν ἅμα καὶ χῶραν

σώματι χρόνον, ἐλευθερωθεῖσα ὑπὸ κρείττωνων, ἔρχεται, κατὰ περ ἐκ καμπῆς ὑγρᾶς καὶ μαλθακῆς ἀναχαίτισμα, πρὸς ὃ πέφυκεν.

¹ R. notante, satis perspicuum & planum est, quid sententiae desit; ipsa autem Plutarchi verba reddere temerarium. Deesse suspicatur ἄτω καὶ ὁ θεὸς τὴν νεωστὶ γεννωμένην ψυχὴν ἐπισπέρχεται, ὅπως ὡς ὤκισα πύλας αἶδαο περῆσαι, πρὶν ἔρωτα δεῖ. ita quoque deus animam recens natam urget & compellit, ut quatuordecimus Plutonis portas transeat, aniequam vehemens atque humanae rebus eam occurrat. W. iudice, locus ita est supplendus: ἂν δὲ πλείονα χρόνον ἀποσβέσθην μένη, χαλεπωτέραν καὶ δυσεργότεραν ἔχει τὴν ἀναζωπύρωσιν· ἔτω ψυχὴ βραχὺ καὶ ὀλίγον ὀμιλήσασα τῷ θνητῷ τέττω καὶ σκοτεινῷ βίῳ, ταχέως ἀναλαμβάνει τὸ τῆ προτέρου καὶ φανῆ βίῃ φῶς καὶ σέλας· οἷ δὲ μὴ συμβέβηκε, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὅπως ὤκισα πύλας αἶδαο περῆσαι, ἐθῆν ἐστὶ πλὴν ἔρωτα. Locus Poëtae est Iliad. V, 646.

² R. susp. ἔτ' αὖ ἔωσιν οἱ νόμοι τὰς τηλικάτας θρηγεῖν, ὡς ἔχ' ὅσιον ὄν, εἰς β. porro vetant leges tantilla aetate extinctos lugere: neque enim fas esse, utpote translatos ad sortem molle.

χώραν μεθυστηκότας ¹ * ἐπεὶ δὲ τὸ ἀπιστεῖν χαλεπώτερον ἔστιν αὐτοῖς, ἢ τὸ πιστεύειν, τὰ μὲν ἐκτὸς ἔτιως, ὡς οἱ νόμοι προστάτθουσιν, ἔχωμεν· τὰ δ' ἐντὸς ἔτι μᾶλλον ἀμίαντα καὶ καθαρά καὶ σώφρονα ². * λείπει.

Uorem. Consentit fere W. ita corrigens: σώμασιν * ἐδὲ γ' αὐτῶ. οἱ ν. θρηνεῖν (vel κενθεῖν) τὰς τηλικάτας, ὡς ἐκ ὅσιον ὄνεις β.

1 R. nihil hic loci deesse putat. W. forte sic integrari vult μεθυστηκότας. Καὶ ἐκ ἀγνοῦ μὲν, ὅτι ταῦτα πολλάς ἔχει ἀπορίας ἐπιεί. &c.

2 R. iudicē, aut nihil deest, cum ἔχωμεν a communi tacite repeti possit; aut nihil aliud quam διατηρῶμεν. Ipsum libellum idem integrum censet contra Xyl. sententiam. Etiam W. notat, nihil videri deesse ad sensum, ad concinnitatem unum διαφυλάττωμεν; desinere quoque in cod. Vindob. sine defectus nota.

